

Editor: Chén
trà nhỏ

Omega

đó là một tiểu tinh tinh vô song

Tác giả
Thanh Thanh Diệp

truyenfull.vn

Omega Đó Là Một Tiểu Tinh Tinh Vô Song

Thánh Thánh Diệp

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đam Mỹ

Văn án:

Mạnh Phiên có giọng hát ngọt ngào, khi mới bước vào trường trung học cơ sở số 7, ai cũng nghĩ cậu là một Omega.

Omega luôn có một loại khí chất riêng, Mạnh Phiên ưa phù phiếm thích làm nũng, thỉnh thoảng dọa đến chảy nước, mơ hồ không phải nhận.

Trên thực tế, xét nghiệm di truyền của cậu là một Beta, là một Beta vì nghèo đói nên sẵn sàng giả làm O để được hưởng free học phí và tiền ăn.

Để có cái ăn miễn phí mỗi ngày, Mạnh Phiên dựa vào làm nũng kiếm tiền, hấp dẫn một đám Alpha vì cậu điên cuồng.

Dù sao cũng là Beta, nên Mạnh Phiên chẳng sợ cái gì..

Phí Chuẩn là một Alpha mang gen tuyệt hảo. Anh liếc Mạnh Phiên một cái là biết cậu là Beta, cũng vì hành vi lờ thiên hạ của cậu mà cảm thấy kình thường.

Vì xuất thân của mình, Mạnh Phiên cũng rất ghét con nhà giàu, hai người không hợp tính nhau.

Một lát sau—

Phí Chuẩn vô tình nhìn thấy Mạnh Phiên nhặt một miếng sô cô la bị giẫm trên bãi cỏ ở sân thể dục rồi trộm giấu nó vào trong túi như một đứa trẻ..

Sau đó-

Giờ hoạt động ngoại khóa, Phí Chuẩn quay lại lớp học lấy đồ, nhìn thấy Mạnh Phiên một mình té ngã ở phòng để đồ phân hóa thành Omega!

"Cậu muốn làm gì?"

Mạnh Phiên đang kỳ phân hóa thứ hỗn hển, đôi mắt đăm lẹ, thậm chí giọng nói của cậu dường như càng trở nên câu dẫn hơn.

Phí Chuẩn quần áo đồng phục học sinh đưa cậu đến phòng y tế, dè xuống giường, trầm giọng nói: "Về sau cậu chỉ được phép nói cái giọng này với tôi."

- ----

Mục lục

- [Chương 1: Khai giảng](#)
- [Chương 2: Hải Vương](#)
- [Chương 3: Nhược điểm](#)
- [Chương 4: Công cụ](#)
- [Chương 5: Phiền toái](#)
- [Chương 6: Kiểm chuyên](#)
- [Chương 7: Khí dễ](#)
- [Chương 8: Hết giận](#)
- [Chương 9: Thiện ý](#)
- [Chương 10: Kích thích](#)
- [Chương 11: Đáng yêu](#)
- [Chương 12: Chê chở](#)
- [Chương 13: Đẻ trứng](#)
- [Chương 14: Ngẫu nhiên gặp được](#)
- [Chương 15: Trả thù](#)
- [Chương 16: Ái muội](#)
- [Chương 17: Chết đứng](#)
- [Chương 18: Si mê](#)
- [Chương 19: Uống rượu](#)
- [Chương 20: Ảnh hưởng](#)
- [Chương 21: Cười chó](#)
- [Chương 22: Trộm à](#)
- [Chương 23: Say](#)
- [Chương 24: Bà ngoại](#)
- [Chương 25: Hiểu biết](#)
- [Chương 26: Nhân rượu](#)
- [Chương 27: Làm nũng](#)
- [Chương 28: Thân cận](#)
- [Chương 29: Lưu manh](#)
- [Chương 30: Ăn lẩu](#)
- [Chương 31: Chê lại](#)
- [Chương 32: Tuyên thệ](#)
- [Chương 33: Khắc chế](#)

- [Chương 34: Tường Ngụ](#)
- [Chương 35: Căn em](#)
- [Chương 36: Ý lại](#)
- [Chương 37: Báo đáp](#)
- [Chương 38: Căn an](#)
- [Chương 39: Chửi bới](#)
- [Chương 40: Quà tặng](#)
- [Chương 41: Mục đích](#)
- [Chương 42: Đáp lại](#)
- [Chương 43: Ái muội](#)
- [Chương 44: Tờ giấy](#)
- [Chương 45: Mất mạng](#)
- [Chương 46: Cỏ an](#)
- [Chương 47: Cỏ chấp](#)
- [Chương 48: Kabedon](#)
- [Chương 49: Thăm hỏi gia đình](#)
- [Chương 50: Sinh nhật](#)
- [Chương 51: Tái sinh](#)
- [Chương 52: Hận ý](#)
- [Chương 53: Thiên vị](#)
- [Chương 54: Kỳ mẫn cảm](#)
- [Chương 55: Cường hôn](#)
- [Chương 56: Dạy hư](#)
- [Chương 57: Chủ động](#)
- [Chương 58: Thổ lộ](#)
- [Chương 59: Cử đi học](#)
- [Chương 60: Báo ứng](#)
- [Chương 61: Che chở](#)
- [Chương 62: Thích hợp](#)
- [Chương 63: Tình nhân](#)
- [Chương 64: Đồ dánh an](#)
- [Chương 65: Tết tây](#)
- [Chương 66: Vừa lòng](#)
- [Chương 67: Dụ dỗ](#)
- [Chương 68: Ngọt ngào](#)
- [Chương 69: Bại lộ](#)

- [Chương_70: Bồi thường](#)
- [Chương_71: Kết thúc](#)
- [Chương_72: Phiên ngoại tốt nghiệp](#)
- [Chương_73: Phiên ngoại đại học](#)
- [Chương_74: Phiên ngoại anh cả anh dâu](#)

Chương 1: Khai giảng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối tháng tám, bầu trời trong xanh, nắng như đổ lửa, cái nóng oi bức khiến lòng người không khỏi bức bối.

Là một trường trung học trọng điểm của thành phố có nền giáo dục tốt nhất, trường Trung học cơ sở số 7 đã phải chạy đua với thời gian để tựu trường.

Ở cổng trường có dán danh sách hai lớp cuối cấp, học sinh này đến học sinh khác lần lượt đến xem.

"Mau tìm xem Mạnh Phiên học lớp nào vậy? Hơn một tháng rồi không gặp, thật nhớ nhung! Xem cổ khả năng cậu ấy học cùng lớp với tớ không, hehe!"

"Cứ nằm mơ đi? Mạnh Phiên là học sinh đứng đầu năm hai. Đương nhiên, cậu ấy phải là học sinh lớp xếp nhất khối rồi. Chúng ta một khối không có thành tích hai khối không có tiền, đừng mơ tưởng tới chuyện đó nữa."

"Chật chịt, tình nhân trong mộng Ờ này của tớ, làm sao lại có thể là cái máy học tập như thế nhỉ."

"Ha ha, cổ cái máy học tập ngọt thế không tốt sao? Mỗi lần cậu ấy đăng video giải đề khó trong nhóm, tớ đều nghe thử. Giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào, tớ đều nhin không được nghe đi nghe lại nhiều lần.. Nghe xong, liền biết giải đề luôn."

Chàng trai thanh thờ vẫn không khởi tiếc nuôi, "Ngọt thì ngọt, đáng yêu thì đáng yêu, chính là cậu ấy lại không yêu đương, ai cũng chẳng làm gì được".

"Ai nói Mạnh Phiên không yêu đương?"

Nửa điều thuốc còn đang hút dở trong miệng, La Lập Hào đi tới, liếc mắt nhìn danh sách, thở mẫn phun ra một vòng khói lớn, "Còn không phải do các cậu không đủ ưu tú à."

Hai nam sinh nhìn theo ánh mắt của hắn, mới để ý thấy tên hắn cũng nằm trong danh sách học sinh lớp 1 của năm hai trung học. Hai người nhìn nhau ngậm hiếu.

Nếu chỉ xét về điểm số, La Lập Hào chắc chắn sẽ không bao giờ chen chân được vào lớp trọng điểm, nhưng ai nói nhà hắn có tiền chứ?

"Anh Hào, anh chính là Alpha tốt nhất Thất Trung này, đương nhiên tại em không thể sánh bằng! Nhưng mà nghe ý tứ anh Hào, là có ý với cậu ấy?"

La Lập Hào dùng ngón tay kẹp điều thuốc trong miệng cười một tiếng, trong tiếng cười tràn ngập kiêu ngạo không ai bì nổi.

"Hơn thế nữa, chính Mạnh Phiên tự mình tìm đến tao."

Hai chàng trai hơi sững sờ, những lời này sao lại khó tin đến vậy?

"Đậu xanh rau má! Xe của Phí gia! Không phải là Phí Chuẩn đó chứ? Tại sao cậu ta lại đến Thất Trung?"

Không biết là ai hét lên, đám học sinh đang đi bên đường lần lượt nhìn lại, một chiếc ô tô hạng sang phiên bản giới hạn toàn cầu đang từ từ tiến đến, vội vàng tránh đường, chen lấn về phía cổng trường nhưng ra một khoảng trống.

Chiếc ô tô sang trọng dừng bên đường nhưng không có ai bên trong bước ra ngay chốc người ăn dưa chờ đèn phát cầu, dưới ánh nắng thiêu đốt trên

đình đầu, ý nghĩ chạy nhanh vào lớp học để hóng gió, hưởng điều hòa nhiệt độ đều bị vút bỏ.

" Có phải là Phí Chuẩn không? Có phải Phí Chuẩn không vậy mấy bồ? " Một cô gái giơ điện thoại di động lên chụp ảnh hào hứng hỏi, cảnh tượng giống như hiện trường truy tìm. (Kiểu như theo đuổi idol í các bạn)

" Phải không thế? Phí Chuẩn vẫn luôn học trường tư. Trước đây cậu ấy còn đang học trường Trung học Thành Dương mà. "

" Cái này hơi khó nói, cũng nghỉ học một năm rồi, còn không cho người ta đổi trường khác à? "

" Oai Học thần của Thành Dương vậy mà muốn về Thất Trung của chúng ta học sao! Em phải lên diễn đàn khoe mới được! "

Khi La Liệt nhìn thấy một đám nữ O nam O vui vẻ bàn tán, hẳn có chút không phục lên tiếng" Làm gì đến nỗi vậy? Phí Chuẩn năm ngoái không phải do bộc phát tin tức có gây bạo loạn, ảnh hưởng bao nhiêu người? Hẳn là một quả bom hẹn giờ, mấy cô không sợ sẽ bị ăn đến xương cốt đều không còn à?"

Nữ Omega Thẩm Tương thực không thích cách La Lập Hào nói chuyện, liền phản bác:" Đừng nói như vậy, tin tức tố bạo phát cũng không phải do Phí Chuẩn tự nguyện, là do ghen của hắn quá mức cường đại, phân hóa lúc đầu không thể không chế tốt, sau này cũng cố ý tạm nghỉ học một năm để an dưỡng rồi đó. "

" Chính là cậu ấy cũng không phải cố ý, Phí gia cũng đã kịp thời bồi thường những người chịu ảnh hưởng, hà tất phải năm mãi không tha. "

" Phí Chuẩn quả thật ưu tú đến độ cả mắt. "

" Trường trung học số 7 có nhiều Alpha nhất trong lịch sử, đầy người ghen tuông. "

Omega tự nhiên thích Alpha xuất sắc. Đặc biệt, Phí Chuẩn không chỉ độc đáo về gen mà còn có gia thế tuyệt hảo, với ngoại hình nổi bật và điểm số xuất sắc. Anh luôn là học thần giáo thảo niềm tự hào của trường trung học Thành Dương, mà bọn họ chỉ có thể ở trong diễn đàn của trường họ ghen tị liềm màn hình. Bây giờ Phí Chuẩn đã đến trường trung học số 7, càng không thể cho phép người khác bôi nhọ anh ấy!

La Lập Hào được coi là Alpha có gen không tệ lắm ở trường trung học số 7 này. Hắn rất khó chịu khi thấy nhóm Omega này bảo vệ một Alpha khác nhiều như vậy.

" Xem mấy cô hoa si như vậy, có biết một năm này Phí Chuẩn an dưỡng thế nào không? Làm cách gì để có thể trấn áp tin tức tổ bá đạo của hắn không? "

Làm sao để trấn áp?

Mọi người chưa bao giờ nghe nói về điều này, đều rất tò mò.

Vừa rồi Chu Nhất Khai còn đang thảo luận về Mạnh Phiên về mặt bát quái" Bọn em đều là thường dân nào xứng được nghe chuyện hào môn các anh, anh Hào đừng úp úp mở mở nữa, mau nói mau nói! "

" Nói ra hừ chết các cậu! "La Lập Hào đem tàn thuốc ấn lên bảng đen nơi còn đang dán danh sách vị trí tạm thời, thờ phào nhẹ nhõm," Năm nay nhà họ Phí không biết đã tìm đến không biết bao nhiêu Omega. Đều là đi vào, nằm ra. Nghe nói đều là bị Phí Chuẩn ép khô! "

Nghe vậy, một số quần chúng ăn dưa vô thức đưa tay ra bịt kín tuyến thể sau gáy.

" Khé! Mạnh như vậy! Gen của nhà họ Phí cũng thật đáng sợ! "

" A.. không thế nào, sao có thể xảy ra chuyện như vậy? "

La Lập Hào rất hài lòng với phản ứng này, ném tàn thuốc, tiếp tục hù dọa:"
Thu lại tin tức tổ của các cậu cho tốt đi, đừng để Phí Chuẩn người thấy, kẻ
kẻ tiếp theo chính là cậu đây! "

Đương nhiên, cũng có những người không bị lừa.

" Đừng tung tin đồn nhảm. Ngay cả khi đó là sự thật, tớ cũng sẵn sàng trở
thành người ức chế giúp Phí Chuẩn!

"Tớ cũng nguyện ý!"

Đừng nói đến La Lập Hào, những Alpha khác nghe đám Omega nói như vậy,
cũng sẽ ít nhiều nổi lên giám chúa, cả đám người đều kêu than.

"Này - không cần phải hoa si đến mức độ này chứ?"

"Dừng, với nhan sắc đó sao có thể không thành hoa si chứ? Mấy cậu không
phải mỗi ngày đều hoa si Mạnh Phiên à."

Tranh chấp giữa hai bên không kéo dài lâu, thời điểm cánh cửa xe mở ra
cách đó không xa liền trở lại bình tĩnh.

Những chiếc lá bên đường xào xạc trong gió, những tán lá trên bóng cây
cũng rung rinh hát không biết mệt mỏi.

Tất cả mọi người đều ngoẹo cổ ra cùng một góc độ, đều nhìn chằm chằm
vào cái chân thon đầu tiên thò ra khỏi cửa xe, đặc biệt là xương mắt cá
chân bởi vì hành động này mà lộ ra.

"Giao cho em." Bên trong xe, giọng nói của người đàn ông rất trầm và sâu,
không hề tức giận.

Phí Chuẩn cầm lấy chiếc lọ thủy tinh tinh xảo có khắc nổi được giao cho
anh, nó to bằng lòng bàn tay, trên miệng lọ có nút chai, bên trong chỉ có
một bông hoa nhung nhỏ xinh làm bằng tay.

Nghĩ đến những gì anh cả đã giải thích, ánh mắt của Phí Chuẩn có chút lẫn lộn, anh hỏi trước khi xuống xe: "Anh chắc chứ?" Thấy Phí Thừa gạt đầu, Phí Chuẩn nhét chai thủy tinh vào túi rồi xuống xe đóng cửa lại.

Phí Chuẩn có dáng người ngay thẳng, da trắng, cao ráo, đường nét rõ ràng. Nơi anh xuống xe chỉ là bóng cây có bóng lốm đốm, vài ba tia nắng chiếu vào, ngoài ra anh còn mặc đồng phục học sinh, khiến anh càng giống như vừa bước ra khỏi khung cảnh thanh xuân vườn trường. "Chuẩn - tớ đến muộn - còn chưa kịp chào hỏi anh cậu đã đi rồi à-" Giọng nói lớn của Thiệu Tri vang lên từ bên trong trường, cắt ngang sự im lặng ở cổng trường, tốc độ như đâm trên Phong Hỏa Luân xông thẳng về phía Phí Chuẩn.

Có âm thanh của Thiệu Tri phá vỡ bầu không khí, mọi học sinh mới lần nữa tìm lại được âm thanh.

"Fuck, fuck! Thật khó tin! Cậu ấy đã một năm không xuất hiện, lại càng thêm đẹp trai aaaaa!"

"Đồng phục học sinh của Phí Chuẩn là may sao? Tại sao cậu ấy có thể mặc đồng phục học sinh của mình đẹp như vậy, còn tớ thì có vẻ như đang mặc một bộ quần áo rách nát vậy?"

"Phí Chuẩn mặc đồng phục của trường trung học số 7! Tớ đang học trường trung học số 7. Tớ muốn chụp ảnh khoe lên diễn đàn các trường trung học Thành Nam. Hahaha!"

"Các tú mọi, đệ đệ, lên nào! Cuộc sống ở trường trung học số 7 sẽ tực rỡ sắc màu kể từ hôm nay!"

Phí Chuẩn và Thiệu Tri vẫn đang trò chuyện dưới bóng cây, có người ở đầu bên kia đã dùng nhãn lực x8 lần trong danh sách phân lớp tìm được tên Phí Chuẩn rồi.

"Tớ thấy rồi! Phí Chuẩn học lớp số 1!"

"Đi, đi, giả vờ như tớ cũng đang học lớp 1 trong khi giáo viên không có ở

đây, vào ngồi một lát!"

Nhất thời, cả đám bạn học không thèm xem mình học lớp nào cũng theo đám đông kéo đến lớp số 1. Phí Chuẩn còn đứng dưới gốc cây, chẳng mấy chốc cổng trường chỉ còn lại mấy người.

Chu Nhất Khai nhìn thiên chỉ kiêu tử Phí Chuẩn đứng dưới gốc cây cách đó không xa, khẽ miệng cong lên một nụ cười giễu cợt.

"Anh Hào, anh vừa nói Mạnh Phiên chủ động nói yêu đương với anh, định tính sao?"

La Lập Hào khó chịu, hẳn thực sự không thích đám là người Omega mà không có chút rụt rè của Đ kia, nhìn thấy tên Alpha kia lại hận không thể nhào lên đánh một trận.

Nghe vậy, nghĩ đến tiểu yêu tinh Mạnh Phiên kia, hôm nay có thể gặp mặt, tâm tình thoáng cái đã tốt lên.

Chỉ là tâm trạng tốt cũng chỉ là thoáng qua, La Lập Hào về mặt bình tĩnh nói: "Ý mày là gì?"

Chu Nhất Khai bĩu môi, dùng cằm chỉ chỉ Phí Chuẩn bên kia, cười nói: "Phí Chuẩn cũng ở nhất ban, Mạnh Phiên có thể hay không?"

La Lập Hào trong mắt có một tia tối tăm, không thộn ý mà nhìn chằm chằm Phí Chuẩn bên kia, thực mau hừ lạnh một tiếng.

"Chống mắt lên mà xem."

Như là nói cho bọn Chu Nhất Khai nghe, lại như là nói cho Phí Chuẩn nghe, nói xong, La Lập Hào phun một ngụm nước miếng, tinh thần phần chấn mà hướng lớp 1 năm hai đi.

"Mạnh Phiên thực sự thích La Lập Hào sao? Hẳn ta chính là một tên hải vương!"

Chu Nhất Khai nhún nhún vai, "Mạnh Phiên sớm đã nói chỉ muốn dụng tâm học tập. Đi, cùng đi nhất ban nhìn Mạnh Phiên một cái không," Vừa dứt lời, di động chấn động, Chu Nhất Khai thoát một suy nghĩ, nhìn không được trong lòng vừa động, nhảnh chóng cầm lấy di động, mở diễn đàn ra đã thấy!

"Má ơi! Sau hơn một tháng bế quan, Mạnh Phiên đã trở lại!"

"Để tôi nhìn xem! Chết tiệt! Đây là đề nghị chụp cosplay Đát Kỷ trước kỳ nghỉ hè đây mà! Cậu ấy thật sự chụp!"

Một vài tên Alpha quá phần khích đến mức không thể kìm được mình, hận không thể khắp nơi lan truyền!

Mới vừa đi ra khỏi bóng cây, chuẩn bị mang Phí Chuẩn đi, điện thoại của Thiệu Trì bất chợt này thông báo, hấn phần gấp một cái, kéo lại Phí Chuẩn.

"Anh Chuẩn, đợi đã! Để tớ xem một cái video cực kỳ quan trọng này trước đã!"

Phí Chuẩn nhìn những người Alpha gần đó như thể họ bị quỷ ám, cầm điện thoại bất động, mặt trời trên đầu đỏ rực, mặt mày đỏ bừng, có vẻ như sắp bị nướng chết, nhưng mắt lại tràn đầy ánh sáng..

Anh có chút tò mò mà liếc nhìn di động của Thiệu Trì.

Thiệu Trì mang tư thế sét đánh lấy ra tai nghe, trước tiên tải video xuống, sau đó bấm xem, còn như hiên vật quý mời Phí chuẩn xem cùng.

Không biết có phải hay không do ánh nắng quá gắt, độ phân giải của video nhìn không quá rõ ràng.

Mở đầu video là một chàng trai trong bộ đồng phục của trường THPT số 7 với vẻ ngoài vô cùng ngọt ngào, phía sau không xa dường như có cả một suối nước thác xuân trong trẻo.

"cùng nhau sao?"

Chàng trai mỉm cười chỉ về phía con suối trong vắt cách đó không xa, giọng nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào, thủ thỉ như đang tâm tình ngọt ngào với ai đó ngoài máy quay.

Khuôn mặt trắng nõn của cậu trước ống kính, đường nét hoàn mỹ, thanh tú, đôi mắt đào hoa hơi héch, khiến cậu trông càng thuần khiết, ngọt ngào pha chút si tình.

Thiếu niên không ở trước máy ảnh, nói xong liền để máy ảnh ra xa, quay người chạy chậm về phía suối trong vắt. Cậu ấy chạy cùng với máy quay tạo cho người xem video cảm giác như đang được cậu giữ chặt, cùng cậu chạy đến suối nước trong, cảm giác cực kỳ mãnh liệt.

Cùng với nhau?

Cùng nhau cái gì?

Tắm chung?

Ngay lúc người xem video đang đờ mắt suy nghĩ miên man, camera đột nhiên đen kịt trong chốc lát, lóe lên sáng lạn, mà thiếu niên trước mặt đã thay đổi diện mạo.

Một thân 《Na Tra truyền kỳ》 Đát Kỷ hồng y giả dạng, chất liệu của trang phục nhìn qua trông hơi thô, bởi vì động tác chạy không rõ ràng, cũng không bị ai chú ý.

Những người xem video đã sớm bị thu hút bởi bờ vai gầy và trắng nõn lộ ra.

Một bên vai nhỏ di động, người đẹp nhìn nghiêng về phía máy ảnh, gương mặt trang điểm trông thanh tú tình xảo hơn, đuôi mắt thanh mảnh cong cong, hết sức vũ mị chỉ sắc.

"Đại vương~ mau tới nha~ mau tới~"

Giọng của mỹ nhân trong treo, càng ngọt càng yêu hơn.

Cậu ấy chạy đến chỗ suối nước, nhìn nghiêng một cách e lệ vào máy ảnh, nháy mắt.

Màn hình chuyển sang màu đen, video kết thúc.

"Fuck! Có phải lag rồi không? Đoạn sau tớ xem không được?"

Thiệu Trì chính là xem đến tâm thần nhộn nhạo, ngây ngốc một hồi vẫn chưa tỉnh lại.

Mấy tên A ở cổng trường kia, cũng mang biểu tình đồng dạng chưa đã thêm.

"Ahhhhh! Vương phi của ta! Tiểu Mạnh Phỉ, ta ở đây, ta muốn cùng nhau!"

"Có cao nhân nào biết chỗ kia ở đâu không, mau cho tôi địa chỉ cái thần tiên tuyền đó, đời này tôi nhất định phải ngâm một chút, ngâm xong tôi chính là Đại Vương có được Đất Kỳ rồi!"

"Người ta đã nói rồi, có một số việc thật sự trách không được Trụ Vương, này mẹ nó ai mà chịu được!"

"Không đúng, video dài 47 giây, vẫn còn một đoạn chưa xem xong, Có phải trục trặc không?"

Thiệu Trì nhìn kỹ hơn, thần tiên tiến trình vẫn đang di chuyển! Có! Có! Nhất định là một đoạn thần tiên tuyền tắm rửa! Chỉ cần nghiêm túc chờ đợi!

Cổng trường lại chìm vào im lặng, tất cả mọi người đều nín thở, không ai chịu kéo thần tiên tiến trình lên, đề phòng lỡ kéo quá tay! Trời xanh không phụ người có lòng, dưới ánh nắng chói chang như thiêu đốt, video hình ảnh chợt lóe, tiểu Đất Kỳ xinh đẹp lại xuất hiện! Tiểu Đất Kỳ nghiêng đầu nhìn màn ảnh, khuôn mặt tinh xảo, ánh mắt mỉ mỉ hoặc, nụ cười ngọt ngào, tuy rằng một câu

cũng không nói, vẫn như cũ cảnh đẹp ý vui.

Bỗng nhiên, Đất Kỳ sắc mặt biến đổi, tựa như hắc hóa.

"Vẫn đang xem? Còn xem nữa? Bài tập hè đã hoàn thành hết chưa?" 47 giây đã hết.

"A, đụ! Đừng mắng, đừng mắng nữa! Bây giờ làm xong ngay!"

Lúc này Chu Nhất Khai mới nhớ tới bài tập hè, sợ tới mức một bên ở trong diễn đàn gửi bao lì xì cho Mạnh Phiên, một bên điên cuồng chạy về phòng học.

"Năm đó, nếu Đất Kỳ cũng độc thúc Trụ Vương giải quyết chính sự như vậy, nhà Thương cũng không đến mức bị hủy!"

Theo sau là một đám đồng học hãy còn đắm chìm trong nhan sắc mỹ nhân, tâm tư sặc mùi "Hoang dâm vô độ" lại ngay lập tức bị hiện thực đánh cho tơi tả.

Thiệu Tri không có phiên nào về bài tập hè, nên chẳng nghĩ những giây cuối cùng là khủng khiếp gì, chỉ cảm thấy nó cực kỳ dễ thương, vừa cười nhạo nhóm kia chưa làm bài tập hè vừa nói chuyện với Phí Chuẩn.

"Chuẩn ca, về sau cậu cũng là một thành viên trong Thất Trung chúng ta, tôi không cho phép cậu không thể không biết Thất Trung đệ nhất ngọt Ồ Tiểu Mạnh Phiên!"

"Em ấy siêu đẹp trai, siêu ngọt ngào, siêu ngây thơ?"

Thiệu Tri tâm ngứa khó nhịn, lại click mở video, ở đoạn Mạnh Phiên không trang điểm, cho Phí Chuẩn xem.

Phí Chuẩn có ghen tuyệt hảo, có bản lĩnh xem qua là nhớ, hần nhìn lại khuôn mặt không trang điểm của Mạnh Phiên, lập tức nhớ lại sự kiện một năm trước, chính mình bên đường bùng nổ tin tức tở.

"Bạn ta là Omega?" Giọng điệu của Phí Chuẩn đều đều, như thể thuận miệng hỏi.

Thiệu Trì cũng không thêm để ý, đương nhiên đáp: "Đương nhiên, vừa xinh đẹp lại ngọt như vậy, không phải O thì còn có thể là cái gì?" Phí Chuẩn không đáp, đi theo Thiệu Trì vào trường học.

Một năm trước, vào khoảng thời gian này, thời điểm đang ở bên ngoài chơi, tin tức tổ của Phí Chuẩn đột nhiên bùng nổ không rõ lý do. Giận của Phí gia quá bá đạo, vào thời điểm đó, tất cả Alpha và Omega trong phạm vi 20 mét trên đường đều bị ảnh hưởng.

Những Alpha và Omega đã phân hóa đều không kiểm soát tỏa ra tin tức tổ, rơi vào trạng thái động dục.

Một vài Alpha và Omega còn cách thời điểm phân hóa mấy năm cũng trực tiếp bị ảnh hưởng, phân hóa ngay tại chỗ.

Có thể nói, ngoài Beta và trẻ nhỏ, không có Alpha hay Omega nào may mắn thoát được.

Mà Mạnh Phiên chính là người may mắn thoát khỏi sự kiện đó. Gương mặt này quá mức xuất sắc, lúc ấy lại cách hẳn rất gần, hơn nữa với trí nhớ tuyệt hảo, Phí Chuẩn nhớ rất rõ ràng.

"Nói mới nhớ, hình như tớ đã vô tình ngửi thấy tin tức tổ của Mạnh Phiên một lần, đó là mùi của nước hoa Lục Thần."

· Tôi mới tìm hiểu được loại nước hoa này hóa là kiểu nước thơm vệ sinh hay chống muỗi nhưng xịn người thành nước hoa cũng được luôn mấy bác ạ :))
Và tên tiếng anh không phải Six God - Lục Thần mà là "Florida Water". Cái này có mùi xạ hương với dầu bạc hà, dung dịch cũng có màu xanh lá ầy. Thấy nhiều người khen mùi này quá trời bên Trung với bên Mĩ luôn.

[Click để xem ảnh](#)

Thảo luận về tin tức tổ của Omega thế này không được lịch sự cho lắm, Thiệu Tri nhỏ giọng nói, lại vỗ vỗ Phí Chuẩn, "Tôi nhớ rõ cậu mùa hè hút muối, không bằng cậu cùng giáo viên nói một chút, cho cậu ngồi cùng Mạnh Phiên, đuổi muối."

Phí Chuẩn không nói ra Mạnh Phiên hẳn là Beta, chỉ hỏi: "Nhất ban?" "Đúng vậy, tất cả chúng ta đều học cùng một lớp. Mạnh Phiên là học bá Thất Trung của chúng ta, học lớp một."

Giờ phút này, học bá Mạnh Phiên vẫn còn ở bên bờ suối. Cậu đem điện thoại vứt xuống đất, cởi bỏ bộ Đát Kỷ trên người.

Hai chiếc khăn trải bàn dùng một lần màu đỏ bỏ đi sau khi bữa tiệc của chú hàng xóm kê bên tối qua. Đồ phế phẩm xài một lần được cậu tận dụng lại;

Hai dải ruy băng màu vàng đã rất cũ. Trong nhà mỗi năm đến vụ thu hoạch đều dùng để buộc bao tải, bị cậu trưng dụng luôn;

Hai cái búi tóc trên đầu là bắp nướng dưới đáy nồi trưa hôm nay, bị nướng đến cháy đen thành than, nhưng bên trong hãy còn giòn giòn ăn rất ngon. Sau khi thay quần áo, Mạnh Phiên nháy xuống dòng suối trong vắt ngâm mình.

Bây giờ trời vẫn còn rất nóng, trong nhà chỉ có một cái quạt cực kỳ cũ không dùng được nữa, ngâm mình trong nước suối mỗi ngày vẫn thoải mái hơn.

Hôm nay là ngày đầu khai giảng của Thất Trung. Sau giờ Ngọ báo danh, phân ban, nộp bài tập hè, nhận sách đều là những việc vụn vặt. Mới vừa khai giảng, đêm nay tiết tự học buổi tối cũng là tự do hoạt động, Mạnh Phiên đơn giản xin nghỉ không đi.

Trường trung học cơ sở số 7 gần trung tâm thành phố Hoa nhưng nhà của Mạnh Phiên lại không phải ở thành phố này mà ở một vùng quê nông thôn tương đối xa. Trước đây phải mất 2 giờ đi xe buýt rồi lại chuyển xe buýt mới

tới nơi.

Đi đi lại lại mất 4 tiếng đồng hồ, nếu không phải chính thức vào học thì thật lãng phí thời gian đi lại.

Ở quê đang mùa thu hoạch ngô, trước đây nhà nào nhà này cũng tự bẻ ngô phơi khô, nhưng giờ khác rồi, qua mấy ngày nữa sẽ có thôn dân đi thuê máy lọc ngô, mỗi nhà mất mười mấy hai mươi đồng, đem hạt ngô lọc sạch sẽ, mỗi nhà không mất quá nửa giờ đã xong.

Bà nội không muốn tiêu số tiền này vì học thực sự không đủ khả năng. Mỗi năm đều là Mạnh Phiên tự tay bóc ngô trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc.

Đôi khi thì bóc bằng tay không, đôi khi dùng một cái lò xo gấp kéo ra, cạo ngô trên những cái lò xo cứng đó cũng nhanh hơn nhiều so với tay không.

Ngâm mình trong nước suối mát lạnh nửa ngày, không sai biệt lắm cũng bóc xong thôi.

Ngâm mình trong nước suối, Mạnh Phiên đem điện thoại di động liếc nhìn "nhóm phân tích đề khó", quả nhiên nhận được rất nhiều phong bao lì xì. Cậu bấm nhậ từng cái một, số tiền cũng không lớn, 3 tệ 5 tệ, dù sao cũng đủ chớ vài chuyến xe buýt, Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm, gạt đầu hài lòng.

Cậu thực sự không thích mùa hè, xe buýt công cộng có điều hòa nhiệt độ vào mùa hè đắt hơn bình thường 1 tệ, mỗi ngày có 4 chuyến xe buýt đi lại, tốn thêm 4 tệ.

Năm học mới đã bắt đầu, lại đến lúc đóng giả thành tiểu O ngọt ngào để kiếm bữa ăn a.

Cậu chỉ hy vọng học kỳ này cũng có thể thuận thuận lợi lợi trôi qua.

Chương 2: Hải Vương

Vào khoảng bốn giờ sáng, Mạnh Phiên cho thức ăn vào hộp cơm nhôm kiểu cũ được truyền lại từ tổ tiên trong gia đình, đặt vào chiếc túi vải do bà cậu làm, trên lưng là chiếc cặp vải mới do bà may. Chuẩn bị đi bộ tới trạm xe buýt.

Thời điểm mở cửa, bà ngoại từ trong phòng bước ra, kêu cậu một tiếng, "Phiên Phiên, cầm cái này đi, mới bắt đầu năm học cũng nên có chút tiền trong người."

Một tờ 10 tệ hơi nhàu nát được nhét vào túi đồng phục học sinh của Mạnh Phiên. Mạnh Phiên cười cười, sau đó lấy ra đưa lại, dỗ dành bà: "Không cần đâu, trong trường học cũng không cần tiêu tiền. Hơn nữa, không phải con đã nói với bà là con bỏ túi cho bạn học có được tiền công rồi mà."

"Xùy, vậy cầm lấy trời nóng vẫn có thể mua kem." Bà ngoại giả bộ tức giận, vỗ vỗ tay Mạnh Phiên rồi dùng sức nhét vào túi cậu.

Mạnh Phiên biết tính tình của bà ngoại, không lấy không được, đành gật gật đầu, lấy tiền ra vuốt gọn gàng rồi mới cẩn thận cất vào túi quần.

Thời tiết nắng nóng, áo đồng phục cổ thể bị cởi ra bất cứ lúc nào, nguy cơ bị mất cao hơn quần nhiều.

"Hôm qua nó có về ..." Giọng bà ngoại trở nên trầm hơn rất nhiều, trên mặt lộ rõ vẻ do dự.

Mạnh Phiên buông tiền, "Khi nào ạ?"

"Lúc con đi ngủ mình ở suối. Nó mua vé về vội nên không đợi được con ..."
Bà ngoại dừng lại, thấy Mạnh Phiên không có cảm xúc gì, liền nói: " Nó còn mang 7000 đồng tới. "

"Thôi, bà cắt đi, con sẽ tìm thời gian liên lạc sau, con đi học trước nha bà, bà vào ngủ thêm một chút đi." Giọng điệu của Mạnh Phiên không hề dao động.

Nhìn bầu trời hề không chút gợn mây, lại nhìn bóng lưng đang cắp sách đến trường, gương mặt bà ngoại đầy chua xót và đau lòng.

4h30, đúng giờ bắt kịp chuyến xe buýt số 3. Trên xe không có ai trừ tài xế.

"Ây, trường học đã khai giảng rồi sao?"

Có rất ít người trên xe buýt lúc đêm và sáng sớm, bác tài xế cũng đã quen với Mạnh Phiên.

"Đúng vậy ợ, hôm nay chính thức khai giảng." Mạnh Phiên mỉm cười, cảm thấy bác tài xế chỉ có một mình trên xe cũng thật trống trải, liền ngồi xuống vị trí gần đầu nhất.

Bác tài xế nhìn vào gương chiếu hậu, thấy một cục trắng trẻo, sạch sẽ, là một thiếu niên ngoan ngoãn, rất ưa nhìn, trên mặt nở nụ cười thân thiện.

"Con thật giỏi, thi đậu trường cao trung trọng điểm của thành phố Hoa, về sau rất có tiền đồ. Chính là quá vất vả, buổi sáng 4 giờ đã đi, buổi tối tận 11 giờ mới về đến nhà."

"Không sao đâu, con cũng quen rồi."

Mạnh Phiên đặt hộp cơm lên đùi, trò chuyện với tài xế. Cậu và bà ngoại nương tựa nhau nhiều năm như vậy, bà ngoại đã lớn tuổi, Cậu làm sao có thể không nỗ lực cố gắng?

Xuống xe buýt số 3 đã là rạng sáng khoảng 5:30, đợi hai ba phút tại trạm, xe buýt số 63 vào trung tâm thành phố Hoa liền tới.

Thời điểm này cũng không còn sớm, các bà các cô đã sớm chờ sẵn, nói chuyện phiếm trong xe riu rít náo nhiệt.

Mạnh Phiên cũng không chê ồn, lấy vở ra, lướt nhanh ôn lại kiến thức mà cậu đã phân loại một lần. Thất Trung có thói quen kiểm tra đầu năm, là lớp trọng điểm tập hợp những học sinh xuất sắc nhất khối, cạnh tranh rất gay gắt, cậu không muốn bỏ lỡ bất kỳ vị trí nhất bảng nào.

"Mạnh Phiên!"

Chú Nhất Khai đã đợi Mạnh Phiên ở trạm xe buýt đã lâu, vừa thấy Mạnh Phiên xuống xe, vội vàng đem trứng gà nhét vào trong miệng, lung tung nhai mấy cái rồi nuốt xuống, sai bước đến chào hỏi.

"Anh Khai, chào buổi sáng." Mạnh Phiên đáp lại bằng một cái gật đầu đầy năng lượng, nở một nụ cười.

(Tui cứ cảm thấy Anh Khai hay Khai ca, cái cách gọi này đều sạch mùi thê nào ấy :))) Không biết có phải do tui xàm quá không)

Đôi mắt to tròn, lông mi đen tự nhiên, khi cười thì lông mi cong vút, nhìn qua vừa hiền lành lại xinh đẹp.

Chú Nhất Khai bị miếng trứng gà kia nghẹn đến không thở được, một bên dầm ngực, một bên vẫn ngây ngốc nhìn chằm chằm Mạnh Phiên.

Học kỳ mới, có được nụ cười đầu tiên cùng câu " Chào buổi sáng" đầu tiên của tiểu ngọt Ồ đệ nhất Thất Trung đều bị hấn dành được, thì mọi công sức hấn sáng sớm đã ôm cây đợi thỏ ở đây đều đáng giá hết.

"Khụ khụ khụ! Sao hôm qua em không đến trường, nổi bật đều bị người khác cướp mất."

Hai người đi bộ đến trường.

"Cái gì nổi bật?"

Chẳng lẽ có một tiểu ngọt Ồ mới xuất hiện?

"Haizzz, em còn chưa biết sao? Phí Chuẩn chuyển tới Thất Trung, liền ở lớp 1. Cũng tại cái tên gia hỏa đó, trước kia vừa tan học đều là Alpha chúng tôi phóng đến cửa ngắm em, hiện tại tan học tất cả đều là nữ sinh cùng Omega ở cửa, cái sức chiến đấu đó, Alpha chúng tôi còn không có một góc để ngồi xổm!"

"Hóa ra là một Alpha." Mạnh Phiên mỉm cười, không thành vấn đề, Alpha đối với tiền ăn của cậu cũng không có ảnh hưởng gì.

"Không thể nào, Mạnh Phiên, em không biết Phí Chuẩn sao? Con trai thứ của nhà họ Phí, người giàu nhất thành phố Hoa, tính nhân trong mộng của Omega, em không biết hả?"

Ồ, hóa ra là một tên con nhà giàu, nụ cười trong mắt Mạnh Phiên hơi nheo lại.

Phú nhị đại Alpha, không phải đều cùng một dạng sao.

"Em không có lên mạng."

Cái này Chu Nhất Khai cũng biết, lúc trước hẳn hao hết tâm tư mới xin được tài khoản QQ của Mạnh Phiên, đem cậu kéo vào trong nhóm diễn đàn, kết quả trừ bỏ video giải đề cùng lúc thu bao lì xì, Mạnh Phiên căn bản không online, thậm chí trong nhóm nhiều Alpha muốn thêm bạn tốt, một tên cũng chưa được chấp nhận.

Sau đó, họ mới biết rằng Mạnh Phiên quá chú tâm vào học hành, hoàn toàn không có thời gian để phân tâm đến những thứ khác, cả kỳ nghỉ hè hơn một tháng, Mạnh Phiên cũng chưa bao giờ lên mạng.

Nhưng bọn họ không biết, Mạnh Phiên không thêm bạn tốt, không online, không sõi nổi trong nhóm, nguyên nhân chân chính chỉ có một — nghèo.

Ở nhà không có mạng không dây. Điện thoại di động của cậu là đồ hàng hiệu nhưng là second-hand giá rẻ thôi. Các gói dịch vụ được cung cấp đều là loại rẻ nhất. Lưu lượng truy cập trong một tháng bị hạn chế. Mạnh Phiên sợ dữ liệu di động bị trừ tiền quá nhiều. Ngoại trừ mấy sự kiện lớn có thể giúp cậu kiếm chút tiền ăn, thời gian còn lại đều đóng cửa bế quan.

"Vậy em cả kỳ nghỉ hè cũng không có liên hệ với La Lập Hào phải không?"
Chú Nhất Khai nhỏ giọng hỏi.

Chưa kịp dứt lời, một vài Alpha ở cổng trường thấy họ cũng đuổi theo tới.

"Mạnh Phiên, Mạnh Phiên, nghe nói em muốn cùng La Lập Hào yêu đương, thillet hay giá?"

"La Lập Hào tin tức tổ hình như là vị sầu riêng, em đừng nghĩ quẩn như vậy nhé!"

(Tui team không thích sầu riêng nhé! Nghe đến mùi tin tức tổ của ông này xỉu ngang luôn nè :v)

"Tiểu Mạnh Phiên, em không phải nói chỉ nghĩ chuyên tâm học tập không yêu đương sao? Nay sao đột nhiên thay đổi quyết định, muốn vậy cũng nên cho bọn anh một cơ hội cạnh tranh công bằng không phải sao?"

Mấy tên Alpha m8 đem Mạnh Phiên có 1m76 vây ở trung tâm, một bên riu rít, một bên vây quanh hấn hướng nhất ban đi tới. Lớp một ở tầng một của tòa nhà dạy học.

Hôm nay Phí Chuẩn đến sớm, chọn một vị trí ở hàng ghế sau bên cửa sổ tùy tiện ngồi. Buổi sáng sớm mùa hè có làn gió dễ chịu thổi vào làm cho người ta rất thoải mái, thoải mái hơn nhiều so với việc đóng hết các cửa bật điều hòa.

Trên bàn học trước mặt anh đặt một cái chai thủy tinh chạm khắc to bằng lòng bàn tay, chuyện mà anh cả hôm qua giao cho vẫn chưa hoàn thành,

Phí Chuẩn còn đang lo lắng, hôm nay nên tìm cơ hội nào đây.

Lúc quay lại, liền nhìn thấy một nam sinh xinh đẹp bị một đám Alpha vây quanh hướng nhất ban đi tới.

Từ góc độ sinh lý mà nói, Omega sinh ra đều cần Alpha bảo vệ, nhưng khi bị bao vây bởi nhiều Alpha xa lạ, Omega chắc chắn sẽ cảm thấy áp lực, giống như cừu non sa vào hang sói.

Nam sinh kia dường như không hề bị áp lực, vẻ mặt điềm tĩnh, đôi mắt cong lên ý cười, trong chốc lát đáp lại cái này, trong chốc lát đáp lại cái kia, như cá gặp nước.

"Em thực sự không liên quan gì đến anh ấy. Em nói rồi thì nhất định sẽ làm được." Trước cửa lớp học, Mạnh Phiên lại một lần đối với mấy Alpha này giải thích.

Phí Chuẩn xa xa nhìn, tựa như nhìn thấy một hải vương đang quản lý đám cá con trong biển của hắn.

Nhớ tới video cosplay Đát Kỷ mà ngày hôm qua Thiệu Trì cho anh xem, Phí Chuẩn lại nhìn lại Mạnh Phiên, trong lòng cảm thấy thật đúng là rất thích hợp.

Đát Kỷ là hồ yêu giả trang Tô Đát Kỷ, mì hoặc Trụ Vương.

Mạnh Phiên là Beta giả trang Omega, loè thiên hạ.

Điểm chung lớn nhất là nhan sắc.

Sau khi thuyết phục đám Alpha dời đi, Mạnh Phiên bước vào lớp học.

Việc tự học bắt đầu lúc 6:30 ở trường Trung học cơ sở, có lẽ vì mới bắt đầu đi học, một số học sinh chưa quen với thời quen này, chỉ có một nửa số người trong lớp.

Mạnh Phiên vô cùng đơn giản nhìn lướt qua, liền thấy được Phí Chuẩn.

Không vì cái gì khác, chính là Phí Chuẩn diện mạo khí chất quá mức xuất chúng, tùy tùy tiện tiện liếc mắt một cái là thấy, huống hồ trong phòng học cũng chỉ có thua thớt mấy củ cải trắng cùng Phí Chuẩn.

(Ờk, trừ chồng em ra thì người khác chỉ là củ cải trắng :)))

Từ năm nhất trung học đến nay, Mạnh Phiên chưa bao giờ thấy một Alpha nào xuất sắc như vậy.

Tên này chính là Phí gia nhị công tử mà Chu Nhất Khai đã nhắc đến vừa nãy phải không nhỉ?

Khuôn mặt khối băng trông không được thân thiện cho lắm. Mạnh Phiên từ nhỏ đã biết xem ánh mắt của người khác, rất nhạy cảm với khía cạnh này, cậu lập tức thu lại nụ cười theo thói quen trên khóe miệng, rồi tìm một chỗ tùy ý ngồi xuống.

Phí Chuẩn không để ý thấy vẻ khinh thường thoáng qua trong mắt Mạnh Phiên, anh sững sờ một lúc, anh vốn nghĩ rằng loại người thích giật gân này sẽ không bỏ qua cơ hội nào để thể hiện sự quyền rũ của mình với bất kỳ Alpha nào.

Mạnh Phiên không để tâm đến ánh mắt không thân thiện kia. Điều cậu lo lắng bây giờ là một vấn đề khác - Chu Nhất Khai nói, La Lập Hào vào nhất ban.

Cậu và La Lập Hào thật ra không có tiếp xúc nhiều, nghe nói La Lập Hào từng tuyên bố muốn theo đuổi cậu, nhưng ngoài việc thấy La Lập Hào cố gắng thể hiện sự vượt trội của hắn trước mặt mình vài lần, Mạnh Phiên không hề cảm thấy bất kỳ sự truy đuổi nào luôn, sau đó dường như cũng chẳng có gì.

Vào trước kỳ nghỉ hè, cậu đã gặp La Lập Hào một lần.

Lúc đó học sinh trong trường cơ bản đã về nhà, cậu ở lại giúp giáo viên thu dọn một số thứ, khi đi qua phòng tắm, nghe thấy La Lập Hòa lừa một nam Omega uống một ít thuốc, liền lờ ra tay phá đám.

Mạnh Phiên chưa bao giờ nhìn thấy Alpha nào lừa dối Omega bằng những lời lẽ hoa ngôn xảo ngữ như thế, phá hoại xong lại sợ mình sẽ bị La Lập Hòa trả thù, vì vậy cậu đã bí mật gọi điện cho La Lập Hòa rủ hẳn ra ngoài uống trà sữa.

Lúc đó quả thực là lừa người ta ra, Mạnh Phiên cũng đành bỏ ra không ít tiền để mua chỗ hẳn một cốc trà sữa, cũng may tiệm trà sữa gần trường học cũng không có đặc biệt đắt đỏ gì.

Bây giờ xem ra La Lập Hòa đã nghĩ quá nhiều, còn thật sự...vào nhất ban..Như thế nào mới có thể thoát khỏi cái đại phiền toái này đây?

"Phiên Phiên!"

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Mạnh Phiên nhìn La Lập Hòa đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cậu sợ hãi ngã người ra sau.

"A... Chào buổi sáng, Anh Hòa, anh cũng học lớp 1 à?" Mạnh Phiên cố nặn ra một nụ cười.

La Lập Hòa đứng bên bàn, hai tay chống trên mặt bàn, làm bộ ngầu, "Không phải để đến gần em hơn sao, Hòa ca tôi chưa bao giờ vì một Omega nào mà ngày nhớ đêm mong vậy đâu."

Mạnh Phiên: ...

Cái này vẫn còn trong lớp học đây, nhiều người nhìn như vậy, Mạnh Phiên cảm thấy có chút hít thở không thông.

La Lập Hòa này, thành tích không có còn có thể tiến vào nhất ban, bởi cảnh

khẳng định có điểm đặc biệt, Mạnh Phiên thì cái gì cũng đều không có, không dám lấy cứng đối cứng.

"Anh Hào, em nghĩ anh có thể đã hiểu làm điều gì đó."

La Lập Hào sùng sốt một chút, cười khẽ ra tiếng, "Tiểu bảo bối, muốn cùng anh chơi trò lật mềm buộc chặt à? Lúc trước không phải em mời anh đi uống trà sữa? Còn cố ý chỉ mua một ly, có phải hay không kỳ thật là muốn cùng anh uống chung?"

Mạnh Phiên: ...

Không hề nhé, là do tui nghèo thôi, thật luôn.

La Lập Hào dường như coi việc theo đuổi Mạnh Phiên là một loại khoe khoang, hẳn ta không hề hạ giọng mà cố tình nói to hơn, khiến những học sinh bên ngoài lớp học đều nhòm tai lên hóng bát quái.

Phí Chuẩn sáng sớm mới thấy hải vương đã dàn xếp đám cá con, bây giờ lại bơi ra một con nữa, anh cảm thấy cái gọi là Tiểu Ngọt Ồ số 1 ở trường trung học số bảy này thật sự là một cao thủ quản lý thời gian.

Không thích xem loại tình tiết này, Phí Chuẩn cầm chai thủy tinh chạm khắc toan đứng dậy đi hoàn thành nhiệm vụ mà anh cả mình giao cho.

"Phan!"

Mạnh Phiên đứng dậy muốn kéo La Lập Hào ra ngoài nói chuyện, liền không để ý sau lưng vô tình đụng phải Phí chuẩn đi ngang qua, Phí Chuẩn thân thể loạng choạng, chai thủy tinh chạm khắc trên tay rơi xuống sàn gạch vỡ tan thành nhiều mảnh.

Trong không khí, lập tức một làn sóng tin tức tổ mang theo cảm giác áp chế mạnh mẽ đột nhiên ập vào mặt cậu.

Đó là một mùi vị băng giá đen tối, giống như một người đang đi chân trần ở

Bắc Cực, toàn thân lạnh lẽo, thậm chí không khí hít vào cổ họng cũng mang theo băng đao lạnh lẽo, cảm giác đau đớn kéo dài.

Các Alpha khác trong lớp học trong tiềm thức như muốn đầu hàng dưới thứ tin tức tổ này. La Lập Hào còn muốn bắt chấp đưa giỡn Mạnh Phiên, đã nằm sấp trên đất. Omega trong lớp không chịu nổi mùi, ôm chặt lấy mình, sợ hãi khốc liệt.

Phi Chuẩn đau đầu nhìn chơi thủy tinh vỡ trên sàn, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, đã vậy còn gây ra họa.

Ngẩng đầu lên, trong phòng học có người đang ngồi xổm, có người nằm sấp, có người lại khốc liệt, chỉ có Mạnh Phiên đang đứng trước mặt anh, nhìn anh chằm chằm. Cùng anh mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Trong nháy mắt sự tin tưởng phát sinh đến quá nhanh, Mạnh Phiên hoàn toàn chưa kịp phản ứng. Beta không phản ứng với tin tức tổ của AĐ theo bất kỳ cách nào, nhưng vẫn có thể ngửi thấy một số mùi hương. Mạnh Phiên chỉ cảm thấy như thể cậu ngửi thấy mùi vị băng giá khi mở tủ đông lạnh, nhưng không nhận ra đó là tin tức tổ.

Chờ cậu nhìn lại nhóm Omega đều bị dọa khốc, mới hậu tri hậu giác nhận ra, không biết bây giờ giả vờ diễn mình cũng là một Omega yếu đuối còn kịp không nữa.....

"Mở cửa sổ thông gió." Phi Chuẩn đối với người còn tinh táo duy nhất giống anh còn có thể đứng Mạnh Phiên nói.

Mặc dù nồng độ tin tức tổ này cao nhưng chủ nhân không có ở đây, chỉ cần mở cửa sổ để thông gió, nó sẽ nhanh chóng phân tán.

Chỉ là anh mới vừa nói xong, định đi mở cửa sổ, cổ tay áo đột nhiên bị bắt được.

"Ồ..... Thật đáng sợ....."

Mạnh Phiên thập phần nỗ lực dấn ra nước mắt, vẻ mặt hoảng sợ lại úy
khuyết mà lời kéo cổ tay áo Phí Chuẩn, hy vọng Alpha này có thể nhìn thấy
rõ ràng - cậu cũng bị cái tin tức tổ này dọa tới nhũn chân rồi, chỉ là phản
ứng chậm hơn xíu thôi.

Phí Chuẩn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cậu giờ phút này khòc đến là đáng
thương:.....

Còn diễn, lại có thể diễn chậm hơn người khác thế này cũng được à?

Lúc này, bên ngoài phòng học cũng có một vài học sinh không bị ảnh
hưởng nhiều bởi tin tức tổ đã nhanh chóng nắm được thông tin hốt hồn hốt
này rồi lẹ tay đăng tải lên diễn đàn.

**【Sốc! Việc chuyển trường của Phí Chuẩn thực chất là vì Tiểu ngọt 0 đệ
nhất Thất Trung! Ghen tuông che mù mắt mà để lộ tin tức tổ lãn nhũn như bả
tuyệt! 】**

Chương 3: Nước điểm

Editor: Chén trà nhỏ

Mạnh Phiên có ngoại hình xinh đẹp, ngoan ngoãn, đôi mắt đào hoa ướt đẫm lại tràn đầy vẻ ngây thơ, ai nhìn vào đôi mắt này cũng sẽ không nghĩ rằng người trước mặt cố ý nghĩ xấu xa nào.

Cậu không cao, chỉ hơn 1m75, khung xương nhỏ, trông gầy hơn Beta bình thường rất nhiều, khi đi vào đám đông, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra "Omega" nhỏ xinh này.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, tích một tiếng rơi trên mu bàn tay trắng nõn mảnh khảnh.

Bàn tay đó, một nửa giấu trong cổ tay áo đồng phục, chỉ lộ ra vài ngón tay yếu ớt, run rẩy nhéo một góc ống tay áo Phí Chuẩn, như thể cầu che chở.

Trông cực kỳ đáng thương tội nghiệp luôn í.

Phí Chuẩn hơi cau mày nhìn giọt nước mắt lăn trên mu bàn tay rồi từ đầu ngón tay cậu trượt xuống.

Nếu không biết rằng người này là một Beta giả dạng Omega, anh thiếu chút nữa liền mắc mưu.

Vẻ mặt của Phí Chuẩn trở nên lạnh lùng hơn, cổ tay áo hơi hơi run lên.

Bàn tay chỉ đang siết chặt góc áo bỗng nhiên bị hất ra, Mạnh Phiên cả người đều ngốc một lúc, sững sờ ngồi ở đó — cậu có phải hay không bị lộ

tây? Bị Phí Chuẩn nhìn thấy?

"Đm, đây là làm sao vậy, sao lại thế này?"

Thiệu Trì xách cặp sách, thấy cửa lớp 1 tụ tập đầy người xa lạ, hấp tấp mà vọt tiến vào.

Vừa bước vào lớp, hắn đã cảm thấy có một lực lượng vô hình đang tràn áp bản thân, nhưng nó không đặc biệt mạnh, còn đang từ từ tiêu tán.

Nhìn thấy những người trong lớp người ngòai xỏm người khác, Thiệu Trì cẩn thận hít một hơi, sau đó kính hãi nhìn chằm chằm Phí Chuẩn.

"Con mẹ nó! Hương vị này không phải là an ..." tin tức tổ của anh trai anh?

Phí Chuẩn kịp thời liếc mắt nhìn hắn, Thiệu Trì liền nuốt xuống phần sau của câu nói.

Nhìn thấy cái chai thủy tinh vỡ trên mặt đất, Thiệu Trì đã bỏ não 101 tính tiết.

Chẳng lẽ bởi vì Phí Chuẩn không muốn bị người khác biết hương vị tin tức tổ của hắn, nên Phí đại ca cố ý góp nhặt một lọ tin tức tổ của chính mình, muốn Phí Chuẩn mang theo để phòng ngừa bất trắc, giả trang làm Beta?

Chính là tin tức tổ của Phí đại ca trừ bỏ dọa người, cũng không thể giả làm B nổi, nhiều ít Omega từng vui vui về về đến Phí gia muốn làm thân, cuối cùng bị tin tức tổ Phí đại ca dọa đứng không được đành khìêng ra ngoài mà?

Cứ nhìn những Omega đang khác trong phòng xem, là biết tin tức tổ này khủng khiếp như thế nào. Chút xíu trong cái lọ kia mới chỉ là chút da lông thôi đó.

"Ồi trời! Mạnh Phiên em cũng bị dọa sợ rồi sao?"

Thiệu Trì lúc này mới chú ý tới tiểu đáng thương vô cùng đứng cạnh mình

chính là Mạnh Phiên, mặt mày khó chịu đến nhiều lại, tức khắc đau lòng tay che ngực thò lại gần cậu.

"Đừng khóc, khi em khóc, trái tim anh sẽ tan nát, giống như những mảnh thủy tinh tan vỡ trên mặt đất này vậy!"

Phí Chuẩn: ...

"Đem cửa sổ phòng học đều mở hết đi."

Phí Chuẩn không nhìn Mạnh Phiên nữa, quay người mở cửa sổ.

Mạnh Phiên lau nước mắt, cười với Thiệu Tri, "Không sao, anh giúp anh mở cửa sổ đi, thông gió chút liền ổn thôi."

Nhìn kia, Tiểu O ngọt ngào còn có thể nở một nụ cười chết người ngay cả trong khốn cảnh! Thiệu Tri tâm thần nhộn nhạo, không ngừng chạy tới chạy lui giúp mở cửa sổ cho thông gió.

Mạnh Phiên mỉm cười, quay người đi vào phòng chứa đồ, lấy một cái chổi và một cái hót rác.

Nếu như cậu nghe không lầm, theo như lời của Thiệu Tri, mùi vị tin tức tổ này không phải từ Phí Chuẩn, vậy hẳn là bị rò rỉ từ chai thủy tinh vỡ kia, mà Phí Chuẩn hiển nhiên không định làm sáng tỏ điều này, hẳn tính lừa dối mọi người vì cái gì.

Cậu lấy chổi quét những mảnh vỡ thủy tinh vào thùng rác, trở lại phòng chứa đồ, Mạnh Phiên không vội vàng vứt những mảnh vỡ vào thùng rác lớn, mà cẩn thận nhặt bông hoa nhung nhỏ từ những mảnh vỡ lên. Đưa tới mũi của mình ngửi ngửi.

Hiện tại hương vị đã phai nhạt rất nhiều, là cảm giác của băng tuyết, khả năng nếu từ trên người chính chủ lộ ra, sẽ càng nồng đậm hơn rất nhiều, cùng bão tuyết Bắc cực giống nhau đều rất đáng sợ.

"Omega tốt nhất không nên người gần tin tức tổ của Alpha."

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên phía sau, Mạnh Phiên giật mình quay đầu lại, thấy Phí Chuẩn không biết đã đi vào từ lúc nào, anh ta đứng ở cửa kho, dựa vào tường, biểu tình lạnh lùng nhìn cậu.

Phí Chuẩn rất cao, căn cứ vào kinh nghiệm tiếp xúc của Mạnh Phiên với nhiều Alpha mà phán đoán, nhìn ra hẳn ít nhất cũng phải 1m88 đấy.

Anh có bờ vai rộng, đôi chân dài, dáng đứng cao thẳng và khí chất bất phàm. Ngay cả bộ đồng phục học sinh cũng được anh ấy mặc quy quy củ củ, so với La Lập Hào phú nhị đại đứng đầu Thất trung mà nói, xác thật bỏ xa bọn họ không biết mấy con phố.

Nếu không phải vì vẻ mặt lạnh đăm, ánh mắt lạnh lùng, Mạnh Phiên gần như cho rằng Alpha này thực sự đang ân cần nhắc nhở mình.

Mạnh Phiên tự cho là mình rất nhạy cảm, cậu nghe thấy ý mỉa mai từ những lời này, càng thêm cảm thấy Phí Chuẩn hẳn là đã nhìn ra cậu không phải Omega.

Chỉ vì vừa rồi cậu phản ứng chậm hơn một bước thôi đó hả?

Không thế nào?

Cậu nhớ khi mới bước vào lớp, ánh mắt của Phí Chuẩn đã không mấy thân thiện khi nhìn thấy cậu, nếu đây là lần đầu tiên họ gặp nhau thì đâu thế như thế được?

"Chúng ta đã gặp qua."

Mạnh Phiên vẫn vờ hờ hững nhỏ trong tay, nghiêng đầu cười nhìn anh, câu nói khẳng định, giọng nói ngọt ngào, không có một chút ý không vui nào.

Phí Chuẩn không đáp lại, cứ như vậy nhìn Mạnh Phiên, không biết lời cậu ta

có ý gì, cũng không tự chủ được mà nhớ tới bộ dáng năm trước của cậu khi tin tức tổ của hắn bạo phát.

Khi đó, Mạnh Phiên đang ở rất gần anh, người gần anh nhất trong bán kính 20 mét. Nếu vị tin tức tổ của anh đủ rõ ràng vào thời điểm đó, thì trước khi tin tức tổ bị rò rỉ với nồng độ lớn và hỗn loạn, Mạnh Phiên là người có thể người thấy mùi tin tức tổ của anh rõ nhất.

Khuôn mặt của Phí Chuẩn trầm xuống,

Mạnh Phiên không quên ánh mắt này trong ký ức của mình, nụ cười trên khuôn mặt cậu càng lớn hơn.

Chà, nhúc nhích, ai mà không có đâu?

Mặc dù cậu không nhớ mình đã nhìn thấy Phí Chuẩn khi nào, nhưng liên hệ với những phát sinh vừa rồi, cùng lời Thiệu Trì nuốt lại một nửa, Mạnh Phiên đã đoán được hơn phân nửa.

Phí Chuẩn không muốn người khác biết mùi tin tức tổ của mình, mà cậu trước kia vào lúc nào đó có cùng Phí Chuẩn gặp qua, còn có khả năng đã ngửi qua mùi tin tức tổ của hắn?

Mạnh Phiên vui mừng, nhướn mày, lắc lắc bông hoa nhung nhỏ trong tay trước mặt Phí Chuẩn, thò lại gần nhỏ giọng nói: "Mùi này không thơm bằng của anh."

Hơi thở của Phí Chuẩn ngưng trệ, anh nhìn chằm chằm Mạnh Phiên một lúc lâu, rồi lặn lòng nói: "Tốt hơn cậu không nên nói ra."

Mạnh Phiên cười, ném bông hoa nhung vào thùng rác, "Đương nhiên sẽ không nói cho ai biết, ai mà không có vài bí mật nhỏ, đúng không?"

Đối với Phí Chuẩn ngọt ngào cười, Mạnh Phiên vòng qua hắn, rời khỏi phòng chứa đồ.

Phí Chuẩn đứng ở tại chỗ, lúc lâu sau mới phản ứng lại, kẻ lừa đảo này lại muốn lừa anh, mục đích là vì muốn anh giữ bí mật cậu là Beta.

Về việc Mạnh Phiên có biết mùi vị tin tức tổ của mình hay không, Phí Chuẩn không biết, cũng không muốn dùng nó như một trò cá cược.

Mùi tin tức tổ trong lớp học đã biến mất, học sinh đã trở lại bình thường.

Buổi sáng tự học ngày đầu tiên đi học, không có nhiệm vụ gì, chỗ ngồi cũng chưa sắp xếp, đều là tùy ý ngồi, chính là cơ hội tốt nhất để nói chuyện phiếm.

Lúc này, những tiếng xì xào trong lớp đang bàn tán về hương vị tin tức tổ của Phí Chuẩn và mối quan hệ giữa Phí Chuẩn và Mạnh Phiên.

"Nói cho cậu biết, cậu đến chậm rồi! Vừa rồi Phí Chuẩn tức giận đã làm rò rỉ tin tức tổ của anh. Nó có mùi giống như một trận bão tuyết á. Siêu đáng sợ. Dọa tớ sợ đến phát khóc cơ!"

"Trời ạ! Quả nhiên là gien của Phí gia, quá mạnh! Đây phải là kiểu Omega nào mới dám tiến vào cổng Phí gia đây!"

"Tớ hiện tại có chút tin tưởng lời La Lập Hào rồi đây, Phí Chuẩn khả năng thật sự đã ép khô rất nhiều Omega. Chúng ta vẫn là xa xa thường thức thôi, không cần thiêu thân lao đầu vào lửa!"

Lúc này Mạnh Phiên chọn một vị trí cách xa cả La Lập Hào và Phí Chuẩn, cậu hơi sùng sốt khi nghe những lời bàn tán của đám bạn học, cái gì mà Phí Chuẩn đã ép khô rất nhiều Omega?

Cậu trộm quay đầu, xa xa nhìn về phía đệ nhất mặt liệt Phí Chuẩn đang dựa cửa sổ, thấy anh đang cầm di động, mặt vô biểu tình không biết đang xem cái gì.

Anh ta không thể nghe thấy cuộc thảo luận trong lớp học, quả nhiên, Phí Chuẩn căn bản sẽ không đi giải thích cái tin tức tổ kia không phải trên

người anh.

Mạnh Phien có chút đặc ý, nắm được cái nhược điểm này, vậy là có thể yên ổn sống, không quấy rầy lẫn nhau, chăm chỉ học tập.

"..... Phí Chuẩn là vì Mạnh Phien! La Lập Hào sáng sớm lại đây quấy rầy Mạnh Phien, Phí Chuẩn rất tức giận, trực tiếp phóng tin tức tố áp chế La Lập Hào!"

"Đạu, chẳng lẽ Phí Chuẩn là vì Mạnh Phien mới chuyển tới Thất Trung?"

"Còn chẳng phải thế! Diễn đàn đều nổ tung rồi!"

"Vừa rồi bọn họ còn thấy cô A qua 0 hai người ở phòng chứa đồ rất lâu, không biết đang làm gì đâu! Ai da, mỗi tin đơn phương thăm thương trộm nhớ của tớ chưa kịp bắt đầu đã kết thúc mất rồi!"

Mạnh Phien: ...

Cái hiểu lầm này có chút sâu đây mấy đồng chí ơi.

Mạnh Phien đang lật giờ cuốn sổ cũng không nhìn được, hít khí lên lấy ra chiếc điện thoại di động hàng hiệu đã qua sử dụng, bật Internet, lên diễn đàn học sinh Hoa thị.

Ngay khi Internet được mở ra, QQ đã rung chuyển dữ dội, nhóm phân tích đề khó duy nhất, vô số người tag cậu, cầu một cái chân tướng.

Mạnh Phien phớt lờ nó, lên diễn đàn trước.

【Sốc! Việc chuyển trường của Phí Chuẩn thực chất là vì Tiểu ngọt 0 đệ nhất Thất Trung! Ghén tương che mù mắt mà để lộ tin tức tố lẫn như bão tuyết!】

...

Lầu 112: Thật đó! Thật đó! Bọn họ cô A quá O đi phòng chứa đồ ở rất lâu!

Lầu 113: Tôi đại biểu nữ sinh mọi mọi cùng Omega đệ đệ không đồng ý!

Lầu 114: Tôi thay mặt Alpha không đồng ý!

Lầu 115: Để tôi nói, mấy cô thích Phí Chuẩn vẫn nên dừng lại đi, ghen của anh ta là thứ mà mấy cô có thể hold được à? Năm trước nghỉ hè về quê chơi, bên đường bạo phát tin tức tử, rất nhiều AΩ chưa kịp phân hóa buộc phải phân hóa ngay tại chỗ! Xương nhỏ của mấy bạn còn không đủ để người ta gặm đâu!

Lầu 116: Vậy những người thích Mạnh Phiên cũng nghỉ đi, lí do giống như trên, do ghen nhà họ Phí quá mạnh, mấy cậu không thể so sánh như thế được.

Mạnh Phiên: ...

Không còn ai thích nữa, sẽ chẳng còn ai vào xem video phân tích giải toán của cậu nữa phải không? Rồi sẽ chẳng có ai lì xì vài đồng cho cậu nữa hả?

Phí Chuẩn thực sự là một tên sao chói.

Mạnh Phiên cau mày nhìn lầu 115 lần nữa, mơ hồ nhớ ra điều gì đó.

Mùa hè năm ngoái là mùa hè cậu tốt nghiệp trung học cơ sở.

Hồi cấp 2, cậu học ở một trường cấp 2 nông thôn, đều là hàng xóm láng giềng, biết cội nguồn, một phần lớn vẫn chưa đến giai đoạn phân hóa, mọi người hòa thuận bình thường. Mạnh Phiên cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, cũng hiếm khi gặp nhiều người thuộc các giới tính khác, đối với sinh lý AΩB vẫn luôn không rõ ràng lắm.

Ngày đó, hình như là cậu giúp bà ngoại đem dưa hấu trong nhà đến vỉa hè trên bán, đại loại là tầm giữa trưa, có một soái ca đội mũ lưỡi trai lại đây chọn dưa hấu.

Dưa hấu còn chưa kịp chọn, cũng không biết làm sao, cả người bỗng nhiên trở nên cuồng bạo, hai mắt đỏ đậm, như muốn lập tức đại khai sát giới.

Mạnh Phiên lúc đó thực sự rất hoảng sợ, ai còn dám bán dưa hấu cho anh ta, nhanh chóng thu dọn đồ đạc lên xe đẩy chuẩn bị chạy trốn.

Ngay khi cậu chuẩn bị rời đi, nhiều người xung quanh đột nhiên trở nên kỳ lạ, có người cúi kính, có người khóc, người thờ hồn hển, không biết có chuyện gì xảy ra ...

Lúc đó Mạnh Phiên không biết nhiều về thời kỳ phân hóa ABO, thêm vào đó, sự phân hóa cùng bạo phát đó quá mức cường thế, điều này hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của Mạnh Phiên.

Bây giờ nghĩ lại, hóa ra là do ghen của nhà họ Phí quá mạnh, tin tức tổ chạy loạn ảnh hưởng đến người qua đường?

Thì ra người đội mũ lưỡi trai muốn đại khai sát giới chính là Phí Chuẩn.

Mạnh Phiên hậu tri hậu giác nhớ lại, cái TV màu nhỏ ở nhà chỉ có vài kênh, lúc đó cậu cũng đang phải chuyên tâm chuẩn bị nội dung cấp 3. Không có thời gian rảnh để phân tâm, cũng không để ý nhiều đến sự việc xảy ra trong thị trấn. Nên không biết sau đó đã giải quyết như thế nào.

Nghĩ đến có tiền là có thể sai quý xử ma, phú quý nhân gia có bao giờ làm sai chuyện gì?

Mạnh Phiên nhếch nhẹ khóe miệng, cười lạnh một tiếng.

Tuy nhiên, lúc đó cậu rất hoảng loạn, thực sự không chú ý tin tức tổ của Phí Chuẩn có mùi gì luôn.

"Được rồi, các bạn học, yên lặng. Sau khi ăn sáng vào chúng ta sẽ có một bài kiểm tra. Bây giờ chúng ta chính lại chỗ ngồi trước."

Một thanh niên đeo kính gọng vàng bước vào, cầm phấn vẽ vài khung lên bảng đen, nhanh chóng điền số, vừa điền vừa cao giọng chỉ đạo.

"Theo số lượng học sinh, lớp ta có 42 học sinh. Số 1 và số 42 ở cùng một bàn, số 2 và số 41, số 3 và số 40, v.v. Nhanh chóng chuyển chỗ ngồi nào."

Nam nhân như sấm rền gió cuốn, hành động hung hãn như hổ dữ, khiến một đám học sinh nhất ban còn đang nhiều chuyện ngây ngốc tại chỗ.

"Đậu! Đậu! Không ai nói với tớ rằng giáo viên lớp chúng ta là Lăng Di! Cuộc sống của tớ kết thúc rồi!"

"Mía, sao lại là tên Alpha biến thái này, tớ vừa kích động vừa sợ chết mất!"

"Thật đẹp trai! Tại sao các cậu lại nói như vậy chứ?"

"Ông siêu nghiêm khắc siêu đáng sợ! Đừng để vẻ bề ngoài của ông mê hoặc!"

Các bạn học một bên nhỏ giọng thảo luận, một bên cũng không dám chạm trề, nhanh chóng nhìn cách sắp xếp trên bảng đen rồi đi tìm chỗ ngồi của mình.

Số học sinh hiện tại được sắp xếp theo đề thi cuối năm đầu vào cấp 3. Vì là lớp 1 nên Mạnh Phiên nghiêm nhiên đứng số 1 trong lớp.

Cậu xách cặp đi đến bàn đầu tiên của dãy đầu tiên cạnh cửa trước lớp học, lối vào đã bị chặn bởi Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn đang ngồi ở hàng đầu tiên cạnh hành lang, ngược nhìn Mạnh Phiên, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

"Anh là số 42?"

Mạnh Phiên hỏi, trong lòng còn mừng thầm, hóa ra đây nhất lớp đếm ngược từ dưới lên. Là một người bạn cùng lớp, cậu liền miễn cưỡng giúp đỡ bạn

cùng lớp học tập thôi, cậu nghĩ Phí Chuẩn nhất định sẽ nhớ về lòng tốt của cậu mà giữ bí mật kia cho cậu.

Phí Chuẩn đứng dậy để cho cậu vào trong, không đáp lại, chỉ quay đầu liếc nhìn Lăng Di trên bục giảng, sau đó nhìn Mạnh Phiên đang ngoan ngoãn ngồi dựa vào tường.

"Đền cho tôi chai thủy tinh."

Mạnh Phiên sững sốt, mới nhớ tới là chính mình đụng phải Phí Chuẩn nên mới làm chai thủy tinh bị vỡ.

Dù nghèo nhưng cậu nhất định sẽ bồi thường nếu làm hỏng đồ của người khác.

Cậu nhìn Phí Chuẩn, nhớ tới mọi người đều nói Phí gia là nhà giàu số một Hoa thị, kia một cái bình thủy tinh thì có thể bao nhiêu tiền?

Mạnh Phiên lặng lẽ đưa tay vào túi quần lấy ra một tờ mười đồng mà bà ngoại nhét cho cậu, đặc ý cùng kêu ngạo vừa nãy với Phí Chuẩn hoàn toàn biến mất.

"Ừm ... mười đồng có đủ không?"

Mạnh Phiên nhìn lên Phí Chuẩn đang đứng, có chút ngượng ngùng mà đem mười đồng đưa qua, trong mắt tràn đầy cảm thận dò hỏi, nhìn qua đặc biệt vô tội, đặc biệt đáng thương.

Phí Chuẩn quan sát một lúc, trong nhất thời không thể phân rõ kẻ lừa đảo này có phải là đang gạt người hay không, nhưng trông vẫn là thật sự đáng thương.

Một lúc lâu sau, Phí Chuẩn mới cầm lấy mười đồng nói: "Đủ rồi."

Vậy là xong đó hả?

Chương 4: Công cụ

Mạnh Phiên không biết chơi thủy tinh của những người giàu có rẻ như vậy thật không, nhưng Phí Chuẩn đã nói đủ rồi nên cậu cũng không thêm hỏi nữa.

Nói ít đi, dựa vào tường, giữ khoảng cách, giữ vở tiếp tục đọc, miễn cho Phí chuẩn lại tăng giá.

Phí Chuẩn nhìn cậu đối với mình bộ dáng tránh còn không kịp, lại nghĩ tới vừa rồi ở phòng chứa đồ, cậu một bộ nắm chắc thắng lợi, đắc ý dạt dào.

Nhóc lừa đảo này thế mà có hai khuôn mặt, không biết cái nào mới là thật đây.

Các bạn trong lớp đều đang tìm chỗ ngồi của mình, trong phòng học riu rít, trước hết ngồi xuống xong mới an tĩnh đi nhiều.

Phí Chuẩn ngồi xuống, liếc nhìn tờ mười đồng đã được gấp gọn gàng nhưng vẫn còn vết nhàu nát, quay đầu nhìn Mạnh Phiên.

Da của Mạnh Phiên rất trắng, trắng đến quá mức.

Giống như đánh một lớp phấn nền mỏng nhẹ, nhưng không có đánh má hồng, chỉ có một lớp nền trắng bạch.

Từ khuôn mặt xinh đẹp nhìn xuống, đường cong của quai hàm hoàn mỹ, bộ đồng phục học sinh là cái áo trắng chính tề cổ tròn to bản gãi đúng chỗ ngực làm lộ ra chiếc cổ thon dài và xương quai xanh tinh xảo.

Phí Chuẩn phải thừa nhận rằng mặc dù đây là một nhóc lửa đảo, nhưng cậu thực sự rất xinh đẹp.

Không có gì ngạc nhiên khi nhóm Alpha nhận cậu ta thành một Omega.

Ánh mắt từ phía bên cạnh khiến Mạnh Phiên cảm thấy rất khó chịu, nhưng cậu không thể chọc tức anh ta, lặng lẽ vận người sang phía bức tường, lấy tay che mặt.

Phí Chuẩn: ...

Nhận ra rằng mình đã nhìn chằm chằm vào nhóc lửa đảo nhỏ trong một thời gian dài, Phí Chuẩn khẽ cau mày định thần lại.

Khi ánh định thu hồi ánh mắt, ánh mắt của anh đột nhiên rơi vào phần gáy bên trái lộ ra của Mạnh Phiên.

Khi Alpha và Omega tiến vào giao đoạn trường thành phân hóa, tuyến thể trên cổ sau bên trái sẽ dần trường thành cho đến khi chúng hơi nổi lên trên bề mặt da.

Sau cổ Mạnh Phiên, cũng có một khối nhỏ cùng tuyến thể không sai biệt lắm nhô ra.

Nhưng nếu nhìn kỹ, kỳ thật có thể phân biệt, kia chỉ là khối sẹo thôi.

Hiểu rồi, thảo nào Thiệu Tri và những người khác tin chắc rằng đây là một Omega.

Mạnh Phiên chỉ cảm thấy sau cổ khí lạnh vèo vèo, nghĩ đến ánh mắt không chút âm áp của Phí Chuẩn liền nhanh chóng kéo cổ áo đồng phục lên, đem che toàn bộ cổ của mình.

Quay đầu, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, dán sát vào Phí Chuẩn, nghiêng đầu cười ngọt ngào:

"Thích ngắm như vậy? Cho anh cần một ngụm nhé?"

Biết Phí Chuẩn nhận ra mình là Beta, ở phương diện này, cậu ngược lại càng làm càn tùy ý.

Dù sao, Phí Chuẩn cũng sẽ không xem là nghiêm túc.

Anh ta cũng chỉ là muốn chậm chọc cậu một chút thôi.

"Không cần." Phí Chuẩn ánh mắt hơi tối sầm lại.

Hai người ngồi tách riêng, không ai để ý đến ai.

Người tình mắt thấy hai người không hề giao tiếp với nhau, tuy nhiên trong diễn đàn cũng có tin đồn, vừa rồi Phí Chuẩn cứ nhìn chăm chăm vào Mạnh Phiên, Mạnh Phiên còn hỏi cậu ta có muốn cần một ngụm, hai người còn cách gần đến vậy.

Trong cơn mắt của những người không biết sự thật xung quanh, kia tuyệt đối chính là có gian tình!

Thật trùng hợp, theo cách sắp xếp chỗ ngồi này, La Lập Hào ở số 41, ngồi sau Phí Chuẩn.

Hắn mua vé vào đây bằng tiền nên số hạng đương nhiên xếp sau. Nếu không phải sau này Phí Chuẩn đột nhiên nhảy vào nhất ban Thất trung, hẳn chắc chắn sẽ là người xếp chót trong lớp 1. Hẳn mới chính là người ngồi cùng bàn với Mạnh Phiên lúc này.

La Lập Hào phi thường không cam lòng, đặc biệt nhất là khi nhìn thấy hai người trước mặt mình còn đang tán tình yêu đương!

Hắn liền cảm thấy kỳ quái, trước kỳ nghỉ hè, Mạnh Phiên còn đặc biệt mời hắn đi chơi, còn mua cho hắn một cốc trà sữa. Chưa một Alpha nào trong trường trung học số 7 từng được đối xử như vậy. Điều này không phải ám chỉ muốn yêu đương với hắn thì là gì?

Bây giờ nói phải nhận và phải nhận, nói hiểu làm là hiểu làm?

Hóa ra là vì Phí Chuẩn!

Nhưng mà, chẳng sợ liền ngồi ở phía sau, cách một bàn, La Lập Hào vẫn là giận mà không dám nói gì.

Phí gia hẳn thực sự không thể trêu vào, hẳn cũng không nghĩ tin tức tổ vị sàu riêng vị của mình có thể đối kháng với giên bá đạo của Phí gia.

Sau bữa sáng, lớp học đầu tiên bắt đầu làm bài kiểm tra, mọi người đều vui đầu ôn tập, cả lớp đều an tĩnh hài hòa.

Sau khi lớp học buổi sáng kết thúc, cả lớp lại trở nên náo nhiệt trở lại.

Ăn sáng thì ăn sáng, hóng chuyện bát quái liền hóng chuyện bát quái.

Hôm nay bát quái thật sự toàn là tin hot, đặc biệt là khi các bên liên quan đều đang ở trong lớp của họ, nhiều người không có tâm trí để dành ôn tập.

"Mạnh Phiên! Em đã ăn sáng chưa? Anh mời em ăn sáng được không?"

Sau giờ học, La Lập Hào đi đến bàn của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên vẫn đang nhìn vào vở ôn bài, tiếng chuông không phải tin hiệu cho cậu nghỉ ngơi.

Thấy La Lập Hào lại tới đây dựa, Mạnh Phiên mới nhớ tới còn có cái đại phiến toái này vẫn chưa giải quyết xong.

"Cảm ơn anh Hào, em đã ăn sáng rồi." Mạnh Phiên cười từ chối.

Cậu sẽ không một mình đi cùng với La Lập Hào.

La Lập Hào bị từ chối, trên mặt có chút không nhìn được, sắc mặt cũng

không quá tốt.

"Vậy em ra đây, chúng ta nói chuyện."

Thái độ của hắn ta có vẻ rất kiên quyết, tính tình không tốt lắm, không khó để tưởng tượng rằng La Lập Hào sẽ không bỏ cuộc nếu không nhận được câu trả lời thỏa đáng.

Đối với loại người có bối cảnh còn không nói đạo lý này, Mạnh Phiên từ trước đến nay có thể không chọc liềm không chọc. Bởi vì không thể trêu vào, gia cảnh bé nhỏ nhà cậu căn bản không đủ chỗ những người này chơi đùa hủy hoại.

Mạnh Phiên cho rằng chính mình đã dùng phương thức ôn hòa nhất, cứu vớt Omega thiếu chút nữa bị hắn hạ được đánh dấu kia, lại xem nhẹ khả năng não bổ của La Lập Hào.

"Được....."

Cậu không đem đáy lòng bực bội khó chịu biểu lộ ra ngoài, trên mặt vẫn như cũ là bộ dáng ngoan ngoãn ngọt ngào cư xử đúng mực.

Cậu đưa mắt nhìn vị đang ngồi bên cạnh, tùy ý cầm lấy một cuốn bài tập hè của Phí Chuẩn.

Giọng điệu buồn rầu: "Nhưng Phí Chuẩn không cho tớ ra ngoài đâu."

Phí Chuẩn: ...

Phí Chuẩn nhìn Mạnh Phiên, vẻ mặt bình tĩnh, đứng dậy để cho cậu ra ngoài.

Ngay khi cơ thể muốn cử động, vạt áo đã bị túm chặt.

Kia, sức lực cũng không lớn, nhưng cái nắm này còn khẽ run rẩy, biểu hiện trong đó thỉnh cầu cùng năn nỉ.

La Lập Hào không nhìn thấy động tĩnh nhỏ dưới bàn, mà chỉ nhìn Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn ngẩng đầu lên liếc hắt mắt một cái, cái gì cũng chưa nói, cũng không có ý động đậy, cúi đầu tiếp tục xem bài tập hè.

Ý tứ trong đó, không cần nói cũng biết.

La Lập Hào đứng tại chỗ không nói nên lời.

Vốn dĩ hắt mắt còn hoài nghi vụ Phí Chuẩn buổi sáng lộ ra tin tức tổ chỉ là trùng hợp, ai bảo ghen của hắt mắt quá bá đạo, không thể không chế tốt? Bây giờ xem ra, thật sự là bởi vì mình tìm Mạnh Phiên, không vui, mới cố ý gây áp lực tin tức tổ với mình? ? ?

Mẹ nói!

La Lập Hào thấp giọng mắng một câu, xoay người rời đi.

Nhiều người trong lớp nhìn như vậy, giờ không đi, còn đứng lại để bị cười nhạo à?

Quả thực, nhiều người trong lớp đã nhìn thấy một màn này, nhàn tay mở di động, ở trên diễn đàn lại nổi lên một hồi tin nhắn phong huyết vũ.

"Cảm ơn anh."

Trên thực tế, Mạnh Phiên không thể chắc chắn 100% rằng Phí Chuẩn sẽ giúp cậu, chỉ là đánh cược một lần, vẫn tốt hơn là ra ngoài trực tiếp với La Lập Hào.

Không ngờ, Phí Chuẩn lại thực sự giúp đỡ.

Phí Chuẩn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cậu, "Chỉ lần này, tôi không muốn có liên quan đến cậu, đừng gây phiền phức cho tôi."

Mạnh Phiên nhướn mày, lấy điện thoại di động ra, mở mạng, cứ nhiên nhận

được một đồng tag trong nhóm.

Cậu mở nhóm, xuất hiện liên tiếp đều là hỏi— Mạnh Phiên cậu thật sự thích Phí Chuẩn sao?! @ Mạnh Phiên

Để làm trò trước mặt Phí Chuẩn, Mạnh Phiên chặm chạp thao tác cái điện thoại íu đuôi của mình, gõ từng chữ:

Không thích, không quan hệ, đừng tin vào tin đồn, đừng tung tin đồn thất thiệt.

Sau khi trả lời, liền đem trang trò chuyện cho Phí Chuẩn xem.

Trang trò chuyện được cập nhật nhầnh chóng, bên dưới là hàng loạt người đang lặp lại - cảm ơn trời đất, tui vẫn còn cơ hội.

Phí Chuẩn: ...

Tuy rằng chính mình yêu cầu không muốn có liên quan nào, nhưng là Mạnh Phiên chân trước lợi dụng hấn giải quyết La Lập Hào, chân sau thì nằm trong nhóm hải vương bác bỏ tin đồn bê bối của cậu ta ...

Thế nào lại cảm giác như chính mình đã hoàn toàn trở thành công cụ để Mạnh Phiên quản lý sơ cá của hấn?

Nhóc lừa đảo này, tâm cơ đủ sâu a.

Phí Chuẩn rất muốn hỏi một câu "Cậu đem tôi thành công cụ?", Lại cảm thấy hỏi ra lại thành có vẻ mình rẻ rúng quá, lạnh mặt, không nói chuyện.

Mạnh Phiên không tiếp tục chú ý đến nhóm, tắt Internet rồi nhét điện thoại đi động vào cặp sách.

"Để cảm ơn, em có thể dạy miễn phí cho anh nếu câu nào anh không biết làm." Mạnh Phiên mỉm cười.

Phí Chuẩn: "Không."

Mạnh Phien nhìn bài tập hệ trục không của anh ta, đột nhiên cảm thấy anh cũng có điểm đáng thương, anh ta đã nghỉ học một năm bài tập hệ trục cũng không có làm, anh gần như quên hết kiến thức của năm đầu tiên trung học rồi phải không? Thi thử lúc này thật đúng là hai mắt đều như mù.

"Anh không cần khách sáo, ai bảo chúng ta là bạn cùng bàn, giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm mà."

Mạnh Phien nhận mạnh hai chữ "giúp đỡ lẫn nhau".

Phí Chuẩn: ...

Cả ngày bận rộn thi thử, La Lập Hào tự nhiên cũng không có nhìn hạ tim Mạnh Phien.

Buổi tối thi xong môn vật lý và môn hóa học, còn thừa một tiết tự học buổi tối.

Các giáo viên đã đi sửa bài, giờ tự học buổi tối của ngày đầu tiên đi học đã trở thành thời gian tự học thực sự.

Mạnh Phien không buông tha chỗ bất cứ lúc nào, đã lấy cuốn sách mới ra bắt đầu xem trước, chỉ là phía sau học tra La Lập Hào đã được nhìn nữa, giống như lại đang nhìn chằm chằm cậu cùng Phí Chuẩn.

Mặc dù đã bác bỏ tin đồn trong nhóm, nhưng cũng không thể để La Lập Hào cảm thấy cậu cùng Phí Chuẩn như nước với lửa, ghét nhau như chó với mèo, miễn chỗ lại bị hấn tòm được cơ hội quấy rầy.

Mạnh Phien trên tay viết công thức toán học, mông hơi hơi dịch, hướng Phí Chuẩn một chút nhích lại gần.

Phí Chuẩn không để ý tới, hấn cảm thấy rất phiền, trời đã tối, trong phòng học muỗi có chút nhiều, hấn còn đúng là loại chuyên hút muỗi.

Mạnh Phiền không cảm thấy ánh mắt lạnh như băng của hắn, khi quay đầu lại, thấy Phí Chuẩn đang dùng móng tay khắc một hình chữ thập lên túi muối trên mu bàn tay.

Phốc.

"Chờ anh."

Tay Mạnh Phiền chộp nhẹ Phí Chuẩn dưới gầm bàn.

Phí Chuẩn nhìn xuống, thấy là một chai nước hoa Lục Thần nhỏ, hãy còn nguyên bao bì mới tinh.

Anh đang cần nó nên không từ chối, nhỏ một chút vào túi chống muỗi, ngay lập tức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

La Lập Hào ngồi sau nhìn thấy bọn họ làm đủ thứ hành động nhỏ nhặt, mắt đỏ hoe vì ức, xì một tiếng khinh miệt, cúi đầu chơi di động, ở trên diễn đàn dung acc nặc danh để chửi bới.

Khi kết thúc buổi tự học buổi tối, Mạnh Phiền đương nhiên sẽ không cho La Lập Hào thời gian để bắt được cậu, cậu là người đầu tiên lao ra khỏi phòng học nhanh chóng bắt kịp chuyến xe cuối cùng.

"Chuẩn ca, có thể đi nhờ xe anh được không?" Thiệu Trì cuối cùng cũng rảnh mà đi tới, chòàng tay qua vai Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn chưa kịp lên tiếng, Thiệu Trì đột nhiên khịt mũi nhìn anh, mánh liệt người một hồi "Đậu! Anh bị dính tin tức tổ khí nào vậy, anh Chuẩn! Hôm nay anh không phải vẫn luôn chỉ ngồi trong lớp thôi à? Anh! Đồ cầm thú!"

Phí Chuẩn cau mày, tự mình nghĩ nó, "Ở chỗ nào?"

Thiệu Trì nhìn xung quanh, cúi người nói nhỏ: "Là tin tức tổ của Mạnh Phiền! Có mùi như nước hoa thơm đó! Trên người anh đầy luôn!"

Phí Chuẩn: ...

Anh nhìn Thiệu Tri bằng đôi mắt thiếu năng,

Không thể phân biệt được tin tức tổ với nước hoa, không phải thiếu năng thì là gì?

Anh lại ngửi mùi thơm của nước hoa trên mu bàn tay, tự hỏi liệu có phải lại là mùi mồ của nhóc đời trá cổ ý làm vậy không?

Chương 5: Phiền toái

"Cậu có phải chưa bao giờ người thấy mùi tin tức tổ của Omega?"

Phí Chuẩn thực sự không thể hiểu, tin tức tổ của Omega có một sức hút chết người đối với Alpha như vậy, nó không chỉ là một mùi hương. Làm thế nào mà Thiệu Trì lại có thể hiểu nhầm mùi nước hoa là tin tức tổ được chứ?

Thiệu Trì chớp mắt, "Người qua rồi mà, em đã người thấy mùi tin tức tổ của Mạnh Phiên, mùi nước hoa, em mới chỉ người thấy mùi của em ấy thôi!"

Phí Chuẩn: "Có cảm giác gì?"

Thiệu Trì đỏ bừng mặt, ra vẻ muộn tào, nhỏ giọng thì thào nói: "Xuân tâm nhộn nhạo, khí huyết cuồn cuộn, muốn..... rất muốn có em ấy."

(Muộn tào: bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa)

Phí Chuẩn: ...

Theo quan sát của anh, ngay cả khí không có tác dụng của tin tức tổ, Thiệu Trì cũng dám theo đuổi Mạnh Phiên đều như nhau, đều là dám ngốc muốn có được Mạnh Phiên.

Vì vậy, câu trả lời này hoàn toàn không thể dùng để tham khảo, chỉ là cảm nhận đơn phương từ Thiệu Trì mà thôi.

"Ai nha, mạo phạm mạo phạm" Thiệu Trì xấu hổ gãi đầu, lại hỏi: "Những gì trên diễn đàn nói đều không đúng sự thật phải không? Anh một năm nay vẫn luôn an dưỡng mà. Anh biết Mạnh Phiên từ khi nào thế?"

"Không biết."

Xe của Phí gia đã đậu sẵn bên đường, Phí Chuẩn mở cửa để Thiệu Tri đi vào trước.

Ngĩ nghĩ một hồi, bổ sung một câu: "Tốt hơn là cậu không nên có bất kỳ suy nghĩ nào về cậu ta."

Làm bằng hữu, anh chỉ muốn nhắc nhở bạn bè một câu cũng không tính tiết lộ bí mật Mạnh Phiên là Beta giả trang Omega.

Thiệu Tri chưa kịp vui vẻ quá 3 giây: ...

"Tại sao?"

Phí Chuẩn lên xe, đóng cửa lại, giữ kín như bưng.

Thiệu Tri thấy Phí Chuẩn không trả lời, sắc mặt suy sụp, cho rằng mình đã phát hiện ra điều gì đó.

Rốt cuộc, làm sao Alpha có thể chịu được sự căm dỗ của tiểu O ngọt ngào nhất Thất Trung chứ?

Bất quá, nếu Phí Chuẩn thích Mạnh Phiên, hẳn nhất định sẽ vì huynh đệ trợ lực!

Thiệu Tri vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở diễn đàn, nóng lòng muốn công khai tin tức quan trọng này, để cho tất cả những người theo đuổi Mạnh Phiên biết tự lượng sức mình thấy khó mà lui!

Ài ngờ, trong topic thảo luận về "Mạnh Phiên và Phí Chuẩn" không biết khi nào đã xảy ra biến hóa nghiêngng trời lệch đất, toàn bộ mấy tầng lầu cơ hồ bị hủy.

...

Lầu 589: Mạnh Phiên là một con điếm trà xanh! Chân trước vừa giật bạn trai của người khác, chân sau đã mập mờ với Phí Chuẩn, thật không biết xấu hổ!

Lầu 590: WOW! Loại dưa mới gì đây! Mau kể chi tiết chút đi!

Lầu 591: Mấy người cũng đừng nói La Lập Hào quấy rầy Mạnh Phiên! Rõ ràng là Mạnh Phiên chính mình câu dẫn La Lập Hào trước! Lúc La Lập Hào còn đang hẹn hò với người yêu cũ, hẳn ta đã gọi điện thoại hẹn La Lập Hào ra ngoài chơi, không biết làm việc đơ bản gì, quay đầu La Lập Hào liền cùng người yêu chia tay! Có ghê tởm hay không!

Lầu 592: Chết tiệt, chuyện xảy ra khi nào vậy? Chính là tôi thấy Mạnh Phiên đối với La Lập Hào đâu giống như có thái độ mập mờ nào đâu nhỉ?

Lầu 593: Đó là trước kỳ nghỉ hè, hẹn tại leo lên Phí Chuẩn rồi, đương nhiên muốn đem La Lập Hào đá đi.

Lầu 594: Răm, Mạnh Phiên đã bác bỏ tin đồn, không thích Phí Chuẩn rồi. Cậu ấy chỉ muốn chăm chỉ học tập, thậm chí không quan tâm đến Phí Chuẩn, cậu ấy sao có thể thích La Lập Hào?

Lầu 595: Chỉ có mấy tên ngọc Alpha bọn mày mới tin tưởng hẳn, mà không phải là cá trong ao cá của hẳn sao?

Lầu 596: Bạn là ai? Bạn có dám dùng tên thật của mình không? Mạnh Phiên là học sinh đứng đầu năm hai, bạn học lớp nào? Bịa đặt thì tin tức tổ sẽ bị biến mùi thúi đấy!

Lầu 597: Tôi có một điều muốn nói, tôi không nghĩ mình là cá trong ao của Mạnh Phiên. Dù rất thích cậu ấy nhưng cậu ấy chỉ gửi cho các bạn video phân tích đề trong nhóm chứ không hề dụ dỗ bất kỳ ai.

Lầu 598: Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, lớp 3 Tổng Dữ Đường, Tao dám cùng Mạnh Phiên đổi chất, bọn mày dám không?

...

"Xong rồi xong rồi, ngày mai sợ là có người muốn tới gây sự, anh Chuẩn! Anh phải bảo vệ tốt Mạnh Phiên đó!" Thiệu Trì xem đến hải hùng khiếp vía, đem điện thoại đến trước mặt Phí Chuẩn cho anh xem.

Thiệu Trì liếc hẳn một cái, "Cậu cho rằng anh rảnh lắm à?"

Thiệu Trì sừng sốt, vẫn chưa hiểu rõ, "Không rảnh cũng phải bảo vệ tốt Mạnh Phiên a, anh không phải thích cậu ấy sao?"

Phí Chuẩn: ...

"Anh đã làm gì để cậu hiểu làm như vậy?" Phí Chuẩn khẽ cau mày, sau lưng đưa cho cậu xem cái túi đựng muối. "Bởi vì anh bôi chút nước hoa này à?"

Anh thích Mạnh Phiên điểm nào được chứ?

Thích cậu ta gạt người? Thích cậu ta nắm nhược điểm của mình? Thích cậu đem hẳn thành công cụ quản lý sao cá đồng đúc kia à?

Thiệu Trì ngăn người.

Hồi lâu, hẳn sần muện nói: "Kia xong rồi, ngày mai mình phải tới sớm một chút. Mạnh Phiên là một Omega yếu ớt trời gà không chặt, sẽ bị bắt nạt phát khốc mắt?"

Phí Chuẩn: ...

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nghĩ đến dáng vẻ gian xảo của Mạnh Phiên trong phòng chứa đồ hôm nay, nghĩ thêm, này cũng không phải là cái tiểu O yếu nhược gì, còn khá lợi hại đấy.

Trên diễn đàn nháo đến ồn ào huyên náo, nhưng những điều này Mạnh Phiên đều không biết.

Cậu bắt kịp chuyến xe cuối cùng lúc 9:10, cậu cũng không lãng phí thời gian ngồi trên xe mà tiếp tục xem trước nội dung bài học ngày mai.

Ngồi xe buýt gần hai tiếng đồng hồ về đến nhà là 11 giờ, 4 giờ ngày hôm sau cậu phải thức dậy, không có một chút thời gian để phung phí, về đến nhà là tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ.

Xe buýt đến Hoa thị hôm nay đến hơi muộn. Lúc Mạnh Phiên đến trạm trường Trung học Thất Trung đã là 6:35, đã bắt đầu vào học được năm phút rồi.

Cậu xuống xe vội vàng chạy đến trường, mới vừa tiến vào cổng trường, đã bị một người từ phòng bảo vệ lao tới giữ chặt, đột nhiên bị ấn vào bức tường bên ngoài phòng bảo vệ.

"Tiểu Phiên Phiên, bắt anh chờ hơi lâu đây." La Lập Hào cười.

Phòng bảo vệ không có ai, lúc này giờ tập đọc buổi sáng đã sớm bắt đầu, trên đường cũng cơ bản không có người.

Mạnh Phiên trong lòng luống cuống hoảng sợ, nhưng trên mặt vẫn cố tỏ ra bình thản, nở nụ cười ngọt ngào.

"Sao anh Hào lại ở đây thế? Lớp tập đọc buổi sáng đã bắt đầu rồi. Nghe nói Lăng lão sư không thích đến muộn đâu."

Cậu cười một cái, La Lập Hào trong lòng liền nở hoa, cảm thấy Mạnh Phiên đối với mình vẫn là có ý.

"Không phải chờ em sao? Em tối hôm qua có xem diễn đàn không?"

"Không, em không có xem cái đó."

La Lập Hào nheo mắt, "Vậy thì phải cảm ơn anh vì đã đợi em ở đây hôm nay đây. Vào trước kỳ nghỉ hè, em đã gọi điện rủ anh đi uống trà sữa, nhớ

không?"

Mạnh Phiên gật đầu.

"Nói thật với em, lúc đó anh đang hẹn hò với Hạ Dương lớp 3. Nhưng khi em gọi cho anh, anh liền đến gặp em, còn ngay lập tức cắt đứt mối quan hệ với Hạ Dương. Tâm ý của anh đối với em, em hẳn là nhìn ra được rồi."

Mạnh Phiên: ...

Ở WC lừa gạt Omega uống thuốc "bạch bạch bạch", gọi là hẹn hò?

"Hmm, vậy thì sao?" Mạnh Phiên hỏi.

La Lập Hào có vẻ có chút buồn rầu, "Việc này hiện tại bị Hạ Dương biết được, bằng hữu của em ấy Tống Dĩ Đường ở diễn đàn máng em là trà xanh tiểu tam, khả năng còn sẽ tìm em gây phiền toái."

Mạnh Phiên: ...

"Ừm, đây là hiểu lầm, Anh Hào, anh cũng có thể hiểu lầm rồi, chẳng qua là một ly trà sữa thôi mà."

"Bởi vì Phí Chuẩn, em mới nói như vậy." La Lập Hào không thích nghe điều này. "Hiểu lầm bây giờ giải thích cũng không được, như vậy đi, em ngoan ngoan cùng anh ở bên nhau, anh liền lên diễn đàn làm sáng tỏ, nói anh vốn dĩ thích em, em không phải kẻ thứ ba, là Hạ Dương chính mình đơn phương tình nguyện, thế nào?"

Mạnh Phiên: ...

Sớm biết rằng La Lập Hào là tên não bổ như thế, còn là thuốc cao bồi trên da chỗ kéo mãi không ra thế này, cậu nhất định sẽ không nhảy vào nồi nước đục kia, giờ thì tốt rồi, Hạ Dương nghĩ cậu là tiểu tam, trong ngoài đều không phải người.

Bất quá, nếu cậu đáp ứng La Lập Hào, cậu sẽ thật sự bị gọi là tiểu tam, hơn nữa khả năng rút cuộc trốn cũng không thoát bóng ma La Lập Hào này.

"Xin lỗi, Anh Hào, anh thật sự hiểu lầm rồi, em cũng không thể cùng anh ở bên nhau, em..... Em đã có người mình thích rồi."

"Vậy em là đang chơi tôi à?"

La Lập Hào sắc mặt đột nhiên trở nên tối sầm, dè lại bả vai Mạnh Phiên tay một bên gắt gao mà bóp chặt cậu, một bên mở cổ áo đằng sau gáy Mạnh Phiên, nhìn chằm chằm "tuyên thệ" của cậu.

Đôi mắt của hắn ta đầy hơi thở săn mồi, Mạnh Phiên nhìn đến kinh hồn táng đả.

'Kinh hồn táng đả (sợ hãi đến kinh hoàng, mất hết tinh thần)'

Cậu thật ra không sợ bị chó cắn một ngụm, nhưng một ngụm này mà cắn lên, cậu cắn bản không có tuyên thệ, việc cậu cắn bản không phải Omega liền bị bại lộ.

Nếu La Lập Hào cưỡng ép không thành, chuyện của cậu bị công khai, cuộc sống sau này của cậu ở Thất Trung nhất định sẽ bị hủy hoại.

"Chờ đã!" Mạnh Phiên vội vàng ngăn lại.

La Lập Hào khóe miệng vẽ ra một nụ cười xấu xa, "Đáp ứng anh?"

Mạnh Phiên tim đập thình thịch, cậu nhìn trái phải. Camera ở cổng trường hướng ra cổng, còn camera trong phòng bảo vệ hướng ra đường bên trong trường. Nơi họ đứng dựa vào bức tường bên ngoài phòng bảo vệ, vừa lúc là góc chết.

Chuyện tới giờ, mặc kệ thế nào cậu đều sẽ đắc tội La Lập Hào, còn không bằng trực tiếp động thủ, ít nhất bí mật sẽ không bị bại lộ.

"Hào ca~ Cứ như vậy đi ~"

Mạnh Phiên chớp mắt với La Lập Hào, giờ hai tay lên chèoang qua vai hắn ta, hành động này có vẻ mơ hồ, nhưng thật ra, cậu chỉ muốn đỡ hắn mất cảnh giác, ôm vai, khuỷu gối rồi cho hắn ta một cú đá mạnh vào bụng.

"Hừm? Như vậy mới ngoan, em cũng thật ngọt." La Lập Hào nheo mắt, lúc này muốn liếm đôi môi mọng của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên trong lòng ghê tởm vô cùng, đôi tay đang muốn động thủ, bỗng nhiên liếc đến cổng trường lại tiến vào một người.

Phí Chuẩn.

Đánh hỏng người ta rồi còn phải bồi thường tiền, Mạnh Phiên cảm thấy đây là hạ hạ sách.

Nhìn thấy Phí Chuẩn, nụ cười trên mặt Mạnh Phiên càng đậm, "Hào ca, để em nói cho anh biết ~"

Mạnh Phiên một bên nói, một bên hướng Phí Chuẩn phát tay, bỗng nhiên lớn tiếng: "tin tức tổ của Phí Chuẩn — là —"

Lời còn chưa dứt, Phí Chuẩn đã đi tới, mắt lạnh nhìn chằm chằm cậu.

"Có mùi rất thơm!" Mạnh Phiên cười khúc khích, lợi dụng lúc La Lập Hào không kịp đề phòng không, đẩy hắn ra, bật nhảy ra phía sau Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn: ...

La Lập Hào tức khắc sắc mặt xanh mét, "Em chơi tôi? Xem ra em thật sự không sợ bị Tổng Dữ Đường gây phiền phức, tôi rửa mắt mong chờ."

Tự nhận mình không phải đối thủ của Phí Chuẩn, La Lập Hào hung hăng mà trừng mắt nhìn Mạnh Phiên, buông lời tàn nhẫn, sau đó nổi giận dùng dùng mà đi.

Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ đắc tội La Lập Hào, ít nhất bây giờ cậu đã an toàn.

"Cám ơn, anh lại cứu em một lần."

Phí Chuẩn: "Đồ dường như không phải là ý muốn của tôi."

Mạnh Phiên nghiêng đầu, "Ồ, vậy rút về lời cảm ơn nhé, xác thật là em chính mình cơ trí tự cứu bản thân."

Phí Chuẩn: ...

"Quá tam ba bận, đừng lợi dụng tôi nữa."

"Em nghĩ rằng khi xảy ra việc bất nạt trong khuôn viên trường, mọi nhân chúng đều nên đưa tay giúp đỡ bạn học nghèo khổ đáng thương hết sức chứ, này như thế nào có thể gọi là lợi dụng được?"

Phí Chuẩn nhìn về mặt đầy tâm cơ của Mạnh Phiên, thật sự không có cách nào đem cậu cùng bạn học đáng thương nghèo khổ liên hệ đến nhau.

Hai người một trước một sau vào phòng học, trong phòng học tự nhiên lại nổ ra tiếng nói nhỏ khe khẽ bàn tán.

Cũng may lão sư còn chưa tới, đến trễ lúc này cũng không bị gì.

Mới vừa ngồi xuống, Lăng Di đã cầm một xấp xếp hạng thành tích thi cử đi vào.

"Một người một tờ, học kỳ mới bắt đầu rồi, nhìn xem chính mình ở lớp mới đang ở vị trí nào, rồi tự đặt cho chính mình một cái mục tiêu."

Bảng xếp hạng được chuyển từ hàng đầu tiên xuống, phía trên là điểm của 5 môn học và tổng điểm xếp hạng.

Cậu nhớ là khi cậu làm bài kiểm tra ngày hôm qua, Phí Chuẩn luôn dùng viết rất sớm, chắc chắn anh ta không thể làm được nhiều câu hỏi, sau khi nghỉ học một năm, anh ta hẳn đã quên hết kiến thức của mình rồi.

"Có gì thắc mắc anh có thể hỏi em, em không khó đâu."

Vừa dứt lời, Mạnh Phiên liếc mắt nhìn vị trí đứng đầu bảng thành tích, sắc mặt cứng đờ.

Không phải cậu ấy là người đứng đầu trong lớp, mà là Phí Chuẩn!

Hơn nữa còn đạt điểm tuyệt đối!

"Anh không phải xếp... thứ 42 à?" Mạnh Phiên sắc mặt khó coi.

Phí Chuẩn bị cậu lợi dụng nhiều lần, thấy cậu khó chịu, khó có được một lần vui vẻ.

"Tôi là học sinh chuyển trường."

Học sinh chuyển trường, tất nhiên, không nằm trong hệ thống xếp hạng của trường, trực tiếp xếp cuối.

Mạnh Phiên: ...

Hôm nay tâm trạng vui vẻ up luôn 2 chương :3 Truyện nè dễ thương phết mấy bạn ủng hộ mình nhé!

Chương 6: Kiểm chuyện

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Phí Chuẩn cảm thấy rất kỳ quái.

Từ sau khi thành tích thi thử phát ra, thái độ của Mạnh Phiên đối với anh có chuyển biến bất ngờ.

Mặc dù trước đây hai người không hề giao tiếp với nhau, nhưng ít nhất Mạnh Phiên vẫn cười hi hi khi cậu bày mưu tính kế với anh, còn bây giờ, thậm chí còn không thèm nhìn anh một cái.

Vị trí đứng đầu quan trọng như vậy sao?

"Má ơi, không sai một câu đạt điểm tuyệt đối! Quả thực không nói đạo lý mà!"

"Đều là nội dung năm nhất cấp 3, xem ra Phí Chuẩn an dưỡng một năm cũng không nhàn rồi, thực nỗ lực à!"

"Tớ nhớ khi Mạnh Phiên vào trường trung học cơ sở số 7. Mỗi lần đi thi, cậu ấy đều là người đứng đầu lớp đúng không? Bây giờ Phí Chuẩn ở đây, tớ sợ rằng lịch sử của trường trung học cơ sở số 7 sẽ bị viết lại!"

"Cắt, đối với kiến thức của học sinh năm nhất, Phí Chuẩn cố tận hai năm để tiêu hóa một lần nữa. Có gì để khoe khoang chứ, Mạnh Phiên của chúng tôi vẫn là số một!"

"Đúng vậy, mới đầu năm hai thôi. Vẫn chưa biết ai thua ai thắng! Tôi tin chắc rằng Mạnh Phiên sẽ luôn đứng nhất lớp!"

Mạnh Phiên nghe thấy tiếng thảo luận trong lớp, nhưng cậu mặc kệ, nhìn hai môn bị mất điểm trên bảng điểm, lấy giấy kiểm tra ra, cẩn thận nhớ lại những câu có thể bị mất điểm, nghiêm túc làm lại.

Đúng nhất có quan trọng không?

Tất nhiên là quan trọng, rất quan trọng, cực kỳ quan trọng.

Đúng nhất không chỉ có thể được tiến cử vào các trường nổi tiếng, mỗi khi Thất Trung tổ chức kỳ thi lớn, đúng nhất còn sẽ được tiền thưởng, đối với Mạnh Phiên, đây không chỉ là vinh dự về điểm số.

Sau khi đứng đầu cả năm nhất, chúng quy vẫn là thiếu cảnh giác, đã quên nhân ngoại hữu nhân, lơ là bảo trì cảnh giác.

(Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Giống như Võ quýt dày có móng tay nhọn. Ý nói trong cuộc sống này, có nhiều người giỏi hơn chúng ta.)

Phí Chuẩn không chỉ nắm được bí mật cậu là B giả dạng O mà giờ đây anh ta còn là một mối đe dọa chí mạng đối với cậu. Mạnh Phiên cảm thấy chính mình quả thực cùng anh ta mệnh phạm hương.

Sau khi rời khỏi lớp tập đọc buổi sáng, Thiệu Trì là người đầu tiên chạy đến nói nhỏ với Mạnh Phiên về vụ trên diễn đàn, đề phòng Tống Dĩ Đường đến gây rắc rối.

Mạnh Phiên vốn định học thuộc lòng từ vựng, nhưng khi Thiệu Trì nhắc nhở, cậu mới nhớ ra còn có chuyện này.

Nói trắng ra, đó là một hiều làm, tìm Hạ Dương giải thích một chút liền xong thôi.

Buổi sáng nghe La Lập Hà nói Hạ Dương học lớp 3. Mạnh Phiên mở di động, liếc nhìn thành viên trong nhóm, nhớ tới Chu Nhất Khai cũng là lớp 3, nhắn tin riêng một chút cho hắn, hỏi hắn hỗ trợ, xem có thể hay không đem Hạ Dương lên lút hẹn gặp mặt nói chuyện.

Rốt cuộc hiện tại cậu là trà xanh tiểu tam trong mắt công chúng, chính mình đến lớp 3 tìm người, khả năng lời giải thích nói cũng còn chưa kịp, đã bị một đám người vây công.

Hơn nữa, Mạnh Phiên cho rằng tình huống trong nhà vệ sinh lúc đó không thích hợp để mọi người biết, đối với thanh danh của Omega hoàn toàn không tốt.

Chu Nhất Khai rất mau liền trả lời.

【 Chu Nhất Khai: Cậu ấy nói không muốn gặp em.....】

Mạnh Phiên nhíu mày, quả nhiên hiểu lầm sâu sắc mà.

【 Chu Nhất Khai: Nhưng bây giờ cậu ấy đang đến văn phòng tiếng Anh ở tầng một để lấy tài liệu. Anh thấy cũng không có giáo viên trong văn phòng đâu. Nếu không em xuống đó nói chuyện với cậu ấy? 】

Chỗ kia thật ra cũng không tới, Mạnh Phiên cảm ơn Chu Nhất Khai, đem điện thoại thả lại cặp sách, quay đầu đang muốn kêu Phí Chuẩn cho cậu đi ra ngoài, lại thấy Phí Chuẩn không biết khi nào đã không còn ở trong phòng học.

Vừa lúc, cậu cũng lướt cùng anh ta nói chuyện.

...

Trong phòng làm việc của giáo viên Trường trung học cơ sở số 7, có các vách ngăn, ngăn mỗi giáo viên một buồng làm việc riêng.

Đôi diện cửa ở vách bàn đầu tiên, trên bàn có vài tập giáo trình rất dày, tổ giáo viên tiếng Anh cùng nhau soạn, vẫn chưa phân phát đến chỗ học sinh, Hạ Dương thân là đại biểu tiếng Anh lớp 3, nên phải tự tới đây lấy giáo trình tiếng anh cho lớp.

"Hạ Dương?"

Mạnh Phiên tiến vào, nhẹ giọng dò hỏi, cậu trước kia chưa gặp qua Hạ Dương nên cũng không biết cậu ta trông như thế nào.

Người đang ôm giáo trình chợt chuyển động, quay đầu nhìn qua, sắc mặt không tốt lắm, Mạnh Phiên biết mình đã tìm đúng người.

"Xin lỗi đã làm phiền cậu."

Mạnh Phiên bước vào, cạnh bức tường ở cửa, thỉnh thoảng liếc mắt về phía cửa để tránh có người đột ngột đi vào sẽ nghe thấy.

"Tôi đến đây để giải thích cho cậu một chút về chuyện của La Lập Hào."

"Giải thích gì?"

Hạ Dương nhỏ giọng nói, nghe rất êm tai.

Cậu ấy lớn lên không cao, so Mạnh Phiên còn thấp hơn một chút, nhỏ nhỏ gầy gầy, cụp mi rũ mắt, vừa thấy chính là kiểu Omega dễ nói chuyện, cũng là kiểu dễ dàng bị tra nam lừa gạt.

Vì lý do gia đình, Mạnh Phiên đòi Omega có một loại đặc thù ý muốn bảo hộ, đặc biệt không thể chịu đựng được tra A lừa gạt Omega, cho nên mới có việc lúc ấy đem La Lập Hào lừa đi.

"Tôi không thích La Lập Hào. Cùng anh ta không có quan hệ. Có thể cậu đã hiểu lầm điều gì đó rồi."

Hạ Dương nhìn chằm chằm tờ tài liệu trong tay, giống như đột nhiên đã

quên đang đếm đèn thờ số mây. Súng sốt trong chốc lát, một lúc sau, cậu ta đứng thẳng dậy nhìn Mạnh Phiên.

"Không phải cậu cố ý rủ anh ấy ra ngoài uống trà sữa sao? Tôi hôm đó anh ấy nói với tôi là cậu muốn theo đuổi anh ấy, anh ấy đã chờ đợi cậu lâu lắm rồi, cho nên kêu tôi không cần liên lạc lại với anh nữa, làm chậm trễ các cậu."

Mạnh Phiên: ...

Cậu trăm triệu không nghĩ tới còn có loại tra thế này, La Lập Hào bình thường thật sự đều tụt tin như vậy à.

Một ly trà sữa, làm sao có thể nói là cậu theo đuổi hẳn? Có ghi trên trà sữa sao?

"Sự tình không phải như thế....."

Mạnh Phiên suy nghĩ một chút, cảm thấy hơi lo lắng, cậu lại nhìn ra ngoài, chắc chắn rằng không có ai tới, sau đó nói: "Vào đêm trước kỳ nghỉ hè, hai người ở trong nhà vệ sinh. Tôi vô tình đi ngang qua không cẩn thận nghe được ."

Tay Hạ Dương run lên, chông giáo trình mới vừa đếm số, lại rơi xuống tán loạn.

"Nghe ... nghe được cái gì?"

Ở trong trường học làm loại chuyện này là trái với nội quy trường học, Mạnh Phiên biết sự nghiêm trọng của việc này nên mới muốn nói chuyện riêng, thấy Hạ Dương căng thẳng như vậy thì không khởi hạ giọng.

"Đừng căng thẳng, tôi không có nơi cho ai biết. Tôi nghe thấy anh ta lừa cậu uống thuốc...."

Mạnh Phiên nói xong, mắt nhìn Hạ Dương.

Hạ Dương cúi đầu, tóc mái trên trán hơi buông xuống che khuất tầm mắt, động tác đếm giây phát trong tay đột nhiên tăng tốc, cả phòng làm việc yên tĩnh chỉ toàn tiếng xoát giây loạt xoát.

"Cậu có biết đó là thuốc gì không?"

Động tác đếm giây của Hạ Dương không ngừng, nhỏ giọng nói: "Anh ấy nói đó là thuốc bảo vệ ngăn chặn việc đánh dấu thành công."

Mạnh Phiền ánh mắt hơi lạnh, "Nội trong 24 giờ uống thuốc rồi loạn đó, liên tục làm được đến bước cuối cùng, hoàn toàn đánh dấu cũng sẽ không có hiệu lực. Nói cách khác, Alpha có thể muốn làm gì thì làm, thoải mái sung sướng, lại có thể đối với Omega không cần phụ trách. Cậu cảm thấy đây mà gọi là bảo vệ à?"

"A... Là như vậy sao?" Hạ Dương biểu tình hoảng hốt.

"Loại thuốc này không những không bảo vệ quyền và lợi ích của Omega, mà còn có tác hại rất lớn đối với thân thể. Cậu ngàn vạn lần đừng để bị lừa nữa."

Mạnh Phiền vốn dĩ cũng không biết, vẫn là sau khi trở về tìm kiếm mới biết được, thuốc rồi loạn kia trên thị trường rất khó mua được, La Lập Hào không biết mua được ở chỗ nào, cũng không biết đã lừa gạt bao nhiêu Omega.

"Tôi chỉ là sợ cậu mắc mưu, mới đem La Lập Hào lừa đi. Trà sữa chỉ là nguy trang, tôi cùng anh ta không có bất luận quan hệ gì, mong cậu đừng hiểu lầm, cũng đừng với loại tra A cận bã đó nhớ mãi không quên, không đáng đâu."

Hạ Dương tay nắm lấy mép giáo trình, khóe miệng nhăn lại.

Chẳng mấy chốc, cậu buông ra, xếp thành một chồng, ép phẳng trên bàn rồi bước ra ngoài, cầm trên tay tập giáo trình.

"Cảm ơn, tôi đã biết, là tôi hiểu lầm cậu, thật xin lỗi."

Hạ Dương hướng Mạnh Phiên khom lưng xin lỗi, sau đó cúi đầu chạy.

Mạnh Phiên nhìn bóng lưng cậu ta chạy đi, nghĩ những gì cậu vừa nói, tự hỏi có phải cậu nói quá nặng lời không, Omega tâm tư mẩn cảm, mong là đừng bị cậu dọa.

Cậu còn đang sững sờ thì bỗng bên phòng làm việc trong góc ngăn có tiếng chai lọ rơi xuống.

Mạnh Phiên giật mình, đồng tử hơi co lại.

Có người ở đây!

"Lão sư?" Mạnh Phiên nhỏ giọng dò hỏi, bước chân nhẹ nhàng đi qua.

Chuyện này mà bị người có tâm nghe thấy, lại truyền bá ra ngoài, thì thật không ổn.

"Là tôi."

Mạnh Phiên nghe thấy thanh âm mày liền nhíu mi, khi cậu bước tới, thấy Phí Chuẩn đang ngồi trên ghế văn phòng của giáo viên với một ... chai thủy tinh chạm khắc trên tay ...

Nó giống hệt như chai thủy tinh lúc trước, bên trong vẫn có một bông hoa nhưng nhỏ, nhưng lần này là màu vàng.

"Nhà của anh bán sí cái này à?"

Phí Chuẩn giơ lên cái bình thủy tinh kia, nhìn nhìn, trong mắt cũng là bất đắc dĩ.

"Lăng lão sư yêu cầu tôi đợi thầy ấy ở đây. Tôi không cố ý nghe trộm cuộc trò chuyện của hai người."

"Nhưng anh vẫn nghe hết rồi mà."

Mạnh Phiên sắc mặt không quá tốt, nhưng trong lòng cũng không phải đặc biệt sốt ruột, người khác khó mà nói, Phí Chuẩn người này tuy rằng đáng ghét, nhưng không giống như hay lắm mồm.

Ít nhất thì bí mật của cậu vẫn được giữ chắc chắn, đó là chưa kể đến việc cậu vẫn còn giữ trong tay một nhược điểm của anh ta.

Phí Chuẩn cũng không tức giận, đứng dậy, nhìn Mạnh Phiên liếc mắt một cái.

Ngày hôm qua, khi Thiệu Trì cho anh xem bát quái trên diễn đàn, trong lòng anh còn thật sự cảm khái, Hải Vương kẻ lừa đảo này còn có lúc lật xe, bị người ta tìm tới cửa cũng là chuyện bình thường thôi.

Kết quả vừa rồi không cần thận nghe được chân tướng, cái nhìn của anh với Mạnh Phiên có chút thay đổi.

Người này cũng không phải hoàn toàn không có chỗ đáng khen.

"Đều ở đây? Tìm thầy có chuyện gì sao?"

Lăng Di nhâm nháp chiếc bánh điểm tâm rồi bước vào, hòa nhã chia cho hai học sinh mỗi đứa một nửa.

"Cám ơn thầy, em không có việc gì đâu, không quấy rầy hai người."

Mạnh Phiên lại nở một nụ cười ngọt ngào tiêu chuẩn, vui vẻ gặm bánh điểm tâm, chuẩn bị rời đi.

"Ừừừ."

Phí Chuẩn giữ chặt Mạnh Phiên, không cho cậu đi.

Trước mặt Mạnh Phiên, Phí Chuẩn đem bình thủy tinh trong tay đưa cho

Lăng Di.

"Lăng lão sư, thầy người thử tin tức tổ trong chai này mùi thơm hay không thơm?"

Mạnh Phiên, người đang ăn bánh: ? ? ?

Bệnh thần kinh?

Lăng Di không phản đối, đặt điểm tâm xuống, cầm lấy chai thủy tinh, nhẹ nhàng gỡ nút chai ra, dùng kỹ thuật hóa học rất chuyên nghiệp khuấy nhẹ vài lần trên miệng chai, để mùi vị dậy lên từ từ bay đến đầu mũi của mình.

Kỹ thuật chuyên nghiệp, tin tức tổ trong chai thủy tinh không tràn ra ngoài một cách tùy tiện, cũng ảnh hưởng không lớn.

"Khá tốt, mùi vị khá có khí phách, chỉ là có chút bá đạo." Lăng Di tận tình nhận xét, lại cầm nút chai, trả lại Phí Chuẩn.

"Cảm ơn lão sư đánh giá, không quấy rầy lão sư dùng bữa sáng."

Phí Chuẩn cầm lấy chai thủy tinh, ăn một ngụm bánh rồi quay đi.

Mạnh Phiên cảm thấy không thể giải thích được, nhân cơ hội chạy theo.

"Tại sao anh lại kéo em lại?"

Phí Chuẩn: "Cậu không phải cảm thấy tôi đã nghe việc không nên nghe à? Tôi trả lại cho cậu một cái, huề nhau."

Mạnh Phiên: ...

Ai muốn nghe cái kỳ quái này?

Vì cái gì muốn lôi kéo lão sư hỏi cái chai tin tức tổ kia?

Phí Chuẩn nhất định là có cái tật xấu này rồi.

...

Buổi trưa, học sinh hoặc là đi nhà ăn ăn cơm, hoặc là đi ăn đồ ăn ngon ngoài trường học, trong phòng học chỉ còn vài người lưu lại.

Mạnh Phiên rất thích khoảng thời gian yên tĩnh này, lấy bữa trưa mang ra từ trong túi vải, vừa nhai chậm rãi trên ghế ngồi vừa đọc thuộc lòng.

Không có chỗ để hâm nóng đồ ăn ở trường. May mắn bây giờ là mùa hè nên ăn đồ ăn nguội lạnh cũng không sao.

Vừa ăn xong hai miếng cơm, một nhóm người hùng hổ lao vào.

"Mạnh Phiên, mày cái loại kỹ nữ trà xanh này, còn có tâm tư ngồi ăn cơm cơ à?"

Tổng Dữ Đường giống như một quả pháo nổ, vừa bước vào liền phun trào.

Mạnh Phiên không biết cậu ta, nhưng cậu thấy Hạ Dương cơ lại phía sau Tổng Dữ Đường.

"Có việc? Hiểu làm kia tôi đã giải thích rõ ràng với Hạ Dương rồi." Mạnh Phiên nói xong, tiếp tục chậm rãi ăn một miếng rau xanh.

Tổng Dữ Đường dùng một nắm đấm đập vào nắp hộp cơm trên bàn của Mạnh Phiên, cái nắp nhôm cũ ngay lập tức bị bẹp dúm.

"Giải thích cái gì? Đền dọa cậu ấy trong phòng giáo viên cũng được gọi là giải thích? Ăn cái gì, tao hôm nay sẽ không để yên chỗ mày đâu!"

Mạnh Phiên nhìn cái nắp bị bẹp kia, sắc mặt lạnh băng, cậu ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Dữ Đường phía sau là Hạ Dương đang rụt rè sợ hãi, nhíu mi.

Bị chặn trong văn phòng để đe dọa?

Có bạn cmt kia, vui vẻ đến up tiếp 2 chương hôm nay nè >O<

Chương 7: Khí dễ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Có hẳn một phố ẩm thực đôi diện trường cấp hai số 7, là thiên đường của học sinh Thất Trung. Vào buổi trưa và tối, cửa hàng nào cơ bản cũng chật kín học sinh, kinh doanh buôn bán phát đạt.

Thiệu Tri tách ra khỏi đám đông, chạy đến hàng cơm bên cạnh với hai phần chân gà khò.

Hắn và Phí Chuẩn đã phân công rõ ràng, Phí Chuẩn ở hàng cơm bên cạnh chiếm chỗ, hắn đi cách vạch xếp hàng mua chân gà.

"Cướp được! Cướp được rồi! Mỗi ngày đều nhiều người như vậy xếp hàng, mệt chết tui."

Cơm thập cẩm đã được dọn ra rồi, Thiệu Tri cầm bát lên ăn vài miếng, hài lòng nói: "Thế nào, đồ ăn của trường cấp hai số 7 của chúng em rất ngon phải không? Quăng xa Thành Dương trung học tám con phố luôn!"

Phí Chuẩn ném thừ cần thận rồi gật đầu đồng ý, "Là cậu giới thiệu thì làm sao có thể tệ được."

Thiệu Tri được khen đến lên mây, "Chứ còn gì! Anh lại ném thừ cán gà khò

niêu của thím Khương đi, hương thơm nức mũi, vào miệng là tan."

Giọng nói vừa dứt, những người đang ăn trong cửa hàng đột nhiên trở nên kích động, tất cả đều đứng dậy đi ra ngoài, tiếng kéo ghế trên mặt đất phát ra tiếng lạch cạch, kích thích đến màng nhĩ thực không thoải mái.

"Mau đi xem một chút! Hiện trường đánh ghen trước khai giảng!"

"Ngày hôm qua ở trên diễn đàn chửi bới thật hung, hôm nay liền tìm lên đây? Đủ đáng sợ ư!"

Thiệu Trì nghe đại khái, có dự cảm không tốt, ngăn cản một bạn học, hỏi:
"Các cậu đi đâu vậy? Không ăn cơm nữa sao?"

"Còn ăn cái gì? Tống Dĩ Đường đang đánh nhau với Mạnh Phiên, trên diễn đàn có phát sóng trực tiếp, các cậu nhanh lên xem hiện trường đi!"

Đồng học kia vội vàng đi xem náo nhiệt, nói xong vội đuổi theo đồng bạn cùng nhau hướng trường học chạy về.

"Mẹ nói Mạnh Phiên bị bắt nạt!"

Thiệu Trì bị chạm đến điểm yếu, vội vàng và mấy miếng cơm thập cẩm chồm vào miệng, sau đó ném đĩa, đứng dậy chạy đi.

Chạy được vài bước, hấn lùi lại, miệng đầy cơm, không nói nên lời ra hiệu với Phí Chuẩn-Em đi xem xem, anh ăn từ từ.

Nội dung trên diễn đàn Phí Chuẩn đã xem ngày hôm qua, thái độ của Phí Chuẩn lúc đó rất lạnh lùng, Thiệu Trì nghĩ thầm Phí Chuẩn hẳn sẽ không thích đi xem náo nhiệt này, liền không kéo anh đi.

"Tống Dĩ Đường kiếm chuyện, bởi vì Hạ Dương? Phí Chuẩn hỏi, vẫn chậm rãi ăn.

Thiệu Trì nỗ lực đem cơm nuốt xuống "Còn không phải, cậu ta và Mạnh Phiên

không có ân oán gì khác. Người này thật sự đánh đá, Mạnh Phiên sao có thể là đối thủ của cậu ta."

"Đừng nói nữa, em phải đi mau!"

Sau khi cắn thêm được hai miếng cơm, Thiệu Trì giờ chân liền chạy.

Phí Chuẩn cảm thấy mọi thứ không ổn lắm.

Anh nhìn phần cơm thập cẩm đang ăn dở trong bát, vừa suy nghĩ vừa dùng thìa xúc phần cơm thừa với những mảnh cơm vụn trên thành bát gom lại với nhau rồi cho vào miệng.

Nửa phần cơm thập cẩm còn lại trong bát đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi xếp gọn gàng trên bàn.

Phí Chuẩn đứng dậy, xách hai phần chân gà kho trên bàn rồi sai bước đi theo.

...

Mạnh Phiên không đánh nhau với Tống Dữ Đường, trên diễn đàn cứ nói quá.

Cậu vẫn không để ý đến Tống Dữ Đường cho đến khi ăn xong. Chỉ là kế hoạch như vậy quá mức lý tưởng, sự bình tĩnh cùng không dao động của cậu càng thêm chọc giận Tống Dữ Đường.

"Con mẹ nó còn ăn!"

Tống Dữ Đường lật ngược bàn học của Mạnh Phiên, tạo ra một tiếng động lớn phá vỡ sự yên tĩnh trong lớp, hộp cơm cùng với sách tiếng Anh trên bàn đều rơi xuống.

Thức ăn rơi ra khỏi hộp cơm, một nửa rơi trên mặt đất, một nửa dính vào các trang chữ của sách tiếng Anh.

Mạnh Phiên lặn lòng nhìn một viên thịt viên hầm của bà ngoại rơi xuống, lặn ra khỏi trang sách rồi từ từ lặn ra cửa.

Thịt viên hầm do bà ngoại làm rất ngon, nhưng giờ thịt đắt quá, bà ít khi làm, thỉnh thoảng chỉ làm hai ba viên rồi luộc chung với canh rau để tạo vị đậm đà cho thịt.

Mạnh Phiên vừa rồi vẫn luôn ăn cái thìa, muốn để dành thịt viên hầm ăn sau với cơm, cậu thực sự rất trân trọng nó.

"Hạ Dương, cậu ta trút giận vì cậu nhiều như vậy, cậu không định nói sự thật sao?"

Mạnh Phiên trầm giọng hỏi, giọng điệu bình tĩnh khiến người ta không nhìn ra được cảm xúc của cậu.

Vừa hỏi, cậu vừa bước ra cửa, quỳ xuống, nhặt viên thịt viên hầm lên, bỏ vào hộp cơm trống.

Nhìn thấy cậu như vậy, Tống Dữ Đường nhìn không được nhíu mày, khí thế tựa hồ đều tiêu đi rất nhiều, sắc mặt thực mất tự nhiên, "Mày đừng có uy hiếp cậu ấy trước mặt tao! Dương Dương, cậu đừng sợ!"

"Mẹ nó! Tống Dữ Đường cậu thật quá đáng!" Thiệu Trì chạy tới, nhìn đồng hồ hỗn độn kia, tức giận nói.

Phí Chuẩn đi phía sau, vừa bước vào đã thấy Mạnh Phiên đáng thương ngồi xổm xuống đất nhặt đồ ăn rồi bỏ lại vào hộp cơm, khiến người ta khó mà liên tưởng cậu với kẻ mưu mô, xảo quyệt trước đây.

"Cút đi, chuyện riêng tư giữa Omega, Alpha mấy người đừng quan tâm!" Tống Dữ Đường chỉ vào Thiệu Trì mắng.

Sau khi dọn đồ ăn, Mạnh Phiên đứng dậy liền thấy Phí Chuẩn, trong lòng nháy mắt ớn, đây chính là một nhân chứng rất quan trọng đó nha.

Quay đầu lại, nhìn bên ngoài cửa sổ càng ngày càng đông người xem, ngay cả cửa sau lẫn cửa trước đều chen rất nhiều người, Mạnh Phiên cố như không nhếch miệng một chút.

Rất nhiều người, càng tốt.

Đem Thiệu Trì đang chặn cậu phía sau bước lên, Mạnh Phiên bung hộp cơm, tới gần Hạ Dương.

"Tôi không biết có phải lúc sáng tôi đã không giải thích rõ ràng hay không. Cậu muốn tôi giải thích lại trước mặt nhiều người như vậy sao?"

Hạ Dương nhìn bàn tay dính đầy cơm thừa canh cặn của Mạnh Phiên, ở phía sau Tống Dĩ Đường né tránh.

"Cậu..... Cậu không có giải thích, chỉ kéo tôi lại nói toàn thứ không cần thiết, uy hiếp tôi không được làm phiền cậu..."

Thứ không cần thiết?

Nghe đến đây, Mạnh Phiên liền hiểu ra một chút.

Cậu tự nhận là đã giúp Hạ Dương, nhưng cậu chung quy chỉ nghe được Hạ Dương cùng La Lập Hào ở trong WC nói chuyện kia, Hạ Dương lại đem cậu thành tình địch, đem việc kia ra hăm hại cậu ta, trực tiếp trả đũa, phòng ngừa về sau việc kia bị tiết lộ ra ngoài?

"Hạ Dương, tôi phải nhắc nhở cậu, văn phòng buổi sáng kỳ thật không chỉ có hai chúng ta, Phí Chuẩn cũng ở đây, anh ấy có thể làm chúng."

Hạ Dương sùng sốt, liếc nhìn Phí Chuẩn phía sau Mạnh Phiên.

"Các cậu cùng cảm sùng Hạ ca, hẳn tự nhiên sẽ giúp cậu."

Phí Chuẩn: ...

Bị hắt nước bắn đến chưa kịp đề phòng.

Anh cũng không ngờ rằng buổi sáng Hạ Dương cảm ơn Mạnh Phiên ở văn phòng, quay đầu lại, lại lật mặt nhếch nhếch như thế.

"Có trách nhiệm với lời nói của mình một chút, cậu có muốn tôi tìm luật sư không?" Phi Chuẩn hỏi.

Hạ Dương không nói, thu mình ở phía sau Tống Dĩ Đường.

Tống Dĩ Đường che chở hẳn, "Các người không cần khinh người quá đáng."

Mạnh Phiên không nghĩ tới chính mình cứu người, lại cứu phải cái đồ vong ân bội nghĩa, cho cậu ta cơ hội cho mấy lần, nếu Hạ Dương còn không biết quý trọng, cũng đừng trách cậu không lưu tình.

"Vậy tôi sẽ giải thích lại trước mặt mọi người, Hạ Dương, nghe cho kỹ."

"Vào trước kỳ nghỉ hè, cậu cùng La Lập Hào ở trong WC làm tình, La Lập Hào muốn hoàn toàn đánh dấu cậu, lừa gạt cậu uống thuốc rồi loạn, cậu đáp ứng rồi. Tôi sợ cậu mắc mưu, cố ý gọi điện thoại đem La Lập Hào hẹn đi ra ngoài, không nghĩ tới bị cậu hiểu lầm thành tiểu tam. Toàn bộ sự tình chính là như vậy."

Sau khi Mạnh Phiên nói xong, cả lớp náo động hẳn lên.

"Không!" Hạ Dương đột nhiên lớn tiếng phản bác lại, "Cậu..... Cậu không thể vì muốn phủ nhận câu dẫn Hào ca, liền chụp cho tôi cái mũ này, này thật quá đáng....."

Hạ Dương nói xong, nhỏ giọng khóc lên, phảng phất như bị nổi oan thâu tận trời xanh.

Thấy vậy, mọi người có mặt lại bắt đầu dao động, nghĩ ngờ Mạnh Phiên đang nói dối.

"Mạnh Phiên! Mà mày biết lời nói dối này của mày, đối với một Omega mà nói là tổn thương to lớn đến thế nào không?" Tống Dĩ Đường lạnh giọng chất vấn, xông lên muốn đánh Mạnh Phiên.

Phi Chuẩn níu mày, tiến lên duỗi tay chặn đúng nắm đấm của Tống Dĩ Đường.

"Cậu ấy không nói dối."

Mạnh Phiên không ngờ Phi Chuẩn lại lao ra, cậu nhìn bóng lưng trắng tấp của Phi Chuẩn đứng trước mặt, ánh mắt chợt lóe lên.

"Đương nhiên là tôi không nói dối." Mạnh Phiên đặt hộp cơm xuống, dùng tay sạch sẽ đi tới cặp sách rồi lấy điện thoại di động ra, "Tôi sợ sau này La Lập Hào sẽ gây rắc rối với tôi, việc ở nhà vệ sinh ngày hôm đó đã ghi âm lại."

"Hạ Dương, cậu có muốn tôi cho mọi người xem không?"

Nghe thấy đoạn ghi âm, Hạ Dương sững người, hai mắt mở to sợ hãi.

"Cậu nói bậy!"

"Có phải tôi nói bậy hay không nghe xong là biết. Nhưng dù sao chuyện riêng tư này cùng cậu có liên quan. Tôi cần sự đồng ý của cậu. Chỉ cần cậu đồng ý, tôi sẽ phát đoạn ghi âm ngay lập tức."

Như Mạnh Phiên đã nói, cậu đã mở tệp ghi âm, đưa nó cho Hạ Dương xem.

Hạ Dương hoàn toàn không ngờ có đoạn ghi âm, mắt cảnh giác, không chuẩn bị kỹ càng, không dám đánh cược, cả người đều hoảng hốt.

Khi những người xem trong lớp thấy cậu ta sợ hãi, đều thờ dãi cho rằng cậu ta chột dạ.

Tống Dĩ Đường cũng ngẩn ra, kéo Hạ Dương, nhỏ giọng hỏi: "Dương Dương?"

Sao lại thế này? Cậu thật sự cùng La Lập Hào làm? Cậu nghe hẳn nói liền muốn uống thuốc rồi loạn kia? Cậu biết đó là thuốc gì sao? Cậu có phải hay không điên rồi?!"

"Không, không!" Hạ Dương hoảng sợ, nắm lấy cánh tay của Tống Dĩ Đường, giải thích, "Hạo ca không có ý đồ! Anh ấy không có lừa tở!"

Tống Dĩ Đường: ? ? ?

"Tở hỏi có phải hẳn cho cậu uống bùa mê thuốc lú gì không! Đến nước này rồi cậu còn che chở tên tra A cận bã đó? Cậu còn có não không vậy?"

Vốn dĩ sự tình còn có điểm đáng ngờ, Hạ Dương lại một mực bảo vệ La Lập Hào như vậy, ngược lại chứng thực lời Mạnh Phiên nói chính là thật sự, trong phòng học tức khắc trở nên ồn ào.

"Thì ra trà xanh thật ra chính là Hạ Dương!"

"Hạ Dương, cậu vu oan cho Mạnh Phiên nhiều như vậy, có phải hay không vì ghen ghét La Lập Hào thích hẳn? Có đầu óc hay không thế?"

"Mạnh Phiên thật thâm! Hạo tâm cứu bạch nhãn lang!"

("Sói mắt trắng" (bạch nhãn lang) là từ có nguồn gốc ở Trung Quốc, chỉ người vong ơn bội nghĩa, tâm địa tàn bạo.)

Tống Dĩ Đường nghe những lời nói ồn ào xung quanh, cảm thấy chính mình mới là tên đại ngốc trong chuyện này, không còn chút mặt mũi nào, xoay người liền đi.

"Từ từ đã."

Mạnh Phiên gọi cậu ta lại.

Tống Dĩ Đường xoay người, hận sắt không thành thép mà nhìn Hạ Dương, lại níu mày liếc Mạnh Phiên, nổi giận đùng đùng nói: "Thực xin lỗi! Là tôi

không làm rõ ràng, tôi xin lỗi!"

(Hận triệt bất thành cương; hận không thể rèn sắt thành thép, ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.)

Mạnh Phiền liếc cậu ta một cái, cúi người, nhặt quyển sách tiếng Anh bị dính thức ăn trên mặt đất, đưa cho Tổng Dữ Đường.

"Đem sách của cậu đổi cho tôi."

Tổng Dữ Đường: ...

Xin lỗi phải có bộ dáng của xin lỗi, phải có hành động thực tế.

Bị nhiều người nhìn như vậy, Tổng Dữ Đường tức giận đến ngực phập phồng, hung tợn mà túm lấy sách tiếng Anh, tức muốn hộc máu mà chạy đi.

Hạ Dương không có ai bảo vệ, thập phần lúng túng, sắc mặt tái nhợt cũng chạy theo ra ngoài.

Mạnh Phiền nhìn cậu ta chạy ra ngoài, không nói tiếng nào, cầm khăn ướt mà Thiệu Trì đưa cho, xoa xoa tay, đặt điện thoại lên bàn của Phí Chuẩn, rồi cùng Thiệu Trì dựng lại bàn học bị lật.

Điện thoại di động của cậu vừa rồi vẫn là giao diện của tập tin ghi âm, Phí Chuẩn thản nhiên liếc nhìn rồi mỉm cười.

Đối với tập tin ghi âm, thân tín tiến trình trên đó chỉ hiển thị 2 giây, hoàn toàn không thể là ghi âm trong nhà vệ sinh, Hạ Dương quá hoảng sợ mà không để ý.

Một trò hề kết thúc, đội ngũ ăn dưa cũng tản đi.

Mạnh Phiền ngồi lại chỗ của mình, cầm hộp cơm lên, dùng tay không cầm thit viên hầm bên trong lên, nhìn chằm chằm vào nó, trong mắt trắng đen

không rõ.

Phí Chuẩn nhìn theo, liền nhớ lại những gì vừa nhìn thấy khi bước vào lớp vừa rồi. Mạnh Phiên ngồi xổm dưới đất nhặt đồ ăn, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

"Bẩn rồi, đừng ăn."

Vừa nói anh vừa mang món chân gà khéo đưa qua.

Mạnh Phiên vừa thấy, hơi hơi nhướn mày.

Cậu không từ chối, nhận lấy, gương mặt tươi cười.

"Cảm ơn nhé, tặng anh một nụ cười đáng yêu nhất của em nè."

Phí Chuẩn: ...

Nụ cười của Mạnh Phiên luôn rạng rỡ và chói lóa, giống như Thiệu Tri đã nói, vừa ngọt vừa yêu.

Thật không giống như một người mới vừa chịu qua ủy khuất.

Nhìn thấy Mạnh Phiên cầm lấy chân gà, ngón tay tinh tế cầm chân gà gặm gặm, Phí Chuẩn nhìn không được hỏi: "Căn bản không có ghi âm phải không?"

Mạnh Phiên cong môi không phải nhận.

Phí Chuẩn cười khẽ một tiếng, đánh giá cậu, "Kể này thường dùng? Giống như vụ tin tức tổ của tôi?"

"Đoán xem?" Mạnh Phiên cười hỏi lại.

Phí Chuẩn không nói, anh không đoán, cũng không đánh cuộc.

...

Chạng vạng, thời gian ăn cơm chiều, các bạn học đều đi ăn cơm, Mạnh Phiền không có cơm ăn.

Cậu trước nay chỉ mang một bữa cơm, bữa bà ngoại cơm chiều ở trường học có nhà ăn, không cần tiền.

Thỉnh thoảng, nếu kiếm được ít tiền trong nhóm phân tích đề, cậu cũng sẽ mua một ít bữa tối rẻ tiền để ăn, nhưng hôm nay cậu không mua.

Hạ Dương hôm nay gây ra trò hề kia, Tống Dĩ Đường tức giận không thêm ăn cơm cùng cậu ta nữa, chính mình còn thành trò cười trong trường học, không dám đi ra ngoài ăn cơm một mình, vẫn luôn ngồi trong phòng học.

"Hạ Dương."

Trong phòng học trống trải, đột nhiên có người gọi hắn.

Hạ Dương sửng người một lúc, quay đầu lại, liền thấy Mạnh Phiền không biết đã vào phòng học của bọn họ từ lúc nào.

Mạnh Phiền bung hộp cơm đi đến chỗ ngồi trước Hạ Dương, ngay trước mặt cậu ta cầm thịt viên hầm lên.

"Thật là trùng hợp, cậu cũng không có đi ăn."

Hạ Dương nhìn tươi cười trên mặt cậu, cảm thấy thập phần hoảng sợ.

Cậu trước kia chỉ cảm thấy Mạnh Phiền cười đến thực yêu dị, có thể hấp dẫn rất nhiều Alpha, làm cậu hâm mộ ghen ghét, chưa từng cảm thấy nụ cười của cậu ta lại kinh khủng như lúc này.

"Cậu ... cậu muốn làm gì?"

Mạnh Phiền mỉm cười, đem thịt viên hầm đưa tới bên miệng cậu ta, "Tôi cảm

thấy không thể lãng phí, cậu ăn đi?"

Hạ Dương: ...

"Cậu đang nói cái gì vậy? Cái này không phải đã rơi xuống đất rồi sao?"

"Không phải bởi vì cậu, nó như thế nào có thể rơi xuống đất? Lãng phí là hành vi đáng xấu hổ."

Mạnh Phiên lại đưa thịt viên hầm về phía trước, "Cậu tự mình ăn, hay là tôi đút cho cậu ăn?"

"Cậu bị điên à?!"

Hạ Dương sợ chết khiếp, đứng dậy định chạy, Mạnh Phiên túm lấy cậu ta, nhét thịt viên vào miệng Hạ Dương, không nói hai lời.

"Nhớ kỹ, về sau không cần lãng phí thiện tâm của người khác. Cậu có thể nói cho mọi người là tôi khi dễ cậu, nhưng cậu nghĩ xem, sẽ còn có người tin cậu sao?"

Mạnh Phiên mắt lạnh nhìn Hạ Dương mở miệng cắn thịt viên, sợ tới mức mặt đầy nước mắt, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Cậu đối với Omega có ý muốn bảo hộ đặc biệt.

Nhưng tuyệt đối không phải đối với loại bạch nhãn lang Omega tự nguyện bị tra Alpha tẩy não như này.

Màn trả thù mỹ mãn chưa :v Em thụ không làm những tâm hồn bà chị này thất vọng.

Cho mấy bạn xem món thịt viên hầm bà ngoại Mạnh Phiên làm ngon thế nào nha~

Lion's Head hay thịt viên hầm là một món ăn từ ẩm thực Hoài Dương ở miền đông Trung Quốc, bao gồm những viên thịt lợn lớn được hầm với rau. Có hai loại: trắng và đỏ. Các loại đồng bằng thường được hầm hoặc hấp với bắp cải napa. Giống màu đỏ có thể được hầm với bắp cải hoặc nấu với măng và dẫn xuất đậu phụ.

[Click để xem ảnh](#)

Chương 8: Hết giận

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

"Ánhhhh! Tay tớ tê rần rồi, Lăng Di thật sự không phải người!"

"Độc thuộc lòng toàn bộ bài giảng! Sáng mai đọc trước lớp, ôi chao! Tớ còn chưa học từ mới nữa!"

"Sớm bảo mấy đứa đừng trâm mê cái giá trị nhan sắc Alpha kia, ông chính là người đáng sợ nhất tổ tiếng Anh đây."

"Nghe nói ngày thường ông rất thích sửa lại đề dễ sai. Ông sẽ sắp xếp ra 100 câu hỏi trắc nghiệm, rồi đột nhiên phát cho học sinh phải hoàn thành nhiều trả lời trong vòng mười phút! Đây không phải bệch thần kinh à ?!"

"Huấn luyện ma quỷ, khiến chúng ta thuộc lòng lỗi sai mỗi khi phạm lỗi, cứ làm quen đi."

Việc tự học buổi tối ở trường Trung học cơ sở số 7 hiếm khi thực sự sử dụng hình thức tự học, các giáo viên sẽ không bỏ qua một phút thời gian nào trên lớp.

Phần đầu tiên của buổi tự học buổi tối, sau khi kết thúc tiết học tiếng Anh của Lăng lão sư, trong phòng học tiếng ồn ào thán thán dậy đất, các bạn học một đám da đầu tê dại, tứ chi xụi lơ.

Mạnh Phien nhìn lướt qua mặt giấy tiếng Anh dày đặc, trong lòng không

khởi bất an.

Vốn nghe nói Lăng Di là một giáo viên như vậy, cậu đã sớm xem trước và đọc thuộc lòng, hai giờ đi xe buýt công cộng vào buổi tối là đủ để cậu ghi nhớ kỹ bài này. Ngày mai sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì với việc đọc chính tả.

"Mạnh Phiên, Mạnh Phiên! Ra đây một chút!"

Ở cửa sổ, Chu Nhất Khai mang theo mây Alpha cười toe toét hướng Mạnh Phiên vẫy tay..

Giữa trưa bọn họ chạy tới Thành Dương cao trung chơi bóng, còn trốn học lớp chiều, chờ bọn họ biết Mạnh Phiên bị khí dễ, món hoa cúc cũng đã sớm lạnh.

(Món hoa cúc cũng đã sớm lạnh: Có 2 cách giải thích 1./ Đây là một câu chuyện, trong 1 bữa tiệc gia đình, món cuối cùng trong thực đơn là món có dùng đến dưa leo, nhưng vì món này làm quá lâu nên khi mang ra thì các món trước đó cũng nguội lạnh hết, mọi người cũng có ý trách cứ vì phải chờ nhưng vì cố giữ mặt mũi cho gia chủ nên mới dùng 1 câu: "Đợi được món dưa leo rồi.", sau lại câu này được bê vào đời sống thường nhật, để nhân mạnh phải chờ thời gian lâu hơn nữa thì dùng câu: " Đợi được món dưa leo cũng nguội lạnh rồi.", ý là còn lâu hơn phải đợi món dưa leo nữa, dần dần câu này cũng được lưu truyền lại để biểu thị khi ai đó phải đợi cái gì rất lâu rất lâu, lâu đến nỗi đã không còn cần thiết nữa thì mới xuất hiện, mang ý không còn chờ được nữa cũng không muốn chờ nữa. Đây là một câu TRUYỀN MIỆNG, vì vậy mà DƯA LEO (Hoàng qua 黄瓜 [huángguā]) đã bị hiểu nhầm thành HÒA CÚC (Hoàng hoa 黄花[huánghuā]) do cách phát âm gần giống nhau. Suy ra: "Đợi được món dưa leo cũng nguội lạnh rồi." Đã biến thành: "Đợi được món hoa cúc cũng nguội lạnh rồi."

2./ Cũng có chỗ nói câu "Món hoa cúc cũng lạnh rồi (黄瓜菜都凉了)" Là bắt nguồn từ câu "Hoa cúc đã qua bướm cũng sầu(明日黄花蝶也愁)". Câu này là một câu danh ngôn vịnh hoa cúc của Từ Quân Du ở Hàm Huy Lâu, dịch sát nghĩa là "Hoa cúc ngày mai bướm cũng sầu"; thời cổ đại có tập tục

thường cúng vào lễ Trung Dương mừng 9 tháng 9, ngày mai ở đây chỉ mừng 10 tháng 9 tức đã qua ngày Trung Dương, nếu để ngày này mới tới thì đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để thường cúng, hoa đã tàn bướm đã bay, ý nói chuyện đã qua rồi không thể trở lại nữa. Sau đó thì lại đi từ hoa cúng đến dưa leo ngược lại với ý ở trên, tức là các vị khách trong bữa tiệc ở trên dùng câu "Đợi món hoa cúng cũng nguội lạnh rồi", ẩn ý là "Đợi món dưa leo cũng nguội lạnh" - chú thích lần này hơi dài. Ý cơ bản là đến trễ rồi thôi :3)

Cũng không hẳn là trễ, ngay sau khi kết thúc hình phạt vì trốn học, một vài người đã đến, cố gắng xoa dịu trái tim mong manh của Mạnh Phiên đồng thời thể hiện tình yêu của họ.

Phí Chuẩn đang đọc thầm bài văn, thấy Mạnh Phiên gấp không chờ nổi mà muốn đi ra ngoài nói chuyện với đám cá trong ao, thoáng nhíu mày.

Có vẻ như chuyện xảy ra vào buổi trưa không để lại chút thương tích nào cho nhóc xảo trá này, còn có tâm tính quản lý ao cá cơ mà.

Phí Chuẩn trong miệng nhấm từ vựng vừa nhanh còn chính xác, đôi mắt vừa nhìn Mạnh Phiên đi tới cửa, đôi với mấy tên Alpha kia lộ ra nụ cười ngọt ngào chết người.

Kỳ thật anh hiểu làm, Mạnh Phiên cũng không phải muốn quản lý ao cá gì, chỉ là thời gian trong lớp học, bị La Lập Hòa dùng ánh mắt chết người nhìn chằm chằm cả một buổi, Mạnh Phiên rất chi là phiền, vừa lúc cần đứng lên hoạt động chút ít.

"Uống trà sữa này, là bọn anh mỗi người một đồng."

Giải thích xong nguyên nhân vắng mặt giữa trưa, Chu Nhất Khai đem trà sữa đưa cho Mạnh Phiên.

Không phải họ keo kiệt mà góp mỗi người một đồng, mà là với đồ vật hơn 3 đồng, Mạnh Phiên sẽ không nhận.

Khi Mạnh Phiên lần đầu tiên bước vào trường trung học số 7, một đám

Alpha cũng từng xuyên tâm manh động, gửi đồ ăn thức uống mỗi ngày, Ai biết rằng Mạnh Phiên hoàn toàn không nhận. Thứ duy nhất cậu chịu nhận là bánh, sau đó mọi người cũng ngừng tặng đồ vật. Chỉ khi Mạnh Phiên gửi video giải đề thì phát bao lì xì.

"Cảm ơn."

Mạnh Phiên hôm nay không khách khí, cơm chiều đã không ăn, bây giờ thật đúng là có chút đói bụng, uống chút trà sữa cũng coi như có cái lót bụng.

"Hắn không đánh em phải không? Tổng Dữ Đường cũng thật quá đáng, là Omega mà cả ngày nóng tính như pháo nổ, cứ vậy thì lấy đâu ra Alpha nào dám cười hắn chứ."

"Anh làm sao có thể để em bị ăn hiếp như thế !?"

Lớp 3 cũng ở tầng 1, có một phòng học ngăn cách với lớp 1. Tổng Dữ Đường đi ra từ cửa sau của lớp 3 liền nghe được Chu Nhất Khai sau lưng nói hắn, trợn trắng mắt liền tới đây.

Chu Nhất Khai cũng không sợ hắn, thân là Alpha đứng đầu hội theo đuổi Mạnh Phiên, còn là trưởng nhóm phân tích đề trên QQ. Hắn cảm thấy mình phải có trách nhiệm bảo vệ Mạnh Phiên!

"Cậu còn dám tới gây sự à?"

"Cậu tránh ra!"

Chu Nhất Khai mới vừa lên chắn trước mặt Mạnh Phiên, đột nhiên không kịp phòng bị bị Tổng Dữ Đường đẩy sang một bên.

"Này này! Cậu muốn làm gì?" Những Alpha khác cũng chặn cậu ta lại.

Tổng Dữ Đường nhìn không được liếc vài cái xem thường, cách tương người, nghiêng đầu nhìn Mạnh Phiên phía sau, "Mạnh Phiên, giữa trưa thật sự là tôi không đúng, tôi lần nữa xin lỗi cậu. Tôi có một việc cần giúp đỡ, cậu có thể

ra ngoài nói chuyện một chút không? "

"Đánh người rồi còn tìm người ta đòi giúp, da mặt cậu thế nào lại dày như thế?!" Chu Nhất Khai chỉ chỉ trở trở.

Mạnh Phiên thật ra không có cảm xúc gì, vỗ vỗ Chu Nhất Khai, từ tường người đi ra.

"Cậu nói."

Mấy người Chu Nhất Khai vẫn rất đề phòng, Tống Dĩ Đường đành phải giơ hai tay lên thể hiện thành ý, đến gần Mạnh Phiên.

"Chuyện giữa trưa, La Lập Hào đã biết, hẳn sợ Hạ Dương đem chuyện này nói ra ngoài, cứ nhiên đem Hạ Dương kéo vào trong WC uy hiếp."

Mạnh Phiên: ...

Cậu còn nghĩ rằng La Lập Hào sẽ tìm cậu gây rắc rối đầu tiên, sau cùng cũng là cậu vạch trần những gì đã xảy ra ngày hôm đó trước mặt rất nhiều người như vậy, còn nói cậu có một đoạn ghi âm trong tay, không ngờ rằng hẳn ta lại đi tìm Hạ Dương trước..

Nhưng cũng có thể, Hạ Dương mới là đương sự, chỉ cần Hạ Dương không muốn làm cho vấn đề trở nên tồi tệ hơn thì La Lập Hào vẫn bình an vô sự.

Tống Dĩ Đường thấy cậu không có phản ứng gì, dơ tay lên cao chút, biểu tình ngưng ngưng.

"Tôi biết chuyện này không nên làm phiền cậu, tôi cũng cảm thấy Hạ Dương trả đũa thật quá đáng, nhưng con hàng như La Lập Hào đó, chúng ta cũng không thể cố vũ uy phông cho hẳn đúng không? Bằng không khẳng định còn sẽ có những Omega tiếp theo bị hại."

"Vậy chúng tôi muốn báo cáo việc này với giáo viên. Lừa Omega làm chuyện đó ở trường là vi phạm nội quy nhà trường. Hơn nữa, hẳn ta còn tính dùng

thúốc, đủ cho hẳn ta ăn một vỏ rồi! Cậu có thể hay không đem bản ghi âm trên tay cậu cho tôi?"

"Tôi không có ghi âm." Mạnh Phiên nói sự thật.

Tống Dĩ Đường sững người trong giây lát, " Ừm, tôi chỉ cần bản sao lưu là được, không phải muốn lừa bản ghi âm của cậu, tôi bảo đảm không có ý xấu đâu!"

"Tôi xác thật không có ghi âm, là lừa cậu đó."

Tống Dĩ Đường: ...

Không có, lừa cậu hả?!

Mạnh Phiên không quan tâm đến ánh mắt kín đáo của cậu ta, hỏi lại "Là các cậu muốn tố giác La Lập Hào, hay là chỉ có mình cậu muốn?"

Tống Dĩ Đường càng thêm sững sờ, "Tôi ... là chúng tôi."

Mạnh Phiên gật đầu, "Nếu cậu chắc chắn muốn báo cáo La Lập Hào, mặc dù tôi không có ghi âm, nhưng tôi có thể làm chứng cho các cậu."

"Thật sao ?!" Tống Dĩ Đường hai mắt sáng lên.

Vốn dĩ cậu còn nghi ngờ không biết Mạnh Phiên có phải không muốn giúp vì ghét họ hay không nên mới nói rằng không có đoạn ghi âm nào, không ngờ Mạnh Phiên lại hứa sáng khoái như vậy, khiến cậu cảm thấy hơi xấu hổ, ở trong lòng tự mắng chính mình lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

"Cảm ơn! cảm ơn! Tôi đây liền đi nói cho Hạ Dương!"

Tống Dĩ Đường kích động cảm ơn, bọn Chu Nhất Khai bên cạnh đều nghe được.

Chờ Tống Dĩ Đường đi rồi, Chu Nhất Khai có chút bất bình, "Hắn như vậy khi

để em, em còn giúp hắn? Có ngốc không cơ chứ!"

Mạnh Phiền cười ngọt ngào, "Cậu ấy không xấu, chỉ là muốn giúp bạn của mình thôi."

Đám Chiu Nhất Khai không khởi xúc động, quả là một tiểu tiên Ồ tuyệt vời, vừa xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, nụ cười cũng ngọt như vậy, còn có một trái tim vô cùng nhân hậu, bao dung!

Có thể nào làm người không động tâm đây!

Mạnh Phiền xác thật cảm thấy Tống Dữ Đường không phải người xấu, còn rất nghĩa khí, rõ ràng bị Hạ Dương lừa, giữa trưa tức giận như vậy, nhưng sau khi biết La Lập Hào tìm Hạ Dương gây phiền toái, vẫn đi giúp hắn.

Nhưng đây chỉ là một nguyên nhân.

Chủ yếu vẫn là việc Tống Dữ Đường làm, cậu có thể được lợi.

Hôm nay cậu đem La Lập Hào đả tặc đến triệt để, La Lập Hào vẫn luôn chăm chú nhìn cậu rất lâu, phỏng chừng đang tìm một cơ hội muốn kiếm cậu gây phiền toái.

Mạnh Phiền không có bối cảnh, La Lập Hào muốn xử lý cậu quá dễ dàng, nên cần lợi dụng tay Tống Dữ Đường và Hạ Dương để hạ gục La Lập Hào, tốt nhất là khiến La Lập Hào rời khỏi trường trung học số 7, nhất lao vĩnh dật.

(NHẤT LAO VĨNH DẬT. làm một mẹ, khỏe suốt đời; một lần vất vả suốt đời nhàn nhã。)

Cầm trà sữa trở lại phòng học, Mạnh Phiền đang muốn cầm ống hút uống, thấy Phí Chuẩn nhìn cậu chăm chăm.

"Chờ anh uống?"

Mạnh Phiên đem trà sữa đưa qua đi, nói như thế nào Phí Chuẩn hôm nay cũng đã giúp cậu, còn chỗ cậu ăn chân gà nữa, cậu cũng chẳng kéo kiệt một ly trà sữa này.

Phí Chuẩn: ...

"Không cần."

Anh không có ý định uống chiến lợi phẩm của hải vương.

Không uống thì thôi, Mạnh Phiên thu hồi lại trà sữa, dùng ống hút chọc mở, vui vui vẻ vẻ mà hút, thỏa mãn đến nheo lại mắt.

Trà sữa ngọt, đều ngọt tới trên mặt cậu rồi.

Phí Chuẩn nhìn bộ dáng nhỏ ngọt ngào hút trà sữa của cậu, nhìn nhìn không một cái chớp mắt.

Hạnh phúc của Mạnh Phiên cũng chẳng kéo dài được bao lâu, ngay sau khi kết thúc tiết tự học thứ 2, Tổng Dữ Đường liền vọt vào cửa lớp 1, sắc mặt khó coi mà đứng trước bàn Mạnh Phiên.

Các học sinh lớp 1 đều cho rằng Tổng Dữ Đường lại tới kiểm chuyện, đến Phí Chuẩn cũng nhíu mày.

"Cảm ơn hảo tâm của cậu, việc này không được, tôi cùng cậu ta tuyệt giao, thực xin lỗi."

Nói xong, Tổng Dữ Đường lại thập phần táo bạo mà rời đi, trong miệng hùng hùng hổ hổ: "Mẹ nó! Đồ ngốc! Là tôi mất bị mù! Ngu ngốc! Tuyệt giao!"

Mạnh Phiên: ...

Nếu cậu đoán không lầm, hẳn là Hạ Dương vẫn muốn che chở La Lập Hà, không muốn tổ giác hẳn nhỉ?

Kìa xác thật rất ngộ, Tống Dĩ Đường phản ứng như vậy cũng là bình thường.

Nhưng mà cái này thật là không khéo.

Mạnh Phiên hơi hơi quay đầu, theo bản năng nhìn La Lập Hào ở bàn sau một cái, La Lập Hào mặt mày u ám nhìn cậu, ánh mắt kìa, như muốn ăn thịt người vậy.

Nếu không phải cậu tan học cơ bản vẫn luôn ngồi tại chỗ, Phí Chuẩn cũng vẫn luôn không rời đi, La Lập Hào hẳn là đã sớm tìm tới cậu.

Phí Chuẩn không bỏ qua ánh mắt hoảng loạn của Mạnh Phiên, giống như vô tình, thanh âm lớn nhỏ lại vừa lúc để La Lập Hào phía sau nghe thấy: "Tiết tự học buổi tối kết thúc, tôi đưa cậu về."

Mạnh Phiên sững sốt, nhìn Phí Chuẩn liếc mắt một cái.

Thành thật mà nói, giờ phút này cậu rất cảm động, cậu cảm thấy Phí Chuẩn thực sự rất tốt, rất có nghĩa khí bạn bè.

"Ừ ừ, em sợ lắm í."

Mạnh Phiên trong mắt lóe lên một tia đáng thương, tựa hồ dựa vào Phí Chuẩn, còn cố ý hướng La Lập Hào liếc mắt một cái.

Nhưng mà, anh ta cũng chỉ là cố ý làm cho La Lập Hào nghe thấy thôi, tiết tự học buổi tối vừa kết thúc, cậu cũng không cùng Phí Chuẩn đi, mà vừa tan học, đã vội vàng xông ra ngoài trước.

Cậu ở nông thôn, quá xa. Xe buýt mất hai giờ còn xe hơi mất khoảng 40 phút. Phí Chuẩn tốt bụng, nhưng cậu thực sự không thể để Phí Chuẩn đưa cậu đi xa như vậy.

Chuyến xe cuối đến rất nhanh, cậu cũng không có thời gian chờ Phí Chuẩn cùng nhau ra cổng trường, chỉ có thể chạy trước.

Cậu động tác gấp gáp, thậm chí không chờ Phí Chuẩn đứng lên nhường đường, trực tiếp một tay chống mặt bàn nháy ra ngoài.

Phí Chuẩn:.....

Phí Chuẩn không đoán trước được, La Lập Hào cũng là đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Sau khi sững sờ, La Lập Hào cong miệng, không dọn dẹp bất cứ thứ gì, chớp lấy cơ hội đuổi theo ra ngoài.

Phí Chuẩn thấy vậy, cũng không kịp chào hỏi Thiệu Tri đã đuổi theo sau.

Mạnh Phiền chạy nhanh, trong khuôn viên trường vẫn chưa có người, nhiều lớp học thậm chí còn chưa kết thúc.

Cậu nghĩ rằng sau cuộc nói chuyện với Phí Chuẩn, La Lập Hào hẳn đã tạm thời bỏ ý định làm phiền cậu, nhưng cậu còn chưa kịp đi xa, liền cảm giác được có người theo kịp.

Ở trong trường học La Lập Hào không dám động thủ, hẳn không có trực tiếp đuổi theo, khẳng định là đang chờ đợi thời cơ.

Mạnh Phiền cau mày, đợi ở trạm xe buýt quá nguy hiểm, cậu rời trường, trực tiếp đi thẳng vào con đường đối diện trường.

Đường đối diện cổng trường có một con hẻm nhỏ, đi bộ vào trong là khu tập thể giáo viên Trường THCS số 7.

Vào ngõ, tiếng bước chân sau lưng ngày càng tăng tốc, Mạnh Phiền cảnh giác, nhặt thùng rác cỡ vừa ở cổng ký túc xá giáo viên, rẽ vào núp sau cái cột lớn ở cổng.

"Mẹ nó, người đâu?"

La Lập Hào đuổi vào cổng ký túc xá, mắt mục tiêu, nhìn xung quanh rồi xoay người muốn trở lại tìm.

Đột nhiên, một cái thùng hơi thổi từ đâu rơi xuống kèm theo một tiếng loảng xoảng, trực tiếp úp lấy nửa người hắn.

Rác rưởi bên trong thùng cơ hồ dán lên đỉnh đầu, dính vào mặt hắn, khiến hắn không khỏi kinh hồn kêu lên một tiếng.

Mạnh Phiên nín thở, không dám nói lời nào, lặng lẽ bước tới, trong lúc La Lập Hào còn chưa thoát khỏi thùng rác, cậu đá vào mông hắn một cái.

La Lập Hào vốn đứng đã không vững, loạng choạng tiến lên vài bước rồi ngã xuống đất.

Đạp chỗ sưng chân xong, Mạnh Phiên không dám ở lại, quay đầu bỏ chạy.

Vừa đi ra khỏi cửa ký túc xá, liền nhìn thấy Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn thu hết mọi thứ trong mắt, đứng một bên, nhìn chằm chằm Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên vẻ mặt vô tội, cậu che miệng, kéo Phí Chuẩn đi.

Ra khỏi ngõ, Mạnh Phiên mới vẻ mặt hoảng sợ nói: "Trời ạ! Có người đang đánh nhau bên trong! Em sợ quá!"

Phí Chuẩn: ...

Anh thực sự không thể hiểu được nhóc nói dối này.

Câu nói dối với cái kỹ thuật diễn này có phải quá vụng về rồi không?

Không chọc thủng cậu, Phí Chuẩn nhìn vào con hẻm, sợ La Lập Hào lúc này ra tới, liền kéo Mạnh Phiên đi sang bên đường.

Xe của Phí gia đã đậu bên đường từ sớm, Phí Chuẩn mở cửa, nhét Mạnh Phiên vào.

Ngay khi Mạnh Phiên lên xe với Phí Chuẩn, từ cửa kính xe cậu nhìn thấy chuyến xe bus cuối cùng mà cậu định đi đã chạy đi mất...

Xong rồi, đêm nay về không được rồi.

Chương 9: Thiện ý

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Chỉ sau vài phút, trong khuôn viên trường đã dần tràn đầy tiếng ồn ào vui vẻ sau khi giờ tự học buổi tối kết thúc, ngày càng nhiều học sinh ra khỏi cổng trường.

Trong cơn hèm nhỏ đối diện trường, xuất hiện một người lấm lem, hơi hám với đồng trứng thối canh thừa trên đầu khiến học sinh đi qua sợ hãi, la hét tránh xa hắn ta.

La Lập Hào đâu chịu nổi nỗi ủy khuất như vậy, trước mặt mọi người bùng nổ rống giận: "Là ai?! Mạn Nhi Phiên! Tiểu tiện nhân! Mà đi ra chỗ tao! Có phải mày không?!"

"Mẹ ơi, là La Lập Hào sao?"

"Hắn như thế nào thành như vậy, mau cách hắn xa một chút."

"Tui chỉ thấy anh ta đuổi theo Mạn Nhi Phiên ra ngoài, nghĩ rằng Mạn Nhi Phiên sẽ bị đánh, kêt quả hahaha!"

Các bạn học đều nhỏ giọng đàm tiếu, La Lập Hào trông như đang nổi điên, họ không muốn chọc vào hắn.

Nhưng cũng có người không sợ.

"Yo yo yo! Đây không phải là Hào ca mà, người được mệnh danh là Alpha số 1 của trường số 7 sao? Hahaha! Chỗ này đâu có Mạnh Phiên, mày trêu quỷ giờ gặp báo ứng rồi à!" Tống Dĩ Đường trực tiếp đi đến trước mặt La Lập Hào cười nhạo.

La Lập Hào khuôn mặt bần thiêu không nhìn ra biểu tình, áp suất không khí xung quanh hẳn rất thấp, có tin tức tổ ẩn ẩn bay lên.

Đám Alpha không có bản lĩnh toàn thích trút giận bằng tin tức tổ.

Thấy hẳn sắp vỡ tới, Tống Dĩ Đường linh hoạt nhảy lùi lại mấy bước "Mày thử tiết một giọt tin tức tổ nữa xem? Bên đường ỨC HIỆP Omega, ngày mai tao liền báo cáo mày, chỗ mày chỉ còn đường khốc trong tù!"

Ngày càng có nhiều người dừng lại theo dõi ở phía xa, La Lập Hào lại rống to: "Mạnh Phiên! Mày lăn ra đây chỗ tao!"

Xe của Phi gia ở ven đường, cách La Lập Hào không quá mấy bước, Mạnh Phiên kéo cửa kính xe, nhìn cảnh náo nhiệt bên ngoài, hai mắt cong cong, còn rất hưởng thụ loại dịch tức giận ngoài sáng, ta âm thầm vui vẻ trong tổ thế này.

Thật tiếc là chất lượng kính xe sang quá tốt nên không thể nghe rõ âm thanh bên ngoài.

Nghĩ đến đây, cửa kính xe cậu đang kéo đột nhiên từ từ hạ xuống.

Mạnh Phiên: ...

Theo bản năng mà quay đầu nhìn Phí Chuẩn, Phí Chuẩn cũng đang nhìn cậu, anh nhìn thấy nhóc nói dối đang hận không thể dán lỗ tai lên kính xe, hảo tâm mà giúp cậu hạ cửa kính xe xuống.

"Ừây ... có thể đi lên trên một chút không?"

Mặc dù hạ cửa kính xe xuống có thể nghe được rõ hơn náo nhiệt bên ngoài,

nhưng cũng có nguy cơ bị bại lộ.

Mạnh Phien một bên nhỏ giọng hỏi, một bên đem móng hương về phía Phí Chuẩn dịch tới, sau đó hạ thấp eo, giấu đầu dưới cửa kính xe, chỉ trưng ra hai mắt trên mép cửa sổ, quan sát tình hình bên ngoài.

Hành động khom lưng cúi người của cậu thực ra rất buồn cười, nhưng cũng vì hành động này mà một phần eo trắng nõn lộ ra ngoài đồng phục học sinh, vừa yêu mị vừa gợi dục, nhìn đến thái dương của Phí Chuẩn giật giật hai cái.

Không khỏi liền nhớ tới cái video Đát Kỷ kia, trong video Mạnh Phien cũng yêu nghiệt như vậy, chỉ cần nháy mắt nhún vai trần, là có thể dẫn tới một đám Alpha đỏ mắt sôi máu.

Phí Chuẩn thiếu chút nữa liền hoài nghi Mạnh Phien là cố ý quyến rũ anh, cùng trên chộc tán tình đám cá kia giống nhau.

Nhưng Mạnh Phien lại đang chăm chú nhìn ra bên ngoài, rõ ràng là không để ý đến anh ...

Phí Chuẩn dời mắt sang chỗ khác, chạm vào điều khiển màn hình cảm ứng, khẽ nâng cửa kính xe lên.

"Cảm ơn anh."

Nhìn thấy cửa sổ ô tô dần kéo lên, cậu vươn hai tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà đặt trên cửa sổ, đi theo cửa sổ đang chậm rãi kéo lên, đầu cũng đi theo chậm rãi ngược lên, thẳng đến khi cửa sổ xe dừng lại, cậu vẫn như cũ chỉ lộ ra hai con mắt hóng chuyện bên ngoài.

Ngày mùa hè nóng bức, ban đêm lại có gió lạnh nhẹ nhẹ, từ ngoài cửa sổ xe thổi vào, nhẹ nhàng làm tung bay mái tóc của Mạnh Phien.

Tóc cậu ấy trông thật mềm.

Phí Chuẩn nghiêm túc nhìn cậu từ sau lưng, nhìn qua thê nhưng cũng khá ngoan ngoãn, anh nghĩ rằng chỉ cần nhóc nói dối không mở miệng, kỳ thực cũng có chút đáng yêu.

Mạnh Phiên hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt Phí Chuẩn, bộ dạng vô năng cuồng nộ của La Lập Hào bên ngoài thực sự rất buồn cười, bây giờ cậu lại có một âm mưu mới.

"Đừng la hét nữa, Mạnh Phiên căn bản không trêu chọc mày. Là chính mày tự đắm vào thùng rác. Sao lại đổ lỗi cho Mạnh Phiên? Có bệnh à?"

"Đường Đường, cậu đừng nói nữa!"

Tống Dĩ Đường đang vui vẻ, Hạ Dương bỗng nhiên chạy tới, đem Tống Dĩ Đường kéo ra, chính mình tới gần La Lập Hào, lấy ra một cái khăn ướt, lau mặt cho La Lập Hào.

"Hào ca, anh không sao chứ? Em với anh đi rửa mặt nhé?" Hạ Dương vẻ mặt đau lòng, nhỏ giọng dỗ dành.

Tống Dĩ Đường:.....

Thật là được mở rộng tầm mắt, bị một tên A cận bã bỏ rơi uy hiếp, còn chạy đến lau mặt, tiếp tục dính lấy hắn?!

"Hạ Dương, cậu không thấy mình rẻ mặt lắm à?! Não của cậu bị thầy ma ăn rồi hả?"

Hạ Dương cau mày, "Cậu đừng nói nữa! Nếu không phải do Mạnh Phiên, Hạo ca sẽ thành như này sao?"

Tống Dĩ Đường: ...

"Mạnh Phiên đang giúp cậu đây!" Tống Dĩ Đường tức giận cười nói, "Phải rồi, lỡ giúp một người không biết trân trọng bản thân như cậu, còn ngu ngốc tuyệt giao với bạn bè vì A cận bã, Mạnh Phiên đúng là bị mù! Trời ơi, cũng

phải cảm ơn Mạnh Phiên đã giúp tôi loại trừ được loại bằng hữu kém cỏi này."

Nói xong, Tống Dữ Đường không nghĩ hai mắt lại cay cay, quay đầu chạy.

Hạ Dương không quan tâm, vẫn cảm thấy đau lòng La Lập Hào, "Hào ca, nếu không em đưa anh về nhà nhé? Em hôm nay đi xe máy điện tới đó."

La Lập Hào thở hổn hển tức giận, chờ đến khi mặt gằn được Hạ Dương lau sạch, một phen đem Hạ Dương gạt sang một bên.

"Cút ngay! Còn không phải đều do mày gây ra! Còn vờ vịt ngây thơ cái gì! Mày, Tống Dữ Đường, Mạnh Phiên, một đứa đều đừng mong được sống tốt, đều chờ đó cho tao!"

"Nhìn cái gì mà nhìn! Còn nhìn nữa thì kết cục của bọn mày đều sẽ giống như Mạnh Phiên!"

La Lập Hào rống lên rồi bỏ đi, Hạ Dương vội vàng đi đến chỗ đậu xe máy điện của mình bên đường đuổi theo.

Mạnh Phiên lặn lòng nhìn bộ dạng hèn mọn của Hạ Dương, trở mặt, thu tay về từ cửa kính xe, đuổi đến cổ sau, sờ lên vết sẹo giống như tuyền thể.

Phí Chuẩn theo dõi chuyển động của cậu, cũng nhìn chằm chằm vào vết sẹo kia.

Lần trước chỉ là nhìn thoáng qua đã bị Mạnh Phiên che mắt, anh đã đoán đây là lí do bọn Thiệu Tri hiều làm Mạnh Phiên là một Omega.

Phí Chuẩn lúc đó cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ tiểu tử này có thể dốc hết sức lừa người, dám xuống tay ngay cả vết sẹo làm giả tuyền thể cũng có thể làm được.

Hiện tại nhìn kỹ khối sẹo kia, Phí Chuẩn liền cảm thấy không đúng.

Vết sẹo này có thể nổi rõ trên bề mặt da, có thể thấy vết thương lúc đó còn khá sâu, còn đã xảy ra khá lâu rồi.

Giới tính thứ hai của hầu hết mọi người đều phân chia giữa cấp 3 và cấp 1. Nói cách khác, hầu hết các trường trung học cơ sở chỉ có nam và nữ. Mạnh Phiên muốn giả làm Omega gạt người cũng không đến mức sớm như vậy đã bắt đầu ừ mưu. Hơn nữa vết sẹo này còn là vết sẹo cũ.

Hắn chỉ là trùng hợp.

"Còn xem không? Não nhiệt đã hết rồi."

Thấy Mạnh Phiên vẫn luôn sững sờ ở nơi đó, Phí Chuẩn nhẹ giọng nhắc nhở.

Mạnh Phiên sững sốt, mới nhớ tới chính mình đang ở trong xe Phí Chuẩn.

"À à, cảm ơn anh, không làm anh chậm trễ về nhà nữa, tạm biệt."

Mạnh Phiên vừa nói vừa chạm vào mép cửa xe, loay hoay vài cái mới mở được cửa xe, bước ra ngoài, vẫy tay tạm biệt Phí Chuẩn rồi nhanh chóng đóng cửa xe lại.

Phí Chuẩn: ...

Anh vốn muốn hỏi nhà của Mạnh Phiên ở đâu, nhân tiện muốn đưa cậu ta về, phản ứng của Mạnh Phiên như thể anh muốn đuổi cậu ta ra khỏi xe ấy?

Sau khi Mạnh Phiên xuống xe, việc đầu tiên cậu làm là lấy điện thoại di động ra, gọi cho bà ngoại.

Chuyến xe cuối cùng đã rời trạm, cậu không thể về, nếu đi taxi, quãng đường dài như vậy có thể mất hơn trăm, cậu không thể lãng phí số tiền này.

"Không về nhà? Có phải hay không xảy ra chuyện gì?"

"Không sao đâu bà ạ, chỉ là hôm nay tan học, cháu không bắt kịp xe. Bạn

học rủ cháu ở nhà cậu ấy một đêm. Bà đừng lo, đi ngủ sớm đi đừng đợi cháu."

"Ồ! Vậy thì phải cảm ơn bạn học, đến nhà người ta đừng gây phiền phức cho họ nhé?"

"Con biết mà bà, ngoại đừng lo lắng, yên tâm đi."

Sau khi cúp điện thoại, Mạnh Phiên trầm mặc một hồi, có chút mờ mịt, trong lúc nhất thời vẫn không biết đi nơi nào.

Sau khi xem báo nhiệt, tất cả học sinh ở bên ngoài trường học cũng đã về hết, chẳng mấy chốc, trên đường chỉ còn lại mấy người.

Mùa hè tuy không lạnh nhưng trời đã gần sang thu, thỉnh thoảng còn có mưa, nếu ở ngoài trời cả đêm, lỡ bị cảm thì phải tốn tiền mua thuốc, phiền phức lắm.

Nghĩ xong, Mạnh Phiên ngược dòng người đi vào trường.

Cửa sổ trong lớp có thể không đóng kỹ, có thể trộm vào trong ngủ qua một đêm.

Trở lại cửa lớp 1, lớp trưởng Thẩm Tương đang kiểm tra đóng cửa cho kỹ, đang ở một bên cửa sổ đẩy đẩy nhìn xem có để sót hay không.

Mạnh Phiên: ...

Lớp trưởng cẩn thận như vậy, cậu quá là xui.

"Này, Mạnh Phiên, sao cậu vẫn chưa về thế? Quên cái gì trong lớp hả? Tớ vừa lúc có chìa khóa nè."

Mạnh Phiên suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Không phải, tớ buồn đi vệ sinh, trở lại đi toilet."

Thẩm Tương không nghĩ ngờ có cậu, cười nói: "Vậy tớ đi trước."

"Được, trên đường chú ý an toàn."

Mạnh Phiên vẫy tay với cô ấy rồi xoay người giả vờ hướng WC đi.

Đi tới bên cầu thang, quay đầu thấy không còn ai nhìn, Mạnh Phiên mới ngừng lại, nhìn trái nhìn phải, vườn trường trống không.

Cậu nhìn lên cầu thang, bước lên vài bước rồi ngồi xuống.

Có đèn cảm ứng bằng giọng nói trên cầu thang, cậu vẫn có thể đọc sách tiếng Anh và học từ vựng ở đây, nhưng không phải bây giờ.

Chú trong phòng bảo vệ vẫn chưa rời đi, nếu nhìn thấy đèn cầu thang trong khu dạy học còn sáng, nhất định sẽ đến tuần tra.

Cậu ngồi co chân trên bậc thềm, chạm vào vết sẹo sau gáy.

Tất nhiên, cậu không tự mình tạo ra vết sẹo này, mà là lúc cậu đầy tháng, mẹ cậu Mạnh Dĩn do trầm cảm sau sinh, lấy dao cùn rạch một đường.

Mẹ của Mạnh Phiên là một Omega bị bỏ rơi bởi một tên phú nhị đại. Cậu nghe bà ngoại kể lại rằng lúc ấy tên tra A Triệu Côn Luân kia đòi người mẹ Mạnh Dĩn của cậu nhất kiến chung tình, hai người thực mau rơi vào bể tình, nhưng tới khi bàn chuyện cưới hỏi, Triệu gia lại theo đuổi môn đăng hộ đối, không tán thành người con dâu Mạnh Dĩn này.

Mạnh Dĩn lúc đó đã hoàn toàn bị Triệu Côn Luân đánh dấu, bà ấy mang thai trước khi chưa kết hôn, nhà họ Triệu đề nghị sinh đứa nhỏ trước, nếu là Alpha hoặc Omega thì mới cho bà ấy vào cửa.

Cổ tình, cậu lại là một Beta.

Triệu Côn Luân dưới áp lực gia đình, vứt bỏ Mạnh Dĩn, cũng vứt bỏ cậu.

Mạnh Dĩn đau đớn, mặc chứng trầm cảm sau sinh, căm ghét tại sao đứa trẻ lại là Beta. Bà phát điên. Lấy dao muốn mổ gáy cậu ra tìm tuyến thể. May mắn bà ngoại phát hiện kịp thời, cứu cậu.

Vừa rồi nhìn đến Hạ Dương hèn mọn như vậy mà lấy lòng tra A, Mạnh Phiên liền nhớ tới Mạnh Dĩn.

Cậu thực sự không thể hiểu nổi, rõ ràng bị thương tích đầy mình, còn ở nơi đó ảo tưởng tra A sẽ thương tiếc, đây là cái loại tật xấu gì thế. Hèn mọn đến không còn chút tự trọng nào, còn nói cái gì mà tình yêu?

Loại cận bã A đó chỉ đáng ăn đấm thôi.

...

Khi xe của Phí gia gần về đến nhà, Phí Chuẩn nhận được điện thoại của Thiệu Trì.

"Anh Chuẩn, em nghe nói vừa rồi Mạnh Phiên xuống từ xe của anh?"

"Ừ, làm sao vậy?"

"Em ấy sau tiết tự học mỗi tối đều phải bắt kịp chuyến xe bus cuối cùng để về, nói như vậy, em ấy có phải hay không đã bỏ lỡ chuyến xe cuối? Còn có người thấy em vừa mới về trường học, này rất kỳ quái."

Khi Phí Chuẩn trở lại trường, cổng trường đã đóng chặt, nhưng từ xa, thỉnh thoảng anh vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn trên cầu thang lầu một của tòa nhà trung học khu dạy học.

Anh băng qua bức tường, bước vào trường, khi anh tìm thấy Mạnh Phiên, cậu ấy đang cõ ro trên bậc thềm, cầm cuốn sách tiếng Anh làm bìa đọc bài.

Phí Chuẩn: ...

Đúng là một nhóc con vừa đáng thương vừa kiên cường.

Mạnh Phiên nhìn thấy anh, cũng sửng sốt.

Sau một hồi sửng sờ, cậu có chút xấu hổ.

Bản thân trong tình cảnh này bị bại lộ trước mặt người khác cũng không dễ chịu gì.

"À ... Anh cũng quay lại đi WC à?"

Phí Chuẩn: ...

"Vừa rồi tôi nhìn như đã nghe được lời đe dọa của La Lập Hào, muốn cậu và Tống Dĩ Đường không thể sống yên ổn?"

Ông nói gà bà nói vịt, Mạnh Phiên ngốc một chút, "Nhìn như có nói một câu như vậy thật."

Phí Chuẩn gật đầu, "Tôi nghĩ rằng khi xảy ra bất nạt trong phạm vi trường, mọi nhân chứng đều có trách nhiệm bảo vệ bạn cùng lớp."

Mạnh Phiên: ...

Câu này quen tai đây.

Phí Chuẩn bước tới, cất cuốn sách tiếng Anh rồi đưa tay ra kéo cậu lên.

"Đêm nay đến ở nhà tôi, vừa lúc làm chúng, tôi muốn nói với anh trai tôi về chuyện này."

"Hà?" Mạnh Phiên ngẩn người.

Phí Chuẩn một bên lời kéo cậu đi ra ngoài, một bên nói: "La Lập Hào súc sinh như vậy không thể lưu lại Thất Trung, đối với Omega quá nguy hiểm. Nhà hắn có chút bồi cảnh, nên để anh trai tôi giải quyết."

Mạnh Phiên không quá tin tưởng Phí Chuẩn chạy tới đây chỉ vì kéo cậu làm nhân chứng,

"Không nhìn ra nhé, anh còn có tính thần bảo vệ Omega như thế?"

Phí Chuẩn cười khẽ, "Nhóc con giả làm Omega như cậu còn biết bảo vệ Omega, tôi sao lại không thế?"

Mạnh Phiên: ...

Chương 10: Kích thích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phiên một đường đi theo Phí Chuẩn đến cổng trường, trong lòng không thể miêu tả là loại cảm giác gì, cổ chút phức tạp.

Cậu không ngờ rằng những gì cậu nói dối để bà mình bớt lo lắng sẽ trở thành sự thật - một người bạn cùng lớp đã đề nghị cậu ở nhà hẳn một đêm.

Chỉ là, quan hệ giữa cậu và Phí Chuẩn dường như không phải là "tình bạn học" đến vậy? Không thể nói là không hợp nhau, ít nhất cũng đều nắm được nhau điểm của nhau, không phải nên ghét nhau như chó với mèo à?

Không khó để Phí gia xử lí La Lập Hòa, cũng không cần thiết dẫn cậu về làm nhân chứng làm gì.

Cổng trường Thật Trung rất cao, Phí Chuẩn dẫn cậu tới bên cạnh tường, thoáng chạy lấy đà một cái, nhảy lấy đà bắt lấy mép tường, lưu loát xoay người, vượt ra ngoài.

Sau đó, anh đợi rất lâu, nhưng vẫn không thấy Mạnh Phiên đi ra.

"Mạnh Phiên? Đi ra."

Phí Chuẩn vòng đến trước cổng sắt của trường, nghiêng đầu hướng trong xem, liền thấy Mạnh Phiên còn đứng ở đó, vẻ mặt vô tội mà nhìn tường cao.

Mạnh Phiên vẫn luôn đứng đó xoắn xuýt, đến khi Phí Chuẩn gọi cậu, cậu đã nghĩ kỹ rồi — hảo hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt, có giường ngủ cũng đừng làm kiêu, thừa nhận Phí Chuẩn có lòng tốt thì đã sao.

Những người khác không cao vẫn là cần chạy bộ mấy bước mới có thể lấy đà để leo lên đỉnh tường.

Phí Chuẩn thấy cậu chạy lấy đà, cũng nghe thấy âm thanh bên tường bị đá hai cái. Anh bước tới, đứng bên tường nhìn lên, đề phòng Mạnh Phiên leo không vững ngã xuống, anh có thể kịp thời đỡ cậu ấy một phen.

Mạnh Phiên chú ý tới ánh mắt của anh, một cái lưu loát xoay người chột đứng một chút, lăn qua lăn lại, bị mắc kẹt tại chỗ, cậu cười trên tường, nhìn Phí Chuẩn một cách đáng thương.

Cậu chỉ là bỗng nhiên nhớ ra mình chính là một tiểu ngọt 0 như nhược tay không thể mang, vai không thể vác yếu đuối.....

Mặc dù Phí chuẩn có thể nhận ra cậu là một Beta, nhưng vẫn nên giả bộ yếu ớt một tẹo, cậu không thể hoàn toàn phơi bày con người thật của mình trước mặt người khác được.

"Chỗ này cao quá, sợ lắm, em không xuống được đâu."

Phí Chuẩn: ...

Vậy ai là người vừa rồi leo tường, động tác nhanh nhẹn đến hận không thể trực tiếp phi xuống dưới?

Chỗ là anh bị mù chặc?

"Cậu chặc chứ?" Phí Chuẩn hỏi.

Mạnh Phien ra vẻ vô tội, gật gật đầu, thật cẩn thận mà bám vào đầu tường, căng chân đều run lên, "Em chưa từng leo cao như vậy."

"Ồ" Phí Chuẩn lùi lại vài bước, khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn, "Vậy không còn cách nào, cậu đã leo lên rồi không thể xuống, chỉ có thể cứ bám trên đầu tường qua đêm, chờ ngày mai bảo vệ lấy thang cho cậu thôi."

Mạnh Phien:.....

Có phải cậu lại bị Phí Chuẩn nhìn thấu lần nữa không? Cái thái độ lạnh lùng như xem xiếc của anh ta là kiểu gì thế?

"Ừm, em cảm thấy nếu anh lại đây đỡ em một chút, em còn là có thể thử xuống dưới."

Còn rất giờ tự tìm bậc thang cho mình đây, Phí Chuẩn xem đến buồn cười, thấy thời gian cũng không còn sớm, không thể cùng cậu nháo nữa, đi qua hướng Mạnh Phien vươn tay.

Mạnh Phien làm bộ cố giữ vững thăng bằng cơ thể, không vì một chút bề mặt vừa rồi mà từ bỏ vai diễn, yên lặng nắm lấy tay Phí Chuẩn, nháy xuống với vẻ mặt sợ hãi.

Trong một cái chớp mắt, cậu thậm chí muốn cố ý bỏ nhào lên người Phí Chuẩn, đem hẳn đầu ngã, cho hẳn biết thế nào là dám đứng xem xiếc, nào là dám nói mát cậu!

Tuy nhiên ác ý cũng chỉ thoáng qua, hãy vì lòng tốt của anh ta cho cậu qua đêm nhờ, không được có cố ác tâm, làm người không thể như vậy lấy oán trả ơn.

"Ai ui!"

Lúc chuẩn bị tiếp đất, Mạnh Phien nghiêng người sang một bên, co chân, suýt ngã xuống - chúng tớ cậu ta thực sự không biết nháy tường, quá yếu.

Phí Chuẩn vô thức siết chặt tay anh để ổn định cậu, đến khi anh phản ứng lại, thì hết chỗ nói nữa.

Tên lừa đảo này cũng thật biết diễn, diễn đến làm người đột nhiên không kịp phòng ngừa.

So với túi vạn năng của Doraemon còn lật mặt nhanh hơn.

"Cảm ơn anh đã đỡ em, anh đúng là người tốt."

Phí Chuẩn: ...

Trong xe, Mạnh Phiên không nói thêm tiếng nào mà chỉ thắm đọc lại đoạn văn tiếng Anh sẽ viết vào sáng mai, đêm nay đã quăng quật quá lâu, lãng phí rất nhiều thời gian, còn cách xa so với kế hoạch ban đầu của cậu, sợ học không kịp.

Phí Chuẩn ban đầu muốn hỏi Mạnh Phiên sống ở đâu, tại sao cậu ta không thể về nhà nếu không có chuyến xe cuối cùng. Nhưng là thấy cậu nghiêm túc học như vậy, liền không quấy rầy.

Anh ở một bên nhìn, có chút cảm khái: Thời điểm nhóc lừa đảo này nghiêm túc học tập không làm trò yêu dị, vẫn là rất bình thường.

Nhà họ Phí ở trong một khu biệt thự yên tĩnh ở trung tâm thành phố, khi xe chạy vào khu biệt thự, Mạnh Phiên mới vừa nhắm mắt tới lần thứ ba, khung cảnh bên trong khu dân cư sang trọng lướt qua đã thu hút sự chú ý của cậu.

Mạnh Phiên sống ở nông thôn từ khi còn nhỏ, chỉ mới đến Hoa thị vào năm đầu cấp 3. Bởi vì đường đi học đi tới đi lui lộ trình quá dài, nên phạm vi hoạt động của cậu chỉ giới hạn trong phạm vi trường học. Chưa từng đi qua những nơi khác ở Hoa thị, đặc biệt là một nơi sang trọng như này.

Cậu nhìn những biệt thự rộng lớn và lộng lẫy ngoài cửa sổ, trong lòng có chút tò mò không biết những người giàu có sống kiểu gì?

Những người sống trong những ngôi nhà xinh đẹp đó cũng sẽ trọng A Đ mà xem nhẹ B sao? Cũng sẽ dùng tiền quyền tùy ý giẫm đạp lòng tự tôn cùng tình cảm của người khác sao? Cũng sẽ bỏ vợ bỏ con sao?

Nếu cậu sinh ra là một Omega, hiện tại cậu có phải hay không cũng sẽ sống trong một ngôi nhà lớn như vậy sao?

Mạnh Phiên ảo tưởng, lại tự mình lắc đầu.

Không, không phải, nhà họ Triệu chỉ coi thường nhà nghèo, cho dù cậu có là Omega, nghĩ lại thì cũng sẽ chẳng chiếm được cái sắc mặt tốt gì.

Phí Chuẩn nghe thấy tiếng khịt mũi hừ lạnh từ Mạnh Phiên, có vẻ như đang chế giễu và khinh thường.

Giờ phút này, bóng lưng nhìn ra ngoài cửa sổ dường như rất cô đơn, tựa như ẩn sau nó là biết bao câu chuyện.

Khi xe đi vào một biệt thự, Phí Chuẩn yêu cầu tài xế dừng xe trước, đưa Mạnh Phiên xuống xe, nhưng không đi theo đến hầm đậu xe. Anh cảm thấy cần phải nói với Mạnh Phiên về tình hình ở nhà trước, để sau này Mạnh Phiên không sợ hãi.

Nhưng mà, anh còn chưa kịp mở miệng, bất ngờ đã ập tới.

"Ồ ô ô ô anh anh anh..... Cứu mạng..... Em phải về nhà anh ơi..... Thật đáng sợ ô ô ô....."

Tiếng khóc yếu ớt phát ra từ phía trước, ở cái hoàn cảnh lạ lẫm kỳ quái thẳm vào người. Mạnh Phiên hoảng sợ, theo bản năng mà nhích lại gần Phí Chuẩn.

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hai vệ sĩ áo đen đang đỡ lấy một Omega xinh đẹp, trong lòng đầy sợ hãi, mặt đầy nước mắt, vô cùng yếu ớt, bước qua bọn họ đi ra ngoài cổng biệt thự.

Mạnh Phiên: ...

Cậu chợt nhớ đến tin đồn trên diễn đàn. Một số người nói rằng trong thời gian Phi Chuẩn hồi phục, Phi gia đã bắt không biết bao nhiêu Omega, đều là vô cùng cao hứng đi vào, khóc suốt một khiêng ra.

Nói là bị tin tức tổ bá đạo của Phi Chuẩn ép kô.....

Hiện tại xem ra, giống như xác thực là có vụ đó nhé!

"À, em thấy hôm nay trời rất nóng, ngủ trên cầu thang sẽ thoải mái hơn, ngủ ngon."

Nói xong, Mạnh Phiên chuẩn bị đi ra ngoài.

Phi Chuẩn: ...

Phi Chuẩn buồn cười, duỗi tay đem người bắt được.

"Cậu lại không phải Omega, sợ cái gì?"

Mạnh Phiên:.....

Cũng có lý, cậu là một Beta bình thường, dù ghen của nhà họ Phi có mạnh đến đâu cũng không thể chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

"Vậy anh thừa nhận? Nhà anh thật sự ăn Omega sao?"

Phi Chuẩn: ...

Trong khi kéo Mạnh Phiên vào, Phi Chuẩn giải thích: "Bớt xem mấy cái tin đồn kia đi, đây toàn là những Omega mù quáng muốn hẹn hò với anh trai tôi. Chỉ là không có Omega nào khi gặp mặt có thể trong 3 từ chịu được khí tức độc đoán bá đạo của anh ấy thôi. "

"Vậy anh trai anh ăn Omega?"

Phí Chuẩn: ...

"Cậu nên biết rằng sự kết hợp giữa Alpha và Omega, sự ăn khớp của tin tức tổ là rất quan trọng. Tin tức tổ của anh tôi quá bá đạo, hơn nữa mùi vị cũng ... hơi đáng sợ, chỗ nên muốn tiến vào cửa Phí gia, có thể thừa nhận tin tức tổ của anh ấy là rất quan trọng. Mấy năm nay rất nhiều Omega tới ném thối, nhưng cơ bản đều là khóc lóc đi ra ngoài."

Mạnh Phiền hiểu rõ, nguyên lai là như vậy mới đồn đi vào năm ra.

Nhà họ Phí là người giàu nhất Hoa thị, vị trí đại phú nhân này, Omega muốn ngồi vào có thể xếp ba vòng Hoa thị, người tới thối đều mang mộng làm Phí phú nhân, nhưng không ngờ rằng kết cục lại thế thảm như vậy.

Phí Chuẩn đưa Mạnh Phiền vào phòng khách, Phí Thừa đang nghe điện thoại.

Phí Thừa nhìn khoảng 30. Anh ấy là một Alpha rất trưởng thành, thân hình cao lớn vạm vỡ, đẹp trai lạnh lùng, mái tóc chải mượt mà không có chút mềm mại nào, trên khuôn mặt không có biểu cảm gì, đôi mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người, một bộ âm trầm.

Mạnh Phiền chỉ là liếc mắt một cái, cũng không dám lại nhìn thẳng.

Người cầm lái tập đoàn hàng đầu Hoa thị, quả nhiên không giống phàm nhân, rõ ràng thực anh tuấn, lại khiến chỗ người ta cảm giác đáng sợ như vậy, Mạnh Phiền cảm thấy Phí Thừa chỗ cậu cảm giác tựa như..... Tựa như đại diện chỗ hình tượng Diêm La Vương.....

Phòng khách rất lạnh, không phải là loại lạnh có bật điều hòa, mà là loại lạnh như băng, như người bị nhốt trong tủ đông, không khí nồng nặc mùi gió tuyết.

Mạnh Phiền chớp mắt hoảng hốt, nhận ra rằng thứ mà cậu nghĩ phải là tin

tức tở. Phí Chuẩn đã nói rằng có một cuộc kiểm tra tin tức tở cho những người có mắt như mù kia. Phí Thừa chắc chắn đã tiết ra một nồng độ tin tức tở nhất định, dọa chạy Omega kia.

Mùi này không phải là mùi vị lần trước bình thủy tinh bị vỡ tở ra sao?

Mạnh Phien không thể cảm nhận được thứ tin tức tở có thể trực tiếp dọa Omega khốc đến tê liệt này khủng khiếp đến mức nào, cậu lặng lẽ đứng bên cạnh Phí Chuẩn, chỉ là không biết có phải hay không Phí Thừa cho người ta áp lực quá lớn, cậu bỗng nhiên cảm thấy không quá thoải mái.

Đầu có chút đau, có chút hỗn loạn, huyết cầu toàn thân như bị một lực lượng bên ngoài bóp chặt, khiến cậu cảm thấy hô hấp không được thông suốt.

Nhìn thấy cậu như vậy, Phí Chuẩn hơi nhượng mày, nhẹ giọng nói: "Cậu đừng giả bộ ở nhà của tôi. Anh của tôi trong nháy mắt có thể nhìn thấu cậu."

Mạnh Phien: ...

Ai giả bộ?

Tuy nhiên, khi Phí Chuẩn nhắc nhở cậu, cậu lại cảm thấy thân thể mình thật sự không bị sao hết thật.

Cậu là một Beta, cho dù là tin tức tở bá đạo như thế nào cũng không có tác dụng gì, có thể thấy được là diện mạo cùng khí tràng của Phí Thừa quá Diêm La Vương, dẫn tới cậu sinh ra tác dụng tâm lý thôi.

"Ồai, em chỉ là rất sợ thôi, anh trai anh thật đáng sợ á!" Mạnh Phien thuận thể mà làm, ra vẻ nhu nhược.

Phí Chuẩn:...

"Không phải Omega hẳn là không có ảnh hưởng gì."

Mạnh Phien bĩu môi, thật cẩn thận hỏi: "Omega tất cả đều không chịu nổi tin tức tố của anh trai anh, có khi nào anh trai anh muốn đổi vị, muốn ăn tiểu Beta không?"

Phí Chuẩn:...

"Đừng lại tìm Omega tới, khóc suốt phiên toái thật sự..... Bạn lữ không cần hai người nhọc lòng..... Con quyết định tìm Alpha."

Phí Thừa nói xong cúp điện thoại, quay đầu lại thấy em trai mang một Omega nhỏ xinh trở về, liền nhướng mày. Em trai có chuyện, chưa mẹ sẽ phải xử lý, cuối cùng mình có thể thoát khỏi những cuộc hẹn hò rắc rối mù quáng rồi.

Mới vừa nãy bỏ xong Phí đại ca sẽ lui mà muốn tìm Beta Mạnh Phien:.....

Và mặt trời quá nhanh, Phí đại ca ngẫu quá, cư nhiên muốn yêu đương AA, liệu tin tức tố của bọn họ có đánh nhau không đây?

À cái này ngoài lề hơn cả ngoài lề nhé! Tôi mới thấy cái ảnh cos này hơi giống với Chú Nhất Khai trong đầu tôi tưởng tượng :v

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Đùa chứ đây là cos nhân vật Go Yoohan trong manhwa "Sign" - "Ngôn ngữ kí hiệu" nè. Có bản nhà dịch full tiếng việt rồi á. Đề cử đọc nhé!

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Còn đây thì là cos Matthew trong manhwa "Under the Greenlight". Tui thấy cũng có nhà dịch rồi mà chưa xong.

Dù vậy tui nhìn ông na ná Go Yoohan :v Thời thì cùng 1 anh cos mà. IG là ayatōkiss nhé!

Chương 11: Đáng yêu

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

"Mang bạn học nhỏ trở về?"

Bóng tối trong mắt Phí Thừa dường như tan biến, ánh gặt đầu với Mạnh Phiên xem như chào hỏi.

Mạnh Phiên cố thể cảm nhận được rằng Phí đại ca đang rất cố gắng thể hiện sự thân thiện của mình với bạn học nhỏ này, nhưng khí chất vẫn khá đáng sợ, cậu vẫn không dám làm thêm bất kỳ động tác nào.

"Phí đại ca hảo, em là bạn ngồi cùng bàn của Phí Chuẩn - Mạnh Phiên, đêm khuya lại đây quấy rầy ạ."

Mạnh Phiên ở bên cạnh Phí Chuẩn, nở nụ cười tươi rói, vẻ mặt vô hại, cúi đầu chào hỏi.

Cậu dám thề rằng bộ dáng tiểu O ngọt ngào yếu ớt của cậu vào lúc này nhất định không phải là cậu cố ý giả vờ! Hoàn toàn chính là sợ hãi, cậu thật sự cảm thấy trong không khí đều có một loại áp lực ẩn hình, ép tới cậu hận không thể cõ hết người lại mới thoải mái một chút.

"Không quấy rầy, Tiểu Chuẩn lần đầu tiên mang bạn học về nhà. Tiết tự học buổi tối vất vả, để phòng bếp làm cho hai đĩa bữa ăn khuya, ăn xong rồi hãy đi ngủ."

"Cảm ơn anh ạ." Mạnh Phiên có chút thẹn sùng nhược kính, còn có cái gì bữa ăn khuya, cậu đời này đều không trong thời gian này ăn vật cái gì.

Phí Chuẩn nhìn thấy Mạnh Phiên cơ lại bên cạnh mình thành một Omega nhỏ bé yếu ớt. Trong một khoảnh khắc, anh cảm thấy khát vọng muốn bảo vệ của mình được khơi dậy, nhưng khi anh nghĩ rằng Mạnh Phiên có thói quen hay giả bộ, lập tức bình tĩnh lại.

Phí Chuẩn không thể phản bác lại lời nói của anh trai. Đây quả thực là lần đầu tiên anh đưa bạn học về nhà. Dù sao thì anh cũng chưa từng thấy một nhóc đáng thương lờ chuyển xe cuối cùng rồi liền không thể về nhà nào...

"Con trai Alpha nhà họ La kia vẫn luôn quấy rầy bạn cùng bàn của em, làm đến cậu ấy không về được nhà, còn ở trường học lừa Omega uống thuốc rồi loạn, anh xử lý một chút đi."

Mạnh Phiên:...

Gọn gàng dứt khoát như vậy sao?

Vậy mà nói muốn kéo cậu trở về làm nhân chứng?

Mạnh Phiên mờ mịt mà nhìn Phí đại ca, nghĩ thầm giờ khắc này chính mình có phải hay không nên gật gật đầu, cho nó có tí chân thật?

"Đã hiểu." Phí Thừa trả lời.

Ở Hoa thị có rất nhiều học sinh có bồi cảnh đều học ở trường trung học Thành Dương, La Lập Hào ở Thất Trung xem như rất có tiền có thế, nhưng trong mắt Phí gia căn bản không đủ, thảo luận đường sống đều không cần.

Mạnh Phiên:...

Cậu trông có vẻ thừa thãi.

"Ngày mai anh sẽ đích thân đến trường cậu." Phí Thừa nói lần nữa, nhìn vào

mắt Phí Chuẩn như thể đang hỏi cậu ấy điều gì.

Phí Chuẩn biết, "Có thể, Lãng lão sư nói mùi vị của anh khá tốt."

Phí Thừa: "Không ghê?"

"Không ghê."

Đôi mắt đen của Phí Thừa lóe lên, biên độ cực kỳ thấp, mắt thường không kịp thấy hẳn đã thẳng lưng đứng dậy, "Dẫn bạn học nhỏ của em đi chọn phòng cho khách. Anh xuống bảo nhà bếp làm cho hai đĩa ít đồ ăn."

Mạnh Phiền hoang mang suốt chặng đường, tận đến khi Phí Thừa rời đi mới có chút thư giãn.

Cặp anh em kỳ lạ, hỏi lão sư tin tức tổ thom hay không thom làm cái gì?

...

Phòng cho khách trong biệt thự của Phí gia là một dãy phòng, lớn hơn gấp đôi căn nhà gỗ cấp 4 hai phòng của Mạnh Phiền. Mạnh Phiền theo vào, có chút không biết phải làm sao.

Phí Chuẩn dẫn cậu vào phòng, mang cho cậu khăn tắm mới và các đồ dùng vệ sinh khác, rồi đặt chúng vào phòng tắm.

"Cậu đi tắm trước đi, lát nữa tôi sẽ mang đồ ăn khuya đến cho."

Căn phòng cho khách này có lẽ ít người ở, nhưng vẫn được quét dọn hàng ngày, phòng tắm sáng bóng, mọi thứ đều như mới. Sự tự ti không thể giải thích được nảy sinh trong lòng Mạnh Phiền.

Nhớ tới bà ngoại nói đừng làm phiền người khác, Mạnh Phiền vốn muốn nói cậu chỉ cần chỗ tá túc một đêm. Chỉ cần có cái giường là được, không cần tắm rửa. Nhưng nhà của anh sạch sẽ như vậy, không tắm rửa cậu cũng ngại không dám nằm lên giường.

"Cảm ơn, làm phiền rồi."

Cậu thanh âm nhẹ nhàng, lại rất chân thành.

Sớm đã quen với kiểu làm bộ làm tịch âm dương quái khí của nhóc lửa đảo, lịch sự như vậy còn làm Phí Chuẩn sững sốt một chút, có chút không quen, lại có chút không thoải mái.

"Không sao đâu, cậu đừng căng thẳng. Đưa bạn học về nhà chơi là chuyện rất bình thường."

Mạnh Phiền nghĩ nghĩ, làm gì mà đột nhiên mình lại làm ra vẻ thế này?

"Cảm ơn anh nhiều lắm, anh thật tốt quá đi." Mạnh Phiền nở một nụ cười ngọt ngào.

Phí Chuẩn: ...

Lại nữa rồi, ít nhất cứ âm dương quái dị như này nghe còn bình thường.

"Phòng của tôi ở bên cạnh, cậu có chuyện gì cứ gọi tôi."

Sợ Mạnh Phiền lại căng thẳng khẩn trương, Phí Chuẩn không làm phiền cậu nữa, đi ra ngoài trước.

Nhìn anh đóng cửa lại, Mạnh Phiền thở phào nhẹ nhõm, thật cẩn thận mà đi vào phòng tắm, cũng không dám sờ loạn, trước đem mấy đồ dùng để tắm rửa nhận biết một lần, không biết xài thì search Baidu, để bảo đảm trong lúc tắm rửa không xảy ra vấn đề gì, cũng đừng làm ra trò cười gì cho thiên hạ.

Nói đến bất đắc dĩ, nhà cậu không có phòng tắm, càng đừng nói phòng tắm vòi sen cùng bồn tắm.

Mùa hè cậu ở nhà tắm suối, mùa đông giống nhau đều thường tắm rửa bằng một chậu nước nóng lau lau kỳ kỳ, thỉnh thoảng thì vào nhà tắm công

cộng ở trần trên tấm rửa.

Mạnh Phiên sợ tổn nước nhà người ta nên tắm rất nhanh, xả nước cảm thấy đã sạch sẽ xong liền ra.

Toàn bộ quá trình diễn ra suôn sẻ, nhưng khi cậu bước ra, vẫn đề xảy đến.

Cậu tính khóa thân ngủ trên giường nhà người ta? Hay vẫn mặc bộ quần áo dơ kia đi ngủ?

Tiền thối lương nan, Mạnh Phiên hóa đá trong phòng tắm.

Lúc này, Phí Chuẩn gõ cửa đi vào phòng, mang đồ ăn khuya mới ra lò từ phòng bếp tới.

"Tắm xong chưa?" Nghe trong phòng tắm không có tiếng nước, Phí Chuẩn hỏi.

"Ừm ..." Mạnh Phiên xấu hổ, cúi đầu nhìn bên dưới trống trơn của mình, nghĩ nghĩ, học theo bộ dáng trên TV, đem khăn tắm lấy lại, bao lấy nửa người dưới.

"Em không mang theo đồ ngủ."

Mạnh Phiên vừa nói vừa mở cửa phòng tắm.

Phí Chuẩn không nghe thấy bất cứ tiếng động nào bên trong, chỉ đặt bữa khuya lên bàn cà phê nhỏ bên ngoài, vừa nhìn đã thấy Mạnh Phiên chỉ được quần bên dưới, thân hình gầy gầy trắng trắng cùng đôi chân dài thẳng tắp của cậu đều lộ ra ngoài.

"Cậu....."

Gần như trong chốc lát, Phí Chuẩn quay đầu đi như một phản xạ có điều kiện, rồi lại quay lại.

Mạnh Phiên sững sốt trước phản ứng của anh ta, rồi cười khúc khích thành tiếng, tràn ngập niềm vui sướng.

"Đều là con trai, anh sợ cái gì? Chẳng lẽ tiểu Beta không xứng cùng Alpha kẻ vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ sao?"

Phí Chuẩn:.....

Anh cũng không biết chính mình để ý cái gì, nếu là Beta hoặc Alpha khác, chẳng sợ tùy tiện lộ hàng hết cũng không có việc gì.

Nhưng là Mạnh Phiên.....

Khả năng đây là lí do Mạnh Phiên có thể giả làm Omega thành công, chẳng sợ biết đây chính là Beta, lại vẫn sẽ làm người nhện không được nghĩ nhiều.

"Áo ngủ ở phòng để đồ có, chuẩn bị riêng cho khách, cậu vào lấy mà mặc."

Phí Chuẩn mặc kệ Mạnh Phiên cứ cọt nhả, đi vào phòng để đồ lấy ra một cái áo ngủ mới, trở tay đưa cho Mạnh Phiên, toàn bộ hành trình vẫn không nhìn cậu.

Sau khi đưa đồ ngủ, Phí Chuẩn cũng không nhìn lại mà đi thẳng ra ngoài.

Mạnh Phiên lại cười vui vẻ.

Sau khi mặc xong bộ đồ ngủ, Mạnh Phiên đã ngủ thấy mùi hương từ bên ngoài, khi bước tới, cậu nhìn thấy một lồng bánh ngọt nhỏ tinh xảo với nhiều kiểu dáng khác nhau và một cốc sữa bò còn nóng hằm hập.

Cậu chưa bao giờ ăn một cái bánh ngọt nhỏ dễ thương như vậy.

Mạnh Phiên ngồi trên sofa, nhìn đồ ăn, sau đó lại nhìn cửa, nghĩ thầm, Phí Chuẩn cùng tương tượng con nhà giàu trong lòng cậu không quá giống nhau.

Vì thân thể của mình, Mạnh Phiên thừa nhận cậu có chút lòng thù hận với người nhà giàu, cậu sẽ luôn theo bản năng mà dùng ác ý lớn nhất đánh giá những con cái nhà giàu đó.

Chỉ là hôm nay tới Phi gia một chuyến, Mạnh Phiên không thể không thừa nhận, người giàu cũng có người tốt, cho người ta cảm giác thực thoải mái.

...

Phi Chuẩn về phòng tắm rửa một cái, nghĩ đến bộ dạng vừa rồi của Mạnh Phiên, trong lòng tự nhiên có chút bực bội, cảm giác chính mình giống như lại bị nhóc lừa đảo kia đùa giỡn rơi xuống thế hạ phong, nhìn cậu ta cười vui vẻ thế kia cơ mà.

Đang lau tóc, Thiệu Tri đột nhiên gọi tới.

Trước khi tắm rửa anh đã nói cho Thiệu Tri việc đem Mạnh Phiên về nhà, muốn Thiệu Tri yên tâm một chút.

[Chuẩn ca! Online ăn gà nào!]

Phi Chuẩn cạ lời, "Mười giờ rồi rồi, không chơi, đi ngủ sớm một chút."

[Đừng dập máy-làm ơn đi mà! Chơi một chút thôi! Nhân tiện gọi cả tiểu Mạnh Phiên nữa! Em còn chưa bao giờ được chơi game với em ấy đâu! Em hẹn với Chu Nhất Khai rồi, mau lên đi mà!]

Phi Chuẩn: ...

Anh cảm thấy anh mới chính là người nhân tiện được kéo thêm phải không?

[Đi mà! Đi mà! Em ấy chưa bao giờ chơi game, khó được một lần có cơ hội ở nhà anh, rủ Tiểu Mạnh Phiên để em ấy có thể trải nghiệm cảm giác vui vẻ khi chơi game đi mà!]

Phi Chuẩn:.....

Cuối cùng, anh vẫn là bị Thiệu Trì lái nhái mãi đến sợ, đến phòng Mạnh Phiên hỏi cậu có muốn cùng nhau chơi game một chút.

Mạnh Phiên đang ở trong phòng nhắm nháp bánh quy nhỏ, nghe vậy, ngây ngốc lấy ra cái điện thoại second-hand tàn nhưng vẫn chưa phế của mình, hươ hươ cho Phí Chuẩn nhìn.

"Cái di động tàn này của em hay bị đơ lắm? Đến nhắn tin bình thường cũng làm em mệt tâm rồi."

Phí Chuẩn:.....

Nếu không có đêm nay, có lẽ anh đã không biết rằng bạn cùng bàn của mình thực sự lại là một nhóc đáng thương đến như vậy.

Thiệu Trì lại gọi hàng loạt cuộc gọi như muốn đoạt mệnh, Phí Chuẩn không muốn ngày mai bị rêu tên đến chết, cầm điện thoại di động không dùng đến tải game cho Mạnh Phiên sử dụng.

Mạnh Phiên không từ chối, Thiệu Trì cùng Chu Nhất Khai đều rất quan tâm đến cậu. Cùng chơi game với họ cũng được thôi. Vừa lúc cậu cũng chưa bao giờ chơi trò chơi rất phổ biến này nên thấy khá tò mò.

Thật hiềm khi cậu không phải dậy lúc bốn giờ ngày mai, cậu vẫn có đủ thời gian ngủ.

Phí Chuẩn trở về phòng nằm xuống, ngáp dài chơi với cậu một ván, vừa bước vào trò chơi, liền nghe thấy tiếng la hét hoa si của Thiệu Trì.

"Ông trời thế mà lại cho tui cơ hội này! Mạnh Phiên, giọng nói của em trong game thực sự ngọt ngào quá đi mất! Giác mơ của anh đã trở thành sự thật!"

Chu Nhất Khai phụ họa:"Cảm ơn anh Chuẩn! Đây cũng là lần đầu tiên em được chơi game với Mạnh Phiên. Đêm nay quá tuyệt vời!"

Phí Chuẩn: ...

Đều là một đám hoa si, ngày nào đó bọn họ biết Mạnh Phiên không phải Omega, sẽ có cái biểu tình gì?

"Nhưng em không biết chơi. Em chưa bao giờ chơi game trên điện thoại di động. Em khả năng sẽ ngáng chân sau các anh." Mạnh Phiên chào hỏi trước.

Thật ra giọng nói qua điện thoại di động với lúc bình thường cũng không khác nhau mấy, nhưng lúc Phí Chuẩn nghe thấy lời nói của Mạnh Phiên, trên cánh tay anh vẫn cảm thấy nổi hết da gà.

Quả thực ... thật ngọt ngào quá rồi...

Lúc này, Phí Chuẩn đột nhiên hiểu ra tại sao những gã đàn ông béo thường thích chơi game với mấy tiểu muội muội hoạt bát lol! Omega.

Nhưng Phí Chuẩn sẽ không thừa nhận điều đó, miễn cho cái đuôi của Mạnh Phiên vẫn đến tận trời.

"Nửa đêm rồi, chơi thì chơi, đừng nói nhảm, ồn ào." Phí Chuẩn lạnh lùng nói.

Thiệu Trì và Chu Nhất Khai không còn la hét nữa, nhưng thỉnh thoảng họ vẫn nhẹ nhàng nói chuyện với Mạnh Phiên, lừa Mạnh Phiên trả lời họ.

Chơi game chẳng phải là để nghe tiểu ngọt Ồ nói chuyện sao! Phí Chuẩn thực sự là không hiểu phong tình!

"Mạnh Phiên, nhật khẩu AKM này."

"Tiểu Mạnh Phiên, cho em túi cứu thương nè."

"Balo của em đang ở cấp mấy thế? Anh tìm cho em một cái balo 3 nhé."

Phí Chuẩn: ...

Mạnh Phiên thực sự cũng không thấy trò này vui lắm. Điều duy nhất cậu cảm thấy đặc biệt hạnh phúc là thu thập vật tư.

Toàn bộ hành trình cậu một người cũng chưa bắn chết, nhưng nhặt đồ thì quá sướng tay, nhìn đến ba lô đồ vật càng ngày càng nhiều, liền có loại cảm giác sung sướng của hamster tích trữ thức ăn.

Có thể là do cậu nghèo, nên quen tiết kiệm, việc tích trữ nhiều thứ mang lại cho cậu cảm giác thỏa mãn và an toàn chưa từng có.

"Các anh có cô-ca không?" Mạnh Phiên đổi cái loại đồ hộp màu lam kia đặc biệt cảm thấy hứng thú.

"Phốc! Đó là đồ uống năng lượng, anh có, cho em."

Mạnh Phiên nhặt lại nhặt đến vui vẻ, nhưng nhặt không hết, ba lô đã đầy rồi.

Cậu mở ba lô ra, cái này không muốn ném, cái kia cũng không muốn ném, buồn đến sầu cả người.

"Pí Chuẩn, anh có balo 3 không?"

"Tôi đang đeo, đang dùng."

"Ồ, vậy em tự đi tìm, em còn cả đồng thứ muốn nhặt ấy."

Pí Chuẩn: ...

"Đậu má! Mọi người, có người ở đó! Anh Chuẩn bảo vệ Mạnh Phiên!"

Pí Chuẩn thấy được, vọt tới trước mặt Mạnh Phiên còn đang chăm chỉ nhặt đồ, đại sát tứ phương.

Bỗng nhiên, một quả lựu đạn ném lại đây, Pí Chuẩn đột nhiên không kịp

phòng ngừa bị thương.

Phụ cận còn có địch nhân, Thiệu Tri cùng Chu Nhất Khai còn đang giết địch, bên người Phí Chuẩn chỉ có Mạnh Phiên.

"Mạnh Phiên, lại đây cứu tôi một chút."

Mạnh Phiên chạy đi chạy lại trong nhà, tìm người, "Anh ở chỗ nào?"

"Ở cửa, chữa thương cho tôi."

Mạnh Phiên tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng có góc nhìn phù hợp, tìm được cánh cửa, bước tới, "Làm sao để chữa thương?"

"Bấm vào dấu hiệu chữa bệnh."

"Ở đâu? Em không nhìn thấy."

Mất quá nhiều thời gian, Phí Chuẩn ngòm củ tỏi luôn.

Phí Chuẩn: ...

"Không cần, tôi chết rồi."

Mạnh Phiên sững sốt, sau đó vui vẻ lên tiếng, "Là một cái hộp này sao? Em có thể nhặt hộp đồ của đồng đội được không?"

Phí Chuẩn: ...

Làm khó cậu còn biết tôi là đồng đội của cậu đây, đồng đội đã chết mà còn cao hứng như vậy, chỉ vì nhặt hộp.....

"Có thể....."

"Ồa, vậy em có thể nhặt balo cấp ba của anh luôn không? Lại có thể đựng thêm nhiều đồ rồi."

Phí Chuẩn: ...

Thực xin lỗi, rút lại lời nói đầu, anh vẫn không thể get được cảm giác vui vẻ khi mang người mới Omega chơi trò chơi.

Nhìn thấy nhân vật " tiểu nhân" Mạnh Phiên trên giao diện trò chơi liên tục nhất đờ, Phí Chuẩn thậm chí còn có thể tưởng tượng ra nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt của Mạnh Phiên ở cách vách ...

Bỏ đi, thật giống bé hamster nhỏ, vẫn là có điểm đáng yêu.

Chương 12: Che chở

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

La Lập Hào cả đêm ngủ không ngon.

Hắn tung hoành Thất Trung tròn một năm, còn chưa từng chịu qua ủy khuất như vậy. Không nghĩ tới Mạnh Phiên bề ngoài điềm mỹ như nước, sau lưng lại là bộ dạng rắn rết như thế!

La Lập Hào lúc trước có bao nhiêu thêm muốn Mạnh Phiên, hiện tại liền có bấy nhiêu hận Mạnh Phiên!

Hắn ta đã tìm được mấy tên côn đồ, thậm chí không thể đợi đến lúc kết thúc giờ tự học buổi tối, canh Mạnh Phiên ở trạm xe buýt vào sáng sớm, hắn nhất định phải dạy cho Omega này thế nào gọi là lễ độ!

Vì thế, sau khi trần trọc cả đêm, cả đầu óc La Lập Hào đều là suy nghĩ làm sao có thể hung hăng đánh dấu Mạnh Phiên, tờ mờ sáng thật vất vả sắp chìm vào giấc ngủ, cửa phòng đột nhiên bị chị gái Beta của hắn một chân đá văng.

Tiếng chân đó có thể so sánh với cả một trận động đất, đáng sợ tới mức La Lập Hào trực tiếp từ trên giường giật bắn lên.

La Hữu Đệ thấy hắn còn không thức tỉnh bờ dậy, còn muốn ngủ tiếp, giờ chân nháy qua, trực tiếp đá La Lập Hào từ trên giường đập xuống.

"Đồ không có mắt! Alpha cái rắm gì! Mày chộp không chộp lại đi chộp Phí

gia? Mau đi cùng lão nương quý xuống xin lỗi!"

La gia là có điểm trọng A khinh B, đem con trai Alpha sủng đến không thành dạng, chúng quy lại sủng thành phế vật. La Hữu Đệ ngày thường nhắc nhở cha mẹ, bọn họ không nghe, hiện tại thì tốt rồi, tai họa đã đến!

La Lập Hào vẫn là có chút sợ người chị gái này, còn hơi sững sờ.

Ai? Ai chọc tới Phí gia? ...

Mạnh Phiên tối hôm qua ngủ rất say, đồng hồ sinh học làm cậu bốn giờ liền tỉnh. Lại nhớ tới cậu đang ở nhà Phí Chuẩn, cách trường học không xa, ít nhất có thể ngủ thêm một tiếng nữa, lúc đó cậu cảm thấy hạnh phúc mỹ mãn, nhắm mắt lại một lúc.

Ở Phí gia ăn xong bữa sáng tinh xảo, được tài xế đưa đến trường, Phí đại ca hôm nay cũng ở trong xe, muốn cùng đến trường học xử lý việc của La Lập Hào.

Trên đường đi, Mạnh Phiên còn có chút thụ sủng nhược kinh, thấp thỏm thấp thỏm. Cái gọi là ăn người miệng mềm, được chiêu đãi đến tốt như vậy, Mạnh Phiên trong lòng có chút băn khoăn.

Vốn dĩ cậu muốn rủ Phí Chuẩn đi ăn sáng, nhưng rõ ràng là không cần, cậu nghĩ kỹ rồi, trước khi xuống xe, Mạnh Phiên thấp giọng hỏi Phí Chuẩn, "Tiết đọc bài sáng sớm phải viết chính tả nữa, anh có vở chính tả không? Vừa lúc em cũng định mua, em mua cho anh một cuốn nhé? "

Phí Chuẩn biết rằng cậu vẫn luôn ngại đã làm phiền, nên không từ chối hào ý của cậu.

Lúc thấy anh gật đầu, anh thấy biểu tình của Mạnh Phiên nhẹ nhõm hơn hẳn, khá thú vị.

Xe của Phí gia dừng bên đường, Mạnh Phiên xuống xe chạy đến cửa hàng văn phòng phẩm bên kia đường. Vì sợ làm trễ thời gian của họ, định nhân

chống mưa xong thì quay lại.

Vừa băng qua đường, bốn năm tên côn đồ cầm gậy gỗ đột nhiên xuất hiện phía sau trạm xe cách đó không xa, lao về phía cậu.

Mạnh Phiên sững sờ trong giây lát, linh hoạt né tránh một gậy của tên lưu manh cầm đầu.

"Nếu là La Lập Hào tìm các người tới, khuyên các người nên dừng lại đi, hẳn hôm nay tự thân còn khó bảo toàn đây." Mạnh Phiên một bên tròn một bên nói.

"Lừa ai hả? Anh La cường đại như vậy mà!" Tên lưu manh cầm đầu xùy một tiếng.

Mạnh Phiên: ...

"Côn hạ lưu người! Côn hạ lưu người!"

(Ừa đây là ver khác của đao hạ lưu tình à :v)

Một chiếc xe ngừng lại, La Lập Hào vội mở cửa lao tới ngăn cản.

Cùng lúc đó, Phí Chuẩn phát hiện tình hình bên này, cũng chạy tới, kéo Mạnh Phiên lại, mắt lạnh nhìn La Lập Hào.

"Đám côn đồ này là cậu tìm đến à?"

La Lập Hào thấy Phí Chuẩn che chở Mạnh Phiên liền tức giận, nếu không phải Phí Chuẩn bỗng nhiên chuyển tới Thất Trung, hẳn muốn khi dễ Mạnh Phiên như thế nào liền khi dễ như thế đó, sao có thể sẽ chọc tới Phí gia?!

Hắn nhiều ít còn có chút không phục, La Hữu Đệ ngồi trong xe ánh mắt sắc bén nhìn đến xe của Phí gia đối diện, bên trong chính là Phí Thừa. Để Phí Thừa tự mình tới xử lý, đã không thể xử lý như mâu thuẫn giữa đám trẻ nhỏ trong nhà nháo một chút nữa rồi.

"Phí tiểu công tử, còn đồ là ta tìm đến."

La Hữu Đệ xuống xe, mỉm cười nói.

La Lập Hào nhất thời có chút cảm động, chị gái dù vẫn luôn khó chịu với hắn, thế nhưng vẫn ra mặt vì hắn nhận cái nôi này, về sau hắn làm một em trai cũng nên đối xử với chị gái tốt hơn một chút, không thể lại ỷ vào cha mẹ yêu thương mà cướp đồ của chị ấy nữa!

Phí Chuẩn hơi nhướng mày, chờ đợi lời giải thích của La Hữu Đệ.

"Là tôi tìm tới đánh tên em trai không biết cố gắng của mình, vừa rồi là bọn họ nhận sai người, thật là xin lỗi, dựa đến vị bạn học này." La Hữu Đệ tiếp tục nói.

La Lập Hào:.....

"Chị nói cái gì??? Chị có bệnh à???"

La Hữu Đệ phớt lờ hắn ta và ra hiệu cho mấy tên côn đồ "Đánh đi, đánh cho tôi một cú thật đau vào, để nó bù đắp những lỗi lầm đã gây ra ở trường."

Bọn côn đồ chết lặng, chông gậy run rẩy.

Không ngờ những gì Mạnh Phiên nói lại là sự thật, La ca tự thân khó bảo toàn!

"Đánh!" La Hữu Đệ giậm dũ hét lên.

Bọn côn đồ có quen với La Lập Hào, cũng từng nghe nói vị La đại tử ghê gớm này nên không dám từ chối, bèn giơ gậy lên đánh La Lập Hào.

Cảnh tượng lúc đó rất thê thảm, sáng sớm ở cổng trường trung học số 7, toàn là tiếng hét thảm thiết của La Lập Hào.

Giới cho một chiêu đại nghĩa diệt thân, Mạnh Phiên xem đến sợ ngây người, yên lặng lôi kéo Phí Chuẩn đi mua vở viết chính tả, miễn cho cuốn vào tranh chấp.

...

Lớp tập đọc buổi sáng hôm nay là bằng tiếng Anh. Hôm qua, Lãng lão sư nói rằng thầy sẽ kiểm tra viết chính tả vào sáng nay. Nhiều người đã thức khuya qua đêm mà còn chưa học hết bài hôm nay.

Nhưng mà, trong lớp tập đọc buổi sáng hôm nay, rất nhiều người không thể tập trung nữa, hôm nay dưa ăn quá ngon!

"Mẹ nó quá tuyệt! Phí Chuẩn vì Mạnh Phiên trực tiếp đến Phí Thừa cũng gọi tởi!"

"Ai bảo cậu không đi học sớm, một màn buổi sáng ngoài cổng trường cực kỳ đặc sắc, La Lập Hào bị đánh đến ngao ngao gọi bậy, thật quá hả giận!"

"Một lời khó nói, La Lập Hào xác thật đáng đánh, trước kia chúng ta đều là giận mà không dám hó hé gì."

"Hôm nay hẳn là không viết chính tả đâu nhỉ? Lãng lão sư còn đang vội ứng phó Phí Thừa cùng La gia kia kia."

"Khẳng định là không nhé, vui vẻ ăn dưa đi! Nghe nói Hạ Dương cũng bị kêu đi, cậu ta cứ như vậy cho không La Lập Hào, mấy cậu nói cậu ta sẽ thừa nhận La Lập Hào lừa cậu ta ăn thuốc rồi loạn sao?"

...

Trong phòng làm việc của Lãng Di, Hạ Dương rụt rè đứng, nhìn chiếc mũi xanh và khuôn mặt sưng tấy của La Lập Hào, cậu vô cùng sợ hãi, hai mắt rung rung.

"Là..... là em tình nguyện, La Lập Hào không có lừa em..... Đừng để anh ấy

ngồi tù..."

Mạnh Phiên: ...

Đúng là một Ồ đã ngu còn ngu hơn.

Lăng Di cau mày, "Hà Dương, em nghĩ cho rõ ràng, nếu như là em tự nguyện, vậy thì đã vi phạm nội quy của trường, sẽ bị đuổi học!"

"Hừ."

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, vang lên một tiếng hừ lạnh, thanh âm kia thấp phần trầm thấp, băng băng lạnh lạnh, thực làm người chú ý.

Lăng Di quay đầu liền thấy Phí Thừa sắc mặt lạnh khốc, nhìn chằm chằm anh.

Lăng Di: ...

Là anh vừa hỏi cái gì không đúng sao?

"Em ... Em ..." Hà Dương cơ rụt cổ lại, do dự.

Lăng Di tiếp tục nhìn Hà Dương, kiên nhẫn khai sáng cho cậu ta, "Hôm nay chúng ta ngồi đây để giải quyết chuyện này. Đừng sợ. Nói thật, cha mẹ của La Lập Hào cũng sẽ không che chở em ấy."

Hà Dương trộm nhìn La Lập Hào, La Lập Hào trừng mắt liếc cậu ta một cái, hẳn đang đau đến không muốn nói chuyện, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc chuyện này, về nhà nằm trên giường nghỉ ngơi!

"Anh ấy không..... Không....."

"Hừ."

Phí Thừa lại hừ lạnh một tiếng, càng thêm lạnh khốc.

Lăng Di:.....

"Phí tiên sinh, phiên ngài không cần dọa học sinh."

Hạ Dương nguyên bản không cảm thấy Phí Thừa đang dọa cậu, Lăng Di vừa nói vậy, cậu liền luống cuống, ngẩng đầu liền thấy được Phí Thừa Diêm La Vương khuôn mặt nặng nề, giống như muốn ăn thịt người, sợ tới mức chạy nhánh né tầm mắt anh, vội nói: "Là..... Là anh ấy lừa em....."

Mạnh Phiên:.....

Ánh mắt tinh tường của cậu rõ ràng thấy, Phí đại ca căn bản chưa có chỗ Hạ Dương một ánh mắt nào luôn á, vẫn luôn đang nhìn Lăng lão sư mà?

"Xin lỗi!"

La Hữu Đệ nghe xong Hạ Dương chậm rì rì nói chuyện, mắt hết cả kiên nhẫn, tức giận mắng La Lập Hòa.

La Lập Hòa hôm nay quá thảm, hẳn không thêm quan tâm chứng thực cái tội danh kia sẽ thế nào nữa, dù sao chị cả cũng không giúp được gì, chỉ muốn đưa nhà họ La tách ra, để một mình hẳn gánh chịu.

"Thực xin lỗi! Em đã sai! Sau này em sẽ tôn trọng Omega, không dám lừa gạt ai nữa. Em sẵn sàng chấp nhận mọi hình phạt từ nhà trường!"

Sau khi nghe được lời xin lỗi của hẳn, Phí Chuẩn liền trầm nghĩ: Nhất định tôn trọng Omega? Còn Mạnh Phiên, tiểu Beta này thì sao?

"Còn phải xin lỗi Mạnh Phiên." Phí Chuẩn lạnh lạnh mà nhắc nhở.

La Lập Hòa:.....

Nếu hẳn nhớ không lầm, mấy lần đối đầu với Mạnh Phiên, đều là hẳn ăn mệ, là ai đánh ai? Phí Chuẩn dựa vào cái gì muốn hẳn xin lỗi Mạnh Phiên?!

La Hữu Đệ thấy hắn còn không chịu tính, lại mắng: "Xin lỗi! Chân thành một chút! Bằng không Phí tổng đưa mày vào tù mà khóc đấy!"

La Lập Hòa:.....

"Mạnh Phiên rất xin lỗi! Tôi xứng đáng bị đánh! Tôi là tên bại hoại! Thực xin lỗi!"

"Biết là tốt rồi."

Có Phí gia tọa trấn, Mạnh Phiên "Cáo mượn oai hùm" mà hèn dỗi một tiếng, tiếp tục yên lặng đứng ở bên cạnh Phí Chuẩn, vẻ mặt vô tội.

La Lập Hòa:.....

Hắn thật là mất bị mù mới có thể coi trọng cái tên bộ cạp rắn độc này!

La Lập Hòa trực tiếp thôi học, La Hữu Đệ xách theo hắn đi làm thủ tục, tránh thủ bằng tốc độ nhanh nhất làm hắn biến mất trước mặt Phí gia, để bảo toàn việc làm ăn của La gia.

La gia tử đệ cùng Hạ Dương đều đi ra ngoài, Phí Thừa còn không có ý tứ đứng dậy, như tôn đại Phật ngồi lì ở đó, ngồi đến thẳng tắp, nhưng một câu cũng không nói.

"Phí tiên sinh còn có việc?"

"Không có việc gì." Phí Thừa lạnh giọng đáp lời, mặt vô biểu tình mà nhìn Lăng Di.

Lăng Di:.....

Anh cảm thấy chính mình khả năng ở thời điểm nào đó đã đắc tội Phí Thừa?

Phí Chuẩn nhìn không được, chạy nhanh lùi kéo anh trai đi.

Mạnh Phien yên lặng theo ở phía sau, liền nghe Phí Thừa phảng phất nhẹ nhàng thổi phào nhẹ nhõm nói: "Anh đã làm hẳn chú ý."

Phí Chuẩn:.....

Mạnh Phien:.....

Tiền Phí Thừa xong, trở lại phòng học, Lăng Di cũng vừa vịn hấp tấp mà đi vào.

"Xem mấy đứa đều không giờ vở ra nữa, nói vậy đều đã học thuộc bài rồi nhỉ, vở viết chính tả đâu lấy ra, viết chính tả."

Cả lớp đang sôi nổi tám phét: ...

"Không cần đâu thầy ơi! Còn có 15 phút là hết giờ rồi! Không kịp viết đâu mà!"

"Ơi thầy ơi! Để tiết Tiếng Anh kiểm tra đi mà!"

Lăng Di khéo miệng kéo lên, "Hiện tại bắt đầu, viết xong mới được tan lớp."

Trong lớp một mảnh biết vậy chẳng làm kêu rên.

Mạnh Phien lấy ra một cuốn vở chính tả mới, bắt đầu viết chính tả một cách rất bình tĩnh. Cậu nghĩ ngờ, Lăng lão sư là bị thái độ không thể hiểu nổi của Phí đại ca làm cho tâm tình không tốt, mới trở thành Tu La như thế.

Đương nhiên, cậu cũng không thể hiểu nổi Phí đại ca.

.....

Tin đồn trên diễn đàn hôm nay đều nói rằng La Lập Hào bị đuổi học rồi, là Phí Chuẩn vì Mạnh Phien động tay. Tin đồn yêu đương này trước đây khó khăn lắm mới dập được giờ lại nổi lên, thậm chí mọi người đều cảm thấy lần

này mới là thật!

Vào buổi trưa, Mạnh Phiên đang ăn bánh quy trong lớp một mình.

Tối hôm qua ngủ ở nhà họ Phí nên không có chuẩn bị cơm trưa, liền mua một ít bánh quy rẻ rẻ ăn cùng nước khoáng đóng chai trong phòng học.

"Mạnh Phiên ~"

Ở cửa lớp, Tống Dĩ Đường đột nhiên thò đầu vào nhìn Mạnh Phiên có chút ngỡ ngàng.

Động tác ăn bánh quy nhỏ của Mạnh Phiên bỗng dừng lại, cậu gần như nghĩ rằng Tống Dĩ Đường lại tới đây kiểm chuyện nữa đây.

"Có việc gì?"

"Không có việc gì, không có việc gì." Tống Dĩ Đường kẻ tại cửa phòng học, chân không bước vào, chỉ đứng ở chỗ đó nói chuyện, "Tôi chính là có chút tò mò, trên diễn đàn nói Phí Chuẩn đuổi La Lập Hào đi, là bởi vì cậu, có phải thật hay không thế?"

Mạnh Phiên:.....

Hôm nay cậu không xem điện thoại, không biết còn có cái tin đồn này.

Thấy Mạnh Phiên không lên tiếng, Tống Dĩ Đường vội vàng xua tay, "Tôi không có ý gì! Chỉ thấy các cậu đuổi tên La Lập Hào kia đi, liền vui vẻ! Đến cảm ơn các cậu!"

Nghĩ đến cảnh Tống Dĩ Đường mắng chửi La Lập Hào ở cổng trường tối hôm qua, Mạnh Phiên bỗng xuống chút tâm phòng bị.

"Không phải. Phí Chuẩn chỉ là vì bảo hộ nhóm Omega Thất Trung, cho mọi người một môi trường học tập an toàn, không phải vì tôi, các cậu hiểu lầm rồi."

Đây là điều mà Phí Chuẩn đã nói tối hôm qua, Mạnh Phê cũng tin điều đó, dù sao thì cậu cũng là một Beta, không cần sự bảo vệ như vậy. Cậu cũng không muốn các bạn trong lớp hiểu lầm về Phí Chuẩn, cậu nên cho Phí Chuẩn một danh tiếng tốt.

"Ồa!" Hai mắt Tống Dĩ Đường đều sáng lên, "Phí Chuẩn quá ấm áp!"

Mạnh Phê gật gật đầu, điểm này cậu thừa nhận.

"Cậu giữa trưa chỉ ăn cái này sao?" Thấy Mạnh Phê vẫn luôn ăn bánh quy, Tống Dĩ Đường tò mò.

"Ừ, tôi không đói bụng."

Tống Dĩ Đường quan sát một lúc, thận trọng nhích một chân vào trong lớp, cúi xuống đưa một phần cơm trưa mới mua đặt lên bàn của Mạnh Phê.

"Tôi mua bánh kẹp nhân thập cẩm! Quán đối diện trường học, mua có hơi nhiều, một mình tôi không ăn hết hai cái, chia cho cậu một nửa."

Mạnh Phê: ...

"Không cần, tự cậu ăn đi."

"Cậu ăn đi! Cậu ăn đi! Tôi trước kia còn làm đồ cơm trưa của cậu, cứ tính là tôi bồi thường cho cậu, tôi vẫn luôn cảm thấy thực có lỗi, còn chưa có chính thức xin lỗi đâu!"

Một nửa chiếc bánh kẹp nhân thập cẩm trên bàn rất thơm, lớp ngoài giòn rụm, toàn bộ chiếc bánh tỏa nhiệt, bên trong có xúc xích nướng và thịt thăn, trông rất ngon.

Ục ục.

Bụng Mạnh Phê kêu gào.

Tống Dĩ Đường chân rời khỏi phòng học, nhưng vẫn dán ở cạnh cửa nhìn Mạnh Phiên, cười, "Ăn đi ăn đi, cậu ăn rồi coi như thứ cho hành động lỗ mãng trước kia của tôi nhé!"

Mạnh Phiên cảm thấy nước bọt trong miệng đang chảy ra.

Đói thật đấy.

"Ừm, vậy cảm ơn nhé, tôi không khách khí nữa."

Nhìn Mạnh Phiên nâng lên bánh kẹp, cái miệng nhỏ gặm một ngụm, Tống Dĩ Đường hai mắt đều cười đến cong lên.

Mẹ nó!

Là hẳn trước kia bị mù, một tiểu O ngọt ngào chính nghĩa đáng yêu như thế này, hẳn nhất định phải trở thành bạn thân của tiểu O hot nhất Thất Trung nè! Tại sao trước kia hẳn lại cùng loại người lái nhá lái nhái như Hạ Dương làm bạn thân nhờ!

Tống Dĩ Đường sau khi trở về, liền đem lời nói của Mạnh Phiên phát tới trên diễn đàn, vì Phí Chuẩn cải danh! Cũng bác bỏ tin đồn tai tiếng của họ!

Alpha này, khiến cho tất cả Omega phải nhìn bằng ánh mắt thêm thuong, cư nhiên là vì bảo hộ Omega Thất Trung mới đuổi La Lập Hào đi! Ô ô ô! Đây là Alpha thần tiên gì thế này!

Vào ngày hôm đó, có thêm nhiều Omega ở cửa lớp 1 muốn tặng quà và đồ ăn vặt cho Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn mỗi lần đi ra ngoài, hận không thể dán tường đi, vẫn luôn muốn cách bọn họ xa nhất có thể.

"Anh mắc chứng sợ Omega à?" Quan sát cũng lâu rồi, Mạnh Phiên nhìn không được hỏi.

Phí Chuẩn: ...

"Tôi sợ tin tức tố của tôi không đủ ổn định, miễn bị thương đến họ."

Mạnh Phiên liếc nhìn anh nhiều hơn một cái, nghĩ đúng là một Alpha tốt bụng cần thận.

"Chớ nên, lời của cậu truyền ra, rất dư thừa, tôi không cần khen ngợi như vậy."

Mạnh Phiên: ...

Đào mắt không thêm đoái hoài đến anh.

Phí Chuẩn cũng không nhìn cậu, trong lòng có chút tò mò.

Anh vẫn luôn cho rằng Mạnh Phiên tận hết sức lực mà hấp dẫn nhóm Alpha thích mình, hận không thể cùng Alpha có quan hệ thân thiết. Nhưng tai tiếng thật sự truyền đến như vậy, Mạnh Phiên lại một chút không do dự liền bác bỏ tin đồn, còn vì anh chứng minh, cũng không muốn cùng anh có chút liên quan nào.

Có lẽ anh đã hiểu làm gì đó?

Hay có thể bởi vì anh biết cậu ta là Beta, chớ nên không phải mục tiêu của cậu?

...

Buổi tối, Mạnh Phiên không bị lỡ chuyến xe cuối cùng, về nhà kịp giờ.

Về đến nhà, bà ngoại đang dùng dây trời chân một con gà mái già.

"Tại sao bà vẫn chưa ngủ thế?"

Thấy cậu trở về, bà ngoại liền cầm con gà lên cười, "Tôi hôm qua không phải con ở nhà bạn học sao? Phỉền nhà người ta rồi, ngày mai con đem con gà này đến chỗ bạn học đi."

Mạnh Phỉền: ...

"Không ... không cần?"

"Sao lại không, gà mái già hầm rất ngon, trong thành phố không có gà mái già ngon như vậy đâu."

Mạnh Phỉền nghĩ, nhà họ Phỉ giàu như vậy, sao có thể không tìm được một con gà mái già?

Tuy vậy, thấy bà ngoại muốn giúp cậu trả ơn này, Mạnh Phỉền cũng không từ chối ý tốt của bà ngoại, gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau, không biết có phải hay không do một đêm kia ngủ ở nhà Phỉ Chuẩn, đánh vỡ đồng hồ sinh học của cậu, Mạnh Phỉền suyết chút nữa không dậy nổi, để lỡ chuyến xe buýt sớm nhất.

Cậu xách theo con gà mái già bị bà ngoại nhét chỗ, ngồi trên xe buýt mà vẫn còn buồn ngủ, tình trạng mà cậu không thường có.

Chờ tới trạm Thất Trung rồi, Mạnh Phỉền xuống xe, mới bắt đầu nhìn con gà mái già cảm thấy hơi xấu hổ.

Cậu lại đến muộn, giờ này thì chắc các bạn trong lớp đều đã đến hết rồi. Cậu thật sự dám xách theo một con gà mái già vào lớp sao? Sẽ không bị cười đến rụng răng chứ?

Mạnh Phỉền xách theo gà mái già, một bên buồn buồn, một bên hướng trường học đi vào.

Vừa bước vào cổng trường, liền nghe thấy giọng Phỉ Chuẩn sau lưng,

"Mạnh Phiên? Cậu xách gà làm gì vậy?" Phí Chuẩn sợ ngây người.

Nhìn thấy anh, Mạnh Phiên lập tức trở nên tỉnh táo, trong mắt hiện lên một nụ cười ranh mãnh, chạy đến chỗ Phí Chuẩn, nhét con gà vào tay Phí Chuẩn, rồi xoay người bỏ chạy.

Phí Chuẩn: ? ? ! ! !

"Này! Gà của cậu!"

Mạnh Phiên vừa chạy vừa quay đầu lại, cười ngọt ngào: "Là gà của anh ~ Bà ngoại nhờ em mang chỗ, cảm ơn ngày hôm qua đã cho em ngủ nhờ."

Phí Chuẩn: ...

Gà mái già ở trong tay anh giãy lên cái, Phí Chuẩn có chút hoảng, duỗi dài cánh tay, đem gà xách xa một chút, đứng hình tại chỗ.

Mạnh Phiên đến lớp học trước, ngồi xuống rồi lấy bài tập ngữ văn ra để chuẩn bị giờ đọc sớm, nhưng tâm trí của cậu lại chỉ đổ dồn vào Phí Chuẩn và con gà mái già.

Phí Chuẩn chậm chạp không vào lớp, sẽ không tức giận đến mức về nhà chứ?

Có phải cậu hơi quá đáng rồi không? Thiếu gia ở thành phố chắc chưa bao giờ bắt gà phải không?

Ngay khi Mạnh Phiên do dự định ra ngoài tìm Phí Chuẩn, Phí Chuẩn từ cửa lớp mang theo con gà mái già bước vào.

"Đậu má! Chuẩn ca, sao lại mang theo con gà thế?!"

"Phí Chuẩn xách gà mái già ha ha ha ha ha ha!"

"Ha ha ha cười chết tui rồi, mau chụp đăng lên diễn đàn đi!"

Phí Chuẩn:.....

Phí Chuẩn đứng ở cửa, nhìn chăm chăm vào Mạnh Phiên.

Lương tâm cắn rứt, Mạnh Phiên rụt cổ lại, nở một nụ cười lấy lòng, "Chà, mau vào ngồi đọc bài đi?"

Phí Chuẩn: ...

Lại diễn! Nhóc nói dối mưu mô!

Vài nam sinh trong lớp rất tò mò chạy lại xem.

Thiệu Trì cười nói: "Đúng là gà mái già rồi! Món này hàm chắc ăn ngon lắm! Chuẩn ca hay là cho em nhé!"

Phí Chuẩn nhìn hấn một cái, xách theo gà ngồi xuống chỗ ngồi, thập phần thận trọng mà đem gà đặt xuống chân bàn, che chớ.

"Không chớ."

Mạnh Phiên sững sốt, cậu vốn tưởng Phí Chuẩn sẽ vứt bỏ con gà mái già phiên phức này.

Món bánh kẹp nhân thập cẩm trông như thế này nè. Ngon hông! Ngon hông!

[Click để xem ảnh](#)

Bonus thêm chuyên mục ngoài lề hơn cả ngoài lề nữa. Hôm nay sẽ là hình tượng Thiệu Trì trong tưởng tượng của tôi :3

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Mấy bạn thấy sao nè :v Thích kiểu Alpha như vậy không á~

Đùa tí chứ đây là cos Kuroo Tetsuro trong Haikyuu!! nhá. IG là daruma_1_1

Hôm nay up 1 chương thôi. :(((

Chương 13: Đẻ trứng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

"Cô ha ha ha —"

"Cô cạc cạc cạc cạc —"

"Ha ha ha ha ha ha ha! Mẹ nó, tui cười không nổi nữa làm sao đây?"

"Cười chết, nam thần vì cái gì lại bình dân như vậy chứ!"

"Bởi vì đó là Phí Chuẩn kê kê, ta hiện tại nhìn xem kê kê kia lớn lên mi thần mục tú ghê á."

(Kê kê ý chỉ cái đồ đồ c==3 / chắc mọi người đều hiểu mà nhở)

"Ha ha ha! Không cần tùy tiện dùng từ như thế, cậu thật đáng khinh! Cậu cả đời này cũng chẳng có cơ hội nhìn thấy kê kê của Phí Chuẩn đâu!"

Hôm nay là giờ tập đọc buổi sáng môn ngữ văn, trong giờ tự học tối hôm qua, cô giáo ngữ văn đã sắp xếp nội dung của buổi đọc hôm nay, cô dặn dò mọi người tự giác trong lớp tập đọc buổi sáng, thì cô không cần qua giám sát chúng nữa.

Tất nhiên, buổi học buổi sáng hôm nay náo nhiệt chẳng kém gì drama sáng hôm qua. Nghe tiếng gà kêu khán khách dưới chân Phí Chuẩn, các học sinh thực sự không nhịn được cười. Con chữ ngữ văn trên tay họ đã sớm tan thành mây khói từ lâu rồi, tiền cũng chẳng thể tiền vào trong đầu.

Một số nam sinh nghịch ngợm thậm chí còn học theo tiếng gà, cùng nhau thảm thỉ khán khách mà kêu, chọc đến trong phòng học cười vang.

Mạnh Phien hoảng sợ, cố gắng thu mình vào góc tường, tận lực tránh xa Phí Chuẩn, cậu cảm thấy Phí Chuẩn lúc này chắc chắn là muốn túm con gà lên mổ chết mình lắm.

Phí Chuẩn vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt không có cảm xúc, nhìn chữ Hán cổ trong sách, âm thầm ghi nhớ, một bên xuất thần.

Đây quả thực là ngày đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời anh, bất quá mặc kệ Mạnh Phien có cái tâm tư nhờ gì, bà ngoại cậu đưa anh gà ăn rồi cuộc vẫn là cố hào tâm, anh đương nhiên không thể chỉ bởi vì việc này mà tức giận.

Sau khi bỏ kệ tiếng cười của bạn học đằng sau, Phí Chuẩn mới phát hiện ra một điều.

Trong Hoa thị toàn là cao ốc building, tấc đất tấc vàng, đại bộ phận người đều ở nhà lầu, rất ít có sân, nhà nào mua biệt thự cũng cơ bản sẽ không tự đi nuôi gà, chỗ nên gà này khả năng lớn đến từ nông thôn.

Phí Chuẩn không thể không nhớ đến nơi mà anh gặp Mạnh Phien lần đầu tiên, đó là một thị trấn nông thôn thuộc tiểu khu của Hoa thị, là một thị trấn cổ nhỏ tương đối giản dị, anh đã đến thị trấn cổ kính nhỏ kia với vài người bạn của mình.

Mạnh Phien có sống ở đó không?

Từ thị trấn cổ nhỏ ấy đến trường trung học số 7 mất ít nhất 40 phút lái xe, đi xe buýt đến trường mất khoảng hai tiếng đồng hồ, khoảng cách vẫn rất

xã.

Hướng chỉ Thất Trung 6 giờ rưỡi bắt đầu giờ tự học sớm, 9 giờ tiết tự học buổi tối kết thúc, sao có thể bỏ ra 4 tiếng cả đi cả về như vậy chứ?

Sau khi phân tích điều này, lòng mày của Phí Chuẩn vô thức khẽ cau lại, quay lại nhìn Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên nhìn thấy ánh nhìn mày nhìn qua, chợt dạ mà lại hướng ven tường dịch dịch, hận không thể cả người xuyên tường đi ra ngoài.

"Cánh gà rất ngon, đừng coi thường con gà mái già đó nha, nó sẽ đẻ trứng."

Nếu như trước đây, nhìn thấy bộ dạng có chút đáng thương của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn chắc chắn sẽ nghĩ rằng cậu ta đang cố tình giả vờ. Tuy nhiên, bởi vì phân tích vừa rồi, Phí Chuẩn cảm thấy có chút không thoải mái, vì vậy ánh thu hồi ánh mắt, quay đầu lại, không quan tâm đến cậu ta nữa.

"Cồ hahahaahaha -"

Đột nhiên, con gà mái dưới chân như muốn vượt ngục, vỗ cánh đập phanh phách, biu một phát, từ gầm bàn nhảy ra, trực tiếp phóng tới cửa phòng học.

"Hahahaahahaahaha!" Các bạn học ngồi hàng phía trước có thể nhìn rõ phả lên cười.

Mạnh Phiên: ...

Phí Chuẩn: ...

Ai sẽ nhặt nó về đây?

Lúc này, giống như mọi giáo viên chủ nhiệm, luôn không yên lòng học sinh, Lăng Di sáng sớm đã tính lại đây nhìn xem lớp đọc bài thế nào, nghe được tiếng cười ầm lên, thậm chí nhìn vào, vẻ mặt đầy vệt đen.

Cả lớp lập tức im lặng.

Trong lớp chỉ còn lại tiếng kêu của con gà mái già.

Lăng Di đen mặt, nhìn con gà này, rồi nhìn Mạnh Phiên và Phí Chuẩn, hai người gần con gà nhất.

"Gà của ai? Thú cưng?"

Nếu không phải là thú cưng, Lăng Di thật không hiểu sao lại đưa con gà mái già đến trường học cùng.

Tất nhiên, nếu nó là một con vật cưng, Lăng Di càng không thể hiểu được.

Rốt cuộc cũng là cậu mang nó đến trường, trước mặt giáo viên, Mạnh Phiên cũng không muốn Phí Chuẩn vô tội phải công cái nòi này, điều này khác với việc bị các bạn học cười nhạo.

"Lăng lão sư..."

Mạnh Phiên giơ tay lên, cậu muốn xách con gà về, nhưng cậu lại ngồi bên trong, Phí Chuẩn không cho cậu ra ngoài, vì vậy cậu chỉ có thể trước giải thích tình huống cho Lăng Di.

Ngay khi cậu định nói, Phí Chuẩn cùng bàn đã đứng dậy.

"Gà là của em."

Phí Chuẩn vừa nói vừa đi tới dắt con gà về chỗ ngồi của mình.

Mạnh Phiên: ...

Bộ dáng bình tĩnh tự nhiên ngồi xuống ghế kia, thiếu chút nữa làm cậu cho rằng thú anh xách không phải một con gà, mà là một cái cúp đầy.....

Cả lớp thấy thế vừa thấy có duyên vừa thấy buồn cười, vừa vui vừa khó chịu, muốn năn nỉ thầy giáo mau rời đi, sau đó dùng điện thoại di động lên diễn đàn tám đóc.

Lăng Di hoàn toàn không hiểu tình hình thế nào, nhưng nhìn thấy đám học sinh đang xem náo nhậy, anh cảm thấy đây không phải lúc để hỏi thêm.

"Trước hết để nó ở ngoài hành lang đi, sau giờ học thì xử lý sau, đừng để ảnh hưởng đến lớp học."

"Vâng."

Phí Chuẩn rất hợp tác, đặt con gà ở hành lang bên ngoài lớp học.

"Tự học ngữ văn không cần viết chính tả à?" Lăng Di chần chừ hỏi, tựa vào khung cửa phòng học.

Học sinh cả lớp đều cảm thấy có điều gì đó không ổn ngay lập tức!

"Không không! Có mà!"

"Tôi hôm qua tiết tự học, một nửa bài còn chưa dịch xong đâu!"

Lăng Di gầy gầy lỗ tai lại, gật đầu, "Vậy tôi sẽ nói với giáo viên ngữ văn của các em buổi sáng phải viết thêm chính tả. Bài các em phải học thuộc lòng, miễn chỗ rảnh rồi quá đi học tiếng gà kêu."

Học sinh cả lớp: ...

Lăng Di thực sự là giáo viên ma quỷ của trường trung học số 7. Ở tổ tiếng Anh đã thực Tu La, hiện tại còn đuổi tay đến môn ngữ văn!

Không bao giờ dám lơ là trong lớp tập đọc buổi sáng nữa!

Trong phòng học nháy mắt vang lên âm thanh ngoan ngoan vang dội.

Lăng Di hài lòng rời đi, Mạnh Phiên nhìn chăm chăm Phí Chuẩn, "Cảm ơn, anh lại phải đội cái nồi này nữa."

Phí Chuẩn lấy điện thoại di động ra, nhấn cho tài xế ở nhà, kêu anh ta đến chở gà về.

Trên thực tế, sau khi Mạnh Phiên nhét con gà vào tay anh rồi bỏ chạy, Phí Chuẩn đã quay trở lại cổng trường, muốn tài xế chở con gà đi, nhưng thật không may, tài xế đã đi mất dạng rồi...

"Không sao, vốn dĩ là gà của tôi."

Sau khi nói chuyện với tài xế, Phí Chuẩn đặt điện thoại xuống rồi tiếp tục đọc bài.

Mạnh Phiên công môi, không biết Phí Chuẩn là người quá thành thật, hay là thực sự tốt bụng.

Cùng lúc đó, Phí Thừa đang ăn sáng trong biệt thự Phí gia, thấy lái xe chạy đến nói với anh muốn đến trường học trước giúp Phí Chuẩn mang gà về.

Phí Thừa không quan tâm gà đến từ đâu, trong mắt lóe lên một tia sáng, đặt cốc sữa xuống, đứng dậy: "Hôm nay hình như tiết đọc sớm là tiếng Anh."

Vì vậy, mười lăm phút sau, Phí Thừa xuất hiện ở cửa lớp 1.

Các bạn học lớp 1 đều rất hứng thú với sự xuất hiện của Phí Thừa, dù sao lần trước anh ấy đến chính là sấm rền gió cuốn mà đem La Lập Hào đuổi đi, đại khái nhân tâm.

(Đại khái nhân tâm: Làm cho người sướng và tán thưởng. Chỉ hành động làm mọi người vui.)

Đáng tiếc, bọn họ thực sự không dám dùng thời gian trong lớp để buôn chuyện nữa, chỉ có thể vui đầu vào sách, trong lòng lại như bị mèo cào, tâm ngứa khó nhịn!

Khi Phí Chuẩn nhìn thấy anh trai của mình đến, anh sững sốt một lúc, sau đó mới rõ ràng.

Đưa gà cho anh trai, Phí Chuẩn nói: "Hôm nay là buổi tập đọc buổi sáng môn ngữ văn, thầy Lăng không có ở đây."

Phí Thừa: ...

Nhìn con gà xấu xí, Phí Thừa sắc mặt khó coi.

Xách theo con gà, Phí Thừa hỏi: "Nó từ đâu đến?"

"Mạnh Phiên đưa, cảm ơn chúng ta để cậu ấy ở nhờ qua đêm."

Phí Thừa hiểu rõ, tiểu Omega ngồi cùng bàn em trai, đối với em trai mà nói, khẳng định con gà này cùng mấy con gà khác không giống nhau.

Gen của Phí gia quá bá đạo, còn em trai thì luôn sợ hãi về sự bất ổn của tin tức tổ, nên luôn không sẵn lòng tiếp cận các Omega, về sau nhà bọn họ có thể kiếm được một Omega nhỏ vào cửa hay không đều khó nói.

Hiếm thấy có một Omega nhỏ nào thân cận với em trai mình, Phí Thừa với tư cách là anh trai lớn hơn em trai cả một giáp, nhất định sẽ thay em trai dụng tâm đối đãi.

"Hiểu."

Phí Chuẩn trở về phòng học, tiếp tục đọc sách.

Phí Thừa xách theo gà đứng ở cửa phòng học, nhìn trái nhìn phải, còn có điểm mắt mát.

Lúc này, hần xa xa liền nhìn thấy Lăng Di đang từ văn phòng hướng lớp 1 đi tới.

Phí Thừa cúi đầu nhìn con gà, cân nhắc bộ dáng xách gà có vẻ không đẹp lắm, có chút mất hình tượng, lúc Lăng Di gần đến, bỗng nhiên đem gà nhấc lên, một tay ôm lấy,

Phí Chuẩn nhìn thấy:.....

Mạnh Phiền nhìn thấy:.....

Phí đại ca, anh thật tốt với con gà mái này ...

"Phí tiên sinh, tới lấy gà?"

Lăng Di khách khí chào hỏi, nhưng Phí Thừa vẫn là lạnh mặt, nhìn bộ dạng thực không kiên nhẫn.

"Ừm, thú cưng," Phí Thừa ngữ khí lạnh khốc nói.

Lăng Di:...

Thực sự là một vật cưng? Thật là một cặp anh em kỳ lạ.

Lăng Di mỉm cười gật đầu, Phí Thừa thấy anh vẫn không nói gì thêm, xoay người ôm con gà đi.

Mạnh Phiền không thể hiểu được, nói với Phí Chuẩn, " Anh trai anh có phải hay không lại cảm thấy đã khiến cho Lăng lão sư chú ý lần nữa không thể?"

Phí Chuẩn: ...

"Hiểu cho anh một chút, đại ca cũng đã 30, bởi vì tin tức tổ quá bá đạo, không có Omega nào có thể tới gần, hơn nữa công tác bề bộn, chưa từng nói chuyện yêu đương, cũng có chút suy nghĩ khó hiểu....."

Mạnh Phiền:.....

Hóa ra ông trùm thương giới nhìn như lạnh khốc vô tình thế, còn có một mặt

đáng thương như vậy.

.....

Tiết học đầu tiên vào buổi sáng là tiết ngữ văn, học kỳ mới bắt đầu, biết lòng học sinh còn ham chơi, để giết chết tính ham chơi của lũ trẻ, Tiền Lôi lão sư liền tập phần phối hợp với Lăng Di, vừa tiến vào đã bảo học trò lấy vở ra viết chính tả.

Tâm lý của cả lớp nhất ban như bùng nổ, cái này đơn giản là không muốn cho người ta sống nữa mà!

Lần này thời gian thực sự gấp gáp, bài thật sự còn chưa dịch xong, nhớ lại có chút khó khăn, Mạnh Phiên cũng chỉ chỗ được chỗ không, nhưng vẫn cố gắng hết sức mình, đem tất cả những gì có thể viết đều viết ra.

Giữa tiếng khóc lóc thảm thiết đáng thương, bài chính tả sớm cũng kết thúc, bởi vì phần lớn mọi người chỉ có thể viết một chút.

Tiền Lôi xem đến buồn cười, cũng không thật trông cậy vào mấy đứa này có thể viết ra cái gì.

Cô đứng ở hàng đầu tiên, nhìn nghiêng bài chính tả của Phí Chuẩn và Mạnh Phiên, gạt đầu hài lòng.

"Được rồi, hai bạn cùng bàn trao đổi xem mình viết được bao nhiêu, buổi sáng học cố nghiêm túc không?"

Khi giáo viên nói như vậy, học sinh thở phào nhẹ nhõm, may thế, không có thu bài chấm lỗi! Cô giáo vẫn còn yêu thương họ lắm!

Các bạn học sôi nổi ngồi cùng bàn trao đổi, nhìn đến bạn mình cùng chính mình viết vở vẫn giống nhau, lộ ra cảm giác mỹ mãn tươi cười, vậy là yên tâm rồi, nhân sinh vẫn rất tốt đẹp!

Tiền Lôi cười lắc đầu, cầm vở chính tả của Phí Chuẩn và Mạnh Phiên, giờ lên

chỉ cho mọi người, "Đừng nói rằng thời gian không đủ, vậy thì sao Phí Chuẩn và Mạnh Phiên có thể viết không kém đi chút nào thế này?"

"Bọn họ nhất định là đem giờ đọc bài sớm mỗi giây mỗi phút đều tận dụng, mà mấy đứa, chính mình ngẫm lại, có phải hay không cô không nói viết chính tả, liền cả lờ phất phơ mà nhớ, chờ Lãng lãng sư tới nói viết chính tả, mới bắt đầu chăm chỉ? Lúc này đã không còn kịp rồi?"

Lớp 1 là lớp trọng điểm, cho dù có chút ham chơi, nhưng thành tích học tập cũng không tệ, bị so sánh thế này, liền cảm thấy xấu hổ.

Bọn họ trong lòng vừa hâm mộ, lại không phục!

Phí Chuẩn và Mạnh Phiên rõ ràng còn bị gà làm phiền trong lớp vào buổi sáng kia! Họ không bị phân tâm à? ! Cứ nhiên còn có thể viết chính tả đúng như vậy?! Thiên lý ở đâu?!

Giờ này khắc này, người muốn hỏi thiên lý ở đâu nhất, chính là Mạnh Phiên.

Sau khi Tiền Lôi đem vở trả lại cho hai đứa, ngồi cùng bàn trao đổi, Mạnh Phiên liền thấy được bài viết chính tả của Phí Chuẩn, không phải giống cậu nhớ cái được cái không, mà là một chữ cũng không sai!

Thời điểm đọc bài sớm, Phí Chuẩn không có rồi rắm con gà kia sao? Không có bởi vì bị bạn học cười mà xấu hổ sao? Anh không phải còn đi ra ngoài gặp anh trai sao?

Rốt cuộc vì cái gì, anh còn có thể một chữ không sai mà viết ra vậy?!

"Anh đã học thuộc lòng trước rồi à?" Mạnh Phiên tò mò.

Phí Chuẩn cũng đang xem bài viết chính tả của Mạnh Phiên. Nét chữ của Mạnh Phiên rất đẹp, giới giang sai lạc lại tuyển tú phiêu dật, một chút đều không ngưng ngừng xoắn xít ướt át dơ bẩn (cái qq gì vậy á -_-), đều nói chữ giống như người, Phí Chuẩn cảm thấy thật đúng là rất giống.

"Không có, tôi vừa mới học trong giờ đọc bài sớm."

Mạnh Phiên: ...

Chẳng lẽ đây là chỗ tuyệt hảo của gen bá đạo? Đã gặp qua là không quên được?

Khi đến giờ tiếng Anh, bài chính tả tiếng Anh ngày hôm qua được trả, Mạnh Phiên lại đau lòng.

Bài tiếng Anh ngày hôm qua ngược lại mọi người đều có nhiều thời gian ôn tập, chỉ cần bọn họ chịu ghi nhớ, không có viết linh tinh, ít nhất Mạnh Phiên cũng sẽ được điểm tuyệt đối.

Tuy nhiên, im lặng mà so bài với Phí Chuẩn, thật không biết thiên lý ở đâu, từng cái viết hoa đến chấm câu đều không sai một li!

Mạnh Phiên thừa nhận cậu học thuộc tiếng Anh thình thảng bỏ sót "the", đó cũng là điều bình thường, các giáo viên thường không để tâm những lỗi này lắm, vì vậy Phí Chuẩn đơn giản không phải người.

Mạnh Phiên không quá để ý tới Phí Chuẩn nữa, cậu hiện tại chỉ nghĩ phải nỗ lực học tập, phải dành càng nhiều càng nhiều thời gian để học tập, cậu sợ vị trí đứng đầu sẽ bị Phí Chuẩn đoạt đi mất.

Ngày hôm sau lên lớp đọc sớm, Mạnh Phiên vào lớp sớm không dám chậm một phút.

Hôm nay Phí Chuẩn đến sớm, tâm trạng rất tốt, muốn nói chuyện với Mạnh Phiên khi vào lớp.

Mạnh Phiên không phản ứng ánh, không thể vì bất luận kẻ nào mà lãng phí một giây đồng hồ học bài!

"Cho tôi 30 giây, tôi có chuyện muốn hỏi cậu." Phí Chuẩn bị bỏ rơi một lúc lâu, không khởi cắt ngang.

Mạnh Phien: ...

Lấy điện thoại, mở đồng hồ đếm ngược ra, đếm ngược 30 giây.

"Hỏi đi."

Phí Chuẩn: ...

"Con gà đó đem qua đẻ trứng."

Mạnh Phien: ...

"Lạy, nó chính là gà mái mà, anh còn chưa giết?"

Mạnh Phien có chút tò mò. Biệt thự của Phí gia sạch sẽ như vậy, Đầu bếp không phải nên vội giết con gà hầm súp mà vẫn nuôi nó sao? Không sợ cút gà đầy khắp nơi à?

Phí Chuẩn không muốn trả lời câu hỏi này, cũng không nghĩ nói cho Mạnh Phien biết, anh trai anh thật sự nghĩ làm đây là thú cưng của Mạnh Phien đưa anh, nên nuôi ở hậu viện.....

Cho nên, sáng nay anh mới phát hiện con gà kia đẻ trứng.

"Gà mái có cần chăm sóc đặc biệt nào sau khi đẻ trứng không? Khi nào gà con sẽ nở?"

Phí Chuẩn hỏi một cách nghiêm túc, giống như là đang nghiên cứu một vấn đề rất thâm sâu ảo diệu nào đó, Mạnh Phien sợ ngây người.

Sau khi ngây người hai giây, Mạnh Phien bật ra một tiếng cười chế giễu.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Phí Chuẩn: ...

"Xin lỗi, em không nên cười anh, em chỉ muốn nói cho anh biết, con gà mái này không có lão công."

Phí Chuẩn: ? ?

Mạnh Phien lại ha ha ha cười to, "À, nếu không có gà trống thụ tinh, thì trứng do gà mái đẻ ra là trứng bình thường, không thể nở ra gà con."

Vấn đề này là lẽ thường đối với một số người biết nó, nhưng đối với những người không tiếp xúc với gia cầm, họ có thể chưa bao giờ thực sự nghĩ tới.

(Tui cũng không biết vụ này luôn ấy? hóa là là vậy)

Phí Chuẩn đột nhiên hiểu ra nguyên lý, nhưng anh không ngờ rằng đây là một con gà mái già không chổng, trong lòng vẫn có chút mát mát.

Khi anh trai nói rằng anh sẽ nuôi con gà mái già, Phí Chuẩn nghĩ, còn có thể nuôi thêm mấy bé gà con dễ thương, bây giờ thì vui rồi, sẽ không có gà con.

Mạnh Phien thấy bộ dáng này của anh, cậu thật sự không nín được cười, nhưng ánh mắt của cậu nhìn Phí Chuẩn lại như hòa xuống không ít.

Cậu chỉ là cảm thấy giờ khắc này Phí Chuẩn bỗng trở thành một người bình thường, anh cũng có việc không rõ, cũng không phải thần thánh cái gì cũng đều biết hết.

Dù đều thật nhưng thôi thì là Alpha CỐ VỊ SÀU RIÊNG thì giá trị nhan sắc chắc cũng không thấp đâu ha :))) không thì sao đi lừa trai được ha :)))

La Lập Hào trong mắt tui....

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Chật IG là knitecoser

Hôm nay lại chỉ có 1 chương nè

Chương 14: Ngẫu nhiên gặp được

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Có một số việc, bạn không mong chờ thì không sao, chờ mong rồi thì lại dễ thất vọng, trong lòng luôn sẽ có điểm không dễ chịu.

Phí Chuẩn một bên xem sách, một bên xuất thần, anh thậm chí còn có cái xúc động, muốn tìm một con gà trống về nhà. Nhưng cũng chỉ là ý tưởng đầu tư nhất thời, nếu anh thật sự mang một con gà về nhà, trong nhà sẽ đúng là gà bay chỗ sủa.

Mạnh Phiên bị làm cho cười sặc sụa, tuy rằng đã rất nỗ lực chuyên tâm vào đọc sách, nhưng cuối cùng vẫn nhìn không được trộm nhìn Phí Chuẩn, liếc mắt một cái, chính là vẫn cảm thấy rất hài hước.

Trong thời gian nghỉ giữa giờ tập đọc buổi sáng, một số học sinh không ăn sáng đã đi ăn sáng, một số học sinh thư giãn hoặc đi dạo bên ngoài.

Mạnh Phiên đang xoát đề.

Cậu không có tài năng thiên phú như Phí Chuẩn, chỉ có thể dựa vào bản thân không ngừng nỗ lực cố gắng.

Phí Chuẩn cũng đang cố gắng. Anh đang tìm kiếm kiến thức về việc nuôi gà.

"Anh Chuẩn, Mạnh Phiên, ngày mai chúng ta liên hoan nhé? Không phải mời khai giảng sao, bọn mình hẹn mấy đứa trong lớp đi quẩy đi." Thiệu Trì chạy

tới, dựa vào bàn của họ nằm, nóng nực mời.

Phí Chuẩn cau mày khi nhìn bức ảnh chú gà nhỏ dễ thương trên Baidu, tắt điện thoại di động của mình.

"Có thể, anh sao cũng được."

Thiệu Trì mừng rỡ, lại nhìn Mạnh Phiên đang xoát đề không nói lời nào, hẳn cũng không dám quấy rầy, đợi một lúc sau mới nhẹ giọng hỏi: "Mạnh Phiên? Em đi không?"

Sau khi viết ra cần thận tất cả các bước giải bài toán và tính toán đáp án, Mạnh Phiên mới hài lòng đặt bút xuống, nhìn Thiệu Trì, "Cái gì?"

"Ngày mai liên hoan, ăn lẩu được không? Mùa hè mà ăn lẩu với máy lạnh là số zách!"

Mạnh Phiên nghe xong, trông đầu không hình dung ra món lẩu ngon ra sao, chỉ nghĩ đi ăn lẩu ở ngoài sẽ đắt, kể cả mấy người cùng lớp AA (chia tiền á) với nhau thì cũng phải tốn mấy chục một người, đủ chỗ cậu ăn trong vài ngày.

Huống chi, cậu còn phải ngồi xe bus từ nông thôn đến một chuyến, phí xe bus mùa hè cũng không rẻ gì.

"Thời, xin lỗi, em không tham gia đâu, mọi người cứ đi đi."

Thiệu Trì suy sụp, "Nếu là ngại phiền toái, cảm thấy xa quá, anh có thể đến đón em mà!"

"Không cần đâu, em muốn ở nhà làm đề, chuẩn bị tham gia cuộc thi toán sắp tới."

Thiệu Trì vừa tuyệt vọng vừa đau lòng, nhìn về phía Phí Chuẩn nháy mắt làm mặt quỷ, muốn Phí Chuẩn thuyết phục Mạnh Phiên.

Phí Chuẩn nhìn Mạnh Phiên, liếc mắt một cái, không nói nhiều, Thậpệu Trì hết hy vọng.

Vào buổi trưa, Phí Chuẩn quên mang theo điện thoại di động lúc đi ăn, khi trở lại lớp học, anh thấy Mạnh Phiên đang ngồi một mình trên ghế, lấy hộp cơm cũ bằng nhôm từ trong túi vải ra.

Hộp cơm đặt ở trên bàn, cái đũa chỉ mới nhẹ nhàng chạm đến mặt bàn, cái nắp liền trực tiếp trượt xuống.

Cái nắp kia, vốn dĩ đã không đủ vững chắc, hồi trước lại còn bị Tống Dữ Đường đập bẹp, Mạnh Phiên đã sửa lại một chút, miễn cưỡng còn có thể che lại hộp cơm, nhưng chỉ có thể đậy nhẹ, cũng không thể giữ được nước canh, dễ dàng tràn ra.

Đối với hộp cơm như vậy, căn bản không có hiệu quả giữ nhiệt một chút nào.

Trường học không có nơi để học sinh hâm nóng lại đồ ăn, Phí Chuẩn khó có thể tưởng tượng được sao Mạnh Phiên có thể ăn những bữa cơm nguội mỗi ngày? Đợi đến khi trời lạnh thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến việc Mạnh Phiên không muốn ra ngoài ăn lẩu vào buổi sáng, Phí Chuẩn tự hỏi, có phải không chỉ vì lý do không muốn lãng phí thời gian?

"Phòng giáo viên nhìn như có lò vi sóng, cậu có muốn đi xem thử rồi hâm nóng đồ ăn không?" Phí Chuẩn lấy điện thoại di động trong bàn ra, giống như tùy ý hỏi một câu.

"Không cần, trời nóng muốn ăn đồ lạnh một chút." Mạnh Phiên một bên nói, một bên gấp khối trứng gà xào cho Phí Chuẩn xem, "Nhà em nuôi gà lấy trứng, vừa thơm vừa béo, quả trứng sáng nay anh thấy kia, hẳn cũng có vị ngon như này đây."

Phí Chuẩn bị chọc trúng chuyện đau lòng:.....

Anh không mong đợi quả trứng ngon đến mức nào, anh chỉ hy vọng rằng một bé gà nhỏ có thể chui ra từ nó ...

Thầy Mạnh Phiên không muốn nói về đồ ăn nguội, Phí Chuẩn không nói gì, lạnh nhạt mặt bỏ đi.

Phía sau trong phòng học, lại truyền đến tiếng Mạnh Phiên cười.

Phí Chuẩn:.....

Trong lớp học buổi chiều, Mạnh Phiên hơi lơ mơ buồn ngủ. Không biết mấy ngày nay bị làm sao nữa. Chính là từ ngày hôm đó, cậu chỉ ở nhà Phí Chuẩn phóng túng một chút, ngủ nhiều hơn một chút, vậy mà mấy ngày tiếp theo, cậu luôn cảm thấy buồn ngủ dù ngủ đủ giấc.

Buổi tối lại không có mang cơm ăn, Mạnh Phiên ở trong giờ học có chút như đi vào cõi thần tiên,, suy nghĩ xem hôm nay có nên bỏ ra nhiều tiền hơn tẹo để mua một bữa ăn nghiêm túc hay không. Nếu không, vừa đói vừa buồn ngủ thế này, không biết liệu cậu có thể sống sót sau buổi tự học tối hay không nữa.

Sau khi hạ quyết tâm, sau buổi học cuối cùng vào buổi chiều, Mạnh Phiên tính đi ăn trong nhà ăn của trường, dù sao thì cũng rẻ hơn bên ngoài.

"Cậu đợi đã." Phí chuẩn ngăn Mạnh Phiên lại, không có ý đứng dậy nhường đường chỗ cậu ra ngoài.

"Làm sao vậy?"

Mạnh Phiên rất ngạc nhiên khi thấy lái xe của Phí gia đến, mang theo ba cái hộp cách nhiệt, đặt chúng lên bàn của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn cảm ơn anh ta, đợi người lái xe rời đi, mới cùng Mạnh Phiên nói, "Hầm canh gà, ai gặp thì có phần."

Anh phát một cái hộp cách nhiệt cho Mạnh Phiên, một cái khác đưa cho

Thiệu Trì phía sau.

Thiệu Trì đang chơi game, lúc ăn trưa, Phí Chuẩn đã nói với hắn, buổi tối không cần đi ăn, trong nhà đưa canh gà lại đây, cùng nhau ăn, hắn liền một bên chơi game một bên chờ.

"Ôa ôa ôa! Thơm quá! thơm quá, là con gà mái già hôm qua sao?"

Thiệu Trì một bên điên cuồng chơi trò chơi, một bên nhìn Phí Chuẩn giúp hắn đem hộp cách nhiệt mở ra, thêm chày nước miếng. Chuẩn ca đối với hắn vẫn rất tốt, tuy rằng hôm qua không chịu cho hắn con gà mái già, nhưng hôm nay vẫn cố ăn!

Phí Chuẩn không trả lời, chỉ cúi người nói nhỏ: "Ăn xong cậu đem hộp cách nhiệt mang về, cho cậu."

Thiệu Trì sùng sốt, "A? Em cần cái này làm gì? Em cũng chẳng mang theo cơm."

"Cho cậu mang về thì mang về đi, đừng hỏi nhiều." Phí Chuẩn dặn dò.

"Được được được, vậy em không khách khí nhé, thơm quá, đầu bếp nhà anh đúng là đỉnh!"

Mạnh Phiên quay đầu lại nhìn, sau khi Phí Chuẩn quay lại, anh lấy phần của mình rồi mở nó ra.

Đây là một chiếc hộp cách nhiệt rất tốt, lớp dưới cùng là canh gà, trên cùng là hai món ăn kèm, trên cùng nữa là lớp cơm. Mạnh Phiên lấy ra từng lớp riêng, đặt lên bàn. Cậu nghĩ bữa tối hôm nay thật quá hạnh phúc đi!

Cậu không thích ăn thức ăn của người khác một cách tùy tiện, nhưng nghĩ rằng con gà mái già là do nhà cậu tặng, có lẽ Phí Chuẩn muốn chia sẻ nó với cậu nên không từ chối.

"Trúng gà ấp không thể nở ra gà con, nên con gà mái già này liền bị giết

vào buổi chiều há anh?" Mạnh Phiên cười hỏi.

Phí Chuẩn: ...

Anh xác thật có ý này, nhưng anh trai chính là không chịu giết, còn oán giận anh không hiểu tâm tư bạn cùng bàn, nói cái gì mà nhóc ngồi cùng bàn đưa gà kháng định là hy vọng anh nuôi tốt nó, không có khả năng hy vọng anh xơi luôn.....

Thực hi vọng anh cả mau chóng nói chuyện yêu đương đi, chứ mạch suy nghĩ của anh cứ khó hiểu sao sao ấy.

Vì thế, đây là một con gà khác, nhưng Phí Chuẩn sẽ không nói với Mạnh Phiên.

Trong bát canh của Mạnh Phiên, có một cái đùi gà to và rất nhiều miếng thịt khác. Cậu nhìn Phí Chuẩn mở hộp cơm ra liếc mắt một phát, bên trong chỉ có cánh và chân gà, thậm chí còn không có miếng thịt khác nào.

"Chờ em ăn chân gà được không?" Mạnh Phiên đẩy bát sang.

Phí Chuẩn sừng sốt, "Cậu ăn đi, tôi không thích ăn đùi gà."

Sẽ có người không thích đùi gà? Mạnh Phiên nhìn Phí Chuẩn với ánh mắt triu mến, tổng cộng có hai cái chân, vậy cái còn lại chắc là được đưa cho Thiệu Trì phải không? Phí Chuẩn thực sự là một bạn học tốt bụng ghê ấy.

Đôi mắt của Mạnh Phiên nhìn khiến da đầu anh tê dại, anh thực sự thà ăn những phần cánh, chân, da gà béo ngậy hơn là hai những miếng đùi lớn.

Ba người uống canh gà trong phòng học, trong phòng học tràn ngập mùi thơm của canh gà.

Mạnh Phiên ăn bữa này siêu no, siêu mãn nguyện, ăn sạch sẽ, không sót một hạt cơm hay một ngụm canh.

"Ừm, em đem cái hộp này rửa sạch, rồi tuần sau mang cho anh nhé?"

Phí Chuẩn liếc nhìn hộp cơm, "Không cần, nó chỉ dùng một lần. Đầu bếp nhà tôi không thu lại. Cậu có thể dùng nếu hữu ích, vô dụng thì vứt đi."

Mạnh Phiên: ...

Cậu không tin một cái hộp cách nhiệt tốt như vậy, còn có túi giữ ấm, nới ném liền ném.

Quay đầu nhìn Thiệu Trì, liền thấy Thiệu Trì đang nhét túi giữ ấm vào cặp sách. "Cọ bữa cơm, còn được hộp cách nhiệt, sướng phết!"

Mạnh Phiên: ...

Đây là style sống của nhà giàu?

Thật lãng phí.

"Không cần lãng phí, em mang về." Mạnh Phiên nhún tay dọn dẹp một chút, cũng nhét vào cặp sách của mình, phảng phất sợ chạm một bước Phí Chuẩn liền ném đồ đi.

Phí Chuẩn trông đến buồn cười, trong lòng lại có chút chua xót.

"Vậy thì tôi cũng không vứt." Phí Chuẩn nói rồi cất hộp cơm đã ăn đi.

Mạnh Phiên liếc nhìn anh, gật gật đầu, nghĩ thầm thế hệ này còn có thể cứu được.

...

Thứ bảy, Mạnh Phiên khó được ngủ nướng một hôm, 8 giờ mới rời giường, nhưng thân thể nới cho cậu hay, vẫn chưa đủ, vẫn rất mệt.

Cậu giúp bà ngoại làm một số công việc đồng áng, buổi chiều lại tiếp tục làm

đề, trước khi ăn tối, cậu đã chặt một ít củi để nấu ăn.

Tối nay ăn gì nhỉ? Mạnh Phiên vẫn chưa nghĩ ra.

Cậu nhìn đồng rau trong ô rau ngoài nhà mình, nghĩ rằng chắc Phí Chuẩn đang ăn lẩu vào lúc này đúng không nhỉ? Sau đó, một cảm hứng lóe lên trong tâm trí cậu.

Tất cả các loại rau trong ruộng được sơ chế, rửa sạch, cho vào rổ để ráo.

Trên bếp đất ở quê, Mạnh Phiên nổi lửa, cắt hai quả cà chua cho vào nồi, từ từ xào cho đến khi gần mềm hết cà chua thì đổ nửa nồi nước vào.

Khi mở vung nồi ra, một nồi canh cà chua đã hoàn thành.

"Phiên Phiên, nấu món gì ngon thế?" Bà ngoại xong việc ngoài đồng trở về, mỉm cười nhìn sang.

Mạnh Phiên mỉm cười, "Tối nay, chúng ta ăn một món khác đi ngoại, chúng ta ăn lẩu."

Sau khi dọn hai chiếc ghế đẩu và đặt chúng bên cạnh bếp, Mạnh Phiên để xuống đáy nồi một nắm củi nhỏ để đảm bảo rằng ngọn lửa sẽ không bị dập tắt.

Bà ngoại và cháu trai ngồi quây quần bên bếp đất, Mạnh Phiên mang theo một rổ các món ăn đã chuẩn bị từ trước ra rồi từ từ đổ vào nồi.

"Đây không phải chỉ là một nồi nước hầm sao?" Bà ngoại cười vui vẻ, nhưng nghĩ cũng rất thú vị.

Mạnh Phiên cũng nghĩ vậy, không phải lẩu chỉ là một nồi hầm thôi sao? Chỉ là không cho tất cả các thứ vào cùng một lúc thôi.

Nếu cậu cũng làm như thế, cậu cũng là đang ăn lẩu, phải không?

Sau bữa ăn, Mạnh Phiên mở điện thoại di động lên, nhận được tin nhắn riêng từ Thiệu Trì, hẹn cậu đi ăn gà cùng nhau.

Mạnh Phiên thực sự muốn tiếp tục nhật đồ trong game, nhưng điện thoại quá cùi, lại không có nhiều lưu lượng mạng để tiêu hao nên chỉ có thể từ chối.

Nhấp vào tin tức của nhóm. Có người bên trong đã up ảnh ăn lẩu trong bữa tối. Đó là một nồi lẩu vịt quay với cà chua và bơ. Mạnh Phiên tự nghĩ, mùi vị của nồi cà chua chắc cũng giống với món cậu làm tối nay, phải không ta?

[Thiệu Trì: À! Thật đáng tiếc!]

[Thiệu Trì: Vậy thì anh có thể hỏi em một bài toán khó được không! Hôm qua chưa kịp hiểu cô giáo dạy Toán nói cái gì mà nhiều người trong nhóm đã hoa mắt chóng mặt cmnr! Cầu đại thần chỉ điểm!]

Mạnh Phiên không từ chối, thật sự đã lâu không đăng bài phân tích đề gì, vốn dĩ chỉ nghĩ là mới bắt đầu đi học, số tiền này chỉ có thể kiếm được sau khi vượt qua kỳ thi hàng tháng.

...

Bữa tối của nhóm Thiệu Trì vẫn chưa kết thúc, vốn dĩ hẳn muốn hẹn Mạnh Phiên chơi game, giờ không hẹn được, Thiệu Trì liền tổ chức mọi người đi KTV chơi một lát.

Phí Chuẩn không hát, mà ngồi trong góc, sắp xếp lịch trình cho sáng mai.

Đột nhiên, Thiệu Trì người đang hát lạc điệu, dừng nhạc, "Anh em! Video hướng dẫn của Mạnh Phiên đến rồi! Tạm im lặng một tí, tớ muốn xem nó một cách thật trân trọng!"

Phí Chuẩn: ...

Thiệu Trì ngồi xuống với Phí Chuẩn xem video rất nghiêm túc.

Đoạn video kéo dài hơn mười phút, Mạnh Phiên không để lộ mặt, máy quay đang hướng về bàn nháp. Cậu ấy rất cẩn thận dùng cách ngắn gọn nhất để dạy mọi người, mỗi khi phân tích một bước, trong bản thảo sẽ có chỉ dẫn quy trình tương ứng, rất rõ ràng.

"Cái này đã đủ rõ ràng chưa? Cách giải quyết bài này rất cơ bản, sẽ được sử dụng trong tương lai. Anh phải chăm chỉ học nó đờ! Em sẽ không giảng lại từ đầu đâu."

"Thật ngọt! Thật ngọt! Anh sẽ học được! Nhất định sẽ học được!" Thiệu Tri mắt lấp lánh, nắm chặt tay, thật sự xem lại từ đầu một lần.

"Tớ cảm thấy tớ hiểu được chút chút rồi! Tớ nhất định sẽ hiểu hết khi tớ nghe lại lần nữa!" Giọng một Alpha khác vang lên.

Phí Chuẩn ở cạnh: ...

Liệu đây có phải là sức mạnh của tiểu O ngọt ngào nhất Thất Trung trong truyền thuyết?

Thậm chí còn có ma lực có thể truyền cảm hứng học tập cho mọi người?

Kết quả là cả KTV bằng cách nào đó đã biến thành một phòng tự học cho các học sinh học trực tuyến, thậm chí còn có hai Beta và Omega cũng tham gia thảo luận về chủ đề này.

Đọc xong lần thứ ba, Thiệu Tri mới hiểu!

Hắn kích động đến hận không thể rơi lệ, vội vàng phát cho Mạnh Phiên một bao lì xì đờ 5 đồng.

Phí Chuẩn thấy rõ một số người trong nhóm cũng đang phát lì xì cho Mạnh Phiên.

"Đây là cái gì?"

"Không có gì đâu, chỉ là để cảm ơn Mạnh Phiên thôi, em ấy thích mấy bao lì xì ba năm tẽ này."

Phí Chuẩn: ...

Dường như anh đã hiểu Mạnh Phiên thân thiết với những người Alpha này hình như chỉ để kiếm tiền tiêu vặt?

Ngồi trên hộp cơm cũ nát của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn cảm thấy mình có thể hiểu được hành vi của cậu ấy.

Sau khi gửi lì xì đỏ, Thiệu Trì rất vui mừng khi thấy lì xì đỏ của mình được Mạnh Phiên bám vào, quay đầu lại thì thấy Phí Chuẩn đang bắt động nhìn chằm chằm vào giao diện trò chuyện nhóm.

"Anh Chuẩn, anh có muốn tham gia nhóm không? Em kéo anh vào nhóm nhé? Thịnh thoảng trong nhóm sẽ có video giải đẽ của Mạnh Phiên. Tuy rằng anh là học thần, nhưng ai mà không muốn nghe giọng nói ngọt ngào Tiểu Mạnh Phiên đâu, đúng không?"

Thiệu Trì giống như một fan não tàn điên cuồng giới thiệu idol của mình cho bằng hữu, một bên tự quyết định, một bên không đợi Phí Chuẩn phản ứng, đã đem Phí Chuẩn kéo vào trong nhóm.

Phí Chuẩn:.....

Đều đã tiến vào, bây giờ lui thì có vẻ hơi khó xử.

Phí Chuẩn mở nhóm, thấy một đám Alpha trong nhóm đang điên cuồng, như bị ám ảnh bởi Mạnh Phiên mà thôi rắm cầu vòng, sắc mặt không tốt lắm.

Một nhóm nhây chỗ thật.

"Nhóm này chỉ có Alpha?"

Thiệu Trì nhìn Beta và Omega trong KTV, rồi mới nói nhỏ với Phí Chuẩn.

"Đó là chắc chắn! Chú Nhất Khai chủ nhóm, đây là Nhóm Alpha Hạnh phúc. Một nhóm Alpha thích Mạnh Phiên là đủ rồi, làm sao có thể cho Beta cơ hội? Thậm chí đừng nghĩ đến Omega, nếu Mạnh Phiên làm gay ỒỒ, không cùng Alpha ở bên nhau thì lấy đâu ra mặt mũi cho Alpha nữa! "

Phí Chuẩn: ...

Coi bộ cạnh tranh khốc liệt nhỉ.

Trong nhóm mọi người đều phát bao lì xì, Phí Chuẩn nhìn mấy cái đều là hai đồng, ba đồng, thỉnh thoảng có năm đồng, hơi keo kiệt.

Nghĩ về điều này, Phí Chuẩn cũng phát một bao lì xì đỏ, 100 đồng.

Bao lì xì đỏ vừa được phát đi đã bị bấm ra, Phí Chuẩn nhếch mép, thậm chí nhóc con đáng thương hẳn là đang vui sướng lăn lộn trên giường khi nhìn thấy con số này? Thật hạnh phúc như khi nhặt được balo cấp 3 trong trò chơi ngày hôm đó.

Trong giây tiếp theo, 100 đồng đã được trả lại cho anh dưới dạng một bao lì xì đỏ độc quyền.

Phí Chuẩn: ...

Thiệu Trì thấy vậy bật cười, "Đừng đưa cho em ấy bao lì xì lớn như vậy, Mạnh Phiên rất ghét những ai thích phô trương sự giàu có. Hơn nữa em ấy không phải người tham lam, chính là đồ ăn vặt hơi đắt tiền một chút sẽ đều không nhận."

Phí Chuẩn: ...

Kẻ lừa đảo, còn rất có nguyên tắc.

...

Là trường trọng điểm, Trường trung học số 7 rất eo hẹp về thời gian, các trường trung học khác nghỉ học vào các ngày thứ bảy và chủ nhật, còn Thất trung chỉ được nghỉ một ngày.

Cậu được nghỉ cả ngày vào thứ Bảy rồi lại phải quay lại trường học vào lúc một giờ trưa Chủ nhật, để kịp đến chín giờ tối tự học.

Mạnh Phien đi xe buýt mất hai tiếng, ăn sáng thành bữa trưa luôn, đợi xe ở trạm xe lúc 10h30 để khởi bị trễ.

Xe buýt hôm nay chậm một cách đáng ngạc nhiên.

Mạnh Phien lại có chút buồn ngủ, ngồi ở trên ghế của trạm xe buýt ngáp một cái, nhìn thấy đằng xa có một chiếc ô tô màu đen, cậu không có nghiên cứu nhiều về xe sang, chỉ đơn giản cảm thấy chiếc xe giống như của gia đình Phí Chuẩn.

Có thể do buồn ngủ nên lóa mắt đi.

Cậu ngáp một cái thật to, trong mắt đều chứa đầy nước mắt, sau khi lau đi, cậu nhìn thấy chiếc ô tô màu đen đang đậu trước mặt.

Cửa sổ được hạ xuống, bên trong thật sự là Phí Chuẩn đang ngồi.

Mạnh Phien: ...

"Tại sao anh lại ở đây?"

Phí Chuẩn là tới làm việc, xa xa liền nhìn đến trạm xe một người đang ngồi giống như Mạnh Phien, hơn nữa trước kia có suy đoán Mạnh Phien ở tại chỗ trấn nhỏ phụ cận, liền chạy xe chậm một chút, chú ý một chút, không nghĩ tới thật đúng là cậu ấy.

Nơi này thật sự là ở nông thôn, hoàn toàn là nông thôn, đến trấn nhỏ cũng không phải. Anh mới từ trấn trên lại đây, cách nơi này cũng phải đến 3 km.

"Tôi tới xử lí một số việc. Cậu đang đợi xe buýt đến trường à?"

Mạnh Phien gạt đầu, Phí Chuẩn mở cửa xe, "Đi lên đi, chờ lát nữa chúng ta cùng nhau đi."

"A, em sẽ không làm chậm trễ công việc của anh chứ?"

"Không có việc gì."

Mạnh Phien cũng không từ chối nữa, có thể ngồi nhờ xe rất tuyệt, đỡ phải đi xe buýt tiết kiệm được hẳn bốn đồng.

Lên xe, thấy Phí đại ca không ở đó, Mạnh Phien mới cảm thấy thả lỏng chút, hỏi: "Anh sao lại chạy xa thế này để làm việc?"

Phí Chuẩn nhìn tên và địa chỉ của người nào đó trên điện thoại, "Mùa hè năm ngoái tôi đã bùng nổ tin tức tổ ở cổ trấn, ảnh hưởng rất nhiều người. Tôi sẽ thường xuyên đến thăm xem họ có di chứng gì không."

Anh coi đó là điều hiển nhiên, nhưng Mạnh Phien rất xấu hổ khi nghe điều đó.

Cậu còn nhớ khi mới khai trường, khi nhắc lại chuyện này, cậu còn thảm trào phúng anh, nghĩ nhà giàu thì chỉ cần cho một ít tiền là mọi chuyện đều xong. Cậu không ngờ Phí Chuẩn lại nghiêm túc và có trách nhiệm như vậy, còn sẽ thỉnh thoảng đến thăm.

"À, bọn họ không có việc gì chứ?"

"Ừm, cũng may là không có chuyện gì, nếu không tôi cả đời này lương tâm khó an."

Mạnh Phien nhớ rằng trước đây Phí Chuẩn đã nói rằng anh ấy sợ tin tức tổ lại không ổn định, vì vậy anh ấy không thích tiếp xúc với những Omega muốn thân thiết với mình. Có vẻ như cuộc bùng nổ tin tức tổ kia vẫn để lại

bóng ma cho Phí Chuẩn.

Cậu lên xem trộm những gì Phí Chuẩn đang ghi trên điện thoại di động của mình, cậu hơi ngạc nhiên, sau đó chợt nhận ra!

Thảo nào Phí Chuẩn biết mình không phải là Omega! Lúc đó Alpha cùng Omega thân cận đều bị ảnh hưởng, nhà họ Phí có ghi lại, sau này sẽ thường xuyên đến thăm, cậu không bị ảnh hưởng cũng không bị thăm hỏi, như vậy cư nhiên là Beta!

Hóa ra là thế.

Mạnh Phiên bĩu môi.

Chương 15: Trả thù

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Phí Chuẩn đã gọi điện thông báo về chuyến thăm này trước hai ngày để đảm bảo rằng anh sẽ không làm phiền người khác khi đến.

Khi đến nhà cuối cùng, xe chuẩn bị chạy từ trên cầu đi vào, gia đình đã đợi sẵn ở cửa nhà, thấy xe chạy tới, liền chạy đến chào hỏi.

"Phí thiếu, vất vả ngài lại đi một chuyến!"

Mạnh Phiên:.....

Không tương như vậy? Nhà trước thái độ vẫn bình thường lắm, đến nhà này cậu còn cho rằng mình bỗng nhiên xuyên vào kịch tổng tài bá đạo Mary Sue cơ.

"Bác gái, bác khách sáo rồi, đây là việc cháu nên làm. Tề Hàng gần đây không sao chứ?"

"Vẫn còn tốt, chỉ là thường thường vẫn cảm thấy yếu, hệ thống miễn dịch của nó không tốt lắm."

Mạnh Phiên nghe tên có chút quen thuộc, vừa xuống xe liền nhìn thấy

Omega gầy yếu đứng ở đó như liễu yếu đào tơ.

"Mạnh Phiên? Tại sao cậu lại ở trong xe Phí thiếu?"

Thật trùng hợp, là bạn học cấp 2, chẳng qua giao tình không sâu.

"Tôi cộ xe Phí thiếu đến Thất Trung." Mạnh Phiên cười trả lời, rất phối hợp mà dùng hai chữ "Phí thiếu".

Phí Chuẩn:.....

"Ôa, cậu và Phí thiếu là bạn học?" Tề Hàng tràn đầy ghen tị.

"Vào trong nói chuyện đi, bên ngoài nóng quá." Mẹ Tề mời.

Phí Chuẩn lấy một số quà tặng và đồ dinh dưỡng trong thùng xe ra mang chúng vào nhà.

"Ai da! Phí thiếu ngài khách khí quá!"

"Không có gì, nếu thân thể không thoải mái cứ nói, có thể liên hệ với cháu, cháu phái người mang Tề Hàng đi làm kiểm tra toàn thân lại."

Tề Hàng nghe xong liền đỏ mặt, xấu hổ nói: "Phí thiếu, anh có thời gian đưa em đi kiểm tra không? Lần trước đại ca kia đưa em đến đó, em khá sợ."

Mạnh Phiên: ...

Phí Chuẩn mỉm cười, "Xin lỗi, Thất Trung việc học hơi bận rộn, tôi khả năng không có thời gian. Nếu cậu sợ, lần sau tôi sẽ an bài cho cậu một tú tú ôn nhu chút."

"À ... à, cảm ơn."

Phốc, Mạnh Phiên có điểm muốn cười, Phí Chuẩn chắc không nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tề Hàng? Người ta nào muốn ôn nhu tú tú, chính là muốn

anh đưa đi đây anh giai ơi.

"Haizzz! Con đây, đứa nhỏ này quá không hiểu chuyện, Phí thiều nào có thời gian! Phí thiều nghỉ ngơi một lát rồi hẵng đi, bác đi bỏ cho hai đứa trái dưa hấu nhé."

Mẹ Tề định cắt dưa hấu, Tề Hàng ngược ngùng siết chặt tay, thình thịch thả lỏng lại liếc nhìn Phí Chuẩn, dường như cậu ta có rất nhiều điều muốn nói với Phí Chuẩn, nhưng mỗi lần cậu ta muốn nói, nhìn đến bên cạnh còn có Mạnh Phiên lại nuốt nước bọt thiu về.

"Phí thiều chắc không biết, Mạnh Phiên và em là bạn học cấp 2. Chúng em ngồi bàn trước bàn sau. Em từng ghen tị với cậu ấy vì học lực xuất sắc, nhưng giờ em còn ghen tị vì cậu ấy là Beta nữa. Có thể tùy ý đi theo Phí thiều mà không cần lo lắng về tin tức tổ thay đổi. "

Mạnh Phiên: ...

Cậu thực sự không thể nhìn ra trọng điểm của câu này là ý gì đây,

Phí Chuẩn thờ ơ nói: "Quả thực Beta khá tốt."

Tề Hàng: ...

"Đáng tiếc, Beta bình thường, khả năng sinh sản không tốt lắm."

Mạnh Phiên: ...

Nhìn thấy khuôn mặt Mạnh Phiên không nói nên lời, Phí Chuẩn nở nụ cười, "Omega cũng không phải công cụ sinh sản, cậu đừng nghĩ tới chính mình như vậy."

Tề Hàng: ...

Sau khi ra khỏi Tề gia, Mạnh Phiên sắc mặt liền không quá tốt.

Phí Chuẩn cho rằng cậu là bị Tề Hàng nói nên tức giận rồi, kỳ thật Mạnh Phiên là đang nghĩ tới thân thể của chính mình.

Cậu chưa bao giờ cảm thấy Beta có cái gì không tốt, nhưng sự thật chính là, vì cậu là Beta cho nên mới bị vứt bỏ.

Lời nói của Tề Hàng cứ như shit đổ vào lòng cậu, tại sao một số Omega lại cảm thấy tự mãn vì "lợi thế sinh nở" của mình? Cứ nghĩ sinh nở tốt là một lợi thế nên họ có quyền lựa chọn hôn nhân với Alpha? Sau đó tự hào vì được kết hôn với một Alpha mạnh mẽ? Rồi tự hào vì sinh ra Alpha hoặc Omega?

Đây thực sự là một vòng lẩn quẩn kỳ quái, rõ ràng trước khi tách ra giới tính thứ hai, bọn họ đều là người độc lập, vậy tại sao lại có thể tự cho là mình ưu tú hơn người?

Nếu Mạnh Dĩn không quá lưu luyến Alpha, có thể cho dù bị Triệu Côn Luân bỏ rơi, cậu không có cha, nhưng vẫn có thể có một gia đình hạnh phúc.

Trong trí nhớ của Mạnh Phiên sau khi cậu ba tuổi, căn bản không có Mạnh Dĩn.

Thời gian đầu, bà ta giao cháu cho bà ngoại chăm sóc, chính mình tự đi làm. Sau đó, bà tìm được một Alpha khác, lập gia đình.

Người chú đó cũng đã ly hôn và mang theo đứa nhỏ, nhưng Mạnh Dĩn không mang cậu theo, thậm chí không có nơi cho người ta sự tồn tại của cậu. Mạnh Dĩn nói với bà ngoại, bà muốn cùng người kia sinh một đứa con trước, đến lúc đó mới mang Mạnh Phiên về nuôi, có con rồi bà mới có tự tin.

Nếu không, bà ấy sợ lại bị bỏ rơi một lần nữa.

Sau nhiều năm như vậy, dường như bà vẫn luôn tích cực chuẩn bị cho việc mang thai, cho rằng mọi quá khứ đều có thể sửa chữa vẹn toàn, nhưng Mạnh Phiên không cần nữa.

"Tiểu Beta cũng rất tốt, không bị tin tức tổ ảnh hưởng, không có chuyện gì."

Thầy Mạnh Phiên giữ im lặng, Phí Chuẩn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

"Tất nhiên." Mạnh Phiên nhẹ nhàng ậm ừ.

Phí Chuẩn cười nhẹ, anh thực sự lo lắng quá rồi, quên mất rằng nhóc nói dối này rất mạnh mẽ, căn bản không cần người khác nói quá nhiều.

...

Mạnh Phiên vốn tưởng rằng chuyện không hay đụng phải Tề Hàng này chỉ là chuyện nhỏ, sẽ trôi qua nhanh chóng, không ngờ mấy ngày sau khi mở mạng di động lên thì nhận được thông báo kết bạn QQ của Tề Hàng.

Không biết cậu ta lấy được tài khoản QQ của cậu ở đâu.

[Tề Hàng: Mạnh Phiên chấp nhận đi, tôi có chuyện hỏi cậu một chút.]

Mạnh Phiên không chấp nhận, chỉ trực tiếp trả lời: [QQ tôi không thêm bạn, cậu có chuyện gì?]

[Tề Hàng: Chúng ta là bạn học cấp 2, cậu không cần xa lạ như vậy, chỉ là muốn hỏi một chút chuyện về Phí thiếu thôi.]

Mạnh Phiên: ...

Coi cậu là cái loa sao? Sao không tự thêm Phí Chuẩn đi?

Lười để ý, Mạnh Phiên không chỉ không thêm bạn bè, thậm chí còn không thêm trả lời.

Tề Hàng đợi một hồi, liền gửi tiếp tin nhắn thêm bạn bè: [Mạnh Phiên, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, tác hợp cho tôi cùng Phí thiếu một chút đi được không?]

Mạnh Phiên: ...

Cậu đang ăn trưa, dùng hộp giữ nhiệt do Phí Chuẩn đưa cho, tác dụng giữ nhiệt thật sự rất tốt, buổi sáng có thể đựng đầy thức ăn, đến trưa mở ra vẫn còn ấm. .

Bây giờ, cậu bỗng cảm thấy cơm hơi bị nghẹn, cái tình tiết chỗ má gì thế này.

Khi Phí Chuẩn trở về sau bữa trưa, Mạnh Phiên đem nội dung giao diện thêm bạn kia cho anh ta xem.

"Phí thiếu, em cho rằng người theo đuổi chính mình thì nên tự giải quyết, không cần liên lụy đến tiểu học bá Ồ ngọt ngào vô tội nè? Em học tập rất bận, không có thời gian làm loại việc này đâu." Mạnh Phiên cười ngọt ngào.

Phí Chuẩn từ nụ cười ngọt ngào của cậu nhìn thấy bốn chữ tâm trạng không tốt to đùng.

"Có lý lắm, nhưng tôi cũng vô tội mà. Tôi không có khiêu khích cậu ta. Không liên quan gì đến tôi luôn?"

Mạnh Phiên bĩu môi, cất hộp cơm đi.

Phí Chuẩn thấy cậu không phục, chuẩn bị lấy lý phục người:"Người ái mộ của cậu cũng coi tôi như cái gai trong mắt, cậu cũng nên giải quyết đi chứ?"

Mạnh Phiên: ...

"À ... này cùng em cũng chẳng liên quan gì cả..."

Phí Chuẩn nhún vai, dang hai tay tỏ vẻ: Nhìn xem, như nhau thôi.

"Bỏ đi!" Mạnh Phiên đặt lại hộp cơm vào túi cách nhiệt, cầm điện thoại lên, chấp nhận kết bạn của Tề Hằng, rồi nhàn nhàn như chớp chộp luôn.

Thay vì bị người lạ làm phiền hết lần này đến lần khác, tốt hơn hết hãy trở

thành bạn bè sau đó chặn họ hoàn toàn!

Nói xong, cậu liếc mắt nhìn Phí Chuẩn, nghiêng đầu cười, "Vậy em tự mình giải quyết phiên toái. Nếu như cản trở đường tình duyên của anh, cũng đừng trách em."

Phí Chuẩn không phản đối, thậm chí còn giơ ngón tay cái lên.

"Được rồi, chăm chỉ học tập." Mạnh Phiên hài lòng lấy sách bài tập ngoại khóa ra, thế giới yên lặng, tiếp tục chìm đắm trong các câu hỏi.

...

Giờ học thể dục, tự hoạt động.

Mạnh Phiên theo thói quen mang theo một cuốn sách bài tập. Cuối tháng 9 có cuộc thi giải toán cấp tỉnh, năm ngoái cậu lỡ đăng ký rồi năm nay phải tham gia.

Tiền thưởng cho giải nhất tỉnh rất hậu hĩnh, cậu cần tiền lắm.

Ở phía bên kia, Thiệu Trì và Phí Chuẩn đang cùng nhau nói về tiệc sinh nhật.

Phí Chuẩn sinh nhật vào ngày 16 tháng 9, tức là thứ bảy.

Phí Chuẩn và Phí Thừa chênh nhau 12 tuổi. Những năm trước, Phí gia sẽ chuẩn bị chu đáo một bữa tiệc sinh nhật cho anh. Nhưng do việc bạo phát tin tức tổ trong kỳ nghỉ hè năm ngoái nên không tổ chức.

Năm nay không dám chắc, Thiệu Trì nghĩ Phí Chuẩn cũng không thích những dịp có quá nhiều người.

"Thứ bảy sinh nhật thì sao? Nhà em còn chưa nhận được thư mời sinh nhật của anh, năm nay lại không tổ chức hả?"

Phí Chuẩn xác thật không nghĩ tới làm lớn, thế gia nhiều Omega trẻ tuổi như

vậy đều tới tham gia, anh vẫn là có điểm lo lắng tin tức tổ của mình không ổn định.

"Không làm lớn, tổ chức nhỏ một chút, đương nhiên sẽ mời cậu tới."

Nghe vậy, hai mắt Thiệu Trì sáng lên, cúi người xuống thấp giọng hỏi: "Vậy có mời bạn học trong lớp không á? Ví dụ như tiểu Mạnh Phiên?"

Phí Chuẩn: ...

Nói đi nói lại, vẫn là quay về Mạnh Phiên.

Phí Chuẩn nhìn xung quanh, từ xa, anh thấy Mạnh Phiên đang ngồi ở một góc sân chơi, dưới gốc cây xoát đề.

Anh cảm thấy rằng Mạnh Phiên sẽ không thích những dịp như vậy, tuy rằng đó là một cuộc tụ họp nhỏ, nhưng những người bạn thế gia gần đây vẫn sẽ đến tham gia, Mạnh Phiên có thể không quen với điều đó.

"Cậu ấy không nhất định sẽ đồng ý."

"Có thể" Thiệu Trì cười tủm tỉm, "Anh chờ chút! Em đi mời chơi!"

Nói xong, người đã nhảnh như chớp chạy đi.

Phí Chuẩn:.....

Ánh đèn không sáng dưới bóng cây che khuất rất nhiều, Mạnh Phiên ngẩng đầu thấy Thiệu Trì đang nhìn mình mỉm cười.

"Chuyện gì vậy?"

Sau khi xoát xong một đề, Mạnh Phiên đóng sách lại đứng dậy.

"Thứ bảy này sinh nhật của Phí Chuẩn, em có đến không? Thật tiếc lần trước em không thể đến ăn lẩu. Sinh nhật bạn cùng bàn không thể vắng mặt được"

đúng chứ?"

Mạnh Phiên vỗ nhẹ lớp bùn dưới móng cày, do dự.

"Có bao nhiêu người ở đó?"

"Không nhiều, không nhiều! Tự hội nhỏ thôi, đều là người trẻ tuổi, trưởng bối sẽ không tới tham gia!"

Mạnh Phiên hiểu rõ gật gật đầu, mở di động, liếc nhìn số dư trong QQ chỉ có mấy chục đồng, thật sự rất xấu hổ.

"Ừm ... quà sinh nhật anh tặng rất đắt đúng không?"

Thầy Mạnh Phiên lo lắng, Thiệu Trì đúng bệnh hốt thuốc: "Khà khà! Chỉ cần tâm ý của em là được! Anh Chuẩn muốn gì chả có, quà sinh nhật đắt tiền cũng không hiếm đâu! Anh còn không định tặng quà cho anh ấy nữa mà." ! "

Mạnh Phiên nghĩ nghĩ, có lý.

"Phí Chuẩn kêu anh tới hỏi em à?"

Thiệu Trì vỗ ngực đảm bảo: "Đương nhiên rồi! Anh là người đại diện mẫu mực cho anh Chuẩn nè! Em là bạn cũng bạn của Chuẩn cơ, anh rất mong em tham gia đây! Thật sự rất muốn mời em, nhưng lại ngại, bảo anh đến hỏi em một chút có muốn đi hay không!"

Mạnh Phiên quay đầu lại tìm Phí Chuẩn, thật sự, cách đó không xa, Phí Chuẩn cũng đang nhìn cày.

"Được rồi, em sẽ đi, đến lúc đó đem thời gian địa điểm gửi em là được."

"Ồ kê lai!"

Thiệu Trì vui vẻ trở về!

"Anh Chuẩn! Anh xem! Tiểu Mạnh Phiên siêu muốn tham gia sinh nhật của anh đây!"

Phí Chuẩn: ...

Tại sao anh lại không cảm thấy như vậy nhỉ?

Nhưng nếu Mạnh Phiên đồng ý rồi Phí Chuẩn vẫn quyết định nên mời trực tiếp cậu ta. Nhóc nói dối này lòng tự trọng rất lớn, vì vậy tốt hơn đừng làm cậu ta cảm thấy lời mời này không minh bạch.

Giờ học thể dục sắp kết thúc, xuất đề cũng xong, Mạnh Phiên cảm thấy hơi khát, định quay lại lớp để rót nước trước.

Cậu đi chậm rãi trên sân chơi, nghĩ rằng Thiệu Trì và Phí Chuẩn là bạn thân, không có vấn đề gì nếu không tặng quà. Nhưng cậu chỉ là bạn cùng lớp, không tặng quà thì không tốt lắm.

Cậu nên tặng gì đây?

Cái gì chất lượng tốt nhưng rẻ một chút?

Trong lúc suy nghĩ, cậu cúi đầu đá tảng đá trên bãi cỏ, chợt nhìn thấy một viên kẹo.

Mạnh Phiên đứng đó, cúi đầu nhìn kỹ, còn chưa bóc ra?

Quý xuống, gạt đám cỏ ra, nhặt viên kẹo từ kẽ trên cỏ, thổi bụi, Mạnh Phiên nhìn đi nhìn lại rồi bật cười.

Đó là một viên sô cô la.

Còn chưa bị bóc, cậu không biết nó đã bị dẫm lên bao lâu trong đám cỏ nữa.

Hắn là người mất sẽ chẳng trở lại chỉ để tìm một viên chocolate đâu nhỉ?

Vậy cậu có thể ăn không?

Mạnh Phiên chưa từng ăn sô cô la, dường như cậu từng ném nó khi còn rất nhỏ, vị có lẽ là ngọt ngọt thơm thơm.

Khi cậu mới bước vào trường, một vài Alpha cũng tặng sôcôla, nhưng chúng đều là loại rất lớn, Mạnh Phiên cảm thấy rằng nó phải rất đắt tiền, vì vậy cậu không dám nhận, liền trả lại.

Vừa lúc chưa tan học, trong phòng học chắc là không có ai, bí mật ăn, hẳn là không sao.

Mạnh Phiên cẩn thận cầm viên sô cô la nhặt được như một vật báu, giấu nó trong túi đồng phục học sinh rồi chạy vào lớp.

Phí Chuẩn phía sau không xa nhìn thấy cậu: ...

(Em thảm quá em ạ :)))

Cùng về phòng học, Phí Chuẩn liền nhìn thấy Mạnh Phiên trong mắt sáng lấp lánh, mở gói kẹo, lấy ra chocolate, rồi cẩn thận, rất cẩn thận mà liếm một ngụm, sau đó hánh phúc mà nheo lại mắt.

Phí Chuẩn nhìn viên chocolate kia, đặc biệt là khuôn khắc đầu lưỡi Mạnh Phiên liếm lên trong nháy mắt, hô hấp anh cứng lại, tức khắc nhíp tim trong lồng ngực như nhớ một nhíp, hoảng đến mau chóng dựa vào tường, đem chính mình nấp tốt.

Cu nhiên sẽ có người quý trọng một viên chocolate như vậy.

Trong một thời gian dài, Phí Chuẩn thực sự không muốn đổi mặt với Mạnh Phiên mời cậu ta đến dự tiệc sinh nhật trực tiếp.

Khi học buổi tối, Phí Chuẩn viết một mẫu giấy chuyển cho Mạnh Phiên, trên đó có ghi rõ thời gian và địa điểm tổ chức tiệc sinh nhật, và lời trịnh trọng

mời cậu tới.

Mạnh Phiên hôm nay được nếm thử sô cô la siêu ngọt, hóa ra sô cô la ngon thật á, khác hẳn ấn tượng hồi nhỏ.

Cậu vui vẻ đến mức không để ý đến sự kỳ lạ của Phí Chuẩn, đáp lại mẫu giấy nhỏ, cảm ơn lời mời và nói rằng cậu sẽ tới.

Trong vài ngày tiếp theo, Mạnh Phiên luôn lo lắng không biết nên tặng quà gì cho Phí Chuẩn.

Nếu không tặng chocolate?

Cậu thật sự cho rằng sô cô la là hương vị ngọt ngào nhất trên đời, nhưng cậu lại nghĩ ra nhà họ Phí giàu có như vậy, loại sô cô la nào mà không ăn được?

Loại mấy chục đồng tiền mà cậu có thể mua, nhất định không phải tốt nhất.

Sau khi nghỉ học vào tối thứ sáu, Mạnh Phiên ngồi trên xe buýt về nhà với vẻ mặt u ám.

Ngày mai là sinh nhật của Phí Chuẩn. Cậu vẫn chưa có quà nên chỉ có thể đến trung tâm Hoa thị vào sáng sớm ngày mai để xem tạm thời có thể mua được món quà nào phù hợp không.

Về đến nhà, bà ngoại vẫn chưa ngủ.

Trong nhà có một cái thùng các-tông to bằng cái máy giặt, bà ngoại dùng lưới che lại.

"Bà ngoại, đây là cái gì?"

Mạnh Phiên nhìn kỹ hơn, mắt cậu chợt sáng lên.

Có cả chục con gà nhỏ bên trong, màu vàng chanh, lông tơ đang khe khẽ

chíp chíp, siêu dễ thương.

"Gà con, hôm nay bà bán gần hết đám gà già, chỉ để lại có hai con đẻ trứng, rồi mua một đàn gà con này."

Bà ngoại vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Mạnh Phiên: "Chúng riu rít làm ảnh hưởng đến con ngủ hả? Không thì để chúng ra ngoài nhé."

"Không sao, không ồn ào."

Đôi mắt Mạnh Phiên đầy ý cười, cậu chỉ cảm thấy đàn gà con đã giúp cậu rất nhiều.

Ngày hôm sau, Mạnh Phiên được sự đồng ý của bà, ôm một con gà nhỏ ra khỏi nhà.

Cậu không có quần áo tắm tất, những chiếc áo phông mùa hè đã sờn rách, phần lớn là do ánh hàng xóm chèo. Sự hình tượng không tốt, Mạnh Phiên liền mặc đồng phục đi dự tiệc sinh nhật, gà con được cho ăn rồi đút vào túi.

Phí Chuẩn không thích đám đông, vì vậy anh chỉ đặt một phòng khách sạn hai bàn và mời một số bằng hữu quen biết.

Hiện tại, rất nhiều người đã đến, nhưng chủ tiệc Phí Chuẩn vẫn chưa đến, anh còn đang trong cửa hàng bánh đặt một chiếc bánh trái tim chảy sô cô la vô cùng đặc biệt.

Cũng không vì cái gì khác, bản thân anh cũng không thích ăn bánh ngọt. Bánh sinh nhật chỉ là kỷ niệm thôi, chỉ là hôm đó nhìn thấy vị cùng bàn kia lên ăn socola nhật được, cảnh tượng đôi khi nghĩ lại cũng thấy chua xót lắm, nên hôm nay anh muốn cho cậu ăn đủ thì thôi.

"A, mọi người đều mang theo bánh ngọt à. Hôm nay chắc ăn bánh ngọt đến ối mắt!"

Khi Thiệu Tri mang bánh đến, liền thấy mấy người tới trước đã tháo bánh ra, đặt lên bàn so xem bánh ai mua đẹp nhất

"Tớ đương nhiên còn mua quà khác, Phí Chuẩn nhất định sẽ thích." Tô Hàm Ương cười tủm tỉm khoe ra.

"Tớ cũng mang quà, bắt quá Ương Ương nhất định là nổi nhất! Mỗi năm đều là cậu tặng cho Phí Chuẩn quà đặc biệt nhất!" Lý Hưng Chương thối phồng.

Tô Hàm Ương vé mặt tự hào, "Phí Chuẩn tại sao vẫn chưa tới đây?"

Thiệu Tri gửi một tin nhắn cho Phí Chuẩn, nói: "Không biết nữa, chẳng lẽ là đi đón Mạnh Phiên?"

"Mạnh Phiên là ai?" Tô Hàm Ương cau mày hỏi.

"Hehe, bạn mới, 0 cục cưng số 7 của chúng tôi, bạn cùng bàn Phí Chuẩn, em ấy ngọt chết đi được."

Lý Hưng Chương a một tiếng, "Tớ biết rồi! Có phải hay không là người trên diễn đàn đồn, cùng Phí Chuẩn nháo ra tai tiếng kia? Cậu ta cũng tới đây? Thật à?"

Một Omega nữ khác vội vàng ngắt lời: "E hèm! Lý Hưng Chương, im đi, nào có Omega nào có thể so sánh với Ương Ương được? Phí Chuẩn chỉ là hơi sợ tiếp xúc với Omega, chờ ảnh vượt qua bóng ma tâm lý, lựa chọn đầu tiên đương nhiên phải là Ương Ương!"

"Hóa ra là cậu ta." Tô Hàm Ương sắc mặt tối sầm.

Mọi người cảm thấy bầu không khí không tốt lắm nên vội vàng đổi chủ đề.

Đúng lúc này, Mạnh Phiên gõ cửa, "Tiệc sinh nhật của Phí Chuẩn ở đây phải không?"

"Đúng, đúng! Tiểu Mạnh Phiên, cuối cùng em cũng tới!"

Thịệu Trì vui vẻ chào cậu ở cửa rồi giới thiệu Mạnh Phiên với mọi người.

Bởi vì Tô Hàm Ương, nên tất cả mọi người không ai dám quá nhiệt tình quá với Mạnh Phiên, nhìn vào quần áo của Mạnh Phiên, thực sự sao có thể so sánh với Tô Hàm Ương?

"Phí Chuẩn kêu chúng ta cứ cắt bánh kem ăn lót bụng trước đi. Anh ấy sẽ tự mình mang bánh đến sau."

"Mạnh Phiên, em có đói không? Đến ăn bánh anh mua đi, ngon lắm!"

Thịệu Trì rất ân cần, trái ngược hẳn với những người khác, Mạnh Phiên tự nhiên cũng cảm thấy mình không được chào đón lắm.

"Ăn."

Nhưng cậu chẳng quan tâm, nhiều năm rồi cậu không ăn bánh kem, đương nhiên là muốn ăn rồi.

"Mày cậu muốn thì tự lấy nhá! Toàn người quen, không khách khí với mày cậu đâu." Thịệu Trì vừa nói vừa cắt một miếng bánh cho Mạnh Phiên rồi đưa cho cậu.

Ngay khi Mạnh Phiên nhận lấy nó, Tô Hàm Ương đi tới cười ha ha, "Sinh nhật phải có cách đặc biệt để ăn bánh chứ~"

Giọng nói vừa dứt, cô đột nhiên đưa tay ra nắm lấy mu bàn tay của Mạnh Phiên, đập chiếc bánh trên tay Mạnh Phiên lên mặt cậu.

Mạnh Phiên không kịp đề phòng, trên mặt lập tức phủ đầy kem.

"Ương Ương, như vậy không tốt lắm đâu!" Trին Нієn lại đây nhỏ giọng khuyên bảo.

"Mẹ nó! Tô Hàm Ương, cô bị cái quái gì vậy?" Thịệu Trì sững sờ, mắng cô ta rồi

nhánh chóng rút khăn giấy ra lau mặt cho Mạnh Phiên.

Khung cảnh nhất thời rất hỗn loạn, Tô Hàm Ương lại cười đến vô tội, "Chúng ta cũng thường xuyên vui đùa như vậy mà, cậu ta không biết thế nào là đùa giỡn à?"

"Xin lỗi."

Phí Chuẩn xách bánh đi vào, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức lạnh đi.

Tô Hàm Ương sững sốt, vẻ mặt không dám tin, rất chí là ủy khuất, đi qua lắc lắc cánh tay Phí Chuẩn.

"Phí ca ca! Đây chỉ là một trò đùa thôi. Anh sẽ không vì một người ngoài mà gây hấn với em đâu nhỉ?"

"Cậu ấy cười mới là vui đùa, xin lỗi." Phí Chuẩn nhíu mày, đem bánh kem đặt trên bàn, mắt lạnh nhìn chằm chằm Tô Hàm Ương.

"Phí ca ca! Anh đừng như vậy, em sợ....." Tô Hàm Ương trông mắt nổi lên nước mắt.

"Hi hi."

Mạnh Phiên lau lớp kem dày, cười đến là dễ thương.

Tất cả mọi người:...

Phí Chuẩn nói rằng Mạnh Phiên cười thì mới là đùa, vậy bây giờ tính là gì đây? ? ?

"Cậu ta cười đó, là đùa thôi mà ha?" Tô Hàm Ương đáng thương vô cùng hỏi.

Phí Chuẩn không hiểu Mạnh Phiên đang cười cái gì, nhưng anh cảm thấy khá có lỗi, anh đã mời cậu ấy đi dự tiệc sinh nhật, nhưng lại để cậu ấy bị bắt nạt.

Mạnh Phien ném khăn giấy bước tới, nắm cánh tay còn lại của Phí Chuẩn đứng đơ, khuôn mặt ngây thơ dễ thương hơn cả Tô Hàm Ương.

"Phí ca ca, anh đừng tức giận, em không có sao đâu ~"

Phí Chuẩn: ...

Anh cảm thấy có luồng khí lạnh lớn vờn.

Tô Hàm Ương cũng ngẩn ra, đây chính là cục phẩm trà xanh đó sao?

Mạnh Phien nở một nụ cười ngọt ngào nhìn Tô Hàm Ương, "Tỷ tỷ này nói đúng nha, chỉ là đùa thôi, Phí ca ca, anh không cần đau lòng em, cũng đừng cảm thấy có lỗi với em, một chút kem thôi mà, không sao đâu ~"

Tô Hàm Ương: ...

Những người khác:.....

Một bên nói, Mạnh Phien một bên đi đến cái bánh kem trên bàn kia bung tới.

Mạnh Phien nghiêng đầu cười với Phí Chuẩn, "Tỷ tỷ có thể đùa giỡn, em cũng có thể nhí? Như vậy mới công bằng, phải không Phí ca ca?"

Giọng nói của cậu quá dễ thương và ngọt ngào, khiến mọi người nghĩ rằng cậu ấy vô hại.

Sau đó, tiếng nói vừa dứt, Mạnh Phien mỉm cười úp cả chiếc bánh lên mặt Tô Hàm Ương.

Tô Hàm Ương hoàn toàn sững sờ, cô còn chưa bao giờ chịu qua ỷ khuất lớn như vậy, tức khắc khốc lên tiếng: "Phí ca ca! Anh xem hấn!"

Mạnh Phien mặt vô tội, ôm chầm lấy cả người Phí Chuẩn, làm cho Tô Hàm Ương một cánh tay cũng đành nắm không được, sau đó thập phần đáng

thương ủy khuất.

"Ồ ô ô..... Tỳ tỳ như thế nào lại dữ như vậy, em chỉ là muốn dùng cách cô ấy đùa, đùa lại thôi mà, ô ô ô, em có phải hay không, không được bọn họ yêu thích nên mới vậy....."

Mạnh Phiền khò khò, đem mặt chôn trong lòng ngực Phí Chuẩn, thoa hết lớp kem còn thừa trên mặt vào người anh.

Phí Chuẩn: ...

Ha ha thiết nghĩ mỗi bạn nữ cũng nên biết giả trà xanh nũng nịu một chút cho bạn con trai lác mắt :v

Thực ra cái chuyên mục bên lề này chủ yếu là share trai gái đẹp trá hình cho mấy bạn thôi đó mà :v

Ờ, thì hôm nay là La Hữu Đệ, Beta chị gái của La Lập Hào nhé!

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

IG là sooviiin38

Chương 16: Ai mọi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Chíp chíp chíp

Chi chi chíp chíp chíp

Phí Chuẩn thực sự không thể nhìn thấu Mạnh Phiên, không biết có nên hợp tác với cậu ấy biểu diễn một màn này hay không, đột nhiên anh cảm thấy có thứ gì đó trong túi đồng phục học sinh bên phải của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên cả người dựa vào trong lòng ngực anh, một phần túi bên phải của cậu rất gần với anh. Xúc cảm thực rõ ràng, là một sinh vật sống!

Phí Chuẩn sững sốt một chút, hình như anh mơ hồ nghe thấy tiếng gà con?

Mạnh Phiên, người còn đang diễn tiểu trà xanh tội nghiệp, cũng sững người trong giây lát, nhớ đến con gà nhỏ trong túi, cậu nhún nhún lông mày khỏi vòng tay của Phí Chuẩn.

Tô Hàm Ương vẫn đang khòc, Trình Nhiên dùng khăn ướt lau sạch bản trên mặt cô. Cô ấy không phục, muốn cùng Mạnh Phiên so xem ai khòc to hơn, bây giờ Mạnh Phiên im lặng, Tô Hàm Ương nghĩ mình đã thắng nên chuyển từ khòc lớn thành thút thít, hòng chiếm được sự chú ý của Phí Chuẩn.

Nhưng mà, lúc này, tầm mắt mọi người đều không ở trên người Tô Hàm Ương.

Mọi người thấy nước mắt của Mạnh Phiên như có van mở, thoáng cái đã ngừng ngay lập tức. Rồi không đợi bọn họ kinh ngạc trước kỹ năng thay đổi cảm xúc chóng mặt của cậu, đã thấy Mạnh Phiên lấy từ trong túi ra một cục mềm mấp, lông xù xù, một bé gà con lông vàng núng nính!

Phí Chuẩn càng ngạc nhiên hơn, nhìn đến đôi mắt đều mở to.

Mạnh Phiên không biết vừa rồi có phải mình đã ép chết gà nhỏ hay không, cậu nghiêng người quan sát thật kỹ, nhìn chăm chăm vào con gà nhỏ. Thấy chú gà nhỏ vẫn ổn, Mạnh Phiên mới cầm nó trong lòng bàn tay, dùng ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông sau lưng nó, xem như trấn an.

Cậu vốn lớn lên đã đẹp, nên dù có ăn mặc bình thường, cũng không che đậy được vẻ đáng yêu ngọt ngào của đệ nhất tiểu O Thất Trung là cậu.

Vừa rồi mọi người đều là có quan hệ thân thiết với Tô Hàm Ương, nên họ có thành kiến khi thấy Mạnh Phiên, nhưng vừa rồi Tô Hàm Ương quả thật hơi quá đáng, không nói lý. Hiện tại lại thấy Mạnh Phiên an an tĩnh tĩnh, ngoan ngoan ngoan mà trấn an một con gà con.....

Hình ảnh này, thật sự rất hài hòa, thực êm đềm!

Rất đẹp!

"Con gà từ đâu đến, thật đáng yêu." Có người không nhịn được hỏi.

Ở nông thôn đâu đâu cũng thấy loại gia cầm này, nhưng bọn họ đều là phú nhị đại sống từ nhỏ trong thành phố, dù là đi dạo phố nhìn thấy, hơn phân nửa trông mắt cũng chả để tâm đến.

Trình Nhiên cũng đang nhìn chăm chăm vào con gà nhỏ, hành động lau mặt cho Tô Hàm Ương dừng lại, Tô Hàm Ương quay đầu lại khi nghe thấy lời nói

đỏ, sắc mặt xanh mét vì tức giận.

Đình phết nôi, cô chưa bao giờ nhìn thấy trà xanh nào lại còn biết trang bị thêm phụ kiện dễ thương thế này!

Trà xanh cao cấp thế này, trông mắt nhìn đến rớt luôn rồi nè!

"Là từ nông thôn mang tới sao? Cả đồng vi khuẩn, phải không?" Tô Hàm Ương vẻ mặt chán ghét, thậm chí lùi lại một bước.

Mạnh Phiên trấn tĩnh gà nhỏ, sau đó nhớ ra mình vẫn đang giả làm trà xanh, không nhìn Tô Hàm Ương mà nhìn vào đôi mắt dường như sáng ngời của Phí Chuẩn, tiếp tục diễn.

Hai tay ôm con gà nhỏ, cậu rụt rè đưa cho Phí Chuẩn, Mạnh Phiên đáng thương thì thào: "Đây là quà sinh nhật em chuẩn bị cho anh. Anh cũng ngại nó bẩn sao? Em cũng chỉ là một Omega nhỏ ở nông thôn, làm sao mua nổi quà gì quý giá đâu, thật xin lỗi, hóa ra là em không xứng, em đem nó về."

Mạnh Phiên làm bộ muốn đem gà con lấy về, Phí Chuẩn lại giầnh trước một bước, từ trong tay cậu ôm lấy gà con.

"Không phải, tôi rất thích." Phí Chuẩn cố nén khóe miệng điên cuồng muốn nhếch lên, trong lòng vô cùng vui mừng.

Nó thực sự là một con gà con rất đẹp, vàng vàng mềm nhũn! Dễ thương giống y như ảnh trên Baidu!

Mạnh Phiên làm sao có thể biết rằng khi nghe cậu nói những quả trứng do gà mái già đẻ ra không thể nở ra được gà con, Phí Chuẩn đã thất vọng đến thế nào.

"Là trống hay mái vậy?" Phí Chuẩn sờ sờ con gà nhỏ.

"Đó là một bé gà trống nhỏ."

Phí Chuẩn vui vẻ, có lẽ khi nó trưởng thành có thể cùng gà mái già ở trong sân nhà anh đẻ trứng ấp ra gà nhỏ.

Tô Hàm Ương: ...

Cô không thể tin được vào nhìn vào mắt Phí Chuẩn.

Thiệu Trì nhìn thấy ánh mắt đầy bất mãn của Tô Hàm Ương, sợ cô lại làm loạn nên vội vàng nói: "Đi rửa mặt trước nào, chuẩn bị ăn cơm thôi, chúng ta không thể để chủ tiệc chờ mãi được."

Tô Hàm Ương vốn dĩ muốn khoe món quà cô mang đến, nghe Thiệu Trì nói vậy, lại nhìn Phí Chuẩn trong mắt đều là con gà kia, tức giận xoay người đi.

"Cậu cũng đi rửa sạch sẽ đi." Phí Chuẩn đưa gà nhỏ cho Thiệu Trì giữ, đồng thời dẫn Mạnh Phê lên vào toilet rửa sạch.

Trong toilet, Mạnh Phê lau mặt sạch sẽ, quay đầu lại nhìn thấy Phí Chuẩn đang lau kem trên quần áo trước gương, khòe miệng cong lên.

"Lần trước chúng ta đã nói rồi, gặp được loại người theo đuổi phê toái như này thì chính mình giải quyết, anh cũng không thể trách em."

Phí Chuẩn:.....

Nhóc nói dối còn biết liên kết chuyện này à.

Quần áo khô lau sạch, Phí Chuẩn tùy tiện xoa xoa, cũng không để trong lòng, chỉ nói: "Tô Hàm Ương tính tình đại tiểu thư, lần này là cô ấy quá đáng, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu."

Mạnh Phê khịt mũi, "Tại sao anh lại phải xin lỗi vì những gì cô ấy đã làm?"

"Tôi mời cậu tới. Tôi lại không bảo vệ được cậu tốt. Tự nhiên cũng là trách nhiệm của tôi."

Mạnh Phien bĩu môi, oan có đầu nợ có chủ, cậu không thích nghe những lời như vậy.

Thấy cậu im lặng, Phí Chuẩn bình tĩnh lại nói: "Cảm ơn món quà của cậu. Tôi rất thích. Cậu quay lại ăn bánh đi. Đừng lo, cô ấy sẽ không bắt nạt cậu nữa đâu."

Mạnh Phien không đáp lại, đi theo Phí Chuẩn trở về, nhưng trong lòng nghĩ:

Cô ấy không dám, tôi dám.

Tô Hàm Ương quay lại xe thay quần áo rồi mới quay lại, khi quay lại thấy mọi người trong phòng đang chơi với gà nhỏ, rất sôi nổi, tạo cho cô ảo giác rằng tất cả bạn bè đều làm phần rồi, cảm thấy rất khó chịu.

Còn gà nhỏ ấy giống như cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt.

"Mọi người đến đủ cả rồi! Mở bánh ra thấp nền đi!" Thiệu Tri đề nghị.

Phí Chuẩn đáp lại, đi lấy chiếc bánh mà anh đã mua, ngay khi chiếc bánh mở ra, mọi người đều có chút ngạc nhiên.

"Đây là sô cô la?"

"Phí Chuẩn, anh không phải luôn ghét sô cô la sao? Làm thế nào mà anh mua bánh sô cô la?"

"Có phải hay không bánh kem cửa hàng chỉ còn lại cái này? Nếu không cậu dùng bánh kem bọn tôi mang tới nha."

Phí Chuẩn im lặng cắn nên vào, hồi lâu mới nhàn nhạt nói: "Không có việc gì, khá tốt."

Mạnh Phien nhìn chiếc bánh mà nuốt nước bọt.

Chocolate đó, hôm nay quyết định tới đây là sáng suốt.

Trong mắt cậu đầy sao lấp lánh, trong mắt Tô Hàm Ương thì rất khó chịu.

Ai cũng biết Phí Chuẩn vốn dĩ không thích sô cô la, mấy năm nay càng ghét, thậm chí người một chút cũng phản cảm, như thế nào lại đột nhiên mua bánh kem chocolate? Mạnh Phiên sáng lên đôi mắt làm gì? Chẳng lẽ là bởi vì hắn?

Mạnh Phiên không bỏ lỡ ánh mắt căm thù của Tô Hàm Ương, ngầm hiểu, sau khi Phí Chuẩn thấp nền ước nguyện, cậu bước đến ôm lấy cánh tay của Phí Chuẩn, với giọng nói ngọt ngào thì thầm:

"Phí ca ca, thực xin lỗi, em không biết anh không thích sô cô la. Anh không cần cố ý mua bánh kem sô cô la cho em, như vậy em sẽ cảm thấy rất áy náy đó."

Khi nghe thấy điều này, bàn tay chuẩn bị cắt bánh của Phí Chuẩn khẽ run lên.

Anh trong lúc nhất thời rất khó phân rõ Mạnh Phiên là đang giả vờ, hay là thật sự biết chính mình là vì cậu mới mua cái bánh kem chocolate này.....

Tuy rằng nói, anh chỉ là thực đơn thuần mà thấy Mạnh Phiên ngày đó ăn vụng nhặt được chocolate rất đáng thương, cho nên mới mua cái bánh này, nhưng qua những lời ngọt ngào nũng nịu đáng yêu của Mạnh Phiên, gần như khiến anh nghĩ rằng mình và Mạnh Phiên là mối quan hệ mập mờ gì đó.

...

Những người khác rất tò mò, nhưng tất cả đều cúi đầu im lặng, bởi vì đây nhất định là chiến trường, Tô Hàm Ương nhất định đang rất khó chịu.

"Đồ nhà quê, chỉ là cái bánh sô cô la, có gì mà hiềm lại?"

Phí Chuẩn chưa tìm ra cách đối phó với Mạnh Phiên, nghe vậy mặt lại trầm xuống dưới: "Tô Hàm Ương, chú ý nói chuyện đúng mực! Chuyện vừa rồi cậu còn không có xin lỗi, đừng lại gây rối."

Tô Hàm Ương rất tức giận, nhưng cô thực sự không dám nói thêm nữa, Phí Chuẩn trông rất khó chịu, cô đã khiển trách Phí Chuẩn hai lần trong ngày hôm nay.

"Ăn đi ăn đi ~" Thiệu Trì cố sức hâm nóng bầu không khí trở lại.

Phí Chuẩn ngồi trước rồi cắt cho mỗi người một miếng bánh.

Bánh trái tim socola tan chảy, Mạnh Phiên chưa từng thấy bao giờ, bánh sau khi cắt ra thì từ bên trong chảy ra nhân socola siêu thơm, nhìn cực ngon.

Cậu không quan tâm đến lời nói của Tô Hàm Ương, cậu chẳng sợ Tô Hàm Ương hờn dỗi gì.

Sau khi nhìn Phí Chuẩn chia bánh rồi ngồi xuống, Mạnh Phiên đẩy chiếc bánh của mình cho Phí Chuẩn: "Tiểu O chúng em ở nông thôn trước nay chưa từng ăn qua bánh kem cao cấp như vậy á, cũng không biết ăn như thế nào, thứ bên trong chảy ra có thể ăn sao? Như thế nào ăn vậy ạ? Phí ca ca, anh bốn chỗ em được không?"

Phí Chuẩn: ...

Nghĩ đến cái người đáng thương trong lớp lén lút liếm sô cô la kia, Phí Chuẩn ma xui quỷ khiến thế nào mà không có cự tuyệt, lấy cái muỗng múc một muỗng chocolate, đưa đến bên miệng Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên thực sự không ngờ Phí Chuẩn lại hợp tác với mình như thế, cậu chỉ muốn làm cho Tô Hàm Ương ghê tởm chết thôi.

Mùi tên đã lên dây không thể không thả, trái tim của Mạnh Phiên đập nhanh chóng, nhưng khuôn mặt của cậu vẫn bình tĩnh, ngọt ngào mà chấp nhận Phí Chuẩn bốn chỗ.

Không chỉ vậy, sau khi nuốt xuống chocolate, cậu còn liếm môi đặc biệt quyến rũ trước mặt Phí Chuẩn.

Ương, cô tức giận đến bồi rồi, vô thức bóp chặt lấy con gà nhỏ. Phí Chuẩn cau mày, vội vàng giải cứu con gà nhỏ khỏi tay cô.

Chuyện này thật không thể trách ai, Tô Hàm Ương tự mình bắt gà mà.

Mạnh Phiên không nghĩ tới còn có cái thú hoạcch ngoài ý muốn này, nghẹn lại cười, trong lòng cấp cho gà con một like.

Tô Hàm Ương vừa xấu hổ vừa tức giận, ghé tởm mà muốn nôn, không quan tâm đến việc đánh nhau với Mạnh Phiên nữa, vội vàng bảo Trính Nhiên đi cùng cô về trước.

Thấy cô đi rồi, Mạnh Phiên vẻ mặt hoảng sợ, nhút nhát sợ sệt hỏi: "Tỷ tỷ giận à? Gà con em mang ở trên người cổ ị phân, cô ấy có thể hay không ghi hận em? Em cũng chỉ là một tiểu O ở nông thôn thôi, vừa nghèo lại không bồi cảnh, người có tiền như cô có thể hay không sẽ tìm đến em gây rắc rối? Em sợ lắm."

Cậu già vờ yếu đuối, đem những điều có thể xảy ra nói hết trên bàn.

Một đám con nhà giàu có chút xấu hổ, với tính cách của Tô Hàm Ương thì không phải là không có khả năng.

Nhưng Mạnh Phiên đã hỏi như vậy, bọn họ thân là người chứng kiến tất cả, biết rõ là do Tô Hàm Ương, cuối cùng cũng là cô ấy chính mình cầm gà, khẳng định không thể đứng về phía Tô Hàm Ương.

"Sẽ không, vốn dĩ cậu cũng không trêu chọc cô ấy, bọn này đều biết mà."

"Đúng vậy, cậu yên tâm đi, không cần sợ hãi."

Phí Chuẩn cũng hoàn hồn, không biết bộ dạng sợ hãi của Mạnh Phiên có phải là thật không, trả lại thìa cho cậu, sờ sờ đầu cậu, an ủi: "Đừng sợ, tôi sẽ không để cô ấy làm lung tung."

Ngay sau khi Phí Chuẩn nói điều này, Mạnh Phiên mới hoàn toàn nhẹ nhõm.

Trước mặt mọi người, Phí Chuẩn đã nói như vậy, mọi người đương nhiên biết phải làm sao, những người thân cận với Tô Hàm Ương nhất định sẽ khuyên cô ta, rốt cuộc Phí Chuẩn đều đã tỏ thái độ như vậy rồi.

Chỉ là cái sờ sờ đầu này, làm Mạnh Phiên ngốc một chút, có chút mê mang mà nhìn Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn tay khẽ run, mắt tự nhiên mà thu hồi.

"Ăn cơm."

Sau bữa ăn, tự nhiên sẽ có những hoạt động khác, Mạnh Phiên không tham gia nữa, bữa ăn này đủ khiến cậu cảm thấy không ổn.

Phí Chuẩn đưa cậu đến ven đường, nghĩ đến Mạnh Phiên ở xa như vậy, đến đây còn phải chịu ủy khuất, có chút không đành lòng: "Tôi đưa cậu về."

Mạnh Phiên chỉ vào trạm xe buýt cách đó không xa, ngọt ngào cười nói: "Không cần, hôm nay là sinh nhật anh, mau quay lại đi thôi, em tự mình về."

Nói xong, Mạnh Phiên liền đi không có chút lưu luyến.

Phí Chuẩn đứng ở bên đường, nhìn theo bóng lưng có phần cô đơn của cậu, cảm thấy rằng mặc dù vừa rồi Mạnh Phiên đang cười, nhưng biểu cảm trong mắt cậu ta thực sự rất lạnh lùng.

Có thể rắc rối ngày hôm nay đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của cậu ấy.

Nhớ lại ánh mắt ngọt ngào của Mạnh Phiên trong phòng vừa rồi, lúc này Phí Chuẩn hoàn toàn chắc chắn rằng mọi thứ đều là giả vờ.

Khả năng cũng bao gồm câu "sô cô la là hương vị ngọt ngào nhất trên đời, em thích lắm" kia.

Phí Chuẩn cau mày tại chỗ, một lúc lâu sau mới định thần lại.

Vừa rồi hết thấy, chỉ như giấc mộng hoàng lương..

Thì đây là thầy Lăng Di nè! Thầy là Alpha nhá!

[Click để xem ảnh](#)

IG: weilanran

Cho bạn nào chưa biết thì bên web dembuon tôi đã up luôn chương 17 rồi :v
Bạn nào quan tâm vô đúng web đó đọc ủng hộ tôi nữa nhá chứ tôi thấy có
web truyện lậu reup truyện tôi đang dịch này rồi~ yêu~

Chương 17: Chết đứng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Hai ngày nay thái độ của Mạnh Phiên với Phí Chuẩn có chút lạnh nhạt, Phí Chuẩn chính mình cảm giác được.

Ngay cả khi năm học mới bắt đầu, hai người họ còn nắm trong tay nước điểm của nhau, ghét nhau như chó với mèo, Phí Chuẩn không cũng không cảm thấy Mạnh Phiên đối với anh có mấy phần lạnh lùng như bây giờ. Bất kể đó có phải là sự thật hay không, ít nhất khi đó Mạnh Phiên vẫn luôn nở nụ cười ngọt ngào, trong mắt còn mang theo rạn nứt.

Nhưng bây giờ, Mạnh Phiên mỗi ngày chính là đi học chỉ cố học tập, tan học xoát đề, tiết tự học buổi tối kết thúc cậu sẽ là người đầu tiên lao ra khỏi lớp, ai cũng không đuổi kịp cậu ta.

Cậu ít nói hơn, ít cười hơn, không chơi trò tâm cơ xảo quyết hay không còn vui vẻ quản lý sơ cá nữa.

Phí Chuẩn cảm thấy đó là bởi vì việc bị bắt nạt trong tiệc sinh nhật của anh.

Anh trong lòng băn khoăn, muốn an ủi Mạnh Phiên vài câu, nhưng mỗi khi muốn cùng cậu nói chuyện, Mạnh Phiên liền sẽ lấy di động ra, mở đồng hồ đếm ngược 30 giây, cố muốn nói đến đâu cũng hết hứng.....

Được rồi, vậy thì không nói nữa, Phí Chuẩn đành cần thận chọn hai hộp sôcôla, coi như một món quà tạ lỗi với Mạnh Phiên.

Mọi người đều biết rằng Phí Chuẩn không thích sô cô la cho lắm, nên không thể tìm thấy một viên sô cô la nào trong một biệt thự rộng lớn của Phí gia là điều hiển nhiên, trong phòng bếp cũng sẽ chẳng bao giờ làm chocolate. Khi Phí Thừa nhìn thấy em trai mình mua sôcôla, còn lộ ra ánh mắt "Thật thần kỳ", cảm thấy em trai ngồi cùng bàn này, tiểu Omega kia thật đúng là khó lường.

Nhưng mà, Mạnh Phiên không nhận, đẩy trở về trên bàn Phí Chuẩn.

Thực lòng mà nói, lúc đó Phí Chuẩn có chút bực bội, chưa bao giờ thấy một ai khó đỡ như vậy, đương nhiên anh cũng chưa bao giờ dễ dàng ai. Nhưng không có cách nào, dù sao bữa tiệc sinh nhật kia cũng thật tệ, hai nhóc nói dối nhỏ này, một chút biểu hiện thế này cũng là bình thường.

Bản thân anh không thích sô cô la, lại bị trả lại, vừa nhìn đã thấy khó chịu.

Khi Mạnh Phiên còn đang múa bút thành văn, thời điểm nỗ lực xoát đề, cậu chợt ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào của sô cô la. Cậu không muốn bị phân tâm, nhưng mùi kia rất chí là thơm ấy khiến cậu không thể không quay đầu lại nhìn.

Sau đó, cậu thấy cả lớp đang ăn sô cô la, một số người từ xa đang lớn tiếng cảm ơn Phí Chuẩn vì đã cho họ ăn sô cô la.

Dường như mỗi người đều có hai viên, cậu lại không có, Mạnh Phiên nhìn một cách ghen tị, miệng chảy nước miếng một cách thèm thuồng, cuối cùng cũng đành nuốt xuống, lặng lẽ quay đầu lại tiếp tục xoát đề.

Tận mắt chứng kiến vẻ mặt đau khổ của Mạnh Phiên, trong mắt tràn đầy ghen tị, Phí Chuẩn: ...

Tiểu Beta đều khó đòi phó như vậy à? Không phải chính cậu ấy nói không

muốn sao? Tại sao giờ lại làm bộ dáng ủy khuất như vậy?

Phí Chuẩn không hiểu được, trong lòng tự nhiên bực bội.

...

"Haizzz! Tiểu Omega có làm gì xấu đâu? Còn không phải do chuyện xấu của Tô Hàm Ương, cô ta khi dễ Mạnh Phiên như vậy, Mạnh Phiên trên mặt không nói, nhưng trong lòng khẳng định đều đem chúng ta ghi hận, hai ngày nay Mạnh Phiên cũng không thêm để ý đến em í." Thiệu Trì oán hận mà nói.

Giữa trưa cơm nước xong, tới hiệu sách đi dạo, nhân tiện tiêu thực một chút.

Khi Phí Chuẩn nghe Thiệu Trì nói rằng Mạnh Phiên cũng không để ý cậu ta trong hai ngày qua, trái tim anh bỗng cảm thấy được an ủi một cách kỳ lạ.

Mỗi ngày đều bị bạn cùng bàn chĩa ra rìa, đổi lại ai cũng chịu không nổi a.

Thiệu Trì trấn an mà vỗ vỗ Phí Chuẩn: "Chờ một chút đi, để em ấy bình ổn tâm trạng, nói không chừng quá hai ngày em sẽ hết giận rồi tốt thôi."

Phí Chuẩn không đáp, băng qua hai dãy giá sách, nhìn thấy Mạnh Phiên trong khu học toán, đang lật xem một cuốn sách toán, đọc rất cẩn thận và chăm chú, sau khi lật vài trang, cậu lắc đầu đặt nó xuống trong thất vọng, lại nhặt một quyển khác lên, rồi lại thất vọng đặt xuống.

Mạnh Phiên đã ghé thăm hiệu sách được vài ngày, cuộc thi toán đang ở trước mặt. Cậu muốn làm thêm nhiều đề nữa, định mua một cuốn sách có các dạng đề đặc biệt hơn, nhưng chỉ có một vài cuốn sách câu hỏi học toán trong hiệu sách. Đi tới đi lui cũng chỉ có chừng ấy, khiến cậu rất ngán ngẩm.

Cuộc thi giải toán này dành cho toàn tỉnh, nếu người khác làm nhiều dạng đề mới hơn, mà cậu lại chỉ làm các đề cũ thì sẽ không có tiền bộ gì cả, cơ hội chiến thắng cũng giảm đi rất nhiều.

Mạnh Phiên thất vọng rời khỏi hiệu sách, Phí Chuẩn bước đến, lướt qua vài

cuốn sách cậu đã đọc, nghĩ đến cuộc thi toán, trong lòng có chút suy nghĩ.

Ngày hôm sau, Mạnh Phiên đến trường với chiếc cặp trong ngực, vì hôm nay cậu phải đóng học phí 1500. Hồi trước Mạnh Đình mang về 7000, Mạnh Phiên vẫn chưa gửi lại, vì vậy cậu đã mang theo, tính gửi tiền vào buổi trưa.

Trong cặp sách có tổng cộng 8500, quá nhiều, nếu làm mất cậu sẽ chết mất nên cậu phải ôm cặp sách thật cẩn thận.

Vào đến lớp, cậu vội vàng nhét cặp sách vào hộc bàn, nhét thật chặt rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi Phí Chuẩn đến, ánh thầy sắc mặt của Mạnh Phiên hôm nay không đặc biệt lạnh lùng nữa, cả người hơi căng thẳng lại khiến anh càng thêm bối rối.

Không phải Thiệu Tri đã nói, chờ một chút, khi hết giận rồi sẽ tốt hơn sao?

Tại sao cơn giận này vẫn tăng lên?

Phí Chuẩn vừa ngồi xuống muốn nói chuyện, Mạnh Phiên liếc mắt nhìn anh, liền lấy ra sách tiếng Anh chuẩn bị đọc, rồi lấy điện thoại di động ra đếm ngược 30 giây cho anh.

Phí Chuẩn: ...

Câm luôn, lấy ra một xấp giấy A4 được đóng bìa mỏng trong cặp sách, ném chúng lên bàn của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên nhìn xuống thì thấy trên đó có rất nhiều câu hỏi thi toán, câu hỏi này rất mới, vài đề cậu căn bản chưa từng gặp qua, liền sững sờ tại chỗ.

"Cho em?"

Đã qua mấy ngày ... Thật hiếm thấy rõ cuộc cũng nghe được cậu chủ động nói một câu.

Phí Chuẩn cảm thấy thập phần chưa xốt không rõ, lại cảm thấy nhóc lừ đảo này rất là buồn cười, chocolate không cần, nhìn đến mấy cái đề toán học thì hai mắt lại sáng lên.

"Chờ cậu."

Mạnh Phiên vẫn tỏ vẻ hoài nghi, lật nó ra, hỏi, "Đưa nó cho em? Thực sự đưa nó cho em?"

Phí Chuẩn bị cậu hỏi làm cho ngây người, "Làm sao vậy?"

"Không phải anh cũng tham gia cuộc thi toán sao? Giáo viên dạy toán kêu anh đăng ký."

"Ừ, vậy thì sao?"

Mạnh Phiên trợn to hai mắt, "Đề tốt như vậy, anh lại cho em? Hiện tại chúng ta không phải là đối thủ sao? Giải nhất tính chỉ có một."

Phí Chuẩn: ...

Anh chợt hiểu ra điều gì đó.

"Mấy ngày nay cậu đều bỏ qua tôi. Không phải là vì cậu coi tôi như đối thủ đây chứ?"

Thì không phải vậy à?

Mạnh Phiên nhìn những đề kia, cứng người.

Cậu cũng không cố ý nhắm vào Phí Chuẩn, cậu chỉ là cảm thấy Phí Chuẩn quá mạnh, nhưng giải nhất tính chỉ có một, nhiều tiền thưởng như vậy cũng chỉ có thể cho một người, cậu cần phải phí thường nỗ lực mà tranh, cho nên hai ngày này căn bản không có thời gian phản ứng bất luận kẻ nào, dù là thời gian rảnh rồi, cậu đều tận dụng không ngừng xoát đề.

Nhưng bây giờ thấy Phí Chuẩn hào phóng đưa đề mới cho cậu như vậy, Mạnh Phiên trong lòng cảm thấy rất khó chịu, cậu cảm thấy mình giống như một tên xấu xa, đề phòng người khác, nhưng người khác lại đối xử tử tế với cậu.

"Xin lỗi, nhìn như là em keo kiệt quá." Mạnh Phiên cụp mắt xuống, lông mi đen dày, nhìn qua bộ dạng cụp mi rũ mắt, đáng thương vô cùng.

Phí Chuẩn lúc này không biết mình nên vui vì Mạnh Phiên không giận mình hay nên cứng họng vì trong hai ngày nay cậu cầu kín chỉ vì một lý do vô lý như vậy.

"Cô của tôi là người ra đề trong các cuộc thi toán học trước đây. Cô ấy đã nghỉ hưu mấy năm rồi, nhưng vẫn còn một số nghiên cứu. Tôi thỉnh thoảng cũng hỏi cô ấy một số đề mới, cậu làm thử xem."

Anh càng nói như vậy, Mạnh Phiên càng cảm thấy áy náy, giận chính mình keo kiệt, "Còn anh thì sao? Anh đã làm được chưa? Mặc dù em quan tâm đến giải nhất tính, nhưng em không cần anh cho, chúng ta cùng nhau nỗ lực, vậy mới có bản lĩnh!"

Phí Chuẩn cười tủm tỉm gật đầu, "Ai nói cậu không có bản lĩnh đâu, tôi cũng làm rồi."

Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm, cảm động nâng niu tập đề, đối với Phí Chuẩn cười hí hí ngọt ngào, "Vậy cảm ơn anh nhé, tiểu ngọt Ồ tặng anh nụ cười ngọt nhất trần đời nè, anh thật là tốt!"

Phí Chuẩn: ...

Nụ cười ngọt ngào quen thuộc và tính tình kỳ quái lại trở về, lòng anh bỗng thoải mái lạ thường.

"Con gà của cậu có tên không? Tôi muốn đặt tên cho gà nhỏ." Mấy ngày trước Phí Chuẩn đã muốn thảo luận vấn đề này với Mạnh Phiên, dù sao đó

cũng là gà nhỏ do Mạnh Phiên mang đến, anh rất thích.

Mạnh Phiên cười khúc khích, gà con cuối cùng lại thành người thắng, muốn bay lên càn cao biển phương hoàng rồi.

"Anh thích gì thì đặt lấy, tũ như kêu nó là chocolate."

Phí Chuẩn:.....

Anh nhìn Mạnh Phiên bộ dáng vui vui vẻ vẻ, không giống như đang nói mỉa mình, "Cậu thích chocolate vậy à?"

"Đúng vậy, siêu thơm ngọt, ăn siêu ngon."

Nghe vậy, lỗ tai của Phí Chuẩn đỏ lên một cách bất thường, quay mặt đi chỗ khác, như tùy ý hỏi: "Vậy hôm qua tôi mang cho cậu hai hộp, sao cậu không nhận? Bởi vì tôi là đối thủ trong cuộc thi toán với cậu à?"

Mạnh Phiên bĩu môi, nghĩ đến ngày hôm qua một viên cũng không được ăn, lòng vẫn đau như cắt, trong bụng như có trùng, đều kêu gào muốn ăn.

"Quá lớn, hẳn là rất đắt? Em không thể nhận."

Phí Chuẩn: ...

Thì ra là thế.

Anh chợt nhớ ra hình như Thiệu Trì đã nói Mạnh Phiên thậm chí còn không nhận những món ăn vật đắt tiền hơn một chút, huống chi là hai hộp sôcôla lớn.

...

Bởi vì bộ đề toán mới, mối quan hệ giữa hai người đã dạn đi rất nhiều, khi tan giờ ra khỏi lớp, Mạnh Phiên không còn ở một bên rúc đầu tự giải đề nữa. Đã nói là cùng nhau nỗ lực, nên khi cậu có ý tưởng tốt giải quyết đề mới, cậu sẽ

luôn thảo luận với Phí Chuẩn.

Mạnh Phiên buổi trưa cũng không vội ăn cơm trưa, cậu muốn để dành tiền trước, nếu cảm thấy không thoải mái thì có thể ăn sau.

Lấy cặp sách trong bàn ra, Mạnh Phiên định đứng dậy, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Phí Chuẩn, anh còn ngồi vững vàng trên chỗ của mình, không có ý định ra ngoài ăn.

"Anh bị sao vậy?" Mạnh Phiên nhỏ giọng hỏi.

Thiệu Trì chạy tới, vỗ vỗ Phí Chuẩn, "Đi thôi, anh Chuẩn, đi ăn cơm."

Phí Chuẩn khẽ cau mày, quay đầu lại thấy người trong lớp gần như đã đi hết, anh mới nhẹ nhàng thở ra "Cậu đi đi, tôi có một câu hỏi không hiểu, muốn thảo luận với Mạnh Phiên một chút."

Vội vã muốn đi gửi tiền, Mạnh Phiên: ...

Thiệu Trì cũng biết, Phí Chuẩn hai ngày trước còn sầu đời vì Mạnh Phiên lạnh lùng với anh, thật vất vả hôm nay quan hệ hai người mới hòa hoãn, tự nhiên không quấy rầy, hiểu rõ mà cười hì hì đi trước.

"Anh không thoải mái sao?" Mạnh Phiên cúi xuống nhìn anh, thấy khuôn mặt tái nhợt của anh, trên trán chảy ra mồ hôi.

Hôm nay trời nóng, trong lớp bật điều hòa, cũng không đến nỗi chảy mồ hôi như vậy.

Phí Chuẩn vươn tay nắm lấy cánh tay Mạnh Phiên, kéo cậu lại gần, nhỏ giọng giải thích: "Tôi cảm thấy không ổn, tin tức tổ có chút không ổn."

Chết tiệt!

Mạnh Phiên cả kinh, cũng cảm thấy khẩn trương, tin tức tổ của Phí Chuẩn không ổn định sẽ dẫn tới hậu quả chính là rất nghiêm trọng!

Cậu không quan tâm đến việc gửi tiền, nhét lại cặp sách vào học bàn, nhìn đám học sinh tan học đi ăn cơm, trong lòng thầm cầu nguyện: Đi đi! Ra ngoài lẹ đi!

"Có cần thuốc ức chế không? Anh chịu đựng một chút."

Mạnh Phiên nhỏ giọng trấn an, sợ rằng lời nói của mình sẽ không có tác dụng, theo bản năng mà vươn tay sờ sờ đầu Phí Chuẩn, giống như xoa dịu con gà nhỏ lúc trước.

Phí Chuẩn ngốc một chút, có điểm muốn cười, nhưng không biết vì cái gì, trong thân thể dị động kỳ dị giống như thoáng ổn định một chút.

"Thuốc ức chế tôi có mang theo, nhưng thời gian có tác dụng hơi lâu. Tôi sợ nếu ảnh hưởng đến người khác sẽ gây phiền phức".

Lúc này, hai người đều có một suy nghĩ chung: Mạnh Phiên là Beta sẽ không bị ảnh hưởng gì, sẽ tốt hơn nhiều nếu cậu ấy ở lại giúp đỡ.

Còn một lý do nữa khiến Phí Chuẩn tin tưởng Mạnh Phiên đến vậy, Mạnh Phiên biết rõ mùi vị tin tức tổ của anh.

Mạnh Phiên rất lo lắng, nhìn bạn học cuối cùng ra khỏi phòng học, vồ vồ Phí Chuẩn ý bảo anh ấy trước tiên dùng thuốc ức chế, một tay đỡ lấy bàn, nháy ra, nhàn nhàng chạy khỏi phòng học.

Phí Chuẩn không biết cậu định làm gì, chịu đựng cố gắng mà không chế tin tức tổ rất là vất vả, run run mò tay lấy từ trong cặp ra thuốc ức chế độc quyền, chính mình tự tiêm một nhát.

Mới vừa tiêm xong, Mạnh Phiên đã trở lại, đem anh đỡ lên.

"Lớp học nguy hiểm quá. Em không biết khi nào các bạn trong lớp mới về. Em đã đến văn phòng tiếng Anh. Các giáo viên đều đã đi ăn rồi. Chúng ta đến đó rồi đóng chặt cửa sẽ an toàn hơn nhiều."

Phí Chuẩn không phản đối, rất cảm kích Mạnh Phiên đã ân cần như vậy, nhưng không còn khí lực, chỉ có thể gật đầu, chèo tay qua vai Mạnh Phiên, dựa vào cậu rồi đi đến văn phòng tiếng Anh.

Vào văn phòng, Mạnh Phiên để Phí Chuẩn ngồi trên ghế trong phòng của Lăng Di, rồi ngay lập tức đóng cửa lại, khóa trái, cửa sổ cũng đóng lại.

Phí Chuẩn lập tức thả lỏng toàn thân, tin tức tổ toàn thân lập tức tản ra.

Với chất ức chế độc quyền, tình hình tốt hơn nhiều, so với cuộc náo loạn tin tức tổ trên đường phố một năm trước, lần này chỉ là một sự bất ổn nhỏ, sau một thời gian chắc chắn sẽ tốt hơn.

Mạnh Phiên sau khi đóng cửa sổ, chợt ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt trong văn phòng, hơi lạnh, giống như sô cô la vừa lấy ra từ tủ lạnh, có mùi thơm lạnh thấu xương, vừa ngọt vừa đắng.

Cậu có chút thêm, có chút thêm lam mà nhắm mắt hung hăng ngửi một chút, trong miệng theo bản năng phân bố nước miếng.

Đi đến bên cạnh Phí Chuẩn, Mạnh Phiên có chút kinh ngạc nói: "Hóa ra anh có vị sô cô la?"

Phí Chuẩn, người nghĩ rằng Mạnh Phiên đã biết: ...

Chết đứng ngay tại chỗ.

Quả nhiên là nhóc lừa đảo đáng ghét, hóa ra trước kia lừa anh! Anh thế mà còn tin nhiệm cậu ta như vậy, một chân dẫm vào cái hố to này!

Phí Thừa có thể trông như thế này không nhờ ~ tôi nghĩ là có hơi quyền rũ với hot quá, ảnh phải lạnh lùng hơn cơ nhưng tôi vẫn cứ thích share cho mấy bạn >O<

[Click để xem ảnh](#)

WeiBo 徐维森喔

Chương 18: Sĩ mê

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Phí Chuẩn bị nhóc dỗi trá lừa gạt, tự khai ra bí mật tin tức tổ của mình ra, chết đứng tại chỗ, vừa hối hận vừa bức xúc!

Quá bất cần! Mạn Nhiên ở tiệc sinh nhật anh chịu ủy khuất, làm anh gỡ bỏ chút phòng bị, mấy ngày nay còn vẫn luôn nghĩ làm thế nào để dỗ dành nhóc lừa đảo này.

Anh hoàn toàn quên mất, Mạn Nhiên trước kia lúc bị Hạ Dương vu oan, còn vạch ra mưu kế xảo quyệt, làm bộ chính mình cố ghi âm, đem Hạ Dương chơi đến chóang váng. Lúc ấy, anh rõ ràng đã từng hoài nghi, hoài nghi Mạn Nhiên khả năng căn bản không biết mùi vị tin tức tổ của anh, đều là lừa anh hết!

Áh! Đều tại nhóc Beta này giả trang tiểu Omega quá tốt! Chỉ là bị lẫn lộn đạ mấy ngày, hôm nay thấy cậu ta cười một cái, thế mà cứ thế mắc bẫy khai ra hết bí mật!

Phí Chuẩn hoàn toàn không biết nên bày biểu tình gì, anh trầm mặc, nhìn qua sắc mặt rất khó coi, ánh mắt lạnh băng,

Còn Mạn Nhiên, người vẫn đang thêm thường hít hà vị ngọt ngào của sô cô

la trong không khí, bị mắt lạnh nhìn chằm chằm thật lâu, mới hậu tri hậu giác mà nhận thấy được không thích hợp.

Cậu hình như bị lộ rồi? Lúc trước không phải cậu làm bộ biết vị tin tức tổ của Phí Chuẩn sao?

Mạnh Phiên ngây ngốc, theo bản năng liền bắt đầu giả vô tội, cùng Phí Chuẩn mắt to trừng mắt nhỏ, nhưng trong lòng đang nhảnh nhảnh nghĩ ra biện pháp để cứu vãn tình thế.

Cậu từ trong hương sô cô la vừa lạnh vừa đắng tỉnh táo lại, từng bước phân tích, tìm đúng trọng tâm vấn đề.

Tại sao Phí Chuẩn lại tức giận? Chỉ vì bị mình lừa biết được vị tin tức tổ của anh thôi hả....

Cái này thì có gì mà tức giận chứ? Đương nhiên, sao có thể không tức giận được, nhược điểm của bản thân bị bắt được, kết quả lại khinh địch, ngược lại đem nhược điểm show cho cậu xem, ai lại không tức đến hộc máu.

Nhưng anh thật sự quan tâm đến cái nhược điểm này nhiều đến thế sao? E rằng đó chỉ là do lòng tự trọng của Alpha mà thôi.

Khác với mãnh A, vị tin tức tổ phải đặc biệt độc đoán, đặc biệt kể đến anh trai của anh rất bá đạo, là vị bảo tuyết rất khủng khiếp, thì anh lại là vị sô cô la ngọt ngào. Được chiêu chuộng từ bé, anh từ nhỏ đã là học bá nhiều năm như vậy, thật không giữ được mặt mũi, cảm thấy chính mình không phải thuộc tính lạnh lùng lạnh đậm cool ngầu thì không được.

"Sao anh lại nhìn em như vậy?" Mạnh Phiên ngây ngô nghiêng đầu, sau đó hít lấy thật mạnh mùi sô cô la trong không khí, hai mắt sáng ngời thổi rầm cầu vòng: "Tin tức tổ của anh thật sự có mùi siêu thơm, siêu dễ ngủi ấy, em rất thích! Đừng nói tới Omega nhỏ, Beta nhỏ ngủi được một chút cũng không thể không trầm mê trong đó đâu! "

(Rầm cầu vòng: Thường dùng để chỉ những người hâm mộ thổi phồng khoa

trương về thần tượng của mình, toàn là ưu điểm, thậm chí thần tượng có đánh rắm cũng nói thành nó là cầu vồng.)

Phí Chuẩn: ...

Bị thổi đến không nhìn được mặt lạnh.

Mạnh Phiền lại si mê mà dùng sức hút một ngụm, " Trời a, đây là cái loại tin tức tổ cực phẩm gì a, có Omega nhỏ nào cho thể chịu được mùi hương của Alpha này đâu!"

Phí Chuẩn:.....

Thực sự dễ người như vậy sao? Lỗi tại ửng đỏ.

"Đừng lo lắng, em nhất định sẽ không nói ra! Em chính mình tự biết tự vui về thôi! Em thật sự rất thích chocolate!"

Phí Chuẩn: ...

Không thể nhìn được, Phí Chuẩn quay đầu đi một cách mất tự nhiên.

Mạnh Phiền rõ ràng một bộ diễn rất giả trân, lời nói cũng là yêu dị kỳ quái quen thuộc, nhưng nhìn đôi mắt lấp lánh kia của cậu, Phí Chuẩn liền đỡ không được, cảm thấy Mạnh Phiền là thật sự cảm thấy như vậy, làm trong lòng anh nhìn không được bang bang nháy.

Anh thoáng nhìn rõ ràng rất tức giận và khó chịu, muốn lên án nghiêm khắc hành động thích lừa người của tên nhóc này! Cuối cùng lại bị thần âm ngọt ngào của cậu thổi phồng đến quân lính tan rã.

Phí Chuẩn đơn giản dựa lưng vào ghế văn phòng, nhắm mắt dưỡng thần để giảm bớt các triệu chứng.

Thấy anh không tính sổ mình, Mạnh Phiền thở phào nhẹ nhõm, thềm cười đắc thắng. Nhưng cậu cũng không nói dối, cậu thực sự rất thích mùi hương

này.

Đáng tiếc, cậu là một Beta, Beta người được rất ít hương vị tin tức tổ, cậu giờ phút này có chút cái giận chính mình vì cái gì không phải là Omega, cậu rất muốn hung hăng mà người vị chocolate nồng đậm thơm ngọt của Phí Chuẩn! Hận không thể đem ảnh người đến cậu!

Khi Phí Chuẩn mở mắt ra lần nữa, ánh nhìn thấy Mạnh Phiên đang ngồi xổm bên cạnh bàn của Lăng Di, hai tay ôm lấy cái bàn, cúi người dịch dịch gần ánh hơn một chút, nhắm mắt người người, cái mũi vừa động, nhúc nhích như một con thỏ nhỏ.

Đột nhiên, khuôn mặt của Phí Chuẩn đỏ bừng, sợ bị nhìn thấy, ánh đưa tay ra giả vờ không nói nên lời, dán lên mặt.

Mùi sô cô la trong phòng làm việc càng ngày càng yếu, Mạnh Phiên gần như không thể người thấy, mở mắt ra đã thấy sắc mặt của Phí Chuẩn cũng hồng hào không còn tái nhợt nữa, nghĩ chắc ảnh cơ bản đã ổn ổn chút rồi.

"Ánh thấy khá hơn chưa? Vậy em đi ra ngoài trước nhé, em còn có việc cần làm, ánh cứ từ từ nghỉ ngơi."

Mạnh Phiên nói xong liền xua tay rời đi, chợt nhớ tới tiền của mình vẫn còn ở trong phòng học, trong lòng có chút sợ hãi. Hơn nữa, cậu cũng sợ Phí Chuẩn ổn hơn, liền tính số vụ bị cậu lừa, chạy trước vẫn là thượng sách.

Lúc này một vài bạn học đã trở về lớp, Mạnh Phiên có chút lo lắng vội vàng lấy cặp sách ra, thấy tiền vẫn còn trong đó, cậu mới yên tâm mà ôm đi nộp.

Buổi sáng đóng 1.500 học phí, còn lại 7.000, số tiền trong máy gửi đi chính xác làm Mạnh Phiên hoàn toàn yên tâm.

Vào buổi chiều, Mạnh Phiên lại chăm chỉ xoát đề, cậu không tháo luận bài với Phí Chuẩn nữa, dường như đã trở lại như hai ngày đối địch với Phí Chuẩn lạnh lùng. Nhưng cậu thực sự sợ Phí Chuẩn sẽ hỏi về vụ tin tức tổ một lần nữa, nghĩ chính mình nên tận lực tạm thời không cần trêu chọc ánh.

Phí Chuẩn xem cậu một bộ dáng chột dạ, muốn cười một tiếng, lại nghĩ đến việc trong văn phòng, cậu ta cố gắng giữ tin tức tổ của mình như vậy, nhìn dáng vẻ là thật sự thích, trong lòng mặc danh có điểm đặc ý, còn rất vui vẻ, liền không thêm số đo vụ cậu lừa người nữa.

Buổi học cuối cùng chiều nay là họp lớp, lúc Lăng Di bước vào, vẻ mặt có chút nghĩ lêm túc, đáng sợ tới mức học sinh trong lớp còn tưởng rằng thầy giáo ma quỷ lại muốn ra yêu sách gì, làm bọn họ không dám xì xào bàn tán một bộ ngoan ngoãn không dám nói một lời.

Đóng cửa phòng học, Lăng Di đứng trên bục giảng, sắp xếp lại biểu cảm của mình, thư giãn một chút rồi mới nói.

"Các bạn học, hôm nay buổi sáng các em giao học phí, thầy kêu lớp trưởng thu, rồi cùng đến văn phòng, cũng đã kiểm kê qua, không có vấn đề gì. Là thầy sơ sẩy, không kịp thời nộp lên, giữa trưa ăn cơm trở về, phát hiện thiếu mất 7000."

"Hà? Có kẻ trộm trong trường học?"

"Không thể nào! Ai bạo gan như vậy?"

"Là bạn học của chúng ta sao thầy?"

Lăng Di vẫy vẫy tay ra hiệu mọi người yên lặng, bình tĩnh nói: "Thầy muốn nói với các em là thầy không nghi ngờ ai, chỉ là muốn cùng nhau giải quyết chuyện này. Thầy đã xem camera, lại phát hiện đã bị hỏng. Vì vậy, thầy chỉ có thể làm điều này trước, hỏi các em có ai vào văn phòng hôm nay. "

"Chỉ là hỏi theo lệ chút thôi. Đừng có gán nặng tâm lý. Nếu thầy mạo phạm các em, chỗ thầy xin lỗi trước. Ngoài lớp trưởng và đại biểu Tiếng Anh, hôm nay có em nào đến văn phòng không?"

Mạnh Phôi: ...

Phí Chuẩn: ...

Họ đến văn phòng để không ảnh hưởng đến các học sinh khác, không có gì phải giấu giếm. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, Mạnh Phiên là một Beta giả Omega, nếu muốn bình thản mà nhận là do tin tức tố của Phí Chuẩn bồng nhiên dị thường, mới cùng ảnh ở bên trong chậm rãi chờ đợi, vậy có chút sai sai sao ấy.

Rồi loạn tin tức tố của alpha, đặc biệt là loại gen hồng hách của Phí Chuẩn, có thể dễ dàng khiến Omega động dục ngay tại chỗ. Làm thế nào để một Omega có thể ở cùng? Lý do này hơi bị phi lý luôn.

Hai người nghĩ đến đây, đều khó xử tại chỗ, nhất thời không biết nên tìm lý do gì.

Lúc này, một Alpha đột nhiên giơ tay lên, "Thầy Lăng, buổi trưa em nhìn thấy Mạnh Phiên lén lút ra khỏi văn phòng tiếng Anh! Sau đó em còn nhìn cậu ta đến ngân hàng gửi tiền!"

Mạnh Phiên: ...

Thật là một cái nồi lớn.

"Tôi đúng là có đến đến văn phòng, sau đó đi gửi tiền. Số tiền này hôm nay được mang từ nhà đến, là bà ngoại muốn gửi vào thẻ ngân hàng." Mạnh Phiên đứng dậy giải thích một cách bình tĩnh.

Các bạn cùng lớp cũng không quá tin tưởng. Làm thế nào gửi một khoản tiền liền có thể trở thành bằng chứng?

"Ông Ngôn cậu thiếu đòn à, tôi trước kia đưa Mạnh Phiên một ly trà sữa đắt một chút, cậu ấy còn không nhận, cậu ấy sẽ trộm tiền ư?"

"Đúng vậy, đừng có nghĩ ngờ bạn học của mình tùy tiện, còn có tình bằng hữu không vậy?"

"Mắc cười, Mạnh Phiên chắc chắn sẽ đạt giải nhất trong cuộc thi toán học, giải thưởng là 8.000. Cậu ấy thêm vào 7.000 kia?"

Thấy mọi người không tin, Ông Ngôn không phục chỉ vào Mạnh Phiên nói: "Nếu các cậu không tin tôi, hỏi cậu ta xem còn lại bao nhiêu tiền!"

Mạnh Phiên: ...

"Còn lại 7000, nhưng tôi không ăn trộm."

Giọng nói ủng hộ Mạnh Phiên yếu đi một chút.

Đều là 7000, nghe giống như có chút trùng hợp.

Phí Chuẩn nhất thời không lên tiếng, anh nhàn nhón chóng nắm bắt được sự trùng hợp của việc này. Thoạt nhìn, chính là có người đứng sau. Ông Ngôn là một học sinh bình thường, ngay cả khi cậu ta có xích mích với Mạnh Phiên, muốn hãm hại cậu, thì cũng đâu có đủ khả năng phá hoại camera của trường học?

Khi lớp học còn đang ồn ào nhốn nháo, Phí Chuẩn đã gửi một tin nhắn cho Phí Thừa, nhờ anh giúp điều tra tình hình ở trường.

Phí Thừa nhìn đến việc bạn cùng bàn của em trai bị vu oan, nhíu mày, có chút sinh khí. Nhưng tưởng tượng đến chính mình có thể đến trường học, đến văn phòng Lăng Di xử lý chuyện này, hẳn lại tức khắc hăng hái!

"Lúc đó tôi đã nghĩ Mạnh Phiên rất kỳ quặc nên đã quay video lại. Đây là bằng chứng. Cậu ta đã lên ra khỏi văn phòng!"

Ông Ngôn mở video trên điện thoại di động, muốn cho mọi người xem.

Ngay khi mọi người đang xúm lại xem bằng chứng, ngay cả Lăng Di cũng không thể kiểm soát được tình hình, Phí Chuẩn đã đứng dậy.

"Tôi cũng ở văn phòng tiếng Anh vào buổi trưa. Tôi đã ở cùng Mạnh Phiên.

Tôi có thể làm chứng cho cậu ấy. Cậu ấy không trộm."

Giọng nói vừa dứt, tiếng huýt sáo trong phòng học dần dần trở nên yên tĩnh, mọi người nghe thấy rõ ràng, tất cả đều sững sờ tại chỗ.

Uông Ngôn cũng choáng váng, không ngờ rằng Phí Chuẩn cũng có mặt ở đây lúc đó!

Lăng Di đau đầu vì ồn ào, xoa xoa thái dương, hỏi một cách bình tĩnh nhất có thể: "Buổi trưa hai em đến văn phòng làm gì?"

Mạnh Phiên: ...

Cậu hơi sợ Phí Chuẩn sẽ kể hết mọi chuyện, như vậy bí mật là Beta của cậu rất có thể bị phát hiện.

Phí Chuẩn trầm mặc một hồi, vẻ mặt bình tĩnh, lỗ tai đỏ lên, "Buổi sáng cùng cậu ấy sơ giải đề. Đánh cuộc chính là mùi tin tức tổ. Em thua sẽ phải cho cậu ấy ngồi một chút. Tin tức tổ của em có chút bá đạo, sợ ảnh hưởng các bạn học khác, cho nên đến văn phòng không có ai."

Mạnh Phiên: ...

Logic rành mạch, không hề có vấn đề.

"Đù đù đù đù đù!"

"Thua! Tổ không đủ tư cách biết hương vị của nam thần, chẳng lẽ là vì không giải được toán nâng cao sao? Tổ đau lòng quá đi mất!"

"Tổ cũng muốn biết mùi vị của nam thần! Ahhhhhh! Tổ khổ quá mà!"

"Bắt lấy trọng điểm! Tin tức tổ bá đạo! Hương vị của nam thần hẳn là rất kinh người!"

"Mãnh A vô địch!"

Phí Chuẩn:.....

Không khí trong phòng học bỗng nhiên thay đổi, Uông Ngôn cũng không dám chọc Phí Chuẩn, nhưng chúng cứ đã giao ra, liền tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn thấy lớp học lộn xộn, cũng không có học sinh nào khác ở trong văn phòng nữa, Lăng Di sắp xếp bài tập cho mọi người, trước tiên đưa ba học sinh đến văn phòng để nói chuyện.

Không có ai trong văn phòng, Lăng Di không muốn ba đứa cô gái nặng tâm lý, vì vậy anh ấy đã dọn ghế muốn cùng họ ngồi lại nói chuyện từ tốn.

"Uông Ngôn, ai sai cậu làm, nhân lúc còn sớm nói ra, đừng lãng phí thời gian của mọi người." Phí Chuẩn nói thẳng.

Uông Ngôn héo luôn tại chỗ, do dự, "Tôi chỉ tình cờ nhìn thấy, cảm thấy kỳ quái, mới quay video, nếu là hiểu lầm, tôi đây xin lỗi."

Phí Chuẩn liếc mắt nhìn cậu ta, "Trùng hợp? Sau đó, làm thế nào cậu biết Mạnh Phiên có 7.000 trong túi? Cậu lục túi cậu ấy? Đếm số tiền, sau đó cậu tới văn phòng trộm 7000, vừa lúc giá học cho Mạnh Phiên? Ăn trộm thật ra chính là cậu?"

Đậu má!

Cái nòi này nặng đến không dậy nổi đâu!

Uông Ngôn sợ tới mức đứng lên, "Không không không! Tôi không trộm!"

"Vậy tại sao cậu lại lục túi của Mạnh Phiên?" Phí Chuẩn hỏi.

"Tôi, tôi, tôi ... tôi chỉ tình cờ nhìn thấy trong đó có 7000..." Uông Ngôn nói không lựa lời, hoàn toàn đã quên, Phí Chuẩn chỉ là suy đoán hấn lục túi Mạnh Phiên, hiện tại hấn như vậy vừa hay, tự khai.

Mạnh Phiền liếc nhìn Phí Chuẩn, có chút muốn cười.

Một chiêu "giả vờ như tôi đã biết hết mọi thứ" này, Phí Chuẩn đã học được thực sự tốt.

Lăng Di sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng, điều này rất rõ ràng là Ông Ngôn đã vu oan giá họa.

"Ông Ngôn? Tiền là em lấy? Hay là giúp người khác vu oan? Nghĩ kỹ rồi nói."

Ông Ngôn sắc mặt trắng như giấy, "Không phải em! Thật sự không phải em! Em..... Là giúp người khác vu oan, tiền em cũng không muốn lấy....."

Mạnh Phiền nghe vậy, cười, "Vu oan thành công, tôi phải trả tiền, còn cậu có 7000 kia tiêu, một công đôi việc có phải hay không? Vậy cậu chính là ăn trộm nhá!"

Ông Ngôn tuyệt vọng, nhìn Lăng Di mặt lạnh, sợ hãi mà hoảng hốt run rẩy,

"Là Thành Nam trung học Tô Hàm Ương..... Cô ta sai tôi, tôi thật sự không muốn số tiền kia!"

"Dù vậy cậu vẫn là ăn trộm thôi, phải bị xử phạt." Mạnh Phiền nghiêng đầu, cười.

Ông Ngôn cảm thấy khuôn mặt tươi cười của Mạnh Phiền giống như ác quỷ, không ngọt ngào chút nào, thật là đáng sợ!

Văn phòng yên lặng trong chốc lát, cánh cửa đột nhiên bị mở ra, lạnh khốc tựa Diêm Vương, Phí Thừa đi vào mang theo khí tràng của mình, theo sau là Tô Hàm Ương thập phần ủy khuất vào.

"Không cần hiểu lầm chúng tôi!" Phí Thừa trầm giọng cùng Lăng Di nói.

Một tiếng này, như một tia sét giữa đất bằng, vang lớn vô cùng, rất là đáng sợ.

Lăng Di:.....

"Phí tiên sinh, tôi luôn tin tưởng Phí Chuẩn cùng Mạnh Phôi, mọi việc cũng đã hiểu rõ ràng."

Phí Thừa gật đầu, vẻ mặt vẫn lạnh lùng liếc Tô Hàm Ương, "Là con bé tìm người phá camera trường. Trường anh không quản được con bé, tôi sẽ đi gặp cha mẹ nó."

Thời điểm Mạnh Phôi nhìn thấy Tô Hàm Ương, liền hét chỗ nói nổi.

Nhưng là nhìn thấy Phí đại ca sấm rền gió cuốn, bắt được tiểu kê còn đem người đến phá án, rất sung sướng.

Mạnh Phôi đứng dậy, nghĩ đến nơi mát Tô Hàm Ương một phen, đột nhiên ơng ơng trong đầu, cả người rất chóng mặt, trong phút chốc như choáng váng, cả người ngã xuống.

Phí Chuẩn ngồi ở bên cạnh sưng sốt, vội vàng đứng dậy đỡ lấy, "Cậu sao vậy?"

Mạnh Phôi cảm thấy mình có thể bị hạ đường huyết, vì vậy cậu lắc nhẹ đầu, cả người đều không còn sức lực, vì vậy đành dựa vào Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn không biết cậu đây là thật hay giả, rốt cuộc hồi trước lúc chọc tức Tô Hàm Ương, nhóc lừa đảo này cũng làm bộ như vậy. Sợ hãi như thật, cứ như vậy ôm liền ôm, một bộ không dám buông tay.

"Cứ từ từ dựa vào."

Tô Hàm Ương hai mắt đỏ bừng, "Một dạng nghèo kiệt hủ lậu, giả bộ cái gì, đồ trà xanh nhà quê!"

Phí Chuẩn sắc mặt lạnh lùng, vừa định khiển trách cô, Phí Thừa đã cất bước trước, lạnh lùng nói: "Tiên vào cửa Phí gia nhà tôi, không phân biệt giàu

nghèo!"

Phí Chuẩn trong lòng nhất thời lộp bộp, cho rằng đại ca lại đang hiểu lầm rồi, trực tiếp đem Mạnh Phiên thành con dâu nhỏ nhà Phí gia?

Quay đầu đã thấy, người Phí Thừa đang nhìn chính là Lăng Di, thần sắc nghiêm nghị, một bộ dáng anh dũng tuyên thệ.....

Tô Hàm Ương cũng cho rằng nơi chính là Mạnh Phiên, oa oa mà khóc, "Phí đại ca! Hấn như thế sao xứng đôi với Phí gia? Hào môn không phải người nào đều có thể tiến vào! Môn không đăng hộ không đòi!"

"Nhà họ Phí không có tranh chấp hào môn! Là một gia đình hòa thuận! Tim bạn đời không nhìn tiền bạc hay giới tính, chỉ cần thích là được!" Phí Thừa tiếp tục trầm giọng tuyên thệ.

Phí Chuẩn: ...

Nói rất đúng, nhưng làm ơn đi anh hai, nhanh một chút tiến đến yêu đương, bỏ hết mấy cái kỷ năng theo đuổi kinh dị này đi cho em nhờ! Trông ba lần ba xàm chết mắt!

Lăng Di bị anh ta nhìn đến sồn cả tóc gáy, không biết Phí Thừa bị làm sao mà cứ nhìn chăm chăm vào anh.

"Đương nhiên! Mãnh A Phí gia, thích nhất người lương thiện." Phí Thừa nói, rồi cuộc quay đầu nhìn Tô Hàm Ương liếc mắt một cái, ánh mắt âm thầm, "Cô không được."

Tô Hàm Ương:.....

Nay up bằng chương cả trên web dembuon và ở truyenwika1.com :3

Hôm nay là Tô Hàm Ương - nữ phụ Omega, sau vụ này không biết em còn

đặt diễn không :)))

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Weibo: 曦子的小彭

Chương 19: Uống rượu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Tô Hàm Ương một lòng nhào vào Phí Chuẩn, vẫn luôn cảm thấy dựa vào gia thế của mình, chắc chắn là lựa chọn Đ xứng nhất với Phí Chuẩn. Cô trăm triệu lần không nghĩ tới, cơ hội của mình cứ như vậy liền bị Phí Thừa một câu phủ nhận.

Phí Thừa là người nói một không nói hai, người nhà họ Tô cũng phải nể anh ta vài phần, vừa nói xong thì Tô Hàm Ương đã hết hồn, khóc lóc thảm thiết.

Phí Thừa vẫn luôn nhìn Lăng Di, nhưng không thấy khuôn mặt tươi cười của cậu ấy, Phí Thừa cảm thấy mình cố thể lại làm loạn hơn rồi, tâm trạng liền không tốt, thấy Tô Hàm Ương khóc sụt sùi, phiên đến khó chịu, liền phải người đem vị đại tiểu thư này đưa về, cũng báo cho Tô gia trưởng biết chuyện tốt cô đã làm, nói thẳng chớ lại đánh chủ ý lên em trai anh lần nữa.

Trong khi anh giải quyết những vấn đề này, Lăng Di cũng đang giải quyết với Ương Ngôn.

Ương Ngôn mặc dù bị người khác xúi giục nhưng cậu ta thực sự đã lấy tiền, nói đúng ra thì cậu ta là một tên trộm, hơn nữa còn vu khống bạn cùng lớp của mình, phải bị trừng phạt, về mức độ trừng phạt, phạt nặng hay nhẹ thì Lăng Di còn phải suy nghĩ thêm nên đàn áp cho Ương Ngôn về trước.

Lăn lộn cả buổi, không tới vài phút nữa là tan học, vừa lúc là giờ cơm, Phí Thừa trong lòng lại ngo ngoe rục rịch, trên mặt thì vẫn cứ băng băng lăn lăn, Phí Chuẩn nhìn đến đau cả đầu.

Mạnh Phien tính về luôn bỗng dừng lại, nhìn bầu không khí khác lạ trong văn phòng, đứng thẳng dậy nhìn Phí Chuẩn liếc mắt một cái.

Phí Chuẩn thấy cậu không có việc gì, liền nói: "Cảm ơn Lãng lão sư tin tưởng em cùng Mạnh Phien, giúp chúng em rửa sạch oan khuất, vừa hay tới giờ cơm, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi?"

Lời này nói trúng phóc tâm tư của Phí Thừa, Phí Thừa vội tiến lên một bước, mặt lạnh trầm giọng mời: "Đúng vậy, cảm ơn lão sư, là anh trai của Tiểu Chuẩn cùng Phien Phien, tôi cũng muốn mời Lãng lão sư ăn bữa cơm."

Mạnh Phien:.....

Anh ấy trở thành anh trai của mình khi nào? Thụ sủng nhược kinh, Phí đại ca cũng quá thân thiện rồi á!

Lãng Di cảm thấy Phí Thừa đây là thầy Phí Chuẩn nói như vậy, không trâu bắt chó đi cày, không thể làm khác? Anh ta thật sự muốn mời mình ăn bữa cơm này à? Mặt mũi sao trông hằm hằm đen sì thế kia?

"Khách kìa, đây là điều tôi thân là chủ nhiệm lớp nên làm, cơm sẽ không ăn, cảm ơn thiện tình của Phí tiên sinh."

Phí Thừa nhất thời cảm thấy rất thất vọng, anh vừa thành niên liền giúp đỡ cha mẹ xử lý sự vụ công ty, mãi cho đến khi tốt nghiệp đại học, cha mẹ trực tiếp bỏ xuống mọi thứ xách vali cùng nhau đi du lịch vòng quanh thế giới, anh một tay chăm em trai, một tay dựng sự nghiệp, sấm rền gió cuốn, ở thương giới oai phong một cõi, còn chưa từng bị thất vọng thế này.

Mạnh Phien cảm thấy Phí đại ca thực sự đáng thương ghê, anh chỉ muốn thu hút sự chú ý của Lãng lão sư, nhưng dường như lần nào cũng thất bại.

"A, việc này thực sự phải cảm ơn Lăng lão sư, bằng không em liền bị tiếng oan, còn phải mất 7000 đồng, số tiền này đối với em mà nói thật sự rất quan trọng, Lăng lão sư nhất định phải cho chúng em cơ hội cảm tạ này, mình cùng nhau ăn một bữa cơm đi mà thầy!"

Mạnh Phiên nhìn Lăng Di rất chân thành, Phí Chuẩn vừa thấy, cũng đi theo phụ họa, trong lòng Phí Thừa mới ổn ổn một ít.

Nhìn thấy hai đứa học sinh của mình đều mong chờ, Lăng di cố gắng không để ý tới Phí Thừa mặt liệt, liền đồng ý.

Phí Thừa đưa mọi người đến một nhà hàng Pháp, Mạnh Phiên chưa bao giờ bước vào một nhà hàng như vậy trước đây, rất căng thẳng, lòng tự trọng của cậu sợ rằng mình không hiểu nghi thức ăn uống, tự làm cho bản thân trở nên ngốc nghếch.

Cũng may, Phí Chuẩn rất chiều cổ cậu.

Phí Chuẩn biết gia đình Mạnh Phiên không giàu có, tự nhiên cũng có thể suy xét đến điều này. Anh ngoài miệng cũng không oang oang dạy Mạnh Phiên nên như thế nào lấy đồ ăn, cái gì phải ăn trước, chỉ là ở mỗi một món, đều thực tự nhiên mà làm sẵn rồi mới đưa cho Mạnh Phiên.

Trong suốt quá trình, Mạnh Phiên rất thoải mái, ăn uống rất vui vẻ mà không hề tỏ ra rụt rè. Cậu phải thừa nhận rằng Phí Chuẩn thực sự rất tinh tế và âm áp với mọi người.

Trái lại Phí đại ca, toàn bộ quá trình đều trung một khuôn mặt Diêm Vương, miệng không nói, nhưng ngẫu nhiên lại nhìn lên Lăng Di, liếc mắt một cái, đều là ánh mắt lạnh khắc vô tình.

Đôi khi Lăng Di ngẩng đầu nhìn lên, đều cảm thấy thật thô lỗ, anh thật không biết mình đã chọc giận Phí Thừa ở điểm nào.

A này? Mà mục đích cái bữa cơm này là gì í nhỉ? Mạnh Phiên nhớ ra, nhìn lên

đều là thấy khuôn mặt đáng sợ của Phí đại ca xong liền tắt đài.

Vào cuối bữa tối, người phục vụ mang đến món tráng miệng và rượu tráng miệng. Mạnh Phiên nhìn thấy rượu, có chút ngốc, quay đầu nhìn Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn thấp giọng giải thích: "Loại rượu tráng miệng này độ không quá cao, hương vị rất ngọt, chocolate nhân rượu thường dùng chính là loại rượu này."

Tất nhiên Mạnh Phiên chưa bao giờ uống rượu, nhưng nghe thấy chocolate nhân rượu, lập tức hứng thú. Chính là chủ nhiệm lớp cũng ở đây, chờ lát nữa còn có tiết tự học buổi tối, không biết uống rượu có thể hay không bị lão sư mắng.

Mạnh Phiên ôm ly rượu khẽ ngửi, nó rất thơm, rất muốn ném thử, lại quay đầu thật cẩn thận dò hỏi mà nhìn về phía Lăng Di.

Một bộ dáng nhỏ đáng thương vô cùng, Lăng Di bị cậu chọc cười, nghĩ đến cậu hôm nay bị oan uống ury huyết, cũng không đành lòng cầm cậu, ôn nhu dặn dò: "Rượu chỉ uống một ngụm thôi, đừng uống nhiều."

"Cám ơn thầy! Em chỉ ném thử một chút thôi!"

Mạnh Phiên rất vui vẻ, nhìn đến Lăng Di cười với Mạnh Phiên, Phí Thừa cõi lòng chua xót.

Tại sao Omega bé nhỏ chỉ uống một chút rượu ngọt lại có thể khiến cậu ấy vui vẻ đến thế? Alpha thì không ngọt không làm cậu vui vẻ được à?

Mạnh Phiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Phí Thừa nhưng ánh mắt lại tràn đầy khát vọng, nhớ tới mục đích bữa cơm này vốn dĩ cũng là vì giúp Phí đại ca, Mạnh Phiên vội nói: "Phí đại ca, anh không kín Lãng lão sư một ly hả? Bữa cơm cũng sắp kết thúc rồi."

Phí Thừa sùng sốt, nhìn thấy ánh mắt Mạnh Phiên lóe lên từ "Ổ lên", cảm thấy Omega nhỏ mà em trai tìm thật không sai, là lựa chọn tuyệt vời cho Phí

gia!

"Đương nhiên!" Phí Thừa đứng dậy bưng ly rượu trắng miệng, một bộ trang trọng, như đang ký một hợp đồng lớn, kính Lăng Di, "Cảm ơn thầy đã chăm sóc chỗ nhậu đệ trong nhà."

Phí Chuẩn: ...

Nhậu đệ trong nhà? Là nói đến em trai anh là mình, hay chỉ cả anh và Mạnh Phiên vậy? Thật là một câu mơ hồ đầy anh trai.

Tuy nói Phí Thừa quá mức trịnh trọng khoa trương, nhưng lòng biết ơn không giả, Lăng Di tự nhiên sẽ không thể không uống, cũng đứng dậy, cười gật đầu: "Phí tiên sinh khách khí, đều là việc nên làm."

Uống xong ly rượu này, Phí Thừa cảm thấy rất thoải mái, hôm nay rốt cuộc anh cũng thực sự thu hút được sự chú ý của Lăng Di!

Bữa tối kết thúc, đưa bọn họ về trường học xong, trước cổng trường, trước khi chuẩn bị rời đi Phí Thừa nhìn em trai, một bộ "Anh rất vừa lòng" gật gật đầu, rồi mới xoay người rời đi.

Không biết đại ca đang làm gì, Phí Chuẩn:.....

Tiết tự học buổi tối, Mạnh Phiên cảm thấy không tốt lắm.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cậu liền cảm thấy chóng mặt nhức đầu, cả người vô lực, rất là buồn ngủ. Giáo viên ở trên bục giảng đề, Mạnh Phiên trước nay đều rất nghiêm túc nghe giảng, thế nhưng nay lại không tự chủ được mà như đi vào cõi thần tiên, nghe nghe một tí, trước mắt báng đen liền mờ dần, cậu thiu thiu chút nữa trực tiếp ngủ thiếp đi!

Một tiết lặp đi lặp lại như vậy, sau khi tan học, Mạnh Phiên nói với Phí Chuẩn: "Rượu ngọt uống rất ngon, nhưng em hình như không thể uống được rượu. Em nghĩ em say rồi hay sao ấy, rất chóng mặt luôn."

Phí Chuẩn: ...

Nhưng chút rượu ngọt kia giống như rượu trái cây, độ thật sự không quá cao, Mạnh Phiên thực sự cũng chỉ uống một hớp thôi, cậu ấy mãi cảm với rượu như vậy sao?

"Năm xuống một lát."

Vốn thấy Mạnh Phiên thích rượu ngọt kiểu Pháp như vậy, Phí Chuẩn còn định mang chút chocolate nhân rượu cho cậu ném thử, xem ra đành bỏ đi vậy.

Mạnh Phiên ngoan ngoãn năm một lúc, nhưng cái năm này, liền trực tiếp ngủ luôn, vào học rồi cũng không tỉnh.

Tiết học cuối cùng là lớp tiếng Anh của Lăng Di. Anh đã nhờ lớp trưởng sắp xếp một vài bài tập trong phiếu, trước khi kết thúc giờ học thì thu lại, chính mình không có tới nhìn, nên Phí Chuẩn liền không đánh thức Mạnh Phiên.

Anh làm bài rất nhanh, bình thường một tiết mới có thể làm xong bài điền từ vào chỗ trống, nhưng anh nửa giờ đã hoàn thành, kiểm tra lại đáp án lần nữa, thấy Mạnh Phiên còn không tỉnh, liền đem phiếu bài của cậu tới, thuận tiện làm luôn cho cậu.

Dù sao đi nữa, anh và Mạnh Phiên về cơ bản có thể đảm bảo sẽ không có sai trong việc điền bài tập, vì thế việc sao chép câu trả lời của anh cho Mạnh Phiên sẽ không thành vấn đề.

Ngay lúc anh đem đáp án đã điền để lên bàn Mạnh Phiên xong, Lăng Di liền lảo đảo lắc lư đi tới bên cửa sổ, trộm nhìn xem các bạn học trong lớp có ngoan hay không.

Vừa nhìn vào, đã thấy Mạnh Phiên đang đánh một giấc ngon lành!

Nếu những học sinh khác làm việc riêng, đột nhiên nhìn thấy lão sư đang đứng bên cửa sổ, nhất định sẽ bị hù chết, nhưng Phí Chuẩn, nhìn thấy Lăng

Di rồi lại rất bình tĩnh ra hiệu "im lặng".

Lãng Di bên cửa sổ: ...

(Chắc biểu cảm lúc này của anh là rất cuộc tôi là giáo viên hay em là giáo viên vậy ?????) :v

Hai anh em nhà Phí gia này, vẫn luôn làm anh khó hiểu như vậy.

Phí Chuẩn nhàn nhàn chóng viết một câu vào giấy nháp rồi đưa cho Lãng Di ở bên cửa sổ: [Cậu ấy uống say, bài tập làm xong rồi, thầy để cậu ấy ngủ một lát, cảm ơn thầy.]

Lãng Di: ...

Một ngụm rượu nhỏ liền say? Sao mấy giờ trước em không say, bây giờ em lại say?

Nhưng không có cách nào khác. Những học sinh xuất sắc có thể được ưu đãi. Thành tích của Mạnh Phiên tốt như vậy, dù sao cũng làm xong phiếu bài tập rồi, thôi thì cứ ngủ đi.

Lãng Di thăm dò, liếc nhìn tờ đáp án đã làm trên bàn của Mạnh Phiên, gạt đầu rồi rời đi.

Tiết tự học buổi tối tan, các bạn học hoan hô đưa giỡn, một đám dọn dẹp, kết bè kết nhóm về nhà.

Mạnh Phiên vẫn không tỉnh.

Trong chốc lát, Phí Chuẩn có chút bối rối không biết làm sao, nghĩ thầm định ngủ đến chết à, không phải bị bệnh gì chứ, chắc không sao nhỉ?

Các bạn trong lớp đều đã đi được một nửa, Phí Chuẩn thực sự có chút lo lắng, thò lại gần, trộm đem ngón trỏ để dưới mũi Mạnh Phiên, thăm dò hô hấp.

Vẫn tốt, còn thở, vẫn sống,

Phí Chuẩn dựa gần, đơn giản cúi đầu nhìn nhìn cậu, nghĩ làm thế nào đánh thức cậu dậy, nhưng lại phảng phất ngửi thấy mùi thơm thoang thoang của rượu trắng miệng Pháp ở Mạnh Phiên.

Xem ra lần này Mạnh Phiên không lừa người, khả năng tiêu hóa rượu quá yếu, say thật, chỉ uống một ngụm, trong hơi thở đã có mùi rượu ngọt ngào.

"Anh Chuẩn, tại sao Mạnh Phiên vẫn còn ngủ? Em ấy bỏ lỡ chuyến xe bus cuối cùng rồi hả? Chuyến xe cuối cùng luôn đến sau tiết tự học buổi tối rất sát giờ, nên lúc nào em ấy cũng là người chạy ra khỏi lớp nhanh nhất mà."

Thiệu Tri nhìn khuôn mặt đang ngủ của Mạnh Phiên, có chút si mê, ngồi xổm ở cửa phòng học quan sát, vừa lo lắng hỏi Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn không trả lời, nhưng Mạnh Phiên ngồi bật dậy theo phản xạ khi nghe thấy hai chữ "chuyến xe cuối cùng".

Hai mắt mờ mịt, thân thể hiển nhiên đã tỉnh, nhưng tâm hồn vẫn chưa tỉnh, "Chuyến xe cuối cùng? Không kịp rồi!"

"Phốc! Mạnh Phiên, em tỉnh chưa đây? Tan học rồi, tỉnh tỉnh, về nhà thôi!"
Thiệu Tri thấy cậu tỉnh, lớn tiếng kêu cậu.

Mạnh Phiên bồi rồi một lúc mới tỉnh dậy, thấy tất cả học sinh trong lớp đã đi hết rồi, phòng học bên ngoài khu dạy học tất cả đều là học sinh hướng công trường đi về, trong lòng lộp bộp một chút.

Trễ mất rồi.

"Em như thế nào ngủ như chết vậy? Sao anh không gọi em?" Mạnh Phiên kinh ngạc mà nhìn Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn giơ tay "Cậu uống say, gọi mãi không tỉnh."

Mạnh Phiên:.....

Rượu ngọt đáng ghét, hông hết cả việc!

Phí Chuẩn trấn an: "Đừng có gấp, gọi điện thoại cho bà ngoại đi, đêm nay ở lại nhà tôi."

Chuyện tới giờ, cũng chỉ có thể như thế.

Mạnh Phiên vẫn như cũ rất mệt, cũng liền không rồi rắm việc lại đến Phí gia quây rầy nữa, lấy ra di động, gọi điện thoại cho bà.

Có kinh nghiệm lần trước, bà nội biết Mạnh Phiên đã an toàn nên không hỏi nhiều mà chỉ dặn dò cậu không được gây phiền toái đến nhà người ta.

Sau khi cúp điện thoại, Mạnh Phiên nói: "Cảm ơn anh, lại làm phiền anh cùng Phí đại ca."

Phí Chuẩn lắc đầu nói không sao, nghĩ xong lại nói: "Lần này cậu nói với bà ngoại, không cần khách khí, không cần lại cho tôi gà mái già đâu."

Bằng không, sân sau sẽ trở thành trại gà mát.

Mạnh Phiên: ...

Nhìn bài tập của lớp vừa rồi được viết trên bảng đen, Mạnh Phiên giật mình ngủ quên không hoàn thành được, cảm phieu bài tập còn lại sắp xếp mới cùng Phí Chuẩn về nhà.

Phí Thừa nhìn bạn học nhỏ cùng bàn lại đèn, rất hoan nghênh, lại kêu phòng bếp làm cho hai đĩa đồ ăn khuya.

Mạnh Phiên cùng Phí đại ca chào hỏi qua, đi theo Phí Chuẩn đến căn phòng lần trước, nhanh chóng tắm rửa, mặc áo ngủ, ăn tiểu điểm tâm, rồi điên cuồng nhanh chóng làm xong bài tập điền từ vào chỗ trống.

Không đến nửa canh giờ, cậu đã hoàn thành xong, trong lòng nhẹ nhõm một hơi, Phí Chuẩn lại tìm tởi.

Không có biện pháp, lần này mang Mạnh Phiên trở về trước mặt Thiệu Tri, Thiệu Tri bắt được cơ hội này, lại la hét cầu xin muốn mang Mạnh Phiên cùng nhau ăn gà.

"Ăn gà không?" Phí Chuẩn vừa đứng ở cửa, vừa cảm điện thoại di động nhàn nhạt hỏi.

Mạnh Phiên sau khi làm xong bài, đầu óc bỗng dưng tỉnh táo, đương nhiên không từ chối, "Ăn! Hôm nay nhất định hạ cánh xong liền đi tìm balo cấp ba luôn, sau đó nhặt thật nhiều thú!"

Phí Chuẩn: ...

Vừa vào trò chơi, Phí Chuẩn đã nhìn thấy một balo Cấp 3 khi anh tiếp đất, nghĩ nghĩ nói, "Mạnh Phiên, lại đây, có một balo Cấp 3 ở đây."

"Thật sao? Em tới nè!"

Mạnh Phiên vui vẻ đi tới, đeo luôn balo cấp 3. Nhìn thấy Phí Chuẩn chỉ đeo balo cấp một, cậu sững sốt một chút, cười nói: "Ôa! Cảm ơn sự rộng lượng của anh! Anh đúng là người tốt ghê í!"

Phí Chuẩn không đáp lại, hôm nay anh không tích cực đánh người, vẫn luôn tìm kiếm đồ vật.

"Mạnh Phiên, lại đây, có một bộ y tế ở đây."

"Mạnh Phiên, đổi thành AKM."

"Mạnh Phiên, cho cậu Pepsi."

...

Ngóng trông cùng tiểu ngọt Ơ vui sướng cùng chơi trò chơi, Thiệu Trì cùng Chú Nhất Khai: ...

Phí Chuẩn tự thâu hết mọi việc chăm sóc tiểu ngọt Ơ. Bọn họ không hề có cửa trong tối này, thật đáng giận!

Phí Chuẩn cũng không biết tại sao, có lẽ là do hôm nay không có tâm trạng chơi game, lười đuổi theo địch đánh, đột nhiên cảm thấy nhạt nhẽo, cũng rất là thú vị.

"Mũ 3, tới lấy."

"Mạnh Phiên?"

Phí Chuẩn đã đưa Mạnh Phiên đi khắp nơi để nhặt đồ. Mạnh Phiên luôn rất tích cực, giờ có một cái mũ cấp ba, cậu lại không hề di chuyển.

Phí Chuẩn bước đến gần nhân vật trò chơi của Mạnh Phiên nói, "Có một cái mũ cấp ba ở đằng kia, cậu không cần à?"

Nhân vật trong game của Mạnh Phiên vẫn bất động.

"Mạnh Phiên có phải bị lag rồi không?"

Thiệu Trì khịt mũi, "Làm sao có khả năng, em ấy ở nhà anh Chuẩn dùng chung một mạng, cậu xem Chuẩn ca vẫn linh hoạt thế kia mà."

Phí Chuẩn: ...

Anh ở bên cạnh nhân vật trò chơi của Mạnh Phiên, sợ rằng ai đó sẽ đến tấn công cậu bất ngờ.

Đợi một lúc sau, Mạnh Phiên vẫn không nhúc nhích, Phí Chuẩn cảm thấy rất kỳ lạ.

Anh một bên cầm di động thao tác, đề phòng địch nhân tập kích, một bên đi đến cửa phòng bên cạnh gõ cửa, không có ai đáp lại, do dự một lúc, Phí Chuẩn mở nhẹ cửa ra nhìn vào ...

Gia hỏa này, Mạnh Phiên đã ôm di động ngủ từ lúc nào rồi.

Phí Chuẩn:.....

Một ngụm rượu nhỏ, liền đem người say đến không nổi.

Đãng vui thôi, đi học ở quê nè!

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Welbo 徐维森喔

Chương 20: Ảnh hưởng

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phien ngủ một giấc này ngủ đến thập phần thoải mái, từ trên giường ngồi dậy, duỗi người, xoa xoa đầu, cảm giác thần thần khí sáng, cố tình thần gấp trăm lần!

Chỉ một ngụm rượu nhỏ ngày hôm qua, cuối cùng cũng tan hết, về sau nhớ kỹ ngàn vạn lần không thể uống rượu.

Cậu tắm rửa xong đi xuống lầu, muốn cảm ơn Phỉ ca và Phỉ Chuẩn trước, đã thấy hai anh em vừa từ cổng biệt thự trở về.

"Chào buổi sáng Phỉ ca, chào buổi sáng Phỉ Chuẩn!" Mạnh Phien mỉm cười ngọt ngào vỗ tay với họ.

Phỉ Chuẩn hôm nay dậy sớm cùng anh trai đi chạy bộ buổi sáng, vừa quay về đã thấy tiểu O đáng yêu ngọt ngào chào đón ở cửa, tâm tình liền thập phần thoải mái, cảm thấy sáng nay thật tốt đẹp.

Phỉ Thừa cũng cố ý nghĩ như vậy, anh đột nhiên cảm thấy nhiều năm như vậy, từ sau khi cha mẹ đi chơi, còn lại khối băng lớn là mình và em trai ở nhà, trong nhà vẫn là quá vắng vẻ, không có chút sinh khí. Thì ra, trong nhà có tiểu Omega là cảm giác thế này, hoạt bát đáng yêu, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào kia giống như mặt trời nhỏ, trong lòng anh trai 100% ủng hộ em trai nhất!

"Xin chào!" Phí thừa nhiệt tình đáp lại với khuôn mặt lạnh lùng.

Mạnh Phiên: ...

Quên đi, cậu biết Phí Ca chỉ quen mặt Diêm Vương, nhưng thật ra rất thân thiện, không phải sợ!

"Chào buổi sáng," Phí Chuẩn cũng cười cười đi tới, nói: "Buổi sáng đã chuẩn bị xong, cậu đến nhà ăn dùng cơm trước, tôi cùng đại ca tắm xong sẽ xuống."

Khoảnh khắc hai anh em tiến lại gần, nụ cười ngọt ngào của Mạnh Phiên vụt tắt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vừa rồi cậu hãy còn tràn đầy năng lượng, đêm qua rõ là cậu thấy mình ngủ rất ngon, hôm nay đã hoàn toàn bình phục, sao đột nhiên Mạnh Phiên lại cảm thấy hơi choáng váng, đầu hơi ù đi, dạ dày cũng không thoải mái, tóm lại, thật giống như cả người không có một chỗ ổn.

Điều này thật kỳ lạ.

Cậu ngủ thấy mùi sương mờ bão tuyết, cũng ngủ thấy mùi sô cô la ngọt ngào đắng lạnh.

Cậu đã học trong lớp sinh lý, sau khi vận động gắng sức, một mức độ tin tức tổ nhất định sẽ được tỏa ra theo mồ hôi, nhưng nồng độ này vẫn tương đối thấp. Cho dù là Omega cũng sẽ bị nồng độ tin tức tổ này hấp dẫn, nhưng cơ thể sẽ không bị ảnh hưởng.

Một mức độ nhẹ như vậy, cậu là một Beta sẽ ngủ được sao?

"Mạnh Phiên?"

Nhìn thấy cậu bỗng nhiên ngây người, Phí Chuẩn duỗi tay ở trước mặt cậu quơ quơ.

Mồ hôi trên tay toát ra mùi sô cô la ngọt ngào, Mạnh Phiên rất thích, nhưng sau khi người thầy dường như lại cảm thấy khó chịu.

"À, không có việc gì, anh đi đi, em sẽ chờ anh với Phí đại ca cùng ăn cơm."

Mạnh Phiên nói, vẫy vẫy tay, có chút gấp không chờ nổi mà chạy nhanh đi.

Cậu nhanh chóng chạy vào phòng ăn ngồi xuống. Bữa sáng tinh tế dành cho ba người đã được bày sẵn trên bàn, nóng hổi và thơm phức, xua đi một phần mùi sô cô la từ chóp mũi của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên nhắm mắt im lặng một lúc, cảm thấy sự khó chịu trên cơ thể dần dần trở nên tốt hơn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Có gì đó không ổn, có phải cậu bị bệnh lạ gì không?

Khi anh em Phí gia đi qua, liền thấy Mạnh Phiên đang nhìn chằm chằm vào đĩa thịt gà trắng cắt sẵn.

Phí Chuẩn nghĩ rằng cậu ấy muốn ăn con gà trắng ở vị trí đối diện với Mạnh Phiên, nhưng ngại ngần, liền thuận tay bung lên để trước mặt Mạnh Phiên.

"Cậu ăn cơm trước đi, nhà tôi không câu nệ, trong nhà tôi cũng không có quy củ gì."

"Hà?" Mạnh Phiên đang xuất thần, không nghe thấy Phí Chuẩn nói gì, ngẩng đầu ngây ngốc nhìn anh.

Phí Thừa ngồi xuống ghế chính, nhìn em trai lắc đầu, em trai vẫn không hiểu ý của Omega, thật sự không biết theo đuổi người ta, còn phải chăm chỉ học tập!

(Anh chắc chú :)))

Vì vậy, Píi Thừa hỗ trợ giải thích: "Tiểu Philen, em yên tâm, đây là gà mua, gà mái già em đưa Tiểu Chuẩn vẫn đang nuôi ở sân sau, mỗi ngày đều ăn ngon uống tốt, chúng ta sẽ không ăn nó."

Mạnh Philen:.....

À cái này?

Lần trước không phải Píi Chuẩn mang canh gà của con gà mái già sao? Vậy là canh gà không phải là của gà mái già?

Tì mĩ nuôi dưỡng và không ăn là cái chuyện gì ế?

Píi Chuẩn: ...

Anh không hiểu tại sao anh cả lại phải giải thích làm gì, việc không muốn ăn thịt gà mái già, rõ ràng là anh tự mình suy đoán linh tính tâm tư bạn cùng bàn của mình, rồi lại ụp lên đầu mình cái nồi này?

Xấu hổ chết mất.

"Ăn cơm đi, sắp đến giờ rồi, sẽ trễ mất." Píi Chuẩn bắt lặc, vánh tai đờ bưng, đổi chủ đề.

Mạnh Philen cũng không trả lời Píi cả, không chỉ vì xấu hổ mà còn bởi vì cậu cảm thấy sau khi cùng hai anh em này đến nhà hàng, tuy rằng các triệu chứng khác không xuất hiện, nhưng cơn chóng mặt thậm chí còn nặng hơn.

Lúc này, Mạnh Philen không thể không hoài nghi, tối hôm qua tiết tự học buổi tối cậu buồn ngủ và mỏi mệt như vậy, phải hay không căn bản không vì một ngụm rượu ngọt kia, mà là giữa trưa ở bên Píi Chuẩn tin tức tổ bạo động quá lâu, bị anh ảnh hưởng?

Nhưng cũng không phải lắm, cậu là Beta, tại sao lại bị ảnh hưởng?

Mạnh Phiên bối rối không có ý định tán gẫu nên im lặng cúi đầu ăn cơm.

Phí Chuẩn thấy cậu im lặng như vậy, tại anh lại đồ lên, cảm thấy xấu hổ vì có thể Mạnh Phiên đã hiểu làm điều gì đó.

Phí Thừa trong lòng lại rất đặc ý, quả nhiên, anh thấy em trai giải thích một phen, Tiểu O ngồi cùng bàn này liền thẹn thùng, em trai liền bị hấp dẫn.

Sau khi đến trường học, Mạnh Phiên rất nghiêm túc đọc sách sớm, không nghĩ tới chuyện này chuyện kia nữa.

Nhưng sau tiết đọc sớm, hiếm khi Mạnh Phiên không xuất đề trong lớp mà nhàn nhả chóng ra khỏi lớp học.

Cậu đi tìm Chu Nhất Khai, hỏi một chút xem bọn họ có chơi bóng rổ trong giờ nghỉ không.

"À? Em muốn xem sao? Muốn xem anh lập tức gọi người!" Chu Nhất Khai quả thực kích động đến chết! Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt O chủ động tới tìm hắn, muốn nhìn hắn chơi bóng rổ!

Mạnh Phiên thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: "Ừ! Em muốn ngồi xem một chút, sẽ không làm phiền anh chút?"

"Chắc chắn là không, nó chỉ kích thích kỹ năng chơi bóng của anh thôi!"

Mẹ nói! Tiểu ngọt O đã muốn, hắn nhất định phải làm cho bằng được!

(Xúng đáng là fan ruột đây anh zai :v)

Năm phút sau, trong phòng bóng rổ của trường trung học số 7, Chu Nhất Khai gọi một đám Alpha bắt đầu chơi bóng rổ.

"Bùng nổ lên các huynh đệ! Xông lên!"

Trong nhóm Alpha này, về cơ bản tất cả đều thuộc nhóm phân tích đề hoặc nhiều hoặc ít đều đối với Mạnh Phiên có chút hảo cảm, một số người trong số họ thì không thực sự thích Mạnh Phiên lắm. Nhưng mà nếu có thể thu hút được sự chú ý của Tiểu O ngọt nhất Thất Trung cũng đủ để họ khoe khoang thể hiện.

Vì thế, một đám người nhiệt tình mười phần, đánh bóng đèn là hăng, đồ mờ hôi đầm đìa!

Chính là tình hình bây giờ!

Trong thời gian nghỉ giải lao, Mạnh Phiên đi rót nước khoáng cho mọi người, mỗi người một ly, đưa cho từng Alpha đầy mờ hôi một.

Nhóm Alpha quả thực hạn chế phúc chết mắt, thử hỏi có ai khác trong Trường Trung học Số 7 này đã được đệ nhất ngọt O đãi ngộ thế này chưa!

Phải nói, cho dù là Phi Chuẩn trong tin đồn ồn ào huyên náo, cũng không có được phục vụ qua như vậy đâu!

Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt O chính là không giống người thường, Omega khác đều là đưa chai nước khoáng, hoặc là đồ ngọt gì đó, mà Mạnh Phiên, lại là cố ý lấy ly uống nước khoáng một lần của trường cho bọn họ uống, rất bình dân! Không chút nào khoe khoang! Rất tốt!

Khi họ còn đang ảo tưởng sự tốt đẹp của mình, Mạnh Phiên cũng đang cố gắng nguỵ mờ hôi của họ ...

Không phải cậu không bình thường, cậu chỉ đơn giản muốn xem tin tức tổ do mờ hôi Alpha khác tiết ra có ảnh hưởng đến sự khó chịu toàn thân của cậu hay không.

Kết quả, cậu không chỉ không khó chịu, cũng không nguỵ được chút mùi vị tin tức tổ nào, chỉ có một phòng đầy mờ hôi thôi.

Mạnh Phiên lập tức thở phào nhẹ nhõm, thoải mái vui vẻ, xem ra là do gen của Phi gia quá bá đạo, không phải là cậu bị bệnh.

Đúng lúc này, tin tức về việc Mạnh Phiên đang cần miễn phục vụ một nhóm Alpha đã lan truyền trong trường, Thiệu Trì vội vàng đến nói với Phi Chuẩn.

Phi Chuẩn thật không ngờ rằng sau giờ học buổi sáng, Mạnh Phiên chạy nhanh như vậy thế mà lại để đi xem một nhóm Alpha chơi bóng?

Có chút kỳ lạ, Phi Chuẩn và Thiệu Trì cùng nhau đến sân bóng rổ, vừa đến đã thấy Mạnh Phiên đang rất vui vẻ, đối với đám Alpha kia cười đến ngọt chết người!

"Đm, Chú Nhất Khai đám sau lưng chúng ta câu dẫn Tiểu Mạnh Phiên! Mạnh Phiên hôm nay cười đến quá mức ngọt! Em chưa từng thấy Omega nào ngọt như vậy hết chớ ả!"

Phi Chuẩn:.....

Sáng sớm cười chào hỏi đã ngọt ngào rồi, thế nhưng còn không bằng độ ngọt giờ phút này nữa.

Phi Chuẩn sắc mặt lạnh đậm, trong mắt cũng lạnh như băng, anh cũng không cảm thấy Mạnh Phiên không đứng chỗ nào, giao hữu là tự do của cậu, nhưng chính là trong lòng có chút hụt hẫng.

Trở lại lớp học, Mạnh Phiên tâm tình cực tốt, thậm chí còn muốn cùng Phi Chuẩn thảo luận làm làm bài nữa cơ.

Tuy nhiên, cũng không biết gen Phi gia đáng sợ cỡ nào, ngay khi ngồi xuống cạnh Phi Chuẩn, cậu liền cảm thấy cơ thể mình trở nên yếu ớt, có chút chóng mặt.

Cũng không thể lại mơ màng như sắp ngủ trong lớp được!

Không nổi rồi, Mạnh Phiên từ bỏ kế hoạch cùng nhau giải đề, im lặng dựa ghế vào tường, cố gắng tránh xa Phí Chuẩn một chút để ít bị ảnh hưởng hơn.

Phí Chuẩn nhìn thấy:...

Lần trước như vậy, là bởi vì Mạnh Phiên xem anh là đối thủ, lần này lại là vì cái gì?

Tại sao tâm tư của Tiểu Beta lại khó đoán như vậy? Không còn tốt như lúc cùng nhau đến trường nữa?

Phí Chuẩn rất khó chịu, anh không biết mình đã làm gì chọc nhóc nói dối nhỏ khó chịu, anh cũng không muốn đoán.

Kết quả là hai người họ cách xa nhau, không ai nói chuyện với ai, lạnh lẽo mà trôi qua một buổi sáng.

Buổi trưa, Phí Chuẩn và Thiệu Trì đi ăn, Phí Chuẩn không ở bên. Mạnh Phiên, người đã thất thần cả buổi sáng, liền trở nên tỉnh táo hơn, có vẻ như quả nhiên là do Phí Chuẩn.

Mạnh Phiên một bên ăn cơm trưa, một bên phát sầu, suy đoán có phải hay không ngày hôm qua giữa trưa tin tức tố của Phí Chuẩn dị động, thậm chí còn ảnh hưởng tới Beta là cậu.

Cậu rất tò mò, muốn hỏi Phí Chuẩn một chút nhưng lại sợ làm tổn thương lòng tự trọng của Phí Chuẩn.

Trước kia tin tức tố bạo nổ trên phố, ảnh hưởng đến nhiều Alpha và Omega, đã làm Phí Chuẩn áy náy cả một năm, còn thường xuyên dành thời gian đến thăm. Nếu bây giờ anh biết rằng tin tức tố của anh ấy thậm chí sẽ ảnh hưởng đến Beta, Phí Chuẩn sẽ buồn và tự trách bản thân đến thế nào?

Thật là đáng thương quá đi mất.

Mạnh Phiên đang buồn rầu, cửa sổ bị gõ mấy cái, Tổng Dữ Đường tiến đến với hai viên chocolate, cười hi hi nhìn cậu.

Mạnh Phiên không muốn nhận đồ ăn vặt của người khác, nhưng khi nhìn thấy đó là sô cô la, cậu lại thêm.

Cậu không có nhận lấy, nhìn Tổng Dữ Đường, "Làm sao vậy?"

Tổng Dữ Đường trực tiếp ném sô cô la lên bàn Mạnh Phiên, cười khế hỏi: "Tôi muốn biết xiu, nghe nói cậu đã nghe qua tin tức tở của Phí Chuẩn? Cậu yên tâm! Tôi không hỏi cụ thể là mùi gì đâu! Chỉ muốn hỏi một chút tin tức tở của anh có lợi hại hay không thôi?"

Mạnh Phiên nhìn sôcôla trên bàn, nuốt nước bọt, nghĩ rằng cậu đã hứa với Phí Chuẩn sẽ không nói ra, lại nghĩ đến Phí Chuẩn giống như bởi vì tin tức tở của chính mình là ngọt ngào mà có chút tự ti, Mạnh Phiên quyết định giúp anh chút đỉnh.

"Tất nhiên rồi! Tin tức tở của Phí Chuẩn có mùi siêu tuyệt! Siêu thơm! Đó là mùi tin tức tở tuyệt nhất mà tôi từng được ngửi! Tôi nghĩ, ít nhất đối với tôi, sẽ không có tin tức tở của Alpha nào có thể dễ ngửi hơn của Phí Chuẩn cả!"

Phí Chuẩn, người vừa trở về sau bữa ăn, trên hành lang về lớp 1: ...

Anh thật sự không hiểu nhóc nói dối nhỏ này sao nữa, lúc sáng thì không thích nói chuyện với anh, bây giờ sau lưng lại khen anh, rắm cầu vòng cậu thối đến là làm anh xấu hổ.

Phí Chuẩn trên mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng lại thầm kích động.

Tổng Dữ Đường cảm thấy xấu hổ khi thấy Phí Chuẩn quay trở lại, vội vàng vẫy tay với Mạnh Phiên rồi chạy đi.

Phí Chuẩn ở trên hành lang, Mạnh Phiên ngồi trong lớp nhìn không tới, cậu ăn xong miếng cơm cuối cùng, nhìn hai viên chocolate kia, liếm liếm miệng.

Cất hộp cơm đi, Mạnh Phiên như một đứa trẻ liền mở một viên sô cô la ra.

Phí Chuẩn ổn định cảm xúc có vẻ quá mức vui sướng của mình xuống rồi mới đi vào phòng học, vừa vào liền thấy Mạnh Phiên đang cười cười ngủ ngủ một viên chocolate.

Loại cảm giác này, giống như là tin tức tốt của chính mình được người, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Phiên liếm chocolate, Phí Chuẩn chính là tim đập nhánh thình thịch, cảm giác tuyến tể như bị liếm, giống nhau, rất kích thích.

Tuy nhiên, trước khi Phí Chuẩn cảm thấy ngược ngùng, biểu cảm của Mạnh Phiên đã thay đổi, "Ợe!"

Phí Chuẩn: ...

Mạnh Phiên cũng không biết vì cái gì, ngửi mùi của chocolate, nghĩ đến tin tức tốt của Phí Chuẩn, bỗng nhiên dạ dày liền một trận cuồn cuộn, nôn ra tiếng!

Nhìn thấy Phí Chuẩn ở cửa, Mạnh Phiên vội vàng xua tay, sợ anh hiểu lầm, "Em không phải ... Ợe!"

"Nghe em ... Ợe!"

Phí Chuẩn: ...

Phí Chuẩn mặt đen như đít nồi, tâm trạng vui vẻ vừa rồi của anh trong phút chốc đã bị đánh bay.

(Ồy xong, tới công chuyện luôn ! :v Ai thấu nỗi oan này)

Chương 21: Cười chớ

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Cuối tháng tám, bầu trời trong xanh, nắng như đổ lửa, cái nóng oi bức khiến lòng người không khởi bức bối.

Là một trường trung học trọng điểm của thành phố có nền giáo dục tốt nhất, trường Trung học cơ sở số 7 đã phải chạy đua với thời gian để tựu trường.

Ở cổng trường có dán danh sách hai lớp cuối cấp, học sinh này đến học sinh khác lần lượt đến xem.

"Mau tìm xem Mạnh Phiên học lớp nào vậy? Hơn một tháng rồi không gặp, thật nhớ nhung! Xem có khả năng cậu ấy học cùng lớp với tớ không, hehe!"

"Cứ nằm mơ đi? Mạnh Phiên là học sinh đứng đầu năm hai. Đương nhiên, cậu ấy phải là học sinh lớp xếp nhất rồi. Chúng ta một không có thành tích hai không có tiền, đừng mơ tưởng tới chuyện đó nữa."

"Chắc chắc, tình nhân trong mộng Ờ này của tớ, làm sao lại có thể là cái máy học tập như thế nhỉ."

"Ha ha, có cái máy học tập ngọt thế không tốt sao? Mỗi lần cậu ấy đăng video giải đề khó trong nhóm, tớ đều nghe thử. Giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào, tớ đều nhìn không được nghe đi nghe lại nhiều lần.. Nghe xong, liền biết giải đề luôn."

Chàng trai thanh thờ vẫn không khởi tiếc nuôi, "Ngọt thì ngọt, đáng yêu thì đáng yêu, chính là cậu ấy lại không yêu đương, ai cũng chẳng làm gì được".

"Ai nói Mạnh Phiên không yêu đương?"

Nửa điều thuốc còn đang hút dở trong miệng, La Lập Hào đi tới, liếc mắt nhìn danh sách, thò mồm phun ra một vòng khói lớn, "Còn không phải do các cậu không đủ ưu tú à."

Hai nam sinh nhìn theo ánh mắt của hắn, mới để ý thấy tên hắn cũng nằm trong danh sách học sinh lớp 1 của năm hai trung học. Hai người nhìn nhau ngậm hiếu.

Nếu chỉ xét về điểm số, La Lập Hào chắc chắn sẽ không bao giờ chen chân được vào lớp trọng điểm, nhưng ai nói nhà hắn có tiền chứ?

"Anh Hào, anh chính là Alpha tốt nhất Thất Trung này, đương nhiên tại em không thể sánh bằng! Nhưng mà nghe ý tứ anh Hào, là có ý với cậu ấy?"

La Lập Hào dùng ngón tay kẹp điều thuốc trong miệng cười một tiếng, trong tiếng cười tràn ngập kiêu ngạo không ai bì nổi.

"Hơn thế nữa, chính Mạnh Phiên tự mình tìm đến tao."

Hai chàng trai hơi sững sờ, những lời này sao lại khó tin đến vậy?

"Đậu xanh rau má! Xe của Phí gia! Không phải là Phí Chuẩn đó chứ? Tại sao cậu ta lại đến Thất Trung?"

Không biết là ai hét lên, đám học sinh đang đi bên đường lần lượt nhìn lại, một chiếc ô tô hạng sang phiên bản giới hạn toàn cầu đang từ từ tiến đến, vội vàng tránh đường, chen lấn về phía cổng trường nhưường ra một khoảng trống.

Chiếc ô tô sang trọng dừng bên đường nhưng không có ai bên trong bước

ra ngay chộc người ăn dưa chờ đèn phát cáu, dưới ánh nắng thiêu đốt trên đỉnh đầu, ý nghĩ chạy nhanh vào lớp học để hóng gió, hưởng điều hòa nhiệt độ đều bị vút bỏ.

" Có phải là Phí Chuẩn không? Có phải Phí Chuẩn không vậy mấy bồ? " Một cô gái giờ điện thoại di động lên chụp ảnh hào hứng hỏi, cảnh tượng giống như hiện trường truy tìm. (Kiểu như theo đuổi idol í các bạn)

" Phải không thế? Phí Chuẩn vẫn luôn học trường tư. Trước đây cậu ấy còn đang học trường Trung học Thành Dương mà. "

" Cái này hơi khó nói, cũng nghỉ học một năm rồi, còn không cho người ta đổi trường khác à? "

" Oai Học thần của Thành Dương vậy mà muốn về Thất Trung của chúng ta học sao! Em phải lên diễn đàn khoe mới được! "

Khi La Liệt nhìn thấy một đám nữ O nam O vui vẻ bàn tán, hẳn có chút không phục lên tiếng" Làm gì đến nỗi đây? Phí Chuẩn năm ngoái không phải do bọc phát tin tức có gây bạo loạn, ảnh hưởng bao nhiêu người? Hẳn là một quả bom hẹn giờ, mấy cô không sợ sẽ bị ăn đến xương cốt đều không còn à?"

Ồ quen không? Quen là đúng rồi, đây đâu phải chương mới quái đâu. Tìm đúng host mà đọc nha mấy bạn. Thấy tên người dịch không, thêm chữ @d vào là tìm ra nhà gốc luôn.

Omega tự nhiên thích Alpha xuất sắc. Đặc biệt, Phí Chuẩn không chỉ đọc đáo về gen mà còn có gia thế tuyệt hảo, với ngoại hình nổi bật và điểm số xuất sắc. Anh luôn là học thần giáo thảo niềm tự hào của trường trung học Thành Dương, mà bọn họ chỉ có thể ở trong diễn đàn của trường họ ghen tị liếm màn hình. Bây giờ Phí Chuẩn đã đến trường trung học số 7, càng không thể cho phép người khác bôi nhọ anh ấy!

La Lập Hào được coi là Alpha có gen không tệ lắm ở trường trung học số 7 này, Hẳn rất khó chịu khi thấy nhóm Omega này bảo vệ một Alpha khác nhiều như vậy.

" Xem mấy cô hoa si như vậy, có biết một năm này Phí Chuẩn an dưỡng thế nào không? Làm cách gì để có thể trấn áp tin tức tổ bá đạo của hắn không? "

Làm sao để trấn áp?

Mọi người chưa bao giờ nghe nói về điều này, đều rất tò mò.

Vừa rồi Chu Nhất Khai còn đang thảo luận về Mạnh Phiên về mặt bát quái" Bọn em đều là thường dân nào xứng được nghe chuyện hào môn các anh, anh Hào đừng úp úp mở mở nữa, mau nói mau nói! "

" Nói ra hừ chết các cậu! "La Lập Hào đem tàn thuốc ần lên bảng đen nơi còn đang dán danh sách vị trí tạm thời, thờ phào nhẹ nhõm," Năm nay nhà họ Phí không biết đã tìm đến không biết bao nhiêu Omega. Đều là đi vào, nằm ra. Nghe nói đều là bị Phí Chuẩn ép chết! "

Nghe vậy, một số quần chúng ăn dưa vô thức đưa tay ra bịt kín tuyến thể sau gáy.

" Khe! Mạnh như vậy! Gian của nhà họ Phí cũng thật đáng sợ! "

Chương 22: Trộm à

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Vào khoảng bốn giờ sáng, Mạnh Phiên cho thức ăn vào hộp cơm nhôm kiểu cũ được truyền lại từ tổ tiên trong gia đình, đặt vào chiếc túi vải do bà cậu làm, trên lưng là chiếc cặp vải mới do bà may. Chuẩn bị đi bộ tới trạm xe buýt.

Thời điểm mở cửa, bà ngoại từ trong phòng bước ra, kêu cậu một tiếng. "Phiên Phiên, cầm cái này đi, mới bắt đầu năm học cũng nên có chút tiền trong người."

Một tờ 10 tệ hơi nhàu nát được nhét vào túi đồng phục học sinh của Mạnh Phiên. Mạnh Phiên cười cười, sau đó lấy ra đưa lại, dỗ dành bà: "Không cần đâu, trong trường học cũng không cần tiêu tiền. Hơn nữa, không phải con đã nói với bà là con bỏ túi cho bạn học có được tiền công rồi mà."

"Xùy, vậy cầm lấy trời nóng vẫn có thể mua kem." Bà ngoại giả bộ tức giận, vỗ vỗ tay Mạnh Phiên rồi dùng sức nhét vào túi cậu.

Mạnh Phiên biết tính tính của bà ngoại, không lấy không được, đành gật gật đầu, lấy tiền ra vuốt gợn gàng rồi mới cẩn thận cất vào túi quần.

Thời tiết nắng nóng, áo đồng phục có thể bị cởi ra bất cứ lúc nào, nguy cơ bị mất cao hơn quần nhiều.

(Ồ quen không? Quen là đúng rồi, đây cũng có phải là chương mới quái đâu.

Tìm đúng host mà đọc nha mấy bạn. Thấy tên người dịch không, thêm chữ @d vào là tìm ra nhà gốc luôn.)

Omega tự nhiên thích Alpha xuất sắc. Đặc biệt, Phí Chuẩn không chỉ đọc đáo về gen mà còn có gia thế tuyệt hảo, với ngoại hình nổi bật và điểm số xuất sắc. Anh luôn là học thần giáo thảo niềm tự hào của trường trung học Thành Dương, mà bọn họ chỉ có thể ở trong diễn đàn của trường họ ghen tị liềm màn hình. Bây giờ Phí Chuẩn đã đến trường trung học số 7, càng không thể cho phép người khác bôi nhọ anh ấy!

La Lập Hào được coi là Alpha có gen không tệ lắm ở trường trung học số 7 này. Hắn rất khó chịu khi thấy nhóm Omega này bảo vệ một Alpha khác nhiều như vậy.

" Xem mấy cô hoa si như vậy, có biết một năm này Phí Chuẩn an dưỡng thế nào không? Làm cách gì để có thể trấn áp tin tức tổ bá đạo của hắn không? "

Làm sao để trấn áp?

Mọi người chưa bao giờ nghe nói về điều này, đều rất tò mò.

Vừa rồi Chu Nhất Khai còn đang thảo luận về Mạnh Phiên về mặt bất quá!" Bọn em đều là thường dân nào xứng được nghe chuyện hào môn các anh, anh Hào đừng úp úp mở mở nữa, mau nói mau nói! "

" Nói ra hừ chết các cậu! "La Lập Hào đem tàn thuốc ấn lên bảng đen nơi còn đang dán danh sách vị trí tạm thời, thờ phào nhẹ nhõm," Năm nay nhà họ Phí không biết đã tìm đến không biết bao nhiêu Omega. Đều là đi vào, nằm ra. Nghe nói đều là bị Phí Chuẩn ép khol " "

Nghe vậy, một số quần chúng ăn dưa vô thức đưa tay ra bịt kín tuyến thể sau gáy.

" Khe! Mạnh như vậy! Gen của nhà họ Phí cũng thật đáng sợ! "

Chương 23: Say

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Khi Mạnh Phiên tàn nhẫn đều chỉ là lên này sinh ác độc trong đầu, cậu không quá nguyện ý bị người khác nhìn thấy một mặt âm u của chính mình. Nhưng hôm nay, thật sự là tâm tính quá kém, giá trị tức giận vẫn luôn đề ở điểm giới hạn, Tề Hàng tự đến tìm chết, trực tiếp đem cậu phát nổ.

Lần này phát tiết, Mạnh Phiên cảm thấy thực sự sướng.

Sướng tâm thần xong, lúc sau, cậu mới nghĩ tới chẳng phải mình vẫn luôn sắm vai Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ à.

Cậu đã từng giả vờ, nhưng bây giờ lại thật sự là một Omega chân chính, càng nên biết quý trọng. Hơn nữa, thuốc ức chế và thuốc chống phát tình là những thứ cần thiết phải mua, cho nên cậu thực sự cần dùng sự ngọt ngọt ngào ngào này để kiếm thêm mấy bao lì xì nhỏ nhỏ mua những thứ này đó.

Cậu dường như đã làm các bạn học lớp 1 sợ hãi rồi, Mạnh Phiên mắt lạnh nhìn Tề Hàng đang run bần bật, đau đớn.

Phí Chuẩn nhìn thấy ánh mắt của cậu đảo tới đảo lui, liền biết cậu đang suy nghĩ cái gì, khẽ miệng hơi hơi nhếch lên, đối với bạn học lớp 1 còn đang sững sờ, nói: "Vừa mới phân hóa, kích thích tin tức tổ còn chưa ổn định, cảm xúc dao động rất lớn, mọi người thông cảm một chút."

Khi học sinh nhất ban nghe thấy, như bưng bình đại ngộ, nhất loạt đồng ý!

Tiểu ngọt Ồ sao có thể trở nên đáng sợ như vậy chứ? Thời điểm phân hóa tình tình có chút không ổn định, không phải là rất bình thường sao? Hơn nữa rõ ràng chính là Tề Hàng tự chạy tới đây gây chuyện trước!

Mạnh Phiên:.....

Thời điểm Phí Chuẩn nói hươu nói vượn, luôn rất có logic đây.

"Á!" Mạnh Phiên như hoảng sợ, nhanh chóng buông Tề Hàng ra, lui về phía sau hai bước, dùng ánh mắt vô tội nhìn thuốc ức chế trong tay, "Mình có hung dữ như vậy sao?!"

Phí Chuẩn: ...

Phải nói nhóc nói dối này cũng lợi hại thật, cái diễn xuất này, vô cùng nhuần nhuyễn.

Tề Hàng sợ tới mức sắp khóc:???

Hắn không thể tin được nhìn vào trình độ lật mặt như bánh tráng của Mạnh Phiên, giống như đang nhìn thấy một con quái vật khủng khiếp.

Các bạn học nhất ban đều bị thuyết phục, Thiệu Trì là người đầu tiên ủng hộ: "Em làm sao có thể hung dữ như thế? Chính là do mấy đứa trường khác này năm lần bảy lượt gây phiền toái, em cũng chỉ là muốn duy trì bình yên trong lớp thôi mà!"

"Chính là vậy đây! Tờ cũng rất khó chịu khi thấy những tên ở trường khác này đến đây sau giờ học!"

"Cũng là Omega, Tề Hàng, mà không thể học được như Ô Thất Trung của bọn này sao? Không thể ngọt ngào hơn, dịu dàng hơn, đáng yêu hơn, thiện lương hơn à? Cút ngay!"

Tề Hàng:???

Tề Hàng sợ ngây người, uly khuôn mặt phát khóc, xin hỏi đám mắt mù Alpha bọn mày, những điểm trên kia có cái nào giống với Mạnh Phiên???

Vương Xán theo dõi mắt thấy tình huống không thích hợp, cũng bị hù chết, không nghĩ tới bọn học sinh Thất Trung lại đoàn kết hữu ái như thế, nhán nhán chân kéo Tề Hàng lên, chạy.

"Hắc hắc hắc! Mạnh Phiên em không sao chứ? Thân thể đã tốt chưa?"

"Tất cả chúng tôi đều lo lắng cho em! Dẫn đàn nói rằng em là Beta, nhưng bọn này chưa bao giờ tin đâu!"

Mạnh Phiên: ...

Miệng Alpha này gạt người gạt quỷ, người này rõ ràng lúc trước còn nói "Nghĩ đến Mạnh Phiên không phải Omega, thế nhưng cảm thấy em ấy không còn ngọt như vậy nữa" mà.

"Ừm, đã tốt hơn, cảm ơn sự quan tâm của cậu." Mạnh Phiên cười ngọt ngào

Nhất ban đồng học lại nhất tâm nghĩ! Đây quả nhiên vẫn là Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ!

"Mùi vị của em là gì thế? Có thể tiết lộ không? Nhất định là vị đào mật!"

Phí Chuẩn: ...

"Đi học."

Phí Chuẩn hiện tại cảm thấy khuôn mặt hoa si cười ngu của đám bạn học rất là chướng mắt, hơn nữa anh thực sự không muốn để người khác biết được vị tin tức tổ của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn trầm mặc mà lôi kéo Mạnh Phiên vào phòng học.

Ngồi xuống chỗ ngồi vừa lúc chuông báo vào tiết.

Những Alpha đó không đến hỏi nữa, Phí Chuẩn thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại thì thấy Mạnh Phiên đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt đầy khó hiểu.

"Làm sao vậy?"

Mạnh Phiên giơ tay lên, chống cằm, "Vậy, mùi của em là gì? Anh chắc đã ngửi hết rồi phải không?"

Phí Chuẩn: ...

Ngửi đến mùi vị tin tức tổ của Mạnh Phiên, trong lòng anh liền nhin không được phan phan phan nháy dựng lên.

Anh hồi hận, trước kia không nên nói cho Mạnh Phiên biết về chocolate nhân rượu, hai người bọn họ tin tức tổ nói ra thì... thật sự quá ái muội, Phí Chuẩn tự thấy ngượng ngùng, chính miệng không biết nói sao với Mạnh Phiên.

"Giống như ngọt ngào, lúc ấy tình huống quá rối loạn, tôi cũng không chú ý," Phí Chuẩn lại nói dối không cần nháp.

Nói xong, trong lòng Phí Chuẩn cực kỳ khinh thường chính mình, trước đây luôn nói Mạnh Phiên là một nhóc nói dối, hiện tại chính mình cũng không phải đang nói dối sao...

"Ngọt ngào, chắc chắn là phù hợp với hình tượng tiểu O nhỏ bé của em ha."

Mạnh Phiên cảm thấy Phí Chuẩn đang nói dối, nhưng cậu sẽ không hỏi tới cùng, dù sao thì mùi vị tin tức tổ cũng là của chính cậu, một ngày nào đó cậu sẽ biết.

Phí Chuẩn nhìn thấy cậu cười tủm tỉm, không biết có phải hay không thật sự cao hứng, nghĩ nghĩ, nhin không được dặn dò: "Không cần tùy tiện lộ ra hương vị chính mình, cậu mới vừa phân hoá, người nhìn chằm chằm cậu quá nhiều, phải chú ý an toàn."

Điểm thường thức này Mạnh Phiên vẫn phải có, trước kia là B giả O, tùy tiện thế nào đều không sợ, dù sao Alpha cũng không thể làm gì cậu. Hiện tại thật là một Omega, vạn sự đều phải chú ý.

Chỉ là, cậu nhìn bộ dạng nghiêm túc dạn dò của Phí Chuẩn, có chút bối rối.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cậu cùng Phí Chuẩn cư nhiên từ nắm nước điểm đổi đầu lẫn nhau, biến thành hiện tại bạn tốt cùng bàn cùng giúp đỡ cho nhau.

Duyên phận thật sự rất thú vị.

...

Tiết tự học buổi tối kết thúc, Mạnh Phiên gọi điện cho bà ngoại, rồi theo Phí Chuẩn về nhà.

Phí Thừa rất hoan nghênh khi thấy người bạn cùng bàn nhỏ này lại đến, ánh mắt ánh nhìn Mạnh Phiên lần này cũng trở nên thân thiện hơn rất nhiều.

Phí Chuẩn đưa Mạnh Phiên vào phòng khách tắm rửa, theo thường lệ xuống dưới lấy bữa ăn khuya, nhìn thấy ánh trai của mình cả mặt đều tỏ vẻ rất hài lòng, không biết mỗi ngày trong đầu anh lại đang suy nghĩ cái gì.

"Tiểu Omega phân hoá?" Phí Thừa hạ giọng hỏi.

Nghe vậy, Phí Chuẩn sững sốt, "Đại ca, anh sẽ không phải đã sớm biết Mạnh Phiên là Omega rồi chứ?"

Phí Thừa nghiêm mặt, "Em không biết?"

Phí Chuẩn: ...

Anh còn nhớ rõ, lần đầu tiên mang Mạnh Phiên về nhà, anh còn cùng Mạnh

Phiên nói không cần ở nhà bọn họ già vờ, đại ca liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu cậu không phải Omega.

Nguyên lai, vai hề lại là chính anh.

"A, chú mày đó, còn cần phải học hỏi nhiều!" Phí Thừa vỗ vỗ em trai, thờ dài lắc đầu.

Phí Chuẩn:.....

Học cái gì? Học anh kỹ năng theo đuổi người yêu à?

Mạnh Phiên hôm nay tâm rất chậm, cậu đang cố gắng tiết ra một chút tin tức tổ của mình. Cậu có hơi tò mò, muốn nghĩ nó.

Trước kia, nhìn những Alpha đối với tin tức tổ đều có thể tự nhiên thu phóng, theo lý thì cậu cũng có thể không chế được chú. Đọc ở @d chính chủ chentranho. Vậy mà cậu đã thử rất lâu, dùng sức đến mặt đều đỏ bừng lên, vẫn hoàn toàn không có chút hương vị nào tỏa ra cả.

Khi Phí Chuẩn gõ cửa và mang bữa tối vào cho cậu, liền nghe được âm thanh Mạnh Phiên như ngủ trong phòng tắm luôn rồi, giống như bị tào bôn "Hắc" một tiếng, kỳ kỳ quái quái.

Không mặt mũi quấy rầy, Phí Chuẩn liền về phòng mình.

Ý định ném thư thất bại, Mạnh Phiên mặc áo ngủ, ra khỏi phòng tắm, đã ngửi thấy mùi thơm của bữa ăn khuya, vui vui vẻ vẻ mà đi ra phòng khách nhỏ ăn. Vừa ăn, vừa cầm di động search Baidu làm thế nào để phóng thích tin tức tổ.

Đọc xong bài hướng dẫn, cậu chết lặng, tổng kết một câu: Dùng ý niệm.

Này có hơi mơ hồ quá rồi ấy.

Vừa định thư lại, Phí Chuẩn đã gõ cửa, trên tay cầm chiếc điện thoại dự

phòng.

Mạnh Phiên chỉ trong nháy mắt đã biết hẳn là Thiệu Trì và những người khác đang đòi chơi game nữa. Cậu không từ chối, hôm nay tâm trạng không tốt, sẵn sàng bỏ học đi đánh nhau, chỉ để trút giận.

Sau khi vào trò chơi, Thiệu Trì và Chu Nhất Khai lại quan tâm đến cơ thể của Mạnh Phiên, lừa Mạnh Phiên nói chuyện ngọt ngào với họ.

Phí Chuẩn ngồi trong phòng, nghe giọng nói ngọt ngào của Mạnh Phiên qua điện thoại di động, trên mặt lộ vẻ lạnh lùng.

Anh không nên đồng ý chơi cùng nhau.

Cũng may, hôm nay Mạnh Phiên không đến để nhặt đồ vật, cũng không cần hỏi đồng đội có cái này cái kia không, cậu học đánh địch, học được còn rất nhanh, ra tay rất là lưu loát, tự nhiên liền không có thời gian mà ngọt ngào giao lưu.

"Em nhìn thấy người rồi! Để em tới!"

"Đánh đánh đánh! Em đánh đánh đánh! Đánh chết đánh chết!"

"Ha! Đến cứu em! Em sắp chết rồi nè!"

Trong toàn bộ quá trình, Mạnh Phiên rất hăng hái, Chu Nhất Khai và Thiệu Trì cũng rất hào hứng, Phí Chuẩn rất hài lòng. Đây mới giống như một trò chơi bình thường!

Tuy nhiên, tình trạng này không kéo dài.

Lúc sắp bước vào trận quyết chiến, Mạnh Phiên không biết vì sao, không đánh địch, cũng không xông lên.

"Uầy, em muốn một khẩu M14, mà sao em tìm mãi cũng chẳng được ấy ~ ~ ~." Giọng nói ngọt ngào thì thào, âm cuối còn kéo dài.

"Anh cố, anh cố nè! Đến, tiểu Mạnh Phiên, anh đưa cho em!" Thiệu Trì hoa si, trực tiếp đưa cho Mạnh Phiên khẩu M14 mà cậu ta đang sử dụng.

Mạnh Phiên nhặt nó lên, cười ngọt ngào, "Thật tốt nha, quá tuyệt vời môa ~"

Phí Chuẩn: ...

Anh cảm thấy có gì đó không ổn với Mạnh Phiên.

Này... trước và sau chuyển biến quá lớn.

Chính là trước kia, thời điểm cố chấp nhặt đồ, Mạnh Phiên cũng không có làm nũng rồi làm nũng như vậy.....

Chu Nhất Khai cũng thêm, chẳng còn tâm tư đâu mà quyết chiến, ở trong túi nhặt nhạnh, "Mạnh Phiên, có Pepsi! Pepsi nè! Em muốn không!"

"Ồa! Muốn muốn muốn ~ em thích nhất uống Pepsi, chính là em nghèo lắm, chỉ có thể uống nước sôi để nguội, ô....."

Phí Chuẩn: ? ? ?

(Đầy dịch truyện là tui cũng: ? ? ?)

"Thật nhiều Pepsi, hì hì hì ~"

"Mạnh Phiên núp sau lưng bọn anh, bọn anh bảo vệ em! Anh Chuẩn đâu? Sao anh Chuẩn không đi chuyển?"

Dĩ nhiên Phí Chuẩn không hề động đậy, anh cảm thấy Mạnh Phiên quá kỳ quái, trực tiếp ném đi động, đi cách vách gỗ cửa xem cậu bị sao.

Mới vừa tới cửa, anh đã ngửi thấy mùi rượu ngọt nồng đậm thoang thoang từ khe cửa ...

Phí Chuẩn không nói nên lời. Chất lượng cửa nhà họ rất tốt, cách âm, cách mùi, mà còn có thể bị rò rỉ mùi, Mạnh Phiên đến cùng là đã tiết ra bao nhiêu tin tức tổ?

Gõ cửa không có người trả lời, Phí Chuẩn trực tiếp mở cửa đi vào.

Trong phòng nồng đậm hương rượu ngọt, Mạnh Phiên đang ngồi trên sofa phía trong phòng khách nhỏ bên ngoài, mặt đỏ hồng, hai mắt mê ly, cầm điện thoại di động phát ra tiếng cười ngốc nghếch "hehehe" ...

Một phòng ngập tin tức tổ này, Phí Chuẩn thiếu chút nữa kiếm không được, vội ra ngoài tìm chỗ mình thuốc ức chế rồi mới lại tiến vào, trơ mắt nhìn Mạnh Phiên lung lay rồi ngã bẹp xuống ghế sofa, say đến hôn mê bất tỉnh.

Phí Chuẩn:.....

Đây là lần đầu tiên anh thấy một Omega có thể bị say bởi hương vị tin tức tổ của chính mình ...

Khi anh bước đến sofa, nhìn Mạnh Phiên khuôn mặt đỏ bừng đang ngủ say, ngủ mà háy còn cười ngây ngô, Phí Chuẩn cũng bị cậu chọc cười, nhin không được ánh mắt đều như hòa xuống không ít.

Nhìn cậu một hồi lâu, Phí Chuẩn nghiêng người, đem cậu ôm đến trên giường, để cậu ngủ ngon hơn.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Phiên tỉnh dậy, nhớ tới tối hôm qua chính mình có ý niệm phóng thích tin tức tổ, cuối cùng giống như lại say.....

Cậu rất là xấu hổ, thật ngượng nếu gặp Phí Chuẩn lúc này a.

Thời điểm xuống lầu, hai anh em Phí gia còn đang chạy bộ buổi sáng chưa về, Mạnh Phiên nhẹ nhàng thức ra, đi đến sân sau, liền thấy được như lời Phí đại ca nói, gà mái già được tỉ mỉ cung phụng nuôi ở sân sau kia

Trên bãi cỏ ở sân sau, một khu đất rộng được quây kín cho con gà mái già, thậm chí ngôi nhà của con gà mái già ở còn có một chiếc giường hai mét. Nhà chính chủ là @d chentranho, Mạnh Phiên nhìn đến dờ khóc dờ cười.

Gà con thì tung tăng trên bãi cỏ rất vui vẻ, gà mái già thì oa oa ở ổ gà của phôi nắng, không có tinh thần chút nào.

Mạnh Phiên bước tới, nhìn kỹ hơn, nhíu mi.

"Mạnh Phiên, sao em không đi ăn sáng đi?" Phí Chuẩn cùng Phí Thừa đi tới.

Mạnh Phiên tạm thời gác lại sự bồi rồi của đêm qua, chỉ vào con gà mái già, "Nó giống như thân thể không được ổn rồi, tuổi lớn, khả năng thay đổi môi trường sống, không cần nuôi nữa đâu anh, sớm một chút ăn đi."

Thịt gà chết sẽ không thể ăn.

Phí Chuẩn liếc nhìn rồi gật đầu đồng ý, "Vậy thì sớm một chút đem đi hầm đi."

Vừa dứt lời, anh trai đã vỗ vai anh, anh trai lắc đầu với Phí Chuẩn đầy bất mãn. Ánh mắt đều là thông điệp, em trai im miệng, đừng nói nữa.

"Làm sao em có thể ăn thịt gà do chính mình nuôi chứ?"

Phí Chuẩn: ...

Mạnh Phiên: ...

À này, ở nông thôn nuôi gà đều là vì ăn nhá?

Phí Thừa giả vờ dạy dỗ em trai rồi nhìn Mạnh Phiên triu mến: "Chờ lát nữa anh kêu thú y tới khám cho nó, tuổi lớn cũng không có việc gì, hạo hạo bảo dưỡng thân thể, giúp nó có thể vui vẻ an hưởng tuổi già."

Phí Chuẩn:.....

Mạnh Phiên: ...

Ưu đãi như vậy á?

Gà rừng biển phương hoàng?

Phí Chuẩn vừa thấy liền biết đại ca lại đang tự suy diễn lung tung tâm tư nhóc cùng bàn của anh, cạn lời mà liếc mắt nhìn anh trai, nếu không phải có Mạnh Phiên ở đây, không muốn làm cho đại ca mất mặt, anh thật muốn mắng đại ca mấy câu ấy.

Phí Thừa đón nhận ánh mắt em trai, lắc đầu thờ dãi, trong mắt đều là: "Một chút cũng không hiểu phong tình, chú em còn phải học tập nhiều".

Phí Chuẩn:.....

Chương 24: Bà ngoại

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Trong xe đèn trường, Mạnh Phiên và Phí Chuẩn đều không lên tiếng.

Mạnh Phiên cảm thấy tối hôm qua chính mình tự say tin tức tố của mình rất chỉ là xấu hổ, Phí Chuẩn lại cảm thấy xấu hổ khi anh trai mình một hai luôn cho rằng còn gà mái già, nhóc cùng bàn đưa mình không phải là một vật tầm thường!!

Tới cổng trường rồi, từ trên xe xuống, Thiệu Trì cùng Chu Nhất Khai một người ngậm kẹo mút, một người ngậm điều thuốc, đang rung chân chờ đợi.

Nhìn thấy bọn họ đến, Thiệu Trì mút cây kẹo mút một cái, cười tủm tỉm qua đón.

Chu Nhất Khai thái vội vàng tắt điều thuốc, vỗ vỗ trên người, lại phì phì phì mấy cái, sợ mùi thuốc trên người mình ám đến tiểu ngọt ơ.

"Tiểu Mạnh Phiên! Anh Chuẩn nói rằng tối hôm qua em say rượu, em ở nhà anh Chuẩn uống rượu à? Uống loại nào mà dễ say như vậy?"

Mạnh Phiên: ...

Cái hay không được nói, nói cái là dở.

Nhưng Thiệu Trì hỏi mới khiến Mạnh Phiên nhớ lại, hương vị của rượu kia rất

tươi mát, ngọt ngào, giống như từng gặp qua.

"Em có phải hay không... ừm có vị rượu trắng miệng hồi trước uống?" Mạnh Phiên có chút kín đáo, thấp giọng hỏi Phí Chuẩn với đôi mắt sáng.

Phí Chuẩn: ...

Nên tới vẫn là tới.

Phí Chuẩn giữ vẻ mặt lạnh lùng hết mức có thể, không cần ra vẻ chocolate và nhân rượu là cái gì tuyệt phối trời sinh một cặp, như vậy rất mờ ám, nỗ lực xem đây là trùng hợp, phải làm bộ thực bình thường.

"Chắc là vậy. Rượu trắng miệng cũng có rất nhiều hương vị. Cậu hẳn là ngọt thân."

Anh một bên nhàn nhạt nói, một bên mắt nhìn phía trước, giống như hoàn toàn không có chú ý đến tin tức tổ của Mạnh Phiên. Kỳ thật nội tâm đang rất khẩn trương, sợ Mạnh Phiên tiếp theo liền hỏi anh, bọn họ có phải rất hợp nhau hay không, chocolate nhân rượu.

"Wow!" Mạnh Phiên rất vui vẻ thậm chí còn vỗ vỗ tay.

Cậu ngày đó thích hương vị rượu ngọt kia vô cùng, nếu thầy giáo không có mặt, cậu nhất định đã ném thêm vài ngụm, dù say cũng kệ say, cậu cũng không ngờ rằng giờ lại thành như thế này. Thật là ngạc nhiên quá đi mất.

Giọng nói vui vẻ cùng vẻ ngoài hào hứng của cậu khiến cho nỗ lực giả vờ lạnh lùng của Phí Chuẩn gần như tan vỡ, tim đập thình thịch mấy lần. Anh không ngờ Mạnh Phiên lại vui như vậy.

Ngay sau đó, liền nghe Mạnh Phiên cười hi hi làm bầm lều bầu: "Mình cũng thật độc lạ, yêu vị của mình ghê á."

Phí Chuẩn:.....

Anh im lặng chờ đợi rất lâu, cũng không có nghe thấy Mạnh Phiên nói tin tức tổ của bọn họ là trùng hợp linh tính ba la.

Phí Chuẩn quay đầu lại liền thấy Mạnh Phiên đang ngồi quần áo của chính mình, như thể muốn người thấy mùi tin tức tổ còn dư lại, không thể kiềm chế mà tự trầm mê trong tin tức tổ ngọt rượu của chính mình, căn bản không hề nhớ tới cùng vị chocolate của anh có quan hệ gì.....

Phí Chuẩn còn muốn phủ nhận sự ái muội giữa tin tức tổ của hai người, giờ được như ý nguyện rồi, nhưng lúc này, anh không vui chút nào, thậm chí còn cảm thấy có chút thất vọng.

Vẫn luôn nhìn hai người này thì thảm to nhỏ, Thiệu Tri cùng Chu Nhất Khái!.....

Sai khi tiểu ngọt 0 phân hoá, giống như cũng không thay đổi gì nhiều. Nhà đăng chính chủ @d chentranho. Bất quá tiểu ngọt 0 hoạt bát như vậy, ngọt như vậy, Phí Chuẩn còn làm mặt lạnh cái gì, thật không biết tốt xấu!

Trên quần áo không có mùi rượu, Mạnh Phiên nhìn lên, vừa định trả lời câu hỏi của Thiệu Tri, điện thoại đột nhiên vang lên.

"Phiên Phiên! Cuối cùng thì cháu cũng trả lời điện thoại rồi! Quay về mau! Bà ngoại của cháu đêm qua trúng gió đã nhập viện rồi, hiện đang ở bệnh viện trần trên đây."

Đầu óc Mạnh Phiên ong ong, sau khi trả lời, cậu vội vàng chạy đến trạm xe buýt đổi điện. Chạy được vài bước, lại cảm thấy không ổn, quá chậm, cậu ngơ ngác nhìn cổng trường vắng tanh không có chiếc taxi nào trên đường chỗ đến khi Phí Chuẩn chạy tới kéo tay cậu.

"Làm sao vậy? Bà ngoại xảy ra chuyện gì?" Giọng nói của bà di rất lớn, Phí Chuẩn có thể nghe thấy một chút.

Mạnh Phiên gật đầu, bồi hồi nói: "Bà ngoại đột nhiên bị trúng gió, em phải về

xem bà ..."

Cậu quay đầu lại, nhìn thấy xe Phí gia còn chưa đi, lại nhìn về phía Phí Chuẩn trong ánh mắt tràn ngập cầu xin, lần này không phải giả, là chân chân thật thật cầu xin.

"Anh ... anh có thể cho em mượn xe được không?"

Đây là lần đầu tiên Phí Chuẩn nhìn thấy một Mạnh Phiên chân thật mong manh như vậy, trái tim anh lập tức như bị nắm chặt, rất khó chịu. Anh thậm chí còn nhớ lại vẻ ngoài đầy mưu mô cười ha hả của Mạnh Phiên với anh trước đây.

"Tôi sẽ đi cùng cậu."

Phí Chuẩn kéo Mạnh Phiên vào trong xe, hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với Thiệu Trì bên ngoài, bảo cậu ta xin nghỉ phép hộ.

Thiệu Trì còn chưa tới kịp lên tiếng, xe đã chạy mất chỉ để lại khói trắng.

"Có chuyện gì vậy? Ô cứng của tớ vừa rồi sắp rách sao?" Chu Nhất Khai hậu tri hậu giác, vẻ mặt bàng hoàng.

Thiệu Trì trừng mắt nhìn một cái, lắc đầu, "Có thể nói là anh Chuẩn tiên bộ rất nhân ái! Muốn yêu đương một người, nhất định phải hiểu sâu sắc gia đình và trái tim của họ! Khi Tiểu ngọt Ô gặp chuyện, anh phải ngay lập tức bắt được tâm tình của em ấy, rồi nhân ái chóng xử lý!"

"Cậu nói lời này, tôi đây xác thực thua tâm phục khẩu phục." Chu Nhất Khai phì cười mà ngậm điều thuốc lại.

Thiệu Trì thở dài, "Cậu chính là Alpha Thất Trung đầu tiên tiếp xúc với Mạnh Phiên, đã hơn một năm rồi, nhưng cậu đã làm được cái gì chưa? Mạnh Phiên sắc mặt biến đổi, Chuẩn ca liền biết là trong nhà đã xảy ra chuyện, cậu thì sao? Ê này, cậu thật là nổi mắt mặt của A Thất Trung!"

Chú Nhất Khai:.....

"Vâng, bạn là nhất, bạn là nhất nhất! Người đầu tiên biết mùi tin tức tổ của Mạnh Phiên là nước hoa Lục thần! Ở đó mà kêu gạo cái giề. A Thất Trung cười vào ấy!"

Thiệu Trì: ...

Thương tổn cực lớn, vũ nhục càng to.

Bên trong xe, Mạnh Phiên mất một lúc để bình tĩnh lại.

Cậu liếc nhìn Phí Chuẩn, người đang lặng lẽ đi cùng bên cạnh mình, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn, thực ra anh không cần phải ở cùng em. Như vậy sẽ làm trễ giờ học của anh."

Phí Chuẩn lắc đầu: "Cậu vừa phân hóa, ở một mình cũng không an toàn. Đừng lo lắng, bà ngoại sẽ không sao đâu."

Mạnh Phiên lúc này cũng không muốn nghĩ nhiều, nghe xong an ủi, chỉ có thể gật gật đầu, sau đó trong lòng âm thầm tự an ủi vài câu.

Theo bà ngoại tuổi tác càng lúc càng cao, Mạnh Phiên ngẫu nhiên sẽ có chút bất an, sẽ đi nghĩ nếu vạn nhất bà ngoại có chuyện gì, một mình cậu phải đối mặt như thế nào. Có lẽ khi đó cậu đã trưởng thành, có thể bình tĩnh đối phó, cũng có thể cậu vẫn còn nhỏ, hoang mang mà xử lý, rồi chỉ biết khóc thầm một mình.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng khi ngày này đến, sẽ có người ở bên cạnh.

Xe Phí gia hôm nay lái rất nhanh, 30 phút đã đến bệnh viện ở trấn nhỏ.

Mạnh Phiên hỏi số phòng, mặc kệ Phí Chuẩn ở phía sau, vội vàng chạy thẳng đến khoa nội trú, cũng không có tâm trạng chờ thang máy, đi thẳng lên cầu thang bộ đến lầu năm.

Phí Chuẩn vẫn luôn theo sát bước chân của cậu, không hơn không kém, chỉ là ở ngay phía sau cậu thôi.

Khi đến phòng bệnh, Mạnh Phiên vọt vào, sau đó ngốc lặng.

Bệnh viện ở trần nhỏ cũng đã sửa sang lại hai năm, phòng bệnh là một phòng hai người, bà ngoại hiện tại ở phòng này cũng không có bệnh nhân nào khác, mà bên cạnh giường lại có một nữ nhân tóc lượn sóng đang ngồi, Mạnh Dĩnh.

Nhìn thấy bà ngoại đang ngủ được truyền dịch, sắc mặt cũng khá tốt, Mạnh Phiên mới thở phào nhẹ nhõm, dựa vào tường thở hổn hển.

"Tiểu Phiên, con đến rồi à?" Mạnh Dĩnh thấy Mạnh Phiên có chút không kiềm chế được, đứng dậy chỉnh lại quần áo, "Bà ngoại không sao, bà chỉ bị trúng gió nhẹ, truyền dịch trong vòng vài ngày nữa là tốt thôi. Không cần lo lắng."

Mạnh Phiên gật đầu không nói gì, sau khi thở hổn hển bước đến bên giường bà ngoại, chạm vào tay bà đang truyền dịch, hơi lạnh, cậu nhấc chân đắp cho bà một chút.

"Dì Ngô không nói cho con biết là mẹ ở đây."

"A ..." Mạnh Dĩnh rất xấu hổ, vội vàng giải thích: "Thật ra thì ... thật ra chiều hôm qua mẹ mới về, chỉ là con tự học tới tối muộn cũng không về, nên không biết."

Mạnh Dĩnh nói, quay đầu nhìn Phí Chuẩn đang đứng ở cửa không đi vào.

Phí Chuẩn chú ý tới, tiến vào lễ phép chào hỏi, "Chào dì, cháu là Phí Chuẩn, bạn cùng bàn với Mạnh Phiên."

"Chào cháu, chào cháu, cảm ơn vì đã cùng tiểu Phiên tới đây. Dì đã mua một ít trái cây. Cháu có muốn ăn một ít không?" Mạnh Dĩnh lấy một túi hoa quả trên bàn cạnh giường ra, đưa cho Phí Chuẩn.

Cô ấy rất nhiệt tình, Phí Chuẩn cũng không nghĩ ở chỗ này người đầy ta xô mà khách sáo, miễn cho quấy rầy bà ngoại ngủ, liền tùy tiện cầm một quả táo, cầm ơn Mạnh Dĩnh.

Bầu không khí trong phòng thật kỳ lạ, thực áp lực và xấu hổ.

Thấy Mạnh Dĩnh có chuyện muốn nói, Phí Chuẩn liền nói: "Hai người cứ nói chuyện, cháu ra ngoài ngồi một lát."

Mạnh Phiên không muốn nghe, muốn kêu Phí Chuẩn ở lại, nhưng đã bị Mạnh Dĩnh chặn lại.

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng đóng lại, khuôn mặt tươi cười lễ phép của Mạnh Dĩnh hơi trầm xuống, vẻ mặt buồn bực, "Tiểu Phiên, con tối hôm qua ngủ ở nhà bạn học đó sao?"

"Ừm."

Mạnh Dĩnh đi vòng qua giường bệnh, đi đến bên cạnh Mạnh Phiên, "Mẹ thấy bạn học kia khí chất bất phàm, trong nhà hẳn rất có tiền nhỉ?"

Mạnh Phiên: ...

"Mẹ hỏi cái này làm gì?"

"Mẹ không phải chỉ hỏi thăm..." Mạnh Dĩnh thở dài, nghĩ nghĩ, lại mỉm cười, sờ lên bụng của mình, "Đúng rồi, Tiểu Phiên, lần này mẹ trở lại có tin vui, mẹ có thai rồi. Chú Tường rất vui, hai ngày nữa mẹ sẽ bàn chuyện của con với chú, đến lúc đó mẹ có thể đón con về ở cùng rồi. "

Mạnh Phiên khẽ cau mày, liếc nhìn bụng của Mạnh Dĩnh rồi nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, chính chủ ở @d chentriho, cậu thực sự, thật sự không cần Mạnh Dĩnh làm loại áp đặt trả giá cho cậu như vậy,

"Nếu mẹ đã có thai, đó là tin vui cho mẹ. Từ nay về sau, cả gia đình bốn người sẽ sống tốt. Con cũng gần đến tuổi trưởng thành rồi, không muốn

quây rầy mọi người."

Không thấy được Mạnh Phiên vui sướng, Mạnh Dĩnh cả người ngốc một chút, rất là mất mát, càng thêm khó nhịn.

"Chuyện này sao có thể xem là quây rầy được? Nhiều năm như vậy mẹ vẫn luôn muốn đón con về ở cùng mà! Mà này! Con gái của chú Tường cũng là một đứa trẻ rất ngoan. Con bé là Beta, hôn nhân thì có chút bất lợi, nhưng mẹ sẵn sàng mai mối cho hai đứa, đến lúc đó thân càng thêm thân, chúng ta người một nhà có thể vĩnh viễn ở bên nhau!"

(Ồ Ồ Ồ???)

Mạnh Phiên:.....

"Không cần," Mạnh Phiên nói, sợ rằng Mạnh Dĩnh sẽ cần nhắc, chỉ đơn giản nói, "Con thích đàn ông."

Mạnh Dĩnh sững sốt, vô thức liếc nhìn cánh cửa rồi lại cau mày. Cô biết trường số 7 ở đây khá xa, Mạnh Phiên có thể vội vàng chạy tới sớm như vậy, có lẽ là nhờ xe của bạn học này đưa tới, lại còn đặc biệt đi cùng cậu, thật không bình thường.

"Tiểu Phiên, con nghe lời mẹ đi, chúng ta đừng dính vào mấy nhà có tiền, hào môn không phải nơi loại người như chúng ta có thể tiến vào, con đừng đi theo con đường cũ của mẹ, mẹ sợ con sẽ bị tổn thương. Mẹ thấy thằng bé kia giàu có phú quý, thật sự không thích hợp với con."

Mạnh Phiên: ...

Mặc dù không liên quan gì đến Phí Chuẩn, cậu vẫn không thích nhận xét của Mạnh Dĩnh.

Cậu có chút khó chịu, đứng đung nhìn Mạnh Dĩnh, "Con khác với mẹ, anh ấy cũng khác với Triệu Côn Luân. Con sẽ không lặp lại vết xe đổ trên con đường cũ của mẹ. Con sẽ đi theo con đường của chính mình."

Mạnh Phiên nói xong, thấy Mạnh Đình mờ mịt một bộ bị tổn thương, sợ chính mình nói quá nặng, lại thở dài nói: "Mẹ không cần cảm thấy mình nợ con, cũng không cần đền bù cho con, con hiên tại rất tốt. Con còn chưa ăn sáng, lát nữa lại quay lại xem bà ngoại."

Mạnh Phiên rất khó chịu rời khỏi phòng bệnh với khuôn mặt lạnh lùng, nhưng không thấy Phí Chuẩn ở bên ngoài.

Phòng bệnh vừa lúc ở hành lang cuối cách đó không xa, Mạnh Phiên đi đến cuối, mở ra cửa sổ, nhắm mắt hít sâu rồi thở ra một hơi, thời điểm mở mắt thì trước mặt có nhiều thêm một lon Pepsi.

"Nó không giống thức uống tăng lực trong trò chơi, uống bổ sung năng lượng." Phí Chuẩn nói.

Mạnh Phiên nhớ lại đêm qua say tin tức tở, điên cuồng thu thập nước tăng lực trong trò chơi, còn nói cậu rất thích Pepsi ...

Thật xấu hổ, lại cố điếm muốn cười, trong lòng cũng âm áp.

Cậu không khách sáo, nhận lấy, mở ra, nhấp một ngụm, thoải mái thở ra một hơi, lại quay đầu nhìn Phí Chuẩn.

Kỳ thật cậu không có ý gì khác, chính là đơn thuần bị Mạnh Đình nói như vậy, cố chút tò mò, nhìn không được muốn hỏi: "Mày nhà có tiền, người nghèo thật sự không thể dính vào sao?"

Phí Chuẩn sững sốt, anh không biết Mạnh Phiên đã nói chuyện gì với mẹ, anh chỉ cảm thấy câu hỏi này không thể giải thích được chính là nhằm vào anh và anh cũng không muốn Mạnh Phiên hiểu làm điều này.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, lỗ tai của Phí Chuẩn đỏ lên, nói: "Tôi không biết nhà khác thế nào, nhưng nhà họ Phí của chúng tôi thì không, Phí gia khác với những gia đình giàu có khác. Chúng tôi không có hào môn phân tranh, gia đình hòa thuận. Hôn nhân không phân biệt nghèo khó, chỉ cần tâm đầu ý

hợp! "

Mạnh Phien đang uống Pepsi, nghe vậy, phốc một tiếng mà một ngụm phun ra.

"Đây là gia huấn của Pí gia nhà anh à???"

Pí Chuẩn: ...

Đại ý, như thế nào lại nghe giống lời tuyên thệ của anh trai ngày đó thế nhỉ?

Chương 25: Hiểu biết

Editor: Chentranho

Beta: Trúc Uyên

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho.

"Hôn nhân nhà tôi không phân biệt giàu nghèo," Píi Chuẩn làm bộ bình tĩnh, từ trong túi đồng phục cầm bao khăn giấy ra đưa cho Mạnh Phôi, "Khả năng trước kia vẫn cố chút quy củ môn đăng hộ đối, nhưng đến mẹ tôi thì hoàn toàn không có nữa rồi."

Mạnh Phôi rút khăn giấy, lau lau Pepsi bị phun ra bên miệng, tò mò: "Vì sao?"

Píi Chuẩn bật cười, "Chưa tôi chỉ là một người bình thường, ông nội tôi khi đó cũng không hài lòng lắm. Mẹ tôi nói quản lý một công ty lớn như vậy mỗi ngày đều đã rất vất vả rồi, chẳng lẽ còn phải vì lợi ích mà tìm một người mình không yêu để ứng phó mỗi ngày? Nếu Píi gia còn cần liên hôn để củng cố địa vị, bà ấy cũng không xứng với cái nhà này, đây là không tin nhiệm năng lực của bà ấy."

Ồa, Mạnh Phôi nghe được ngỡ ngàng, cảm thấy mẹ Alpha của Píi Chuẩn rất mạnh mẽ.

"Hơn nữa," thấy Mạnh Phôi tràn đầy ngưỡng mộ nhìn mình, Píi Chuẩn vui vẻ, thò lại gần, nhỏ giọng nói: "Hơn nữa, gien Píi gia quá bá đạo. Vấn đề đã rất khó tìm người yêu, cố gắng gặp được một người thích hợp đã là không tệ rồi, không xứng kén cá chọn canh."

Mạnh Phiên:.....

Lại một ngụm Pepsi phun ra, thật lãng phí.

Trong lúc nhất thời, Mạnh Phiên cũng không biết nói nên hàm mộ bầu không khí gia đình Phi gia, hay là đáng thương bọn họ không dễ tìm đối tượng yêu đương.

Cửa phòng bà có chút động tĩnh, như thể có người sắp bước ra, Mạnh Phiên cau mày kéo Phi Chuẩn xuống cầu thang ở cuối hành lang.

Ngoại trừ bà ngoại, trong phòng chỉ có mẹ của Mạnh Phiên, bà ngoại bị ốm, người ra là ai cũng có thể đoán được. Đọc chính chủ ở @d chentranho.Phi Chuẩn đoán rằng mối quan hệ của Mạnh Phiên với mẹ mình không tốt lắm nên không hỏi nhiều, cứ để mặc cậu lòi mình xuống tầng, trốn trong hành lang trên tầng bốn.

Tầng 4 là khu phòng sinh, nơi có tiếng khóc của trẻ sơ sinh, tiếng cười của cha mẹ và tiếng dỗ dành con nhỏ.

Mạnh Phiên có chút hoảng hốt, ngỡ ngác mà đến gần một cửa phòng sinh, nhìn qua lớp kính thủy tinh, liền thấy một cặp vợ chồng trẻ đang vui vẻ trên chõc đứa bé.

Sự ra đời được mong đợi thực sự rất tuyệt vời.

Một lòng bàn tay ấm áp rơi xuống trên đầu, Mạnh Phiên sững sốt, hoàn hồn, quay đầu nhìn Phi Chuẩn. Phi Chuẩn không nhìn cậu, cũng đang nhìn vào trong phòng sinh, tựa như sờ sờ đầu cậu chỉ là động tác nhỏ nghịch ngợm, cũng không phải để an ủi cậu hay gì.

Bĩu môi, Mạnh Phiên cũng không nghĩ làm ra vẻ, cười hắc hắc, tò mò hỏi: "Anh nơi xem, gen nhà anh bá đạo như vậy, nếu sau này đứa nhỏ của anh là một tiểu Omega, chẳng phải sẽ không có Alpha nào dám đánh đầu nó sao? "

Phí Chuẩn: ...

Này ai biết được, sinh rồi mới biết chứ.

Phí Chuẩn không đi lo lắng loại chuyện xa xôi này, ngược lại đem tầm mắt rơi xuống trên cổ Mạnh Phiên.

"Bác sĩ nói cậu nên tìm một Alpha răng tốt đây, cậu hẳn là nên tự lo cho mình trước đi."

Mạnh Phiên:.....

Trên thực tế, Mạnh Phiên không nghĩ rằng Omega nhất định phải tìm Alpha làm bạn đời, thậm chí còn không có kế hoạch tìm bạn đời trong tương lai. Nhưng thực tế rất đáng buồn, hàng tháng tốn bao nhiêu tiền mua thuốc ức chế, thuốc chống phát tình, cậu cảm thấy rất đau lòng, còn không bằng tìm một bạn đời tạm thời, đảm đương chức vụ thuốc ức chế hình người thì tốt rồi.

Đây là kế hoạch nên được đưa vào chương trình nghị sự càng sớm càng tốt.

Nhưng khi nói đến thuốc ức chế, Mạnh Phiên đột nhiên nhớ rằng tiền khám sức khỏe và thuốc men vẫn chưa được thanh toán ngày hôm qua.

"Đi thôi, bà ngoại một lát nữa cũng không tình đâu, em trước đưa anh đi bắt một con gà trống."

Phí Chuẩn: ...

Thật cũng không cần hữu cầu tất ứng như thế.....

"Thời bỏ đi, chờ lát nữa còn phải đến trường, cũng đừng mang theo gà." Phí Chuẩn mặt mày u sầu nói.

Mạnh Phiên nhìn liền vui vẻ, một bên cười ha ha, một bên một hai phải kéo anh đi, "Em cũng phải về nhà một chuyến, bà ngoại tối hôm qua liền tới bệnh

viện, gà trong nhà chắc còn chưa cho ăn, trứng gà cũng phải nhặt nữa."

Phí Chuẩn:.....

Bệnh viện trên trần nhỏ không quá xa nhà của Mạnh Phiên ở nông thôn, chỉ mất mười phút lái xe.

Khi xe dừng trước nhà Mạnh Phiên, Phí Chuẩn xuống xe nhìn xung quanh, cảm thấy không đành lòng.

Bởi vì có những thị trấn nhỏ gần đó thúc đẩy kinh tế, vùng nông thôn ở thị trấn nhỏ này thực ra cũng không quá nghèo. Người dân xung quanh, cơ bản từng nhà đều đã xây dựng những tòa nhà nhỏ, những ngôi nhà mới hơn hoặc thậm chí nhà kiểu tây, khá thời thượng.

Chỉ có ngôi nhà của Mạnh Phiên vẫn là một ngôi nhà gỗ lợp ngói, tường ngoài bong tróc nặng nề, bị rỉ hàng chục năm chưa hề được tu sửa.

Mạnh Phiên thấy Phí Chuẩn nhìn như vậy, trong lòng không tránh khỏi có chút tự ti, lúc này cậu cảm thấy lời nói của Mạnh Đình cũng có lý, cậu và Phí Chuẩn không phải là người trong cùng một thế giới.

Nhưng tất cả đều không thành vấn đề, Mạnh Phiên "Haizz" trong lòng một tiếng rồi nở nụ cười trở lại. Cậu đã dám chủ động đưa Phí Chuẩn tới, sẽ không sợ anh nhìn thấy cảnh nghèo khổ ở nhà.

Trải qua vụ tin tức tổ của Phí Chuẩn dị động, cậu cũng đột nhiên phân hoá, Mạnh Phiên cảm thấy cậu cùng người bạn cùng bàn này, cũng coi như là có chút tình nghĩa vào sinh ra tử, rất nhiều việc không cần thiết che che giấu giấu, lại có vẻ không phóng khoáng lắm.

"Anh có muốn đến xem gà trống không?" Mạnh Phiên hỏi với một nụ cười.

"Xem!" Phí Chuẩn định thần lại, thấy Mạnh Phiên cười ngọt ngào, nhanh chóng ổn định tâm trạng, vui vẻ đi theo Mạnh Phiên vào chuồng gà.

Chuồng gà cách ngôi nhà gỗ nhỏ không xa, cũng là một ngôi nhà nhỏ xây bằng gạch ngói, hầu hết đều cao và không có cửa, chỉ dùng một tấm lưới dày buộc chặt cửa.

Chuồng gà mấy năm nay đã cong queo, xập xệ, khả năng trải qua ngày mùa hè mưa bão cuồng phong liền có thể sập bất cứ lúc nào, rất nguy hiểm.

Bên trong có bốn con gà đang kêu vang, Mạnh Phiên quay đầu lại cười hỏi: "Anh đoán xem, con nào là gà trống?"

Phí Chuẩn đến gần chuồng gà, nghiêng người nhìn vào rồi cẩn thận rồi chỉ vào hai con lớn hơn với cái mào lớn sẫm màu. "Có hai con gà trống."

Mạnh Phiên vui vẻ, "Nhìn không ra nha, còn rất hiểu biết đây!"

Phí Chuẩn:.....

Thật xấu hổ nếu nói rằng gần đây anh vẫn luôn chăm sóc gà con. Anh rất tò mò gà con trưởng thành gà trống sẽ có bộ dáng gì, nên đã lên mạng tra rất nhiều tư liệu..... Lại nói, hiện giờ khéo anh cũng là một chuyên gia nuôi gà chứ chẳng đùa...

"Em nhìn thấy trứng gà nè.", Mạnh Phiên kéo lưới, xem xét cẩn thận rồi vẫy tay với Phí Chuẩn. "Anh xem muốn chọn con gà trống nào. Em đi vào lấy hai quả trứng trước."

Mỗi bên bốn góc cửa chuồng gà có vài chiếc đinh dài, những chiếc đinh đóng vào tường treo trên lưới. Mạnh Phiên chỉ tháo dây ở góc dưới bên trái, nhấc đáy lưới lên. Chuẩn bị cúi vào, Phí Chuẩn xem đến hoảng sợ.

"Cậu muốn vào?" Phí Chuẩn tiến lên bắt lấy Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên bị anh làm cho sững sốt, "Đúng vậy, thế anh còn định nhặt trứng như thế nào nữa? Có dụng cụ, nhưng không dễ xài lắm. Đi vào nhặt là nhánh nhát."

"Cái này có an toàn không?" Phí Chuẩn cau mày nhìn cái chuồng gà lão đảo xiêu vẹo, thật sự sợ cái chuồng nhỏ này sẽ sụp đổ.

Mạnh Phien cười khúc khích, "Đừng lo lắng, mặc dù những năm trước nó có sụp vài lần, nhưng ít nhất là năm nay lúc bão mùa hè, nó đã rất kiên cường còn không bị sụp luôn."

Phí Chuẩn: ...

Sau khi thả Mạnh Phien ra, Phí Chuẩn vẫn còn lo lắng, thấy Mạnh Phien chui vào, nhìn không được tới gần ổ gà vài bước, theo bản năng cảm thấy vạn nhất có lẽ còn có thể giúp đỡ cái gì.

"Này! Đừng tới đây, trong này có cút gà, anh khéo lại có bóng ma tâm lý liền không muốn nuôi gà nữa mất." Mạnh Phien cười nói.

Phí Chuẩn nhìn cậu đi bước một né tránh phân gà, tới gần một quả trứng, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì. Cảm thấy có chút chua xót, lại cảm thấy thật cũng không biết đau lòng vì cái gì.

Nhìn nhìn, Phí Chuẩn chính mình cũng không biết là xuất phát từ cái gì tâm lý ma xui quỷ khiến gì mà theo vào, học giống Mạnh Phien, tận lực tìm chỗ sạch sẽ đặt chân.

Mạnh Phien mới vừa nhặt xong trứng gà, nhìn thấy Phí Chuẩn tiến vào, sợ ngây người.

"Tại sao anh lại vào?! Không bẩn sao?!"

Phí Chuẩn xấu hổ, quay lại nhìn một con gà trống dưới chân mình, cúi xuống tóm lấy nó.

"Tôi bắt gà trống."

Mạnh Phien: ...

Cậu cảm thấy buồn cười, mặt lại bắt giác nóng bừng.

Cứ như đang ở trong bóng tối quen rồi, không nghĩ có chuyện gì thì đột nhiên lại có một người đàn ông mang theo vầng hào quang bước vào. Rõ ràng là người kia không hợp với nơi này, nhưng chính cậu lại là người cảm thấy xấu hổ tự ti.

"Mau ra ngoài, mau ra ngoài thôi." Mạnh Phiên sợ làm bẩn người anh nên chạy nhánh ra ngoài mở lối cho anh trước.

Phí Chuẩn đi ra, xách theo con gà trống, lấy cũng không phải, thả cũng không xong.

Nhìn thấy bộ dáng rất xấu hổ của anh, Mạnh Phiên càng tự nhiên, cười nói: "Anh là thiếu gia trong thành phố, trước đây chưa từng ở nơi bẩn thỉu như vậy sao? Anh nghĩ như thế nào? Anh không giảm phải cái gì chứ?"

Mạnh Phiên không biết rằng Phí Chuẩn, người đang đứng bên ngoài chuồng gà vào thời điểm đó, xác thật cảm thấy chính mình không hợp với nơi này.

Anh nhớ mẹ từng nói: Nếu con thực sự thích một ai đó, con phải sẵn sàng bước vào cuộc sống của người kia một cách bình đẳng. Con không thể ngược đầu nhìn người kia, cũng không thể cúi đầu nhìn người đó.

Hành vi vừa rồi của Phí Chuẩn có chút ma xui quỷ khiến, chỉ là thời điểm anh nhìn thấy Mạnh Phiên chui vào ổ gà, trong nháy mắt liền đau lòng, sau đó, anh bỗng nhiên ý thức được, này bất quá chỉ là cuộc sống hằng ngày của Mạnh Phiên, nếu anh cảm thấy chưa xót, nhất định chỉ đang đứng trên lập trường của chính mình để cảm nhận. Mà cái anh muốn, là bình đẳng mà đứng ở vị trí của Mạnh Phiên.

Thay vì tự cho là mình đúng mà đau lòng, không bằng đuổi kịp bước chân cùng nhau trải nghiệm.

"Ở nông thôn có lối sống ở nông thôn, mỗi lối sống đều có ý nghĩa riêng của nó. Không có cao hay thấp. Tôi chỉ đang làm giàu kinh nghiệm bản thân."

Phí Chuẩn xách theo gà, ngữ khí bình đạm.

Mạnh Phiên nghe, trong chớp mắt cả người đều ngốc.

Cậu đột nhiên cảm thấy sự xấu hổ, đỏ mặt và tự ti của mình vừa rồi thật dư thừa.

"Hừm... anh nói đúng!" Mạnh Phiên cười khúc khích, nghiêng đầu nói, "Em cũng đã trau dồi thêm nhiều kinh nghiệm từ anh. Em đã được ăn đồ Pháp này. Em biết vị tinh túy tổ của mình là hương rượu trắng miệng ngọt nhẹ này. Em cũng biết rượu ngọt nhỏ có thể làm chocolate nhân rượu."

Phí Chuẩn, người đang nghĩ rằng Mạnh Phiên rất ngọt ngào và đáng yêu, sống người sau khi nghe những lời cuối cùng.

Anh nhìn chằm chằm vào Mạnh Phiên, nhưng Mạnh Phiên lại không nói gì nữa.

Khả năng là chỉ có anh dụng tâm kín đáo, cho nên cảm thấy chocolate nhân rượu thực ái muội đi, Mạnh Phiên căn bản không cảm thấy có gì.

Mạnh Phiên bây giờ rất vui vẻ, trong lòng vẫn còn một lời chưa nói: Cậu còn từ Phí Chuẩn biết được, nhà giàu không chỉ có căn bã như nhà họ Triệu, gia giáo của nhà họ Phí rất tốt. Làm người ta cực kỳ thoải mái.

Phí Chuẩn nhìn con gà trống trong tay, cảm thấy không có ý nghĩa gì, liền muốn đặt nó trở lại chuồng gà.

"Cầm lấy đi, từ nay nó là gà của anh rồi. Anh đúng là người tốt. Gà nhà em có phước lắm mới được cơ hội sống trong sân nhà anh đây."

Phí Chuẩn: ...

Cắt trứng vào nhà, Mạnh Phiên đưa Phí Chuẩn ra suối rửa đế giày, tuy không giẫm phải phân gà nhưng chuồng gà đầy bùn đất, rất bẩn thỉu.

"Philen Philen, em đã về gặp bà ngoại chưa?"

Mạnh Philen đang nắm lấy cánh tay của Phí Chuẩn, ổn định chính mình, cạo xát đế giày trên mặt nước trong suối nhỏ trên bờ, nghe xong lời này liền quay đầu liếc nhìn anh trai cách vách.

"Dạ rồi, chờ lát nữa lại đi nhìn xem. Từ Trạch ca, anh về từ khi nào thế?"

"Hai ngày này không có lớp. Sắp đến Quốc Khánh nữa. Anh liền về luôn trước vài ngày."

Từ Trạch vừa nói vừa nhìn Phí Chuẩn, "Đây là bạn học của em à?"

"Dạ, bạn cùng bàn."

Mạnh Philen đã rửa xong đế giày, lại dội nước cho Phí Chuẩn lần nữa. Từ Trạch vẫn luôn không đi, ở bên cạnh nhìn.

Khi tất cả đã xong xuôi, Từ Trạch bước tới, kéo Mạnh Philen sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Anh nghe nói em phân hóa thành Omega? Thật hay giả thế?"

Mạnh Philen sững sốt một chút, sau đó đoán được Tề Hàng hẳn là không tin, liền đi xung quanh hỏi thăm, sau khi đi tới đi lui, chuyện của cậu cũng hoàn toàn bị truyền ra ngoài.

"Thật, nhưng em chưa định nói với bà ngoại. Từ Trạch ca giúp em giữ bí mật nhé. Hiện tại đừng nói với trường bồi."

Từ Trạch nghe vậy, suy nghĩ một chút, đồng ý, liếc nhìn Phí Chuẩn đang ở cách đó không xa, "Bạn cùng bàn của em là Alpha đúng không? Mới vừa phân hóa, em phải cẩn thận, biết không?"

"Dạ dạ, cậu ấy là người tốt, em hiểu rõ mà."

Giặt giày xong, dậm dậm chân chút mới ngồi trở lại xe, Phí Chuẩn nhìn qua

cửa sổ xe, lạnh lùng nhìn về phía cửa ngôi nhà nhỏ bên cạnh, Từ Trạch còn đang nhìn bọn họ, sắc mặt anh không quá tốt.

"Người vừa rồi là ai?"

"Là anh trai hàng xóm học đại học ở Hoa thị. Hồi nhỏ quần áo của em đều là mặc lại của anh ấy đấy." Mạnh Phiên cũng nhìn ra ngoài cảm khái.

Phí Chuẩn: ...

"Về sau đừng mặc quần áo của Alpha nữa."

"Gi?"

"Nếu có tin tức tổ tàn dư, đối với cậu không tốt."

"Ồ ~"

Phí Chuẩn: Trừ phi đó là quần áo của anh, em có thể mặc áo ngủ của anh, áo sơ mi của anh, quần của anh luôn.

Chương 26: Nhân rươi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranhò

Beta: Trúc Uyên

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranhò.

Thời điểm trở lại bệnh viện, bà ngoại cũng đã tỉnh rồi, Mạnh Đình nói gì với bà, đôi mắt bà khẽ động, như thể rất vui mừng.

Vừa này mang theo sốt ruột mà tới, lần này Phí Chuẩn cố ý trước khi đến, vòng đi mua chút thực phẩm dinh dưỡng tới thăm, đi theo sau Mạnh Phiên tiến vào, cùng bà ngoại chào hỏi.

Bà ngoại biết đây chính là người bạn cùng bàn mà thường cho Mạnh Phiên ở nhờ, nên cười rất vui vẻ. Bà bị trúng gió nhẹ, vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, hiện tại nơi chuyen cũng nói không rõ lắm, đầu lưỡi dường như có chút sưng, cùng Phí Chuẩn nói lời cảm ơn linh tinh này nọ.

Phí Chuẩn kiên nhẫn nghe rõ ý của bà nói, đáp lại từng câu một.

Mạnh Đình nhìn những thứ mà Phí Chuẩn mang đến, trong khi họ đang nói chuyện, cô ấy kéo Mạnh Phiên sang một bên, nhỏ giọng nói: "Không thân không quen, lại vẫn còn là học sinh, Tiểu Phiên, con không nên đòi nó mấy thứ này."

Mạnh Phien sắc mặt hơi lạnh, "Mẹ đừng nhạy cảm như vậy. Đối với cậu ấy, đây là tâm ý, là cách đối nhân xử thế, cậu ấy mang cho bà ngoại. Chúng ta không cần quan tâm."

Mạnh Phien liếc nhìn Phí Chuẩn đang ngồi xồm bên giường nói chuyện với bà ngoại, vẻ mặt dịu đi một chút: "Hơn nữa, cậu ấy đã cẩn thận lựa chọn những sản phẩm dinh dưỡng chất lượng tốt nhưng rẻ. Người ta cũng chẳng phải tới khoe giàu, chúng ta không thể dùng tâm đôi đũa như bình thường sao?"

Cậu nói thực bình đạm, Mạnh Dinh nghe xong, sừng sốt trong chốc lát, thậm chí theo bản năng cảm thấy có phải hay không thật sự chính mình quá nhạy cảm.

"Phien..... Phien....."

Bà ngoại gọi cậu, Mạnh Phien không nói với Mạnh Dinh nữa, đi tới một bên giường bệnh, cùng Phí Chuẩn liếc mắt một cái, nửa ngồi xồm kê tại mép giường.

"Cháu đây bà."

Bà ngoại chậm rãi gật đầu, lại nhìn Phí Chuẩn rồi chỉ tay, "Cảm ơn ... cảm ơn ... còn không?"

Mạnh Phien nhìn đến là đau lòng, lại cảm thấy bà ngoại thật dễ thương, cậu đưa tay ra nắm lấy bàn tay cứng ngắt đang vầy vầy giữa không trung của bà, mỉm cười nói: "Đã cảm ơn rồi! Vừa rồi con còn cho cậu ấy bắt một con gà trống to béo lắm! Cậu ấy rất thích nó! Gia đình cậu ấy cũng thích những chú gà này! Bà đừng lo nhé! "

Bà ngoại yên tâm, gật đầu hài lòng, mãi mãi mỉm cười.

Phí Chuẩn: ...

Anh hơi bồi rồi, thấy bà ngoại nghiêm túc thật, anh sợ sau này lâu ngày

thành quen, bà ngoại vẫn cứ gửi gà sang nhà anh.

Mặc dù gà được nuôi ở quê thật sự rất ngon và thơm, nhưng vấn đề lớn nhất là anh trai anh không cho anh ăn. Nếu cứ luôn lấy gà từ nhà Mạnh Phiên về, sân sau nhà bọn họ khéo sẽ còn nhiều gà hơn nhà Mạnh Phiên mất.

"Đừng ngồi xồm, mau ngồi lên ghế." Mạnh Dĩnh di chuyển hai chiếc ghế đầu cạnh tường tới, đưa cho Mạnh Phiên và Phí Chuẩn mỗi người một chiếc.

"Cảm ơn dì." Phí Chuẩn nói.

"Không cần khách khí, không cần khách khí."

Khi Mạnh Dĩnh nói, cô ấy cũng ngồi xuống mép giường, ngay bên cạnh Mạnh Phiên.

Cô vỗ nhẹ vào Mạnh Phiên rồi cười: "Mẹ mới vừa cùng bà ngoại nói chuyện, không nghĩ tới sự tình lại thuận lợi như vậy, con nói rất đúng, là mẹ quá nhạy cảm rồi, chú Tường kỳ thật rất rộng lượng, mẹ gọi điện thoại nói với anh ấy chuyện của con, anh còn trách mẹ ngàn ấy năm không nhắc tới, cảm thấy chúng ta đều đã để con chịu nhiều thiệt thòi."

Nghe đến đây, Mạnh Phiên sững sờ một lúc, cậu chưa bao giờ gặp qua chú Tường, cũng không biết chú là người như thế nào, nhưng khi Mạnh Dĩnh nói vậy, trong lòng cậu cảm thấy ngũ vị tạp trần, cảm thấy rất giả tạo.

Cậu không biết mình có nên cảm kích vì người chồng hiện tại của Mạnh Dĩnh là người tốt, có trách nhiệm, ít nhất sau này cô ấy có thể sống một cuộc sống ổn định. Hay là nên buồn, Mạnh Dĩnh bị căn bã A làm tổn thương quá sâu, đến phát điên, không dám tin tưởng bất kỳ ai cho đến khi cô ấy mang thai, mới cảm thấy đủ tự tin để kể về cậu.

Chỉ là hiện giờ, nó cũng chẳng cần thiết nữa rồi.

Gia đình bọn họ hòa thuận nhiều năm như vậy, cậu cũng gần đến tuổi

trường thành, hà tất đi chặn ngang một chân, làm cả nhà đều cảm thấy không tự nhiên.

"Tiểu Phiên, con ăn xong cơm trưa rồi hãy về trường nhé. Chú Tường lát nữa sẽ tới. Con gặp chú ấy một lần, được không?" Mắt Mạnh Dĩnh lóe lên, nhìn ra được, cô ấy đang rất mong chờ Mạnh Phiên có thể gia nhập vào gia đình mới của cô ấy.

Mạnh Phiên không đáp, cúi đầu nhìn bàn tay bà ngoại trong lòng bàn tay, thỉnh thoảng dùng ngón tay chọc vào mu bàn tay bà, phát ngốc.

Thấy cậu không lên tiếng, ánh mắt mong đợi của Mạnh Dĩnh tối sầm lại, cô thận trọng dỗ dành: "Tiểu Phiên, bà ngoại sức khỏe không tốt. Mẹ còn muốn đón bà ngoại về chăm sóc một thời gian. Chỉ có con với bà ngoại mẹ không yên tâm. Con đi với chúng ta nhé? Kia về sau cũng là nhà của con."

Nhà à.

Mạnh Phiên chọc chọc tay bà ngoại, cậu nghĩ, cậu trước kia cũng từng mong chờ một mái ấm gia đình, có lẽ bây giờ cậu cũng vẫn mong chờ nó, nhưng chắc chắn không phải là ngôi nhà mà Mạnh Dĩnh mang đến cho cậu. Họ đôi khi giống như những người xa lạ nhiều năm mới gặp một lần, làm sao có thể thành người nhà?

"Con không đi. Con còn phải đi học. Giang thị tuy ở bên cạnh nhưng qua lại cũng rất vất vả."

"Tiểu Phiên ..." Mạnh Dĩnh trở nên cẩn thận hơn, giọng nói cũng nhẹ đi rất nhiều, ngập ngừng hỏi: "Có lẽ, chú Tường có thể giúp con chuyển trường đến Giang thị? Nơi đó giáo viên cũng có thể..."

Ngay khi cô ấy bắt đầu nói chuyện, sắc mặt của ba người còn lại trong phòng trùng xuống.

Mạnh Phiên không muốn từ bỏ trường số 7 rồi đến học ở một thành phố xa lạ vì tình cảm gia đình không cần thiết như thế này, cậu cảm thấy rằng

Mạnh Đình đang muốn tháo tung cuộc sống của mình. Nếu lúc sinh đã không quản, thì bây giờ càng không nên nhúng tay nhiều như vậy.

Đôi mắt của Phí Chuẩn đôi diện cũng trở nên lạnh lẽo, anh mới vừa cảm thấy Mạnh Phiên rất xứng danh là Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ, còn thấy được nhiều điểm đáng yêu của cậu, tin tức tổ còn cùng anh phá lệ xứng đôi, cậu liền phải chuyển trường?

"Khụ ... hức ... hức ..." Lúc này, người bà vốn không quá linh hoạt vì trúng gió cũng cau mày nháy mắt với Mạnh Đình để cô ấy không nói nữa.

"Bà ơi, cổ họng bà khó chịu ợ? Bà có muốn uống nước không?" Mạnh Phiên đứng dậy, rót cho bà một ly nước, cẩn thận đút cho bà uống.

Uống xong, bà cụ liu lười: "Đi... vào lớp... không chửi... Đi học...".

Mạnh Phiên phân biệt trong chốc lát, mới biết rõ, bà ngoại là đuổi cậu về Hoa thị đi học, đừng đi trễ.

Biết được bà ngoại đang giúp mình, Mạnh Phiên mỉm cười, cúi người đôi mắt với bà, nhẹ nhàng nói vào tai bà: "Cảm ơn bà, chỉ có bà là hiểu con nhất."

Bà ngoại nheo mắt nở nụ cười ngọt ngào, đưa tay sờ đầu Mạnh Phiên, "Mau đi."

"Được rồi, buổi tối con sẽ đến thăm bà. Nghỉ ngơi thật tốt, chăm sóc thân thể sớm khỏe lên. Con còn muốn sống với bà ngoại lâu lâu nữa mà." Mạnh Phiên nói, bỗng nhiên cái mũi chua xót.

Bà ngoại trúng gió, dù là bây giờ hay trong thời gian hồi phục sau này đều cần có người chăm sóc từng bước, bà sẽ không cho cậu nghỉ học để đi cùng bà lâu như vậy. Đọc chính chủ ở @d chentranho. Mạnh Đình đưa bà ngoại đi để cô ấy chăm sóc, đó là lòng hiếu thảo của cô ấy, cũng là trách nhiệm làm con của cô, Mạnh Phiên tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Tuy nhiên, trong thời gian đó, cậu sẽ chỉ có một mình.

"Đương..... Đương nhiên!" Bà ngoại đỡ dần, vỗ vỗ cậu, bảo cậu mau đi.

Với sự ủng hộ của bà ngoại, mẹ cũng đồng ý cho cậu không cần gặp chú Tường, Mạnh Phiên đúng lý hợp tình, thúi hổi cảm xúc, kêu Phí Chuẩn cùng nhau rời đi.

"Mẹ!" Mạnh Đình thở dài.

Bà ngoại trừng mắt nhìn cô, hừ một tiếng, rồi nhắm mắt ngủ.

Tường Vận Thăng nếu là người tốt, có thể đồng ý đón bà và cháu ngoại đến sống chung, bà tự nhiên thấy rất vui mừng, muốn con gái và cháu ngoại đều được hạnh phúc. Nhưng nếu cháu ngoại không muốn, bà cũng sẽ không miễn cưỡng.

Khi ra đến bên ngoài bệnh viện, đôi mắt của Mạnh Phiên đã đỏ hoe, sợ bị Phí Chuẩn nhìn thấy nên cúi đầu đá một viên đá nhỏ bên đường để trút cơn phiền muộn.

Phí Chuẩn cũng lo lắng, nhưng nhìn thấy Mạnh Phiên đang có tâm trạng không tốt, không đành lòng hỏi nhiều.

Cách bãi đậu xe không xa có một máy bán nước giải khát tự phục vụ, Phí Chuẩn xoa nhẹ sau đầu cậu hỏi: "Cậu có muốn uống thêm một lon nước tăng lực không?"

Mạnh Phiên nhất thời không phản ứng lại, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Phí Chuẩn.

Đôi mắt cậu đỏ hoe, giọt nước mắt mỏng vừa tuôn ra vì ủy khuất còn chưa kịp khô, trông cậu một bộ dáng thương hễ hễ, Phí Chuẩn nháy mắt nhìn vào hai mắt cậu, dường như bị hấp hồn, trong lòng thùng thùng đập như trống bỏi, ngây ra.

Đây chẳng lẽ là mong muốn bảo vệ tự nhiên của Alpha đối với Omega?

Không chịu nổi khi thấy Omega nhỏ khóc?

Phí Chuẩn nhận chóng phải nhận, anh đã nhìn thấy rất nhiều Omega, nhưng chưa bao giờ cảm thấy thương tiếc bởi vì giọt nước mắt của bất kỳ ai.

"Vừa lúc bổ sung thêm chút nước cho cơ thể."

Không cho Mạnh Phiên cơ hội từ chối, Phí Chuẩn trực tiếp đưa cậu đến máy giải khát, nhận chóng mua hai lon Pepsi, mỗi người một lon rồi mở cho Mạnh Phiên.

"Cảm ơn," Mạnh Phiên nhận lấy, nhìn chai Pepsi hồi lâu rồi tự nhủ: "Thật tuyệt nếu có một chai rượu ngọt lúc này."

Một ly say giải ngàn sầu, Mạnh Phiên còn rất muốn thử xem.

Phí Chuẩn nghe xong liền vui vẻ, nhưng không muốn Mạnh Phiên phải xấu hổ, lúc này tâm trạng của Mạnh Phiên vốn không tốt, anh cố gắng mỉm cười nói: "Một chai? Tin tức tổ của chính mình còn vừa ngủ liền say đến hôn mê, một chai thì cậu định say đến mấy ngày?"

Mạnh Phiên: ...

Anh vừa nói xong, thật đúng là liền dờ dề tài đi, Mạnh Phiên ngay lập tức hăng hái lên.

Sau khi uống vài ngụm Pepsi, Mạnh Phiên không phục mà kêu lên một tiếng "Ngủ và uống giống nhau đâu. Có lẽ là do tin tức tổ của em quá nồng đậm mới như vậy."

Phí Chuẩn cười, "Không biết là ai, ngày đó cũng chỉ nhấp miệng một ngụm rượu nhỏ, tiết tự học buổi tối liền ngủ mê man không biết trời trăng gì."

Mạnh Phiên:.....

"Bây giờ nghĩ lại, em cảm thấy khi đó không phải say, là tới gần phân hoá, thân thể mệt mỏi thôi. Nói như vậy, tầm lượng của em như thế nào, đúng là còn chưa biết đâu."

Phí Chuẩn lần này không phản bác, xác thật là có loại khả năng này.

Trò chuyện một lúc, tâm trạng cũng bớt căng thẳng, hai người ngồi trở lại xe, trở về trường trung học số 7.

Trong xe, Mạnh Phiên đột nhiên hỏi: "Hôm thi toán học, anh làm được không thế? Nhắm được bao nhiêu điểm vậy?"

Phí Chuẩn không biết tại sao lại đột nhiên hỏi về chuyện này, anh lấy điện thoại di động ra tìm kiếm, hiện tại có thể tìm thấy đề thi và đáp án của cuộc thi toán năm nay.

"Điểm tuyệt đối là không thế. Tôi chưa từng thấy qua câu hỏi áp chót, câu thứ 3 tôi cũng chưa trả lời."

Mạnh Phiên: ...

Hóa ra Phí Chuẩn mà cũng không kiếm được điểm tuyệt đối cơ á, lão Versailles này.

(Cụm từ ở đây là 凡尔赛文学 (fáněrsài wénxué) 凡尔赛 (fáněrsài) là phiên âm của cung điện Versailles của Pháp. Thêm vào đây là 文学 (wénxué) có nghĩa là văn học nhưng tiếng lóng này không nói về văn học Versailles.

Thay vào đó, nó là một thuật ngữ được sử dụng để mô tả "sự khoe khoang khiếm tốn", nó dùng để chỉ những người phô trương sự giàu có hoặc hoặc thành công của họ một cách tế nhị.)

"Em cũng tạm tạm vậy thôi. Nhưng câu cuối cùng khá giống đề di anh cho á. Cái hình cũng tựa tựa vậy. Phải cảm ơn anh đã hào phóng cho em cái tập đề mới đó nha, nếu không thì em cũng bó tay luôn."

"Không phải cậu nói, bạn cùng bàn thì nên giúp đỡ lẫn nhau à."

Phí Chuẩn nói xong, liền đem đáp án tìm ra cho Mạnh Phiên cùng nhau xem, hai người yên lặng đánh giá điểm của mình.

"146."

"145,5."

Mạnh Phiên sững sốt, sau đó nghiêng người nhìn, "Sao lại có điểm lẻ vậy?"

Phí Chuẩn liền chỉ ra các quy tắc chấm điểm cho câu hỏi cuối cùng, "Đại ý là tôi giải đề nhanh, theo đuổi tốc độ, trong quá trình có chút làm tắt các bước, không nghĩ tới cái đề này tính điểm từng bước làm đây."

"Thật đáng tiếc."

Mạnh Phiên cau mày, cậu ấy và Phí Chuẩn đã cùng nhau làm câu hỏi này, vì vậy nếu tình cờ gặp một câu hỏi tương tự như vậy, đáng lý phải đạt điểm tuyệt đối.

Cậu ngẩng đầu nghi ngờ liếc nhìn Phí Chuẩn, "Anh đừng có mà cố ý nhường em đây."

Phí Chuẩn cười tủm tỉm, "Tôi sao phải nhường cậu? Còn khéo léo nhường đúng 0,5 điểm nữa? Thần toán hả?"

Mạnh Phiên bĩu môi, nghĩ đến đây, tự giận lòng tự trọng mãi cảm đáng ghét tự nhiên phát tác.

"Vậy là tốt rồi, em đây vì anh mặc niệm đáng tiếc ba giây."

Phí Chuẩn:.....

Ba giây sau, Mạnh Phiên lấy điện thoại di động ra, bật máy tính lên, xạcch xạcch không biết tính toán cái gì.

"Đổi thủ cạnh tranh lớn nhất thua em 0,5 điểm, vậy thì em sẽ có thể nhận được 8.000 đồng tiền thưởng, em nhớ là ký túc xá Thất trung một học kỳ là 500 phải không?"

"Hừm? Cậu muốn ở lại?"

Sau khi Mạnh Phiên tính toán xong, cậu cảm thấy nhẹ nhõm gật đầu.

Tám nghìn, cậu định tiêu bà ngoại 5500. Mặc dù Mạnh Đình là con gái ruột của bà, nhưng bà ngoại với Tướng gia rất cuộc không thân, đi đến nơi đó ăn dưỡng một thời gian, trời xa đất lạ, tóm lại là trên tay chính mình có nhiều tiền sẽ tự tại hơn một chút, muốn mua cái gì liền mua cái đó, không cần cầu cạnh người khác.

Số tiền còn lại, sau khi trả tiền ăn ở, học kỳ này còn bốn tháng, 2.000 tệ cũng đủ để cậu mua một ít tài liệu học tập.

"Bà ngoại muốn tới Giang thị an dưỡng, mỗi mình em ở nhà, mỗi ngày mất bốn giờ đi học, bọn họ sẽ không yên tâm, ký túc xá là lựa chọn tốt nhất."

Cậu thừa bỏ ra số tiền lớn 500 cho ký túc xá còn hơn là nghe theo lời của Mạnh Đình, cùng đến Giang thị sinh sống.

Phí Chuẩn vui vẻ, Mạnh Phiên nói như vậy, khẳng định là không chuyển trường, "Cậu có thể ở nhà tôi."

Vừa nói xong, Phí Chuẩn đã hồi hận, dù sao bọn họ cũng không phải là người thân, nhóc dỗi trá còn có lòng tự trọng lớn, sẽ không muốn ở trong nhà anh lâu như vậy mà không có lý do.

Mạnh Phiên nhìn anh, hắc hắc cười, "Nhà của anh chỉ ăn bữa khuya thôi đã hơn 500 một tuần rồi đúng không? Vậy em sẽ phải trả bao nhiêu để sống trong nhà anh đây?"

Đúng như dự đoán, Phí Chuẩn không theo đuổi chủ đề này nữa.

Tới trường rồi, tiếng chuông báo giờ học cuối cùng của buổi sáng cũng vang lên, đến giờ ăn trưa.

Sau khi xuống xe, Mạnh Phiên không vào trường ngay, nhìn mấy cửa hàng bán đồ ăn bên ngoài trường, liền kéo Phí Chuẩn qua đường, "Em mời anh ăn trưa nhé, anh nhìn xem muốn ăn cái gì?"

Phí Chuẩn không cần nghĩ cũng biết, nhất định là hôm nay anh mua hai lon Pepsi cho cậu, vừa rồi còn nhắc lại vụ ăn khuya, Mạnh Phiên liền nghĩ còn thiếu nhân tình, muốn trả lại anh.

Mặc dù có vay có trả là chuyện bình thường, nhưng Phí Chuẩn không thích Mạnh Phiên quá tính toán rạch ròi với anh như vậy, cảm giác xa cách này khiến anh có chút bất đắc dĩ.

Tất nhiên, anh sẽ không từ chối, lòng tự trọng nhỏ bé đó cần sự thấu hiểu và bảo vệ của cá nhân.

"Ăn cái gì đều được?" Phí Chuẩn cười hỏi.

"Tất nhiên, em hông có keo kiệt đâu." Mạnh Phiên một bên nói, một bên chính mình cũng đang xem.

Cậu cũng khó có được một lần ra ngoài ăn, ngày thường dù có đói bụng cậu cũng sẽ chọn căn tin trường, sẽ rẻ hơn một chút. Cậu quyết định hôm nay sẽ đi ăn bên ngoài, nhìn những cửa hàng đầy màu sắc bên ngoài trường liền có chút đói bụng.

Cơm gà hầm nấm, trông không tồi nhé.

Bánh kẹp nhân thập cẩm, giống như lần trước Tống Dữ Đường cho cậu ăn, cậu vẫn còn nhớ hương vị, rất ngon.

Mì dai lạt với bánh kẹp thịt cũng ổn lắm.

(Bánh kẹp thịt đây gốc là Burger kiểu Tây An 肉夹馍-Roujiamo đó mấy bạn.

[Click để xem ảnh](#)

Còn đây là miến dai lạnh 凉皮-Liangpi nha!)

[Click để xem ảnh](#)

Mạnh Phien rũ mắt một cái, cuối cùng dừng lại ở một cửa hàng gà rán nhỏ.

Thỉnh thoảng, học sinh trong trường sẽ mua một ít gà rán để ăn, dù là giờ sinh hoạt hay tự học buổi tối, gà rán về cơ bản đã trở thành món ăn vặt của mọi người.

Nhưng Mạnh Phien chưa mua nó bao giờ nên cậu muốn thử.

Nhưng đây là bữa trưa, tốt hơn là nên ăn một bữa cơm thơm mát, phải không? Phí Chuẩn hẳn là sẽ chọn cơm gà hầm nấm.

Phí Chuẩn vẫn luôn quan sát Mạnh Phien, anh thấy Mạnh Phien nhìn vào cửa hàng gà rán liền dời mắt không nổi, nhìn không được công công khéo miệng, ra vẻ khó xử mà nhìn tới nhìn lui.

"Không có gì ngon, hay chúng ta ăn gà rán được không?"

"Hừm ?!"

Mạnh Phien giật mình, cậu nhìn Phí Chuẩn đầy hoài nghi, Phí Chuẩn cùng cậu thế mà tâm ý tương thông! Con sâu háu ăn trong bụng cậu đang điên cuồng kêu gào đây này!

Ngĩ lại thì, à cậu biết rồi. Chắc bình thường loại thực phẩm bên đường rác rưởi này, người nhà Phí Chuẩn hẳn là không cho anh ăn bậy đâu, nên anh nhất định cũng muốn trộm ăn như tiểu hài tử vậy í nhỉ.

"Có thể có thể, em cũng muốn ăn."

Mạnh Phiên cười đến thực vui vẻ, quay đầu thấy vừa tan học đám học sinh đang dần dần muốn trào ra cổng trường đi ăn cơm, vội kéo Phí Chuẩn phóng đến cửa hàng gà rán kia, nhân lúc còn sớm xuống tay, miễn cho phải xếp hàng.

"Anh muốn ăn món gì? Gọi tùy ý nhé, không cần tiết kiệm tiền cho em đâu."

Sợ Phí Chuẩn để ý tình hình kinh tế của cậu, dẫn tới chính mình ăn không đủ no, Mạnh Phiên còn cố ý dặn dò một chút.

Phí Chuẩn cũng rất hợp tác mà đặt một suất gà viên giá vừa phải, "Hàng này cho nhiều gà lắm, tôi một phần là đủ rồi."

Mạnh Phiên gật gật đầu, cùng nhân viên cửa hàng thuật lại một lần, lại chọn cho mình một phần gà rán Hàn Quốc khác, cùng hai lon Pepsi.

Nếu đã chọn ăn ở đây, liền vui vẻ ăn, cậu cũng không có vì mời Phí Chuẩn ăn, mà để chính mình lại ăn đến kẹo kiệt bún xịn, như vậy chỉ làm cho hai người đều không được tự nhiên.

Bọn học sinh ra tới, tất cả các cửa hàng bên ngoài trường bắt đầu nhộn nhịp và đông đúc, sau khi lấy xong phần gà viên và gà rán, cả hai không ở lại ngoài trường, mà trở về phòng học vắng lặng, từ từ thưởng thức bữa ăn.

Món gà rán kiểu Hàn Quốc này một hộp có đầy đủ 4 cái cánh rán và 4 miếng thịt gà rán, Mạnh Phiên mở hộp ra, mùi thơm ngay lập tức ập thẳng vào mặt cậu, cảm giác hồn mình cả người đều bay mất rồi, nhìn không được nhắm mắt hưng hăng ngửi một phen.

Phí Chuẩn thấy bộ dáng cậu như vậy, liền nhớ tới ngày đó trong văn phòng, Mạnh Phiên cũng như thế này, tham lam mà ngửi vị chocolate của anh.

Giờ phút này, thấy cậu thưởng thức mùi gà rán y như vậy, Phí Chuẩn cảm thấy thật dễ thương, cảm thấy hình như mình có một chút ăn dấm với món

gà rán này, nghĩ đến điều đó, anh chợt thấy buồn cười bản thân.

"Cẩn thận chút." Lấy gang tay dùng một lần ra cho cậu, Phí Chuẩn dặn dò.

Thương gia hào phóng, đeo vào bao tay, Mạnh Phiên nhìn nhìn hộp gà rán của chính mình, lại nhìn nhìn túi giấy bọc gà của Phí Chuẩn, dùng bao tay lấy một cái cánh và một miếng gà rán của mình, đưa cho Phí Chuẩn.

"Cho anh nếm thử của em nè."

Trong nháy mắt, Phí Chuẩn mặc danh cảm thấy có chút thụ sủng nhược kình.

Phí Chuẩn mỉm cười cảm ơn, cũng không ăn luôn, mà trước tiên mở cả hai lon Pepsi ra, đặt một lon lên bàn của Mạnh Phiên, rồi mới bắt đầu.

Anh dùng nữa cầm một viên gà đưa lên miệng ăn, đang nhai thì cảm giác tầm mắt bên cạnh quá mức nóng bỏng, quay đầu liền thấy, Mạnh Phiên hai mắt trông mong mà nhìn chăm chăm vào gà viên của anh một bộ háo hức.

Phí Chuẩn: ...

Không chờ anh đưa qua, Mạnh Phiên nuốt một ngụm nước miếng, đã nhỏ giọng hỏi: "Em có thể nếm thử gà của anh được hông?"

Phí Chuẩn:.....

Sao tự nhiên trông lại cực kỳ đáng thương thế này?

Phí Chuẩn dở khóc dở cười, vội đem gà viên đưa qua, "Cậu ăn được, tôi nào có keo kiệt như vậy?"

Mạnh Phiên mỉm cười, chỉ gấp một miếng nhỏ, nếm thử mùi vị, không tham lam mà chuyên tâm ăn gà rán của mình.

Phí Chuẩn nói không chừng, có thể là quan điểm của anh có vấn đề, có đôi

Khi Mạnh Phiên chỉ làm một cái hành động nhỏ nhỏ kỳ kỳ quái quái, cũng khiến cho anh cảm thấy dị thường có ý tứ, đáng yêu một cách kỳ lạ.

Sau bữa trưa, Mạnh Phiên nắc lên một cách mẫn nguyện, thu dọn bàn học rồi lấy sách ra học. Đọc chính chủ ở @d.chentranho. Buổi sáng không đến lớp, sau khi một người bạn cùng lớp đi ăn trưa trở về, Mạnh Phiên liền hỏi về lớp học buổi sáng, mượn ghi chú, bắt đầu tự học.

Buổi chiều, ủy viên thể dục cầm danh sách báo danh đại hội thể thao trở về, ở trên bục giảng lớn tiếng ồn ào, bảo mọi người nhanh chóng báo danh, thời gian gấp rút, sau quốc khánh chính là đại hội thể thao.

"Ờ nhỏ vào á. Sao mà năm nào Thất Trung cũng như thế nhở. Cứ tổ chức vào hai ngày cuối cùng của Quốc khánh. Chiếm mất hai ngày nghỉ lễ của bọn mình, tớ muốn nghỉ trọn vẹn 7 ngày cơ!"

"Năm ngày còn chẳng đủ á. Không phải chiều thứ 5 mình còn phải đến lớp à, tính ra có bốn ngày rưỡi thôi ấy."

"Quá khổ. Nghe nói năm ba còn chỉ được nghỉ ba ngày kia. Chúng ta nên biết trân trọng bốn ngày rưỡi của năm hai đi!"

"Ha ha ha ha ha! Có đại hội thể thao thì cứ vui vẻ đi! Ngoại trừ vận động viên năm ba, những người khác đều phải ở trong lớp tự học đấy!"

"À! Cậu đừng nói nữa, Lãng Di biến thái lắm, thà làm vận động viên còn hơn ở lại tự học!"

"Mợ nói! Ủy viên, tui đăng ký đá cầu!"

"Đồ ngốc, không có môn đá cầu, tui đăng ký nhảy xa!"

Trong lúc nhất thời, vì đại hội thể thao có thể ở sân thể dục tự do bay nhảy mà không phải ở phòng tự học, các bạn học lớp 1 giống như phát điên lên báo danh. Thậm chí bởi vì hạng mục bị đưa bạn chen mất chỗ trống, mà một mất một còn với nhau cả một giờ.

"Anh không đăng ký à?" Xoát xong đề nhân rồi, Mạnh Phiên hỏi Phí Chuẩn.

Vừa dứt lời, liền thấy Thiệu Tri nắm chặt tờ đăng ký, như bay chạy tới, "Nhân lên! Tiểu Mạnh Phiên! Còn một xuất đẩy tạ, anh giật cho em, còn lại là chạy 3000 chưa ai đăng ký thôi!"

(Môn đẩy tạ/ Shot-put là như thế này nha! Đẩy quả cầu nặng sao cho xa nhất có thể là thắng thôi!

[Click để xem ảnh](#)

Bữa tui xem Olympic môn này thấy mấy pha ném phạm quy rồi bị dính vào cái lưới của BTC quây mà tiếc quá trời.)

Phí Chuẩn khó hiểu, như thế họ có bí mật nào đó đã được thỏa thuận?

"Đăng cấp danh dự thôi." Mạnh Phiên mỉm cười với Phí Chuẩn, cầm tờ khai đăng ký lên nhìn xuống.

Thiệu Tri giải thích: "Anh Chuẩn, anh không biết Mạnh Phiên đều có tham gia tất cả các hoạt động trong lớp à, như trồng cây, làm báo bảng đen, thi tranh luận, v.v., chỉ cần có một cái là em ấy sẽ đều đăng ký."

"Biết thế nên em chắc chắn rằng em ấy sẽ đăng ký đại hội thể thao. Em nghĩ chỉ có vài môn thể thao phù hợp cho tiểu ngọt Ồ thôi. Nên em đã liệu mình thoát khỏi vòng vây dày đặc của đám thần kinh kia, thà chết bảo vệ cái danh sách đăng ký này chạy ra đây đây!"

Phí Chuẩn: ...

"Anh có muốn báo danh không?" Mạnh Phiên hỏi Phí Chuẩn.

Thực ra bản thân cậu không để ý vào việc tham gia mấy hoạt động ngoại khóa lắm, nhưng cậu có thói quen ám ảnh với việc học và không thể tự giải tỏa bản thân được. Nên sau khi bước vào năm nhất trung học, Mạnh Phiên

cảm thấy mình cũng phải thay đổi một chút, ít nhất cậu nên tích cực tham gia vào các hoạt động trong lớp.

"Khà khà! Tiểu Mạnh Phiên, đừng làm khó anh Chuẩn. Anh ấy không được làm mấy vận động quá mạnh trong giai đoạn này," Thiệu Trì nhìn Phí Chuẩn, thấy anh ấy không ngăn cản mình, liền tiếp tục thì thào, "Số hoạt động mạnh ở đại hội thể thao dẫn tới tin tức tổ dị thường, vì thế vẫn nên an toàn quan sát một đoạn thời gian nữa thôi."

Mạnh Phiên hiểu ý gật gật đầu, cảm thấy cũng có lý, nếu Phí Chuẩn trong đại hội thể thao chạy 3000 mét, chạy xong trực tiếp tin tức tổ dao động, nhóm A0 vị thành niên đứng đầy trên sân có thể bị ảnh hưởng.

"Tôi cũng có thể tìm thuốc ức chế, thử xem." Cảm giác Mạnh Phiên rất muốn anh tham gia, Phí Chuẩn liền nói.

Mạnh Phiên liếc anh một cái, cầm bút lên, ghi tên cậu trên tờ đăng ký rồi đưa cho Phí Chuẩn, "Thế như này có được hông?"

Thiệu Trì cùng Phí Chuẩn vừa thấy, mặt cứng đờ — Mạnh Phiên báo danh chạy 3000 mét, đem đăng ký đầy tạ để lại cho Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn:.....

Thiệu Trì nhìn đi nhìn lại, nhìn không được, một cái cười ồm lên ha ha ha không sao dùng được.

Hắn đặc biệt dành chỗ tiểu ngọt 0 một môn không cần dùng nhiều sức, lại bị tiểu ngọt 0 nhường chỗ một mảnh A, nói ra lại buồn cười quá đi mất!

"Này cũng không cần..."

Phí Chuẩn cảm thấy mình bị coi thường nên cũng đặt bút đăng ký chạy 3.000 mét.

Mạnh Phiên vươn tay che chỗ đăng ký 3000 mét, nghiêng giọng thuyêt

phục: "Đừng đi, hoạt động của lớp có mặt là được, anh đừng có miễn cưỡng, đến lúc đó vạn nhất xảy ra chuyện gì không ổn thì sao, đây tã có gì không tốt à?"

Nói xong, cậu liền liếc cái người đang cười đến thẳng không nổi eo, Thiệu Trì, "Hai người kỳ thị đây tã?"

"Ày, cái này ..." Thiệu Trì nhìn cười lắc đầu nguầy nguậy, "Đương nhiên không có! Chuẩn ca đại mánh A, Chuẩn ca sức lực lớn, đây tã nhất định đứng nhất! Làm vẻ vang lớp 1 chúng ta!"

Phí Chuẩn:..... Dưới ánh mắt háo hức của Mạnh Phiên và Thiệu Trì, Phí Chuẩn lặng lẽ điền tên mình vào vị trí cuối cùng trong hạng mục đây tã.

"Đù má! Mạnh Phiên đăng ký 3.000 mét! Mạnh mẽ thế!"

"Chu chớ má ơi! Cái này còn hay hơn nữa nè. Phí Chuẩn đi đây tã, đại mánh A đã trải qua chuyện gì vậy???"

"hahahaha!"

Cả lớp tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ, Phí Chuẩn ngồi ở chỗ ngồi, sắc mặt lạnh lùng.

(Từ khi chuyển đến cái trường này anh chỉ còn là cây hài cho lớp thôi anh ạ :)))

Mạnh Phiên nhìn đến buồn cười, vỗ vỗ anh, nhỏ giọng cổ vũ: "Dùng vị trí nhất bảng chính phục bọn họ! Bọn họ như vậy kỳ thị đây tã rất là không đúng!"

Phí Chuẩn:.....

Vào buổi tối, Mạnh Phiên phải đi về xem bà ngoại, Phí Chuẩn cố ý từ nhà phải một chiếc xe đưa cậu đi.

Điều quan trọng là phải gặp bà. Đi xe buýt cũng mất tới 2 giờ, đến bệnh viện

đã là 11 giờ rồi, quấy rầy bà ngoại nghỉ ngơi thì không tốt lắm, không bằng sớm một chút đến, còn có thể cùng bà ngoại trò chuyện.

Phí Chuẩn là bằng cách này khuyên như Mạnh Phiên, Mạnh Phiên đành tiếp nhận thiện ý của anh.

Được xe đón xe đưa thế này, Mạnh Đình thấy mà lo lắng, sợ Mạnh Phiên sẽ bị Alpha giàu có lừa gạt theo con đường cũ giống mình. Tuy nhiên, đứa bé này rất có chính kiến riêng, thuyết phục thế nào cũng không được, nói nhiều quá lại chê phiên, chỉ có thể âm thầm lo lắng, thỉnh thoảng nói vài câu với bà ngoại, nhờ bà khuyên.

Bà ngoại không khuyên.

Bà cháu hai người dán mặt vào nhau, bà ngoại rất yêu thương mà vỗ vỗ Mạnh Phiên, nghĩ đến còn mỗi mấy ngày nữa là phải xa Mạnh Phiên một đoạn thời gian, bà cũng rất luyến tiếc.

"Đêm mai..... Đừng..... Đừng tới..... Sớm một chút nghỉ..... Nghỉ ngơi....."

"Quốc Khánh..... Kỳ nghỉ lại..... tới thăm ngoại..... Bà....."

Bà ngoại không thể chịu được Mạnh Phiên cứ phải vất vả hàng ngày như vậy, buổi tối học xong còn chạy vào viện thăm bà, rất phiền phức. May thay, hai ngày nữa là đến Quốc Khánh, bọn họ có thể ở chung một thời gian trước khi chia tay.

Bà ngoại kiên quyết không cho Mạnh Phiên đến vào đêm mai, Mạnh Phiên gắng hỏi mãi, mới biết được ngày mai chú Tường sẽ mang theo con gái hẳn cùng nhau đến thăm bà ngoại, bà ngoại là không muốn làm cậu khó xử.

Có lẽ sau này chúng quy nhất định phải gặp, nhưng không phải là hiện tại.

Mạnh Phiên luôn ủng hộ Mạnh Đình tìm được hạnh phúc cho riêng mình, vì bằng cách này, việc cô ấy bỏ cậu lại, cảm giác tội lỗi trong lòng đó hẳn sẽ vơi đi ít nhiều, và cậu cũng sẽ không cảm thấy việc cậu được sinh ra ngoài ý

muốn là một rào cản quá lớn với cô ấy.

Nhưng khi thật sự phải đối mặt với gia đình mới của Mạnh Đình, Mạnh Phiên cảm thấy chính mình còn cần thời gian hoãn lại một chút. Đọc chính ở @d chentranho. Vì nhìn đến cảnh hạnh phúc gia đình ba người kia, thật ra cậu vẫn có chút ghen tị, có chút mất mát.

Ngày hôm sau, xe của Phí gia đến đón cậu về trường.

Phí Chuẩn nói, hãy dành thời gian của cậu ở bên bà ngoại nhiều hơn, cảnh bà ngủ rồi thì cậu cũng phải nghỉ ngơi tốt, cậu cần từ từ mới có kinh nghiệm chăm sóc ngoại bệnh, đừng vội dậy sớm bắt xe buýt sáng sớm hoài nữa.

Mặc dù đây là giai đoạn đặc thù, Mạnh Phiên chấp nhận sự chiêu cổ của Phí Chuẩn, nhưng cậu vẫn mang mười mấy quả trứng tới để cảm ơn Phí Chuẩn.

Trong lớp học buổi sáng, khi Phí Chuẩn nhận được trứng, anh cảm thấy nhẹ nhõm trong giây lát, nói sao nhỉ, ít nhất cũng không phải là gà nữa nhỉ?

Ai mà biết được rằng con gà trống kia đang được anh trai nuôi ở sân sau to béo lên mấy ký rồi.

Ít nhất trứng gà anh còn có thể ăn!

"Lẽ thương vãng lai."

(Lẽ thương vãng lai: hôm na là có qua có lại mới toại lòng nhau; bán ít đi bán nhiều lại)

Sau khi nhận trứng và đặt chúng chắc chắn vào trong hộp bàn để tránh bị va đập, Phí Chuẩn lấy từ trong túi ra hai viên sôcôla được đóng gói tinh xảo, đặt lên bàn của Mạnh Phiên.

Lần này anh rút kinh nghiệm, biết rằng cho quá nhiều, Mạnh Phiên sẽ không nhận, vì vậy anh cố ý tháo hộp sô cô la mới mua ra, mỗi lần chỉ mang tới 2

viên.

"Ôa! Cảm ơn anh." Nhìn đến chocolate, hai mắt Mạnh Phiên nháy mắt sáng, "Này có phải so với viên hồi trước lớn hơn chút không nhỉ?"

"Ừm, nhân rượu, cậu không phải muốn uống rượu ngọt nhỏ sao? Ăn xong hai viên này mà không say, về sau lại từ từ tăng liều lượng nhiều hơn một chút."

Mạnh Phiên:.....

Cái viên chocolate này thì có thể có bao nhiêu rượu chứ? Một ngụm cũng chẳng đủ nhỉ? Không khởi quá coi thường cậu đi.

Nhưng Mạnh Phiên vẫn rất vui vẻ, cậu còn chưa từng ăn qua chocolate nhân rượu.

Bởi vì quá mức bảo bối, quá mức quý trọng, Mạnh Phiên vẫn luôn luyện tiệc ăn, liền đặt ở túi đựng bút, thời thời khắc khắc đều có thể nhìn đến, tâm tình liền sẽ tốt lên rất nhiều.

Trong tiết học toán hôm nay, các ví dụ mẫu đều hơi khó, Thiệu Trì nghe không hiểu, liền chạy tới nơi chỗ Mạnh Phiên, mong cậu có thể làm một video giảng bài.

Mạnh Phiên sắp phải chi một số tiền lớn cho việc ở ký túc xá nên đúng là rất thiếu tiền đây nè, cậu liền tục gật đầu đồng ý. Khi tan học, cậu hãy còn ngồi một chỗ nghiên cứu cách giải thích sao cho dễ hiểu, trên bàn nháp khoa tay múa chân.

Phí Chuẩn ở một bên nhìn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

(Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn.)

Biết rằng đây là con đường để Mạnh Phiên kiếm ít tiền nhưng cậu cứ dùng giọng nói ngọt ngào của mình giảng giải phân tích đề gửi đến cái nhóm kia,

còn được rất nhiều lượt xem của Alpha khiến anh cảm thấy hơi khó chịu.

Lúc này, Phí Chuẩn hận không thể chạy đến trước mặt mấy Alpha kia, trực tiếp giảng đề cho bọn họ, giảng đến bọn họ hiểu mới thôi.

Khi giảng câu hỏi cho những học sinh không hiểu bài giảng của giáo viên, nhất định phải dựa trên tư duy logic của họ để cân nhắc phương pháp. Lấy tư duy học bá đi giảng, tuyệt đối sẽ chẳng hiểu được cái gì đâu. Mạnh Phê lựa chọn vài phương pháp, cuối cùng mới chọn ra được một cách ổn nhất, cậu thử phào nhẹ nhõm rồi chuẩn bị quay video cho mọi người khi về nhà buổi tối.

Bây giờ đã là tiết học cuối cùng của buổi tự học, sau khi Mạnh Phê thu giãn, nhìn đến chocolate nhân rượu trong túi đựng bút, cô chút thêm.

Giữ cả một ngày rồi, giờ có thể ăn một viên nhỉ?

Ăn một cái trước, cái kia để dành ngày mai ăn.

Mạnh Phê chờ mong mà liếm liếm miệng, lấy ra một viên, thật cẩn thận mà mở gói bọc. Bên trong là nhân rượu nữa, vạn nhất không cẩn thận mở hỏng rồi, hoặc là làm gãy, chẳng phải là nhân rượu sẽ chảy hết không còn gì à?

Khi Phí Chuẩn từ toilet trở về, anh nhìn thấy Mạnh Phê nhỏ nhỏ đang cắn một góc sô cô la, xin xắn mà híp mắt hưởng thụ, sau đó ở cái lỗ lộ ra bên mép chocolate, mút lấy nhân rượu bên trong, mút đến đâu còn hơi hơi ngẩng lên.

Sau khi nhìn thấy Mạnh Phê ăn chocolate vài lần, Phí Chuẩn đã có thể thoáng thông dong đôi mắt, ít nhất là không đột nhiên cảm thấy tuyến thể giống như bị liếm mà nóng lên.

"Ăn ngon không?" Phí Chuẩn cười hỏi sau khi ngồi xuống.

Mạnh Phê mút xong giọt rượu ngọt nhỏ cuối cùng, mới đem cả viên chocolate ném vào trong miệng, đối với Phí Chuẩn gật gật đầu.

"Rượu ngọt uống ngon thật!"

Phí Chuẩn: ...

Có vẻ như từ khi có rượu ngọt, em liền không còn thích chocolate nữa rồi hả?

Khoảnh khắc tiếp theo, Mạnh Phiên liền cười nói, "Số cô la thêm nhân rượu lại càng ngon hơn á! Em rất thích luôn!"

Phí Chuẩn lổ tai hơi hồng hồng, cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng mà, một tiết cuối cùng, Phí Chuẩn liền nhảy bèn phát hiện, Mạnh Phiên không thích hợp.

Cậu bạn cùng bàn mặt đỏ môi hồng, tiết học cuối cùng là làm bài kiểm tra tiếng Anh, Mạnh Phiên lắc lắc cái đầu, giống như cố ý tỏ ra dễ thương, còn lắc theo tiết tấu, lưng lẳng lẳng sang bên trái, lại lung lay nghiêng sang bên phải.

Anh cảm thấy Mạnh Phiên có phải lại say rồi không, thăm dò đi xem bài thi của cậu, lại thực thần kỳ mà so với tốc độ làm bài trước kia của cậu còn nhanh hơn, tỷ lệ chính xác lại hoàn toàn không giảm xuống.

"Hi hi, xong gồi ~"

Sau khi tô xong bảng câu trả lời, Mạnh Phiên ngọt ngào nói.

Lúc này cả phòng học đang yên ắng, mọi người đang làm bài thi đột nhiên có tiếng Mạnh Phiên dễ thương vang lên khiến mọi người sững sốt, sau khi bàn tán Mạnh Phiên đang nói chuyện gì thì mọi người lại càng tò mò hơn.

Phí Chuẩn: ...

Lãng Di hôm nay làm việc đúng giờ đến cánh tiết tự học buổi tối, một tiếng này của Mạnh Phiên cũng làm anh mơ hồ.

Anh bước ra khỏi bụi đi đến bàn của Mạnh Phiên, Mạnh Phiên nhìn thấy người đến, ngẩng đầu nhìn nhìn, lại cười hắc hắc.

Cậu đem bài thí lấy ra, nghiêng đến trước mặt Lăng Di, như cầu được khien ngợi nói: "Thầy ơi, em làm xong hết trơn rồi nè ~ em có phải nhân nhất hông ạ ~"

Phí Chuẩn:.....

"Em sao vậy?" Lăng Di đặt bài thí xuống với vẻ mặt sững sờ, đưa tay sờ trán cậu.

Đứa nhỏ này, trán cũng không nóng, mặt như thế nào lại hồng như vậy, còn nói nhảm?

Phí Chuẩn thấy không ổn, sau khi làm xong câu hỏi cuối cùng, anh ném tờ đáp án đi, che miệng Mạnh Phiên còn đầy mùi rượu ngọt, đứng dậy kéo cậu ra ngoài.

"Em cũng làm xong rồi thầy. Cậu ấy say rồi. Chúng em về sớm trước nhé thầy. Cảm ơn thầy."

Nói xong, Phí Chuẩn liền ôm Mạnh Phiên còn đang lung la lung lay, rời khỏi phòng học trước.

Tuy rằng tin vào nhân phẩm của Phí Chuẩn, nhưng huynh đệ Phí gia thực sự làm Lăng Di không hiểu được trong đầu họ đang nghĩ cái gì, anh không quá yên tâm, không biết Mạnh Phiên như thế nào lại say, liền cứ như vậy cùng em ấy rời đi.

Với tư cách là chủ nhiệm lớp, Lăng Di bảo lớp trưởng theo dõi kỷ luật lớp, chính mình cũng đi theo.

Hôm nay biết được tiết tự học buổi tối cuối cùng là tiếng Anh, Phí Thừa đích thân lái xe đến đón em trai tan học sớm. Anh đã vắt óc suy nghĩ, nghĩ ra vô

số kiếu gặp gỡ tình cờ, muốn mau chóng đến trường để thực hiện những cái tình cờ này, nhưng đến nơi lại không dám, anh chỉ biết lý luận suông,

Ba mươi năm, không hề có kinh nghiệm yêu đương, chỉ biết xông pha trên thương trường, Phí Thừa ngồi ở trong xe, nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, vừa tức giận vừa vô lực.

Thẳng đến khi ở trong gương chiếu hậu, xa xa nhìn thấy em trai mình đang cõng bạn cùng bàn nhỏ trên lưng, theo sau là Lăng Di.

Quả nhiên, nhân duyên trời định há lại cần mấy cái cơ hội giả tạo kia à.

Cơ hội ngay đây, không rủ chẳng phải cũng tới rồi hay sao.

"Em muốn đưa Mạnh Phiên về nhà em à? Để thầy đưa em ấy về nhà cho. Kẻo gia đình em ấy lo lắng thì sao?" Lăng Di vừa đi vừa hỏi.

Phí Chuẩn nói: "Thầy ơi, nhà của Mạnh Phiên ở nông thôn, lái xe mất 40 phút. Người nhà cậu ấy cũng đang bị ốm phải nằm viện, tạm thời không ai chăm sóc cậu ấy lúc này cả."

"Thầy yên tâm, cậu ấy ở nhà em ngủ lại vài lần rồi, không có việc gì đâu. Em để cậu ấy lên xe xong liền gọi điện thoại cho người nhà của cậu ấy."

Lăng Di vừa nghe như vậy, mới đồng ý.

Khi tới bên cạnh xe, Phí Thừa đã xuống dưới, mở cửa sau cho em trai, nhìn hẳn đặt bạn nhỏ cùng bàn vào rồi mới hỏi: "Tiểu Phiên bị làm sao vậy?"

"Không có việc gì, ăn viên chocolate nhân rượu, liền có chút say thôi....." Phí Chuẩn một bên nói, một bên từ trong túi Mạnh Phiên lấy di động của cậu ra.

Vài lần trước đã chú ý qua, Mạnh Phiên không có khóa màn hình, hẳn là có thể lướt luôn đến số điện thoại của bà ngoại, gọi điện thoại báo bình an.

Biết rằng Tiểu Phiên không sao, Phí Thừa cũng yên tâm, quay đầu lại nhìn

Lăng Di đang đứng một bên, vẻ mặt nghiêm túc.

Lăng Di: ...

Lại tới nữa, lại nhìn anh bằng khuôn mặt đen sì.

Phí Thừa nhìn Lăng Di, trầm giọng nói: "Tôi cũng say."

Lăng Di:.....

Mới vừa gọi điện thoại, Phí Chuẩn:.....

Cứu mạng, một Mạnh Phiên say xỉn ngốc nghếch cũng đủ để anh đau đầu rồi, sao lại thêm một anh trai nữa vậy.

Bà ngoại trúng gió, nói chuyện không rõ ràng, là Mạnh Dĩnh tiếp điện thoại, Phí Chuẩn đem tình huống nói cho cô ấy, Mạnh Dĩnh đầu bên kia rất là do dự, thậm chí muốn để Tưởng Vân Thăng lái xe đi đón Mạnh Phiên.

"Di à, Mạnh Phiên đã ở nhà cháu mấy lần rồi, di yên tâm đi, bây giờ một mình cậu ấy về không được, di có tới đón thì cũng phải một tiếng rưỡi nữa mới tới được, quãng tới quay lui cậu ấy càng thêm khó chịu. Cháu sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy, di cứ yên tâm. "

Những gì anh nói đến là có lý, Mạnh Dĩnh cũng biết rằng Mạnh Phiên vẫn không muốn gặp Tưởng Vân Thăng, mạnh mẽ mang đi cũng chỉ biết khiến cho quan hệ của bọn họ càng ngày càng lạnh nhạt, cuối cùng cũng đồng ý.

"Ừ, làm phiền cháu rồi."

"Bạn học giúp đỡ lẫn nhau là lẽ đương nhiên, di không cần khách khí."

Sau khi cúp điện thoại, Phí Chuẩn thấy anh cả mình vẫn đang nhìn chằm chằm Lăng Di, đầu đều phát đau, vội vàng nói với Lăng Di "Anh trai em khá năng say thật rồi, thầy Lăng cứ trở về đi, Mạnh Phiên ở nhà em, thầy không cần lo lắng đâu."

Nói xong, anh nhàn nhàng chóng nhét anh trai mình vào trong xe, chính mình cũng ngồi bên cạnh Mạnh Phiên.

Khi chiếc xe lao đi nhàn nhàng, Lăng Di vẫn cảm thấy rất chi là bồi hồi.

Phí Thừa say rượu? Sao anh ta say rượu mà còn lái xe? Phí Chuẩn thế mà yên tâm để anh ta lái xe?

Hôm nay lại thêm một ngày không hiểu nổi anh em Phí gia, đương nhiên, hôm nay còn thêm một Mạnh Phiên chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao nữa.

Mạnh Phiên lần này cũng không có hoàn toàn say đến ngất xỉu, còn một chút tỉnh táo lim dim, cậu cơ hồ đều đang dựa vào người Phí Chuẩn, bỗng nhiên ngồi dậy, nhấc tay, hô to: "Em hỏng có say! Em còn muốn phát video giải đề cho mọi người! Em không thể nói mà không giữ lời! Đề của em đâu rồi?!"

Phí Chuẩn:.....

Sờ sờ đầu cậu, Phí Chuẩn trấn an nói: "Ngọaan, em say rồi, đêm nay để anh quay video cho, anh dạy bọn họ."

Mạnh Phiên mặt đỏ vì say, hai mắt mê ly, nghiêng đầu ảo não mà nhìn Phí Chuẩn, vẫn cảm thấy nơi nào đó không đúng lắm, nhưng hện tại đầu óc của cậu rất mơ hồ, không thể nghĩ nổi là chỗ nào không thích hợp.

(Lựa lúc người ta say mới kêu em em anh anh thôi quý dị :3 Vẫn chưa chính thức gì nha)

Lại một chương hơn 8000 chữ nè!

Chương 27: Làm nũng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phiên say đến mơ mơ hồ hồ, bước đi còn không yên, một hai phải đi ngoằn ngoèo zích zắc, Phí Chuẩn nhìn không nổi, sau khi xuống xe trực tiếp cõng cậu lên lưng.

Nước lã đảo trên lưng một chút cũng không nặng, ghé vào trên người anh, xương sườn thậm chí còn cõ chút cộm người, quá gầy. Phí Chuẩn đau lòng, lại rất tò mò, với cái thân thể nhỏ bé này, làm sao cậu có thể mạnh mẽ mà ra tay tàn nhẫn như vậy?

Thời điểm cậu đánh La Lập Hào cùng Tề Hàng, sức lực kia, không chắc sẽ bại bởi Alpha.

"Phù phù phù ~" Mạnh Phiên sau khi được cõng lên, vẫn không yên phận, lắc lư hai chân, cái đầu chốc thì tựa bên vai trái Phí Chuẩn, chốc lại đổi sang vai phải Phí Chuẩn, ở bên tai anh phư phư phư mà thổi khí, còn phát ra âm thanh.

Phí Chuẩn:.....

Trọng lượng không nặng nhưng rất cõ khí thể lăn lộn, đu đưa trên lưng anh mấy lần thiếu chút nữa giữ không xong.

Thấy Phí Chuẩn không để ý mình, Mạnh Phiên rất là không cam lòng, lại vòng đến bên kia, hướng lỗ tai anh thổi khí: "Phù phù phù ~ hi hi hi ~"

Phí Chuẩn:.....

Bên sườn mặt đều là hương rượu ngọt thanh, Phí Chuẩn nhẹ nhàng nhíu mày, nghĩ thầm một viên chocolate nhân rượu cũng không đến mức qua lâu như vậy mà vẫn còn mùi nồng vậy, khẳng định là Mạnh Phiên say đến hồ đồ, tin tức tổ cũng có chút tràn ra rồi.

Phía sau là anh trai mang tin tức tổ cực kỳ độc đoán, Phí Chuẩn có chút lo lắng, không thể để Omega nhỏ và anh cả ở chung một phòng. Đang nhiên, anh cũng có chút chielếm hửu, ngay cả khi đó là anh ruột của mình, anh cũng không muốn để anh ấy biết được mùi vị của Mạnh Phiên.

"Đại ca, bọn em lên trước đây," Phí Chuẩn chào hỏi, cũng Mạnh Phiên chính là một bước chạy như điên, nhánh chóng chạy lên cầu thang.

Phí Thừa thực sự đã ngửi thấy mùi rượu ngọt ngào từ cơ thể của Mạnh Phiên vào lúc này, anh nhìn em trai của mình lo lắng như vậy, khuôn mặt lạnh lùng thoáng hiện tia vui mừng.

Em trai thật đúng là may mắn, gặp được một tiểu Omega xứng đôi như vậy, tin tức tổ của hai đứa hợp lại chẳng phải chính là chocolate nhân rượu sao?

Thảo nào hôm qua em trai còn cố ý đi mua một hộp chocolate nhân rượu, quả thật khiến anh đây phải hâm mộ không thôi.

Phí Thừa nhìn trên lầu, làm bầm lầu bầu cổ vũ em trai mình: "Cố lên!"

Phí Chuẩn đem Mạnh Phiên đưa đến phòng, trực tiếp đem cậu đặt xuống giường, cởi giày cho cậu, hy vọng cậu có thể ngoan ngoãn nằm nghỉ, đừng lăn lộn.

Kết quả, Mạnh Phiên vừa nằm lên giường, liền nhìn lên trần nhà hắc hắc hắc

ngây ngô cười, sau đó ở trên giường lăn qua lăn lại, cũng không biết vì cái gì, nhìn qua vui vẻ đến không dùng được.

Phí Chuẩn trông đến buồn cười, thấy cậu đem một góc chăn kéo lên, che hết người, "Được rồi, nghỉ ngơi đi, bữa ăn khuya làm xong rồi anh mang lên cho em."

"Bữa khuya? Ăn gì cơ?" Mạnh Phiên đôi mắt ngơ ngơ, bắt đầu thêm ăn.

Phí Chuẩn ngồi xổm xuống, chống khuỷu tay lên mép giường, chống cằm nhìn Mạnh Phiên, cười hỏi: "Em muốn ăn gì?"

Mạnh Phiên say rượu không để ý chuyện này chuyện kia như thường lệ, có vẻ rộng rãi tùy tiện hơn rất nhiều, Phí Chuẩn muốn từ trong miệng cậu biết được đồ mà cậu yêu thích, về sau có cơ hội ở nơi này, liền có thể ăn theo sở thích đó làm cho cậu ăn, tốt nhất là có thể nuôi cậu nhiều thịt hơn chút.

"À? Em cũng có thể chọn ăn cái gì sao?"

Phí Chuẩn nghe vậy, nghĩ thầm Mạnh Phiên khả năng ăn cái gì cũng chỉ vì lấp đầy cái bụng, trước nay cơ bản đều không thể ăn theo ý mình thích? Anh có chút đau lòng, duỗi tay muốn sờ sờ đầu Mạnh Phiên.

Ngay lúc bàn tay sắp rơi xuống đầu, Mạnh Phiên đột nhiên ôm một bên chăn bông, ục ục lăn một cái, liền lăn đến bên kia giường, tự quán mình thành một cái chả giò chiên.

"Ăn chả giò chiên ~"

Mạnh Phiên thò đầu ra khỏi chăn nói với Phí Chuẩn, mới phát hiện chính mình cách Phí Chuẩn xa thế, liền vội vàng ục ục lăn lại đây, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lại hết sức vui mừng.

"Mình là một ngum rượu nhỏ, mình hiện tại là một viên chocolate nhân rượu ~" Mạnh Phiên cố gắng đưa tay ra vỗ nhẹ vào chăn bông, ý bảo chăn này chính là chocolate.

Phí Chuẩn: ...

Phải làm sao đây, logic không thể giải thích nổi, nhưng lại cực kỳ dễ thương và đáng yêu này, cứ chọc chọc người ta khó nhịn.

Phí Chuẩn nhịn không được mà tưởng tượng chính mình là cái chần bông kia bao lâu Mạnh Phiên, vậy mới càng giống chocolate nhân rượu.

Nghĩ đến cách Mạnh Phiên nép mình trên giường, cùng với sự ảnh hưởng mơ hồ của tin tức tổ của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn cảm thấy mình không thể bình tĩnh lại được, mỗi tế bào máu trong cơ thể đều bị kích thích.

Không thể ở lại được nữa.

"Được rồi, ăn chả giò chiên." Phí Chuẩn vỗ vỗ "cái chả giò nhỏ" này rồi nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi tới cửa, đóng cửa lại, Phí Chuẩn dựa lưng vào tường, hít thở sâu vài cái rồi mới từ từ ổn định lại.

Nhóm Alpha Thất Trung nhìn được đều chỉ là Mạnh Phiên giả vờ ngọt ngào, mà anh, hôm nay là chân chân thật thật thấy được Mạnh Phiên vô ý thức, tự nhiên đáng yêu ngọt ngào biết chừng nào, thật tốt.

Phí Chuẩn đang có tâm trạng tốt, thậm chí còn có chút tự hào, đi xuống phòng bếp dọn đồ một tiếng đêm nay ăn khuya phải có chả giò chiên, mới về phòng của mình tắm rửa một cái.

Tắm rửa xong ra tới, vừa vặn kịp lúc bữa khuya nóng hầm hập vừa ra lò, Phí Chuẩn bung bữa ăn khuya, gõ gõ cửa phòng Mạnh Phiên, tay chân nhẹ nhàng đi vào, sợ Mạnh Phiên lăn lộn lâu mệt nên ngủ rồi.

Tuy nhiên, khi vừa bước vào, anh đã nghe thấy Mạnh Phiên không biết đang nói chuyện với ai, vừa ngọt ngào lại vừa vụng về khiến anh phát cáu.

Đặt bữa tối trên bàn trà nhỏ bên ngoài, Phí Chuẩn nhìn vào bên trong liền thấy Mạnh Phiên đang nằm trên giường, quay video bằng điện thoại di động của cậu!

"Câu hỏi này kỳ thực không khó, mấy anh thật đúng là ngốc! Lấy giấy bút ra, theo chân Tiểu ngọt 0, bắt đầu lên lớp ~"

Mạnh Phiên trong tay căn bản không có giấy bút, cậu ghé trên giường, mở ra chính là camera trước, hoàn hoàn đem bộ dáng chính mình say rượu ngây ngốc ghi hết lại.

Phí Chuẩn vừa nhìn thấy thì trong lòng có chút lộp bộp, cũng may là lúc này anh tới đây, nếu đến chậm một bước, Mạnh Phiên thật sự chuyển đoạn video này vào nhóm, đám Alpha kia chắc chắn sẽ phát điên lên?

Anh cũng sẽ phát điên.

Bước tới giật điện thoại trên tay Mạnh Phiên, Phí Chuẩn dỗ dành: "Không ngủ thì dậy ăn chả giò chiên này, ăn xong thì ngủ tiếp."

Nghe đến món chả giò chiên, Mạnh Phiên liền ngoan ngoãn gạt đầu rời khỏi giường, ngồi ở phòng khách nhỏ bên ngoài thưởng thức bữa khuya.

Cậu gấp một cái chả giò vừa định ăn, lại ngốc một chút, khó hiểu mà nhìn Phí Chuẩn "Đoạn video của em đâu rồi?"

Phí Chuẩn: ...

Đều say đến hồ đồ như vậy mà chuyện này vẫn không quên được à.

"Đã đăng video rồi, mau ăn rồi đi ngủ đi." Phí Chuẩn lại nói dối không cần nháp, dỗ dành nhóc nói dối nhỏ đang say.

Mạnh Phiên cố gắng hết sức nhớ lại, đúng vậy, cậu vừa rồi đã ghi lại rồi, hẳn là đã đăng lên, gạt gạt đầu, yên tâm mà ăn bữa khuya.

Bữa ăn khuya đêm nay, Phí Chuẩn không có chia làm hai phần, mà cùng nhau bung tới, đi theo Mạnh Phiên cùng nhau ăn, chủ yếu là muốn canh chừng cậu, miễn cho cậu lại làm ra cái hành động say rượu kỳ kỳ quái quái gì.

Sau khi ăn xong bữa khuya, Phí Chuẩn mang tới cho cậu một cái khăn nóng, để cậu lau mặt lau tay, rồi mới dỗ cậu ngủ.

Video cũng đã được đăng, bữa khuya cũng đã ăn xong, Bước tiếp theo chính là ngủ, nạp năng lượng và học tập chăm chỉ cho ngày mai. Mạnh Phiên tuy say rượu nhưng cũng đã sắp sẵn một kế hoạch rõ ràng trong đầu hết cả rồi, dù sao thì việc học không bao giờ có thể chậm trễ được.

Nằm trên giường, đem chính mình bọc gói kỹ lưỡng, Mạnh Phiên đòi Phí Chuẩn ngọt ngào cười, "Ngủ ngon, Μαρία Παύλα."

Phí Chuẩn:.....

Vâng, người này có say mà vẫn còn nhớ tới một đám Alpha trong nhóm đang còn ngao ngao đợi video của cậu, thế mà người ăn bữa khuya cùng cậu tối nay lại chẳng nhận ra.

Phí Chuẩn trong miệng có chút chua, nhưng cùng một nhóc ma men Omega sơ đo thì có tác dụng gì đâu?

"Ngủ ngon, Iggle Piggle." Phí Chuẩn phớt hờ nói.

Mạnh Phiên vừa lòng, rốt cuộc không lăn lộn, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

(Không nói ra thì không thấy quen, nói ra rồi quen hết hồn :v Μαρία Παύλα và Iggle Piggle đều là nhân vật hoạt hình hư cấu trong series TV show " Garden babies" của Anh. Mỗi tập người dẫn truyện đều sẽ chúc ngủ ngon các nhân vật trong vở kịch. Bài hát "Macabaka" được ra đời và trở thành BGM nổi tiếng trên Douyin.

Đây là bài đó nè:

Đây là hình ảnh em nhỏ là Μαρία Παύλα – Mạnh Phiên, lớn thấy rõ luôn Iggie Piggle – Phí Chuẩn đứng cạnh nhau nè)

[Click để xem ảnh](#)

Phí Chuẩn nhìn cậu lúc này một bộ ngoan ngoãn, ánh mắt đều ôn nhu, nhẹ nhàng xoa tóc cậu, rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Anh cũng đoạt đi luôn cái di động của Mạnh Phiên, sợ Mạnh Phiên lại nghĩ tới cái gì, cầm di động ở trong nhóm làm bậy, trêu chọc đám Alpha kia không kiềm chế được.

Trở về phòng, Phí Chuẩn ngồi xuống bàn, lấy giấy bút ra.

Mạnh Phiên say đến hồ đồ đều nhớ rõ phải phát video giải đề vào nhóm, có thể thấy được cậu đối với lời hứa với người khác đều thực coi trọng, đọc chính chủ ở @d chentranho, Thiệu Tri khẳng định cũng đã sớm nói với mọi người đêm nay Mạnh Phiên sẽ phát video, chắc chắn sẽ có một bộ phận lớn người vẫn luôn chờ đợi.

Nếu ngày mai, Mạnh Phiên tỉnh dậy, phát hiện chính mình không có phát video, làm mọi người phải chờ lâu như vậy, trong lòng nhất định sẽ băn khoăn.

Nếu ở trong xe đã đáp ứng giúp cậu quay video rồi, thì Phí Chuẩn tự nhiên nói được sẽ làm được.

Hôm nay tiết tự học buổi tối chưa kết thúc đã vội vàng mang Mạnh Phiên trở về, cũng chẳng kịp thu thập sách gì về, Phí Chuẩn liền cố ý lên mạng tìm kiếm lại bài toán kia một lần, ở trên nhấp rõ ràng rành mạch viết ra cách giải, lại theo ý nghĩ của mình viết ra vài cách khác nữa.

Anh thường làm những câu hỏi rất nhàn nhàn nên quen với việc bỏ qua các bước, nhưng hôm nay, để mọi người hiểu rõ, anh liền viết ra từng bước một

cách nghiêm túc cẩn thận, sợ bỏ sót một bước liền không rõ ràng.

Dù sao cũng là thay chân Mạnh Phiên giảng đề, không thể không cố gắng giảng giải cho đám Alpha trong nhóm được có phải không?

Sau nửa tiếng, Phí Chuẩn cũng đã quay xong một đoạn video dài 15 phút, lời giải thích rất chi tiết, hài lòng gửi cho cả nhóm.

Anh dùng điện thoại di động của mình để gửi nó, không muốn chạm vào điện thoại di động của Mạnh Phiên một cách bừa bãi.

Mở đầu video, Phí Chuẩn cũng giải thích: "Hôm nay Mạnh Phiên không thoải mái, đã ngủ quên mất rồi. Để tôi giảng cho mấy cậu câu này. Nếu ai không hiểu gì, có thể hỏi, tôi sẽ trả lời ...".

Kết quả là đoạn video đã chìm đáy biển, qua 20 phút, vẫn không có ai để ý tới anh.

Phí Chuẩn: ...

Anh không biết, nhóm Alpha trong này vẫn luôn thủ thế chờ đợi, chờ Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt 0 phát video, chỉ nghĩ nghe được thanh âm ngọt ngào của tiểu ngọt 0, đêm nay liền có thể ngủ một giấc mỹ mãn rồi, cho nên trong nháy mắt xuất hiện video, mọi người đều theo bản năng tìm chỗ thanh vắng hợp phong thủy để nghe, không có chú ý đây không phải của Mạnh Phiên.

Cho đến khi họ nghe thấy giọng nói của Phí Chuẩn, khuôn mặt của nhóm Alpha đan lát lại.

Không ai bày tỏ sự không hài lòng trong nhóm, nhưng họ ngay lập tức kéo một nhóm nhỏ ra ngoài.

【 Đậu đậu đậu! Vì cái gì lại là Phí Chuẩn! Đã xảy ra chuyện gì?! Kêu Mạnh Phiên đã ngủ rồi là có ý gì?! 】

[Ai muốn nghe mánh A giải đề chứ! Chính hắn lập một nhóm Omega rồi tự mình gửi đi! Tôi chỉ muốn Tiểu ngọt Ồ thôi!]

[Tôi nhất ban nè mấy ông ơi, giờ tự học Mánh Phiền không thoải mái là thật nhé. Nghe nói là ăn chocolate nhân rượu nên say, Phí Chuẩn đưa em về nhà.....]

[Ăn chocolate nhân rượu nên say? Đây là cái tuyệt thế tiểu khả ái gì! Phí Chuẩn đừng xen vào mà! Tôi muốn tiểu ngọt Ồ say rượu giảng đề cơ!]

【Thiệu Trì đâu?! Thiệu ca! Mau đi hỏi một chút Phí Chuẩn tình huống như thế nào đi! Mánh Phiền thật sự ở nhà hắn à?! Về sau Mánh Phiền còn giảng đề không? Sẽ không phải đều là Phí Chuẩn nói chứ! 】

Thiệu Trì cũng ngẩn ra, trực tiếp đánh chổ Phí Chuẩn một cú điện thoại, Phí Chuẩn vừa nghe liền biết, này cũng không phải là Thiệu Trì muốn hỏi, đám Alpha kia rõ ràng có thấy video.

Vì thế, Phí Chuẩn ứng phó với Thiệu Trì vài câu, liền vào trong nhóm nói:

【Là tôi giảng giải không rõ ràng? Hay là các cậu căn bản không muốn nghe đề đi? Ngày thường khen Mánh Phiền giảng hay, đều là lừa cậu ấy phải không? Chỉ là muốn nghe cậu ấy nói chuyện? 】

[Chắc chắc, Mánh Phiền ngày mai nhìn thấy nhất định đối với các cậu rất thất vọng, các cậu căn bản không yêu học tập.]

Một nhóm nhỏ khác, đám Alpha đều điên lên rồi.

【Phí Chuẩn thật thâm hiểm! Chúng ta đương nhiên là muốn nghe thanh âm tiểu ngọt Ồ rồi! Nhưng hắn nói như vậy, có phải Mánh Phiền thật sự sẽ đối với chúng ta thất vọng lắm không! 】

【Tuy rằng không muốn, nhưng tao vừa nghe xong Phí Chuẩn giảng bài kia rồi, hắn nói khá tốt đấy. 】

[Mày công rồi à? ! Tiểu ngọt Ồ giảng mới là chân ái zai ơi!]

[Được rồi, được rồi, chúng ta thích học, điểm này nhất định phải show cho tiểu ngọt Ồ xem, ngày mai em ấy có thể sẽ nhìn đến!]

Trong tích tắc, một cơn mưa li xì đổ rơi xuống trong nhóm phân tích đề.

【 Chuẩn ca giảng hay quá! Em đã ngộ được rồi! 】

[Xin lỗi, xin lỗi, chúng em chỉ là xem đến quá mê mẩn, xem đi xem lại vài lần mới rút ra được!]

[Tôi yêu học tập! Đại mần A giảng tôi cũng thích!]

【 a ha ha ha ha ha tôi học xong rồi, hôm nay lại là một ngày tiên bộ! 】

Phí Chuẩn liếc nhìn rồi cố gắng bám vào mấy bao li xì đổ, nhưng không thể mở được.

Tất cả đều là li xì độc quyền chỉ dành cho Mần Phiên.

Phí Chuẩn: ...

Quả nhiên, miệng lưỡi Alpha, gạt người gạt quỷ.

Phí Chuẩn: [Thật không? Vậy về sau tôi sẽ giảng hết nhé?]

[Không...]

[Cầu ngài...]

[Trả lại tiểu ngọt Ồ ...]

Tác giả công nói: Quả nhiên lâu không lập flag càng ngày càng lười biếng,
chương sau nhất định phải 6000 từ!

Nhờ edit :

Chương 28: Thân cận

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Khi Mạnh Phiên thức dậy vào buổi sáng, cậu cố chút phân vân về những gì xảy ra đêm qua, chỉ nhớ rằng dường như cậu lại say lần nữa, một cơn ma men a.

Sao mà mỗi lần mình lộ ra bộ dáng xấu hổ thì y như rằng đều bị Phi Chuẩn nhìn thấy hết thế nhở?

Mạnh Phiên xấu hổ đến mức nổi da gà, tuyệt vọng xoa đầu, đột nhiên cả người cậu như nhũn ra!

Không xong! Vậy tối qua chẳng phải đã đáp ứng phát video giải đề mà thất hứa sao?!

Tiền độ giảng dạy của nhất ban rất nhàn, đối với các câu hỏi mẫu đã dạy hôm qua thì hôm nay nhiều nhất sẽ chỉ làm một bài thực hành, phòng chừng buổi chiều giáo viên sẽ liền dạy nội dung mới. Nếu ngày hôm qua còn chưa hiểu bài, nay lại học thêm bài mới. Chắc rằng nhiều bạn học đã ngốc nay càng ngốc thêm.

(Ồi ~ nhớ lại cái thời học lớp chọn, học ngập mặt :)))

Đã hứa với người ta rồi, lại vô duyên vô cớ chèo leo cây, Mạnh Phiên trong lòng thực không thoải mái, cố một loại rồi loạn ám ảnh cưỡng chế như thế này càng khiến cậu khó chịu, vội vàng tìm điện thoại di động, muốn kiểm tra

xem thời gian hãy còn sớm thì cậu có thể quay một video ngay bây giờ!

Tuy nhiên, điện thoại không ở trên giường.

Chẳng lẽ là rơi ở trường học, hay tối hôm qua không mang về?

Mạnh Phiên ngồi trên giường vẻ mặt thất thần, cố gắng nhớ lại, nhưng chẳng thể nhớ được gì.

Lúc này, cửa phòng bị nhẹ nhàng gõ, rất nhẹ, nhẹ đến mức nếu cậu mới vừa tỉnh, còn mơ hồ, khả năng đều không nghe được, Mạnh Phiên thậm chí cảm thấy mình nghe thấy ảo giác, lại cẩn thận lắng tai nghe lần nữa.

Phí Chuẩn ở cửa, hôm nay anh cũng dậy rất sớm, từ chối lời mời chạy bộ buổi sáng của anh trai, muốn bí mật trả lại điện thoại di động trước khi Mạnh Phiên tỉnh, kéo cậu ấy dậy lại tìm không thấy.

Trong phòng không có ai đáp lại, nghĩ cậu chắc còn ngủ, Phí Chuẩn nhẹ nhàng thở phào, cầm điện thoại di động của người ta cả đêm như vậy, trong lòng cảm thấy có chút áy náy.

Nhẹ nhàng đem cửa mở ra, tay chân rón rén định đi vào. Nào ngờ cửa vừa mới mở, Phí Chuẩn liền sững sờ.

Anh nhìn thấy Mạnh Phiên với mái tóc hơi ngổ, ôm chần bồng, bồi rồi nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu.

Hai người họ trở mắt nhìn nhau.

Mạnh Phiên sững sờ một lúc, tự hỏi sáng sớm Phí Chuẩn đến đây làm gì cho đến khi nhìn thoáng thấy chiếc điện thoại di động của mình trên tay anh.

"Anh lấy di động của em làm gì?"

Phí Chuẩn: ...

Hiện trường bắt quả tang, vô cùng xấu hổ.

Phí Chuẩn điều chỉnh cảm xúc, sắc mặt đăm đăm, thần sắc tự nhiên mà đi vào, đem điện thoại đưa cho Mạnh Phiên, nói: "Cậu tối hôm qua say rượu, muốn làm bậy, tôi giúp cậu bảo quản chút thôi."

Làm bậy cái gì? Cái điện thoại đồng nát này đánh một chữ cũng phải đờ đến 2 giây thì còn có thể làm gì?

Sau khi lấy lại điện thoại, Mạnh Phiên trong đầu vẫn còn đang định quay video giải đề, cậu liếc mắt nhìn thời gian, hiện tại mới năm rưỡi, ước chừng vẫn còn thời gian nhanh chóng quay kịp.

Cậu kết nối với mạng không dây của nhà Phí Chuẩn, muốn nhìn một chút có phải hay không rất nhiều người tag cậu, chuẩn bị vào trong nhóm để trả lời. Vừa kết nối Internet, quả nhiên tin nhắn như sóng biển ập tới, điện thoại rung lên không ngừng.

Phí Chuẩn: ...

Nguyên lai đám kia chính là như vậy, ngày nào cũng không ngừng quấy rầy Mạnh Phiên thế này à?

Lúc mở QQ ra, trong nhóm tràn ngập tin nhắn nhảy ra, còn có rất rất nhiều tag trong nhóm, Mạnh Phiên tùy tiện click mở một tin, sau đó ngốc luôn, lập tức phải nhìn lại vài cái!

【 Mạnh Mạnh! Về sau video giải đề thật sự đều là Phí Chuẩn quay sao? Vì cái gì a?! 】

【 Tiểu Phiên Phiên ơi! Không muốn đâu! Dù anh yêu học tập nhưng anh không muốn xem video của đại mánh A! 】

【 Em không biết đâu? Mánh A như anh mà khờ rồi này, Chờ em lẹ lẹ bác bỏ tin đồn như lần trước đi, anh không tin tiểu ngọt Ồ lại có đối tượng rồi đâu! 】

【 Anh có thể tiếp thu em có đối tượng, nhưng anh không thể tiếp thu đối tượng của em làm video giải đề, anh học không vào nổi mà, A rít gào-Ing! 】

Mạnh Phien: ...

Cậu một bên liếc Phí Chuẩn một cái, một bên mở nhóm chat ra. Vừa rồi nhìn thấy rất nhiều tag, nhưng trong nhóm thật ra không có người nào tag cậu, những cái đó thông báo tag đó, đều đến từ bao lì xì độc quyền.

Mạnh Phien càng choáng váng hơn, lật lại lịch sử trò chuyện, lướt lướt lướt đến video giải đề của Phí Chuẩn, sững sờ.

"Á ... anh giúp em giải đề?"

Mặc dù rất khó xử, nhưng cái hành vi này, Mạnh Phien có thể cảm thấy đây cũng chỉ là thiện ý của Phí Chuẩn mà thôi.

Phí Chuẩn trong lòng rất khẩn trương, trên mặt lại không hiện, gật đầu nói: "Cậu tối hôm qua say, vẫn luôn la hét không thể thất tin, tôi liền thay cậu giảng, chắc không làm chậm trễ cậu đâu nhỉ?"

Mạnh Phien:.....

Giảng đề không sai, có thể giúp mọi người sớm hiểu bài, tự nhiên là chuyện tốt, Mạnh Phien trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng câu cuối cùng kia của Phí Chuẩn "Chắc không làm chậm trễ cậu đâu nhỉ" như thế nào nghe cứ quái quái?

Muốn nói chậm trễ, lại xem những tin nhắn kia xem, khẳng định là chậm trễ. Mạnh Phien bĩu môi, mọi người đều hiểu làm về sau sẽ là Phí Chuẩn giảng đề, có phải cậu sẽ mất đi cái chức nhỏ nhỏ này không á?

Thật Trung đệ nhất tiểu ngọt 0 thuộc về tất cả mọi người, sao có thể có đối tượng?

Trong kế hoạch của Mạnh Phiên không có thứ gọi là tình yêu, cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu đương chứ đừng nói đến chậm trễ học tập. Bây giờ nhìn thấy những suy đoán này, Mạnh Phiên chỉ cảm thấy nếu một ngày nào đó cậu yêu đương, cậu vẫn sẽ sẵn sàng giải đề cho mọi người, nhưng cậu nhất định sẽ không lấy tiền nữa.

Kia bản chất là hoàn toàn không giống nhau nhé.

Cậu biết rằng mọi người sẵn sàng cưng cậu, gửi cho cậu lì xì đồ nhỏ, không chỉ vì một bài tập, mà là hưởng về cái danh đệ nhất tiểu ngọt 0 mà thôi. Một khi cậu yêu đương, thì không nên lại tiếp thu loại theo đuổi ái mộ cùng tiểu lì xì này.

Vì vậy, mặc dù Phí Chuẩn chỉ vì tốt bụng nhưng xác thật cũng có chút ảnh hưởng.

"Không chậm trễ ... Bất quá, kỳ thật em say cũng có thể giảng đề mà."

Phí Chuẩn không bỏ sót vẻ mặt buồn bã của cậu, cậu rõ ràng cảm thấy tại mình mà bị chậm trễ!

"Cậu chắc chứ?" Phí Chuẩn hừ hừ một tiếng, hỏi lại.

"Chắc mà, em tư duy vẫn rất là rõ ràng luôn."

Phí Chuẩn lạnh nhạt mà à một tiếng, từ trong tay cậu rút ra di động, mở ra video tự sướng của ai đó tối qua cho cậu xem.

Trong video, một tên ngốc mặt đỏ bừng, hì hì hắc hắc, không biết đang làm nũng với ai, buồn nôn đến nổi lông tóc sau lưng Mạnh Phiên liền dựng thẳng, vội vàng túm lấy tắt đi!

"Cái này là cái gì?!"

Phí Chuẩn nói, "Video giải đề có tư duy rõ ràng của cậu, nếu không phải tôi đến phát hiện sớm, hiện tại đã truyền lưu trong tay tất cả các Alpha Thất

Trung."

Mạnh Phien:.....

Bạch bạch và mặt.

"Tốt tốt, kia... cảm ơn anh nha!"

Mạnh Phien xấu hổ muốn chết, chạy nhanh xuống giường đi rửa mặt.

Sau khi vào phòng tắm, cậu không quên đối với nhóm đáp lại: [Xin lỗi, tối hôm qua em say, về sau vẫn là em giảng đề. Cảm ơn Phí Chuẩn tối hôm qua giúp đỡ, bằng không thiếu chút nữa chặm trễ mọi người học tập.]

Bao lì xì trong nhóm, Mạnh Phien một cái cũng không nhận.

Không biết các bạn học trong nhóm đã dậy chưa, cũng không có ai đáp lại, Mạnh Phien nhìn chằm chằm vào trò chuyện nhóm nửa phút, thờ dài, tắt máy, đi tắm rửa.

Công việc làm thêm nhỏ này coi như muốn lung lay sắp đổ, sau này ký túc xá còn tồn 500, ăn học ba bữa, còn cả tiền mua tài liệu học tập, đúng là càng ngày càng bần.

Phải nhanh chóng tìm vị thuốc ức chế nào chạy bằng cơm thôi, trước còn tiết kiệm được chút tiền mua thuốc ức chế rồi tính sau vậy.

Trong bữa ăn, Phí Thừa tinh ý nhận ra hôm nay cậu em trai và người bạn cùng bàn nhỏ có vẻ đều không cao hứng, không biết có phải đang giận đối gị nhau không.

Sau bữa tối, khí trời vẫn còn sớm, Phí Thừa đưa hai đứa em ra sân sau xem gà.

(Hoạt động thư giãn đây anh trai : D)

Khi Mạnh Phiên bước đến cậu cũng lưỡng lự trước được rồi, con gà trống kia sống ở đây có khác gì được lên đời, thoát cái biến thành phượng hoàng. Sinh hoạt ở sân sau có vẻ muôn màu muôn vẻ nhờ.

"Ai da? Gà mái già nhìn qua tinh thần khá hơn nhiều rồi kìa."

Mạnh Phiên hơi ngạc nhiên, khi cậu cúi xuống nhìn thì thấy gà trống, gà mái và gà con đang đi cùng nhau như một nhà ba người, rất là thần kỳ.

Phí Chuẩn sắc mặt chết lặng, còn có thể không có tinh thần sao? Anh trai anh đã thật sự mời thú y tới điều trị đấy.

Phí Thừa vỗ nhẹ vào bạn cùng bàn nhỏ nói: "Kể từ khi con gà trống đến, tinh thần của gà mái đã được chữa lành. Đây hẳn là tình yêu có thể chữa lành mọi thứ."

Phí Chuẩn: ...

Mạnh Phiên: ...

Phí đại ca thực sự muốn yêu đương lắm rồi đây mà, thật đáng thương, Mạnh Phiên thật sự muốn giúp anh.

Khi đến trường học, Phí Chuẩn nhận được rất nhiều thông báo tag trong nhóm, khi mở nhóm ra, anh liền nhìn thấy rất nhiều phong bao lì xì dành riêng cho mình.

【 cảm ơn trời đất, cảm ơn Chuẩn ca. 】

【 cảm ơn trời đất, cảm ơn Chuẩn ca. 】

.....

【 cảm ơn trời đất, cảm ơn Chuẩn ca. 】

Phí Chuẩn nhìn lướt qua tin nhắn do Mạnh Phiên gửi ở trên, không nói nên

lời. Trong đồng cảm ơn này, có bao nhiêu lời cảm ơn thực sự dành cho anh?
Đều là vì Mạnh Phiên còn có thể giảng đề cho bọn họ phải không?

Sự thật xác thật chính là như vậy, nhóm Alpha thấy Mạnh Phiên một cái li xì cũng không lấy, trong đầu đều chung một ý tưởng, có vẻ nói thời thì không có thành ý lắm, vì vậy liền gửi kèm theo cả bao li xì.

...

"Thật kinh ngạc! Em vừa phát hiện ra một chợ đen hện hồ trên diễn đàn này!
Hóa ra những người có tin tức tổ gây khó chịu đều rất khổ sở! Phải bí mật
tìm một người nào đó! Thậm chí là trả giá để có được!"

Mạnh Phiên đến văn phòng của Lăng Di nộp đơn xin ở trọ ký túc xá, lúc trở về, liền thấy Thiệu Tri đang dấu móng lãng quăng ở bên bàn Phí Chuẩn không biết đang nói cái bát quát kinh thiên động địa gì, vẻ mặt vô cùng phóng đại.

"Anh đang nói chuyện gì vậy?" Mạnh Phiên ngồi trở lại chỗ của mình, có chút tò mò.

"Haizzz! Tiểu ngọt Ồ giống như em, tin tức tổ nhất định là vô cùng thơm ngọt, sẽ không có loại phiên nào này đâu." Thiệu Tri thối rắm cầu vòng, khuấy tay thì mạnh dạn kéo bàn Mạnh Phiên dịch lại gần, bảo đảm cái tin bát quát hấn thối mưa phun gió này, hai người đều có thể nghe được.

"Diễn đàn vườn trường Hoa thị đó? Em biết không? Có một chợ bán đồ cũ trong đó. Hôm nay anh phát hiện, nước bên trong thật sâu! Nào có phải chợ đồ cũ gì? Đó là một chợ đen dành cho ai muốn tìm đối tượng! Có một tên tin tức tổ vị bún ốc, không tìm được đối tượng, liền tới tuyển Omega, một tuần cho 3000!"

"Wow!" Mạnh Phiên kinh ngạc.

Phí Chuẩn:.....

Anh khá chắc là Mạnh Phien chỉ nghe được mỗi câu "một tuần cho 3000."

Phí Chuẩn cau mày, sợ Mạnh Phien bị lừa: "Gạt người thôi, một tuần có thể cho 3000, trong nhà hàng định không thiếu tiền, tin tức tổ hương vị tuy không dễ người, cũng có thể điều trị."

"Ai biết được," Thiệu Tri nhún vai nói tiếp: "Hơn nữa, còn có Omega tin tức tổ mùi rau mùi. hấn bỏ vốn to 5000, tìm một vị đối tượng có mùi rau bắp cải!"

Mạnh Phien: ...

Phí Chuẩn: ...

"Hay ghê ấy! Dù sao cũng là diễn đàn ẩn danh, chỉ cần đăng bài tìm người theo yêu cầu, cũng không ai biết mà chê cười mình, vạn nhất tìm được thì sao?" Thiệu Tri cười khơai trá, "Em cũng thử xem. Em muốn tìm một Omega có hương sô cô la ~ "

Phí Chuẩn: ...

Mạnh Phien không nhin nổi, phớt một tiếng, vội duỗi tay bụng kín miệng.

Thiệu Tri cảm thấy có trá, híp mắt hỏi: "Tiểu Mạnh Phien, em cười cái gì? Chocolate không tốt sao?"

Phí Chuẩn quay đầu lại nhìn Mạnh Phien, Mạnh Phien vội vàng xua tay, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

"Nào có đâu! Em chỉ là cảm thấy, chỉ cần là vị chocolate, mặc kệ là Omega hay Alpha, nhất định đều siêu đỉnh! Nếu là Alpha có vị chocolate liền cực kỳ lợi hại, bề ngoài mánh A, nội tâm lại ngọt ngào ôn nhu, ai lại không yêu chứ?!"

Phí Chuẩn:.....

Thiệu Tri vẫn thích tin tức tổ của mánh A khí phách hơn, nhưng không đành

lòng chọc vỡ áo tường của Mạnh Phiên, chỉ có thể tiếc nuôi thớ dài: "Hóa ra là em thích vị chocolate à, là anh không xứng, haizzz!"

Chuông vào lớp vang lên, Thiệu Trì lắc đầu thớ dài quay về chỗ ngồi.

Đây là tiết vật lý, thầy giáo giao bài tập, Mạnh Phiên làm rất nhanh, thoáng cái đã đặt bút xuống,

Lần đầu tiên vẫn còn trong tiết, cậu len lấy di động ra.

Không phải cậu cố ý nghịch điện thoại trong giờ, chỉ là tan học sẽ có rất nhiều người đi tới đi lui cố thể để ý thấy, cậu muốn len len nhìn khu chợ đen mà Thiệu Trì nói kia, có chút "có tật giật mình."

Phí Chuẩn cũng đã hoàn thành bài tập từ rất sớm, đôi mắt sắc bén lia thấy Mạnh Phiên mở Diễn đàn vườn trường Hoa thị, không khỏi cau mày,

Anh có chút lo lắng, trước đó Thiệu Trì đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần, Mạnh Phiên thiếu tiền, anh sợ Mạnh Phiên sẽ động tâm. Nhưng cũng cảm thấy rằng Mạnh Phiên không phải loại người vì tiền bán mình, có lẽ cậu ấy sẽ không thực sự nhận những cuộc hẹn hò thân cận linh tinh như vậy.

Tuy nhiên, khi thấy Mạnh Phiên thực sự đang mở diễn đàn, Phí Chuẩn vẫn rất là lo lắng.

Mạnh Phiên có vẻ rất quan tâm đến khu chợ đồ cũ này, không phải vì bên trong có mạng lưới môi giới đối tượng, mà đơn giản vì nền tảng ấn danh này có thể tuyển người theo yêu cầu!

Một viên thuốc ức chế không hề rẻ, cậu vừa mới phân hóa, lại là nghiêm trọng phân hóa muộn, có thể bây giờ cần dùng đến rất nhiều, giai đoạn này lại cần tiền gấp cho nhiều việc, Mạnh Phiên dự định trước cứ tìm một viên ức chế hình người để xoa dịu tuyển thể này đi đã, những cái khác cậu không quan tâm.

Cậu không nghĩ đến chuyện yêu đương, làm chậm trễ việc học, nên đương

nhiên không thể lựa chọn trong số rất nhiều Alpha xung quanh mình. Thế thật là vô trách nhiệm. Loại bài viết rõ ràng như thế này là tốt nhất. Cậu muốn tìm một người cùng nhu cầu không để tâm nhiều đến tuyến thể, một Alpha có thể say goodbye ngay sau một lần cắn.

Cậu còn đang say mê nghiên cứu những bài viết này, trong sách bài tập liền có một mảnh ghi chú nhỏ chuyển qua, Mạnh Phiên sững sốt, nhìn xuống.

【Đừng tìm đối tượng trong diễn đàn. Nó không đáng tin cậy. Giá càng cao thì càng có nhiều khả năng là kẻ lừa đảo. Cậu đừng lộn xộn.】

Mạnh Phiên: ...

Quay đầu nhìn Phí Chuẩn, Phí Chuẩn cũng đang nhìn cậu, sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt âm trầm, nhìn qua dáng vẻ rất là lo lắng.

Mạnh Phiên gật đầu với anh rồi đáp lại lời nhắn nhỏ: [Em không tìm người vì tiền, đừng lo lắng, giai đoạn này em chỉ muốn chăm chỉ học hành, không có khả năng yêu đương.]

Sau khi nhận được tờ giấy nhắn, Phí Chuẩn cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, nhưng nhìn thấy mấy chữ "Không có khả năng yêu đương", sắc mặt của anh cứng đờ.

Sau khi bị bắt, Mạnh Phiên cũng ngại nên không tiếp tục nghiên cứu nữa, cắt điện thoại di động, tập trung vào việc học.

Ngày mai là Quốc khánh, sau khi nghỉ học buổi tối, các bạn học sinh đều vui vẻ, không thêm vội vã về nhà mà đi mua đồ ăn, lang thang chơi cùng nhau ở mấy quán ăn nhanh trước cổng trường.

Mạnh Phiên không có thời gian này, cậu nóng lòng muốn đến bệnh viện gặp bà ngoại, vì ngày mai cậu đã được nghỉ, thời gian đủ để đi lại nên uyển chuyển từ chối lòng tốt muốn đưa xe chở cậu đi của Phí Chuẩn.

Khi cậu đến bệnh viện đã là mười một giờ, bà ngoại đang nghỉ ngơi, ngủ rất

yên bình, Mạnh Phiên không có quấy rầy.

Mạnh Dĩnh cũng đang ngủ ở giường bên cạnh, cô giật mình khi nghe thấy tiếng động, vội vàng đứng dậy, mỉm cười khi thấy Mạnh Phiên đã về.

"Con về rồi? Biết tối nay con sẽ về, mẹ để lại cho con món canh xương hầm. Con có muốn ăn một chút không?"

Mạnh Dĩnh ra khỏi giường, lấy một cái lồng cách nhiệt trên bàn cạnh giường, mở ra, bên trong vẫn còn bốc khói, mùi thơm của nước hầm xương lập tức phảng phất trong phòng bệnh.

"Cảm ơn."

Mạnh Phiên nhận lấy rồi ngồi sang một bên ăn trong im lặng.

Mạnh Dĩnh rất câu nệ, cậu cũng rất câu nệ, cậu rất sợ Mạnh Dĩnh sẽ lại nói chuyện với cậu về gia đình chú Tường.

Bất quá, hai ngày nay cũng đã nỗ lực xây dựng tâm lý cho mình tốt. Trong ngày Quốc Khánh, họ sẽ đưa bà ngoại đến Giang thị để an dưỡng, chú Tường khẳng định còn sẽ lại đến một lần, bọn họ chung quy vẫn phải gặp.

"Tiểu Phiên, chú Tường nói....."

Ngay sau khi cô ấy bắt đầu nói, thìa canh đang cầm trên tay Mạnh Phiên chợt dừng lại.

"Con đừng hiểu lầm!" Mạnh Dĩnh vội vàng giải thích, "Chú Tường sợ con không quen. Hai ngày nay anh ấy sẽ không đến đây, muốn cho con không gian để ở bên bà ngoại. Mừng 5, con đi học thì anh ấy sẽ đến đón bà ngoại. Con yên tâm đi, đừng quá đề phòng như vậy, được không?"

Mạnh Phiên sững sờ, cậu nghĩ rằng Mạnh Dĩnh lại định thuyết phục cậu gặp chú Tường, không nghĩ tới chú Tường lại vì cậu mà suy xét như vậy.

Im lặng một hồi, Mạnh Phiên tiếp tục uống một ngụm canh, "Thân thể của mẹ không thích hợp thức đêm, nghỉ ngơi đi, con sẽ canh bà ngoại."

Mạnh Dĩnh đang hực hăng một chút thì đột nhiên nhận được lời quan tâm này, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, ánh mắt sáng lên, hơi bối rối, cô có chút chân tay luống cuống, nói năng lộn xộn, "Ài da, mẹ không sao đâu. Con vừa học xong tiết học buổi tối vất vả như vậy, con cứ uống canh rồi đi ngủ đi."

Nói xong, cô liền chuẩn bị đem giường nhường chỗ cậu.

"Mẹ nằm đi, bên ngoài có một cái giường gấp. Con buồn ngủ thì sẽ ngủ." Mạnh Phiên đặt lòng giữ nhiệt xuống, liếc nhìn ban công ngoài cửa sổ, cho người nhà đi cùng còn có hai cái giường gấp dự phòng, đứng dậy đi lấy một cái vào trong.

Mạnh Dĩnh liếc nhìn canh xương hầm đang uống dở, vì sợ Mạnh Phiên tức giận sẽ không uống nữa nên cô không tránh cãi thêm, yên lặng ở trên giường nằm nghiêng nhìn Mạnh Phiên đặt chiếc giường xếp bên cạnh giường của bà ngoại, trong lòng rất là hâm mộ, có mát mát, lại chua xót.

Dọn giường gấp ra, lấy chăn bông trong tủ bệnh viện trải lên, nửa nằm nửa đắp.

Sau khi làm xong, Mạnh Phiên ngồi lại trên ghế đầu, bung lòng giữ nhiệt lên, tiếp tục uống canh.

Mạnh Dĩnh thở phào nhẹ nhõm, yên lặng nhắm mắt ngủ, miễn cho lại lái nhải làm Mạnh Phiên không được tự nhiên.

Mạnh Phiên hoàn toàn không buồn ngủ, sau khi ăn xong, cậu nằm trên giường xếp, kết nối mạng không dây của bệnh viện, tiếp tục bí mật nghiên cứu các bài viết ở khu vực chợ đen.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, cậu quyết định đăng một bài.

Vào ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh, Phí Chuẩn đã thức dậy từ

sáng sớm, tối hôm qua anh đã dạo cái chợ đen kia rất lâu, không có nhìn thấy dấu tích hư hư thực thực nào có thể là của Mạnh Phiên mới an tâm đi ngủ.

Chỉ là đêm qua ngủ không ngon, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu.

Khi thức dậy vào sáng sớm, anh đến gặp trợ lý của anh trai, nhờ anh ta kiểm tra chặt chẽ địa chỉ ip của tất cả các bài đăng mới trong khu chợ đen này, vạn nhất có cái gì liên quan đến Mạnh Phiên thì phải báo anh ngay.

(Trợ lý: Ồ_Ồ|||)

Lúc này bắt quá mới qua vài phút, Phí Chuẩn rửa mặt đánh răng xong, vừa muốn ra sân sau xem một nhà 3 con gà thế nào, trợ lý liền có thông báo.

Quả nhiên, vào lúc hai giờ sáng, có một bài đăng mới với địa chỉ IP tại bệnh viện nơi bà Mạnh Phiên đang nằm.

Phí Chuẩn cảm thấy mình thật ngu ngốc, nếu buổi sáng anh soát lại, nhất định chỉ trong nháy mắt đã có thể biết được bài đăng của Mạnh Phiên!

[Tuyển Alpha, chỉ cần tuyển thế không cần tâm, yêu cầu: răng tốt.]

Phí Chuẩn: ...

Anh nhìn chằm chằm vào tiêu đề "ngon miệng" trong một phút, sau đó bình tĩnh lại một chút, nhấp vào bài đăng này.

[Lý do tuyển dụng A: Da dày quá không cắn được.]

[Yêu cầu tuyển dụng A: chỉ cần tuyển thế không cần tâm, răng tốt, chia tay ngay sau khi cắn, chỉ cần không nhìn mặt.]

[Giá cả yêu cầu: không có tiền, bạn có cùng nhu cầu giống tôi thì liên hệ.]

【Phương thức liên hệ: Tiểu hào mới phát, không phải gạt người,

QQ*****】

Phí Chuẩn:.....

Thứ lỗi cho anh không hiểu tại sao nhóc nói đời nhỏ này lại muốn thuê một Alpha như vậy? Chỉ để cắn một miếng? Hay là cậu ấy thực sự lo lắng da mình quá dày không ai cắn được nên mới tìm người thứ?

Đây là một khu chợ đen kỳ quặc dành cho những cuộc hẹn hò mù quáng, tuy rất hot và hài hước nhưng lượng truy cập vào thực sự không nhiều. Đặc biệt là bài đăng này của Mạnh Phiên, tiến vào xem, cũng không phải vì nhận lời mời, đều là tới ha ha ha.

[Ha ha ha ha ha! Em gái hay em trai? Da của bạn dày bao nhiêu thế?]

[Nhìn thấy bài đăng này, tôi lập tức cảm thấy Omega rau mùi cũng không đáng sợ như vậy! Ai mà không thích cô bé O với làn da mỏng và thịt mềm? Mùi một chút thì mình chịu thôi, da dày thì làm gì có cảm giác dễ chịu đúng không? !]

[Huynh đệ ơi! Tôi khuyên bạn nên đi thẩm mỹ trước, hỏi xem có thể làm trẻ hóa mỏng mịn tuyến thế chút, bằng không bạn phòng chừng không thể tìm thấy đối tượng đâu!]

Phí Chuẩn: ...

Mặc dù Mạnh Phiên không như những gì họ nói, tuy rằng những người này không nhận lời mời đã khiến Phí Chuẩn thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy bọn họ nói Mạnh Phiên như vậy, trong lòng vẫn là có chút không thoải mái.

Không biết nhóc nói đời nhỏ gặp khó khăn gì mà lại muốn đăng bài tuyển người lộ liễu thế này?

Tuy nhiên, cho dù lý do là gì, Phí Chuẩn cũng sẽ không cho phép điều này xảy ra, anh phải gỡ bỏ bài đăng này xuống!

Mạnh Phiên ngủ được vài tiếng, bà ngoại thức dậy sớm, vất vả đứng dậy muốn đi vệ sinh, Mạnh Phiên liền vội vàng thức dậy đỡ bà đi. Khi đưa bà trở lại ngủ tiếp, Mạnh Phiên lại ngủ không được nữa.

Cậu đọc những câu trả lời trong bài đăng, quả là linh ta linh tinh, câu thờ dài. Đúng như Phí Chuẩn nói, những bài đăng lộn xộn như thế này không thể mong tìm được người đáng tin cậy, nên tìm cách khác.

Khi cậu định xóa bài đăng bị cười nhạo này đi, Mạnh Phiên đột nhiên thấy một câu trả lời mới!

【Lâu chủ, tôi có thể, thêm bạn tốt, trò chuyện riêng.】

Mạnh Phiên cả kinh!

Ah, thực sự có thể tìm thấy một người đáp ứng các yêu cầu sao?

Trong lòng cậu vẫn có chút đề phòng, lên QQ tiểu hào, thông qua yêu cầu thêm bạn tốt, liền hỏi: **【"Tại sao bạn lại cần tuyển thể của Omega?"】**

Phí Chuẩn: **【Không biết cần tuyển thể, muốn ném thừ, muốn mài răng.】**

Mạnh Phiên: ...

Mạnh Phiên: [Ồ, không sao cả, tôi đang học Thất Trung, có thời gian thì gặp nhau đi, bạn không ngại đeo khẩu trang chứ? Tôi không muốn lộ mặt.]

Phí Chuẩn: ...

Anh càng ngày càng tò mò, chính xác thì Mạnh Phiên có ý đồ gì thế?

Phí Chuẩn: [Thật trùng hợp, tôi cũng đang học Thất Trung. Không bằng hôm đại hội thể thao đi? Tôi cũng che mặt.]

Mạnh Phiên: [OK, dưới gốc cây phía nam bên trái sân chơi, giữa trưa 12 giờ.

】

Phí Chuẩn: [Được.]

Mạnh Phien: [Ám hiểu thì sao?]

Phí Chuẩn: [Bạn hỏi răng của tôi thế nào, tôi nói với bạn, tôi cần mài răng.
】

Mạnh Phien: [... Được rồi, không gặp không về.]

(Hẹn hò như đi đánh bạc ấy :)))

Sau khi nói chuyện, Mạnh Phien bĩu môi, cảm thấy đôi phương nhìn như cũng không thông minh cho lắm, nhưng mình là đang đi mượn răng người khác, nên cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Phí Chuẩn đặt điện thoại xuống, về mặt lạnh lùng.

Khi đến thời điểm, anh nhất định phải hỏi nhóc nói dối nhỏ rồi cuộc sao lại thế này, nếu cậu thật sự yêu cầu một cái tuyến thể không cần tâm, anh cũng có thể đảm nhiệm mà.

Từng bước một đi tới.

Tác giả công: Vọt tới!

Chương 29: Lưu manh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Kết quả cuộc thi toán tỉnh A được công bố rất nhanh, Mạnh Phiên nhận được cuộc gọi từ sớm yêu cầu đến Hoa thị nhận danh hiệu đứng nhất, giải đặc biệt vào ngày 3 tháng 10.

Vào ngày 4, bà ngoại sẽ đến Giang thị với Mạnh Đình để an dưỡng vào buổi chiều. Ngày 3 đã cố gắng nhận được tiền, thì không gì tốt hơn.

Ăn xong bữa trưa, Mạnh Phiên liền ở cổng lớn bệnh viện chờ Từ Trạch.

Hôm nay Từ Trạch cũng tình cờ có chuyện phải đến Hoa thị, lái xe của gia đình, vừa lúc nhân tiện cố gắng đến đón Mạnh Phiên.

Đá đá hòn đá nhỏ trên đường, Mạnh Phiên trong lòng nghĩ, không biết có thể đi một chuyến đến trường hay không. Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Lăng lão sư, nói đơn xin vào ký túc xá đã được thông qua, lúc nào cũng cố gắng dọn đồ vào. Cậu muốn đi xem tình huống trước một chút, nếu được thì đêm nay cố gắng trực tiếp ở luôn.

Ngày mai buổi chiều còn cố lớp, buổi sáng đi xe buýt lung lay qua lại dọn đồ vào, lại dọn dẹp một chút, khả năng cố gắng vội vã.

Đang xuất thần, một quả bóng rổ bỗng nhiên rơi lại đây!

Không nghiêng không lệch, suýt đập thẳng vào mặt Mạnh Phiên, may mắn Mạnh Phiên phản ứng kịp thời, nghiêng người né, mới may mắn không bị đập trúng.

"Nhặt lại đây."

Mạnh Phiên quay đầu lại nhìn bốn năm nam sinh trông mấy tên lưu manh cà lơ phất phơ, người đang nói chuyện chính là tên cầm đầu, hơi ôm đầu, hướng cầm về phía quả bóng.

Quả bóng kia lao đến rất nhanh, Mạnh Phiên né được một kiếp đã là may lắm rồi, sớm đã không biết nó bay đến phương trời xa nào, có bị điên mới đi nhặt thật.

Thấy Mạnh Phiên không để ý mình, nam sinh cầm đầu xùy một tiếng, chậm rãi bước tới.

"Mạnh Phiên, không nhớ rõ tao? Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn cấp 2 mà!"

Hắn nói điều này, Mạnh Phiên mới lại liếc nhìn hắn một cái, có chút ấn tượng. Cậu không nhớ tên, chỉ nhớ hồi cấp 2, hắn là một tên giang hồ, không học bài gì mà còn ngủ quên trong lớp, nếu giáo viên phê bình thì còn đứng lên mắng luôn giáo viên.

Cậu nhớ có một buổi học của cô giáo chủ nhiệm, vì nhà trường quy định con trai không được để tóc mái, cô giáo chủ nhiệm kiểm tra từng bạn một trong lớp, khi kiểm tra tới hắn ta, nói hắn vài câu, hắn liền vì che chở cái tóc mái Smart bảo bồi của mình, trực tiếp muốn động thủ với chủ nhiệm lớp.

(Nguyên văn -**S**hā **m**ǎ tè: hài âm của smart, smart→SMT→ **S**hā **m**ǎ tè

Có nguồn gốc từ từ Smart trong tiếng Anh, là một từ thông dụng trên internet vào khoảng năm 2008. Nó dùng để chỉ một nhóm người thích ăn mặc kỳ lạ, bắt chước các ban nhạc với mái tóc sặc sỡ và nổi bật cá nhân.

Thực chất có nguồn gốc từ từ "ヴィジュアル" ở Nhật Bản, nhưng nó chỉ là một sự bắt chước đơn giản, để thu hút sự chú ý bằng cách ăn mặc không chính thống. Vài năm trước thì có nhiều hơn nhưng những năm gần đây thì về cơ bản đã bị tẩy chay. Nơi chúng 杀马特-Shā mǎ tè ở Trung Quốc là một sự nhạo báng.

Ở Việt Nam thì mình gọi là kiểu tóc HKT đó mấy bạn :v)

[Click để xem ảnh](#)

Đáng thương cho cô giáo chủ nhiệm vừa nhận chức không lâu đã dọ dọa cho trực tiếp phát khóc, cũng may có giáo viên lớp khác đến khuyên bảo kịp thời, việc này mới qua loa kết thúc..

"Tóc mái cắt rồi, tôi không nhận ra." Mạnh Phiên nhìn nhật nói.

Thủ lĩnh lưu manh: ...

Ai mà không có quá khứ để quả đầu Smart đâu?

"Yo, còn nhớ rõ lúc đó tao để tóc mái đấy? Nghe nói mày phân hóa thành Omega?"

Hắn một bên nói, một bên thăm dò, tiến đến người hương vị sau gáy của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên mày nhăn lại, kịp thời né tránh, cách xa hắn vài bước, ánh mắt lạnh nhạt.

"Chặc chặc chặc, mày trốn cái gì? Ai không biết mày là thằng con hoang không ai muốn. Cho dù có phân hóa thành Omega, nhà mày như vậy, phòng chừng cũng chả ai thèm đâu? Không bằng theo tao, cũng có thể hưởng thụ tư vị bị đánh dấu phải không?"

Mạnh Phiên từ nhỏ đã nghe rất nhiều lời nói như thằng con hoang không ai thèm nhận, những lời này không thể đâm chết cậu, nhưng thái độ của tên

lưu manh này quá bẩn thỉu và đáng khinh, làm cậu cảm thấy ghê tởm.

Mạnh Phiên lạnh lùng nhìn hắn ta, trong lòng thầm nghĩ.

Ngày mai, bà ngoại sẽ đến Giang thị sống vài tháng, cậu cũng sẽ ở lại trường. Trong thời gian ngắn sẽ không trở về, nên không cần cân nhắc quá nhiều đến hậu quả.

"Tư vị bị đánh dấu?" Mạnh Phiên hỏi lại.

"Ừ hử! Còn chưa có ai cắn mày nhỉ? Cái tư vị kia, chắc chắc, quả thực dục tiên dục tử! Chỉ cần nhìn biểu tình của đám Omega kia mà xem, tao liền biết bọn nó sướng đến thế nào. Muốn thử không?"

Có bao nhiêu Omega đã bị tổn thương bởi loại Alpha rác rưởi này? Mạnh Phiên khẽ mỉm cười, xoay người tháo một chiếc kẹp sắt màu đen đựng tài liệu trên bảng thông báo ở lối vào phòng an ninh bệnh viện.

Kẹp sắt hình như đã lâu không sử dụng, mỗi ngày dầm mưa dãi nắng, đã có chút rỉ sắt, muốn ăn một chút đều phải phí không ít sức lực.

Nhìn thấy xe của Từ Trạch từ từ chạy tới, Mạnh Phiên cười hỏi: "Dục tiên dục tử vui sướng như vậy, chẳng lẽ cậu không nghĩ thử xem sao à?"

Tiếng nói vừa dứt, tên lưu manh có chút mê mang bởi rồi, không biết Mạnh Phiên có ý gì đã bị Mạnh Phiên ấn chiếc kẹp vào gáy với tốc độ cực nhanh.

"Á—"

Trong phút chốc, tiếng hét đau đớn xé toạc bầu trời.

"Uy ca!"

Nhóm lưu manh đang vui vẻ nhìn đại ca của mình trên chốc Omega nhỏ, vừa thấy tình huống không đúng, sắc mặt biến đổi liền xông lên.

Người đồng thể mạnh, Mạnh Phiên không đầu lại bọn chúng, xoa xoa tay, nhún chân chạy đi, leo lên xe Từ Trạch.

"Uy ca nó chạy!"

"Con mẹ nó! Bỏ cái kẹp xuống cho tao trước !!!" Võ Uy rống to, hẳn không biết da tuyến thể có bị kẹp đến hay không, dù sao hẳn cũng đang đau đến tay phát run, chính mình với tay ra sau, căn bản là vô lực gỡ xuống cái kẹp.

Giữa những lời chửi bới, tay chân loạn xạ của đám lưu manh, cái kẹp sắt cuối cùng cũng được gỡ xuống, Võ Uy đỏ mắt vì tức giận, hẳn ta trừng mắt nhìn nơi Từ Trạch rời đi, hung hăng xì một tiếng khinh miệt.

"Đừng để tao bắt được mày! Tháng con hoang!"

Một tiểu đệ đã đem bóng trở về, chạy tới: "Uy ca, nó không phải từ Hoa thị Thất Trung sao? Em nghe nói Thất Trung sẽ tổ chức đại hội thể thao vào ngày mốt. Đến lúc đó người nhiều hỗn loạn, nếu không chúng ta trà trộn vào Thất Trung đi tìm nó!"

Võ Uy hừ lạnh một tiếng, "Được! Bắt được tới rồi tao liền làm chết nó!"

...

"Mấy đứa đó là mấy tên lưu manh nổi tiếng ở vùng này, tốt nghiệp cấp 2 xong liền không học nữa, em thể nào lại chọc phải bọn nó?" Từ Trạch một bên lái xe, một bên lo lắng hỏi Mạnh Phiên.

"Em không chọc bọn nó, là bọn chúng tự mình tới gây sự." Mạnh Phiên nhàn nhạt nói.

Từ Trạch hiểu rõ gật gật đầu, lại dặn dò: "Omega trời sinh yếu ớt, em một người không an toàn, về sau không cần đi chọc giận bọn nó, bảo hộ chính mình là quan trọng nhất."

Mạnh Phiên gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Nhận giải vào lúc hai giờ chiều, đầu tiên là ngàn chộp vạ tuyển ra được một danh hiệu đứng đầu, giải đặc biệt, lúc sau là vài cái giải nhất, mấy chục cái giải nhì, cùng với vài trăm cái giải ba.

Mạnh Phiên bước xuống từ bục, sau khi nhận được tiền xong, cậu không có ý định ở lại. Vừa định đi thì thấy Phí Chuẩn lên sân khấu nhận giải nhất, quyết định chờ lát nữa chào hỏi một cái lại đi, rồi cuộc nếu không phải Phí Chuẩn hào phóng, cho cậu làm cái đề mới kia, cậu thật đúng là chưa chắc có thể thuận lợi lấy được cái đề nhất danh này.

Phí Chuẩn nhìn thấy cậu, cũng nhìn thấy Từ Trạch bên cạnh cậu.

Sau khi nhận giải, Phí Chuẩn liếc nhìn 8.000 đồng tiền mặt trong tay Mạnh Phiên cười, "Cậu ngang nhiên cầm như vậy, không sợ bị giật sao?"

Nghe vậy, Mạnh Phiên liền nhàn nhàn chóng cời bỏ bộ đồng phục đang mặc trên người, quần chặt lấy tờ tám nghìn rồi tiếp tục ôm nó vào lòng.

Phí Chuẩn nói, "Tôi đưa cậu về nhé? Xe buýt đi trong hai giờ, cậu sẽ phải giữ cái tư thế này trong hai giờ đấy."

Từ Trạch cắt ngang: "Không cần đâu vị bạn học này, Tiểu Phiên đi xe với tôi, tôi sẽ đưa em ấy về."

Phí Chuẩn nhìn hẳn một cái, ánh mắt nhàn nhạt, trong lòng có chút thất vọng, không quá thoải mái.

"Không sao đâu, Từ Trạch ca không phải còn muốn đến trường lấy đồ sao? Em không đi với anh nữa đâu. Em muốn đến trường xem ký túc xá thế nào. Nếu được thì dọn dẹp chút, buổi tối liền ở luôn. "

Từ Trạch suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này có chút gấp gáp, "Vậy chúng ta chia ra đi, lát nữa anh đến trường đón em. Tiền của em..... có muốn trước để trên xe của anh không?"

"Ừm... Không có gì, em ôm được rồi." Mạnh Phiên ôm chặt tiền trong tay, không yên tâm đưa cho bất cứ ai.

Từ Trạch đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng, nhất là trước mặt Phí Chuẩn, anh cho rằng người anh trai hàng xóm nhiều năm như vậy hẳn là đối tượng mà Mạnh Phiên nên tin tưởng.

Không nói gì nữa, Từ Trạch đã vội vàng rời đi trước.

Phí Chuẩn đi ra ngoài với Mạnh Phiên, nói: "Quốc khánh mấy ngày nay học sinh cơ bản đều về nhà, ký túc xá Thất Trung phòng chúng không có người, cậu đêm nay một mình ở trong ký túc xá, không an toàn."

"Nhưng ngày mai mới chuyển đồ vào, em sợ không kịp."

"Thế cứ vậy đi." Phí Chuẩn mở cửa xe, để Mạnh Phiên ngồi vào, khóa tay lên cửa xe đề nghị: "Tôi buổi chiều cũng không có việc gì, tôi cùng cậu đi một chuyến đem đồ cậu cần dọn vào ký túc xá, buổi tối cậu cứ ở nhà tôi ở một đêm, chờ ngày mai khai giảng, ký túc xá có người rồi, cậu vào ở cũng không muộn."

Mạnh Phiên nghe anh an bài, ngốc ngốc. Lý trí đi lên nói, cậu cảm thấy chính mình không nên vẫn luôn làm phiền Phí Chuẩn như vậy, nhưng tâm lý lại chen vào, thực sự không thể không nói, có người hỗ trợ vẫn bớt lo hơn nhiều.

Thấy cậu do dự, Phí Chuẩn khoanh tay, "Hay cậu muốn hàng xóm ca ca kia giúp cậu chuyển? Đưa cậu về, dọn đồ, rồi anh ta lại trở về, ba lần. Tôi giúp cậu, cùng nhau trở về, quay lại đây, hai lần. Cậu tự chọn đi."

Biết rằng Mạnh Phiên không thích làm phiền người khác, Phí Chuẩn cảm thấy mình đã tìm ra chính xác suy nghĩ của cậu.

Mạnh Phiên: ...

"À... Em vốn là muốn dùng xe buýt chuyển đồ thôi..."

Phí Chuẩn: ...

"Hôm nay trường học không có ai, ở lại không ổn, cậu ngoan ngoãn ở trong nhà tôi, tôi đưa cậu đi."

Nói xong ngồi vào trong xe, đóng cửa lại, hướng Thất Trung tới.

Mạnh Phiên không nói gì, tính đi tính lại thì cách mà Phí Chuẩn nói chính là phương thức tốt nhất, cậu chỉ có thể yên lặng cảm tạ, cùng lắm thì lúc về nhà dọn đồ, lại đi nhặt chút trứng gà cho anh mang về thôi.

"Được, vậy cảm ơn anh nhé! Tiểu ngọt Ồ lại cười một cái ngọt chết người với anh nè!"

Phí Chuẩn: ...

Hai người cùng nhau đi xem xét ký túc xá, ký túc xá của trường trung học số 7 là ký túc xá dành cho bốn người, khi Mạnh Phiên đi nộp đơn xin vào ký túc xá, cậu có mang theo phiếu xét nghiệm di truyền của mình, Lăng Di đã sắp xếp cho cậu ngủ ở phòng của Omega.

Trong bốn chiếc giường, hai chiếc đã có người ở, phòng ngủ khá sạch sẽ, Phí Chuẩn gạt đầu hài lòng, đi theo Mạnh Phiên ghi lại những thứ cậu cần mang theo.

Sau khi ra khỏi ký túc xá, Mạnh Phiên gọi cho Từ Trạch, nói với anh ấy rằng họ sẽ về trước, không cần phiền anh lại chạy tới một chuyến.

Từ Trạch: ...

Anh hàng xóm lớn lên với nhau không bằng bạn cùng bàn mới quen nhau chưa đầy hai tháng.

Hai người đến bệnh viện trước, Mạnh Phiên muốn đưa tiền cho bà ngoại trước, sau đó sẽ nói chuyện với bà về việc chuyển đến ký túc xá sau.

Hôm nay bệnh viện có rất nhiều xe, xe của Phí gia lượn trong bệnh viện một vòng rồi lại đi ra ngoài vì không tìm được chỗ đậu. Mạnh Phiên sẽ không ở lại quá lâu, vì vậy tài xế dừng xe ở bên đường, xi nhan, chuẩn bị tạm thời dừng lại.

Mạnh Phiên xuống xe với số tiền trên tay, vừa bước đến cửa bệnh viện, hai tên côn đồ đã lao tới.

"Ồa! Uy ca nói quả nhiên không sai, mày sẽ còn trở lại!"

"Mày không yên được đâu con! Chặn nó lại, gọi cho Uy ca đi!"

Mạnh Phiên lẩn đăm mà liếc bọn chúng một cái, ôm chặt lấy tiền trong ngực.

"Yo-yo-yo! Sợ sao! Kiêu ngạo như lúc này đâu hết rồi?" Một tên côn đồ xắn tay áo, rất là đắc ý mà tới gần.

Mạnh Phiên:.....

Nếu không phải sợ mất tiền, cậu có thể sợ hãi hai tên thoạt nhìn cực kỳ vô dụng, trông cảm bản là không hề biết đánh đấm này à?

Cậu lui sang một bên, giả bộ đáng thương, âm dương quái khí nói: "Anh anh anh, em sợ wá a!"

Quay đầu, liền kiêu ngạo hét lên: "Phí ca ơi! Có một tên côn đồ muốn đánh Tiểu ngọt Ồ em nè! Đây là cái thế đạo gì a~!"

Phí Chuẩn, người vừa bước một chân ra khỏi cửa xe, cùng nhau đi gặp bà: ...

Vừa nghe thấy giọng nói âm dương quái dị kia, anh liền biết Mạnh Phiên hoàn toàn không để hai tên côn đồ kia vào mắt.

Nhưng vì Mạnh Phiên đã lên mood diễn xuất rồi nên Phí Chuẩn quyết định

hợp tác với cậu, miễn cho cậu ra vẻ đáng thương mà không người đáp lại, sẽ rất xấu hổ đi.

Anh đón nhận ánh mắt tò mò của đám côn đồ, lạnh lùng bước tới, che chắn cho Mạnh Phiên phía sau, "Ai định đánh Tiểu ngọt Ồ của tôi?"

Bọn côn đồ nhìn chiếc xe hơi sang trọng, rồi nhìn Phí Chuẩn. Dù không biết Phí Chuẩn là ai, tin tức tổ của hắn có mạnh hay không, nhưng tóm lại là có người che chở Mạnh Phiên, bọn họ hai người cũng chưa chắc là đối thủ.

(Rồi hai đứa yếu đến mức nào thế ???)

Bọn côn đồ liếc nhau, không nói chuyện, xoay người rời đi trước, chờ tập kết với các huynh đệ lại nói!

"Em nghe nói cách trực tiếp nhất để chiến đấu giữa Alpha là gây áp lực lên tin tức tổ. Anh có phải sẽ không bao giờ làm điều này phải không?"

Mạnh Phiên hắc hắc cười, tò mò hỏi.

Phí Chuẩn liếc nhìn cậu một cái, không đáp.

Mùi vị của áp lực tin tức tổ hung tợn và độc đoán đến mức nào. Cho dù sức mạnh tin tức tổ của anh rất mạnh, nhưng vẫn sẽ tiết ra hương vị sô cô la. Ngay cả khi tất cả Alpha bị anh trấn áp lúc đó, Phí Chuẩn vẫn nghĩ sau đó họ sẽ cười nhạo anh là một tên A ngọt.

"Phí ca mà cậu gọi, là Phí nào?" Phí Chuẩn hỏi lại.

Anh không tin Mạnh Phiên gọi anh là Phí ca ngọt ngào như vậy, lần trước anh đã cảm thấy không thích hợp rồi, kỳ kỳ quái quái, khẳng định không phải cái xưng hô đúng đắn gì.

Mạnh Phiên bẹp miệng, im lặng, ôm chặt tiền rồi tiền vào bệnh viện.

Phí Chuẩn nghĩ thầm quả nhiên, nhưng không hề tức giận, bắt lực cười, đi

theo.

"Những người đó là ai? Sao lại bắt nạt cậu?"

Mạnh Phiền sững sốt quay đầu nhìn anh, "Làm sao anh biết bọn họ bắt nạt em mà không phải em khiêu khích bọn họ?"

Phí Chuẩn nường mày, không hiểu cậu giải thích như vậy là có ý gì.

Mạnh Phiền cũng không để ý tới đáp án, tiếp tục đi phía trước đi, chính là trong lòng bỗng nhiên thoải mái lạ kỳ.

Sơ với câu hỏi của Từ Trạch, " Em thế nào lại chọc phải bọn nó", cậu cảm thấy cách Phí Chuẩn hỏi càng làm cho cậu thoải mái hơn.

Tác giả công HƯA chương sau sẽ là 8000 chữ!!!!

Editor:.....

Chương 30: Ăn lẩu

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Bà ngoại mấy ngày nay hồi phục sức khỏe rất tốt, đã có thể nói chuyện bình thường, nhưng thỉnh thoảng vẫn chưa được trôi chảy lắm, có chút lắp bắp, từng câu từng chữ cũng không quá rõ ràng.

Khi họ bước vào, bà ngoại đang câu được câu không nói chuyện phiếm với Mạnh Dĩnh.

Mạnh Phiên tâm tình sung sướng, trực tiếp chạy vội tới bên mép giường bà ngoại, ôm bao tiền giấu trong áo đồng phục nhào vào lòng bà.

"Bà ngoại, con đạt vị trí thứ nhất, được 8000 đồng nè!"

"Ai đó! Sao nhiều vậy!" Bà ngoại mặt mày hớn hởi, cũng không phải vì thấy tiền mới vui vẻ, chỉ là nhìn Mạnh Phiên cao hứng như vậy, nhìn không được phôi hớp với cậu. Bà thậm chí còn nói với giọng khoe khoang, "Quả nhiên là cháu trai yêu quý của tôi! Giỏi quá!"

Nghe bà không quá rõ ràng nói từng chữ, Mạnh Phiên bị chọc cười, mở áo đồng phục, đem tiền lấy ra đếm đếm, đúng 5500, để vào bên gối bà ngoại.

"Bà ngoại giữ số tiền này đi, để phòng bà cần."

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười của bà ngoại hơi sững lại, nhìn tập tiền mỏng do chính tay Mạnh Phiên đưa, níu mày, vội vàng lấy tiền bên gối ra nhét lại

tay cậu.

"Con cũng cần phải mang theo tiền nữa. Ở trường học bắt tiện, bà ngoại lại không thể ở bên cạnh chiểu cổ con."

"Không cần, trong trường học không cần dùng nhiều tiền đâu."

Bà cháu hai người khuyên bảo lẫn nhau, đều muốn đem tiền đẩy cho đôi phương.

Mạnh Dĩnh ở bên cạnh nhìn, cảm thấy chua xót, hai tay gắt gao mà nắm chặt vào nhau.

Mạnh Phiên chính mình lưu lại một tệp tiền kia, phỏng chừng chỉ khoảng 2000, giao xong tiền ký túc xá, còn có thể lưu lại bao nhiêu, đủ dùng cái gì?

Cô không khởi nhớ tới, con gái của chồng hiện tại Tương Ngu cũng cỡ tuổi Mạnh Phiên, con bé không ở nhà, nhưng mỗi tháng đều có thể nhận được hàng trăm, tới hàng nghìn tiền tiêu vặt, mà số tiền này có thể là cả một học kỳ đối với Mạnh Phiên.

"Tiểu Phiên, bà ngoại ở cùng mẹ không cần tiêu tiền của chính mình, mẹ sẽ chăm sóc tốt cho bà ngoại, chính con giữ lại tiền này đi." Mạnh Dĩnh một bên nói, một bên đứng dậy, đến chỗ túi xách của mình mở ra, lấy một ngàn đồng trong ví, muốn đưa cho Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên sững sốt, cậu thấy rõ ràng vốn dĩ Mạnh Dĩnh cũng không có nhiều tiền trong ví.

"Không cần, con chỉ là hy vọng bà ngoại trên tay có chút tiền thôi, Tiền của con đủ tiêu rồi."

Cậu biết Mạnh Dĩnh là người phụ trách tiền lương của chú Tương, nhưng dù vậy cô cũng không dám động đến tiền bạc nhiều, cô luôn thận trọng và cực kỳ khiêm tốn, sợ rằng hôn nhân của mình sẽ lại đổ vỡ. Nhiều năm qua, thỉnh thoảng đến nhà đưa tiền, cũng là cô bí mật tự mình tiết kiệm một khoản, sợ

chú Tường phát hiện ra sự tồn tại của cậu.

Hiện tại khả năng cơ quang minh chính đại hơn một chút, nhưng cậu cảm thấy Mạnh Dĩnh vẫn là không dám quá tùy tiện lấy tiền trong nhà đưa cho cậu, có lẽ cho cậu số tiền này, quay đầu cô liền sẽ phải thật cẩn thận cùng chồng giải thích rất lâu tại sao lại phải chi số tiền này.

Vì vậy, không cần thiết, cậu chỉ cần đủ, và cậu cũng không cần tiền của Mạnh Dĩnh.

Tay cầm tiền của Mạnh Dĩnh đông cứng trong không trung, Mạnh Phiên lớn đến như vậy, đây cũng là lần đầu tiên cô lấy tiền cá nhân cho cậu, không nghĩ tới lại bị cự tuyệt.

Bà ngoại xem bọn họ giằng co, vội phát phát tay, "Ài nha, không cần không cần, Phiên Phiên của chúng lợi hại, chính mình sẽ tự kiếm tiền."

Bà ngoại cười ha ha, cũng không chấp nhất trả lại tiền cho Mạnh Phiên nữa, đếm đếm tập tiền trong tay mình, để lại 4000, đem 1500 để vào tay Mạnh Phiên.

"Cứ vậy đi, bà ngoại cùng Phiên Phiên mỗi người một nửa, vậy là công bằng nhất!"

Mạnh Phiên mỉm cười, không từ chối nữa, cúi đầu, lặng lẽ cầm tiền, ôm lấy bà ngoại, ỷ lại mà cọ cọ, bà ngoại vẫn là người hiểu rõ nhất suy nghĩ của cậu, đáng tiếc nay phải chia xa.

"Bé ngoan, bà sẽ cố gắng khỏe mạnh để sớm trở về."

Bà cháu hai người lưu luyến chia tay hồi lâu, Mạnh Phiên mới cùng Mạnh Dĩnh phát phát tay, đi khởi phòng bệnh. Cậu không vội đi ngay mà bước tới cửa sổ cuối hành lang, hít một hơi không khí trong lành, thay đổi tâm trạng.

Phí Chuẩn đi sau chúng kiên toàn bộ quá trình, có chút đau lòng, đuổi tay trần an mà xoa xoa đầu của cậu.

Mạnh Phiên sững sốt, giơ tay đem tay anh cầm xuống, quay đầu liếc mắt nhìn anh, bĩu môi nói: "Không cần an ủi em, cũng chẳng có gì ghê gớm cả, em đã trưởng thành rồi."

Trưởng thành, có thể sống một mình, không còn là một đứa trẻ sẽ khóc lóc khi rời xa người thân nữa.

Phí Chuẩn cười nhẹ, nghĩ rằng cậu cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ kiên cường thôi, "Cậu bao lớn rồi? Đã thành niên?"

"Nhân lắm, tháng sau liền thành niên." Nói xong, tâm trạng của Mạnh Phiên cũng được cải thiện.

Một tháng nữa cậu sẽ thành niên, nên trong tháng này khi cậu còn chưa thành niên, thỉnh thoảng cảm thấy cô đơn khi xa bà ngoại một chút cũng không sao mà nhỉ? Cậu chắc chắn sẽ không như thế này vào tháng tới nữa đâu.

"Đi! Chuyển nhà!" Mạnh Phiên lấy lại tâm trạng, giơ tay ra lệnh.

Phí Chuẩn đi theo, nhưng trong lòng thầm nghĩ, hóa ra tháng sau là sinh nhật của nhóc nói dối.

Ở ký túc xá chủ yếu chính là cần mang theo mấy cái mền, quần áo, đồ dùng sinh hoạt, đồ đạc cũng không tính là nhiều, chính là có chút linh tinh vụn vặt. Mạnh Phiên cảm thấy trong nhà có vật dụng hàng ngày rồi, liền không nghĩ dùng nhiều hơn một phân tiền đi mua, có thể mang liền mang hết.

Phí Chuẩn trừ bỏ giúp cậu ôm hai hai cái mền cùng một vali hành lý quần áo lên trên xe, liền không có nơi dụng võ chỉ luôn ở một bên nhìn cậu đem khăn tắm, bàn chải đánh răng, cốc đựng bàn chải đánh răng và những thứ nhỏ nhặt khác, chính chính tề tề nhét vào một cái chậu inox không gỉ.

Phí Chuẩn cảm thấy thú vị khi xem cậu đóng gói đồ đạc, đặc biệt giống khi Mạnh Phiên liên tục thu thập đồ vật trong game, rất nghiêm túc, rất đáng

yêu.

Sau khi dọn dẹp, Mạnh Phiên đi nhặt hơn mười quả trứng mới còn lại ở nhà trong hai ngày qua, cho vào túi cần thân rồi đưa cho Phí Chuẩn.

"Bà ngoại sắp đến Giang thị, không nuôi gà nữa, bán hết rồi. Bằng không em đã có thể bắt cho anh một con gà khác. Bây giờ chỉ có mỗi trứng để tỏ lòng biết ơn của em với anh thôi."

Phí Chuẩn: ...

Hoàn toàn không cảm thấy tiếc nuôi, chỉ cảm thấy mình thật may mắn.

Hai người đến ký túc xá Thất Trung, Mạnh Phiên chỉ đơn giản là dọn giường, những thứ còn lại thì chất đống trước, không có sắp xếp cần thận. Lăn lộn một chuyền này, đã là sáu giờ, Phí Chuẩn vẫn luôn đi theo cậu hỗ trợ, còn chưa có ăn cơm tối, Mạnh Phiên ngượng ngùng đã để anh phải nhịn lâu.

"Em mời anh đi ăn tối!" Mạnh Phiên mặc đồng phục học sinh vào, sờ tiền trong túi rồi mỉm cười: "Em có tiền, anh muốn mua gì em đều mua cho anh".

Dù biết rằng Mạnh Phiên chỉ muốn báo đáp nhân tình của mình nhưng Phí Chuẩn vẫn rất vui vẻ khi nghe được nửa câu sau.

Trên mạng nói cái gì mà nguyện ý vì người mình yêu mua mua mua nhất định là rất hạnh phúc, Phí Chuẩn hiểu không nổi, bởi vì anh căn bản không cần người khác mua mua mua cho mình, hiện tại anh tự nhiên hiểu được rồi, xác thật rất ngọt ngào.

Phí Chuẩn chưa kịp trả lời thì điện thoại đã vang lên, là Thiệu Trì.

[Chuẩn ca! Anh ở đâu đây? ! Không phải đã nói tối nay chúc mừng anh nhận thưởng cuộc thi toán học sao? Bọn em đều đang ở tiệm lẩu rồi nè, anh ở đâu thế?]

Phí Chuẩn: ...

Thiệu Tri thực sự là một chuyên gia tổ chức tiệc tùng, anh chỉ là người đứng thứ hai trong cuộc thi toán học, toàn tỉnh còn có vài người đồng hạng. Có gì để ăn mừng? Rõ ràng là Thiệu Tri muốn bày trò, tùy tiện đặt cái danh nghĩa ăn mừng cho anh, hơn nữa anh căn bản cũng chưa đáp ứng buổi tiệc này...

"Mày cậu ăn đi, tôi đi với Mạnh Phiên."

[Ahhhhhhhhhhhhhh! Có thật không? ! Mau đến! Nhanh! Lập tức đến! Mang Mạnh Phiên của chúng ta đến cùng nhau ăn lẩu nào! Nồi lẩu lần trước em ấy còn chưa được ăn mà!]

Phí Chuẩn: ...

Biết thế anh đã không nhắc đến tên của Mạnh Phiên để Thiệu Tri lại hoa si nữa.

Vừa định từ chối, Mạnh Phiên đã kéo tay áo anh nói nhỏ: "Có tụ tập bạn bè thì cứ đi, đừng lo cho em."

Mạnh Phiên mới vừa phân hoá không bao lâu, hơn nữa lại tâm thồ không chút đem giới tính Omega yếu ớt này để trong lòng, bằng không đã không đi đăng bài tuyển A rằng tốt đến cỡ nào? Phí Chuẩn tự nhiên sẽ không yên tâm để cậu một mình vào buổi tối thế này.

"Có những ai ở đó?" Phí Chuẩn hỏi Thiệu Tri.

Thiệu Tri nghe lời này, lập tức hiểu ra.

【Yên tâm! Hôm nay hoàn toàn sẽ không có chuyện bắt nạt Tiểu Mạnh Phiên! Ai dám nói năng lỗ mắng, em cầm đầu nó vào nồi lẩu! 】

Phí Chuẩn: ...

Sau bữa tiệc sinh nhật lần trước, nhóm người mà họ đang chơi cùng về cơ bản đã vẽ ra một ranh giới rõ ràng với Tô Hàm Ưng. Hầu hết bạn bè của

anh vẫn là những người nghiêm túc, nếu Mạnh Phiên muốn đi, Phí Chuẩn muốn chính thức giới thiệu những người bạn này với cậu.

Cũng không phải anh muốn giới thiệu để chơi chung, chính là cảm thấy bằng hữu của mình, cũng muốn cho Mạnh Phiên nhận thức một chút.

Phí Chuẩn đáp lại, cúp máy trước.

"Cậu muốn một mình đến nhà tôi ăn cơm với anh cả, hay cùng tôi đi ăn lẩu với Thiệu Trì và những người khác? Không còn lựa chọn nào khác. Là bạn cùng bàn, tôi phải đảm bảo an toàn cho cậu."

Mạnh Phiên: ...

Cậu không muốn chọn, nhưng đến Phí gia cùng Phí đại ca mắt to trừng mắt nhỏ, hai người cùng nhau ăn cơm, cảnh tượng đó, Mạnh Phiên chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy đáng sợ. Cậu không biết Phí đại ca có thể hay không lại đột nhiên nói một ít lời kỳ kỳ quái quái, hẳn là rất khó tiếp tục câu chuyện đi.....

Thấy Mạnh Phiên đang suy nghĩ miên man, Phí Chuẩn làm bộ đồ dảnh: "Sau chuyện lần trước với Tô Hàm Ương. Chúng tôi đã không chơi với cô ấy nữa rồi. Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ ngài có thể cho mấy tiểu bằng hữu của tôi một cơ hội làm quen ngài hay không?"

Mạnh Phiên: ...

Anh không được giả vờ đáng yêu đâu, kỳ lắm á.

Mạnh Phiên trừng anh một cái, trong lòng thật cũng không phải đặc biệt bài xích. Bữa tiệc sinh nhật vừa rồi tuy thật lộn xộn, nhưng cũng không đến mức bởi vì sự kiện kia, cậu liền không dám tiếp xúc với đám bằng hữu phú nhị đại của Phí Chuẩn nữa, thế thì có vẻ tự ti quá.

"Vậy thì tiểu ngọt Ồ sẽ đi gặp họ! Nhưng lý do bữa tiệc của anh là gì thế? Em đi sẽ không quấy rầy các anh chứ?"

"Nói là ăn mừng vị trí thứ hai của tôi trong cuộc thi, đừng nói nữa, cũng là Thiệu Trì muốn chơi, không có lý do gì tổ chức tiệc nên mới lấy cơ này, cậu ta không gì là không thể nghĩ ra."

"Ồ ~ vậy em đây đi chẳng phải là muốn cướp ánh đèn sân khấu của anh à?"
Mạnh Phiền vui vẻ, sờ sờ trong túi tiền, dù sao vốn dĩ cũng tính toán bỏ ra vốn to mời Phí Chuẩn ăn cơm, chút "vốn to" này hẳn là có thể trả nổi AA tiền ăn lẩu nhỉ?

Phí Chuẩn nhìn thấy động tác của cậu, vừa kéo cậu ra cửa vừa cười: "Không phải đâu, có cậu bên cạnh, tôi làm sao có thể bị lu mờ."

"Á, anh đừng đùa em."

"Tiệm lẩu là của nhà Thiệu Trì. Chúng ta thường xuyên tới đó, không phải trả tiền. Cậu mời tôi ăn cơm đánh để dành hôm khác vậy, nhưng không được quên đâu đấy."

Mạnh Phiền sừng sốt, theo bản năng thở phào nhẹ nhõm.

Không phải cậu không muốn chia tiền ăn, chỉ là cậu không biết cửa hàng mà đám con nhà giàu này chọn đất như thế nào hay họ sẽ ăn hết bao nhiêu tiền. Cậu có chút sợ đến lúc chia tiền trả, chính mình tiền không đủ, lại chỉ có thể ngệt mặt trợn mắt xấu hổ nhìn.

Nghe Phí Chuẩn nói vậy cậu cũng yên tâm phần nào, lần sau cậu sẽ để dành một "khoản kék xù" mời Phí Chuẩn một bữa thật ngon.

Phí Chuẩn không nói dối, tiệm lẩu này đúng là do nhà Thiệu Trì mở. Mỗi nhà trong số bọn họ đều có cơ nghiệp kinh doanh riêng. Người lớn nghĩ rằng đám nhỏ cũng không thể tiêu hết nhiều tiền. Thấy vì để chúng chạy lung tung tiêu tiền hoang phí, không bằng thường đến tiệm của nhà, ngay dưới mí mắt mình còn có chút yên tâm, cho nên cơ bản đến cơ nghiệp nhà ai đều sẽ được miễn phí.

Thiệu Tri đã chọn phòng riêng mà bọn họ thường tới, biết được Mạnh Phiên xác định sẽ đến, hẳn liền ở cửa vui sướng chờ đợi.

"Bồng tất sinh huy! Bồng tất sinh huy!"

(Bồng tất sinh huy(蓬荜生辉): nhà tranh rực rỡ/phát sáng (lời khách sáo) | thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa | rồng đến nhà tôm; quý khách đến nhà; thật là vinh hạnh...)

Khi thấy được Mạnh Phiên, Thiệu Tri một bên vỗ tay một bên hô hào, vô cùng cao hứng mang theo bọn họ vào phòng riêng.

Trong phòng, có bốn năm người bạn, thấy họ bước vào, cũng đồng loạt đứng lên, xua tay hô hét "Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!"

Mạnh Phiên:.....

Phí Chuẩn:.....

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Thiệu Tri ép bọn họ làm như vậy.

"Đợi lâu," Phí Chuẩn lời kéo Mạnh Phiên đi qua, để cậu ngồi bên cạnh mình, giới thiệu nói: "Vị này chính là Mạnh Phiên, các cậu lần trước đã gặp qua, cậu ấy là người đứng nhất cuộc thi toán học lần này, vậy mà các cậu đi chúc mừng tôi chỉ đứng thứ 2, làm tôi hơi bị mất mặt đây này."

"Khiếp!"

"Đụ, đụ!"

"Cậu ấy khủng như vậy á?"

Ấn tượng của mọi người về Mạnh Phiên vẫn chỉ ở bề ngoài như "Ô ngọt ngào số 1 trường trung học số 7", "Kỹ năng trà xanh full điểm nháy mắt hạ gục Tô Hàm Ương", "Cung gà nhỏ khá khá ái ái", v.v.

Một đám người bọn họ, chỉ có Phí Chuẩn là thế gia kiêu ngạo, từ nhỏ đến lớn đều là học thần, bọn họ đã cảm thấy thực ngẫu, không nghĩ tới Mạnh Phiên thế mà còn có thể vượt qua Phí Chuẩn!

Ấn tượng của mọi người với Mạnh Phiên đột nhiên thay đổi 180 độ ngay lập tức. Ai lại không thích tiểu ngọt Ồ, lớn lên có ngoại hình đẹp, giọng nói lại ngọt ngào, đầu được trà xanh, thán thán tích lại còn cực khủng đầu?!

Thảo nào Phí Chuẩn, người chưa bao giờ thích Omega, lại bị cảm dỗ!

Mạnh Phiên nhìn thấy sự ngưỡng mộ chân thành trong mắt họ: ...

"Không, không, là Phí Chuẩn đã hào phóng cho tôi một đề câu hỏi mới. Tôi mới may mắn vượt qua anh ấy 0,5 điểm. Vẫn là Phí Chuẩn lợi hại!"

"Khà khà! Cái này cũng cần có não mới làm được dạng đề mới chứ. Phí Chuẩn có cho tôi một trăm loại đề mới, tôi cũng không thể giành được vị trí đầu tiên của tỉnh! Học bá học bá, lần trước thất kính nhiều rồi!"

"Đề mới á, nhà tôi có đến một trăm bộ bài thi, đều là mới toanh! Chỉ là tôi không đủ chăm chỉ a! Mạnh ca vẫn rất là lợi hại!"

"Chào cậu, chào cậu, tôi là Thành Dương cao nhì lớp 3 Triệu Nghĩa An, lần trước ăn cơm có chút không thoải mái, hy vọng lần này chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu!"

"Ai mẹ nó cùng cậu bắt đầu lại từ đầu! Đây là Thất Trung tiểu ngọt Ồ của chúng tôi, Thành Dương là cái gì chứ!"

Thiệu Trì chỉ muốn mọi người đối xử với Mạnh Phiên tốt hơn một chút, đừng để Mạnh Phiên phải câu nệ, ai biết nhóm người này đột nhiên thay đổi thái độ, thậm chí còn bắt đầu thêm muốn học bá ngọt Ồ Thất Trung, này không thể được, tiểu ngọt Ồ chỉ có thể là của Thất Trung bọn họ!

"Ngồi xuống ăn cơm! Không được xum xoe!" Thiệu Trì giờ lên nắm tay uy hiếp.

Giữa đám đông vui đùa, mọi người bắt đầu ăn lẩu, so với bữa tiệc sinh nhật lần trước không khí tốt hơn một chút, Mạnh Phiên cảm thấy rất vui vẻ, thình thình thoáng lại ngẩng lên nói chuyện vui vẻ với họ.

Điều khiến cậu vui nhất chính là nồi lẩu.

Cậu giờ mới biết được, ăn lẩu thật sự rất ngon a, cùng với nồi lẩu bên bếp lá đơn sơ nhà cậu trước kia cảm giác không hề giống nhau.

Phí Chuẩn vẫn luôn chú ý đến cậu, nhìn đến đôi mắt sáng bất ngờ của Mạnh Phiên, nghĩ rằng sau sô cô la, rượu ngọt và gà rán, lại thêm một món ngon khác chiếm trọn được trái tim của nhóc nói dối nhỏ rồi.

Thật không biết chocolate hiện tại còn có thể xếp hạng mấy trong lòng cậu.

Sợ trước mặt nhiều người như vậy, Mạnh Phiên sẽ ngại, Phí Chuẩn trong tay thường xuyên cầm đũa, thường xuyên gấp món ngon để vào chén Mạnh Phiên.

Đèn trong tiệm lẩu nhìn chung rất tối, nhưng đám người Triệu Nghĩa An ngồi đối diện vẫn có thể nhìn thấy sự kiên nhẫn và dịu dàng trong mắt Phí Chuẩn tỉ mỉ chăm sóc Omega nhỏ thế nào. Tô Hàm Ương thật sự thua đến trăm con hổ.

Mạnh Phiên không nghĩ nhiều như họ, Phí Chuẩn đã chiếu cố cậu theo cách này khi ăn đồ Pháp trước đây, cậu biết Phí Chuẩn sợ cậu không làm được nên cố ý chò cậu mặt mũi.

Cậu xác thật cũng có chút ngưỡng ngùng, tự như thời điểm ở trước nhiều người, ăn lại là thứ đồ mà cậu không quá quen thuộc, sẽ chỉ dám ăn mấy món ăn ở gần, rất xấu hổ nếu muốn gấp đồ ăn ở xa hơn.

Cho đến khi một đĩa thịt chần giòn nhỏ được đưa tới đối diện Triệu Nghĩa An.

Bọn họ gọi quá nhiều thứ, gần như lấp đầy cả bàn, chỉ có một chút khe hở

bên người Triệu Nghĩa An, tự nhiên sẽ đặt ở đó.

Mạnh Phiên liếc nhìn, dưới ánh đèn mờ ảo, đĩa thịt chiên giòn nhỏ ánh vàng rục rịch, trông ngon mắt quá, chắc cũng ngon như gà rán phải không?

Cúi đầu xuống ăn miếng thịt cừu cuộn trong chén, Mạnh Phiên lén lút liếm miếng, tự hỏi mình có nên đứng dậy đuổi tay gấp một miếng không?

Mấy người cắn lên miếng thịt kia, giòn giòn thơm thơm, Mạnh Phiên bị thanh âm cùng mùi hương đó làm cho phát thèm.

Bọn họ chính là đang ngồi trong phòng bàn tròn, khoảng cách đối diện có chút xa, Mạnh Phiên cảm thấy mình không thể đứng dậy được, sẽ rất xấu hổ.

Loay hoay một hồi lâu, Mạnh Phiên chủ động đến gần Phí Chuẩn, nhỏ giọng nói: "Em có thể ăn miếng thịt vàng ở phía đối diện không?"

Phí Chuẩn nghiêng tai để nghe rõ, tức khắc dờ khóc dờ cười, nhớ tới ngày đó thời điểm ăn gà viên, Mạnh Phiên vẻ mặt cũng thêm đến không nhìn được, nhưng vẫn hỏi anh có thể hay không cho cậu ném thử, bộ dáng thật là đáng thương, lại rất đáng yêu.

Rốt cuộc một bàn người đều không thân, Phí Chuẩn hiểu câu ngại, cười một tiếng, đem chén đưa Triệu Trì ở tương đối gần nói: "Gắp thịt chiên giòn hộ tôi."

Mọi người đều nghĩ rằng anh muốn ăn, thậm chí còn đưa luôn đĩa cho anh, sau đó, họ nhìn thấy Phí Chuẩn một tay cầm đĩa, tay kia cầm đũa gắp một ít vào chén Mạnh Phiên.

"Đủ chưa?"

Mạnh Phiên không cần nhìn lên, cũng biết mọi người đều đang nhìn mình, tức khắc xấu hổ mà rụt cổ, vội vàng gặt đầu, "Đủ rồi đủ rồi! Mọi người cùng nhau ăn đi."

Phí Chuẩn đưa lại đĩa thịt chiên giòn cho Thiệu Tri, Thiệu Tri lại thả lại trước mặt Triệu Nghĩa An.

Toàn bộ quá trình, không ai nói chuyện, nhưng trong nội tâm bọn họ đều là vô số câu đậu đậu.

Chuẩn ca cùng tiểu ngọt Ồ thành đôi rồi sao? Không nghe nói mà? Còn chưa có thành đã mẹ nó liền ở chỗ này rồi cơm chó cái gì? Bọn FA này, ăn đủ rồi nhá!

Thiệu Tri chủ xị, ăn lẩu xong phải có KTV.

Lớp học sẽ bắt đầu vào chiều mai, buổi tối cũng là cùng Phí Chuẩn về nhà, Mạnh Phiên không có bất luận dị nghị gì, Phí Chuẩn đi, cậu liền đi theo, dù sao hôm nay cùng nhóm người này ở chung cũng rất vui.

KTV, Mạnh Phiên cũng là lần đầu tiên đến đây, đèn bên trong còn tối hơn cả tiệm lẩu, nhìn kỳ kỳ quái quái, cậu đi theo phía sau Phí Chuẩn, không dám rời đi nửa bước, sợ sẽ bị lạc mất nếu không đuổi kịp anh.

"Nói này Thiệu Tri, có phải cậu không dám không! Trên lầu chính là quán bar! Sao lần nào cũng chỉ vào KTV dưới này?"

"No nhé, quán bar ồn ào như vậy có gì vui? Cậu muốn giải hoa đào thì tự đi đi nhá, tôi chính là một A ngày thứ!"

"Ha ha ha! Đồ chết cây! Tương lai cậu nhất định sẽ bị Ồ nhà quán nghiền chó mà xem!"

(Từ "Đồ chết cây" ở đây gốc là 怂包 (sǒng bāo) theo ngôn ngữ mạng ý chỉ những người yếu đuối, không có can đảm, chết nhất sợ phiền phức.)

Mạnh Phiên nghe khó hiểu, chặc chặc Phí Chuẩn hỏi: "Quán bar cùng KTV có cái gì khác nhau sao?"

Trong ấn tượng của cậu, dường như là cùng một loại, như trong TV quán bar không phải cũng là loại tối tăm, ánh đèn lập lòe này sao?

"Có thể hiểu KTV đa phần là nơi tụ tập ca hát của bạn bè, còn một số người trong bar sẽ đi nhậu nhẹt một mình sẵn mỹ nữ."

Mạnh Phiền à một tiếng, thoáng hiểu biết một ít.

Lúc này, Thiệu Tri đã đặt xong phòng, gào hai tiếng dẫn đường, để mọi người dừng đi lạc.

Mạnh Phiền vẫn đang đi theo Phí Chuẩn, vừa bước ra khỏi quầy lễ tân liền nhìn thấy một người đang lao đảo đi vào cửa KTV, đứng ở cửa, nhìn mặt người kia, có chút mơ hồ.

Người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen, có dây chuyền bạc, trước ngực không cài cúc, cổ áo để hở lộ ra xương quai xanh thanh tú, ngẩng đầu, khuôn mặt trắng điểm không đậm không nhạt, ít nhất là ánh mắt kia, rất yêu hoặc.

Mạnh Phiền chỉ nhìn lướt qua, cảm thấy có chút quen thuộc, liền quay lại nhìn, sau đó đột nhiên mở to mắt, chạy hai bước kéo Phí Chuẩn lại.

"Phí Chuẩn! Anh xem anh xem! Người kia, có phải là Lăng lão sư không???"

Phí Chuẩn cùng theo hướng cậu chỉ, rất là bình tĩnh mà gật gật đầu, "Hắn hẳn là đi nhầm, mới từ trên lầu xuống dưới."

Mạnh Phiền:???!!!

Lăng Di không phải là một giáo viên Alpha ma quý sao? Ở trường anh ấy không có bộ dáng như thế này? Đây không phải là quá yêu dị rồi sao?

Thấy Phí Chuẩn bình tĩnh như thế, Mạnh Phiền cảm thấy như thế cậu đang làm âm lên, khó hiểu mà chớp chớp mắt.

"Chờ lát nữa lại nói, đừng để cho thầy ấy thấy chúng ta."

Ngay khi Phí Chuẩn nói xong, Lăng Di ở bên kia đã nghiêng đầu nhìn thấy họ, nhưng đôi mắt của hắn đã mờ đi, có lẽ không thể nhìn rõ cái gì.

Phí Chuẩn vội vàng kéo Mạnh Phiên đứng dựa vào tường, hai người xoay mặt vào tường, lưng đối với người ngoài.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, liền có mùi rượu đến gần.

Lăng Di cười nhạo một tiếng, hai tay chống ở bên sườn mặt hai đứa nhóc con, nhìn chằm chằm bọn họ, giọng nói lại giống như tình tảo, lạnh lùng vô cùng.

"Trẻ nhỏ không được đi quán bar, mau về nhà."

Mạnh Phiên:.....

Phí Chuẩn:.....

"Ừm, thầy ơi, nơi này là KTV, không phải quán bar....."

"Hả?" Lăng Di sững sờ, buông hai nhóc con ra, quay đầu nhìn khung cảnh nơi đây, lắc đầu để bản thân tình tảo hơn.

"Ồ, vậy thì đừng chơi quá muộn."

Sau đó, anh quay người và rời đi, như thể phải quay trở lại quán bar.

Mạnh Phiên cau mày, cảm thấy không ổn, "Thầy Lăng đã say rồi phải không?"

Phí Chuẩn đồng ý, hai người theo Lăng Di vài bước, mới vừa đi đến cửa KTV, liền nhìn thấy có ba người tiến vào tìm kiếm gì đó, Lăng Di nháy mắt tròn sang một bên, dọa Mạnh Phiên nháy dưng.

Phí Chuẩn một bên kéo Mạnh Phiên, sợ cậu đi lạc, vừa đi qua, cùng Mạnh Phiên đứng bên cạnh Lăng Di, thấy ánh ngấn trở tầm mắt những người đó.

Mấy người kia cũng không tìm bao lâu, đại khái nhìn thấy đại sảnh không có người, sau đó liền xoay người rời đi.

"Trời ạ, là kẻ thù sao? Thầy ơi, chúng em đưa thầy trở về nhà?"

Lăng Di hự một hơi rượu, nhấc mí mắt liếc nhìn, bởi vì đường kẻ mắt mảnh nhọn, ánh mắt nhìn cực kỳ yêu dị, "Không quay về, không nỗ lực ở Hoa thị dạy học, ợ~ liền phải về nhà liên hôn cưới Omega, nắc cục."

Mạnh Phiên: ...

Cậu dường như đã biết được một bí mật của Lăng lão sư.

Quay đầu lại liếc nhìn Phí Chuẩn, Phí Chuẩn đang định dùng điện thoại gọi xe, "Tôi không biết thầy Lăng sống ở đâu, hay đưa thầy ấy về nhà trước?"

Mạnh Phiên nhìn mắt Lăng Di khi thì nhìn thanh tĩnh, khi thì lại rõ ràng say đến bộ dáng hồ đồ, lắc đầu.

"Vẫn còn sớm, em cảm thấy thầy Lăng sẽ sớm tỉnh táo, lúc đây hỏi địa chỉ rồi mới đưa thầy về được không?"

Suy cho cùng, một số người không thích ngủ lại nhà người khác, nên hỏi ý kiến trước vẫn hơn.

"Được rồi, đừng để đám người Thiệu Tri nhìn thấy. Tôi đi đặt một phòng khác, để thầy đến đó nghỉ ngơi."

Phí Chuẩn đặt phòng xong, hai người đưa Lăng Di vào phòng để anh nằm xuống nghỉ ngơi.

"Anh đã sớm biết Lăng lão sư..... thế này?"

Dàn xếp tốt chỗ Lăng Di, Mạnh Phiên ngồi ở một bên, nhỏ giọng hỏi Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn cười khẽ, tiến đến bên tai Mạnh Phiên, giải thích: "Anh trai tôi trước đây khi tham dự một bữa tiệc do nhân viên mời ở đây, thấy được thầy Lăng. Lúc ấy còn cho rằng Lăng lão sư là một cường 0, đại ca đã rất vui vẻ, cảm thấy chính mình rất cuộc cũng có thể tìm được một Omega không sợ tin tức tố của mình, kết quả trở về tra một chút, Lăng lão sư lại là Alpha, mặt đều tái luôn."

"Phốc, kia về sau tại sao Phí đại ca lại quyết định yêu đương AA?"

Phí Chuẩn nói, "Tình yêu mà, ai có thể đoán được, đại khái là nhất kiến chung tình đi."

Hai người đang trò chuyện thì điện thoại của Phí Chuẩn đổ chuông, Thiệu Tri không tìm thấy ai trong số hai người nên gọi điện tới thúc giục.

Để người khác gặp Lăng Di như này cũng không tốt, Phí Chuẩn tùy tiện ứng phó vài tiếng, chỉ nói lập tức liền tới, sau đó cúp điện thoại.

Thầy Lăng Di vẫn chưa tỉnh táo, Phí Chuẩn nhìn Mạnh Phiên, Mạnh Phiên suy nghĩ một chút rồi nói: "Hay là để anh cả của anh tới trông?"

Vì vậy, mười phút sau, Phí Thừa rất lo lắng mở cửa phòng, sững sờ đứng ở cửa, xấu hổ không dám đi vào.

Mạnh Phiên: ...

Phí đại ca đáng thương, cứ như vậy thì khi nào mới có thể bắt được người?

"Ừm, Phí đại ca, anh cứ ngồi một bên giúp bọn em trông thầy thôi. Không cần làm gì, không cần đút nước hay lau mặt, chỉ cần đợi thầy ấy tỉnh lại là được." "

"Chuyện này không sao chứ?" Phí Thừa không tin.

Mạnh Phiên kéo Phí Thừa lên ghé sô phía cách xa Lăng Di một chút, "Khi thầy ấy thức dậy, anh có thể hỏi xem thầy ấy có muốn về nhà không, hoặc giúp thầy tìm một khách sạn, hoặc nếu thầy ấy vẫn không thoải mái có thể đến nhà anh ở một đêm, nhà đông người, chúng ta đều có thể chiêu cố thầy ấy."

Phí Thừa bây giờ rất căng thẳng, anh luôn tự cho mình là đúng, sau đó nói ra điều gì đó khiến mọi người không thể giải thích được, nhưng lúc này anh quyết định ngoan ngoãn nghe lời Mạnh Phiên, miễn cho nói nhiều sai nhiều.

"Đúng rồi, Phí đại ca, mặt anh có thể ôn hòa hơn một chút, không cần nghĩlem tức như vậy đâu."

"Được." Phí Thừa xoa xoa mặt.

Mạnh Phiên trông buồn cười, dặn dò vài lời rồi kéo Phí Chuẩn ra ngoài.

Bọn họ còn phải đến phòng của Thiệu Trì, vô duyên vô cớ mất tích lâu như vậy không quá tốt.

Khi ra khỏi phòng, Phí Chuẩn cười ha hả, "Tôi tưởng cậu muốn tạo cơ hội cho anh cả, vậy mà chỉ bảo anh ấy ngồi, cái gì đều không cần tỏ vẻ một chút sao?"

Mạnh Phiên bĩu môi, "Anh cảm thấy đại ca của anh có thể tỏ vẻ cái gì, khả năng mở mở miệng thôi, mặt Lăng lão sư liền tái đi rồi."

Phí Chuẩn:.....

Sự thật xác thật là như thế đây, anh không còn lời nào để nói, khả năng yêu đương của đại ca làm anh trầm cảm đến trọn cả đầu.

Mạnh Phiên buông tay, cười hắc hắc: "Như vậy là rất được rồi, dù sao thì ai mà không thích Alpha có tính thần trách nhiệm, có ranh giới, tôn trọng người ta chứ? Phí đại ca không làm gì cả, cứ ở bên thầy ấy, chính là tốt nhất."

Phí Chuẩn phôi hợp gặt gặt đầu, khõe miệng khẽ nhếch lên, nghĩ thầm,
nguyên lai Mạnh Phiền thích Alpha như vậy, anh vừa vặn, đều có thể làm
được.

Tác giả hôm qua hứa 8000 chữ, hứa lèo đó! Chịu không nổi được có 7000
thời :v

Chương 31: Che lại

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

"Có chết thì cũng phải yêu — Không khóc thì khi cười sẽ không thoải mái—"

(Bài này là "Đến chết cũng phải yêu" của G.E.M Đặng Tử Kỳ nhé. Trong bài "Đến chết cũng phải yêu" có một cụm từ là "đám gà đến kêu không ngừng, nhằm nói về những tin tức trên truyền thông cứ lặp đi lặp lại, trang này trang khác đăng rồi trở thành sự khẳng định vô căn cứ trong lòng người, gây ảnh hưởng đến người khác. Ý nói truyền thông nên chịu trách nhiệm với những gì mình đăng.)

Phòng KTV đầy tiếng hú ngữ âm không đầy đủ của Thiên Trì tru lên, vài người khác còn phì thường phối hợp mà cùng nhau gào xướng, Mạnh Phiên yên lặng ngồi ở góc, cảm thấy lỗ tai mình như muốn nổ tung, đồng thời nghĩ rằng họ thật thú vị .

Đây là niềm vui khi có nhiều bạn bè nói, cứ việc hồ háo, luôn sẽ có người cổ động, hùa theo.

"Đỉnh đỉnh!!! Thiên vương thiên vương! Năm nay Xuân Văn không cậu, tôi không xem!"

(Gala năm mới CCTV hay thường được gọi tắt là Xuân Văn do đài truyền hình Trung Ương Trung Quốc sản xuất là ct, nhưng trình xuân đặc biệt có quy mô lớn nhất Trung Quốc trong dịp lễ chào mừng Tết Nguyên Đán.)

"Năm sau, Thiên Âm Đạo Sư không có cậu, tôi cũng không xem!"

(声音导师 – Thiên Âm Đạo Sư là cuộc thi âm nhạc The voice của Trung Quốc á)

Sau khi hù cả một bài, giọng Thiệu Tri cũng khàn cả đi, không chút nào khiếm tốn mà vẩy vẩy tay: "Thường mỗi người một bản chữ ký của tôi nhé!"

"Phốc." Mạnh Phiên không nhịn được cười, sau đó nhàn nhàn chóng che miệng lại.

"Có vui không?" Phí Chuẩn ngồi bên cạnh thấy cậu vui vẻ, cười hỏi.

Mạnh Phiên gật đầu. Cậu chưa bao giờ ra ngoài chơi vui như này trước đây. Nói chính xác là cậu không có bạn từ khi còn nhỏ, lớn chút hiểu chuyện thì vẫn luôn nỗ lực học tập. Muốn thay đổi cuộc sống của mình, để bà ngoại có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Nên cậu căn bản không có thời gian để chơi.

Phí Chuẩn cũng thực vui vẻ, Mạnh Phiên không có bài xích bằng hữu của anh, còn ở chung thật sự rất hòa hợp.

"Cậu có muốn hát một bài không?"

"Không, không, không!" Mạnh Phiên xua tay điên cuồng, mặc dù cậu cười nhạo Thiệu Tri ngũ âm không đầy đủ, nhưng là chính cậu cũng không biết hát.

Nhưng mà Thiệu Tri đã thấy, "Tiểu Mạnh Phiên, tới hát một bài đi, tới KTV thế nào lại chỉ có ngồi xem thôi!"

Mọi người nhìn sang, Mạnh Phiên xấu hổ, quay sang nhìn Phí Chuẩn cầu cứu.

Phí Chuẩn bật cười, "Hay là cậu hát được bài gì, tôi liền hát với cậu."

Mạnh Phiên không thường hát hay nghe nhạc, cậu hơi xấu hổ vì không biết

bất kỳ bài hát nào đang nổi tiếng để lấy ra. Có lẽ những bài hát mà cậu quen thuộc nhất đã từ thời bà ngoại rồi. Bà thường thích hát khi làm việc đồng áng, hát gì mà "Hiểu rõ trái tim em, kháo khát có được một phần tình cảm chân thật" ...

(Đây là bài 明明白白我的心-Hiểu Rõ Trái Tim Em của Trần Thục Hoa & Thành Long)

Lần nào, cậu cũng sẽ âm ỉ theo một hai câu.

Bất quá khó được ra ngoài chơi một lần như này, mới vừa cảm thấy chơi với mọi người rất vui, Mạnh Phiên cũng không muốn làm mọi người mất hứng, cậu nghĩ nghĩ, liếc Phí Chuẩn một cái, hắc hắc cười.

"Anh thật sự sẽ hát với em à? Bài nào cũng được?"

Phí Chuẩn không nghĩ nhiều như vậy, rất có tự tin: "Tôi ít nhiều cũng có thể hát theo hai ba câu."

"Vậy tới nào!"

Mạnh Phiên lời kéo Phí Chuẩn đi chọn bài, cậu không biết mở, Phí Chuẩn liền giúp cậu đem phần chọn bài mở ra, sau đó liền thấy Mạnh Phiên ở trên xoạc xoạc đánh ba chữ — Bé ếch nháy.

Phí Chuẩn: ? ? ?

Hình như nằm ngoài phạm vi kho âm nhạc của anh ...

"Ca khúc thiếu nhi được mà ha?"

Phí Chuẩn: ...

Thấy Mạnh Phiên do do dự dự, giống như chỉ cần anh không đồng ý, cậu liền sẽ không hát nữa, Phí Chuẩn cắn răng gật đầu: "Ừ."

"Ồ ồ ồ! Tui biết bài này nha! Rất có ý tứ! Không hổ là Thất Trung tiểu ngọt Ồ của chúng ta!"

Thiệu Tri điên cuồng cổ động, lập tức đem bài của Mạnh Phiên kéo lên trước, đem micro đưa cho bọn họ.

Đám Triệu Nghĩa An cũng biết bài hát thiếu nhi này, có chút bối rối.

Họ nghĩ rằng Mạnh Phiên và Phí Chuẩn sẽ hát cùng nhau, có thể hai người sẽ chọn một bản tình ca nào đó, nhưng hóa ra lại là một bài hát thiếu nhi! Ồ ngọt ngào này có chút thú vị, không hề tự cao tự đại, rất bình dị ...

Ngay khi tiếng nhạc vui tươi vang lên, mọi người đều phấn khích, ủng hộ hết mình.

Lúc đầu, Mạnh Phiên có chút ngỡ ngàng, nhưng nếu được hoan nghênh như vậy, không muốn cũng phải lên, liền đứng ở khoảng trống trước màn hình lớn, đưa lưng về phía mọi người, mắt không thấy mặt không xấu hổ.

"Trong hồ nước vui vẻ mơ mộng sẽ biến thành biển rộng, mắt lời miệng rộng hát thật vang ..."

(Bài này nhạc lên phát ai cũng biết ngay nè!)

Mọi người đều rất ủng hộ, Phí Chuẩn thì rất nản đời.

Giai điệu này có vẻ rất quen thuộc, nhưng anh thực sự không thể hát được, cơ mà lại lo Mạnh Phiên sẽ xấu hổ, vì vậy chỉ có thể tiếp cậu những từ cuối cùng, cố gắng hết sức để cổ vũ cậu ấy.

Bầu không khí trong phòng rất hài hòa. Mạnh Phiên đứng hát cũng không quan tâm Phí Chuẩn có hay không hát theo cậu. Vừa hát vừa nhịp động theo giai điệu, đầu gật gà gật gù rất chi là ra sức, những người khác đã quen với giai điệu cũng nhao nhao ra sức hát theo cổ vũ.

"La la la lá là ... có cậu làm bạn ~" Mạnh Phiên hát.

"Leapfrog!" Mọi người theo.

"Tự tin trường thành khi có cậu ở bên cạnh ~" Mạnh Phiên hát.

"Leapfrog!" Mọi người theo.

"Bé ếch con vui về ~"

"Lú lú lú lú leap.....frog!"

"Bé ếch con vui về ~"

"Lú lú lú lú leap.....frog!"

Giọng của Mạnh Phiên thoạt nghe rất ngọt ngào. Cậu hát không nhiều nhưng giai điệu thực sự rất chính xác, hát nhạc thiếu nhi thật sự rất hay. Thiệu Tri một bên cổ động, một bên bị ngọt đến khóc rồi, cầm di động ghi lại bóng dáng Mạnh Phiên vui vẻ vừa nhảy vừa hát, rồi gửi vào trong nhóm phân tích đề.

Kết quả là, đám Alpha trong nhóm phát điên rồi.

【 Thiệu Tri, cậu cứ nhiên hện được Mạnh Phiên đi KTV á?! Em ấy không phải chưa bao giờ tham gia bất luận buổi tụ tập nào sao?! 】

【 Nhánh nhánh nổ địa chỉ! Nhà KTV nào! Tui lập tức vọt tới! 】

【 Đâu! Tui nữa! Tui trả xiền ! Cho cái địa chỉ đi mà! 】

【 KTV hát nhạc thiếu nhi, ngọt chết tui rồi! Tui cũng muốn đi! 】

Thiệu Tri liếc mắt xem thái độ thêm thường của bọn kia, đắc ý mà hừ hừ một tiếng, làm lơ mấy tin nhắn riêng hỏi địa chỉ, tên gốc mới mời nhiều người đến chia sẻ khoảnh khắc dễ thương của tiểu ngọt ở nhà mình.

Phí Chuẩn vẫn luôn ở một bên phối hợp với Mạnh Phiên, hát cũng như không hát, liền đứng ở bên cạnh nhìn cậu, thấy Mạnh Phiên ca hát vui vẻ như vậy, nhìn không được cười theo.

Chính là đang cảm thấy khả ái đáng yêu đến không rời mắt được, thì đột nhiên điện thoại trong túi rung lên.

Phí Chuẩn lấy ra, thấy là điện thoại của anh cả, nụ cười của anh cứng lại, thiếu chút nữa quên mất anh trai mình luôn.

Nhạc thiếu nhi rất ngắn, Phí Chuẩn không tiếp điện thoại của anh, chờ Mạnh Phiên hát xong mới đi qua, nói với cậu anh cả gọi, Mạnh Phiên cũng sùng sốt, cậu chơi vui quá, cũng đem hai người trong phòng kia quên mất tiêu luôn.

"Đại ca tới đón chúng tôi, mọi người chơi vui vẻ, bọn tôi đi trước." Phí Chuẩn hướng bọn họ quơ quơ đi động, một bộ chân thật.

Thiệu Trì liền bật mood mặt khốc tang, "Chuẩn ca, anh đi thì đi chứ, không thể để Mạnh Phiên ở lại sao?"

"Chặc chặc chặc, không nghe thấy là cùng nhau trở về sao?" Triệu Nghĩa An vỗ vỗ hấn, "Nhận rõ hiện thực đi Thiệu ca ơi!"

Thiệu Trì:.....

Sau khi rời khỏi phòng, Phí Chuẩn và Mạnh Phiên vội vã đến chỗ của Phí Thừa, anh phòng chừng anh cả nhất định là gặp khó khăn gì đó, bằng không sẽ không đột nhiên gọi điện thoại tới.

Đẩy cửa phòng ra, Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên shock luôn!

Chỉ thấy Phí Thừa vẫn ngồi ở vị trí lúc trước, không hề nhúc nhích, mà Lăng Di, không biết đã tỉnh từ lúc nào, vẻ mặt chính là đang cười xấu xa, một tay chống phía sau chỗ tựa lưng sofa phía của Phí Thừa, vươn người đem Phí Thừa vây kín.

"Nghe thấy không? Cười một cái cho gia."

Phí Thừa vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc thường ngày, bây giờ trông anh ấy càng nghiêm túc hơn, lưng đã dựa chặt vào ghế sofa, hai tay đặt trên đầu gối, bàn tay nắm chặt, như đang kiểm chế cái gì đó.

Thấy hai đứa em đã về, anh thậm chí phào nhẹ nhõm rồi liếc nhìn hai đứa anh mắt cầu cứu.

Phí Chuẩn vội vàng kéo Mạnh Phiên vào phòng rồi đóng cửa lại, sau đó, hai đứa nhóc còn tựa vào cánh cửa vẻ mặt ngơ ngác, cũng không biết đây là tình huống như thế nào, càng không biết nên giải cứu đại ca ra sao.

"Xùy" Lãng Di dường như không nhận thấy có hai người nữa trong phòng, Anh xùy một tiếng, đưa tay nâng cằm Phí Thừa lên. "Mỗi lần thấy tôi đều mặt mày đen sì, nếu không phải bởi vì tôi là giáo viên nhân dân, tôi nhất định phải cho anh đẹp.... ợ nắc cục. "

Phí Thừa nhìn hấn một cái, gật đầu, "Ừ, cậu đẹp."

Mạnh Phiên:.....

Phí Chuẩn:.....

Lãng Di nghe vậy, lại vui tươi hơn hở mà nở nụ cười, đối với Phí Thừa vút cái mị nhãn, "Biết là tốt, về sau phải cười với gia, nghe thấy không?"

"Được." Phí Thừa đáp lại.

Cường A ngoan ngoãn phục tùng, Lãng Di vui vẻ, ngây ngô cười, chân mềm nhũn, lại ngã trở về sofa, nửa ngồi nửa nằm, ợ ra rươi.

Lúc này, anh cuối cùng cũng nhìn thấy Mạnh Phiên và Phí Chuẩn, chỉ tay, cau mày, "Sao hai đứa còn chưa về nhà? Trẻ nhỏ không được phép đi nháy đăm!"

Mạnh Phiên: ...

Phí Chuẩn: ...

Có thể thấy rằng thầy vẫn còn say,

Hai người nhìn nhau, liếc mắt một cái, đi lại gần.

Mạnh Phiên đem Lăng Di nâng dậy, "Lăng lão sư, thầy một người như này đi chỗ nào chúng em đều không yên tâm, nếu không cùng chúng ta cùng nhau về nhà?"

Lăng Di híp mắt nhìn Mạnh Phiên, phân biệt trong chớp lát, gật đầu: "Đi! Chỉ cần không quay về, đi chỗ nào đều được!"

Tưởng rằng Lăng Di sau một thời gian sẽ tỉnh táo lại, nhưng bây giờ xem ra không thể trông cậy được nữa, thầy được tử lượng cũng không hơn Mạnh Phiên là mấy, Phí Chuẩn cũng đồng ý mang lão sư cùng nhau trở về.

Phí Thừa thấy hai đứa em đều có ý này, trong lòng an tâm hơn chút. Bằng không nếu mỗi mình anh muốn đem Lăng Di mang về, có vẻ hơi biến thái.

Trở lại biệt thự Phí gia, Mạnh Phiên vẫn ngủ trong căn phòng cậu hay ở, phòng của Lăng Di ở ngay bên cạnh cậu.

Sợ để Phí Thừa một mình động tay động chân, Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên giúp đỡ anh cùng nhau chiểu cổ Lăng Di, tẩy trang cho thầy, lau mặt lau tay, một hồi lẩn lộn mãi mới làm xong.

Phí Thừa ngốc hơn mấy tên biến thái hàng real rất nhiều, thấy Lăng Di đã an tĩnh ngủ, mới mang hai đứa em rời khỏi phòng, để hai đứa ăn bữa khuya.

Trên bàn, Phí Thừa ăn điểm tâm một cách máy móc, mắt cứ dọi ra, không biết đang nhớ lại cái gì.

Mạnh Phiên cảm thấy Phí đại ca có điểm đáng yêu, trước khi đi ngủ, nhỏ giọng nói cùng anh: "Phí đại ca, ngày mai buổi sáng, anh cười một cái chào buổi sáng Lăng lão sư được không á?"

Phí Chuẩn nghe vậy, xoa mặt, cố nặn ra một nụ cười cứng ngắc cho Mạnh Phiên xem.

Mạnh Phiên: ...

"Ày, đừng căng thẳng, hơi chút mang ý cười là tốt rồi, không cần khoa trương như vậy đâu anh."

"Được."

Vì thế, Phí Thừa lại xoa xoa mặt, nhẹ nhàng cười một chút cho Mạnh Phiên xem.

Phí Chuẩn ngồi ở một bên, xem đến buồn cười, lại cảm thấy thực đáng yêu, ánh mắt ôn nhu nhìn hai người, cảm thấy trong nhà rất hài hòa, Mạnh Phiên cùng bầu không khí trong nhà thực hòa hợp.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Lăng Di tỉnh lại trong một căn phòng xa lạ, ngốc một chút, sau đó lập tức nhớ lại vài cảnh tượng gần tối qua.

Trên bàn đầu giường là một chén cháo đã được ủ ấm, bên cạnh có một tờ giấy nhỏ, dòng chữ trên tờ giấy rất mạnh mẽ sắc bén: [Tỉnh ăn.]

Lăng Di nhướng mày, nhớ tới những người anh gặp tối hôm qua, đoán rằng chính là Phí Thừa viết giấy, đột nhiên bật cười.

Anh vốn luôn cho rằng mình chọc giận Phí Thừa nên mới bị làm mặt đen, bây giờ xem ra anh ta vốn là người trong nóng ngoài lạnh.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Lăng Di nhận lấy lòng tốt này, ăn hết cháo.

Khi xuống lầu, anh tình cờ gặp Phí Thừa cũng đang định đi xuống lầu.

"Chào buổi sáng, anh Phí, tối hôm qua tôi đã gây phiền phức cho anh, cảm ơn lòng hiếu khách của anh."

Phí Thừa ấp ủ cả một đêm câu buổi sáng tốt lành, bị Lăng Di đoạt trước, chói sáng vẳng ngay tại chỗ.

Anh nhí nhảnh khéo miệng cố nặn ra khuôn mặt tươi cười đã luyện tập cả đêm, "Chào buổi sáng, cậu cũng vậy."

Lăng Di nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, nường mày cười, không nói gì đi xuống lầu.

Bên ngoài mới sáng sớm đã rất sôi động, khi Lăng Di đi ra ngoài liền nhìn thấy Phí Chuẩn và Mạnh Phiên đang đuổi gà.

Không biết cửa rào sân sau đóng không kỹ thế nào, sáng dậy thấy một gia đình ba con gà đã đến sân trước, Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên đuổi theo thật lâu mà vẫn không bắt được, đã có chút bực mình.

Lăng Di thấy Phí gia thật sự nuôi nhiều gà như vậy, kinh ngạc, quay đầu nhìn Phí Thừa: "Thật sự là sủng vật à?"

Phí Thừa gật đầu, nỗ lực mỉm cười, "Cậu nếu là thích, có thể thường xuyên tới vượt tiểu kê."

Vượt tiểu kê.....

"Cảm ơn....."

Lăng Di cười, anh bỗng nhiên cảm thấy Phí Thừa thật không giống người thường, thực bình dân, cư nhiên ở nhà nuôi gà làm sủng vật. Nhưng là mấy chữ "Vượt tiểu kê" kia, thực sự làm anh có chút kinh ngạc.

"Chào buổi sáng thầy Lăng!" Mạnh Phiên bắt được gà con, cười hi hi chạy tới cùng lão sư chào hỏi.

Lăng Di nhìn Phí Thừa liếc mắt một cái, vươn ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ lông gà con, "Là như thế này vượt tiểu kê sao?"

Phí Thừa gật đầu.

Lăng Di ngẹn cười, may mắn anh không có hiểu làm cái gì.

Mạnh Phiên:.....

Tuy rằng có từ ngữ kiểu vượt chỗ nhỏ, vượt mèo, nhưng là vượt tiểu kê tựa hồ thực sự nghe có gì đó không ổn lắm.

"Sáng vui vẻ, buổi chiều còn có tiết của thầy, đừng quên. Giờ thầy có chuyện phải giải quyết, đi trước một bước." Nói xong vẫy tay với Phí Thừa "Ngày khác lại tới cửa nói lời cảm tạ."

Phí Chuẩn chỉ kịp vẫy tay với Lăng Di, khi bước tới đã thấy anh cả của mình đỏ bừng cả tai, tuy mặt không chút biểu cảm nhưng từ ánh mắt anh có thể nhận ra rằng anh ấy đang rất hạnh phúc.

"Hôm nay đại ca biểu hiện không tồi?" Phí Chuẩn nhỏ giọng hỏi Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên đem gà con đặt vào trong lồng ngực Phí Chuẩn, trộm bĩu môi, cũng nhỏ giọng nói: "Anh nói cho thầy Lăng đến sờ tiểu kê."

Phí Chuẩn:.....

...

Buổi tối, Mạnh Phiên lần đầu tiên ra khỏi phòng học không gấp gáp bắt xe buýt, chậm rì rì mà đi về ký túc xá.

Hai người khác ở ký túc xá hôm nay không đến, có lẽ là bởi vì hai ngày nữa là đại hội thể thao, liền xin nghỉ phép.

Lần đầu tiên cậu ngủ một mình ở một nơi xa lạ, không có ai xung quanh, có phần không quen, cho đến khi QQ liên kết của cậu nhận được tin nhắn.

[Ngày mai, mười hai giờ trưa, đừng quên.]

Mạnh Phiên sùng sốt, mới nhớ tới việc này.

Ngày mai còn rất nhiều việc chờ cậu, buổi sáng còn phải chạy 3000 mét, buổi trưa sẽ gặp Alpha đang cần mài răng kia, không thể nghỉ đồng nghỉ tây ảnh hưởng giấc ngủ được.

Thoải mái trả lời, Mạnh Phiên tắt máy, ôm lấy gối đầu, nỗ lực chìm vào giấc ngủ.

Ngày đại hội thể thao, trong trường học không có âm thanh lảng lảng đọc sách mà chỉ toàn là tiếng cười đùa nô nghịch.

Khi Mạnh Phiên bước vào lớp 1, các học sinh đang vẽ bảng khẩu hiệu cho lớp.

Thiệu Trì và một Alpha khác lắc một biểu ngữ tự chế riêng, hát lớn: "Chúc mừng bé O ngọt ngào, lý lý lý lý lý leap frog!"

Mạnh Phiên:.....

Không thể nói cùng chủ đề đại hội thể thao có mâu thuẫn gì, mà phải nói là không chút liên quan nào luôn.

"Mạnh Phiên Mạnh Phiên! Đạt lấy 3000!"

"Pí Chuẩn Pí Chuẩn! Đẩy tạ chuẩn nhất!"

Pí Chuẩn:.....

Pí Chuẩn đẩy tạ vào buổi chiều, anh tạm thời chẳng có tâm tư nào nghĩ tới đại hội thể thao, trong lòng đều là việc giữa trưa cùng Mạnh Phiên gặp mặt.

"3000 mét cậu thực sự có thể chạy? Không được thì đừng cố chấp." Phí Chuẩn một bên nói, một bên cầm hai viên chocolate để lên bàn Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên cười hắc hắc, lấy lên nhìn nhìn, không phải nhân rươi, có chút mát mát, nhưng lại nhẹ nhàng thở ra, vô cùng cao hứng nhét vào trong túi.

"Em có sô cô la bổ sung thể lực, không sao hết trơn á!"

Phí Chuẩn mỉm cười, sau đó lại hỏi: "Cậu đã tìm thuốc ức chế chưa? Vừa mới phân hóa. Có lẽ tin tức tổ sẽ không ổn định. Mang theo thuốc ức chế đi, cho yên tâm."

Mạnh Phiên quay lại, liếc nhìn vài liều thuốc ức chế còn sót lại trong cặp xách của mình, cậu liền chọn một liều rồi bỏ vào túi.

Lăng Di không bắt những người không phải là vận động viên học trong lớp như mọi người đã đoán, thay vào đó, anh ấy khuyến khích mọi người tranh thủ hai ngày này đi chơi chỗ thoải mái, bỏ lỡ dịp này là khó còn lần sau.

Học sinh lớp 1 hò reo, bộ phận hậu cần cầm một đồng thức ăn và hai túi khăn trải bàn dùng một lần.

Khi đến địa điểm được phân bổ cho khối 1 lớp 2, mọi người trải khăn xuống đất, bày đầy đồ ăn vặt, cùng ăn uống, vui chơi.

Mạnh Phiên cũng rất thèm, cậu cũng muốn giống như mấy bạn học nhàn nhã ngồi dưới đất vừa ăn vặt vừa xem thi đấu, nhưng đáng tiếc 3.000 mét của cậu phải thi sớm, cho nên hiện tại cậu không có cái phúc khí này.

Chu Nhất Khai đã tới, liền cùng với Thiệu Trì khiêng biểu ngữ khẩu hiệu Mạnh Phiên cổ lên, lúc đi qua sân mà lớp 1 đang tụ tập ngồi chơi, Chu Nhất Khai sừng sốt một chút.

"Thiệu Trì, nhìn cái khăn trải bàn dùng một lần màu đỏ đỏ. Nó không phải giống bộ trang phục mà Mạnh Phiên đã mặc khi quay video Đát Kỷ à."

Thiệu Trì: ...

"Được rồi, trong đầu cậu lúc nào cũng toàn Mạnh Phiên, bây giờ là lúc cậu phải chuyên tâm cố vũ cho em ấy, đừng nghĩ tới mấy cái râu ria này!"

Chu Nhất Khai:.....

Ơm kìa, tôi có phải thế đâu.

Thi chạy 3000 mét thoát cái đã đến lượt, Mạnh Phiên cời đồng phục học sinh ném cho Phí Chuẩn, sợ rằng nóng quá không chạy được.

Phí Chuẩn sờ sờ liềm thuốc ức chế trong túi, hai mắt mờ mịt, nhóc nói dối nhỏ này thật sự không có nhớ được cái gì cả, vật quan trọng như vậy, nói ném liềm ném, thời điểm cần tới khẳng định lại tìm không thấy.

Chuẩn bị kết thúc, các học sinh từ lớp 1 đều tràn ra, đứng bên cạnh đường băng, dưới biểu ngữ của Chu Nhất Khai cùng Thiệu Trì căng ra, xua tay hò hét.

"Mạnh Phiên Mạnh Phiên! Đạt lấy 3000!"

"Chúc mừng bé Ồ ngọt ngào, lý lý lý lý lý leap frog!"

Vận động viên các lớp khác trên đường đua: ...

"Mẹ nó, bài hát của đám lớp 1 quá đỉnh, tôi sắp bị tẩy não rồi nè."

"Chúc mừng bé ếch nháy vui vẻ, em phải cố lên! Lý lý lý lý lý leap frog!" Một Alpha nào đó ở bên kia đường băng hét lên vui vẻ.

"Đồ ngu kìa! Mà y học lớp nào đây?! Tao mới là người mà mày phải cố vũ này!"

"À à à, vậy mày cũng cố lên nhá! Lý lý lý lý lý leap frog!"

Mổ vận động viên:.....

Khung cảnh bên đường băng thật hỗn loạn, gần như tất cả mọi người đều bị bài hát này tẩy não, ha ha ha hát theo.

Phí Chuẩn không cãi nhau với họ, anh lấy trong túi ra một viên sô cô la, mở ra, đi đến bên cạnh Mạnh Phiên, đưa lên miệng cậu.

"Bổ sung thể lực."

Mạnh Phiên không từ chối, há miệng ngậm trong lấy, thưởng thức ngon lành, vươn tay khen ngợi: "Cổ lên!"

Phí Chuẩn: ...

"Cậu mới phân hoá không lâu, thể lực khả năng theo không kịp bọn họ, không cần cố quá, trọng ở tham dự."

"Biết."

Vừa ăn sô cô la xong, theo một tiếng súng vang, các vận động viên lao ra như một mũi tên trên dây.

Điều thú vị hơn họ là sự cổ vũ nồng nhiệt từ từng lớp.

"Cổ lên — xông lên Chương Khải —"

"Ngô Địch — cậu chính là vô địch — lên —"

"Đệ nhất đệ nhất! Tất thuộc về lớp 11!"

"Mạnh Phiên Mạnh Phiên! Đạt lấy 3000!"

"Tiểu ngọt Ồ vui vẻ, lý lý lý lý lý leap frog!"

Các hoạt náo viên khác: ...

Hàng trên ơi, khẩu hiệu của các cậu là cái kiểu gì thế?

Chủ tịch trên đài còn đang tình cảm mãi liệt đọc bài diễn văn, cuối thu mát mẻ cứ từ từ đọc mãi vẫn chưa xong, Thiệu Trị xa xa nhìn thấy Mạnh Phiên có chút tụt lại, liền xông lên đài chủ tịch, đánh sấm khẩu cổ vũ, đối với toàn hội thì hát lên:

"Tiểu ngọt Ồ vui vẻ, lý lý lý lý lý leap frog!"

Ở bên đường băng, học sinh lớp 1 nhảy theo giai điệu.

Các lớp khác:...

"Đậu! Chương Khải cậu mẹ nó đừng cười! Cười có thể ảnh hưởng đến việc chạy đấy?!"

"Tức chết, tui hoài nghi nhất ban gian lận, cố ý làm trò, đánh sập tâm lý phòng tuyến của vận động viên!"

Sân chơi đầy ắp tiếng nô đùa. Mạnh Phiên không nghe thấy. Cậu chỉ lo lao về phía trước, trong mắt chỉ có giải nhất, cậu tham dự chỉ muốn giành lấy giải nhất mà thôi.

Cậu chỉ quan tâm đến việc xông lên, mà không để ý đến những thay đổi của cơ thể mình.

Khi chạy đến vòng 3, các bạn trong lớp hát hò, hò hét hầu như không nổi nữa, chỉ hò hét điên cuồng khi có vận động viên chạy ngang qua mình, vận động viên chạy xa thì nghỉ.

Trong phút chốc nghỉ ngơi này, có người đã nhận ra không thích hợp.

"Mùi của tớ có vấn đề à? Dường như tớ ngửi thấy mùi rượu ngọt."

"Ai! Trường học không được phép mang rượu! Còn dám uống trên sân thể thao, quá lớn mật rồi!"

"Đậu má, thơm quá, tui cảm thấy có chút hơi say."

"Mẹ ơi! Không phải là tin tức tổ đó chứ! Hương vị này cũng quá tuyệt rồi, tôi giống như cũng có chút say hơ hơ."

Lời này, một truyền mười mười truyền trăm, liền truyền đi, trên sân chơi có rất nhiều người đồng tình, quả nhiên là mùi rượu. Rượu không nồng nhưng rất thơm.

Thời điểm Phí Chuẩn nghe được, trong lòng liền lộp bộp một chút.

Anh không quan tâm, chỉ lo nhìn xem Mạnh Phiên đang ở đâu, đã là vòng cuối cùng.

Ném áo đồng phục học sinh của Mạnh Phiên cho Thiệu Tri, Phí Chuẩn chạy băng qua sân chơi nhàn nhã chóng chạy đến bên cạnh Mạnh Phiên, đứng như dự đoán, anh có thể ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng tỏa ra từ cậu.

Trong nửa vòng cuối cùng, Mạnh Phiên đã thử một cách rất khó chịu, đầu cậu trở nên hỗn độn, cậu hoàn toàn không biết vấn đề của mình cũng không nhận ra Phí Chuẩn đang đến.

"Không được gian lận! Phí Chuẩn muốn làm gì! Cậu không kéo được kéo cậu ấy!" Các bạn học lớp 1 hét lên can ngăn.

Nửa vòng cuối cùng, cơ bản đưa chính là thể lực, nếu có người ngoài lời kéo chạy, kia khẳng định là gian lận, không có người nào cho phép việc này xảy ra!

Phí Chuẩn đương nhiên không muốn kéo Mạnh Phiên, chạy đến bên cạnh Mạnh Phiên nhỏ giọng nhắc nhở, "Tin tức tổ lan ra rồi. Cậu còn muốn chạy à?"

Mạnh Phiên thở hổn hển, liếc nhìn hai người chạy tới trước mặt, nhìn một chút khoảng cách, gật đầu, "Chạy! Em muốn vượt!"

Dù sao cũng đã ròi ròi rồi, không kém còn non nửa vòng này, bắt lấy giải nhất rồi lại nói!

Phí Chuẩn không nói gì, thấy Mạnh Phiên tăng tốc, anh cũng theo chân cậu, chạy theo.

"Đậu má! Đây là loại tình yêu ngọt ngào gì vậy? Phí Chuẩn chạy với cậu ấy, tớ cảm động khóc rồi nè!"

"Này, tớ tưởng cậu ta muốn kéo Mạnh Phiên về nhất. Hóa ra là chỉ muốn chạy với cậu ấy mà thôi. Ngưỡng mộ quá đi."

Các bạn lớp 1 lại càng háng hái hơn, hát to.

Họ không biết rằng Phí Chuẩn không chỉ là một người hộ tống. Trong khi chạy bên cạnh Mạnh Phiên, anh tiết ra một lượng tin tức tổ có kiểm soát, để vị tin tức tổ của mình lấn át vị của Mạnh Phiên.

Vì vậy, khi họ vượt qua nhóm cổ vũ, phóng nhanh về đích, các học sinh cổ vũ đều choáng váng.

"Trời ơi, mùi sô cô la ngọt thế!"

"Tuy rằng tớ không cảm thấy chút ảnh hưởng nào, nhưng đây nhất định là tin tức tổ!"

"Chắc chắn rồi! Ở đâu có mùi sô cô la nồng như vậy!"

"Mạnh Phiên lên—"

Một trăm mét cuối cùng!

Mùi hương sô cô la của người bên cạnh rất ngọt ngào, quanh quẩn quanh

người cậu, cả người đều cảm thấy dễ chịu. Cậu đột nhiên nhớ tới Phí Chuẩn đang cùng chạy bên cạnh cậu, hương vị ngọt như vậy, chẳng phải là tin tức tổ đó sao?

Điều này không tốt! Phải nhanh thì đầu xong, không thể để Phí Chuẩn rò rỉ thêm một chút tin tức tổ nào nữa!

Mạnh Phiên cho rằng Phí chuẩn không thể vận động mạnh, nhưng để cổ vũ cậu, cùng cậu chạy, khiến tin tức tổ bị rò rỉ, cậu vừa khẩn trương, vừa lo lắng, đột nhiên tăng tốc.

Xông lên —

"A a a a ếch con nhảy lên a —" Mắt thấy Mạnh Phiên từng chút một vượt lên phía trước, lại vượt lên phía trước nữa, bạn học lớp 1 điên cuồng hét lên.

Tiếng còi vang lên một tiếng, 3000 mét đệ nhất ra đời!

"Ahhhh, bé ếch nhảy thẳng rồi!"

"Mạnh Phiên Mạnh Phiên! Đạt lấy 3000!"

Học sinh lớp 1 vui mừng chạy tới tập.

Phí Chuẩn lặn lòng liếc nhìn, kéo đồng phục học sinh lên nhanh chóng tiết ra một ít tin tức tổ, sau đó đột nhiên cúi xuống bao phủ lấy cơ thể Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên đã hết sức rồi, thời điểm bị đồng phục học sinh che đầu trong nháy mắt, cậu liền cảm thấy chính mình trời đất tối sầm, theo bản năng níu lấy người bên cạnh.

Phí Chuẩn để cậu dựa lên, đem cậu ôm vào trong ngực.

Các bạn học đang đến gần đều sững sốt một chút, cũng không dám lại quá gần, liền ở xung quanh hò reo cổ vũ.

Sau khi cố vũ vài tiếng, rất nhiều âm thanh đồm đĩnh nổ ra trong đám đông,

"Đậu đậu đậu! Sô cô la! Trên người Mạnh Phiên đầy vị sô cô la!"

"Mẹ ơi! Hóa ra là tiểu ngọt Ồ có vị sô cô la! Tôi thích!"

"Mì, tôi bị ngọt khóc rồi."

"Tiểu Ồ ngọt ngào như vậy, giống như có thể say lòng người, tui cảm thấy mình có chút hoa mắt, là say rồi hay sao ấy."

Phí Chuẩn: ...

Lạnh mặt, không nói lời nào, ôm Mạnh Phiên chậm rãi đi tới bên cạnh.

Sau khi chạy đường dài tốt nhất nên đi lại hai bước, không nên ngồi nghỉ ngay.

Mạnh Phiên bị che kín đầu cũng không đoán ra được tình hình, dù sao mùi sô cô la xung quanh rất thơm, có thể xoa dịu toàn thân cậu.

Đi được một lúc, Mạnh Phiên trở nên tỉnh táo hơn, chỉ nhớ rằng Phí Chuẩn dường như đã bị rò rỉ tin tức tổ, đột nhiên thò đầu ra khỏi đồng phục học sinh, nhìn Phí Chuẩn bên cạnh.

"Anh có sao không? Em nhìn như người thấy mùi tin tức tổ của anh bị rò rỉ."

Phí Chuẩn thấy cậu thò đầu ra khỏi áo, tim đập nhanh hơn, "Không sao đâu, cố ý đây, để che đi tin tức tổ của cậu."

Vậy à, Mạnh Phiên nghĩ tới, thời điểm cậu chạy tới trời đất tối sầm, Phí Chuẩn đã nói cho cậu, tin tức tổ của cậu bị tràn ra rồi.

Bao bọc đầy hương vị sô cô la, Mạnh Phiên nhất thời không thể nghĩ thấy mùi rượu của chính mình, cậu cười, nắm lấy hai bên áo quần lấy chính mình,

cười hỏi: "Vậy thì bây giờ em như thế này, không phải là sô cô la nhân rượu rồi sao ?! "

Phí Chuẩn: ...

Nhóc lừa đảo đại khái không biết cậu đang nói cái gì chọc người, càng làm cái động tác chọc người gì nữa.

"Thơm quá, ngọt quá, Mạnh Phiên có vị sô cô la, a~, tòi thích quá đi mất."

"Tôi muốn đến gần người ờ, Phí Chuẩn ngáng đường ghê."

Phí Chuẩn:.....

Mạnh Phiên nghe vậy sững sốt, nường mày, "Đây không phải là kế sách của anh chứ?"

"Cái gì?" Phí Chuẩn hỏi.

"Anh cố ý che chỗ em thành mùi vị của sô cô la, để sau này, mọi người sẽ nghĩ đó là em khi họ người thấy mùi sô cô la, sẽ không ai nghĩ ngờ anh."

Phí Chuẩn: ...

Thực sự có đạo lý.

Nhưng nhóc lừa đảo đáng giận này cũng thật là không hiểu tâm lòng người tốt này rồi.

Chương 32: Tuyển thể

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Có rất nhiều người trên sân thể dục, tin tức tổ chocolate tuy rằng có thể nhất thời che lấp, nhưng chung quy cũng không phải kẻ lâu dài. Phí Chuẩn phớt lờ suy đoán không hiểu lòng người tốt của Mạnh Phiên, đi tới chỗ Thiệu Trì lấy áo đồng phục, rồi tóm nước lữa đảo này về phòng học.

Mặc dù Thiệu Trì vẫn đang say đắm trong hương vị sô cô la của Mạnh Phiên nhưng thị lực vẫn rất tốt, vừa thấy liền biết hai người này hiện tại cần không gian riêng, huống chi tin tức tổ của Mạnh Phiên bị rò rỉ, nên tìm một chỗ chặm rãi từ từ điều chỉnh, càng không thể để Alpha khác tới gần.

Bởi vậy, dưới sự hộ tống đặc lực của Thiệu Trì, không ai có thể đến gần hạng nhất, lúc này phòng học lớp 1 đã trở thành thế giới riêng của hai người, Phí chuẩn và Mạnh Phiên.

Giờ phút này, Mạnh Phiên đang bị Phí Chuẩn ấn ở chỗ ngồi, dè vào tường, "Nghe lời, tin tức tổ của cậu hiện tại không ổn định, mau tiêm một liều đi."

Phí Chuẩn lấy thuốc ức chế trong túi đồng phục học sinh của Mạnh Phiên ra, Mạnh Phiên có chút đau khổ chớp mắt, dựa vào tường cơ người lại, vùi đầu vào đồng phục học sinh của Phí chuẩn cọ cọ.

"Không ... không cần phải lặn phí một liều này. Em nghĩ bây giờ em vẫn ổn, thân thể không có vấn đề gì cả đâu." Mạnh Phiên nói, lại gôm đồng phục học sinh mà Phí Chuẩn che chỗ cậu ôm lại, người người. : "Chocolate thật dễ

người làm, em người chửi hương vị này liền cảm giác cả người đều thoải mái, thật sự không có việc gì."

Phí Chuẩn:.....

"Cho tới bây giờ em cũng đâu có người thấy chửi rượu ngọt nào đâu, hẳn là đã hết rồi, không tin anh tới người thử xem." Mạnh Phiên mở áo đồng phục học sinh của Phí Chuẩn ra, tự tay vỗ vỗ quạt quạt hai lần về phía Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn: ...

Mạnh Phiên cố hết sức chứng minh mình không sao, không cần lãng phí thuốc ức chế, Phí Chuẩn nhìn động tác vô thức của cậu mà ánh mắt càng ngày càng tối.

"Cậu thật sự là, hoàn toàn không có ý thức của một Omega."

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng và nghiêm túc của Phí Chuẩn, Mạnh Phiên cả người đều ngây ngẩn, ôm đồng phục học sinh của Phí Chuẩn, càng thu mình rụt rụt vào góc tường. Sau khi rụt được một nửa, cậu sững người một lúc, hiểu được ý tứ trong lời nói của Phí Chuẩn, cả khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng ném áo đồng phục học sinh trong tay đi.

Đồng phục học sinh kia tùy tay ném một cái, liền ném tới trên đầu Phí Chuẩn, vừa vặn che khuất đôi mắt anh.

Phí Chuẩn:.....

Mạnh Phiên xoa xoa mặt, thanh thanh giọng, ngồi thẳng, đem áo đồng phục kia kéo xuống, cười gượng hai tiếng.

"Xin lỗi, xin lỗi, là em đường đột quá. Em chỉ nghĩ rằng hương vị của sô cô la rất là sáng khoái, chứ không có ý xúc phạm anh đâu!"

Cậu đã ở giai đoạn là Beta được 17 năm, mặc dù đã nghiên cứu sinh lý học và có một số hiểu biết về Alpha và Omega, nhưng cậu thực sự không đủ

nhảy cảm. Ngay từ khi bắt đầu phân hóa, bác sĩ đã nói tuyến thể của cậu bị tổn thương, có thể ảnh hưởng đến cuộc sống vợ chồng sau này, cậu cũng không quan tâm gì cả.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cậu nhận ra rằng những gì cậu đang làm có vẻ hơi đi quá giới hạn. Trước mặt người khác, ôm quần áo của họ, khen tin tức tổ dễ ngủ.....

Nhiều ít có hơi biến thái.

Nhìn thấy cậu xấu hổ, Phí Chuẩn nháy mắt cũng ngượng ngùng theo, không biết nên nói sao với cậu. Hơn nữa, anh không nghĩ Mạnh Phiên xúc phạm anh, chính là nhóc nói dối nhỏ này không tự biết, thực sự rất đáng giận.

Bây giờ cậu ấy còn rất ngây ngô, anh nói thêm cái gì ngược lại, lại có vẻ tự mình đa tình.

Bình tĩnh lại, Phí Chuẩn không dấu vết mà nhẹ nhàng ngồi một chút, xác định Mạnh Phiên không có tỏ ra tin tức tổ nữa, cũng liền không buộc cậu thêm thuốc ức chế, đem thuốc nhét trở lại trong tay cậu.

"Luôn luôn giữ vật này bên người, chú ý thân thể của chính mình, đừng lơ đãng hấp tấp."

"Được được, cảm ơn anh đã nhắc nhở ~" Mạnh Phiên hắc hắc cười, giảm bớt không khí xấu hổ.

Mỗi lần Phí Chuẩn nhìn nụ cười âm dương quái dị ngọt ngào của cậu, anh đều cảm thấy thú vị không thể giải thích được, không khởi nóng nảy.

"Nếu thật sự thoải mái như vậy, cậu có thể mặc tùy thích." Phí Chuẩn nhìn lướt qua quần áo, ném lên bàn Mạnh Phiên, đứng dậy giả vờ như không có chuyện gì rồi rời khỏi lớp học.

Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm. Nhìn áo đồng phục học sinh của Phí Chuẩn trên bàn, Mạnh Phiên không dám chạm vào lần nữa, vừa nhìn đã cảm thấy

mặt đồ bưng, đặt lại ngay ngắn trên bàn của Phí Chuẩn.

3000 mét tiêu hao quá nhiều năng lượng, cộng với việc gấp rút chạy về vị trí thứ nhất, Mạnh Phiên đã đem lại vinh dự cho lớp, có thể nghỉ ngơi trong phòng học một chút.

Phí Chuẩn nói rằng tin tức tổ của cậu không ổn định, mặc dù Mạnh Phiên không sẵn sàng sử dụng thuốc ức chế, nhưng cậu không phải là người không nghe lời. Cả buổi sáng còn lại vẫn ở phòng học chậm rãi nghỉ ngơi, thuận tiện xoát xoát đề cũng rất tốt.

Sau khi xoát xong vài đề, Mạnh Phiên đột nhiên cảm thấy cậu không được thoải mái chỗ lằm, không biết có phải do bị đè nén quá lâu hay không. Cậu đứng dậy vào nhà vệ sinh, khi quay lại thì không cảm thấy tin tức tổ của mình bị rỉ ra ngoài, nhưng chính là chỗ nào cũng không được thoải mái.

Trở lại chỗ ngồi, liếc nhìn áo đồng phục học sinh trên bàn Phí Chuẩn, tiểu hầu kết của Mạnh Phiên lẩn lộn một chút, do dự thật lâu, liền cọ qua, hơi hơi tới gần người người, hương vị chocolate còn rất nhiều.

Hơn nữa mới người một lúc, cả người liền thoải mái!

Thực sự là tinh thần tỉnh táo, sáng khoái tức thì!

Cậu nhàn nhã chóng ngồi trở lại vị trí của mình, đoan đoan chính chính làm đúng chức trách, yên lặng cúi đầu xoát đề, xoát được một nửa, lại không khởi nhìn về phía đồng phục học sinh.

Phí Chuẩn tự mình nói, có thể cho cậu mượn thư giãn đầu óc, nếu mặc một chút cũng không tính là biến thái phải không?

Có chút mơ màng hồ đồ, Mạnh Phiên buông bút, ghé vào bàn học, nghiêng đầu nhìn chằm chằm áo đồng phục kia.

Nhìn hồi lâu, nhìn không được.

Chính là Phí Chuẩn cho cậu mượn, bạn bè cho nhau mượn áo đồng phục mặc cũng không có gì ghê gớm.

Nghĩ đến đây, Mạnh Phiên nhìn ra khỏi phòng học, không có ai, dứt khoát ngồi ngay ngắn, cởi đồng phục học sinh của mình, mặc đồng phục học sinh của Phí Chuẩn vào.

Sau đó, thoải mái chết mắt.

Cảm giác như sô cô la đang nhỏ giọt trong lòng cậu vậy!

Chờ lát nữa thấy Phí Chuẩn lại nói với anh, cho mình mượn một chút đi.

Cậu tràn đầy năng lượng, xoát đề cũng thập phần vui vẻ, mãi cho đến giữa trưa, có đồng học lục tục về phòng học, lại lục đục kết bạn đi ăn cơm trưa, Mạnh Phiên mới biết buổi sáng đại hội thể thao đã kết thúc, buổi chiều tiếp tục.

Cậu hiện tại không thể mang cơm theo, cũng phải đi ra ngoài ăn.

Giữa trưa còn phải gặp Alpha muốn mài răng kia, Mạnh Phiên không nỡ lãng phí thời gian, liền vội vàng đến nhà ăn của trường, tùy tiện chọn vài món, chọn món canh rong biển với trứng trộn với cơm, nhanh chóng giải quyết xong bữa trưa rồi chuẩn bị đi gặp Alpha muốn mài răng.

Cùng lúc đó, Phí Chuẩn cũng đã ăn xong bữa trưa, tính trở lại phòng học để mặc đồng phục vào.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng có hoa văn thêu tay tinh xảo, Mạnh Phiên đã nhìn thấy, dù có che mặt cũng có thể dễ dàng nhận ra, vẫn là mặc đồng phục Thất Trung vào, có vẻ cũng dấu điểm được chút.

Chỉ là khi quay lại chỗ ngồi, anh thấy đồng phục học sinh của mình đã không cánh mà bay, trên bàn giữa anh và Mạnh Phiên chỉ còn lại một bộ đồng phục học sinh của Mạnh Phiên.

Đoán rằng bây giờ đồng phục học sinh của mình hẳn là đang trên người Mạnh Phiên, trong lòng Phí Chuẩn cảm thấy vui vẻ không thể giải thích được, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cỡ quần áo của anh lớn hơn Mạnh Phiên, nhưng thời gian eo hẹp, anh cũng không rảnh lo lắng nhiều, có thể có áo đồng phục mặc là được rồi, vì thế cũng liền thuận tay mặc đồng phục của Mạnh Phiên vào, đeo khẩu trang, đi đến địa điểm ước định.

Mười hai giờ trưa, mặt trời vừa ló dạng, dưới gốc cây phía nam bên trái sân thể thao trường Trung học cơ sở số 7, có một nam sinh đeo khẩu trang cao to, chân dài đang ngồi dựa lưng vào gốc cây.

Mạnh Phiên mang theo khẩu trang lấy được ở bệnh viện bà cậu đang nằm, cũng đeo lên, từ từ tiến lại gần.

Kỳ thật, ngày đó ở cửa bệnh viện, nghe Võ Uy nói cái gì mà bị cắn một ngụm dục tiên dục tử lúc đó, Mạnh Phiên đối với lần giao dịch này đã có ý định rút lui. Võ Uy thật sự rất ghê tởm, lời hắn nói, giống như đem Omega coi như một món đồ chơi, làm cậu cả người liền không thoải mái, có chút bực xịch với loại sự tình bị cắn một ngụm này.

Nhưng còn người không giống nhau, kể từ khi gặp Phí Chuẩn và biết rằng người giàu cũng có người tốt, Mạnh Phiên cảm thấy chính mình không thể nhìn mọi thứ quá mức phiến diện. Ít nhất, cứ đến nói chuyện với Alpha mãi rãng rĩa, sau đó quyết định cũng không muộn.

Cậu không vội, cũng không ngốc, từ xa nhìn thấy một người đeo khẩu trang đang đứng dưới tàng cây, Mạnh Phiên đi đường vòng, chuẩn bị trước cú quan sát cái đã.

Nhìn kỹ hơn, Mạnh Phiên không thể giải thích được, cảm thấy bóng dáng của người đó có chút quen mắt.

Mặt có thể che, nhưng khí chất toàn thân thì che không được, quá quen thuộc.

Cậu tiến đến vài bước nữa, ngồi xổm bên mép cây gần đó, vươn cổ nhìn kỹ chỗ đèn khi thấy túi bên hông của bộ đồng phục học sinh có một hàng chỉ đen được khâu lại ...

Có thể nói là, nháy mắt phá án.

Túi áo đồng phục học sinh của cậu bị hỏng, lúc đó ở nhà không có sợi chỉ trắng nên bà ngoại chỉ khâu đơn giản bằng chỉ đen cho nó. Lại nhìn người mặc đồng phục học sinh của mình, rõ ràng là hơi chật, nhất định không phải đồng phục học sinh của chính hắn ...

Phí Chuẩn.

Mạnh Phiền giật mình nhìn xuống áo của mình, mới nhớ ra buổi trưa đi vội mà quên trả lại áo cho anh ấy.

Má ơi, hèn một người chỉ cần tuyên thệ không cần tâm, cứ nhiên hèn phải bạn ngồi cùng bàn, này quá là xấu hổ.

Mình mà đi ra là chết chắc, may mà phát hiện ra trước!

Mạnh Phiền không nói nên lời, chỗ nên nói, mấy bộ phim võ hiệp trong TV đó á, cốt truyện che mặt phát liền nhận không ra, quá là không chân thật rồi.

Mạnh Phiền im lặng tháo khẩu trang xuống, không nói gì, chạy nhanh hướng ngược lại.

Phí Chuẩn đợi một lúc lâu, khi thấy đã quá mười phút so với thời gian thoả thuận, anh vô thức quay đầu lại tìm kiếm, liền thấy được cái người đang giờ chân chạy trốn thật xa - Mạnh Phiền.....

Nhìn thấy bóng dáng kia, anh liền biết, đó chính là Mạnh Phiền!

Anh bị phát hiện rồi? Chuyện kìa nào?

Phí Chuẩn cau mày, im lặng kéo khẩu trang ra, đi theo.

Đã đến giờ ăn trưa, trong khuôn viên trường vắng tanh vắng ngắt, Mạnh Phiên vội vã chạy vào lớp giả vờ rằng mình vẫn đang chăm chỉ học bài.

Vừa bước đến hành lang tầng 1 của dãy nhà dạy học, cậu đã thấy trước mặt có bốn năm người đang loãn quanh trước cửa từng lớp, tìm kiếm thứ gì đó.

"Uy ca! Là nơi ở phía sau!"

Nam sinh lưu manh kia vừa quay đầu lại, Mạnh Phiên dừng bước, là Võ Uy.

Thừa dịp đại hội thể thao, trong trường học hỗn loạn, cư nhiên chạy tới Thất Trung.

Tầng một bây giờ không có người, hôm nay thuốc ức chế cũng không tiêm, đối mặt với một đám Alpha không nói lý, Mạnh Phiên cảm thấy mình không còn cơ hội chiến thắng, tìm đập thình thịch, cả người trở nên cảnh giác.

Đánh không lại, liền chạy đi!

Mạnh Phiên quay đầu lại, thấy cầu thang cách đó không xa liền xoay người chạy lên lầu, chuẩn bị chạy một vòng quanh toàn bộ tòa nhà. Những người từ bên ngoài chắc chắn không biết rõ trường học được như cậu.

"Đuổi theo! Đừng để nó chạy trốn!" Võ Uy ra lệnh, bốn năm tên côn đồ nhanh chóng đuổi theo.

Tất cả đều mới tốt nghiệp trung học cơ sở, không đi học hay đi làm, suốt ngày loãn quanh, lấy tiền bảo kê rác rưởi linh tinh, không ngại gây sự, không nói đạo lý.

Thấy Mạnh Phiên chạy nhanh, bọn côn đồ lập tức tiết ra tin tức tổ của Alpha, chúng muốn khuấy phục Omega Mạnh Phiên bằng tin tức tổ.

Mạnh Phiên người thấy mùi tin tức tổ của cá hồi, tôm thối, đồng loạt ập đến.

Cậu đang chạy tới thêm cầu thang lầu hai, trong nháy mắt ngay người, quay đầu nhìn xuống dưới.

"Không Omega nào có thể tránh thoát áp lực tin tức tổ của Alpha tạo ra, ngoan ngoãn chịu thua, Uy ca bọn tao sẽ đối với mày ôn nhu một chút."

Mạnh Phiên ngừng chạy, đứng nắm tay vịn cầu thang, cả người có chút bối rối, ở trong mắt đám côn đồ, đó chính là Omega đã chịu ảnh hưởng tin tức tổ của Alpha, bắt đầu động tình.

"Thằng con hoang, nghe nói mày là vị chocolate à? Uy ca còn chưa có người qua vị ngọt như vậy đâu, đến chỗ Uy ca người người chút nào."

Võ Uy từ phía sau chậm rãi đi tới, hẳn cũng đang phóng thích tin tức tổ của chính mình, thấy Mạnh Phiên chân còn chưa mềm nhũn, liền tăng lượng tin tức tổ lên, bức thẳng vào Mạnh Phiên.

"Mày thực sự muốn ngủ?" Mạnh Phiên cười hỏi.

Võ Uy cười đến nheo lại mắt, đến gần Mạnh Phiên, "Bé ngoan, theo tao đi đi, mày cũng không muốn ở trường học bị tao ăn đâu nhỉ?"

"Thật Trung có dạy võ đây, à mà tao phải nói với mày một chuyện nữa." Mạnh Phiên chống tay vịn, giờ tay chặn lại Võ Uy đang tới gần.

"Mày nói đi."

Mạnh Phiên mỉm cười, giờ chân lên đá Võ Uy từ cầu thang này sang bậc thêm khác lẫn xuống dưới cả chục bậc.

"Á—"

"Xin lỗi, da tao dày quá, không thể tiếp nhận tin tức tổ của Alpha."

Mạnh Phiên cũng mới phát hiện chuyện này, cậu biết nhóm người đang phóng thích tin tức tố ép cậu, nhưng khi cậu nghĩ thấy, lại không chịu chút ảnh hưởng nào, cho nên cậu mới không chạy nữa.

"Uy ca!" Đám côn đồ ngăn người, liền chạy ra đỡ Võ Uy vừa đập xuống bậc thềm cuối cùng.

Mạnh Phiên hắc hắc cười, thập phần vui vẻ, tung tăng nhảy nhót mà chậm rãi đi xuống bậc thang, đến thẳng chỗ đám lưu manh kia.

Cú ngã này khiến đầu Võ Uy chói sáng, thấy Mạnh Phiên mỉm cười đi tới, càng chói sáng hơn.

Hắn chưa từng thấy Omega nào thần kinh như vậy, hoàn toàn không bị tin tức tố của Alpha ảnh hưởng?! Thế còn là Omega cái éo gì nữa?

"Địt mẹ! Thượng nói! Làm chết nói!" Võ Uy ôm đầu, phẫn nộ rống to!

Mạnh Phiên linh hoạt tránh được tên lưu manh đầu tiên lao lên, vượt qua tay vịn cầu thang rồi lao xuống tầng một, đúng lúc cậu tỉnh cờ đụng phải Phí Chuẩn đang đi tới.

"Phí ca ca! Có lưu manh tới Thất Trung đánh Omega! Em sợ quá!"

Phí Chuẩn bắt gặp Mạnh Phiên đang vội vàng chạy xuống lầu, liếc mắt nhìn Võ Uy vẫn còn nằm trên mặt đất chưa dậy, liền đoán được chuyện vừa rồi, khòe miệng giật giật, yên lặng đem Mạnh Phiên kéo ra phía sau mình.

"Anh Chuẩn! Hai người làm gì ở đây thế?"

Thiệu Trì bước tới hỏi.

Phí Chuẩn nhìn đám côn đồ nói, "Có một vài Alpha từ ngoài trường vào muốn khinh bạc Omega của trường chúng ta. Tôi đang định xử lý với chúng."

"Cái gì?! Con mẹ nói!"

Không đợi Phó Chuẩn và Mạnh Phiên làm gì, Thiệu Tri đã chặn cầu thang rồi hô hoán nhóm Alpha lớp 1 nhanh chóng chạy tới.

Ba phút sau, một nhóm các bạn học lớp 1 ở cầu thang lầu hai hội đồng mây người Võ Uy .

"Thật Trung tiểu ngọt Ồ của bọn này, chính chúng tao đều không chiếm được, bọn mày mà cũng đòi xứng à?"

"Đm! CMM! Phó Chuẩn bá chiếm Mạnh Phiên thì thôi đi, bọn ngoài trường bọn mày còn muốn tới chia miếng bánh, làm lão tử tức chết mà!"

Võ Uy hoàn toàn phát điên, vận cút chớ mới đi nhìn bạc Omega kia, hẳn thậm chí người cũng chưa người được đã bị đánh, cái tên bệnh tâm thần Omega kia còn đáng giá nhiều người che chở như vậy?!

Mạnh Phiên ở lầu dưới nhìn náo nhiệt, cao hứng phần chần.

Muốn thương tổn Omega, pháp luật không thể tha thứ bọn họ, Thật Trung tự nhiên cũng sẽ đứng về phía học sinh lớp 1.

Phó Chuẩn che chở cậu ở một bên xem diễn, thấy cậu thật sự cao hứng, tới gần nhìn chăm chăm cậu.

Mạnh Phiên sững sốt, "Làm sao vậy?"

Phó Chuẩn cong môi, "Cậu không hỏi xem răng tôi có được không à?"

Mạnh Phiên:.....

Chết tiệt, quên bég mắt chuyện này chứ.

Chương 33: Khắc chế

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Phòng thích tin tức tổ cường bách Omega vị thành niên là một trọng tội, – học sinh lớp 1 đánh đập người Vô Uy một lúc, liền đem bọn chúng đến chỗ Lăng Di. Lăng Di biết chuyện, quyết đoán báo luôn cảnh sát, trực tiếp đem đám người này vào nhà giam.

Trong văn phòng của Lăng Di, Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn ngồi quanh bàn, Lăng Di hôm nay mới mua cái bánh kem nhỏ, liền cho hai đứa ăn để trấn an.

Anh nhìn Mạnh Phiên ăn uống vui vẻ không có bóng ma tâm lý, trong lòng an tâm, nhưng vẫn cảm thấy vấn đề này không phải là nhỏ.

"Năm người đồng thời hưởng em phòng thích tin tức tổ, em – không có chút cảm giác nào sao?"

Sự tin liên quan đến bí mật về tin tức tổ, Lăng Di không để đám bạn học nhất ban cùng nhau ở lại nghe. Trước kia khi Mạnh Phiên phân hóa, cũng là Phí Chuẩn bồi tại bên người, sau lại còn đưa đi bệnh viện kiểm tra, anh đã lường trước được Phí Chuẩn cũng biết chút gì đó, liền để em ấy cùng ở lại.

Phí Chuẩn thông thả ung dung mà ăn bánh kem, nghe vậy, động tác chợt dừng lại.

Vừa rồi đột nhiên xảy ra chuyện, anh chỉ quan tâm đến an nguy của Mạnh Phiên, đầu óc chỉ toàn giọng nói của Mạnh Phiên, những chuyện ngoài

miệng, anh cũng không thêm để ý. Bây giờ Lăng Di nhắc đến chuyện đó, anh mới lơ mơ nhớ ra quả thật có mùi lạ ở đầu cầu thang, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến anh, anh nghĩ đó là mùi của thùng rác ở đầu cầu thang, vì vậy đã không nghiêm túc để ý.

Mạnh Phiên cũng không để ý lắm, liếm kem bơ dính trên khóe miệng, thờ ơ lắc đầu, "Không, hồi nhỏ em bị thương ở tuyến thể. Bác sĩ cũng nói khả năng tuyến thể đã bị tổn thương, hẳn chính là đối với tin tức tổ không thể tiếp thu như bình thường."

Lăng Di liếc nhìn sau gáy Mạnh Phiên, tuyến thể này quả thực nhô ra hơn so với người thường một chút, lớp biểu bì trông không được mềm mại và mịn màng, rõ ràng là một vết sẹo cũ.

Cao nhị vừa mới khai giảng, anh cũng mới tiếp quản lớp này, đối với rất nhiều học sinh trong lớp còn chưa đặc biệt hiểu biết. Mạnh Phiên say rượu lần đó, anh đã cảm thấy kỳ quái, đứa nhỏ say liền trở về không được, trong nhà không ai chiếu cố, nghe nói ở còn đặc biệt xa, hiện tại lại nói tuyến thể khi còn nhỏ bị thương. Vết thương này còn khiến tin tức tổ đều không thể tiếp thu được, có thể thấy được là thương tổn sâu sắc.

Lăng Di có chút đau lòng, nghĩ có lẽ nên tìm thời gian đến thăm hỏi gia đình một chút, nhìn xem đứa nhỏ này trong nhà rốt cuộc là tình huống như thế nào, có thể giúp thì anh thân là chủ nhiệm lớp khẳng định phải giúp một tay.

"Bác sĩ không nói phương pháp điều trị khả thi nào sao?" Lăng Di nhìn Mạnh Phiên, lại nhìn Phí Chuẩn, lần trước là hai đứa cùng đi.

Phí Chuẩn hãy còn tiếp tục nhìn vào tuyến thể của Mạnh Phiên, hoàn toàn không để ý đến câu hỏi của Lăng Di.

Anh cho rằng lần trước bác sĩ nói tuyến thể bị tổn thương nhưng Mạnh Phiên không bị tổn thương quá mức, ít nhất có thể ngửi thấy mùi tin tức tổ của anh. Bây giờ có vẻ như Mạnh Phiên thích ngửi tin tức tổ của anh vì cậu ấy thực sự thích mùi sô cô la, không có bất kỳ yếu tố sinh lý nào ...

Một kết luận như vậy khiến Phí Chuẩn cảm thấy hơi thất vọng.

Mạnh Phiên buổi sáng quần lấy bộ đồng phục học sinh của mình hít hà, cái cách mà cậu ấy thích thật ra chẳng liên quan gì đến anh, hội anh tự mình đa tình thật lâu.

"Hừm, không cần chữa trị!" Mạnh Phiên xoa tay liên tục, "Em rất hài lòng khi không nhận được tin tức tổ của Alpha, sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền phức không cần thiết, rất tốt mà."

Phí Chuẩn: ...

Tuy có lý nhưng trong lòng anh lại có chút khó chịu.

Lăng Di cũng có chút bất lực, mặc dù theo lý luận là như thế nhưng thân là Omega mà không thể tiếp thu tin tức tổ của Alpha, đối với việc về sau tìm bạn lữ của em ấy xác thật cũng có chút ảnh hưởng, thời kỳ động dục cũng chỉ có thể dựa vào thuốc ức chế, chính mình chịu đựng mà thôi.

Có lẽ đứa trẻ vẫn còn nhỏ, không suy xét đến điều đó, Lăng Di tạm thời không lắm miệng, lúc nào thăm hỏi gia đình rồi nói sau.

Thấy Mạnh Phiên không sợ hãi, Lăng Di trấn an cậu vài câu, rồi cho bọn họ về đại hội thể thao chơi.

Mạnh Phiên ăn đến no, tâm tình rất tốt, ra khỏi văn phòng, lại thấy sắc mặt Phí Chuẩn lạnh nhạt, nhìn qua một bộ dáng rất có tâm sự, nhất thời trong lòng liền lộp bộp – lo lắng.

Vấn đề răng miệng còn chưa được giải quyết đâu.

"Trời đẹp thật ha, nên về xoát đề thôi!" Mạnh Phiên hắc hắc cười gượng hai tiếng, quay đầu liền tính chạy.

Phí Chuẩn xác thật đang xuất thần, nghe vậy còn theo bản năng quay đầu

đi nhìn mắt sắc trời, sau mới lập tức phản ứng lại, đã thấy Mạnh Phiên giờ chân chạy mất rồi, nhất thời buồn cười, đuổi theo đến xách cổ áo đồng phục của cậu lại.

"Cậu chạy cái gì? Không cho tôi mài răng?" Phí Chuẩn bắt lấy cậu, cười hỏi.

Mạnh Phiên: ...

Một hai phải đề... một hai phải đề cập đến chuyện này à!

Phí Chuẩn không phải rất tinh tế, rất âm áp, rất tốt bụng luôn cho người ta bậc thang để đi xuống sao? Như thế nào lần này bắt được lại nhất quyết không thả thế?

Mạnh Phiên quay đầu lại liếc ánh một cái có chút bất mãn, âm dương quái khí hừ hừ: "Răng của anh thật sự kém như vậy à? Có phải hay không bởi vì anh là vị chocolate, liền đem hàm răng của chính mình ngọt đến hỏng rồi?"

Phí Chuẩn:.....

Trong khi anh còn đang đứng nhìn, Mạnh Phiên đã khúc khích cười, xoay người, vòng qua tay Phí Chuẩn, giật cổ áo của mình lại rồi chạy thật nhanh.

Phí Chuẩn cứ nhìn cậu chạy như vậy, nhìn cậu rẽ vào WC nam ở lầu 1, nhែn môi cười, sao lại tự đem đường lui của chính mình cắt đứt thế.

Chết tiệt, nhóc lừa đảo kỳ quái này.

Phí Chuẩn cũng không thật sự muốn mài răng, chỉ là chuyện đã đến nước này, anh vẫn là muốn háo háo hỏi Mạnh Phiên có phải có khó khăn gì không, cũng muốn cùng cậu phổ cập một chút kiến thức khoa học về ý nghĩa của việc đánh dấu tạm thời.

Huống chi cậu ta còn cứ kỳ kỳ quái quái mà khiêu khích mình như vậy, Phí Chuẩn hừ một tiếng, cũng nên cho nhóc con lừa đảo này một bài học.

Không chần chừ, anh lập tức giơ chân đuổi theo.

Mạnh Phiên vào WC, liền phát hiện không ổn, quá dễ dàng bị tóm, quay đầu liền lập tức chạy ra cửa WC nam, cùng Phí Chuẩn đang chạy vào đâm sầm vào nhau.

Không có ai trong nhà vệ sinh, đứng ở cửa có phần dễ thấy, Phí Chuẩn nhếch mép cười xấu xa, đẩy Mạnh Phiên vào nhà vệ sinh một cách chậm rãi.

"Răng của tôi không hư, cậu thử thì chẳng phải sẽ biết sao?"

Mạnh Phiên:.....

"Em không thử."

Phí Chuẩn nường mày, "Cậu không phải rất có năng lực sao? Lên diễn đàn nặc danh tuyển Alpha rằng tốt cần cậu? Có biết cái này đại biểu cho điều gì không? Đánh dấu tạm thời cậu một chút cũng không để trong lòng à."

"Aaa! Đừng nói nữa!" Mạnh Phiên tròn mắt chuyển qua chuyển lại, hai tay vỗ vỗ Phí Chuẩn, "Hiện tại hết thấy đều không thành lập, em căn bản tiếp thu không được tin tức tổ của Alpha, căn cũng vô dụng, chúng ta coi như chuyện này chưa từng phát sinh nhé!"

Phí Chuẩn:.....

Còn nói đến là có lý.

Anh vốn còn muốn cho Mạnh Phiên biết tầm quan trọng của việc đánh dấu tạm thời, kết quả là Mạnh Phiên tạm thời đánh dấu căn bản không được, đối với tin tức tổ của Alpha không hề phản ứng, tìm vào cũng căn bản vô dụng.

Nhìn thấy Phí Chuẩn đang cau mày suy nghĩ, Mạnh Phiên nhanh chóng đảo tay choàng vai anh: "Chúng ta cùng không nói chuyện này cho Phí đại ca biết nha! Chính anh không phải cũng trộm đi đăng ký cái loại bài viết này đây à? Gia cảnh tốt như anh, loại Omega nào mà không kết hôn được? Anh

làm sao có thể sa đọa căn bừa như vậy? Còn là một đứa Omega da dày không biết mặt mũi ra sao nữa chứ? Điều này đối với bạn đời tương lai của anh rất chí là vô trách nhiệm luôn! Hoàn toàn không nên! "

Phí Chuẩn: ...

"Hà?" Phí Chuẩn đen mặt, nhìn chằm chằm Mạnh Phiên, không thể tin được đòn phản công của cậu.

Mạnh Phiên không cho anh cơ hội phản bác, "Không thế nào? Anh sẽ không phải đã sớm biết rằng đó là em nên mới nhận lời mời chứ? Í ~ thế thì có chút biến thái nha? Không thế nào, không thế nào?"

Phí Chuẩn:.....

Anh đột nhiên không muốn thừa nhận.

Anh hoàn toàn bị giọng điệu của cậu làm cho choáng váng.

Chiếm được thế thượng phong, thấy Phí Chuẩn nói không nên lời, Mạnh Phiên vui vẻ, đắc ý, hí hí cười ngọt ngào.

Ý vào chính mình căn bản sẽ không chịu ảnh hưởng bởi tin tức tố của Alpha, cũng biết Phí Chuẩn không phải là người xấu, Mạnh Phiên cố ý duỗi dài cổ, chỉ chỉ sau gáy chính mình.

"Răng không tốt? Vậy cho anh thử chút nè? Thừa dịp em tiếp thu không được tin tức tố, miễn phí cho anh mài răng cắn thử nha. Rồi ngài xem, ngài có vừa lòng người bạn cùng bàn này không? Có thì xí xóa vụ em mặc đồng phục của ngài nha?"

Phí Chuẩn:.....

Nhìn chằm chằm vào tuyến thể hơi đỏ kia, hầu kết của Phí Chuẩn cuộn lên lăn xuống, đối với nhóc lừa đảo đáng giận này tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Đừng chọc tức tôi." Đôi mắt Phí Chuẩn tối sầm, đưa tay đẩy Mạnh Phien lên cửa toilet.

Mạnh Phien: ...

"À à, da của em cần không tốt, răng của anh cũng không tốt, chúng ta thôi thì bỏ đi nhé, đi... ừm chúng ta đi xoát đề được không?"

Phí Chuẩn:.....

Trả lời bằng nụ cười nguy hiểm xấu xa, Phí Chuẩn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đối tới đối lui của nhóc nói dối nhỏ, cố ý muốn trị cậu, cố ý vòng tay qua eo cậu, đột nhiên cúi đầu, giả vờ cần tuyến thể của cậu.

Giữa tia lửa và ánh lửa, không ai biết chuyện gì đang xảy ra, Mạnh Phien cảm thấy toàn thân đột nhiên nóng lên, hai chân mềm nhũn, khẽ ngậm nga trong cổ họng, cậu ngã vào trong vòng tay của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn cũng kinh ngạc, cơ hồ nghe được Mạnh Phien rầm rì, trong nháy mắt, tin tức tổ của anh liền bắt đầu dị động, ần ần phát tán ra ngoài.

"Thú thú thú..... Thú lại đi!"

Chân của Mạnh Phien mềm nhũn, run run đưa tay lay Phí Chuẩn.

Thẳng đến giờ khắc này, cậu mới biết được, tuyến thể này của cậu là chọn người để hoạt động cơ đây, tin tức tổ của Phí Chuẩn vừa ra tới, cậu liền cả người nóng lên, chân căng bủn rủn, tuyến thể cũng nóng lên, ần ần đau đớn.

Ngay sau đó, tin tức tổ của cậu cũng không chịu không chế mà theo tin tức tổ của Phí Chuẩn bắt đầu phát tán ra xung quanh, khó có thể không chế.

Phí Chuẩn ôm lấy Mạnh Phien đứng sững ở đó, mắt anh đỏ hoe.

Anh chỉ muốn dọa cho tên nhóc nơi đời này sợ, miễn cho lần sau đời với Alpha khác cậu cũng như vậy, cứ không biết nguy hiểm mà chộp vào, không ngờ lại xảy ra tai nạn như này.

Sau khi cố gắng tỉnh táo một lúc, Phí Chuẩn vội vàng lấy thuốc ức chế độc quyền từ trong túi quần ra tự tiêm cho mình, lợi dụng lúc tin tức tổ chưa tiêu tan hết, kịp thời áp chế nó.

Kìm nén tin tức tổ của chính mình, đôi mắt của Phí Chuẩn liền nhìn không được nhìn chằm chằm vào tuyến thể của Mạnh Phiên, hầu kết vài lần lặn lên lặn xuống.

"Hiện tại, cậu có muốn thử răng không?" Phí Chuẩn trầm giọng hỏi.

Mạnh Phiên: ...

"Không ... răng của anh đặc biệt tốt, em biết, ô... Vừa trắng vừa đều lại khỏe ... xin giới thiệu nhãn hiệu kem đánh răng anh xài ..."

(Editor:?? ? giờ phút này là giờ phút nào rồi cưng ơi)

Phí Chuẩn cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân, cúi đầu xem Mạnh Phiên đang ủy khuôn mặt húc húc xin tha, phì cười.

Trong nhà vệ sinh, không mình bạch, anh tự nhiên cũng sẽ không giậu đồ bìm leo.

Tin tức tổ bị triệt tiêu nhanh chóng, với hệ thống thông gió trong nhà vệ sinh, mùi sô cô la của anh đã yếu đi rất nhiều, thay vào đó là mùi rượu vang ngọt ngào nồng nàn.

Phí Chuẩn sợ có người xông vào bất cứ lúc nào, không dám chạm trề, nhớ ra mình đang mặc đồng phục học sinh của Mạnh Phiên, vội vàng lục tìm trong túi, phát hiện trong túi vẫn còn thuốc ức chế của cậu.

Anh lấy thuốc ức chế ra, nhẹ nhàng cắm vào gáy Mạnh Phiên, Phí Chuẩn

chàng tay qua người cậu, để cậu gồi đầu lên vai anh, một tay tiêm một tay vỗ lưng an ủi cậu.

Thuốc ức chế tác động trực tiếp vào tuyến thể có tác dụng nhanh nhất, nhưng rất nhiều người sợ hãi làm như vậy, đều là đâm vào cánh tay. Anh sợ Mạnh Phiên sợ hãi, mới đỡ đánh vỗ vỗ.

Nhưng Mạnh Phiên, không có bất kỳ phản ứng nào cả.

Tiêm xong thuốc ức chế, Phí Chuẩn xoa xoa cái ốt của cậu, "Ngocan, chờ – một lát liền tốt thôi."

Mạnh Phiên vẫn không có phản ứng gì.

Chỉ là cái đầu tựa vào vai Phí Chuẩn, đột nhiên bắt đầu nhẹ nhàng vui vẻ lắc lư.

Phí Chuẩn: ...

"Mạnh Phiên?" Phí Chuẩn gọi nhẹ.

Mạnh Phiên không để ý tới, ở trên vai Phí Chuẩn lắc lư trái phải rồi bắt chợt ngẩng đầu, hát: "Vui vẻ – bé ếch xanh, lý lý lý lý lý lý lý lý ~"

Phí Chuẩn:.....

Thời xong,

Mùi thơm của rượu nhỏ hoàn toàn che đi vị sô cô la, quá nồng, Mạnh Phiên lại say.

May mắn là tất cả mọi người đều ở trên sân thể thao trong suốt đại hội, nhà vệ sinh về cơ bản nằm ở phía bên kia của sân, sẽ không ai tiến vào.

Chờ đến không sai biệt lắm, Phí Chuẩn thở dài một tiếng, cũng Mạnh Phiên ra khỏi WC..

Ngay khi họ bước ra, Thiệu Trì, Chu Nhất Khai và những người khác đã đến trước mặt.

"Anh Chuẩn, đến lúc thì đầy tạ rồi, vậy mà tìm mãi không thấy anh!"

"À? Tiểu Mạnh Phiên bị làm sao vậy? Bị ngã trong nhà vệ sinh? Chân bị thương?"

Mạnh Phiên nguyên bản vẫn đang ngoan ngoãn nằm trên lưng Phí Chuẩn, nghe vậy, bỗng nhiên nâng đầu lên: "Vui vé – bé ếch xanh, lý lý lý lý lý lý lý lý ~"

Thiệu Trì và những người khác: ? ? ?

Mặt hồng hồng, ánh mắt mê man, có chút đáng yêu, phải làm sao bây giờ?

Phí Chuẩn không nói nên lời, vừa đi vừa quay lưng nói: "Cậu ấy say rồi."

Thiệu Trì và những người khác: ? ? ?

Vài Alpha mắt to mắt nhỏ, hồi lâu mới nói nhỏ với nhau: "Say rồi?"

"Trong toilet ... uống cái gì mà say?"

"Đm! Cút! Cậu muốn làm cái gì đây!"

"Tớ muốn ngủ thôi! Đâu, có mùi rượu bên trong!"

"Tớ biết rồi! Phí Chuẩn là vị rượu mạnh! Khó trách hun đến Mạnh Phiên say, chính là say tin tức tổ của hắn!"

Chương 34: Tương Ngụ

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Quả tạ đều đã được kiểm tra gần xong, thí đấu thực nhân sẽ bắt đầu, Phí Chuẩn nếu đã báo danh, tự nhiên không thể qua loa cho xong, liền chạy nhân đến nơi thí đấu.

Ban đầu anh muốn đem Mạnh Phiên say xỉn lưu lại phòng học, để Thiệu Tri và Chu Nhất Khai giúp chăm sóc cậu. Cái ý niệm này cũng chỉ xét qua, mặc dù Mạnh Phiên vừa mới tiêm thuốc ức chế, hiện tại sẽ không có vấn đề gì, nhưng Phí Chuẩn vẫn là cảm thấy ở dưới mí mắt mình mới có thể yên tâm.

Vì thế, trên sân thí đấu ta của đại hội thể thao, các bạn học Thất Trung liền trở mắt nhìn thân là vận động viên sắp trở thí đến mong - Phí Chuẩn, đang cõng Mạnh Phiên mà đi tới.....

"Tới Chuẩn cơ! Em vừa mượn được cái ghế nè!" Thiệu Tri không biết từ nơi nào kiếm được một cái ghế lùn nhỏ, xông tới, đặt ở khu thí đấu đầy tạ.

Phí Chuẩn đặt Mạnh Phiên lên chiếc ghế nhỏ, quỳ xuống nhìn cậu, "Tính chút nào chưa?"

Mạnh Phiên tò mò nhìn xung quanh, không có phản ứng với Phí Chuẩn, cũng không nói gì, bộ dáng còn đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Phí Chuẩn xem đến buồn cười, đem hai chân đang gập lên của cậu khép lại, lại đem hai tay của cậu đoạn đoạn chính chính mà đặt ở đầu gối, tựa như

đang đùa nghịch với một em búp bê Tây Dương, Mạnh Phiên ngoan ngoãn làm theo, cũng không phản kháng, khiến một đám người chung quanh hâm mộ phát khóc.

Ai mà không muốn có một em búp bê Tây Dương vừa ngọt ngào lại ngoan ngoãn xinh đẹp, còn có thể nói chuyện đâu?

"Ng ngoan ngoan ngồi đây, đừng chạy lung tung, tôi sẽ sớm trở lại."

Phí Chuẩn cũng chỉ là theo bản năng mà dặn dò hai câu, Mạnh Phiên tự nhiên cũng không có phản ứng lại, anh liền đứng dậy, lại dặn dò Thiệu Trì cùng Chu Nhất Khai nhìn kỹ Mạnh Phiên rồi mới đi.

Nhóc nói dối nhỏ này say quá rồi, sẽ thật tệ nếu để cậu chạy lung tung.

Thiệu Trì và Chu Nhất Khai vui vẻ chết đi được, thấy Phí Chuẩn phải đi thí dầu, bọn họ cũng học theo cách vừa rồi của Phí Chuẩn, ngồi xổm trái phải trước mặt Mạnh Phiên, mỉm cười nhìn cậu.

"Mạnh Phiên nhỏ, đoán xem anh là ai nào ~"

"Mạnh Phiên, Mạnh Phiên, Phí Chuẩn có mùi rượu mạnh phải không? Trộm nói cho anh đi ~"

Nghe vậy Mạnh Phiên cười tủm tỉm, một mình ngồi trên ghế nhỏ, rất vui vẻ, nhưng cũng không nói gì với bọn họ, nhìn đến Thiệu Trì cùng Chu Nhất Khai ruột gan cồn cào.

Các bạn học đang chơi đùa ở sân bên cạnh nơi thí dầu tạ nhìn thấy, cũng tò mò mà lại đây muốn trêu chọc Mạnh Phiên, ngay cả Omega và Beta cũng tới xem náo nhiệt.

"Chỗ nào có rượu a, nghe nói Phí Chuẩn là vị rượu mạnh, đem Mạnh Phiên huân say đây!"

"Ha ha ha! Huân say là cái quỷ gì!"

"Má ơi, Phí Chuẩn là vị rượu mạnh, lợi hại quá! Không hổ là Alpha mang gien đỉnh nhất!"

"Vậy thì có ích gì? Vừa người thấy liền say, làm bạn lữ cũng quá khó khăn rồi, về sau thời điểm ấy ấy kia còn có thể có thân tình mà sung sướng sao?"

"Ờ! Không được phát tình! Ghe quá má ơi!"

Xung quanh có quá nhiều người, không khí có chút ngột ngạt, Mạnh Phiên vui vẻ một hồi, ngừng cười, nhàn nhạt cảm thấy mình không thích môi trường như vậy cho lắm.

Lúc này, một ít Omega trong khu vực xem cổ vũ lớn tiếng: "Phí Chuẩn Phí Chuẩn! Ném tạ chuẩn nhất! Lên —"

Mạnh Phiên tình thần cũng bị kích động theo, không để ý đến những người đang trêu chọc mình, cậu đứng dậy lao ra phía trước khu vực khán giả, cổ vũ cuồng nhiệt!

"Phí Chuẩn tuyệt nhất! Phí Chuẩn lực lớn nhất! Phí Chuẩn siêu ngọt!"

Giờ tạ đang chuẩn bị ném, Phí Chuẩn:.....

Câu cuối cùng không có quá thích hợp đâu? Anh thực sự sợ Mạnh Phiên say đến hồ đồ tự đem vị chocolate của anh hồ lên, sợ tới mức quả tạ thiếu chút nữa trực tiếp rơi xuống chân.

"Cái gì siêu ngọt?"

"Đúng rồi, cái gì siêu ngọt cơ? Tin tức tổ sao?"

Nhóm Omega xung quanh cảm thấy rất hứng thú.

Mạnh Phiên sững sốt một lúc, sau đó mấy chữ "bé ếch nhỏ vui vẻ" đến môi tức khắc nuốt trở vào, hai tay song song che miệng lại, vẻ mặt hoảng sợ mà

nhìn về phía Phí Chuẩn.

Cậu có phải đã lộ ra cái gì bí mật hay không?

Phí Chuẩn rất là bất lực, tên ma men này lại có suy nghĩ xấu gì đây, liền ra hiệu với Thiệu Tri, để cậu ta nhanh chóng chạy tới trông Mạnh Phôi.

"Không có chuyện gì! Tui nói lộn á, là tui siêu ngọt, tui là ngọt nhất!"

Mạnh Phôi che miệng, sợ lại nói sai cái gì, vội chạy khỏi đám người, thời điểm Thiệu Tri tìm tới, Mạnh Phôi đã chạy rất xa, dọa tới hẳn cùng Chu Nhất Khai sợ hãi phải nhanh chân đuổi theo.

Phí Chuẩn thấy Mạnh Phôi bỏ chạy, trong lòng lộp bộp một chút, nhanh chóng giơ tay ra sức ném ra quả tạ.

Quả tạ ở không trung tạo ra một đường parabol xinh đẹp, thật mạnh rơi xuống đất, ở bãi cát đập thành một cái hố sâu, các bạn học nháy mắt kính hô.

"Trời ơi! Đây là sức mạnh của Mãnh A sao?!"

"Đây là hơn 12 mét phải không?!"

Trên thực tế, các môn thi thể thao chủ yếu là để giải trí. Ngoại trừ các giải 3000m, 1.500m, v.v., thì không ai sẵn sàng đăng ký các môn khác. Shot-put là một môn thi đòi hỏi sức lực, nhưng nhiều người đến cũng chỉ để vui. Nếu không muốn tốn quá nhiều sức lực, sẽ tùy tiện báo danh, tự nhiên không có truy cầu giải thưởng gì cả.

Đột nhiên, có một học sinh được điểm giỏi như vậy, cô giáo ghi điểm cũng có chút sững sốt, bước tới xem kỹ lại.

"13,3 mét!"

"Trò ôi, trò ôi! Mãnh A không hổ là Mãnh A! Yêu anh!"

"Tui có thể tới! Cho tui tới đi!"

Mọi người đều vỗ tay kính ngạc, nhưng Phí Chuẩn không quan tâm lắm, anh từ bỏ hai cơ hội ném còn lại và yêu cầu giáo viên lấy kết quả này làm kết quả cuối cùng, sau khi kết thúc, liền vội vàng đi tìm Mạnh Phiên.

Ban đầu, tuyên thệ của Mạnh Phiên đã bị tổn thương, cậu ấy không thể tiếp nhận tin tức tố của Alpha, anh còn có thể yên tâm để Mạnh Phiên chạy quanh khuôn viên trường một mình. Nhưng sự thật vừa rồi đã chứng minh rằng cậu ấy vẫn sẽ bị ảnh hưởng bởi tin tức tố của Alpha, rất khó để nói chính xác trạng thái tuyên thệ của cậu cũng như liệu chúng có thể tiếp nhận tin tức tố của người khác hay không.

Mạnh Phiên say rượu, chạy xiên chạy vẹo, cậu ở trong trường học chạy loạn một hồi, vội vội vàng vàng, chính mình liền ngốc luôn, quên mất vì cái gì mình lại muốn chạy.

Cậu bối rối bước đến cổng trường, cánh cổng sắt to lớn ở cổng vẫn đóng chặt, chỉ có cánh cửa nhỏ cạnh phòng bảo vệ là để mở.

Không để ý tới, Mạnh Phiên nhìn cánh cổng sắt lớn của trường học rồi rướn người, luồn tay qua lan can trên cổng sắt, vươn vai muốn đi ra ngoài.

Nhìn thấy người đi bộ qua đường, Mạnh Phiên vội vẫy tay kêu: "Cứu cứu tui, tui bị nhốt lại!"

Người đi đường:???

Người đi đường ngơ ngác liếc cậu hai cái, ha ha ha mỉm cười rồi rời đi.

Mạnh Phiên sững sờ một lúc, tựa đầu vào cánh cổng sắt, trời lạnh, gió thổi qua khiến cậu hơi hơi tỉnh táo, trong lòng dâng lên một cảm giác thê lương.

Cậu khẽ nhếch mép cười, chắc là mình lại say rồi, say đến mê muội, say đến mức quên cả thời gian là mình đã trưởng thành.

Nhớ khi cậu mới đi học mẫu giáo, cậu hãy thường đứng bên lan can sắt của trường, chìa bàn tay mồm mím ra, nhờ người đi đường giúp đỡ muốn đi ra ngoài.

Khi đó, cậu mới hơn ba tuổi, Mạnh Dĩnh đã hạ quyết tâm đến nơi khác làm công. Sự bà ngoại một mình không để ý được cậu, việc đồng áng sẽ bất tiện nên đã cho cậu đi nhà trẻ.

Đó là lần đầu tiên cậu rời xa mẹ, sau này muốn gặp lại mẹ, cơ bản đều là một hai năm mới gặp một lần.

Khi còn nhỏ, cậu rất sợ hãi, cảm thấy mình bị vứt bỏ, lúc đầu ở nhà trẻ còn thường khóc nhe, cảm thấy trường mẫu giáo là một nhà giam đáng sợ, tách cậu ra khỏi bà và mẹ, cậu luôn khóc lóc cầu xin người đi đường cứu cậu ra.

Mọi người cũng chỉ cảm thấy đây là một tiểu hài tử đang nhớ nhà, chỉ cảm thấy đây là một bé khóc nhe ngây thơ chất phác bộ dáng đáng yêu, đều chỉ cười ha hả xoa đầu cậu mấy cái liền đi, không có người nào để trong lòng, không có người nào biết cậu trong lòng đang sợ hãi, thầy cô ở nhà trẻ cũng chỉ là cảm thấy cậu chưa quen mà thôi.

"Cậu là Mạnh Phiên?"

Ngoài cổng trường, xuất hiện một cô gái tóc búi cao gọn gàng, dáng người cao gầy, đang nhìn cậu với ánh mắt dò xét, không mấy thân thiện.

Mạnh Phiên ôm lấy lan can sắt, áp trán vào cán cổng, nhìn cô chằm chằm không nói chuyện.

Cô gái nhìn xuống điện thoại, tựa hồ đang so sánh với ảnh chụp trên điện thoại, sau đó cười lạnh một tiếng, nói: "Khá tốt, đỡ cho tôi phải lén vào tìm cậu."

"Không có chuyện gì khác, tôi chỉ là tới gặp đứa con mà mẹ kẻ đã giấu đi nhiều năm, vậy thôi. Nhờ ơn cậu, một nhà ba người chúng tôi sắp chuyển

đến Hoa thị ở, chỉ vì cậu không muốn chuyển đến Giang thị học nên tôi phải chuyển tới Hoa thị này, cậu vừa lòng chưa?"

Đầu óc Mạnh Phiên còn chưa thanh tỉnh, có chút choáng váng, suy nghĩ hồi lâu mới nhận ra người này chính là con gái của chú Tường.

Chỉ là cậu hoàn toàn không biết, bởi vì cậu không muốn đến Giang thị học, chú Tường lại trực tiếp muốn chuyển tới Hoa thị.

Mạnh Phiên trầm mặc trong lòng, sắc mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nói: "Tôi không muốn, cho nên tôi từ chối. Nếu không muốn, cậu cũng có thể từ chối, đừng đến bother ba la với tôi."

"Hừ, còn chó là thỏ bông ôm cà rất mềm mại thế nào, hóa ra miệng lưỡi cũng sắc bén phết đấy nhỉ."

Cô gái bước lại gần vài bước, tiến đến cánh cổng sắt, "Tôi không từ chối, là vì không muốn làm cha mẹ khó xử, hy vọng cậu cũng đừng không biết tốt xấu. Chờ chúng tôi chuyển đến, ba mẹ đến đón cậu, liền ngoan ngoãn mà tới ở, đừng có xụ cái mặt ra, chẳng ai nợ nần gì cậu hết."

"Mạnh Phiên, sao cậu lại đứng ở đó?"

Vòng quanh trường học tìm hồi lâu,, Phí Chuẩn trăm triệu lần không ngờ Mạnh Phiên lại chạy đến cổng trường, tay còn ôm lan can sắt.

Thiệu Trì cùng Chu Nhất Khai cũng từ bên kia chạy lại đây, xông thẳng đến cổng trường, sau đó phun phụt khò một tiếng.

"Chuẩn ca! Mau mau mau! Tiểu Mạnh Phiên bị khí dễ khòc này!"

"A ù! Cô gái ở cổng này là ai! Sao lại chạy đến cổng trường người ta bắt nạt Ồ ngọt ngào trong trường vậy!"

Mạnh Phiên đúng là đang khòc, khả năng nếu đủ thanh tỉnh cậu có thể nhịn xuống, chính là hiện tại đang say đã không kiểm soát được, còn nghe được

cô nói như vậy, trong lòng rất là khó chịu lại áp lực.

Cậu lúc đầu cũng không để ý, nghe Thiệu Tri nói xong liền lau nước mắt, trong lòng say khóc, đơn giản thút thít vài tiếng, rồi lớn phát tiết.

"Hu hu huuuuu..."

Nữ sinh ở cửa:???!!!

"Này! Không phải tôi! Tôi không có bắt nạt cậu! Cậu đừng khóc! Mẹ nó, cậu thật đúng là đồ em trai đàn!"

Thiệu Tri cùng Châu Nhất Khai lần đầu tiên nhìn thấy tiểu ngọt Ồ chít chít khóc, vây quanh bên cạnh chân tay luống cuống, liền chỉ vào nữ sinh ở cổng.

"Không phải cô thì là ai?! Lại còn mồm mép à! Cách cổng trường đem người ta mắng đến khóc thế này?!"

Phí Chuẩn chạy tới, kéo Mạnh Phiên ra khỏi cổng sắt, nghiêng người nhìn những giọt nước mắt trên mặt cậu, cau mày.

Khi nghe Thiệu Tri nói, anh còn tưởng rằng nhóc lừa đảo lại giả khóc, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cậu, tức khắc đau lòng.

Lau mặt cho Mạnh Phiên bằng tay áo đồng phục, Phí Chuẩn sờ sờ cái ốt của cậu, đem đầu cậu áp vào trong lồng ngực mình, quay đầu trừng mắt tức giận nhìn nữ sinh ở cổng.

Cô gái còn đang tranh cãi với Thiệu Tri cùng Châu Nhất Khai, đột nhiên đụng phải ánh mắt lạnh lùng của Phí Chuẩn mà sững sờ, hoảng sợ, theo bản năng lùi ra sau một bước.

"Tên này, thật sự là một tên thỏ bông mà? Tôi cũng chẳng nói cái gì! Em trai đàn, lần sau gặp lại!"

Nữ sinh vừa thấy tình huống không đúng, liền xoay người bỏ đi.

Ngay khi cô ấy vừa rời đi, tiếng thút thít trong vòng tay của Phí Chuẩn ngừng lại.

Mạnh Phê hơi ngẩng đầu lên, thấy Phí Chuẩn vẫn đang mặc đồng phục học sinh của mình, cậu lại chồm lên, dựa mặt vào đó, sau khi lau hết nước mắt vào áo, mới ngẩng người hồi lâu.

"Tiểu Mạnh Phê không sao chứ? Người đó là ai thế?" Thiệu Trì ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Mạnh Phê chậm một chút, mới đứng thẳng người, cười hi hi với bọn họ, "Không sao, chỉ là một chút việc nhà thôi."

Sau đó, thấy Phí Chuẩn vẫn nhìn mình chằm chằm, Mạnh Phê lại nở nụ cười ngọt ngào một chút, ra vẻ thần bí mà che miệng nói với Phí Chuẩn: "Em khờ, là em giả vờ như vậy đây!"

"Bé ếch nhỏ vui vẻ..."

Mạnh Phê lại ngâm nga vài câu hát, một mình đi lên phía trước.

Phí Chuẩn nường mày, nhìn xuống ngực áo đồng phục ướt đẫm nước mắt, nhìn thấu nước mắt đối nhỏ đang ra vẻ tự hào kia.

Sau khi nói với Thiệu Trì vài lời, Phí Thừa cũng một mình đi theo.

Sờ sờ cái ốt của người trước mặt, Phí Chuẩn đi đến bên cạnh cậu, nói: "Đại hội thể thao phần sau không có chuyện gì cần chúng ta nữa, cùng tôi đi một chuyến đến bệnh viện đi."

"Tại sao lại phải đi bệnh viện?" Mạnh Phê tâm tình không tốt, không thêm nhìn anh, cúi đầu đá một viên sỏi.

Phí Chuẩn đi đến phía đối diện Mạnh Phê, đá viên sỏi mà cậu vừa đá lại.

"Cậu không thấy mình kỳ lạ sao? Buổi trưa, cậu nói mình không thể cảm nhận được tin tức tổ của Alpha, vậy mà quay đầu lại bị ảnh hưởng bởi tin tức tổ của tôi."

Mạnh Phiên sững sốt, đỏ mặt, không phục mà lại đem viên sỏi nhỏ đá đi.

"Có thể là ngoài ý muốn."

"Là ngoài ý muốn thì càng phải đi kiểm tra một chút, xem là tuyên thể của cậu có thể tiếp nhận loại tin tức tổ nào, như vậy trong tương lai cũng thuận tiện hơn cho cậu."

"À....."

Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn đá qua đá lại, trong lòng do dự.

Phí Chuẩn ngừng đá, bước tới, nhẹ giọng hỏi: "Vừa rồi người kia là con gái của cha dưỡng cậu à? Tuyên thể của cậu dị thường, một ngày nào đó muốn đi kiểm tra, không đi cùng tôi lần này, thì lần sau khả năng chính là cùng mẹ hoặc bà ngoại của cậu đi. Cậu không phải là không muốn cho họ biết à?"

Mạnh Phiên cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Phí Chuẩn một lúc, không khởi trợn mắt nhìn anh.

Cũng không biết từ khi nào bắt đầu, rất nhiều bí mật của cậu, đều bị Phí Chuẩn biết được, cũng chỉ có mỗi mình Phí Chuẩn biết.

"Đi đi đi!"

Phí Chuẩn thở phào nhẹ nhõm, từ trong túi quần lấy một viên sô cô la đưa cho cậu, "Đừng khó chịu, cậu đã lớn rồi, không có việc gì có thể làm khó cậu."

Nhìn thấy sô cô la, tâm trạng của Mạnh Phiên tốt lên một chút, vui vẻ cầm lấy, nghĩ nghĩ, lại trở lên thông suốt, cao hứng hơn.

Đúng vậy, cậu đã lớn rồi, sẽ thành niên vào tháng sau, vậy tại sao họ lại nói muốn đưa cậu về sống chung? Dựa vào cái gì họ lại cho rằng thế là tốt cho cậu, và cậu nên nhẫn nhịn kìm nén chấp nhận?

Người trưởng thành, có thể chính mình quyết định.

Hôm nay đăng muộn! Nhưng thiết nghĩ có còn hơn không :v

Chương 35: Căn em

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Nhờ Thiệu Trì xin Lăng Di nghỉ, Phí Chuẩn đã gọi tài xế của gia đình đến đón, đưa Mạnh Phiên đến bệnh viện gia đình trước kia, lại làm một lần kiểm tra toàn diện tuyến thể.

Vẫn là nữ bác sĩ Hứa Lam lần trước, cô cũng chưa từng gặp qua loại tình huống như thế này bao giờ, bắt quá nghe bọn nhỏ miêu tả tình huống đôi chút, trong lòng cũng đã mơ hồ cố suy đoán.

"Như trong lần kiểm tra trước, tuyến thể của cháu bị tổn thương nghiêm trọng, quả thực rất khó tiếp nhận tin tức tổ của Alpha." Hứa Lam nhìn vào mắt Phí Chuẩn, lại nhỏ giọng hỏi: "Cháu nói sau đó bị tin tức tổ của Alpha ảnh hưởng, là của Tiểu Chuẩn sao?"

Cả hai đều còn nhỏ, đang tuổi mới lớn, mặc dù lúc đó hai đứa chỉ nói do không cẩn thận, cũng không cố ý định kể rõ chuyện riêng tư, nhưng nghe cô hỏi như vậy, Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn đều bất giác xấu hổ.

Hứa Lam hiểu rõ, không cố hỏi sâu lúc ấy là dạng tình huống gì, chỉ cười nói: "Tin tức tổ của Phi gia nổi tiếng bá đạo. Dưới ảnh hưởng tin tức tổ của Phi gia, Omega bình thường có thể dễ dàng trở nên phát tình ngay tại chỗ, cháu hẳn là vẫn chưa cố tiếp thu toàn bộ tin tức tổ của Tiểu Chuẩn đâu."

Gen thống trị của nhà họ Phí không phải chỉ nói suông, từ việc tin tức tổ bạo phát đã ảnh hưởng tới nhiều người như vậy là có thể nhìn ra. Chỉ là Phí

Chuẩn cũng chỉ có trải qua trải nghiệm tồi tệ kia một lần, đối với hành vi thân mật cùng bạn nữ sẽ là tình huống như thế nào, chính anh cũng không hiểu hết, cũng không biết lấy kinh nghiệm từ đâu, rốt cuộc đại ca thân cận nhất với anh, ba mươi năm qua cũng chưa từng chạm qua một Omega nào.....

(Tội thôi rồi :)))

"Mẹ cháu hẳn cũng có dặn dò qua khi cháu phân hóa rồi nhỉ, tùy thời khắc chế tin tức tổ của chính mình, cho dù là lúc đối với Omega của mình thân mật." Hứa Lam hỏi Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn gật đầu, lúc ấy anh mới vừa phân hóa, còn chưa có thành niên, mẹ cũng không nói quá tỉ mỉ, chỉ bảo cho anh biết rằng tin tức tổ của Phí gia quá bá đạo, sợ đa thương người, mới nhắc anh lúc nào cũng phải chú ý.

Hứa Lam nhìn hai đứa nhỏ một đứa đỏ mặt, một đứa tai hồng, chính mình thành ra cũng có chút ngượng ngùng, nhìn không được cười cười.

"Khi quan hệ thân mật, Alpha nhà cháu cũng đều phải chú ý khác chế, bằng không Omega khả năng sẽ chịu không nổi."

Phí Chuẩn:.....

Mạnh Phỉên:.....

Đáng sợ như vậy á?

Đền thế nào mà chịu không nổi?

"Dì Hứa, kia cậu ấy chịu ảnh hưởng của cháu? Thân thể liệu có sao không?" Phí Chuẩn lo lắng, anh hiện tại rốt cuộc đã hiểu sâu hơn vì sao Alpha Phí gia lại khó tìm đối tượng như vậy.

Anh vốn chỉ tưởng rằng anh cả chỉ là tin tức tổ độc đoán, mùi vị rất đáng sợ, Omega không thích người vì thấy sợ hãi, hiện tại xem ra nếu anh cả tìm được

một Omega yếu ớt, thì thân thể của Omega đó khả năng hoàn toàn phản kháng không được.....

Mạnh Phiên cũng nghĩ đến Phí đại ca, trong lòng yên lặng vì Phí đại ca rơi nước mắt đau lòng một phen.

"Cậu bé không sao" Hứa Lam nhìn vào báo cáo kiểm tra trên bàn. "Như cô đã nói lúc trước, tuyến thể của Mạnh Phiên bị tổn thương nghiêm trọng. Theo mô tả của cháu, thằng bé về cơ bản không thể tiếp nhận được tin tức tổ của các Alpha bình thường. Còn với cháu, bởi vì tin tức tổ của cháu quá bá đạo, cậu bé có thể tiếp nhận một phần, nhưng vẫn không thể tiếp nhận hoàn toàn, vì vậy sẽ không có tác động quá mức đến cơ thể của của cậu ấy đâu."

"Nói cách khác, tiểu Chuẩn, tin tức tổ quá mức bá đạo của cháu, và tuyến thể bị tổn thương nghiêm trọng của Mạnh Phiên, có thể trung hòa lẫn nhau."

Hai đứa còn nhỏ, đều vẫn còn là học sinh, Hứa Lam không thể không mặt mũi nói thẳng, Omega như vậy cùng Alpha Phí gia chính là tuyệt phối..

Phí Chuẩn hiểu được hàm ý trong đó, vừa đau lòng Mạnh Phiên, đồng thời trong lòng cũng có chút thỏa mãn kỳ dị. Anh quay đầu nhìn Mạnh Phiên, Mạnh Phiên cũng đang nhìn anh.

"Vậy nếu cháu gặp phải một Alpha khác có tin tức tổ hung hãn hơn, cháu cũng có thể tiếp nhận được tin tức tổ của anh ta và dung hòa với nó?" Mạnh Phiên tò mò hỏi.

Câu hỏi này, quyết định liệu cậu có cần mua thuốc ức chế trong tương lai hay không.

Phí Chuẩn: ...

Mạch não của nhóc nói dối nhỏ hiển nhiên không cùng kênh với bọn họ.

Tuy nhiên, câu hỏi của cậu cũng khá có lý, Phí Chuẩn cũng rất quan tâm

đến điều này, đồng dạng hỏi Hứa Lam.

"Về mặt lý thuyết thì chính là như vậy," Hứa Lam đứng dậy, sắp xếp báo cáo giám định cất đi, nói với Mạnh Phiên: "Cháu đi cùng cô, cô sẽ đưa cháu đi kiểm tra lần nữa. Có thể kiểm tra đo lường ra cháu đạt khái có thể tiếp thu tới mức độ tin tức tổ nào."

Mạnh Phiên đi theo Hứa Lam làm kiểm tra, Phí Chuẩn một người ngồi trong phòng bệnh của Hứa Lam liền phát ngốc.

Sô cô la nhân rượu, trung hòa tin tức tổ, nhiều sự trùng hợp như vậy, Phí Chuẩn thậm chí cảm thấy rằng đây đơn giản chính là mệnh trung chú định, duyên trời tác hợp.

Anh vui vẻ hồi lâu, sau khi bình tĩnh lại, lại cảm thấy suy nghĩ của mình có chút ích kỷ.

Mạnh Phiên không phải sinh ra đã như vậy, cậu ấy là sau này tuyến thể bị tổn thương, cần phải có cách chữa trị, nếu chữa được thì sẽ khởi, nếu không thì sẽ gặp một số bất tiện trong cuộc sống.

Sau khi kiểm tra, Mạnh Phiên vui vẻ chạy vào phòng khám bệnh nói với Phí Chuẩn: "Thật tốt quá, em hẳn là không cần thường xuyên mua thuốc ức chế nữa rồi!"

Phí Chuẩn:.....

Thật là một kết luận diệu kỳ.

Hứa Lam đi theo phía sau, cô cũng cảm thấy buồn cười khi nghe đứa trẻ này nói như vậy.

"Tin tức tổ mà cậu bé có thể tiếp nhận được đều phải rất sâu. Ngoại trừ nhà họ Phí, không có tin tức tổ của Alpha nào trong hệ thống hồ sơ có thể ảnh hưởng đến cậu bé."

Nghe vậy, Phí Chuẩn cũng thêm an tâm.

Anh sẽ không làm tổn thương Mạnh Phiên. Mà ngoại trừ anh, Mạnh Phiên cũng không thể tiếp nhận tin tức tố của bất kỳ người nào khác. Đối với một Omega, đó là một loại an toàn khác.

"Di Hứa, có cách nào chữa khỏi tuyến thể của cậu ấy không?"

"Này hơi khó chữa lành. Cô nghe nói Mạnh Phiên bị thương khi mới đầy tháng. Thời gian quá lâu rồi. Nhưng sau vài lần phẫu thuật, chắc vẫn có thể chữa trị một chút."

"Không!" Mạnh Phiên vội vàng từ chối, "Cháu không cần chữa trị, cháu cảm thấy như này khá tốt."

Không thể tiếp nhận tin tức tố của Alpha, Mạnh Phiên không nghĩ rằng có bất kỳ nhược điểm nào khác ngoại trừ thời kỳ động dục sẽ khó chịu hơn một chút. Ít nhất cậu có thể không kiêng dè gì mà sinh hoạt, không cần sợ này sợ kia, ngày thường thậm chí thuốc ức chế cũng không cần mua.

Bên cạnh đó, trong những thời kỳ đặc biệt, chỉ cần dùng thuốc ức chế là được, một năm chỉ cần chuẩn bị vài liều, quá tuyệt vời.

Đương sự không muốn, Hứa Lam cùng Phí Chuẩn tự nhiên cũng liền không tiếp tục thảo luận đề tài này.

Trước khi rời đi, Hứa Lam lấy một tuýt thuốc mỡ cho Mạnh Phiên, "Lần trước có bôi thuốc mỡ như cô dặn không? Cô thấy tuyến thể của cháu vẫn có chút thô ráp, tốt nhất vẫn nên bảo dưỡng một chút."

Mạnh Phiên không nhận, cười hắc hắc, "Không cần đâu ạ, cảm ơn bác sĩ Hứa, da dày thì kệ da dày đi, dù sao cũng sẽ chả có ai cắn."

Phí Chuẩn:.....

Hứa Lam nhìn thoáng qua vẻ mặt bất lực của Phí Chuẩn, mỉm cười, không

nói thêm, vẫy tay với hai đứa nhỏ rồi đưa chúng ra ngoài.

Trên xe trở lại trường học, Mạnh Phiền tâm trạng rất tốt, ngay cả chuyện không tốt nhìn thấy Tường Ngu cũng không đủ khiến cậu mất hứng. Điều gì có thể khiến mọi người hạnh phúc hơn là tiết kiệm được nhiều tiền?

Phí Chuẩn thấy cậu vui tươi hơn hờ, trong lòng cũng cao hứng theo, nói thế nào thì vẫn tốt hơn khuôn mặt ủy khuất khốc lốc của nhóc lửa đảo.

"Kiểm tra xong cậu có thể yên tâm, nhưng đừng xem nhẹ. Thuộc ức chế vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng. Hướng chỉ nhân ngoại hữu nhân, khó đảm bảo sẽ không gặp một Alpha có tin tức bá đạo nào khác."

Mạnh Phiền ngoan ngoan gật đầu, nhưng thật ra không để ý lắm. Tin tức tổ hồng hách như nhà họ Phí quả thật hiếm có trên đời, cậu phải xui xẻo cỡ nào mới gặp phải nhiều như vậy?

Nghe thấy trong cổ họng cậu ngâm nga một bài hát, vui vẻ nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, Phí Chuẩn liền biết cậu không để bụng, nhìn không được nghiền răng nghiền lợi mà sờ vào cái gáy mình.

"Di Hứa nói rằng cậu chỉ có thể tiếp nhận một nửa tin tức tổ của tôi, nhưng phản ứng của cậu lúc chiều cũng không nhỏ. Cậu cảm thấy là bởi vì cái gì?"

Mạnh Phiền sững sốt, quay đầu nhìn anh, nhớ lại một lúc mới nói: "Có lẽ là do hôm nay em không được khỏe? Chắc là do chạy 3000m đấy."

Nói đến tin tức tổ bùng phát sau khi chạy 3000m, Phí Chuẩn cũng nhíu mi.

Mặc dù Alpha và Omega bình thường vận động mạnh, một ít tin tức tổ sẽ tiết ra sau khi đổ mồ hôi, nhưng lượng rất ít, chỉ khi đến gần mới người thấy. Mặc dù tin tức tổ trôi ra khỏi cơ thể Mạnh Phiền không đến mức ảnh hưởng đến Alpha, nhưng đã có khá nhiều người người thấy.

Đây không phải là một tình huống bình thường.

"Cậu còn cảm thấy không thoải mái không?"

Mạnh Phiên nhắm mắt cảm thụ một chút, "Không có nha."

"Chính cậu chú ý cho kỹ, tôi đoán khả năng kỳ phát tình đầu tiên của cậu sắp tới."

Chỉ có lý do này mới có thể giải thích cho hàng loạt tình huống bất thường ở Mạnh Phiên ngày hôm nay,

Mạnh Phiên không có nhiều tự giác về bản thân với tư cách là một Omega, nhất là bây giờ cậu còn là một Omega không bình thường, nghe Phí Chuẩn nói cái gì phát tình kia, sững sốt một chút mà không biết nên phản ứng như thế nào, chờ định thần lại, nhìn không được mắt tự nhiên thanh thanh giọng.

Loại sự tình này, chính mình không chú ý, lại để một Alpha tới nhắc nhở, nhiều ít cũng có chút xấu hổ.

Phí Chuẩn cũng có chút ngỡ ngàng ngừng, không nhìn cậu mà nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Chắc chỉ trong mấy ngày tới. Cậu có thể ở ký túc xá không? Hay...có muốn tới nhà tôi ở hai ngày?"

Nghe vậy, Mạnh Phiên bật cười thành tiếng, "Anh định mưu hại em phải không? Em dù ở trong sân trường phát tình, cũng không có Alpha nào có thể làm gì em. Tới nhà anh í hả, không phải chính là dê vào miệng cợn à?"

Quan tâm sẽ bị loạn, Phí Chuẩn xác thực không nói nên lời, đúng là như thế.

Phí gia hiện là nơi nguy hiểm nhất đối với Mạnh Phiên trong thời kỳ đặc biệt.

"Vậy cậu phải chuẩn bị thuốc ức chế, ngàn vạn lần không thể quên."

"Ừa ừa! Có quên đâu!" Mạnh Phiên ngoan ngoãn trả lời, đếm đầu ngón tay, tính toán lần trước từ bệnh viện mang thuốc ức chế về, hẳn là còn lại ba liều, đủ để đối phó với thời kỳ đặc biệt.

Vấn đề của chính cậu đã được giải quyết, cậu cũng không cần phải tìm một Alpha răng tốt để làm thuốc ức chế hình người nữa. Mạnh Phiên nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ nghĩ, lại quay đầu nhìn Phí Chuẩn.

"Tại sao anh lại tìm Omega trên diễn đàn đó?"

Phí Chuẩn háy còn xuất thần:.....

Thấy anh không trả lời, Mạnh Phiên dựa qua một chút, nhỏ giọng hỏi: "Bác sĩ Hứa nói tin tức tổ của anh quá bá đạo, không có Omega nào chịu được, cho nên anh cũng định tìm ai thử xem à?"

Phí Chuẩn:.....

Nhớ tới trong WC Mạnh Phiên nói toàn thứ kỳ quái, Phí Chuẩn đến là cảm thấy đau đầu, trong lúc nhất thời thật đúng là không biết nên như thế nào trả lời cậu.

Chờ anh trầm mặc trong chốc lát lại quay đầu nhìn Mạnh Phiên, liền thấy Mạnh Phiên đầy mặt đều là biểu tình tội nghiệp "Anh thật đáng thương a~".

Phí Chuẩn:.....

"Không ... Tôi sẽ không tùy tiện tìm một Omega chỉ vì loại chuyện này."

"Hả?" Mạnh Phiên nhìn anh chằm chằm.

Phí Chuẩn cũng nhìn cậu chằm chằm, "Tôi vừa thấy có người đang tìm một Alpha răng tốt. Liền đoán đó là cậu nên muốn thử xem cậu định làm gì. Ngoài cậu ra, còn ai yêu cầu một Alpha răng tốt nữa?"

Mạnh Phiên: ...

Phí Chuẩn cười, "Tôi nhiều ít có chút biến thái nhỉ?"

Lời này là trong WC Mạnh Phiên âm dương quái khí nói anh, giờ đến lượt Phí

Chuẩn hỏi lại,

Mạnh Phiên:.....

Đột nhiên bị rớt thề thường phông luôn.

"Em không muốn làm gì cả. Chỉ nghĩ rằng tìm một bạn lữ tạm thời, như là một thuốc ức chế hình người, em có thể tiết kiệm thêm rất nhiều tiền cho thuốc ức chế. Bất quá hiện tại không có việc gì, ngày thường em căn bản cũng không cần đến thuốc ức chế."

Mạnh Phiên nói một cách đơn giản, nhưng trong lòng Phí Chuẩn lại như bị nheo một chút, có điểm phát đau..

Anh biết rằng Mạnh Phiên thường tiết kiệm tiền, nhưng không ngờ rằng cậu ấy thậm chí còn tiết kiệm với thuốc ức chế rất quan trọng đối với cơ thể như thế, lập tức lại đau lòng.

"Đã cùng bàn thì nên giúp đỡ lẫn nhau, sau này có khó khăn gì thì cứ gọi cho tôi. Thuốc ức chế quan trọng như vậy, về sau đừng có cố tiết kiệm."

"Chà, bây giờ thì không có gì khó khăn lắm, em đã làm phiền anh rất nhiều rồi." Mạnh Phiên cúi đầu, ngón tay chọc chọc đầu gối, giảm bớt sự xấu hổ của chính mình.

Cậu không bao giờ thích thể hiện sự xấu hổ của mình trước mặt người khác, nhưng Phí Chuẩn đã nhìn thấy rất nhiều mặt không muốn ai thấy của cậu, điều này khiến cậu cảm thấy khó chịu và xấu hổ, đồng thời cảm thấy dù sao Phí Chuẩn cũng đã biết nhiều như vậy, nhiều hơn một cái hay ít hơn một cái cũng chẳng đáng là bao, cứ che che giấu giấu ngược lại còn có chút làm ra vẻ.

Thời quen a, thời quen thật đáng sợ.

"Phiên toái cái gì?" Phí Chuẩn hừ hừ, cũng vươn ngón tay ra chọc vào đầu gối Mạnh Phiên, "Cậu cũng đã giúp tôi rất nhiều, nếu không phải có cậu thích chocolate như vậy, tôi đến nay cũng đều cảm thấy hương vị tin tức tổ của

chính mình không nên phóng ra, quá mất mặt."

"Phốc." Nói đến cái này, Mạnh Phiên lại nhin không được cười.

Phí Chuẩn nói tiếp: "Còn nữa, tôi cũng thật thâm. Tin tức tổ bá đạo đến nỗi tôi không dám kết bạn với Omega, cậu lại vừa lúc không chịu quá nhiều ảnh hưởng của tôi. Nên cầu xin ngài, liền đáng thương thì cứ đáng thương với một Alpha bị người đời xa lánh như tôi đi, phiên thì cứ phiên tôi hơn nữa đi, giúp tôi có thể cảm thấy một chút cảm giác thành tựu khi được giúp đỡ Omega nha."

"Đừng nói nữa! Không được học cách nói chuyện âm dương quái khí của em!" Mạnh Phiên thích thú cười nói.

Quên đi, mọi người đều là AĐ bất thường, hẳn là nên giúp đỡ lẫn nhau!

...

Sau khi các hạng mục của đại hội thể thao kết thúc vào buổi chiều, buổi tối các bạn học vẫn phải tiếp tục tiết tự học buổi tối.

Đã là tháng 10, trong lớp buổi tối thính thoảng có chút muối. Muối mùa thu rất độc. Một vết cắn là một vòng sưng lớn, Phí Chuẩn còn là thể chất hút muối, sắp bị muối phiên chết rồi.

Mạnh Phiên lấy nước hoa Lục Thần mang theo ra, đưa cho Phí Chuẩn, bôi một ít lên cánh tay anh, nhỏ giọng cười nói: "Hỗ trợ lẫn nhau! Cùng thoải mái!"

Cậu thực sự là một nhóc đời trà nhỏ thích trà sen, Phí Chuẩn nhìn cậu đổ nước hoa, những ngón tay trắng nõn xoa xoa trên tay mình, không hiểu sao lại cảm thấy động tác nhỏ như vậy rất thân mật, trong lòng ngứa ngáy.

Trong hai ngày diễn ra đại hội thể dục thể thao, giờ tự học buổi tối giáo viên sẽ chỉ phát phiếu kiểm tra không đến lớp, rất ít giáo viên đến xem lớp, cơ bản giao cho giám thị và ban kỷ luật để ý.

Thu nước hoa về, tiếp tục làm bài.

Mạnh Phiên làm bài rất nhanh, khi cậu vừa hoàn thành, đang muốn kiểm tra lại, liền thấy một con muỗi màu đen đang bay xung quanh Phí Chuẩn, vỗ ve đặc biệt khó chịu, Phí Chuẩn mày đều nhíu lại.

"Im lặng, anh đừng nhúc nhích." Mạnh Phiên thì thầm.

Phí Chuẩn liền thật không nhúc nhích, chuyên chú làm câu hỏi cuối cùng.

Anh vừa mới tìm ra câu trả lời cuối cùng, thì nghe thấy một tiếng "Bộp" lớn từ đỉnh đầu mình!

Âm thanh lớn đến mức tất cả học sinh trong lớp đều ngẩng đầu lên xem, thấy Mạnh Phiên đang đứng ở vị trí kia, không biết đang chụp cái gì.

"Chụp được rồi chụp được rồi!"

Bỏ qua ánh nhìn của các bạn trong lớp, Mạnh Phiên lắm bả vui vẻ ngồi xuống, đưa cho Phí Chuẩn xem con muỗi chết đang chảy máu trên tay.

Phí Chuẩn: ...

Sợ ngây người, Mạnh Phiên là cao nhân bắt muỗi sao? Ra tay thật mau chuẩn tòn nhẩn!

Lăng Di lại tới bên cửa sổ lớp 1 lượn lờ, tự nhiên cũng thấy được động tác nhỏ của Mạnh Phiên, đi đến cửa phòng học, nhìn chằm chằm cậu.

Mạnh Phiên sững sốt đưa tay ra, "Báo cáo lão sư, có muỗi quấy rầy bạn cùng bàn em làm bài, nên em mới đập chết nó rồi."

Lăng Di:.....

Tất cả các bạn trong lớp:

Ừ ừ, đây là bạn cùng bàn thân tiên gì, bọn họ cũng muốn có bạn cùng bàn đập chết muối họ giống như vậy á!

Nhìn thấy Mạnh Phiên đã hoàn thành xong phiếu bài tập, Lăng Di mỉm cười lắc đầu, không nói gì nữa, lắc lư rời đi.

Phí Chuẩn vội vàng rút khăn ướt cho Mạnh Phiên, bảo cậu mau vứt con muối đi, rồi lau tay sạch sẽ, sau đó mới hướng cậu giơ ngón tay cái lên.

Mạnh Phiên cười khúc khích, thì thầm: "Alpha bé bỏng tội nghiệp, một con muối cũng đâu không lại. Ở nông thôn, em chỉ cần một tay đã có thể bóp chết hết lũ muối rồi."

Phí Chuẩn: ...

"Quý trọng hiện tại đi. Sau hai ngày nữa là thi tháng, sau kỳ thi tháng sẽ sắp xếp lại chỗ ngồi. Em nhất định sẽ đứng vị trí thứ nhất. Anh nhất định không còn là vị trí 42 nữa đâu. Vậy thì chúng ta sẽ không còn ngồi chung một bàn nữa. Sẽ không còn ai đập muối cho anh nữa rồi."

Nghe vậy, Phí Chuẩn thực sự cau mày.

Anh lo lắng không phải sẽ không có ai bắt muối cho anh, chính là cùng Mạnh Phiên phải tách chỗ ngồi, trong lòng không quá thoải mái. Đến lúc đó vị trí số 42 này có thể hay không là của một Alpha?

...

Sau khi tự học buổi tối kết thúc, Phí Chuẩn trở về nhà hỏi anh cả của mình xem có gia đình nào mang gen bá đạo nào khác ở Hoa thị hay không. Sau khi nhận được câu trả lời phủ định, Phí Chuẩn mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, dưới truy hỏi của anh cả, anh đành kể hết những gì xảy ra trong bệnh viện hôm nay.

Phí Thừa nghe xong, rất hài lòng, cảm thấy Omega nhỏ vậy là nhất định sẽ

thuộc về nhà bọn họ.

"Em phải nỗ lực hơn, đại ca hiện tại liền chuẩn bị lễ hội."

Phí Chuẩn:.....

Chưa cần thiết đâu anh ơi.

Vào đêm đầu tiên của đại hội thể thao, Mạnh Phiên trở về ký túc xá, hai người bạn cùng phòng vẫn chưa trở về, ký túc xá lại vắng vẻ.

Mạnh Phiên tắm rửa sớm, lấy một cuốn sách bài tập, xoát đề trên bàn học một lát, tính xoát xong liền đi ngủ.

Mới giải được một nửa, cậu đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, thập phần mệt mỏi và buồn ngủ, mí mắt trực tiếp bắt đầu đánh nhau, Mạnh Phiên muốn nhắm một lúc, nhưng lại không nhắm được chút nào.

Không nổi nữa, cậu đành phải thu dọn sách bài tập rồi lên giường đi ngủ.

Vừa nằm xuống giường liền cảm giác được thân thể không đúng, không chỉ là kiệt sức mà còn nóng lên, tuyến thể cũng nóng ran, Mạnh Phiên thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng tuyến thể nháy dựng nháy dựng khác thường.

Nhiệt nóng như sóng, thể tới rào rạt, cơ hồ chỉ trong vài phút, Mạnh Phiên đã ngửi thấy mùi rượu ngọt thoang thoang trong ký túc xá, là tin tức tổ bay ra ngoài!

Đây không phải là một cơn nóng bình thường, chẳng lẽ thật bị Phí Chuẩn nói đúng, là kỳ phát tình kia tới!

Biết rằng mình sẽ say khi ngửi mùi tin tức tổ một lúc, Mạnh Phiên sợ chính mình say đến hồ đồ không thể tự chăm sóc bản thân, liền vội xuống giường, tứ chi như nhũn ra, lưng lay mà đi đến ngăn tủ cầm ba liều thuốc ức chế để bên mép giường, trước tiên cho chính mình một phát, hai liều còn lại để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Sau khi tiêm thuốc ức chế, Mạnh Phiên thu người trở lại giường, im lặng chờ cơn nóng qua đi.

Tác dụng của thuốc ức chế rất nhanh, rượu ngọt trong ký túc xá tan đi rất nhiều, không nồng đậm thêm nữa, nhưng cơ thể khó chịu lại không giảm mà thậm chí còn tăng lên.

Tuyến thể đau đớn, cả người vô lực, như là rất khát vọng cái gì đó, Mạnh Phiên cảm thấy chính mình cả người đều đau, nơi nào đó trong tâm lại ngứa đến khó nhin, giống như có rất nhiều con kiến nhỏ đang cắn cạy, khó chịu muốn khóc.

Trong giai đoạn nóng lên đặc biệt này, sao thuốc ức chế có vẻ vô dụng vậy?

Hai mắt mờ mịt, Mạnh Phiên cố gắng bò ra khỏi giường, tiêm liều thuốc ức chế thứ hai, chích cho mình một phát nữa rồi tiếp tục lùi vào ổ chăn tìm cảm giác an toàn như một chú rùa nhỏ.

Toàn thân nóng rực, trong ổ chăn đều bị hun đến tất cả đều là nhiệt khí, Mạnh Phiên rúc ở bên trong, thiếu chút nữa thở không nổi, đành hơi hơi thò ra nửa cái đầu, dùng sức hô hấp.

Sự khó chịu về thể chất dường như đã thuyên giảm một chút, cậu cho rằng thuốc ức chế đã phát huy tác dụng, ôm chăn yên lặng chờ đợi, mười phút sau, cảm giác khó chịu vừa mới thuyên giảm lại càng trở nên tồi tệ hơn.

Tại sao lại thế?

Mạnh Phiên hoảng sợ, cậu không biết Omega phát tính lại kinh khủng như vậy, hai liều thuốc ức chế còn không có tác dụng sao?

Chỉ còn lại cái cuối cùng. Nếu nó không hoạt động thì biết làm thế nào?

Trong lúc hoảng loạn, Mạnh Phiên không dám chậm trễ, cầm liều thuốc ức chế cuối cùng vào gáy, tự nhiên chỉ đổi lấy một phút giây thoải mái.

Cậu không biết chính mình muốn cái gì, chính là khó chịu, khó chịu đến trong cổ họng nhện không được rên rỉ khóc nước nỡ.

Thuốc ức chế làm giảm bớt một chút khó chịu, nhưng rõ ràng là không đủ, hoàn toàn không đủ.

Nhưng cậu không còn thuốc ức chế nữa.

Mạnh Phiên ôm chần, bỗng nhiên thực ừy khướt, ô ô hai tiếng, giận chính mình không nghe lời Phí Chuẩn nói, chuẩn bị nhiều thuốc ức chế hơn, nhưng cậu nào có biết loại thời điểm này cần nhiều thuốc ức chế mới có thể đè nó xuống như vậy đâu!

Cậu hiện tại thế này, thì đâu thể ra ngoài mua thuốc ức chế được?

Mạnh Phiên theo bản năng thút thít, lại bò ra khỏi ổ chần, tìm điện thoại di động, mở danh bạ ra, chỉ có bà ngoại và vài dì hàng xóm.

Bà ngoại đang ở Giang thị, ngay cả khi dì hàng xóm có thể đến giúp, nhưng cũng đã quá muộn rồi.

Mạnh Phiên hoảng sợ, vô tình trượt ngón tay, lướt đến giao diện cuộc gọi gần đây liền nhìn thấy một số điện thoại lạ.

Lúc này cậu đầu óc hồ đồ, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra rằng đây phải là cuộc gọi của Phí Chuẩn, Phí Chuẩn đã gọi cho cậu trong cuộc thí toán lần trước!

Đôi mắt của Mạnh Phiên sáng lên ngay lập tức, như thấy được hy vọng, nhanh chóng bấm số của Phí Chuẩn.

Lúc này Phí Chuẩn đã đi ngủ, vừa mới ngủ say, điện thoại di động vang lên, anh tùy ý liếc mắt một cái, liền ngồi dậy.

Là Mạnh Phiên, anh có lưu tên Mạnh Phiên lại.

【 ô ô ô.....】

Ngay khi điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia chỉ có tiếng khóc thút phần đáng thương, nghe ra Mạnh Phiên đang rất khó chịu, Phí Chuẩn lập tức thanh thản.

"Mạnh Phiên? Cậu bị sao vậy? Đừng khóc, nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra trước."

[Ồ ... Khó chịu ... Anh có thể làm ơn gửi cho em một trăm liều thuốc ức chế được không ... Ồ ...]

Một trăm? ? ?

Phí Chuẩn chết lặng, phỏng chừng Mạnh Phiên nói chuyện cứ ô ô ô như vậy, hẳn là chính cậu cũng không quá tỉnh táo.

"Cậu có phải hay không..... thời kỳ đặc biệt?"

【 Đúng không..... Ồ..... tiêm thật nhiều thuốc ức chế..... Vô dụng..... Ồ ô.....】

Phí Chuẩn kinh ngạc một chút, theo lý mà nói, bình thường Omega nóng lên, một liều thuốc ức chế là được, nhiều nhất lại thêm một liều là đủ rồi. Mạnh Phiên đã tiêm thật nhiều còn không có tác dụng, kia phỏng chừng là do tuyến thể bị tổn thương nên yêu cầu một lượng lớn hơn.

"Ở ký túc xá ngoan ngoãn chờ, đừng chạy ra ngoài, đừng cúp điện thoại, tôi sẽ tới ngay."

Phí Chuẩn tùy tiện mặc một bộ quần áo, lấy thuốc ức chế lao xuống lầu, không có thời gian kêu đại ca, càng không có đủ thời gian gọi điện thoại kêu tài xế tới, chính mình đi vào gara lấy một chiếc xe chạy tới trường học.

Mạnh Phiên ngoan ngoãn không cúp điện thoại, không còn sức để nói gì nữa, cứ âm ừ một cách khó chịu, Phí Chuẩn nghe được tâm đều như bị bóp

chặt, thừa dịp nửa đêm trên đường không có ai mạnh mẽ nhấn ga.

Mười phút sau, Phí Chuẩn vọt tới cửa ký túc xá của Mạnh Phiên, trước tiên cho chính mình hai liều thuốc ức chế độc quyền.

Anh gõ cửa cũng không dám lớn tiếng, sợ sẽ ảnh hưởng đến những người xung quanh trong ký túc xá, hơn nữa nửa đêm là Alpha mà lại đến ký túc xá của Omega, nhất định sẽ không có tác động tốt đến Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên nghe thấy tiếng gõ cửa còn vui hơn cả khi nghe được bài bé ếch nhảy, không màng tứ chi bủn rủn, dùng sức lực lớn nhất, lao ra khỏi giường mở cửa.

Ngay khi cánh cửa mở ra, nhìn thấy Phí Chuẩn, Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm, cả người mềm nhũn liền ngã vào lòng ngực anh.

Phí Chuẩn ôm cậu đi vào, đóng cửa lại.

Mạnh Phiên nước mắt lưng tròng, nhìn không rõ người, liền duỗi tay nói: "Thuốc ức chế, thật nhiều thật nhiều thuốc ức chế."

Đã nửa đêm, còn chỗ nào bán thuốc ức chế đâu, đến bệnh viện mới có thể lấy. Là do hôm nay nghe Mạnh Phiên nói phải để dành tiền để mua thuốc ức chế, Phí Chuẩn không yên tâm, về nhà liền mua luôn một hộp, hiện tại vừa lúc có thể mang đến.

Nhìn thấy Mạnh Phiên đang đi chân trần trên mặt đất, Phí Chuẩn khom lưng, trực tiếp đem cậu chặn ngang bả vai, đưa về trong ổ chăn.

Mạnh Phiên bất chấp tất cả, đoạt lấy thuốc ức chế, mở ra một phát liền hung hăng mà đâm vào sau cổ, Phí Chuẩn nhìn đến hải hừng khiếp vía, bị cậu dọa mất rồi, nhóc lừa đảo này đối với chính mình thế mà cũng có thể hạ tay tàn nhẫn như vậy.

"Đừng nóng vội đừng nóng vội, chậm rãi thôi."

Khi cậu rút kim ra, Phí Chuẩn liền duỗi tay nhẹ nhàng xoa nắn gáy cậu.

Mạnh Phiên đã toát hết mồ hôi hột cả người, tiêm thuốc ức chế xong, lại lùi về trong ổ chăn, không để ý tới Phí Chuẩn, lẳng lặng chờ tác dụng của thuốc.

Năm phút sau, trong ổ chăn liền vang lên tiếng ô ô khóc.

Phí Chuẩn sùng sốt, nhẹ nhàng xốc ổ chăn của cậu lên, liền thấy Mạnh Phiên uly khúat mà nhăn mặt, đang khó chịu ôm chăn khóc.

"Làm sao vậy? Vẫn không được? Tôi đưa cậu đến bệnh viện nhé?"

"Ồ ... có chút tác dụng..."

Mạnh Phiên lật người lại, thấy Phí Chuẩn đang nghiêng người nhìn mình, anh ấy đang ở rất gần, trên người anh có một chút, à rất ít rất ít vị chocolate đang tỏa ra, Mạnh Phiên ngồi thấy được một tẹo, liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhin không được tham lam mà ôm lấy anh hưng hăng ngửi.

"Anh nếu không..... Anh..... Cần em đi? Ô ô, khó chịu, em cảm thấy em sắp chết mất."

"Phi, đừng nói nhảm." Phí Chuẩn bị cậu gặt gao ôm chặt, cũng ngây người.

Cúi đầu nhìn vào tuyến thể hồng hồng của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn xoa xoa cái ốt cậu, "Hắn là tuyến thể có vấn đề, liều thuốc ức chế bình thường đối với cậu không dùng được, tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé, được không?"

"Không kịp ô ô ô....." Mạnh Phiên rất khó chịu, nghe anh nói thuốc ức chế không có tác dụng, tâm lý cậu đột nhiên suy sụp, ơ ơ khóc rống lên, "Khó chịu khó chịu, cầu xin anh, anh cần em một ngụm trước đi mà....."

Âm thanh nói chuyện cũng tràn đầy âm thanh khóc nức nở, Phí Chuẩn thậm chí còn có thể cảm thấy như chính bản thân mình có bao nhiêu khó chịu, đi bệnh viện ít nhất còn phải kiểm tra gì đó, đều là tổn thêm thời gian, Mạnh

Phiên khả năng thật sự nhện không nổi nữa?

"Được rồi, nhưng cậu phải biết rằng, tôi cắn cậu, chính là đánh dấu tạm thời. Trong vòng một tuần, cậu sẽ có cảm giác trung thành phục tùng vâng lời tôi, như vậy cậu có nguyện ý không?"

"Đều có thể đều có thể! Mau cắn mau cắn!"

Mạnh Phiên không biết có nghe rõ hay không, dù sao cậu cũng không quan tâm đến cái gì nữa, chỉ muốn nghiền cổ, mặc cho anh cắn.

Hầu kết Phí Chuẩn trên dưới lẫn lộn một chút, cúi đầu, cắn lên tuyến thể.

Sau đó.....

Không cắn mở.

Phí Chuẩn: ...

Nguyên lai da dày nghiêm trọng thật đấy.....

"Anh đang làm gì á?! Mau cắn!"

Phí Chuẩn:.....

"Tôi khả năng muốn cắn sẽ phải thật sự dùng chút sức, sẽ đau, cậu nhẫn một chút."

Mạnh Phiên sững sờ, mặt cậu đầy nước mắt, trong mắt mê mang nhìn Phí Chuẩn, nhện không được muốn trợn trắng mắt.

"Không thể nào? Răng anh thực sự không được á?"

Phí Chuẩn:.....

Nhóc lừa đảo chết tiệt, lúc này mà còn có thể nói năng như vậy được.

Phí Chuẩn nghiền răng, đem cậu ấn vào lồng ngực chính mình, cúi đầu hung hăng mà cắn lên.

Mạnh Philen còn sợ răng anh không được, nói: "Dùng sức!"

Phí Chuẩn:.....

"Ồ ô ô..... Đau quá..... Răng anh sao có thể cắn đau như vậy ô ô ô....."

Phí Chuẩn:.....

Cắn mở, Phí Chuẩn một bên rút tin tức tố của chính mình vào, một bên hận không thể hào hào trị cái miệng lưỡi cực nhanh của gia hỏa này. Nhưng thấy cậu thật sự đau đến chít chít khóc, lại có chút bất đắc dĩ, trước chỉ có thể ôm cậu dỗ dành, có gì lại nói sau.

Tác giả công: Hôm nay vọt lên 7500 chữ 【 ưỡn ngực 】

Editor: HaHa -__-

Chương 36: Ý lại

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Đều nói tin tức tổ của Phí gia rất bá đạo, Mạnh Phiền không biết nếu lúc này người mà Phí Chuẩn cần chính là một Omega bình thường thì liệu Omega kia có thể chịu nổi hay không, nhưng dù sao thì cậu vẫn rất hưởng thụ.

Do tuyến thể bị tổn thương chỉ có thể nhận được một nửa tin tức tổ của Phí Chuẩn nên cậu không hề cảm thấy hồng hắc hay khó chịu chút nào. Khoảnh khắc khi tin tức tổ được rót vào tuyến thể, nó giống như một dòng nước ấm áp êm dịu, từ từ chảy vào tứ chi của cậu, xoa dịu và an ủi những tế bào đang kích động điên cuồng trước đây của cậu.

Cảm giác khó chịu toàn thân dần dần dịu đi, khắp người phảng phất mùi sô cô la ngọt ngào, cậu cảm giác cả người trở nên nhẹ tênh, như giẫm lên đám mây thơm mùi sô cô la, thậm chí còn làm tê liệt hoàn toàn cơn đau ở tuyến thể bị cắn.

"Áh..."

Mạnh Phiền trong cổ họng nhin không được khẽ hừ nhẹ một tiếng, Phí Chuẩn đang rót đợt tin tức tổ cuối cùng vào nghe được, tức khắc cả người căng thẳng, miệng cắn không ổn định, khi luồng tin tức tổ cuối cùng kia một cỗ hoàn toàn truyền vào tuyến thể, giống như khi Mạnh Phiền tàn nhẫn tiêm thuốc ức chế vào chính mình, ào ạt đáng sợ tới mức Phí Chuẩn vội ngừng đầu lên.

"Hừ a..."

Người trong lồng ngực đột nhiên run lên một chút, Phí Chuẩn trong lòng căng thẳng, một tay nhẹ nhàng đem đầu cậu ấn vào trong lồng ngực, một tay vỗ vỗ phía sau lưng cậu.

"Không có việc gì, không có việc gì, ngoan ngoan."

Phí Chuẩn nhẹ nhàng dỗ dành, không biết là đang dỗ dành Mạnh Phiên hay đang nói với chính mình, tim anh vẫn đập thình thịch.

Mạnh Phiên dựa vào lồng ngực Phí Chuẩn một lúc lâu, cho đến khi cơn nóng trên toàn thân giảm xuống, cậu mới cảm thấy mình hơi tỉnh lại sau cơn mê loạn vừa rồi.

Cậu không kịp rời khỏi vòng tay của Phí Chuẩn, bởi vì cậu cảm thấy mình đang trong một tình huống thập phần xấu hổ.

Mặc dù đã là một Beta trong 17 năm, nhưng ngay từ đầu tiên lắng nghe kỹ lớp học về sinh lý, cậu cũng chưa bao giờ nghe nói rằng Omega sẽ phải trải qua khó khăn như cậu trong những giai đoạn đặc biệt.

Cái người vừa rồi anh anh ô ô điên cuồng làm nũng, điên cuồng ngạo kiêu không biết xấu hổ, toàn thân mềm nhũn như bùn, một hai phải bám lên người Phí Chuẩn, thật là cậu sao?

Mạnh Phiên vẫn luôn cho rằng trong thời kỳ đặc thù thì chỉ cần thuốc ức chế là có thể xử lý, chẳng thể ngờ được trường hợp như vậy, thậm chí ban ngày khi bác sĩ Hứa cho cậu thuốc mỡ, nhắc cậu chăm sóc da bên ngoài tuyến thể một chút, cậu hãy còn chém đinh chặt sắt mà cự tuyệt, nói dù sao cậu cũng không cần người khác cần.....

Hơn nữa, nếu không phải cậu khó chịu đến sinh ra ảo giác nặng nề đòi, thì vừa rồi xác thật ngay từ đầu Phí Chuẩn cũng không có ý định cần đi?

Xấu hổ, mặt mặt, không biết nói gì, đã chết.

Toàn bộ khuôn mặt của Mạnh Phiên bị vùi trong lồng ngực của Phí Chuẩn, hồng thành một cơn cơn chín.

Cậu thực sự không biết phải đối mặt với Phí Chuẩn như thế nào bây giờ, càng khiến cậu tuyệt vọng hơn chính là, không biết có phải do bị đánh đầu tạm thời hay không mà hiện tại cậu rất thích cái ôm ấp của Phí Chuẩn, rất thích nhiệt độ cơ thể của Phí Chuẩn, rất thích hương vị của Phí Chuẩn.

Cơ thể cậu nói với cậu rằng cậu hoàn toàn không muốn tách ra, cũng không muốn Phí Chuẩn rời đi, hận không thể..... hận không thể ôm Phí Chuẩn cùng nhau lăn vào ổ chăn, gút gao cuốn chặt lấy nhau!

Loại ý lại phục tùng sinh lý này thật đáng sợ.

Nhưng giờ phút này, Mạnh Phiên không có ý định vượt qua nó, nhắm mắt im lặng không nhúc nhích hay phát ra tiếng động nào, giả làm một em rùa nhỏ, hy vọng đêm nay cứ như vậy trôi đi, hết thảy ngày mai lại nói.

Vừa rồi, lần rớt tin tức tổ cuối cùng vào quá nhanh, Phí Chuẩn đau lòng muốn chết, cứ như vậy một chút lại một chút vẫn luôn vỗ vỗ sau lưng Mạnh Phiên trấn an cậu, cũng không biết thời gian qua bao lâu, thẳng đến khi phát hiện Mạnh Phiên vẫn luôn bất động, mới ngốc một chút, dừng lại động tác trên tay.

"Mạnh Phiên?"

Phí Chuẩn gọi nhỏ, Mạnh Phiên không phản ứng.

"Em khá hơn chút nào chưa?"

Phí Chuẩn lại hỏi, giọng anh dịu đi một chút, Mạnh Phiên nghe thấy, nhưng vẫn không phản ứng gì.

Sau một lúc như vậy, Phí Chuẩn nhẹ nhàng xoa xoa cái ốt cậu, một tay ôm eo, một tay nâng đầu cậu lên, đem cậu kéo ra một chút, cúi đầu nhìn.

A, ngủ rồi.

Lăn lộn lâu như vậy, cũng nên mệt mỏi lắm rồi nhỉ.

Phí Chuẩn sắc mặt như hòa xuống, anh không gọi cậu nữa, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường rồi đắp chăn cho cậu.

Chỉ là khi anh đắp xong chăn bông định thu tay lại, một bàn tay đột ngột vươn ra khỏi chăn, nắm lấy tay anh lần nữa.

Phí Chuẩn sững sốt, trong lòng tức khặc như bị thiêu cháy, nóng bỏng tay, hầu hết nhện không được lăn lộn lên xuống.

Tiểu Omega vừa mới bị anh đánh dấu tạm thời, đối với anh sinh ra ý lại rất sâu. Phí Chuẩn biết đây chỉ là biểu hiện sinh lý, nhưng trong tiềm thức anh vẫn vô cùng phần khích, chưa kể bản thân anh cũng có ham muốn bảo vệ và chiếm hữu mạnh mẽ không thể kiềm chế được đối với Omega nhỏ bé mà anh đã đánh dấu.

Một vài cảm xúc mạnh mẽ chiếm lấy sự tỉnh táo của anh, Phí Chuẩn đứng bên giường, nghiêng người nhìn Omega nhỏ đang ngoan ngoãn ngủ ngon lành, cồn cào ruột gan. Thật đúng là yêu tình hại người mà.

Dù sao Mạnh Phiên cũng đang ở trong tình huống này, anh không yên tâm rời đi, Phí Chuẩn chật vật ngồi trở lại mép giường, một tay bị Mạnh Phiên giữ lấy, một tay còn lại nhẹ nhàng đặt lên ngực cậu, vỗ về, giống như ngày Mạnh Phiên phân hóa.

Mạnh Phiên còn chưa có ngủ, khi thấy Phí Chuẩn ngồi xuống thì cậu mới yên tâm, có chút sợ anh sẽ rời đi, lúc này Phí Chuẩn đột nhiên vỗ về cậu, cả người cậu đều ngốc một chút, có chút cứng đờ.

Cảm giác thật ấm áp, giống như cảm giác mẹ từng vỗ về cậu ngủ khi còn nhỏ.

Mạnh Phiên không dám cử động, cậu cảm thấy thoải mái khi được vỗ nhẹ như vậy, không còn sức lực để nghĩ về điều gì, rất nhanh liền chìm không được, chìm vào giấc ngủ.

Phí Chuẩn đêm nay thật sự quá gian nan. Anh sợ sau nửa đêm Mạnh Phiên lại bị làm sao nên không dám rời đi, cũng không có chỗ nằm, liền vẫn luôn ngồi ở mép giường như thế, thường thường gật gù ngủ gật, nhưng rất mau sẽ lại tỉnh, lặp đi lặp lại, căn bản ngủ không tốt.

Đến năm giờ sáng, anh không thể không rời đi.

Không bao lâu nữa, học sinh trong ký túc xá Omega sẽ dậy, nếu anh bị nhìn thấy bước ra từ ký túc xá của Mạnh Phiên, sẽ khó có thể giải thích.

Cũng may, Mạnh Phiên cả đêm trạng thái đều rất tốt.

...

Thời điểm đi ngủ Phí Thừa có thói quen để chế độ im lặng, nửa đêm nhận được tin nhắn của em trai nhưng mãi cho đến buổi sáng tỉnh lại mới thấy.

Khi anh vội vã xuống lầu, Phí Chuẩn vừa vặn lái xe về đến nhà.

Em trai vừa vào cửa, Phí Thừa đã ngửi thấy mùi vị Omega trên người anh, vội vàng dừng lại.

"Đánh dấu tạm thời?"

Phí Chuẩn đã quá mệt mỏi đến không còn sức lực để cảm thấy xấu hổ, chỉ nhàn nhạt trả lời, "Tuyến thể của cậu ấy bị tổn thương, liền thuốc ức chế bình thường không có tác dụng."

Phí Thừa hiểu rõ, mắt lộ ra âm mưu.

Phí Chuẩn: ...

"Anh cả, nếu hôm nay anh rảnh, giúp em đi hỏi dì Hứa với tình huống của Mạnh Phiên có cần một loại thuốc ức chế độc quyền hay không."

Anh hôm nay hẳn là không còn sức đến bệnh viện nữa rồi, chưa kể Mạnh Phiên vừa trải qua một thời kỳ đặc biệt, không biết cậu ấy có thể bởi vì tuyến thể bị tổn thương mà dẫn tới thời kỳ đặc thù không ổn định hay không, bệnh viện nhiều người nhiều bệnh lạ, sợ Mạnh Phiên trong kỳ miễn cảm chịu ảnh hưởng, tạm thời anh cũng không dám mang Mạnh Phiên đến bệnh viện.

Phí Thừa đồng ý, "Tình huống như vậy đặc thù, ở trường học không an toàn, mang về nhà mình ở hai ngày đi."

Phí Chuẩn cũng nghĩ đến điều này, nhưng mới hôm qua Mạnh Phiên đã nói rằng nhà của họ khiến cậu cảm thấy càng không an toàn hơn, phòng chừng là không muốn tới.

Thấy anh khó xử, Phí Thừa có thể đoán được chút nguyên nhân, nói: "Hai đứa ở nhà, anh dọn đi."

Phí Chuẩn:.....

Dở khóc dở cười, đại ca thật sự sợ với anh bộ dáng còn lo lắng hơn, sợ tiểu Omega một chân bước vào Phí gia rồi còn chảy mắt.

Làm anh liên tưởng đến một lời bông đùa của đám chị mẹ trẻ trên mạng nói: Chỉ cần về sau hài tử có thể tìm được đối tượng, tôi có thể an tâm qua đời ngay đêm nay.

Nhưng quá sốt ruột.

Không cùng anh trai nói chuyện nữa, Phí Chuẩn lên lầu tắm rửa, để chính mình có tinh thần hơn một chút, ăn xong bữa sáng, lại vội vàng đến trường học.

Mạnh Phiên ngủ rất ngon, đã sớm rời giường, tràn đầy năng lượng, mọi thứ

đêm qua cứ như một giấc mơ trở nên hư hư thực thực.

Bất quá cái gì mà bị đánh dấu tạm thời sẽ có cảm giác lệ thuộc vào Alpha, cảm giác phục tùng, hoàn toàn không tồn tại, có thể bởi vì tuyến thể của cậu không hoàn chỉnh chẳng, Mạnh Phiên cảm thấy thật cao hứng.

Đi đến phòng học, ngồi vào vị trí của chính mình, nhìn thấy vị trí bên cạnh còn trống không, trong lòng lại cảm thấy trống rỗng không rõ nguyên do.

"Dậy sớm vậy?" Phí Chuẩn bước vào lớp, nhìn thấy Mạnh Phiên đang ngồi một mình, thoáng thờ nhìn về phía chỗ ngồi của mình, ngây ngốc.

"Anh tới rồi!"

Cơ hồ là ngay khi nhìn thấy Phí Chuẩn, nội tâm Mạnh Phiên liền không tự chủ được mà vô cùng sung sướng, cái loại sung sướng này chạy thẳng tới đại não, đại não tiếp thu, lại điều khiển tứ chi cậu, vô cùng cao hứng mà từ chỗ ngồi nhảy lên, đôi tay chống trên mặt bàn, ngẩng đầu mỉm cười ngọt ngào nhìn Phí Chuẩn ở cửa lớp.

Thật nhiệt tình, Phí Chuẩn kinh ngạc một chút, theo đó tâm tình cũng tốt lên.

Còn Mạnh Phiên, sau khi vô thức thực hiện chuỗi hành động kia, thì sững sờ, nhàn nhàn chống yên lặng ngồi trở lại vị trí của mình, cúi đầu đọc sách ngữ văn trên tay.

Vì cái gì cậu nhìn thấy Phí Chuẩn liền cao hứng như vậy? Loại ý lại sinh lý này thật là đáng sợ quá đi mất!

Hôm nay là ngày thứ hai của đại hội thể thao, không ai đọc sớm cả, mọi người đều chỉ lo nô đùa, chờ đến giờ là chạy ra sân chơi, vì vậy Mạnh Phiên đột nhiên đọc sớm, lại có vẻ rất không ổn.

Phí Chuẩn cũng nhìn ra cậu không thích hợp, "Không thoải mái?"

Mạnh Phiên lắc đầu, trong tiềm thức nhớ đến những cảnh tượng tối hôm

qua, đỏ mặt, cúi đầu xuống, như muốn trực tiếp chen vào sách giáo khoa.

Tối hôm qua cậu muốn lặn vào vòng tay của Phí Chuẩn, muốn quần lấy anh ấy, là nghiêm túc sao? Không phải cậu nằm mơ đi?

"Vậy cậu làm sao vậy?" Sau khi Phí Chuẩn hỏi, anh nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Mạnh Phiên, đoán được điều gì đó, liền trấn an nói: "Tối hôm qua, cậu không thể dùng thuốc ức chế. tình huống đặc thù, tôi chỉ là giúp cậu, cậu không cần có gánh nặng tâm lý gì."

"Đúng thế!" Mạnh Phiên hưng hăng gạt đầu, như thể chỉ bằng cách này mới không phải xấu hổ như vậy.

Phí Chuẩn không nói thêm nữa, Mạnh Phiên rút mặt ra khỏi sách, trộm quay đầu nhìn nhìn anh, lại cảm thấy chính mình như vậy giống như mây tên khốn kéo quần xong việc liền bỏ chạy.

"Ừm... Tối hôm qua vẫn là cảm ơn anh nhiều lắm, chính là cái cảm giác sau khi bị đánh dấu này thật sự rất kỳ quái, em phải khắc phục một chút, anh hôm nay, có thể không để ý đến em hay không?"

Phí Chuẩn:.....

Mặc dù anh hiểu là Mạnh Phiên vẫn chưa thích ứng được, nhưng trực tiếp làm đến như cả đời không cần qua lại với nhau nữa thế này, có phải quá khoa trương rồi không?

"Sau khi em vượt qua trạng thái kỳ lạ này, em sẽ chân thành cảm ơn anh sau nhé, thật đó!"

Phí Chuẩn tức đến bật cười, thấy cậu bộ dạng đáng thương như vậy, cũng không tranh luận với cậu nữa.

"Được, tôi không để ý cậu, vậy cậu cũng đừng để ý tôi."

Xem ai có thể chịu được lâu hơn.

Ồ ...

Thật kỳ lạ khi rõ ràng đó là yêu cầu của chính cậu nhưng khi Phí Chuẩn nói rằng anh thật sự sẽ phớt lờ cậu, Mạnh Phiên đột nhiên lại cảm thấy thực ỳy khuấy và buồn bực trong lòng.

Mặc kệ, vui đầu vào xoát đề là không có chuyện gì nữa rồi ha.

Khi bắt đầu đại hội thể thao, Phí Chuẩn nghe lời Mạnh Phiên, tránh xa cậu, mặc kệ cậu, đứng dậy liền cùng Thiệu Trì đến sân thể dục chơi.

Thời điểm rời khỏi phòng học, thầy Tống Dữ Đường tới tìm Mạnh Phiên hỏi đề khó, Phí Chuẩn liền nhờ hẳn chăm sóc Mạnh Phiên một chút. Rốt cuộc tình huống của Mạnh Phiên là đặc thù, anh ấy vẫn đang lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, chính mình cũng không thể tự mình xem được, có người giúp để ý vẫn hơn.

Tống Dữ Đường làm người quả thực có nghĩa khí, Phí Chuẩn nhờ hẳn, hẳn liền cảm thấy chính mình rất lợi hại, sẵn sàng gánh vác trọng trách! Vốn dĩ chỉ muốn tạo cơ hội làm quen với Mạnh Phiên, một ngày nào đó có thể trở thành bằng hữu, chỉ là tới hỏi một bài tập, hiện tại trực tiếp biến thành muốn cùng Mạnh Phiên cùng nhau xoát đề.

"Ồa! Mạnh Phiên Phiên, cậu thật là lợi hại a! Cậu giảng như vậy, tôi liền hiểu rồi nè! Khó trách đám Alpha kia đều thích nghe cậu giảng đề như thế!"

Tống Dữ Đường thổi một đợt rắm cầu vòng xong, vô cùng vui vẻ, ngồi ở vị trí của Phí Chuẩn, vui đầu xoát đề, làm đến thật sự có cảm giác thành tựu.

Tâm trạng của Mạnh Phiên không được tốt cho lắm, nhất là khi nhìn thấy vị trí của Phí Chuẩn rõ ràng là có người, lại không phải Phí Chuẩn, cậu ruột gan cồn cào, rất là khó chịu.

Liền rất..... Rất muốn thấy Phí Chuẩn.....

Nhưng rõ ràng là cậu nói với Phí Chuẩn đừng để ý đến cậu trong hai ngày này ...

"Ai..... ừm..... Ai....." Mạnh Phiên lướt qua câu hỏi, làm vài động tác nhỏ, thở ngắn thân dài không ngừng.

Tổng Dữ Đường quay đầu nhìn cậu, "Cậu làm sao thế? Có phải thấy buồn miệng phải không? Tôi hiểu mà, lúc này tốt nhất phải có chút đồ ăn vặt, cậu muốn ăn không? Tôi đi lấy cho cậu nhé!"

Không đợi câu trả lời của Mạnh Phiên, Tổng dữ Đường vội vàng chạy về lớp lấy đồ ăn vặt cho Mạnh Phiên.

Tuy nhiên, khi hẳn trở lại, vị trí của Mạnh Phiên đã chẳng còn ai.

Lúc này Mạnh Phiên thật sự là nóng lòng khó chịu, nhịn không được, đành yên lặng đi tới sân thể dục tìm Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn nói là đến sân thể dục chơi, nhưng trong lòng anh thật ra cũng rất lo lắng cho tình hình của Mạnh Phiên, anh đứng ở một bên đường đua để dõi theo dõi cuộc đua 4 x 100 mét.

"Anh Chuẩn! Mau cổ vũ cho em! Hát cho em bài bé ếch nháy nào!" Thiệu Trì muốn dành giải nhất, hẳn thân nhiệt bùng bùng, kích động vô cùng, nháy tới nháy lui.

Phí Chuẩn:.....

Càng nhớ Mạnh Phiên hơn.

Vào lúc này, anh liền thấy Mạnh Phiên đang chen chúc trong đám đông, một chút một chút ngưng ngưng xoắn xít mà nhích lại gần.

Xem xét tình huống đặc thù của cậu, Phí Chuẩn sợ rằng cậu sẽ bị ảnh hưởng bởi một người nào đó trong đám đông, lại không thoát mái, vì vậy anh vội vàng bước tới kéo cậu ra khỏi đám đông.

"Cậu không phải đang xoát đề à? Tìm tôi?"

Nói xong, Phí Chuẩn liền nhìn không được cong khóe miệng, rất vui vẻ.

Mạnh Phiên:.....

Chậc, phiền ghê ấy, đánh dấu tạm thời đáng ghét!

Cậu thật sự ghét cái khuôn mặt đầy đặc ý này của Phí Chuẩn lắm luôn!

Chính là, cậu lại rất thích.....

Khoảnh khắc nhìn thấy Phí Chuẩn, trái tim bỗng chồm buổi sáng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Ừm ... Em đây là muốn hỏi anh có muốn cùng em xoát đề không? Thi tháng sắp tới rồi, đừng làm chuyện tào lao lỏng lỏng trên sân nữa!"

Phí Chuẩn xác thật rất đặc ý, nhưng anh không thèm chộp Mạnh Phiên, miễn cho nhóc lừa đảo lại thẹn quá thành giận.

"Xoát! Đi thôi, thi đâu xác thật không có gì ý nghĩa gì."

"Hi hi ~"

Cả hai vui vẻ đi về lớp học. Mới vừa chạy xong, cảm thấy chính mình siêu cấp lợi hại, Thiệu Trì ráo róc tìm kiếm Phí Chuẩn cầu khen ngợi: ???!!!

Thật không có thiên lý, lúc Mạnh Phiên chạy 3000 mét, lúc Phí Chuẩn đẩy tạ, hẳn chính là người tích cực cổ vũ nhất!

Hắn không xứng được có một cái hời báo sao?!

Tổng Dữ Đường vội muốn chết, Phí Chuẩn nói Mạnh Phiên không thoải mái, muốn hẳn để ý Mạnh Phiên! Quay đầu người đã không thấy đâu!

Hắn chạy nhẩn nhẩn tìm lại tìm, vừa về phòng học liền thấy, Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn đang cùng nhau ở đó soát đề???

Thật không công bằng, làm bài nửa ngày, Mạnh Phiên luôn thở ngắn than dài lâu như vậy, chính là do hắn ngồi ở vị trí của Phí Chuẩn, làm cậu ta không thể cùng Phí Chuẩn soát đề hả?!

"A, xin lỗi, vừa rồi đi hơi gấp, trở về liền không nhìn thấy cậu đâu." Mạnh Phiên chỉ chỉ sách bài tập của Tống Dĩ Đường trên bàn phía sau, cười nói: "Cậu ngồi ở đây đi, tôi tiếp tục giảng cho cậu, tôi vừa có ý tưởng mới muốn dạy cho cậu nè!"

Tống Dĩ Đường cười cười, ngồi qua, nhìn Mạnh Phiên bộ dáng vui sướng như vậy, lại nhìn không được cười khúc khích..

Thật là một tiểu ngọt Ồ kỳ kỳ quái quái a, phải có bạn trai ngồi bên cạnh mới có sức sống làm bài sao? Thật là đáng yêu quá đi!

Thề là còn chưa đến 5000 chữ nhé! Tác giả công - gương mặt vàng trong làng nói trước bước không qua!

Chương 37: Báo đáp

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

"Đậu! Mấy người cũng hơi quá rồi á! Trong khi người khác đang chơi đùa, mấy người lại ở chỗ này điên cuồng học nhóm?! Quá u ám!"

Thiệu Trì lang thang trên sân chơi một lúc, nhưng vẫn luôn không thấy Phí Chuẩn hay Mạnh Phiên đâu, sau đó hắn cùng Chu Nhất Khai hùng hùm hùm trở về lớp học, liền đen mặt.

"Sắp thi thảng rồi." Phí Chuẩn nhẹ nhàng đáp, dựa vào người Mạnh Phiên, thảo luận sâu về một câu hỏi khó.

Tống Dĩ Đường còn chưa cố đạt tới trình độ kia, ngay từ đầu cũng thò lại gần nghe, phát hiện mình căn bản nghe không hiểu, lại yên lặng lui về ẩn theo phương pháp mà Mạnh Phiên dạy, tiếp tục xoát vài đề.

"Trời! Vậy hai người cũng phải kêu tôi với chứ! Tôi cũng rất muốn học tập mà!"

"Tôi, tôi, tôi! Tôi cũng muốn học tập! Nếu Tống Dĩ Đường có thể ở nhất ban học tập, tôi đây cũng cố thể!" Chu Nhất Khai giơ tay xin.

Có bọn họ dẫn đầu, chẳng bao lâu, trong phòng học lớp 1, mấy chỗ ngồi xung quanh Mạnh Phiên và Phí Chuẩn nhàn nhàn chóng bị chiếm hết.

Thỉnh thoảng, một số học sinh đi ngang qua cửa sổ lớp học nhìn vào đều

kinh ngạc đến ngây người, không hổ là lớp trọng điểm của bạn, đại hội thể thao mọi người đều đi chơi, nhất bạn cứ nhiên nhiều người tụ tập cùng nhau xoát đề như vậy!

Một số học sinh nhìn kỹ, lại cảm thấy không đúng, nhiều người trong số họ rõ ràng không phải là học sinh lớp 1!

Ơm! Xem ra bọn họ cũng vẫn có cơ hội!

Với sự hướng dẫn của học thần Phí Chuẩn và học bá Mạnh Phiên, ai mà không thích học cơ chứ?

Một đám người học tập đến quên ăn quên ngủ, giờ cơm trưa qua rồi cũng không biết, cuối cùng vẫn là Phí Chuẩn xuất tiền túi, mang theo Thiệu Tri cùng Chu Nhất Khai, cùng đi mua đủ loại đồ ăn về chia cho mọi người.

Ngày thường đều là ngẫu nhiên Mạnh Phiên mới có thể ở nhóm phân tích đề cho mọi người, hôm nay thật khó có được cơ hội được giảng offline thế này. Vì vậy mà tinh thần học tập của mọi người càng thêm mãnh liệt, Mạnh Phiên cũng không cảm thấy bị lãng phí thời gian, dốc ra cả mười phần sức mạnh giảng đề cho đồng học, trong chốc lát nhiệt huyết sôi trào. Trong quá trình giảng, chính cậu cũng có thể tự tìm ra và bổ sung những thiếu sót của mình.

Khi giảng đến mọi người đều mơ mơ hồ hồ, cậu ấy sẽ chỉ đơn giản mà để cho Phí Chuẩn thay mình lên bục, trực tiếp dùng bảng đen để giải thích cặn kẽ lại cho mọi người.

Bầu không khí quá tốt, tốt đến mức Mạnh Phiên quên mất chính mình vì bị đánh dấu tạm thời mà sinh ra cảm giác lo âu xa cách.

Cho đến khi giải thích xong một câu hỏi cho vài người bạn cùng lớp, cậu mới nhìn lên, nhưng không thấy Phí Chuẩn, trong lòng đột nhiên hoảng sợ không rõ lý do.

Tại vị trí của Phí Chuẩn, lúc này Tống Dữ Đường đang ngồi.

Thầy Mạnh Phiên mê mẩn, quay đầu nơi nơi tìm người, Tống Dữ Đường nhìn không được cười, nhỏ giọng nói: "Phí Chuẩn cùng Thiệu Trì đi mua cơm trưa cho mọi người rồi."

Trước khi Phí Chuẩn rời đi, đã gọi Tống Dữ Đường ngồi vào chỗ của mình. Tống Dữ Đường hoàn toàn có thể hiểu được tính chiếm hữu của Alpha, vì sợ rằng những Alpha khác lấy danh nghĩa là hỏi bài mà ngồi quá gần Mạnh Phiên.

Đương nhiên, trong lòng Tống Dữ Đường cũng chổ là như vậy. Đặc biệt sau khi trải qua mấy giờ ở chung, hẳn đã sâu sắc nhận ra trừ bỏ Phí Chuẩn, không ai có thể xứng đôi với Mạnh Phiên nữa!

Có Alpha nào khác có đầu óc thông minh như Phí Chuẩn sao? Có thể cùng Mạnh Phiên thảo luận những kiến thức khác nhau mà không hề bị khớp?

Không hề có, không thể nào, không xứng.

Chỉ là đi ra ngoài mua cơm, thực mau sẽ trở về, nhưng trong lòng Mạnh Phiên vẫn như cũ thực mất mát, cậu cũng rất ghét cảm giác mất mát như vậy, cảm thấy như mình đột nhiên trở nên không thể giải thích nổi, trong lòng bối rối đến mức không thể tập trung làm bài.

Tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu? Kỳ thi tháng sắp đến rồi, cậu cũng không thể giữ khư khư Phí Chuẩn bên cạnh lúc đi thi.

Câu chữ trên sách trở nên mơ hồ, không nhét nổi vào đầu, Mạnh Phiên nhìn trái nhìn phải, lặng lẽ đến gần bên cạnh Tống Dữ Đường.

"Tống Dữ Đường, cậu từng bị đánh đầu tạm thời bao giờ chưa?"

Cậu hỏi rất khẽ, Tống Dữ Đường thiếu chút nữa không nghe rõ, cho rằng chính mình bị ảo giác.

Khi bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Mạnh Phiên, Tống Dữ Đường khinh thường mà hạ một tiếng "Xùy, dám?! Ai dám chạm vào tôi, tôi giết hẳn!"

Mạnh Phiên:???

Ý thức được chính mình phản ứng hơi quá, Tống Dữ Đường cười gượng một tiếng, giải giải đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi không phải kỳ thị giới tính đâu! Chủ yếu là chúng ta còn nhỏ, còn chưa có thành niên mà, hơn nữa tra Alpha thật sự quá nhiều, chúng ta phải tự bảo hộ chính mình thật tốt!"

Mạnh Phiên nghe đến dở khóc dở cười, Tống Dữ Đường này còn không phải là giống như cậu trước kia sao? Cậu cũng cảm thấy tra A quá nhiều, Omega trời sinh yếu thế, cho nên vẫn luôn đối với Omega có ý muốn bảo hộ, cho dù là Omega không quen biết.

Hiện tại chính mình lại là Omega, Alpha tạm thời đánh dấu cậu chính là Phi Chuẩn, cậu lại không nghĩ nhiều như vậy, trong lòng cảm thấy Phi Chuẩn không phải là tra A.

Hơn nữa, họ chỉ giúp đỡ nhau, không thể nói đến tra hay không tra.

"Cậu nói đúng, chỉ là tôi đi học trễ, thật ra cũng sắp thành niên rồi."

Khi còn nhỏ, cậu thường có tâm lý lo lắng chia ly ở trường mẫu giáo, sau đó bà ngoại không đành lòng liền để cậu ở bên cạnh vài năm nữa, nên lúc đến trường tiểu học liền muộn hơn một năm so với những đứa trẻ khác.

"A ..." Nghe cậu nói sắp thành niên, Tống Dữ Đường sững sốt một chút, ánh mắt nhìn Mạnh Phiên liền trở nên ái muội hơn, híp híp mắt, nhỏ giọng hỏi: "Cậu chuẩn bị thành niên liền..... chứ gì?"

Mạnh Phiên:.....

"Không có..." Mạnh Phiên đỏ mặt vì xấu hổ, "Tôi chính là mới vừa phân hoá không lâu, không hiểu lắm, nên tò mò....."

"Ha ha bình thường bình thường thôi!" Tống Dữ Đường kéo kéo ghế dựa, tới gần Mạnh Phiên một chút, thần thần bí bí: "Tôi khi mới vừa phân hoá á,

đoạn thời gian kia, còn xem khá nhiều phim AĐ đây!"

Mạnh Phiên:.....

Đã chạm vào vùng mù kiến thức.

"Bất quá tôi cảm thấy đó hả, không cần tiếp xúc quá sớm với đánh dấu tạm thời đâu, tuy rằng chỉ là cần một chút, nhưng nghe nói cứ cần nhiều lần, sẽ chẳng khác nào đã hoàn toàn đánh dấu đâu, tâm lý sinh lý đều sẽ cảm thấy chính mình hoàn toàn thuộc vào Alpha kia! Tôi cảm thấy cái loại cảm giác này siêu đáng sợ! Hơn nữa!!!"

Tống Dĩ Đường quay đầu nhìn xung quanh, chắc chắn rằng không có ai nghe trộm, sau đó mới tiếp tục nói nhỏ vào tai Mạnh Phiên: "Hơn nữa cần nhiều, sẽ rất khó bỏ, sẽ nhện không được muốn tiến đến bước tiếp theo là hoàn toàn đánh dấu, hoàn toàn đánh dấu cậu hiểu không, cứ như vậy rồi như vậy, lúc tôi xem phim kia á, cái của Alpha kia, ờ, siêu lớn luôn! Chúng ta tuổi còn nhỏ, không được!"

(Ờ ờ siêu lớn luôn! :)))

Mạnh Phiên:.....

Nói thực nhờ giọng nói và âm điệu của Tống Dĩ Đường quá mức chân thật, dù cho Mạnh Phiên chưa xem cái phim kia, cũng đều có thể tưởng tượng ra vài thứ, nghe đến sống lưng từng trận lạnh cả người.

Khó trách, khó trách Phí Chuẩn giả bộ muốn mài răng, cố ý tới nhận lời mời, xem cậu muốn làm gì! Nguyên lai đánh dấu tạm thời nghiêm trọng như vậy, số lần nhiều liền bỏ không được! Cậu vốn còn tưởng rằng chỉ là cần một ngụm là có thể tiết kiệm thêm thuốc ức chế.

Có vẻ như Phí Chuẩn thực sự là một người bạn cùng bàn tốt, đã cứu cậu khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Chỉ là cậu đã bị Phí Chuẩn cắn, tuy là lần đầu tiên, nhưng biểu hiện sinh lý ừ

lại phục tùng của cậu đã quá rõ ràng rồi. Mạnh Phiên trong lòng hoang mang rối loạn, trong lúc nhất thời cũng phân không rõ là lo âu do Phí Chuẩn không ở chung quanh, hay là do bị Tống Dĩ Đường hù dọa.

"Ợe —"

Đang mê mang, Tống Dĩ Đường bên cạnh một bộ muốn nôn mửa, dọa Mạnh Phiên nhảy dựng lên.

"Cậu làm sao vậy?"

Tống Dĩ Đường nuốt nước miếng, xoa tay, "Không sao, vừa nghĩ tới mấy bộ phim đó, Alpha thật sự lớn như bện thần kinh, liền ợe —"

(Tưởng em thế nào :v)

"Cậu nếu không uống nước.....yue—"

Nôn mửa có thể lây, bản thân Mạnh Phiên dù đã sớm tưởng tượng trong đầu không ít hình ảnh, cũng không đến nỗi cảm thấy ghê tởm, là nghe thấy Tống Dĩ Đường nôn nôn nôn, cũng nhìn không được ợe theo.

Tống Dĩ Đường:.....

"Cậu đừng học tôi, tôi càng muốn nôn —"

"Cậu đừng trước đi, ợe—"

Thời điểm Phí Chuẩn cùng Thiệu Tri trở về, tiến vào phòng học lớp 1, liền thấy Mạnh Phiên cùng Tống Dĩ Đường đang thi nhau nôn, cũng không biết là nôn cái gì, người trước kẻ sau, thi nhau nôn tới.....

Phí Chuẩn xách theo rất nhiều thức ăn, sững sờ đứng trước cửa lớp, nhớ lại một ít chuyện cũ không mấy tốt đẹp trong quá khứ.

Bóng ma quá nghiêm trọng, anh thậm chí theo bản năng mà cho rằng,

Mạnh Phiên có phải hay không lại ọe vì vị chocolate của anh.....

Thiệu Tri không có bóng ma, trực tiếp xem đến vui vẻ, ngại nói với Mạnh Phiên, liền bắt lấy Tống Dĩ Đường, hỏi: "Tống Dĩ Đường, cậu nôn nữa cái gì? Có bầu hả?"

Câu đùa vừa phát ra, những người xung quanh không chú ý tới nơi này, vẫn đang chăm chỉ giải bài đều nhìn sang.

Cơn ghê tởm của Tống Dĩ Đường bị cắt ngang, thoải mái hơn rất nhiều, trừng mắt nhìn Thiệu Tri, "Tôi có bầu ba cậu ấy, cậu không gọi tôi một tiếng ông nội à?"

Thiệu Tri không biết xấu hổ mà cười: "Ông nội, cho con một ít tiền trả tiền ăn trưa đi."

"Lăn! Thấy Alpha các người tôi liền muốn nôn —"

Lại bắt đầu, Tống Dĩ Đường cảm thấy lúc này có chút không nỡ nhìn thẳng nhóm Alpha thân ái xuân đầy sức sống, khó khăn không đem bọn họ lên tưởng đến những Alpha béo ú trong phim.

Hắn vỗ vỗ Mạnh Phiên, liếc nhau, cả hai đều không nói gì, xoay người chạy.

Không có hắn ở bên cạnh nôn nôn nôn, Mạnh Phiên cũng dễ chịu hơn rất nhiều, dừng lại một chút mới xấu hổ hướng bọn Phí Chuẩn cười cười.

Phí Chuẩn đặt thức ăn lên bục bảo mọi người tự lấy, học sinh các lớp đến học đã reo hò không ít lần.

"Cảm ơn anh Chuẩn! Cảm ơn nhất ban!"

"Đồ ăn ở nhất ban ngon quá, chỉ tiếc năm ngoái tui không chăm chỉ học hành, không thể trở thành học sinh của lớp 1!"

"Ha ha ha, vì kiên thức và thức ăn ngon, tui liền không so đo Chuẩn ca đạt

mắt tiểu ngọt 0 của chúng ta."

"Phí! Bằng cậu mà cũng xứng số đo?!"

Lớp học lại cười đùa vui vẻ, học sinh lớp 1 về lấy đồ liền ngăn người, vừa bước vào lớp đã lùi ra, nhìn bảng hiệu phòng học lại càng sững sờ hơn.

Đây có còn là phòng học lớp 1 không? Mới một buổi sáng mà đã xảy ra chuyện gì thế này? Chuyển tới nhiều học sinh mới thế á?

Phí Chuẩn không tham dự vào náo nhiệt, cầm lên hai phần cơm gà hầm nấm, lại thuận tay mang theo hộp gà rán, trở lại vị trí của mình, đưa cho Mạnh Phôi.

"Ăn cơm trước, ăn xong lại tiếp tục."

Nhìn thấy Phí Chuẩn ngồi xuống, Mạnh Phôi thực rõ ràng mà cảm giác được chính mình cả người đều thả lỏng xuống, giống như có tràn đầy cảm giác an toàn. Loại cảm giác này làm cậu cả người thoải mái, nhưng vừa nghe xong lời Tống Dữ Đường nói, đáy lòng lại có một thanh âm chồm lên nói với cậu: Phải khắc phục! Phải từ bỏ!

"Cảm ơn."

Mạnh Phôi cầm ơn cơm trưa, đoan đoan chính chính đến bên cạnh góc bàn mình, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Phí Chuẩn nhíu mày, buổi sáng vẫn còn tốt, hận không thể cùng anh dựa vào nhau, thế nào bỗng nhiên lại như vậy?

"Tống Dữ Đường nói gì với cậu? Hai người cùng nhau nói xấu tôi?" Phí Chuẩn cười hỏi.

"Không có không có! Anh xác thật là người tốt mà!"

Phí Chuẩn:.....

Tại sao nghe thế nào cũng không giống được phát thế người tốt vậy?

Buổi chiều học không được bao lâu, đến tiết thứ 3 buổi chiều đại hội thể thao hoàn toàn kết thúc, học sinh lớp 1 lần lượt về lớp, các bạn học khác "tú hú chiêm tổ" cả một ngày rất không muốn rời đi, thập phần lưu luyến mà từng bước một xoay người rời khỏi lớp 1.

Tiết học cuối cùng lại là tiết tự học, Phí Chuẩn có thể cảm thấy Mạnh Phiên không tới gần chính mình, nhưng ánh mắt thường thường sẽ dừng ở trên người anh, sự ỷ lại không muốn xa rời như vậy thực sự làm anh rất thỏa mãn và vui sướng.

Tuy nhiên, sau bữa ăn xế chiều, khi anh trở lại học vào buổi tối, Phí Chuẩn liền nhìn thấy Mạnh Phiên đang ngồi một mình trên ghế ở cửa sau!

Một ghi chú lại được để lại trên bàn của anh:

[Kỳ thi hàng tháng sắp đến! Em muốn tặng tổc! Nên đã xin thầy cho ngồi ở phía sau bé quan hai ngày, anh cũng cố lên!]

Phí Chuẩn:.....

Lý do cũng giống như lần trước không hơn không kém ...

Sau khi Tiểu Beta phân hóa thành Tiểu Omega, càng làm cho anh bối rối không biết trong đầu cậu đang nghĩ gì.

Phí Chuẩn cũng không tức giận, đứng ở một bên, xa xa nhìn Mạnh Phiên ở cửa sau liếc mắt một cái.

Điều khác biệt so với lần trước là dù Mạnh Phiên ngồi xa đến mấy, cậu ấy cũng không tập trung vào làm bài tập, cũng không cùng nhóm Alpha ở phía sau mỉm cười ngọt ngào, ngược lại cũng đang nhìn anh.

Ngay lúc hai mắt chạm nhau, Mạnh Phiên xấu hổ, ảo não vì chính mình thật

thiếu tự chủ, giận dữ vì đầu óc hỗn loạn vào xoát đề.

Cậu nguyên bản cảm thấy, Phí Chuẩn cũng không đi đâu xa, mọi người đều ở trong phòng học, cậu có thể nhìn thấy Phí Chuẩn hẳn là được rồi, tốt nhất đừng nên ngồi gần quá như vậy, lúc nào cũng ngửi được hương vị của anh ấy, thì còn cái thế nào được chứ?

Nhưng sự thật chứng minh, chưa đến một nửa tiết tự học buổi tối, Mạnh Phiên đã nhìn không được.

Cậu cảm thấy chính mình thật yếu ớt, thật hư không, rất chỉ là ủy khuất, muốn ngửi vị chocolate, mà tốt hơn hết là muốn được ôm một cái vào lòng.

Sự lơ lửng như vậy sẽ chỉ khiến cậu thêm mất tập trung, vô tâm học tập, như thế nào có thể thi cử được nữa?

Rồi rằm hết lần này đến lần khác, trong khi Lăng Di quay đầu viết lên bảng đen, Mạnh Phiên ôm bài thi của mình, ngồi xồm trên mặt đất, chạm rai thấp người bước đi.

Các học sinh ở hàng 1 và hàng 2 gần hành lang liền trở mắt nhìn Mạnh Phiên ngồi xồm lắc lư đi về phía trước như một chú vịt nhỏ.

Phí Chuẩn cũng đang thất thần, anh đang suy nghĩ xem mình có thể dùng lý do gì để dụ Mạnh Phiên ở lại nhà anh hai ngày này. Đối với tình hình hiện tại của Mạnh Phiên, anh thực sự lo lắng khi để cậu ấy ở trong ký túc xá.

Hai ngày trước đại hội thể thao, hai người bạn cùng phòng của cậu ấy đã xin nghỉ phép, tối nay có thể họ sẽ trở lại. Nếu Mạnh Phiên lại xảy ra chuyện gì, anh cũng không có cách nào tiến vào ký túc xá của Omega, huống chi Mạnh Phiên tình huống này, tốt nhất không nên để người khác biết.

Điện thoại rung lên, Phí Chuẩn lén lút liếc nhìn, đó là tin nhắn của anh trai anh.

[Anh đã chuyển đến căn hộ của công ty, đầu bếp, tài xế và bảo mẫu đều để

lại cho em, chăm sóc tốt bạn nhỏ cùng bàn. **】**

Phí Chuẩn: ...

Trong lúc không nói nên lời, Phí Chuẩn xoa xoa thái dương, khi đưa tay xuống thì bỗng nhiên đụng phải một cục lông xù xù, giật mình kinh ngạc một chút.

Quay đầu lại, liền thấy Mạnh Phỉên đang ngồi xổm bên cạnh mình, ngược mặt nhìn anh, ánh mắt đáng thương vô cùng.

Phí Chuẩn vui vẻ, nhỏ giọng hỏi: "Đã trở lại?"

Mạnh Phỉên hít sâu mấy hơi, ngửi được hương vị chocolate nhàn nhạt trên người anh, vui sướng.

"Em cảm thấy, chúng ta cũng chẳng ngồi cùng bàn với nhau được mấy này nữa í, nên phải biết quý trọng cơ hội này."

"Đúng thật."

Phí Chuẩn cười nhẹ, đứng dậy để cậu vào.

Cả lớp chăm chú theo dõi từng động tác nhỏ của họ, chưa thật sự luôn.

Sau khi tự học buổi tối kết thúc, Mạnh Phỉên ngồi yên ở chỗ ngồi, nhìn Phí Chuẩn thu thập đồ đạc, trong lòng lại bắt đầu hoảng.

Cậu không muốn quay lại ký túc xá, tối nay các bạn cùng phòng sẽ về, họ đều là những người xa lạ, khả năng ngủ không được. Đêm nay nếu lại không thoả mái, cũng không thể không kiêng nể gì gọi điện thoại cho Phí Chuẩn, Phí Chuẩn cũng không thể chạy tới giúp cậu.

Cậu tối nay phải làm thế nào đây?

Mạnh Phỉên từ trước đến nay vẫn luôn rất độc lập, nay bị sự mềm yếu của

chính mình dọa rồi, vừa bực bội lại ủy khuất.

Phí Chuẩn nhìn cậu mặt đầy đáng thương, xoa xoa sau đầu, cũng giả bộ đáng thương vô cùng nói.

"Cậu có thể đến nhà tôi ở hai ngày này không? Anh cả của tôi gần đây đi công tác xa. Một mình tôi ở trong căn nhà lớn như vậy. Rất tối, tôi rất sợ a~."

Mạnh Phiên: ...

Âm dương quái khí, kình dị đáng thương, Là thật sự tồn tại sao?

"Thiệt hay giả....." Mạnh Phiên không quá tin.

Phí Chuẩn cười, nghiêm túc nói: "Thật sự, tôi cũng đáng thương lắm. Chả mẹ tôi quanh năm không ở nhà, anh cả vẫn luôn chăm sóc tôi. Bây giờ anh cả không có ở đây, cả nhà rất quanh quẽ."

"Chắc chắc, mánh A còn có thể sợ cái này à?" Mạnh Phiên một bên nói, một bên bỗng dưng cảm thấy tự tin hẳn, đứng lên, giãn gân cốt một chút, liền thoải mái.

Phí Chuẩn tỏ vẻ vui mừng, gật gật đầu, đi đến cửa phòng học chờ cậu.

Này không khéo sao!

Mạnh Phiên mỉm cười, vui vẻ ra theo, "Vậy thì em sẽ đi với anh, nhưng hình như phụ huynh cần phải nộp đơn xin thi học sinh nội trú mới có thể ra ngoài."

"Không sao, để đại ca nộp đơn sau."

"Phí đại ca không phải đi công tác rồi sao?"

"... gửi online, giống nhau."

Mạnh Phiên à một tiếng, không có suy nghĩ sâu xa, cũng không muốn suy nghĩ sâu xa gì.

Lúc này, cậu không muốn quan tâm đến lý do tại sao Phí Chuẩn bảo cậu đến ở cùng, chỉ cần không ném cậu ở trong trường một mình, đi chỗ nào đều được.

Ngồi vào xe Phí gia, đêm nay thật là tài xế tới đón, không phải Phí Thừa, Mạnh Phiên mới tin một nửa.

"Hôm nay Tống Dĩ Đường cùng cậu nói cái gì?"

Mạnh Phiên bĩu môi, chọn chọn từ ngữ mới nói: "Hắn nói, đánh dấu tạm thời nhiều lần, sẽ nhện không được, muốn đánh dấu hoàn toàn."

Phí Chuẩn nhường mày, lên tiếng.

"Xác thật là như thế, hiện tại sợ?"

Mạnh Phiên cúi đầu, chọc chọc đùi chính mình, nhỏ giọng nói: "Em có chút sợ hãi, em không muốn thành nghịện."

Phí Chuẩn nhìn cậu là thật sự sợ hãi, đầu quả tìm tê rần, xoa xoa cái ốt cậu, nói: "Sẽ không, tối hôm qua là ngoài ý muốn, về sau sẽ không."

Mạnh Phiên không trả lời.

Cậu hôm nay vẫn luôn trốn tránh một vấn đề, không thể để cho Phí Chuẩn cần thường xuyên, nhưng những loại thuốc ức chế thông thường đối với cậu đều vô dụng, vậy phải làm sao bây giờ?

"Tôi đã nói với anh cả, anh nói, chờ anh trở về, lần này sẽ đưa cậu đến bệnh viện lấy mẫu, tùy chính một lô thuốc ức chế độc quyền cho cậu. Đừng sợ, cậu sẽ không cần luôn bị đánh dấu tạm thời đâu. "

Nghe vậy, Mạnh Phiên giật mình quay lại nhìn anh, nhất thời không biết nên

nói gì.

"Em ..." Mạnh Phiên bực bội cào chân, "Tùy chính không phải rất đắt sao? Hay là quên nó đi ..."

Phí Chuẩn âm ừ, "Được, vậy quên đi. Cậu cũng không thể tìm được Alpha khác có thể đánh dấu cậu, vậy với tư cách là bạn cùng bàn tôi đành phải miễn cưỡng giúp đỡ cậu, cần cậu thường xuyên, khiến cậu không thể thoát khỏi tôi, thế nào?"

Mạnh Phiên: ...

"Không tốt lắm"

Phí Chuẩn cười, "Nhìn xem, trong lòng cậu đã có đáp án rồi."

Mạnh Phiên cúi đầu, cậu chưa bao giờ nghĩ tới điều này, cậu vốn chỉ cho rằng tuyến thể bị tổn thương sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền mua thuốc ức chế, nhưng ngược lại, lại phải tốn nhiều tiền hơn.

"Cảm ơn, em đã sắp trưởng thành rồi, sau này nhất định sẽ báo đáp anh và Phí đại ca!"

"Được rồi, về sau chậm rãi báo đáp, không vội."

Phí Chuẩn xoa sau đầu Mạnh Phiên an ủi, trong lòng lại vì câu nói của Mạnh Phiên mà tưởng tượng linh tính.

Có câu gì ấy nhỉ? Lấy thân báo đáp có phải không?

Chương 38: Căn nhà

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phiên đã lên rất nhiều kế hoạch trong tương lai, chẳng hạn như thực hiện các kế hoạch vừa học vừa làm sau khi được nhận vào đại học, kiếm tiền sớm để trả nợ cho Phí gia vì sự giúp đỡ của nhà anh ấy bây giờ.

Phí gia tuy là người giàu nhất Hoa thị, không thiếu tiền bạc, nhưng tóm lại là làm người phải biết cố ơn tất báo.

Sau khi lập kế hoạch, Mạnh Phiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, bớt áp lực nặng nề hơn, lại tưởng tượng hai ngày này buổi tối đều có thể cùng Phí Chuẩn làm bạn, tâm tình cũng tốt lên nhiều.

Omega trong thời kỳ đặc biệt rất miễn cảm, Mạnh Phiên không thể tiếp nhận tin tức tố của những Alpha khác, cậu cũng không quên rằng trong biệt thự Phí gia, có hai tin tức tố bá đạo của Alpha có thể làm ảnh hưởng đến cậu.

Nhưng bây giờ cậu đã được đánh dấu tạm thời, đối với các tin tức tố khác hẳn sẽ rất bài xích.

Mạnh Phiên rất thận trọng, trước khi vào cửa, cậu lặng lẽ đứng sau Phí Chuẩn, duỗi tay trộm kéo vạt áo anh, từng bước một chậm rãi đi vào, cố gắng kiểm tra xem bên trong có mùi vị làm cậu không thể chịu nổi không, nếu sự bài xích khiến cho cơ thể cậu không thoải mái, cậu liền chuẩn bị quần lấy quần áo của Phí Chuẩn rồi mới đi vào.

Cửa vừa mở ra, Mạnh Phêên một chân mới vừa bước vào, liền sững sờ.

Căn phòng tràn ngập hương hoa tươi mát, sạch sẽ và không hề trộn lẫn mùi vị tin tức tổ của bất kỳ ai.

Theo lý thuyết, ngay cả khi Alpha có tâm trạng ổn định mỗi ngày, không tập thể dục, không rò rỉ tin tức tổ, thì ở nơi người đó thường ở vẫn ít nhiều sẽ có mùi tin tức tổ thuộc về họ.

"Đừng sợ. Anh cả biết cậu đang trong thời kỳ đặc biệt, trước khi đi còn dặn dò dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, xịt khử mùi, cắm hoa. Hiện tại cậu thấy ổn không?" "

Cảm giác được vật áo bị kéo, Phí Chuẩn mỉm cười, cảm giác như có cái đuôi nhỏ phía sau, xoay người kéo Mạnh Phêên vào.

Mạnh Phêên hơi choáng váng khi nghe những lời đó, cảm thấy trong lòng như có một luồng điện ấm áp trào dâng.

Cậu luôn cảm thấy đèn đây có thể gây rắc rối cho người khác, trong tiềm thức sẽ luôn thận trọng, không ngờ Phí đại ca lại suy xét cẩn thận, chi tiết cổ cậu đến như vậy.

Gật đầu tỏ vẻ mình đang rất tốt, Mạnh Phêên hắc hắc cười một chút, tâm tình vui vẻ.

"Phí đại ca cũng cẩn thận ghê. Xem ra, chỉ cần anh ấy cố gắng theo đuổi Lăng lão sư, sự tin tưởng sẽ không tệ lắm."

Phí Chuẩn cũng cười, anh cũng không hiểu lắm, đại ca kỳ thật rất biết chăm sóc người khác, nhưng không biết vì cái gì đến khi biểu đạt ra liền sẽ trở nên kỳ kỳ quái quái.

"Tiểu Chuẩn đã về rồi, bạn cùng bàn nhỏ cũng tới hả, hai đứa đêm nay bữa ăn khuya muốn ăn cái gì?"

Ngô thắm từ phòng bảo mẫu đi ra, bà ở nhà Phí Chuẩn từ khi anh còn là một đứa trẻ, nên coi Phí Chuẩn cũng giống như con mình, rất nhiệt tình hòa ái.

Phí Chuẩn cùng bà chào hỏi, lại hỏi Mạnh Phiên, "Đêm nay còn muốn ăn chả giò chiên không?"

Mạnh Phiên cũng chào Ngô thắm, cậu hơi xấu hổ khi nói muốn ăn gì khi ở nhà người khác, quay đầu lại nhìn Phí Chuẩn, hai tay mắt tự nhiên mà chà xát vào nhau.

"Em có thể ăn bánh kem sô cô la không?"

Giọng cậu không lớn, chỉ đủ để Phí Chuẩn nghe thấy.

Phí Chuẩn nhất thời bật cười, Mạnh Phiên muốn ăn thứ có vị chocolate, anh còn có thể nói không sao? Tất nhiên là không thể cự tuyệt.

"Đương nhiên có thể."

Chờ bọn họ thưởng lượng xong, nói cho Ngô thắm, Ngô thắm thều chít nhìn ngạc rất cảm.

Gần mấy năm qua, bởi vì Phí Chuẩn bài xích, trong phòng bếp Phí gia, dù chỉ là một tí tẹo chocolate đều tìm không ra! Đêm nay cứ nhiên lại muốn một cái bánh kem chocolate!

Ngô thắm nhìn Mạnh Phiên liếc mắt một cái, cười tủm tỉm, cảm thấy đây là một dấu hiệu tốt, xoay người liền đi chuẩn bị. Dù cho chỉ là tạm thời, lúc đi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, bà cũng cảm thấy siêu cấp vui vẻ!

...

Sau khi tắm xong, một bữa khuya thơm phức đã được đặt trên bàn cà phê nhỏ bên ngoài phòng khách, mùi sô cô la thoang thoảng khắp nhà khiến người ta sáng khoái hơn.

Mạnh Phiên tùy ý lau dầu vài cái, gấp không chờ nổi chạy vội qua, nhìn thấy khối bánh kem chocolate còn cháy nóng hằm hập, thêm đến liếm liếm miệng.

Ở bên cạnh bữa khuya, còn có một chiếc điện thoại di động quen thuộc.

Mạnh Phiên nướng mày, bắt chéo chân ngồi xuống ghế sofa, vừa mở trò chơi vừa ném đồ ăn ngon, Thiệu Trì và những người khác đã kéo cậu đi tổ đội.

"Tối Tiểu Mạnh Phiên, mở mic, mở mic." Thiệu Trì ngao ngao gào.

Mạnh Phiên mở mic, cắn một miếng bánh, thấy trên màn hình chỉ có ba người, không nhìn thấy Phí Chuẩn, liền cau mày hỏi: "Phí Chuẩn đâu?"

Thiệu Trì và Chu Nhất Khai như nguyện được nghe giọng nói ngọt ngào của Mạnh Phiên, sắc mặt cứng đờ.

Rất cuộc, ai lại nguyện ý nghe tiểu ngọt ở mình thích mở miệng ra cái chính là tìm một tên Alpha khác đâu? Thật đáng ghét mà!

"Đây." Nhân vật của Phí Chuẩn online, theo thường lệ mở mic nói một tiếng.

Mạnh Phiên mỉm cười, trái tim cậu cảm thấy nhẹ nhõm, sở cô la trong miệng cũng trở nên ngọt ngào hơn.

Thiệu Trì than thở: "Ài, hâm mộ Chuẩn ca ghê, có tiểu ngọt ở nhớ thương, nếu một ngày nào đó buổi tối tôi không online một phút, không biết có ai nhớ thương tui không đây."

"Chúng ta tự sưởi ấm cho nhau, cho nhau nhớ thương." Chu Nhất Khai đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

"Lăn! Alpha khô khan xấu xí thì có gì mà nhớ thương."

"Chắc chắc, cậu tội gì phải tự mắng chính mình thế."

Phí Chuẩn mặc kệ hai người kia làm nhảm, nhấp một ngụm sữa, vệt sữa trên khóe miệng cũng theo đó mà nở nụ cười.

"Phải không? Liên ở cách vách, nhớ thương tôi thì có thể tới tìm tôi."

Mạnh Phiên:.....

Thật ra cũng chẳng nhớ thương tới mức đó đâu.

"Anh ăn bánh kem chocolate chưa? Ngon lắm á." Mạnh Phiên lái sang chuyện khác.

Phí Chuẩn cười, ngữ khí mang theo một tia sùng nịch, "Tôi không thích ăn, chỉ làm cho cậu ăn thôi."

"Dây dưa xong chưa? Mau chuẩn bị! Bắt đầu rồi!" Cái miệng chua ngoa của Thiệu Tri nháy vào ngắt lời bọn họ.

Liên ở cách vách, còn muốn ở đây mở mic người một câu ta một câu, là cái tật xấu gì, cố ý rải thức ăn chỗ chỗ à?

Tuy nhiên, sau khi vào game, Thiệu Tri cũng không vui sướng hơn là bao.

Mạnh Phiên đang ăn bánh sô cô la, trong lòng lại nghĩ đến tin tức tổ vị chocolate của Phí Chuẩn, trong trò chơi vẫn luôn chạy theo Phí Chuẩn, cũng không biết làm sao lại như vậy, rõ ràng bốn người một đội, nhân vật trên màn hình cũng là giả, nhưng chính cậu lại nhìn không được cứ muốn nhìn chăm chăm Phí Chuẩn.

"Phí Chuẩn, anh có pepsi không?"

"Có, lại đây lấy."

"Phí Chuẩn, anh đâu rồi? Em tìm không thấy anh, em xem tọa độ rõ ràng là ở

rất gần mà."

"Tôi ở dưới lầu, cậu ở đó chờ, tôi đi lên."

Thiệu Trì:.....

Chu Nhất Khai:.....

"Em nói này, tiểu Mạnh Phiên bám anh từ khi nào vậy, em nhớ lần đầu tiên chúng ta chơi cùng nhau, em ấy chỉ lo nhặt đồ vật, ai cũng không để ý tới mà."

"Ài nói cũng không phải, lần thứ hai em ấy cũng chỉ lo giết địch, ai cũng đều không để ý tới luôn."

Mạnh Phiên nghe đến mặt đỏ bừng, để nhân vật ngồi xồm ở chân tường, đến bàn cà phê uống ly sữa lạnh, ừng ực ừng ực uống hơn phân nửa ly mới giảm bớt sự ngượng ngùng xuống.

Khi cậu quay lại trò chơi, Phí Chuẩn lại không thấy đâu!

"Thiệu Trì!"

Nghe thấy tiếng gọi của tiểu ngọt Ồ, Thiệu Trì hai mắt tỏa sáng, "Êi êi êi! Anh ở đây nè! Có chuyện gì á ~"

"Phí Chuẩn đâu? Anh ấy chết rồi sao? Như thế nào lại không thấy đâu nữa rồi?"

Thiệu Trì:.....

Vạn tiễn xuyên tâm bất quá cũng chỉ đến thế.

Chu Nhất Khai ở một bên ha ha ha cười nhạo, tự mình đa tình bất quá cũng chỉ như vậy thôi!

"Chuẩn ca ở dưới lầu giết địch ấy,"

"À à à."

Mạnh Phiên yên tâm, tiếp tục nhặt đồ.

Phí Chuẩn đều nghe thấy được, một mình ở trong phòng cười đến khóe miệng hận không thể kéo đến tận mang tai.

Không hề có cảm giác thỏa mãn khi chơi, chơi được một ván, Thiệu Tri cùng Chu Nhất Khai cũng chẳng còn hứng thú nữa, không muốn lại ăn cầu lương. Vẫn dĩ chính là chơi cùng bọn họ, nên giờ hai người kia không chơi, Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên cũng liền thoát game, chuẩn bị ngủ.

Mạnh Phiên leo lên giường, xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lại, tắt đèn, toàn bộ không gian dường như yên tĩnh hơn, yên tĩnh đến mức cậu cảm thấy mình rất trống trải.

Cậu quần chặt chần bông vào người, nhắm mắt lại một lúc, mở ra, vẫn không thoải mái, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

(Thiếu một người làm ấm giường á chừng)

Liên tục trần trọc, lặp đi lặp lại, mãi đến muộn rồi, Mạnh Phiên không thể chống lại cơn buồn ngủ sinh học nữa mới ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Mạnh Phiên vẫn dĩ ngủ không ngon, bị buồn tiểu đánh thức. Mơ mơ màng màng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, thời điểm ra khỏi nhà vệ sinh, cái mũi dường như cảm nhận được mùi gì, ngửi ngửi, liền ngửi ra được vị chocolate làm cậu yêu thích.

Hai mắt khép hờ, cả người nửa mê nửa tỉnh, cậu bước tới cửa, kéo cửa, mũi dựa vào khe cửa, như ngửi được mùi sô cô la như có như không.

Thật tốt.

Mạnh Phiên luyến tiếc rời đi, đứng ở cửa phòng mình trong chốc lát, mở màn sấp ngủ, liền chồm rãi ngồi xổm xuống, đặt mông ngồi ở cửa, dựa vào khung cửa, lại ngủ thiếp đi.

Sau khoảng nửa giờ, đêm tháng 10 trời lạnh. Mạnh Phiên rùng mình một cái, run lên một chút, hơi hơi mở mắt ra, lại mở hờ.

Vì cái gì mình lại ở cửa nhỉ? Sao không đi vào ngủ?

Cậu đứng dậy, mở cửa, híp mắt theo mùi hương nhìn ra một cánh cửa khác.

Mạnh Phiên sững sờ quay đầu nhìn lại phía sau, không đúng, vừa rồi không phải cậu đi vào bằng cánh cửa kia sao? Như thế nào lại đi ra nhỉ?

Quá buồn ngủ, lại có chút lạnh, có chút tức giận, Mạnh Phiên lại mở cửa, căn phòng tối om, cậu sờ soạn tới mép giường, lộ cốc một chút chui vào ổ chăn ấm áp, rồi ôm chặt lấy chăn, hờ hờ chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, cậu đã có một giấc mộng phi thường tốt đẹp, trong mộng có một cái bánh siêu lớn, mới ra lò, một cái bánh kem còn ấm nóng to bự, sờ với cả người cậu còn to hơn nhiều.

Cậu mừng quá, ngửi thấy mùi thơm của sô cô la, vui vẻ mở rộng vòng tay, trèo lên bánh, chộp lấy chiếc bánh to, do dự không biết nên cắn ở đâu thì tốt hơn.

Hay cứ cắn ở một bên trước vậy, bánh kem lớn như thế, phải mau cắn một miếng khi nó hãy còn nóng, không được quá tham lam phải không?

Thật là thơm.

Cắn một miếng phải nói là ngọt chết người.

Ngoài —

"Ngao....."

Chiếc bánh kem chocolate phát ra một tiếng hét thảm thiết!

Mạnh Phiên giật mình tỉnh giấc, từ trong ổ chăn nháy dựng lên, nhìn thấy Phí Chuẩn bên cạnh, sững sờ!

Trời vừa rạng sáng, Phí Chuẩn là bị cắn tỉnh, nhìn đến Mạnh Phiên ở trên giường anh, cũng sợ ngây người.

Hai người nhìn nhau chằm chằm, không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Phí Chuẩn nới lỏng áo ngủ, liếc nhìn bờ vai của mình, gia hỏa này, xuyên qua lớp áo ngủ, cắn anh một vết dấu răng vừa sâu vừa ngay ngắn ...

"Răng của cậu tốt thật đấy," Phí Chuẩn nói.

Mạnh Phiên: ...

Mạnh Phiên nghiêng đầu ngốc manh, đôi mắt hầy còn ngái ngủ, tay ôm chăn bông, rất là vô tội, "Đây là ... giường của anh hay là ... giường của em?"

Làm rõ ràng cái này, mới có thể xác định nời này là của ai.

Phí Chuẩn quay đầu nhìn lướt qua đồ trang trí trong phòng, sau đó mỉm cười, "Giường của tôi."

Cái nời này nặng quá, Mạnh Phiên trợn mắt, không tìm được lý do nào phản pháo, đổ mặt ngời trên giường, rồi nhánh chóng bò xuống.

"Em xin lỗi, em xin lỗi! Em chỉ là mơ thấy một chiếc bánh sô cô la siêu to siêu thơm ... nó lớn như vậy nè..... còn mềm mại....."

Mạnh Phiên có chút nói năng lộn xộn, đứng ở mép giường, nhắm mắt ngủ người, thơm quá.

Đây là lần đầu tiên cậu đến phòng Phí Chuẩn. Nguyên lai đây là phòng của

Phí Chuẩn, chần của Phí Chuẩn, đều thơm như vậy, thật nhiều thật nhiều hương vị chocolate.

Mạnh Phiên thêm đến nuốt một ngụm nước miếng, tầm mắt theo bản năng rơi xuống tuyến tể sau cổ của Phí Chuẩn.

Hương thơm sô cô la là được tạo ra ở đó, nếu mình gặm một ngụm, nhất định ăn rất ngon.

Phí Chuẩn:.....

Anh lần đầu tiên nhìn thấy một Omega như hổ rình mồi mà nhìn chằm chằm vào tuyến tể của Alpha như thế?!

Nếu không phải hai người không dựa vào đối phương đủ gần, nếu mà là gấu gao dựa vào nhau, khả năng Mạnh Phiên cắn không phải bờ vai của anh, mà là cổ nhỉ?

"Ồ, hóa ra cậu cũng muốn mài răng à?" Phí Chuẩn bật cười.

Mạnh Phiên sững sốt, vội vàng lắc đầu, "Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Có thể là mộng du! Đêm nay anh nhớ khóa kỹ cửa nhé! Em cũng không biết mình sau khi phân hoá thành Omega lại muốn ăn tiểu Alpha mà!"

Xấu hổ đến không nói nên lời, muốn chết quách đi cho xong!

Mạnh Phiên không thể chịu được ánh mắt của Phí chuẩn, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Chờ cậu đi ra ngoài, Phí Chuẩn liền ngồi trên giường sững sờ một mình rất lâu, mãi sau mới tìm lại lý trí, sắc mặt trở nên cứng ngắc, đấm mạnh xuống giường.

Phế vật! Cắn một ngụm vào bả vai mà thôi! Gào cái gì?!

Nếu biết là Mạnh Phiên đang cần anh, anh đã nhịn xuống, thừa cơ tình dục ôm lấy Omega nhỏ vào lòng rồi!

Chương 39: Chửi bới

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phiên trước sau không hề suy nghĩ cần thận lý do chính mình tại sao lại xuất hiện trên giường của Phí Chuẩn, nhưng cậu dám cam đoan là mình không cố ý, nhưng phòng chừng Phí Chuẩn không tin.

Trong khi ăn sáng, Mạnh Phiên nói xin lỗi Phí Chuẩn một lần nữa, sau đó liền không nói chuyện, yên lặng cúi đầu ăn sáng, rất chi là xấu hổ.

Phí Chuẩn trộm nhìn cậu, dần từ ảo não biến thành lo lắng — sợ bởi vì chuyện này, ngược lại đem Mạnh Phiên đẩy ra xa.

Với tính cách thận trọng, không muốn phiền toái người khác của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn hoàn toàn cố lý do hoài nghi, trong lòng Mạnh Phiên giờ phút này cố thể hay không đang suy nghĩ đến việc không ở lại đây đêm nay.

Mạnh Phiên thực sự đang cân nhắc điều đó, nhưng cậu đồng thời cũng không thể không suy xét đến trạng thái ý lại của mình, cân nhắc lợi hại.

Vào sáng sớm trước 6 giờ của tháng 10, bầu trời đã không quá sáng lại đột nhiên trở nên tối hơn, Phí Chuẩn nghe thấy tiếng hạt mưa đập trên cửa sổ kín sát đất.

Quay đầu nhìn xung quanh, không biết từ lúc nào bên ngoài đã mưa to như trút nước, mưa nghiêng ngả, cây cối trong sân cũng rung rinh, cố thể thấy

được hôm nay gió không nhỏ.

Trời mùa thu se lạnh, đã đến lúc phải diện thêm quần áo.

"Hôm nay hạ nhiệt. Nếu cậu cứ mặc áo tay ngắn sẽ rất lạnh. Để tôi lấy cái áo hoodie cho cậu nhé?"

Mạnh Phien sững sốt, ngẩng đầu nhìn Phí Chuẩn liếc mắt một cái.

Thành thật mà nói, không khí trên bàn ăn hôm nay quá xấu hổ, cậu thiếu chút nữa cho rằng Phí Chuẩn bị cậu cắn đến tụt bết, nghe được ánh chủ động hỏi, còn nhẹ nhàng thờ ra.

Mỗi lần cậu ở Phí gia, quần áo thay vào buổi tối sẽ được một dì cầm đi giặt sạch hong khô, Mạnh Phien cúi đầu nhìn quần áo của mình, sạch sẽ thơm ngào ngạt.

"Không cần, em không sợ lạnh."

Phí Chuẩn cau mày, "Hiện tại cậu đang trong tình trạng đặc biệt. Vẫn cần giữ ấm một chút thì tốt hơn."

Mạnh Phien nghĩ cũng có lý, dù sao cũng vẫn đang trong thời kỳ đặc thù, đừng lại làm bản thân mình không thoải mái.

Chờ Phí Chuẩn đưa cho cậu cái áo hoodie, Mạnh Phien vừa nghĩ liền đánh chết cũng không muốn cự tuyệt nữa, nhưng trên mặt vẫn bày ra biểu tình nhàn nhạt, tin tức tổ của Phí Chuẩn kia!

Cảm giác an toàn tràn đầy, nói vậy mặc cả ngày là có thể full đầy năng lượng rồi!

Mạnh Phien thân hình so với Phí Chuẩn gầy yếu hơn rất nhiều, Omega mặc quần áo của Alpha, tóm lại là có chút to to rộng rộng, cậu thay quần áo xong liền đi ra cho Phí Chuẩn xem.

"Có chút lớn."

Phí Chuẩn mắt nhìn mà trái tim bốc lửa, trong mắt tràn đầy ý cười, "Cũng may, giữ ấm là được."

"Đúng đúng," Mạnh Phiên gật đầu đồng ý, có vị chocolate là được, liền tính to đến phết đất cũng không có vấn đề gì.

Thay xong quần áo của Alpha, Mạnh Phiên đứng bên cạnh Phí Chuẩn tâm trạng càng thêm vui vẻ, cũng không còn rồi rấm vự cắn Phí Chuẩn sáng hôm nay nữa, tâm tình cực kỳ tốt.

Thấy cậu không nhắc lại chuyện đó, Phí Chuẩn tự nhiên cũng không nói nhiều.

Ngày mai là kỳ thi tháng, Mạnh Phiên tập trung học bài ngay sau khi đến trường. Bài đọc buổi sáng là môn ngữ văn, chính là dùng ngâm nga văn thơ để ngộ ra một ít ý nghĩa bên trong.

Thiệu Trì ngáp mấy cái, lắc lư mà từ cửa phòng học tiến vào, vốn đang định cùng Phí Chuẩn Mạnh Phiên chào hỏi, liền nhìn đến áo khoác trên người Mạnh Phiên, một câu Đm nghẹn luôn ở trong cổ họng, cả người lập tức thanh tịnh.

Hắn sững sờ ở cửa, nhìn chằm chằm Phí Chuẩn, nghiêng đầu nhe răng mà, ánh mắt đủ các loại ám chỉ.

Phí Chuẩn cười nhạt, ngoài miệng vẫn tiếp tục ngâm nga không dừng.

Thiệu Trì tức khắc trong đầu có một vạn con thỏ nê mã chạy qua chạy lại như điên, chạy về chỗ ngồi trong trạng thái vô cùng điên cuồng, lấy ra điện thoại di động phun trào với Chu Nhất Khai.

Thiệu Trì: 【 Bọn họ khẳng định đã làm cùng nhau! Khẳng định làm xong rồi! Khẳng định ở bên nhau rồi! 】

Chu Nhất Khai: 【 Ai cơ? 】

Thiệu Trì: 【 Chuẩn ca cùng Mạnh Phiên! Mạnh Phiên mặc quần áo của Chuẩn ca! Túc ghê! 】

Chu Nhất Khai: 【 Chỉ thế? Chỉ thế thôi à? Mà y cũng không phải chưa từng mặc quần áo của tao sao? 】

Thiệu Trì: 【 Lăn! Này không giống nhau! Mà y không biết Chuẩn ca ảnh có thời ở sạch hủ! Không ai có thể mặc quần áo của ảnh, nếu ai mặc chỉ một chút thôi, ảnh liền đem bộ quần áo kia trực tiếp vứt bỏ! 】

Thiệu Trì: 【 Chết tiệt! Mà y căn bản không hiểu đâu, cái áo hoodie kia năm trước Chuẩn ca vẫn luôn mặc, ảnh thích nó lắm, không có khả năng tùy tiện đưa cho người khác hiểu không? 】

Chu Nhất Khai: 【 a a a a a..... Ờ ờ. 】

Chu Nhất Khai: 【 Tao đã sớm đoán trước được cái này rồi, mà y làm gì mà rống lên kinh thế, thật không có tiền đồ. 】

Thiệu Trì: 【.....】

Sau khi suy nghĩ một chút, Thiệu Trì đột nhiên mắt híp, bỏ điện thoại xuống đi đọc sách sáng.

Tiết đọc sớm kết thúc, chờ hấn lại cầm lấy điện thoại, trên diễn đàn đã xuất hiện một tin nóng kinh thiên động địa.

【Sốc! Phí Chuẩn nộp giấy xin ngoại trú cho Mạnh Phiên! Phí Chuẩn và Mạnh Phiên có một chân! 】

Lâu chủ: 【 Úi trùi ui! Tui vừa rồi đến văn phòng tiếng Anh, nhìn thấy Phí Thừa nộp giấy xin ở ngoại trú cho Lăng Di lão sư! Tui nghĩ lại thấy có chút sai sai, Phí Chuẩn không có ở ký túc xá mà, liền trộm liếc mắt một cái, kết quả!!! Cư nhiên là xin cho Mạnh Phiên!!! Mạnh Phiên sống ở nhà Phí Chuẩn

đó!!!]

Lầu 1: 【 Giống hàng phía trên kêu một câu úi trùi ui, Phí Chuẩn giống như đã thành niên, Mạnh Phiên còn chưa nhỉ?! 】

Lầu 2: 【 Bẹp cái mông chờ lát nữa lại đến úi trùi ui. 】

Lầu 3: 【 Tôi là bạn cùng phòng của Mạnh Phiên này, tối hôm qua Mạnh Phiên không trở về nhé, thật luôn. 】

Lầu 4: 【 Ăn dưa quá muộn, tui cũng không biết Mạnh Phiên đã xin vào ký túc xá khi nào á, bạn cùng phòng lầu trên ơi, hôm mộ bạn ghé, thỉnh mở một topic kể cho bọn tui về cuộc sống hằng ngày của Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ đê, tui hứa sẽ follow một năm luôn. 】

Lầu 5: 【 Ủây, thật muốn nghe sao? Cảm giác duy nhất của tôi là, Mạnh Phiên rất nghèo, đừng nhìn cậu ta lớn lên đẹp, nhiều người theo đuổi như vậy, nhưng đồ cá nhân của cậu ta ấy hả, nói ra mấy câu cũng không dám tin, cái ly đánh răng là loại bằng thép từ vài thập niên trước á, vừa xấu lại cũ, êu. 】

Lầu 6: 【 Cái chăn mang đến ký túc xá nữa ấy hả, là kiểu bằng bông rất cũ luôn, đến ông bà tôi cũng không còn ngủ bằng loại chăn này nữa rồi, nói chung thì mấy đồ dùng hằng ngày khác chỉ có thể tổng kết bằng mấy chữ chính là nghèo, cũ, nát, thật không đáng để các cậu theo đuổi mỗi ngày đâu.....】

Lầu 7: 【 Biết cậu ấy không dễ dàng, không biết lại nghèo như vậy.....】

Lầu 8: 【 Nghèo thì sao? Cậu thì có tiền lắm chắc? Có tiền thế đúng thứ mấy trong kỳ thì vậy? 】

Lầu 9: [Lúc trước Tề Hàng nói cậu ấy bị chĩa ruột bỏ rơi, là do bà ngoại nuôi dưỡng nên nghèo khổ là chuyện bình thường đúng không? Điều này thì có liên quan gì đến việc bọn này thích hay không thích? 】

Lầu 10: [Ờ ờ, tôi không có ý xem thường, chính là cảm thấy cậu ta cũng chả có nhiều hào quang như vậy, các cậu không cần thiết phải thổi phồng thế làm gì. Ở nhà Phí chuẩn đó hả, còn không phải là coi trọng tiền của Phí gia sao?]

Lầu 11: [Đậu, miệng của cậu hơi độc rồi đây?]

Lầu 12: [Mặc dù Mạnh Phiên có ngoại hình đẹp nhưng không phải cũng có trường hợp mấy nhà giàu thích nuôi Omega xinh đẹp à.]

...

Lầu 48: [Mẹ ơi, cái topic này sao toàn vị chua thối? Với năng lực của mấy người, có thể làm Phí Thừa tự mình đến đưa đơn xin à? Mấy người mở miệng ra là bao dưỡng bao dưỡng cái gì? Xấu miệng đến tin tức tổ cũng đầy mùi thối kia!]

Thiệu Trì vọt vào mạng một câu, ngẩng đầu nhìn Mạnh Phiên, thấy Mạnh Phiên lại chẳng còn tại chỗ nữa.

Mạnh Phiên không động đến di động, hướng chỉ là lên diễn đàn, tiết đọc sớm xong cậu liền muốn đến văn phòng tiếng anh gặp Lăng Di, muốn nói với giáo viên về việc ra ngoài sống trong hai đêm này. Mặc dù Phí chuẩn nói rằng anh cả của anh ấy đã giúp cậu nộp đơn, nhưng cậu vẫn nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu cậu tự đi.

Trong phòng làm việc của Lăng Di, các giáo viên khác đều đã đi ăn sáng, anh thì vẫn chưa thể đi, bởi vì có một vị tôn đại thần hầy còn ngồi xổm nơi này, không hề có ý tứ nâng mông rời khỏi.

"Anh Phí? Tôi đã hiểu về việc Mạnh Phiên sẽ đến sống trong nhà của anh rồi. Anh có chuyện gì khác không?"

Phí Thừa ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn của Lăng Di, cơ thể như nặng tựa ngàn cân, đứng dậy không được, cũng không muốn rời đi, đầu óc quay cuồng không biết phải nói gì nữa.

Hôm nay, anh không nói chuyện gì kỳ quái, thời điểm gặp lão sư còn mỉm cười với cậu ấy, hẳn là không có làm sai cái gì.

"Tôi nghe em trai nói lần trước ở KTV có người đuổi theo cậu. Nếu như gặp phải khó khăn gì đều có thể đến tìm tôi." Phí Thừa trầm giọng, lại sợ không rõ ràng, tiếp tục nói: "Cậu là giáo viên của bọn đệ đệ, tôi thập phần tôn trọng, kính yêu!"

(À đội lên đầu luôn nhé! :)))

Từ khi xảy ra chuyện lần trước, Lăng Di biết Phí Thừa không cố ý đen mặt với mình, hiện tại thấy anh trầm mặt nghiêm giọng, cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Không có việc gì, người trong nhà bức hôn thôi, tôi tạm thời xử lý xong rồi."

Bức hôn?!

Phí Thừa nhất thời trong lòng lộp bộp một chút, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén mà nhìn chằm chằm Lăng Di, cũng không biết như thế nào, trong nháy mắt, dự vọng chiếm hữu hận không thể phá tan đầu.

Vừa định nói thì một giọng nói quen thuộc vang lên từ cửa văn phòng,

"Thầy Lăng, thầy có bận không? Em có thể vào được không ạ?" Mạnh Phiên nhẹ nhàng gõ cửa, hỏi.

Trong văn phòng đều là khu làm việc phân cách, vị trí của Lăng Di lại ở tận cùng bên trong góc, Phí Thừa đưa lưng về phía cửa ngồi, vẫn là có chút khuất.

Anh nghe thấy giọng nói của Mạnh Phiên, toàn thân cứng đờ, muốn đứng lên, lại cảm thấy đứng lên nhất định sẽ bị Mạnh Phiên ở cửa nhìn thấy. Không còn cách nào, anh chỉ có thể khom thân như mèo, đi vào trong góc chỗ làm việc của Lăng Di, ngồi xổm xuống, bất động.

Lăng Di:?? ??

"A ... vào đi."

Thầy Phí Thừa tròn, có thể là do Mạnh Phiên tới.

Mạnh Phiên rõ là thầy có người ở bên cạnh Lăng Di nên mới hỏi thầy có vào được không, khi bước vào lại không thấy ai cả.

Rất kỳ quái.

Mạnh Phiên sững sốt một chút, đi tới bên bàn, dư quang thoáng nhìn thấy một người đang ngồi xổm dưới bàn làm việc, chỉ lộ ra nửa cái đầu.

(Anh tròn kỹ quá làm em đây cũng toát mồ hôi tháy :)))

Cái đầu này có chút quen mắt, được chải ngay ngay ngắn ngắn, không có một chút tóc lác.

Trên bàn của Lăng Di cũng có đơn xin nghỉ học của học sinh nội trú, trên đó có chữ ký của Phí Thừa.

Thoạt nhìn, chữ ký này là được ký tại chỗ, căn bản không có khả năng là Phí đại ca đi công tác xin online.

Mạnh Phiên sau khi nghĩ lại đã nhận ra điều gì đó, nhìn đầu người dưới bàn, ngẹn cười, nhìn không được đối với Lăng Di hắc hắc cười lên tiếng.

"Thầy Lăng, em tới xin ngủ ở ngoài hai ngày, bởi vì em vừa trải qua một thời kỳ đặc biệt, hoàn cảnh cũng khá đặc thù, cho nên ký túc xá có thể không thuận tiện lắm."

Lăng Di thấy Mạnh Phiên bộ dáng ngẹn cười, liền biết cậu cũng thấy được, cũng nhìn không được công khéo miệng, cảm thấy Phí gia này, mấy người cũng thật đúng là thú vị.

"Được rồi, thầy đã biết, em trọ ở ngoài trường cũng phải chú ý an toàn nhé, có cái gì khó khăn có thể tùy thời gọi điện thoại cho thầy."

Mạnh Phiên gật gù đầu, liếc mắt nhìn cái đầu kia, có điểm không đàn lòng để Phí đại ca ngồi xồm lâu, cùng Lăng Di vẫy vẫy tay rồi đi ra ngoài.

"Ra đi, thằng bé đi rồi."

Phí Thừa đỏ mặt tía tai, sắc mặt nặng nề đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút, "Xin lỗi, Tiểu Chuẩn sợ Tiểu Phiên ở nhà chúng tôi lại bán khoán, liền nói tôi đi công tác, tôi đây là bắt đắc đi."

Phốc.

Lăng Dịch cười đến nghẹt thở, lần trước anh chỉ biết Phí Thừa là người trong nóng ngoài lạnh, không nghĩ tới lại thú vị như vậy.

"Làm anh thật không dễ chút nào."

Phí Thừa gật đầu nhìn chằm chằm vào Lăng Di, "Không có biện pháp, nhà của chúng tôi tìm đối tượng đều rất khó khăn, phải cùng đồng tâm hiệp lực."

Lăng Di:.....

Mạnh Phiên ra khỏi văn phòng, cẩn thận suy nghĩ một chút, liền biết Phí Thừa vì cái gì lại muốn trốn. Cậu cũng không có bởi vì Phí Chuẩn lừa cậu việc Phí Thừa đi công tác mà buồn bực, đây là lời nói dối thối nát, trong lòng chỉ có âm áp.

Từ đầu khúc ngọt vào lớp 1 đã ầm ầm, từ xa liền thấy một cô gái với búi tóc trên đầu, chống nạnh đứng sừng sững trước cửa lớp 1, hùng hùng hổ hổ một miệng cười bởi gì đó.

Nữ sinh này, có điểm quen mắt..

"Bạn cùng phòng của Mạnh Phiên ở trong lớp mấy người phải không? Ra đây! Đừng trốn trong đó mà không lên tiếng! Trên diễn đàn lúc chửi bởi thành danh đồng học to mồm lắm mà, hiện tại lại làm rùa đen rút đầu à?"

"Người đâu? Vác mặt ra đây để tao nhìn xem mày lớn lên có bao nhiêu xấu xí ghê ghét nào? Có phải bởi vì mày ở trong ký túc xá xa lánh người nghèo, nên Mạnh Phiên mới chỉ có thể ra ngoài ở không?"

"Cút ra đây! Xài chần bông thì mặt mặt à? Mày đi ra, nhiệt tình như vậy, chúng ta liền đi mua một ít chần tốt cho học sinh nghèo, được không?"

Mạnh Phiên: ...

Sức chiến đấu thật tốt, đây không phải là cô gái đã làm cậu khóc ngày hôm đó sao?

Tác giả công nhận nhỏ: ngày mai bắt đầu cày 7000 chữ, tui cố thể, cố lên!!!

Chương 40: Quà tặng

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Trong thời gian lớp tập đọc sớm được nghỉ, gần một nửa số bạn học trong lớp muốn ra ngoài tìm đồ ăn sáng, hôm nay một số đi chậm một bước vì loay hoay làm cho xong bài tập, liền trực tiếp bị Tường Ngu chặn ở cửa, không ra được.

Đương nhiên, bọn họ cũng bỗng nhiên cảm thấy đói bụng nữa, cổ nào nhiệt thì ai lại không muốn xem cơ chứ.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Thiệu Trì vừa cộ đến bên cạnh Phí Chuẩn, nói với anh về vụ trên diễn đàn, Phí Chuẩn giờ phút này cũng vừa mở ra diễn đàn, đang xem, sắc mặt lạnh băng.

"Anh Chuẩn, nếu em nhớ không lầm, cô gái này không phải là người đã bắt nạt tiểu Mạnh Phiên phát khóc lần trước à? Sao đột nhiên cô ấy lại tốt bụng như vậy?"

Phí Chuẩn nhìn lên, thấy Mạnh Phiên đã ở phía sau Tường Ngu muốn đi vào, nhưng cửa đã bắt đắ dĩ bị chặn.

"Xin lỗi, làm ơn cho tôi qua."

Chính chủ đã tới, tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần nhìn, được xem live khiến sự phấn khích của mọi người đạt đến đỉnh điểm.

Quay đầu nhìn thấy Mạnh Phiên, sắc mặt Tưởng Ngụ thoáng chốc mất tự nhiên, sau đó động tác chống nạnh chuyển thành khoanh tay, lạnh lùng nhìn Mạnh Phiên, cũng không có ý cho cậu vào.

"Bạn cùng phòng của cậu là ai? Lôi nó ra cho tôi, để tôi sửa cái miệng nó."

Mạnh Phiên cao hơn 1m75, Tưởng Ngụ đang đứng bên cạnh cậu lúc này cũng cao bằng cậu. Trong số các nữ sinh, cô gái này đã tính là khá cao, hơn nữa biểu tình của cô còn một bộ bề nghệ chấp cả thiên hạ, nhìn qua khí thế thật đúng là rất cường đại.

"Tôi không biết."

Mạnh Phiên nhàn nhạt nói, cậu vừa rồi chỉ nghe Tưởng Ngụ ở chỗ này hùng hùng hổ hổ vài câu, cũng không nghe rõ ràng, còn không rõ lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng thăm dò hương trong phòng học nhìn.

"Cậu không biết bạn cùng phòng của mình? Ngại kêu nó ra? Sợ đắc tội với nó à? Cậu thật đúng là củ cải mềm!"

Tưởng Ngụ thực tức giận, vẻ mặt hận sắt không thành thép, thấy không thể hỏi chuyện từ Mạnh Phiên, liền bước hai bước vào phòng học: "Bạn cùng phòng của Mạnh Phiên còn không ra à? Mà hôm nay chịu ra đây thành thành khẩn khẩn nói lời xin lỗi, chuyện này liền coi như bỏ qua, bằng không thì, hừ....."

"Tao hôm nay tới làm thủ tục chuyển trường, chúng ta ngày sau chậm rãi tính sổ, còn có hai năm cơ mà, một ngày nào đó chắc chắn phải tính sổ với mày."

Mạnh Phiên:.....

Nghe thì nhìn như là vì trút giận cho cậu đây?

Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì cơ?

Lớp học im ắng, không ai dám nói to, chỉ có vài tiếng xì xào, tất cả đều tự hỏi mối quan hệ giữa nữ sinh này và Mạnh Phiên là như thế nào, này cũng quá mạnh mẽ rồi.

Phí Chuẩn thấy Mạnh Phiên không vào được nên đứng dậy đi tới.

Tường Ngu vẫn chưa quên ánh mắt lạnh lùng của Phí Chuẩn ở cổng trường ngày đó giống như một con thú dữ với đôi mắt đỏ rực. Hơn nữa Phí Chuẩn so với cô cao hơn nhiều, cô cảm thấy có chút áp chế, tường hẳn muốn đi ra ngoài, theo bản năng liền nhường qua một bên.

Ngay sau đó, Mạnh Phiên luôn người, từ khe hở cô nhường ra linh hoạt mà đi vào phòng học, tới bên cạnh Phí Chuẩn.

Tường Ngu:.....

Không tiền đồ! Yếu đuối! Vô năng!

Một Omega đến bạn cùng phòng còn đầu không lại, vậy mà lại biết trốn trong lồng ngực của Alpha cơ đây!

Bên cạnh Phí Chuẩn, Mạnh Phiên dường như đang ngâm mình trong suối nước nóng với nhiệt độ thích hợp, cả người thoải mái, hận không thể vươn vai giãn tứ chi lưỡi nhác ra một chút.

Cậu nhìn Phí Chuẩn, ánh mắt dò hỏi, Phí Chuẩn đưa điện thoại di động còn chưa đăng xuất khởi diễn đàn cho cậu xem.

Lúc này Thiệu Trì chạy tới, "Em đã hỏi ra rồi! Phòng 404 ký túc xá có hai người nữa là Đào Hiền cùng Tiền Thiên, cũng không biết viết cái kia trên diễn đàn là ai trong số hai người họ."

Đào Hiền và Tiền Thiên đều là bạn học cùng lớp. Mạnh Phiên có chút ấn tượng, nhưng mới nhập học được một tháng rưỡi, cả hai đều là những gương mặt mới. Cậu thật đúng là không dám chắc có thể gọi được tên họ nếu gặp mặt.

Cửa sau phòng học đã đóng, chỉ có thể đi bằng cửa trước, trong phòng học vẫn còn hơn phân nửa bạn học, Phí Chuẩn nghe vậy, quay đầu quét mắt nhìn, nói: "Đều ở."

Mạnh Phiên:.....

Thầy Phí Chuẩn ngày thường căn bản không chú ý đến bạn học trong lớp vậy mà trí nhớ cứ nhiên lại tốt như vậy, quả nhiên đã gặp qua là không quên được.

Tường Ngu ở ngay bên cạnh bọn họ, nghe vậy, liền nói: "Ồ nghe thầy rồi, Đào Hiền, Tiền Thiên, rốt cuộc là ai? Còn cơ đầu rút cổ không ra đây? Đứa kia không nhàn chân đến phải sạch quan hệ đi à? Bằng không tao xem như cả hai đứa đều chuẩn bị tinh thần đi nhé."

Ngay khi lời nói vừa dứt, ánh mắt của mọi người tập trung vào Đào Hiền và Tiền Thiên, Đào Hiền gục đầu xuống, Tiền Thiên tuyệt vọng che mặt.

"Cậu mau đi xin lỗi đi, này đã làm đến nước này rồi hai ta đều không xong đâu." Tiền Thiên lau mặt, thúc giục Đào Hiền.

Việc trong ký túc xá của Omega, đương sự rốt cuộc cũng đều là Omega cả, nhóm Alpha nhất ban ngày thường kêu kêu quát quát cãi cọ ồn ào, lúc này cũng không có quá mức hung dữ, đối với Omega yếu đuối, vẫn luôn là có điểm kiên nhẫn cùng chịu đựng.

"Đào Hiền, mau ra đi, Mạnh Phiên cũng không định làm gì cậu, chính cậu nói sai thì ra nói lời xin lỗi là xong thôi." đồng học vậy xem thúc giục.

"Đúng vậy, mọi người đều là bạn học. Cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, sớm một chút nói lời xin lỗi, ngày sau gặp nhau vẫn như thường mà!"

Đào Hiền bị nói vậy, toàn bộ mặt đều hồng lên, cọ tới cọ lui từ trên chỗ ngồi đứng dậy.

"Không cần xin lỗi."

Khi giọng nói lạnh lùng của Mạnh Phiên phát ra, các học sinh trong lớp đều sững sờ.

Đây là Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ sao? Sao có thể khoan hồng độ lượng như này! Cứ vậy thì ai có thể không thích cho được?

Tường Ngu sững sờ ở ngoài cửa, tròn tròn mắt, cô chưa từng thấy củ cải mềm nào như vậy! Có nhiều người chống lưng cho cậu ta như vậy, còn nói không cần?! Tức chết bà!

Đào Hiền cũng ngốc, hấn nhìn về phía Mạnh Phiên, ánh mắt né tránh, cảm thấy Mạnh Phiên như vậy quá khoan dung, làm hấn càng xuống đài không được, rất là ảo não chính mình sao lại nói những lời khó nghe như vậy trên diễn đàn.

"Ừm..... Thực xin lỗi, tôi chính là chỉ thuận miệng nói, cũng không có cái ý tứ gì....."

"Không có gì," Mạnh Phiên đi đến trước mặt hấn, hướng hấn vươn tay, lòng bàn tay hướng về phía trước, cười: "Đào Hiền, tôi coi trọng tiền của cậu, vậy cậu có thể cho tôi không?"

Học sinh nhất ban: ? ? ?

Tường Ngu: ? ? ?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, chỉ có Phí Chuẩn nhếch lên khóe miệng mang theo ý cười.

Những người này thực sự nên thân với Mạnh Phiên hơn, vậy mới có thể liếc mắt một cái là nhìn ra tính tình kỳ quái của nhóc nổi đời nhỏ này.

"À? Cái gì? Tôi vì cái gì phải cho cậu tiền? Hiện tại xin lỗi còn phải trả tiền?"
Đào Hiền sắc mặt lập tức từ hồng chuyển sang trắng, cho rằng Mạnh Phiên đây là nghèo đến mức đi ăn vạ hẳn, thật sự tức vì tiền.

"Hà?" Mạnh Phiên tỏ vẻ vô tội. "Cậu ở trên diễn đàn không phải có ý này sao? Tôi lớn lên đẹp, coi trọng tiền của người khác, người khác liền sẽ cho tôi, không phải sao? Bây giờ cậu vì cái gì lại không chịu cho tôi?"

Đào Hiền trợn mắt há hốc mồm, chân tay luống cuống, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào để phản bác lại cái này.

Các bạn học nhất ban người nhìn ta, ta nhìn người, cũng bồi rồi theo, giống như cái logic này rõ ràng biết là không đúng, nhưng dùng để phản bác lại Đào Hiền lại tựa hồ khá hợp lý.

"À ~ chẳng lẽ là cậu cảm thấy Omega thì không thể cho Omega tiền à?"

Mạnh Phiên phát cáu, quay đầu nhìn Phí Chuẩn vẫn đang đứng ở cửa, lưng dựa vào bàn học, vươn tay nắm lấy cổ tay Đào Hiền kéo qua.

Đào Hiền hoảng sợ, tức khắc cả người đều kháng cự, nhưng hẳn cảm thấy điều đáng sợ nhất chính là, Mạnh Phiên sức lực rất lớn!

Cậu ta không phải là Đ ngọt ngào yếu đuối nổi tiếng sao? Cái sức lực này lớn đến nỗi hẳn một chút phản kháng tìm đường sống đều không thể?!

Đi đến trước mặt Phí Chuẩn, Mạnh Phiên trên mặt ngọt ngào mỉm cười, tay lại kéo lấy bàn tay Đào Hiền, mở tay hẳn ra, duỗi đến trước mặt Phí Chuẩn.

"Tôi thấy cậu lớn lên cũng khá xinh đẹp đấy, hay cậu cũng hỏi Phí Chuẩn cho tiền đi? Phí gia có tiền như vậy, cậu không đờ mắt sao? Phí Chuẩn lại còn rất hào phóng! Omega xinh đẹp nào coi trọng tiền của anh, anh liền sẽ cho đấy!"

Phí Chuẩn:.....

Đào Hiền:.....

Hắn hồi hận lúc Tường Ngụ xuất hiện, hẳn nên ra xin lỗi sớm mới phải, trăm triệu không nghĩ tới, những người chống lưng cho Mạnh Phiên kia, căn bản không sánh bằng sự đáng sợ của chính Mạnh Phiên.

Đào Hiền cảm thấy chính mình như đã chết.

Hắn buộc phải đưa tay ra trước mặt Phí Chuẩn, Phí Chuẩn nhìn chằm chằm vào bàn tay hắn, ánh mắt lạnh như băng. Đào Hiền trộm liếc mắt một cái liền cảm thấy lạnh sống lưng.

Hắn phải thừa nhận rằng mình thực sự ghen tị khi Mạnh Phiên có thể đến gần Phí Chuẩn, thậm chí có thể sống trong nhà của anh ấy. Hắn cũng không phải là chưa nghĩ tới, khả năng Phí Chuẩn chính là một người có lòng nhiệt tình giúp đỡ mọi người, nên mới trợ giúp bạn cùng bàn một chút mà thôi.

Nhưng hiện tại khi hắn ở chỗ này nhận hết xấu hổ, Phí Chuẩn lại vô cùng thờ ơ, không ra tay giúp đỡ, có thể thấy được Phí Chuẩn đối với Mạnh Phiên chính là không giống thế.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi! Là tôi đổ mắt ghen tuông! Tôi về sau sẽ không nói hươu nói vượn chút bởi người khác như vậy nữa!" Đào Hiền mặt mũi đỏ bừng lên, cảm giác chính mình như bị thiêu chết.

"Không sao mà, cậu không cần xin lỗi tôi. Bất quá tôi cảm thấy Omega lớn lên đẹp một chút, liền sẽ bị Alpha bao dưỡng, nhìn như là hơi kỳ thị giới tính thì phải, chính cậu cũng là Omega mà, như vậy hẳn là không tốt lắm đâu?"

Đào Hiền:.....

Một cái nồi lớn, muốn đem hắn nghiền cho đến chết à.

Ai biết ở trên diễn đàn tùy tiện nói hai câu, cư nhiên lại ra nông nỗi này? Quả nhiên internet cũng không phải là nơi vô pháp, không nên ỷ vào ở trên diễn

đàn liền nói bừa linh tinh.

"Tôi không có! Tôi về sau khẳng định không nói linh tinh nữa!"

Mạnh Phiền nhướn mày, buông tay ra, liếc nhìn đám bạn học trong lớp đang ngẩn người, cười nói: "Các bạn đi ngang qua xin đừng bỏ lỡ nhé ~ Cái dịch vụ này tôi chỉ làm trong một ngày thôi, có ai tự tin chính mình lớn lên xinh đẹp, muốn được Phí thiếu của chúng ta bao dưỡng nào ~"

Đào Hiền:.....

Làm ơn đừng nhắc lại nữa mà.

Tuy nhiên, các bạn cùng lớp xem nào nhiệt sau khi nghe thấy lời đó, bắt kể là Omega, Beta hay Alpha, nam nữ từng người từng người anh dũng đi qua, ha ha vui đùa ầm ĩ.

"Ờ ờ, ờ ờ! Phí thiếu bao dưỡng em nè!"

"Phí thiếu Phí thiếu! Là tui coi trọng tiền của ngài! Xin ngài thương xót! Cho tui chút tiền dặt túi đê!"

"Thực không dám giấu giếm, cái tui coi trọng là vị trí lão bà của Phí Thừa cơ, Phí thiếu ngài xem, bằng cái tư sắc này của tui, có xứng làm chị dâu ngài không á?"

...

Trong phòng học cãi cọ ồn ào, tất cả đều là âm thanh vui đùa ầm ĩ, trước mặt Phí Chuẩn duỗi ra thật nhiều bàn tay, đem anh vây đến không có đường ra.

Mạnh Phiền thấy vậy liền bật cười, Phí Chuẩn đương nhiên một phen tiền cũng không móc ra, quay đầu bắt đắc dĩ mà nhìn Mạnh Phiền liếc mắt một cái, trong ánh mắt lại không có oán trách, ngược lại toàn là ôn nhu sủng nịch.

Trong lòng anh cũng vui vẻ, cảm thấy tình tình kỳ quái của Mạnh Phiên cũng rất tốt, ít nhất cậu cũng không phải chịu thiệt thòi.

Tường Ngu ở cửa ngây ra như phỗng.

Hôm nay cô đến làm thủ tục nhập học, trong lúc chờ ở phòng dạy học, tình cờ lướt qua các diễn đàn ở đây, muốn biết thêm vài thông tin nhưng lại vô tình nhìn thấy bài đăng bắt nạt Mạnh Phiên. Nghĩ đến ngày đó Mạnh Phiên khóc chít chít một dạng củ cải mềm, cảm thấy cậu lẻ loi hiu quạnh không ai quan tâm, dưới cơn giận dữ liền vọt lại đây.....

Kết quả, gia hỏa này, nơi nào là củ cải mềm cái gì, rõ ràng chính là đổi trắng thay đen.

Lượn lượn!

Khi Mạnh Phiên quay đầu nhìn về phía cửa, Tường Ngu đã không còn ở đó, cậu cũng không đi tìm, cô rời đến đây để nhập học, phòng chừng là đang rất vội.

Lớp học ồn ào một hồi, mọi người liền không ồn ào được nữa, còn chưa ăn sáng, tốp năm tốp ba kéo bè ra ngoài kiếm đồ ăn.

"Tiểu Mạnh Phiên, cái phí vụ này của em khẳng định phá sản rồi, anh đẹp trai lại lảng thế này, mà Chuẩn ca còn chĩa chĩa ra tiền đây này." Thiệu Trì ngồi ở lối đi nhỏ, trên bàn học, lắc lư chân cười.

Nhớ lại cảnh Mạnh Phiên phản công sau vài lần bị ức hiếp, Thiệu Trì không khỏi thờ dãi, Omega nhỏ như vậy quả thực không phải thú mà hẳn có thể nắm giữ, quả thực không mơ ước nổi.

Mạnh Phiên mỉm cười, bước về chỗ ngồi của mình, ngày mai là kiểm tra hàng tháng, vì vậy cậu phải nhanh chóng ôn tập thôi.

Phí Chuẩn đang đứng bên cạnh chỗ ngồi, thấy cậu đi tới, liền tránh một

bước sang một bên, chặn lối vào, cười hỏi: "Cậu không học bọn họ, muốn xin tôi chút tiền sao?"

Mạnh Phiên sững sốt cũng không nghĩ nhiều, dù sao trong lớp hầu hết đều là giỡn chơi, cho nên cậu cười ngọt ngào, mở áo tụt đắc vươn tay về phía anh.

"Phí thiếu, tiểu ngọt Ồ cười với ngài một cái, ngài xem xứng được mấy mao tiền?"

Thiệu Trì nghe xong, cũng biết là Mạnh Phiên đang trêu chọc Phí ca, tức khặc ngã trước ngã sau ha ha cười, thiếu chút nữa từ trên bàn học rớt xuống.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, tiếng cười của hắn đột nhiên im bặt, suýt nữa bị chính mình sặc chết.

Phí Chuẩn từ cặp sách, lấy ra cái ví mà anh không mấy khi dùng, cười cười đặt vào trong tay Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên:???!!!

"Anh làm cái gì vậy?!" Mạnh Phiên hoảng sợ.

Phí Chuẩn nhàn nhợt nói: "Đơn giản đánh giá một chút, nụ cười của Thất Trung tiểu ngọt Ồ, cũng chỉ giá trị chút tiền này."

Nghe vậy, Mạnh Phiên liền cong môi, nghĩ thầm anh làm bộ làm tịch cái gì, trong bóp tiền này kẻo không được mấy đồng đi, tính cười nhạo bộ dáng âm dương quái khí tươi cười của cậu không đáng giá đây mà.

"Chặc chặc, Phí thiếu còn dùng tiền mặt hả? Bên trong có được mấy đồng nào?"

Mạnh Phiên ậm ừ, dưới sự đồng ý của Phí Chuẩn, mở ví ra liếc nhìn, trong gác lủng đựng tiền có hai ba tờ 100 tệ và một vài tờ 10, 20 tệ.

Chúng được đặt đến chính chính tề tề, Mạnh Phiên hắc hắc cười một chút, khép lại cái bóp trả lại cho Phí Chuẩn, "Được được, nụ cười của tiểu ngọt Ồ còn trị giá đến 300 tệ, còn tốt. Làm người không thể quá tham lam."

"Tiểu Mạnh Phiên ... em có bị hoa mắt không?"

Mạnh Phiên quay lại nhìn Thiệu Tri, khó hiểu.

Thiệu Tri lơ ra khỏi bàn học, nắm lấy ví tiền, mở ra, rút một tấm thẻ đen từ dãy thẻ đưa cho Mạnh Phiên: "Thẻ đen của Phí gia! Không có giới hạn định mức cao nhất! Chuẩn ca là nói nụ cười của em là vô giá!"

(Má!! Sướng! Sao hồi tui đi học không gặp ai cao phú soái như này nhở!!!!)

Mạnh Phiên không hiểu thẻ đen là cái gì, sững sốt, nhìn Phí Chuẩn, Phí Chuẩn cũng đang nhìn cậu, ánh mắt ôn nhu mỉm cười, không có phú nhận.

Trong lòng bỗng nhiên thích hai cái, Mạnh Phiên có chút không được tự nhiên, đem Phí Chuẩn đẩy đẩy sang bên cạnh, chính mình đi vào vị trí ngồi, buông tay: "Vậy xem ra anh cũng biết nhìn hàng đây!"

Tiền của Phí Chuẩn, cậu khẳng định sẽ không lấy.

Thiệu Tri đang cầm thẻ đen, một bộ thêm thuong, yên lặng nhét trở lại ví tiền, trả lại Phí Chuẩn, nhìn không được tâm tắc thờ dài!

Nếu hấn mà là Mạnh Phiên, hấn khẳng định cướp xong liền chạy!

Còn một số ít học sinh trong lớp vẫn chưa đi, cũng chú ý thấy tình huống bên này, hăm mộ đến kéo nhau vào diễn đàn hú hét.

Giữa trưa, Phí Chuẩn cùng Thiệu Tri đi ra ngoài mua cơm.

Vì sợ Mạnh Phiên ngồi một mình không an toàn, Phí Chuẩn định mua cơm rồi đóng gói mang về ăn, tuy nhiên vào khoảng thời gian giữa trưa, nhiều quán ăn ngon đều đã xếp hàng dài, một chốc cũng chưa thể trở về,

Chỉ một lúc như thế mà Mạnh Phiên đã có chút đứng ngồi không yên, cậu vui đầu, ngưu ngừ vị tin tức tổ trên áo hoodie, cảm thấy vẫn không đủ.

Nhớ tới việc Phí Chuẩn có cời đồng phục học sinh trước khi đi, vội vàng cầm lên, gấp gọn gàng đặt lên bàn, vui cả mặt vào mà hưởng thụ.

Tường Ngu bung đồ ăn đi tới, đứng ở cửa phòng học hồi lâu, trơ mắt nhìn Mạnh Phiên như một đứa ngốc ôm lấy áo của Phí Chuẩn ngừ ngừ ...

"Cậu bị hấn đánh dấu tạm thời?" Tường Ngu nhíu mày hỏi.

Nghe vậy, Mạnh Phiên cả người cứng đờ.

Chính là trong phòng học không có ai nên cậu mới dám không kiêng nể gì như vậy, nay bỗng nhiên bị người khác thấy được, tóm lại là rất xấu hổ.....

Đặc biệt là bị Tường Ngu nhìn thấy.

Ngẩng đầu đang vui trong áo lên, Mạnh Phiên giả vờ bình tĩnh, lạnh lùng chính lại tóc trước trán, nhìn nhìn Tường Ngu, "Có việc?"

Tường Ngu bước vào, đặt bữa ăn lên bàn của Mạnh Phiên, đặt phần của mình lên bàn của Phí Chuẩn, vòng vào chỗ ngồi, vừa định ngồi xuống—

"Chờ đã! Cô không thể ngồi vào chỗ của anh ấy!" Mạnh Phiên duỗi tay ngăn cản, biểu tình như lâm đại địch.

Tường Ngu:.....

"Vì cái gì?"

Mạnh Phiên cau mày, "Cô là Alpha hay Beta? Alpha sẽ làm nhiều loạn mùi ở chỗ ngồi của anh, tôi nghĩ không quen."

Tường Ngu: ...

"Beta!"

Nói xong, Tường Ngu cũng không ngồi xuống, cầm lấy phần ăn của mình, đi lên bục giảng ngồi, từ trên cao mà nhìn xuống Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên:.....

"Tình huống của cậu có chút nghiêm trọng đấy? Khi nào bị đánh dấu, tình trạng ý lại này kéo dài lâu chưa?"

Mạnh Phiên không đáp, nhìn thức ăn trên bàn, không nhúc nhích.

Suy cho cùng, cậu và Tường Ngu cũng chỉ là hai người xa lạ, cậu không muốn cùng cô có quá nhiều điểm liên quan.

Thấy cậu không trả lời, Tường Ngu nhấp một ngụm canh, hỏi: "Hay là cậu nói trước đi, cậu trở thành Omega từ khi nào? Nghe mẹ nói cậu là Beta mà, người trong nhà cũng không biết."

Mạnh Phiên sắc mặt lạnh lùng, chuyện hôm nay xảy ra làm cậu đại khái cũng biết Tường Ngu đối với cậu hẳn là không có ý xấu,, nhưng cậu vẫn là không thích câu hỏi thẳng thắn của cô, tựa như cô theo bản năng đã vòng cậu vào bên trong một nhà bọ họ.

Nhưng cậu không muốn chấp nhận nó.

"Hôm nay cảm ơn cô, cũng mong cô giúp giữ kín bí mật này, đối với bọn họ mà nói, này hẳn không phải là cái tin tức tốt gì."

"Vì sao?"

Mạnh Phiên cúi đầu xoay đũa, không trả lời.

Tường Ngu rõ ràng là không biết gì cả, thảo luận về chủ đề này với cô tương đương với việc xé rách vết sẹo cũ từng cái từng cái nói cho cô nghe. Nhưng

mà bọn họ cũng không có quan hệ thân thiết đến thế, Mạnh Phiên không cho rằng mình phải có nghĩa vụ nói cho cô biết.

Đợi nửa ngày mà không chờ được đáp án, Tưởng Ngu hừ hừ nổi giận dùm dùm, nhánh chóng húp xong bát mì chua cay, từ trên bục giảng đi xuống.

Hôm nay cô đã được mở mang kiến thức, Mạnh Phiên là một tên đổi trắng thay đen, xương cốt cứng cáp, tính tình cũng bằng bình, không phải loại củ cải mềm oặt mặc người đùa giỡn. Cô nếu muốn sống hòa thuận với cậu, còn cả một chặng đường dài gian nan phía trước.

"Tôi sẽ tạm thời giúp cậu giữ bí mật. Tuần sau chúng tôi chuyển đến, mặc kệ cậu đối với chúng tôi là cái thái độ gì, nếu cậu muốn đến thăm bà ngoại, tôi luôn hoan nghênh."

Bà ngoại.....

Mạnh Phiên suy nghĩ một chút trong lòng, cảm thấy rằng đây không phải là một việc hoàn toàn xấu. Cậu không về ở với họ, nhưng bà ngoại cậu ở gần, quả thật thuận tiện cho cậu đến thăm.

Cậu không trả lời, Tưởng Ngu nheo mắt lại, cúi người, chống tay lên bàn nói: "Tiểu Omega đáng thương, không muốn nhận chị gái đúng không? Không có chị gái bảo vệ, em trai cũng chỉ có thể mỗi ngày vây quanh Alpha chết tiệt kia, bị ăn sạch sẽ cũng chẳng có người tới cứu đâu! Chờ đó mà khóc! Em trai ngốc!"

Sau đó, Tưởng Ngu cầm lấy phần ăn trên bàn của Mạnh Phiên, một bên ra khỏi phòng học, một bên hung tợn nói: "Cơm cũng không ăn! Để xem có ai nhớ mà mang cơm cho cậu không!"

Vừa dứt lời, Phí Chuẩn đã đến đổi mặt với cô, Phí Chuẩn trong tay xách theo ba bốn cái túi, tràn đầy đồ ăn, hiển nhiên không phải phân lượng cho chỉ một người.

Tưởng Ngu:.....

Phí Chuẩn phớt lờ, lướt qua vai cô, bước vào lớp, thấy Mạnh Phiên đang ngây người nhìn chằm chằm anh.

"Muốn ăn đồ ngon không?"

"Ăn, ăn, ăn ~"

Nhìn thấy anh, Mạnh Phiên lập tức cảm thấy tốt hơn nhiều, biến cái kính thành cơm thêm ăn.

Đêm đó, ở Phí gia, Mạnh Phiên còn dặn dò vài lần Phí Chuẩn nhất định phải nhớ đem cửa phòng khóa lại.

Trước khi đi ngủ, để an toàn, Mạnh Phiên còn khóa cửa không cho mình ra ngoài luôn.

Cả đêm không xảy ra sự cố gì.

Phí Chuẩn buổi sáng thức dậy, trong lòng có chút thất vọng, anh đã cố ý không khóa cửa mà.

Hôm nay là kỳ thi tháng, suy xét đến ngày hôm qua thời điểm Phí Chuẩn đi mua cơm mình thế nào, Mạnh Phiên cảm thấy chính mình mặc một cái áo của Phí Chuẩn là không đủ, buổi sáng trước khi đi học, đành ngượng ngùng mà xin vài bộ quần áo, tất cả đều là đồ Phí Chuẩn thường mặc gần đây nhất.

Vì vậy, trong phòng kiểm tra kỳ thi hàng tháng, các đồng học liền rất mới lạ mà nhìn thấy trong lòng ngực Mạnh Phiên ôm đến hai ba bộ quần áo tiến vào, thời điểm thi, một cái khóa trên người, một cái ôm trong ngực, một cái thì để trên bàn, kỳ kỳ quái quái.

Nếu không phải thành tích của Mạnh Phiên quá tốt, giáo viên giám thị đều thiếu chút nữa cho rằng đây là một kiểu gian lận mới.

Phí Chuẩn rất hưởng thụ, trong lòng đều cảm thấy thỏa mãn.

Đêm đó, Phí Chuẩn đã cố ý chọn một vài bộ quần áo, mặc chúng khi đi ngủ, rồi đặt đồng hồ báo thức, cứ sau hai tiếng lại dậy thay một chiếc vì muốn nhiểm đầy tin tức tổ lên đó cho Mạnh Phiên. Anh đã tưởng tượng đến cảnh lúc Mạnh Phiên cầm được mấy món quần áo này sẽ có bao nhiêu thỏa mãn, vui vẻ.

Nhưng mà, sáng sớm lúc ăn cơm, Mạnh Phiên cả người thần thần khí sáng, cười cười chào hỏi với anh, mà ánh mắt nhìn anh, một chút lưu luyến cũng không có.....

"Cảm ơn anh nha! Nhưng mà giờ em cảm thấy tốt hơn rồi, hiện tại cũng không muốn mặc quần áo của anh nữa, không cần làm phiền anh nữa đâu."

Phí Chuẩn:.....

Vào ngày thứ hai của kỳ thi hàng tháng, Mạnh Phiên lại đi thi trong trạng thái bình thường, không quan nhiều quần áo, rồi khởi Phí Chuẩn cả ngày mà vẫn khỏe phây phây, thậm chí còn có tâm tư mỉm cười ngọt ngào với người khác, mà Phí Chuẩn lại bị phân tâm cả ngày.

Thời kỳ ỳ lại của Mạnh Phiên ... trôi qua nhàn quá ...

Là anh đánh dầu quá nông à?

Còn chưa đã thêm mà.

Vào cuối kỳ thi hàng tháng, khi Phí Chuẩn ra ngoài ăn tối, anh đã bí mật gặp anh trai của mình, anh cả nói với anh về thời gian ngày mai có thể đưa Mạnh Phiên đến bệnh viện để lấy mẫu tủy chính thuốc ức chế.

Trong xe, anh cả đưa cho anh tuýp kem bôi da, loại được di Hứa giới thiệu cho Mạnh Phiên trong bệnh viện. Phòng chúng là sau khi Hứa Lam nghe xong tình huống, cảm thấy Mạnh Phiên vẫn nên chăm sóc da của mình tốt hơn thôi.

Phí Chuẩn không thể nhìn được cười, quay trở lại lớp học, đưa nó cho Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên: ...

"Anh có ý gì?" Có phải chê da em dày quá không?

Phí Chuẩn nhìn thấy ẩn ý của cậu, nụ cười trên mặt thiếu chút nữa không nín được.

"Không có ý gì, tuyên thế rất quan trọng. Về sau nói không chừng cậu sẽ có đối tượng, sớm một chút chăm sóc da vẫn hơn."

"Em không có thời gian tìm kiếm đối tượng, em muốn học tập."

Phí Chuẩn:.....

Nụ cười trên gương mặt anh hơi nhạt đi.

Mạnh Phiên cầm lấy thuốc mỡ, trên mặt cảm thấy mờ mịn, vô thức đưa tay chạm vào làn da dày trên tuyên thế.

"Có thể dày đến bao nhiêu chứ? Rõ ràng là răng anh không tốt."

Phí Chuẩn:.....

Không chờ anh phản bác, Mạnh Phiên đã nổi giận ùng ùng, một tay chống bàn, đi ra ngoài.

Phí Chuẩn sững sờ tại chỗ ngồi, nghĩ lại, chẳng lẽ Mạnh Phiên đột nhiên có tự giác của Omega rồi, nói da tuyên thế của cậu ấy dày quá, nên cảm thấy xấu hổ?

Chốc lát sau, Mạnh Phiên đã trở lại, trên mặt tràn đầy ý cười, hai tay giấu ở sau người, ngượng ngùng xoắn xít.

"Phí ca ca, nhiều ngày như vậy, thật là phiền anh, em cũng có chuẩn bị cần thận một món quà cho anh nè."

Phí Chuẩn: ...

Nhìn bộ dáng âm dương quái đản của cậu, có lẽ không phải là một món quà tử tế gì.

Nhưng chỉ cần là Mạnh Phiên tặng, anh đều sẽ coi nó như trân bảo.

Phí Chuẩn cười cười đưa tay ra, "Quà gì, tôi nhất định đều thích."

Mạnh Phiên mỉm cười, lấy ra một túi bánh quy kawaii từ phía sau, đặt vào tay Phí Chuẩn.

Bánh quy thôi, cậu còn âm dương quái khí cái gì?

Phí Chuẩn mỉm cười, lấy lại nhìn kỹ hơn, nụ cười chợt tắt lịm trên mặt.

Bánh quy cho bé mọc răng ...

"Hahahaha!" Mạnh Phiên cười đến sặc sùng.

Phí Chuẩn tức đến bật cười, mở ra, cầm một cái nghiền răng nghiền lợi mà ném vào trong miệng gặm, "Chờ tôi gặm xong túi này rồi, cậu lại trải nghiệm một chút xem răng tôi có phải đã tốt lên chưa nhé."

Mạnh Phiên:.....

Há miệng lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, hai hàng trên dưới mài tới mài lui, Mạnh Phiên đến gần Phí Chuẩn nói nhỏ bên tai anh: "Đừng chọc giận Omega răng tốt, em có thể ăn Alpha đấy."

Phí Chuẩn: ...

Tác giả công: Không đủ 7000, ngày mai tiếp tục cố gắng.....

Editor: *cười đều*

Chương 41: Mục đích

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Sau khi khoảng thời gian ỳ lại tạm thời qua đi, Mạnh Phiên cảm thấy mình đã có thể tự lập vui vẻ trở lại, giống như tìm về được cuộc sống mới, cậu vừa định quay lại ký túc xá để ngủ sau giờ tự học buổi tối kết thúc liền bị Phí Chuẩn bắt được.

Vấn đề tùy chính thuốc ức chế nên được thực hiện sớm, nếu muộn hơn một ngày, sẽ có thêm một ngày nguy cơ. Nếu đã hẹn lịch vào ngày mai, Phí Chuẩn quyết định đơn giản xin nghỉ nửa ngày, buổi sáng trực tiếp mang Mạnh Phiên đi.

Mạnh Phiên đã chịu đựng đủ cơn nóng thống khổ kia, đương nhiên không có ý kiến phản đối gì. Để thuận tiện, cậu chỉ có thể tiếp tục về nhà Phí Chuẩn đêm nay.

Omega nhỏ bên cạnh nay đã không còn trong mắt đều là hình dáng của mình, tổng cộng đã hưởng thụ được ba bốn ngày rồi, Phí Chuẩn trong lòng mát mát rất lớn, ngồi trên xe không nói một lời, căn bản quy cho bé mọc răng lạc lạp lạp lạp.

Anh không khởi nhớ tới lần đầu tiên tiếp cận với con người thật của Mạnh Phiên, tiết tự học buổi tối kết thúc, trong trường học đen thui một người đều không có, Mạnh Phiên lẻ loi ngồi ở trên bậc cầu thang, dưới ánh đèn điều khiển bằng âm thanh, ôm bài tập viết chính tả cho hôm sau học, vừa đáng thương lại vừa kiên cường.

Mạnh Phiên rất mạnh mẽ và độc lập, cậu ấy có lớp vỏ bảo vệ của riêng mình. Phí Chuẩn phải thừa nhận rằng một Mạnh Phiên như vậy rất hấp dẫn, nhưng nội tâm anh vẫn nhịn không được hy vọng Mạnh Phiên ở trước mặt mình không cần phải như thế. Ít nhất khi gặp khó khăn, cậu ấy cũng không cần một mình chống chọi.

Cũng giống như thời kỳ ỷ lại kia, cho dù có ngưng ngừng xoắn xít nhưng vẫn luôn tìm tới anh giúp đỡ, làm anh rất vui vẻ. Dù chỉ là có thể chia sẻ với cậu ấy một chút cũng được.

Đây thực sự là một cảm giác tuyệt vời.

Mạnh Phiên xem anh lặn mặt cả một buổi, lại nghe anh lặc lặc lặc lặc cắn bánh, cả người không được tự nhiên, nhịn không được nói: "Anh sao lại nhỏ mọn thế?"

Phí Chuẩn còn đang xuất thần sững sờ:???

Mạnh Phiên bĩu môi, lại đối với anh cười cười, "Được được, không phải do răng anh không tốt, là do da em quá dày, anh đừng giận nữa, được chưa?"

Phí Chuẩn - người vẫn đang nhai bánh quy của mình, vô thức dừng lại, hơi hơi nướng mày, cảm giác này dị thường kỳ lạ.

Anh đây là..... được một tiểu Omega dễ dàng?

Phí Chuẩn cũng không cảm thấy mãnh A được dễ dàng là có gì không tốt, ngược lại đặc biệt hưởng thụ, chỉ là kỳ thật anh cũng không có giận dữ gì.

Trong mắt tức khắc hiện ra ý cười, Phí Chuẩn hơi hơi dựa người qua "Được, vậy cậu có thể lại khen những điểm khác hay không, tôi thích nghe."

Mạnh Phiên:.....

Phối hợp mà làm ra bộ dáng hoa si, mắt Mạnh Phiền đầy ánh sao: "Ôa! Phí ca ca, tin tức tổ của anh thật là thơm quá đi á, không hổ là Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt A nha!"

Phí Chuẩn:.....

Anh như thế nào lại cảm thấy, qua thời kỳ ủ lại vì đánh dấu tạm thời, Mạnh Phiền liền trở mặt không nhận người quen thế này nhỉ?

Biệt thự Phí gia.

Mạnh Phiền hôm nay tắm rửa thập phần nhàn nhã chóng, thời điểm Phí Chuẩn theo thường lệ đến đưa cho cậu bữa khuya, Mạnh Phiền đã mặc áo ngủ, ở bên cạnh bàn bện bện rộn rộn gì đó.

"Đêm nay ăn gà không?" Phí Chuẩn hỏi, đặt điện thoại di động không xài kia xuống cùng nhau ăn bữa khuya.

Mạnh Phiền lắc đầu, vẫn vội vàng viết vào bản nháp, "Không được, chỉ là sau kỳ thi hàng tháng, em đã hứa sẽ gửi hai bản phân tích đề vào trong nhóm rồi."

Phí Chuẩn: ...

Không còn ủ lại anh nữa là nhóc lừa đảo này quả nhiên trở mặt không biết người, còn thêm đám Alpha cơ hội kia nữa chứ.

Ngày hôm sau, ngủ dậy hơi trễ một xíu, ăn sáng xong, Phí Chuẩn liền mang theo Mạnh Phiền đi đến bệnh viện làm một loạt kiểm tra cùng lấy mẫu.

Thuốc ức chế tùy chỉnh không thể hoàn thành trong một thời gian ngắn. Hứa Lam kiểm tra báo cáo lấy mẫu mỉm cười: "Có thể sản xuất một lô vào tuần tới. Tình hình của cháu không ổn định. Trước khi có thuốc ức chế, tốt nhất vẫn nên đi theo bên người tiểu Chuẩn thường xuyên, giữ an toàn một chút. "

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Mạnh Phiên cảm thấy tâm trạng của Phí Chuẩn đột nhiên tốt hơn tí tẹo.

"Anh vui cái gì?"

"Tôi vui vì phía sau sẽ lại có một cái đuôi nhỏ nữa,"

Mạnh Phiên liếc sau mông anh nhìn thoáng qua, sau đó hiểu được anh có ý tứ gì, mắt trợn trắng.

"Thời nhé, em hiện tại thật sự rất ổn đây, mới không làm cái đuôi nhỏ theo sau Phí thiếu ngài đâu!"

Trên xe trở về trường, Mạnh Phiên cứ nhìn ra ngoài cửa kính xe, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, Phí Chuẩn nhìn chăm chăm cậu, thấy bộ dáng cậu không mấy cao hứng, liền nhíu mày.

Anh đột nhiên cảm thấy trò đùa của mình thật tệ. Trước kia Mạnh Phiên có nói qua, rất sợ bị ghẹo, hiện tại thuốc ức chế tạm thời chưa lấy được, chỉ có thể đi theo bên người anh, khả năng làm cậu là cảm thấy bất an, không được tự nhiên đi?

"Được rồi, được rồi, tôi là cái đuôi nhỏ của cậu, là tôi đi theo cậu, đừng giận dữ nữa, được chưa?"

Mạnh Phiên: ...

Cái câu này nghe quen tai phết đây.

"Kỳ kỳ cục cục." Mạnh Phiên bĩu môi.

Bất quá cũng chỉ là một câu vui đùa, cậu đương nhiên sẽ không để trong lòng, chỉ là đang suy nghĩ đến bà ngoại thôi, không nghĩ tới sẽ làm Phí Chuẩn để ý, trong lòng mặc danh có chút vui mừng, lại có chút đặc ý, kỳ kỳ quái quái.

Phí Chuẩn cười khẽ, duỗi tay xoa xoa sau gáy mình, nghiêm túc nói: "Đừng sợ, không có việc gì đâu, thật sự có việc thì cứ tới tìm tôi."

"Ngài yên tâm, em sẽ không khách khí đâu." Mạnh Phiên nhẹ răng cười.

Phí Chuẩn ánh mắt ôn nhu, trong mắt mang đầy ý cười, không lại cùng cậu nói chuyện kỳ kỳ quái quái nữa.

Vào sáng ngày thứ ba sau kỳ thi tháng, tất cả kết quả đã được công bố.

Không giống như lần trước, lần này Mạnh Phiên rất lo lắng, cậu có một đôi thủ rất mạnh, cái danh đệ nhất này đến tột cùng bị ai ngồi vào, hết thầy còn chưa biết được.

Lớp trưởng từ văn phòng lấy phiếu điểm mới về, dán ở bảng đen bên cạnh trên tường, để các bạn học tự mình xem.

Vị trí của Mạnh Phiên có thể nói là được trời ưu ái, chỉ cách bảng điểm có hai bước chân, tuy thế các bạn trong lớp quá tích cực, cơ bản khi phiếu điểm vừa được dán lên thì bảng đen đã chật cứng người, cậu chỉ có thể một bên lo lắng, một bên yên lặng chờ đợi.

Phí Chuẩn cũng không nhìn kết quả, anh cũng đang xuất thần, không giống như Mạnh Phiên, anh không có lo lắng thành tích, mà là lo lắng hiệu suất làm việc của Lăng Di.

Sau khi kết quả kiểm tra hàng tháng được công bố, phòng chúng lúc lên lớp Lăng Di sẽ ngay lập tức sắp xếp lại chỗ ngồi của mình theo thứ hạng mới.

1 và 42, 2 và 41, 3 và 40

Phương thức xếp chỗ ngồi này đồng nghĩa với việc anh và Mạnh Phiên không thể ngồi chung bàn được nữa.

"Em còn chưa hỏi anh, lần này thi tháng thế nào? Có chắc đứng nhất

không?" Mạnh Phiên thử hỏi.

Phí Chuẩn quay đầu liếc cậu một cái, cười, "Muốn đánh cược hay không? Tôi cược là tôi sẽ đúng nhất."

Mạnh Phiên nghe vậy, trong lòng hơi lạnh.

Cậu biết thực lực của Phí Chuẩn, Phí Chuẩn tự tin như vậy, xem ra lần này rất khó nói.

Thất Trung mỗi lần thí thán, đúng nhất đều có một bút tiền thưởng nhỏ nhỏ, nói thật cậu vốn đã thêm khoản nhỏ nhỏ đây hơn một tháng nay rồi.

"Được, vậy em cược em đúng nhất, anh đánh cược cái gì?"

Phí Chuẩn nhướng mày, "Đánh cược lớn thì sao, ai thua phải bao người thắng một tháng đồ ăn, thế nào?"

Mạnh Phiên:.....

Đặt cược lớn thế? Phí Chuẩn tự tin như vậy?

"Kìa không công bằng, anh ăn vừa toàn đồ ngon, lại còn ăn nhiều như thế, em bao không nổi....." Mạnh Phiên đau lòng cho ví tiền xẹp lép của mình.

"Không tự tin vậy à?"

Mạnh Phiên sừng sốt một chút, thầm nghĩ đúng vậy, sao có thể để mấy câu của Phí Chuẩn hủy hoại đi chí khí của mình?

"Này nhá, đệ nhất kìa nhất định là của em."

Phí Chuẩn cười, "Không làm khó dễ cậu, người thua thì bao tiền cơm, cho người thắng ăn cái gì, đều không bắt bẻ."

"Được rồi, nếu anh thắng, em sẽ mua bánh quy bé mọc răng cho anh một

tháng."

Phí Chuẩn: ...

Cả hai đang lặng lẽ nhìn nhau ở đây, đám đông người xem trên băng đen đã bắt đầu la hét.

"Đụ, đụ! Nam thần của tui sao có thể bị áp chế! Hắn là thần học của Thành Dương mà!"

"A ha ha ha ha! Tui biết ngay Thất Trung tiểu ngọt Ồ của chúng ta chính là độc tôn! Vĩnh viễn ngồi trên ghế đệ nhất!"

"Chặc chặc chặc chặc chặc, không cần phân cao thấp nhờ? Chỉ là hơn kém có một điểm. Đều là đại thần, tui học tra sao xứng chứ."

Thiệu Trì chạy tới tiền tuyến, chụp xong bức ảnh, lại vọt tới chỗ của Mạnh Phiên.

"Tiểu Mạnh Phiên! Em vẫn là đệ nhất lớp 1 nha!"

Vừa dứt lời, Thiệu Trì liền xấu hổ một hồi, hấn lúng túng liếc nhìn Phí Chuẩn ở bên cạnh, tự hỏi mình có phải là quá trọng sắc khinh bạn, không nghĩ tới tâm trạng của Chuẩn ca...

"Chuẩn ca, anh cũng rất tuyệt á! Chỉ kém một điểm nhỏ thôi, nhất định là do anh không cần thận! Chuẩn ca của chúng ta cũng là đệ nhất lớp 1 luôn!"

Phí Chuẩn thần sắc nhàn nhạt, tùy tiện liếc mắt một cái, gật gật đầu, ào nào nói: "Tôi biết, nhất định là do các bước giải đề, Thất Trung tra rất kỹ càng tỉ mỉ từng bước quá lợi hại, Thành Dương bên kia căn bản là mặc kệ."

Mạnh Phiên cau mày, cần thận so sánh điểm số của hai người, đúng là Phí Chuẩn kém hơn cậu ở điểm toán học.

"Cuộc thi lần trước không phải đã như vậy rồi à? Sao anh không ngoan

ngoãn mà viết chi tiết hơn xiu đi?"

"Nhiều năm đã quen như vậy, làm sao có thể thay đổi một sớm một chiều."

Mạnh Phiên: ...

"Chắc chắc chắc, anh thế này là không được, em sao có thể thắng chỉ vì chút bất cẩn của anh mà ở vị trí thứ hai, nếu vậy thì chiến thắng của em quá là vô nghĩa, sau này em sẽ giám sát anh làm toán, nhất định phải chi tiết tỉ mỉ kỹ càng!"

Phí Chuẩn: ...

Thầy Mạnh Phiên vẻ mặt nghiêm túc, hận sắt không thành thép, Phí Chuẩn cười khẽ, gạt đầu, "Được, tôi nghe cậu."

Anh nói được thực mềm, thực ôn nhu, như vô cùng yếu ớt, Mạnh Phiên nghe mà sững sốt, mới nghĩ lại về sau cũng đâu ngồi cùng bàn với nhau nữa, chính mình làm sao quản được người ta làm bài thế nào?

Vào giờ của Lăng Di, quả nhiên giống như dự đoán của Phí Chuẩn, người vừa tiến đến liền sấm rền gió cuốn mà bắt đầu đổi chỗ ngồi.

Vì ở vị trí thứ hai, Phí Chuẩn không còn là bạn cùng bàn của Mạnh Phiên nữa mà là bạn phía sau Mạnh Phiên.

Đi học rồi cuộc không thể nhìn thấy gương mặt nghiêng của Mạnh Phiên, ruột gan cồn cào, sợ với trong tương tượng của anh còn khó chịu hơn rất nhiều. Đặc biệt, lần này vị trí thứ 42 lại vừa vặn là một Alpha, trở thành bạn cùng bàn của Mạnh Phiên.

Thuốc ức chế còn chưa tới tay, Mạnh Phiên không có làm ra vẻ, ngoan ngoãn tiếp tục ở lại nhà Phí Chuẩn, buổi sáng cùng nhau tới, buổi tối cùng nhau về.

Tiết học đọc sáng thứ sáu, khi hai người chuẩn bị vào lớp, liền nhìn thấy

Tường Ngu mang theo bao lớn bọc nhỏ chặn cửa.

Bọn họ có chuyện muốn nói, Phí Chuẩn không quấy rầy, tiến vào phòng học.

Đứng trên hành lang, Mạnh Phiên nhìn khấn tằm trong chậu rửa mặt và các đồ vệ sinh cá nhân khác trên sàn nhà, cũng như chần bông trên lưng Tường Ngu, có ý tốt, đưa tay ra giúp cô đỡ xuống.

"Cô cũng ở ký túc xá à? Tôi giúp dọn vào nhé."

Tường Ngu: ...

"Tôi không ở, những thứ này là mua cho cậu. Tôi đi học khiêng đồng này vào ký túc xá cho cậu, mới biết là cậu chưa từng ở ký túc xá?! Cậu còn sống ở nhà Alpha kia? Mạng nhỏ còn muốn hay không thế?"

Nghe vậy, Mạnh Phiên cau mày, không đáp việc ở nhà Phí Chuẩn, chỉ nói: "Cảm ơn lòng tốt của cô, nhưng tôi có tất cả những gì nên có rồi, không cần những thứ này."

"Tôi không kỳ thị cậu nghèo! Cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn cậu sống thoải mái hơn."

"Tôi đã quen dùng những đồ kia rồi, thật sự không cần."

Sau khi nói đi nói lại những lời này, Tường Ngu xem như đã nhìn ra, Mạnh Phiên có cần hay không không quan trọng, cơ bản là của cô cho, Mạnh Phiên đều không muốn nhận.

Học sinh lần lượt vào lớp, Tường Ngu kéo cậu sang một bên, có chút tức giận, cố gắng hạ giọng: "Tại sao cậu không thể nhận lòng tốt của người khác? Tôi có thể ăn thịt cậu à?"

Nhìn thấy cô bực bội, Mạnh Phiên có chút muốn cười, cũng có chút bất lực.

Cậu chỉ vào tuyến thể da dày của mình, "Tuyến thể của tôi bị tổn thương, các loại thuốc ức chế thông thường không thể sử dụng được. Phí Chuẩn cùng anh trai anh giúp tôi định chế một loại thuốc ức chế độc quyền, giá cả cao đến không thể tưởng tượng, nhưng tôi nhận rồi."

Tường Ngu kinh ngạc một chút, không hiểu cậu có ý gì, thăm dò nhìn tuyến thể cậu.

Không đợi cô hỏi thêm gì nữa, Mạnh Phiên lại nói: "Tôi có thể chấp nhận lòng tốt của người khác, nhưng tôi không muốn nhận lòng tốt có mục đích."

Cậu biết sự tốt bụng của Tường Ngu đối với cậu đều là dựa vào cảm giác của cô. Cho rằng họ sẽ là một gia đình, có lẽ cũng có chút ý của người lớn, muốn cô ra tay kéo cậu đến nhà họ Tường.

Tường Ngu nghe xong liền hiểu ra, lập tức mỉm cười chỉ vào Mạnh Phiên thấp giọng mắng: "Ha! Đúng! Tôi có mục đích! Phí Chuẩn kia thì không có chắc? Cậu đúng là đồ ngốc! Hắn còn có mục đích lớn hơn tôi đây. Vậy mà cậu lại chấp nhận lòng tốt của hắn ta?!"

"Lợn, không cần thì ném hết đi, ném cho đám ăn mày kia kia! Tôi cũng không cần!"

Tường Ngu nổi giận đùng đùng, xoay người đi về lớp.

Mạnh Phiên sững sờ ở trên hành lang, hồi lâu nhìn đồ vật đầy đất, âm thầm chuyển chúng cất vào kho của phòng học.

Cậu vừa nhận được tiền thưởng từ trường ngày hôm qua, ước tính giá cả của những thứ này, hồi Thiệu Tri QQ của Tường Ngu, thêm bạn tốt.

Trong giờ học buổi sáng, cơn tức giận của Tường Ngu vẫn chưa tan, khi cô nhìn thấy Mạnh Phiên thêm bạn tốt, mới hừ hừ một tiếng, sắc mặt tốt hơn một chút.

Tường Ngu: 【 Thấy cậu còn biết đi tìm chị gái, đây liền trả thứ cho cậu buổi sáng lỗ măng! 】

Mạnh Phiên: 【 QQ chuyển khoản 300 đồng. 】

Tường Ngu: 【】

Tường Ngu: 【 Đồ nhóc con không biết tốt xấu, cậu chờ đó cho tôi! 】

Mạnh Phiên thấy cô tức muốn học máu, nhẹ cười một chút.

Mặc kệ nói như thế nào, thiện ý của cô, cậu cảm nhận được.

Tường Ngu: 【 Cuối tuần đến thăm bà ngoại, không yêu cầu cậu để ý chúng tôi, địa chỉ chờ lát nữa gửi cho cậu. 】

Mạnh Phiên không trả lời lại, đặt điện thoại xuống, chuyên tâm đọc sớm.

Đọc sớm trong chốc lát, tâm trạng không tốt lắm, đọc mãi không vào.

Bà ngoại nhất định là muốn thăm, nhưng cuối tuần cậu vẫn chưa có thuốc ức chế. Mạnh Phiên không quá dám lẻ loi một mình đi qua, sợ vạn nhất bỗng nhiên thân thể không khỏe, liền bị bọn họ biết việc mình là Omega.

Cậu không muốn bà ngoại lo lắng, cũng không muốn nhận sự trợ giúp chữa bệnh từ nhà họ Tường.

Sau một hồi rồi rit, Mạnh Phiên quay đầu nhìn nhìn Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn cũng đang nhìn cậu, nhướn mày, ánh mắt dò hỏi cậu có chuyện gì.

Lăng Di hôm nay đến cánh lớp học buổi sáng, quay đầu lại nói chuyện với Phí Chuẩn, quá lộ liễu, học sinh ngoan Mạnh Phiên không làm được.

Ngĩ nghĩ, cậu xé một mảnh giấy nhỏ, trộm truyền cho Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn nhìn đến, tức khắc vui vẻ, nguyên lai bàn trước bàn sau còn có cái lạc thú này?

【 Phế ca ca, răng anh siêu tốt, tin tức tổ của anh cũng siêu khí phách, anh nhất định là người tốt, thế nên cuối tuần anh có thể cùng em đi thăm bà ngoại một chút được không? 】

Đây không phải là vấn đề lớn, Phí Chuẩn đương nhiên rất vui khi đi cùng cậu ấy, thậm chí thực vừa lòng khi Mạnh Phiên tìm anh cùng đi.

Chỉ là.....

Mạnh Phiên ôm sách tiếng Anh thật thần, đang chờ Phí Chuẩn truyền tờ giấy nhỏ đáp lại, bỗng nhiên, bạn ngồi cùng bàn chọc chọc cánh tay cậu.

Mạnh Phiên quay đầu vừa thấy, liền hoảng sợ!

"Tại sao anh lại ngồi ở đây?!"

Phí Chuẩn cong môi, đưa cho cậu tờ giấy nhỏ, chỉ vào mấy chữ "Phế ca ca", hỏi: "Cậu cho tôi một lời giải thích trước được không?"

Mạnh Phiên: ...

Má ơi! Thường ngày nói năng vớ vẩn quen rồi, lúc nói thì không thấy vấn đề gì, sao giờ viết lại thành cái chữ "Phế" này thế!

(Đọc lên giống nhau thôi đều là "fèi" nhưng chữ viết và nghĩa khác nhau nhé!
Phí là chữ này "费" còn Phế là chữ này "废"- kiểu bỏ đi, phế thải, vô dụng á :v)

Chương 42: Đáp lại

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Phí Chuẩn tức giận, nhưng đôi mắt của anh lại tràn đầy ý cười.

Anh vẫn luôn kỳ quái, Mạnh Phiên dù cho là tính tình kỳ quái, cũng sao có thể thật sự ngọt ngào mà gọi anh là "Phí ca ca" như vậy? Nhất định là cố trá bên trong, nhưng anh không nghĩ tới, thế nhưng lại là cái chữ "Phế" này.

Anh chỗ nào phế? Răng phế à?

Miệng Mạnh Phiên mấp máy, trong một lúc cậu không nghĩ ra được lời bào chữa nào tốt, thấy Phí Chuẩn càng dựa càng gần, trong lòng thích thích thích vài cái, giờ tay lên.

Lăng Di đang chuẩn bị bài trên bục giảng, anh không để ý thấy Phí Chuẩn, bây giờ Mạnh Phiên giờ cán tay trắng nõn của cậu, chỉ dư quang cũng dễ dàng liếc thấy.

Anh dừng động tác trên tay quay đầu nhìn lại, trong lúc nhất thời nhìn thấy Phí Chuẩn và Mạnh Phiên đang ngồi cùng nhau, nhưng anh không thấy có vấn đề gì cả, dù sao thì trước đây hai đứa cũng ngồi chung bàn, chỉ chỗ là Mạnh Phiên gặp khó khăn gì.

"Mạnh Phiên, làm sao vậy?"

Mạnh Phiên lưng dựa vào tường, hai tay giơ lên cao, lớn tiếng nói: "Báo cáo

Lăng lão sư! Phí Chuẩn tùy ý đổi chỗ ngồi!"

Đang thường thức dáng vẻ chột dạ của nhóc lừa đảo này, chờ đợi một lời giải thích thỏa đáng, Phí Chuẩn: ...

"Bạn có thể đầu tư hơn không?" Phí Chuẩn tức giận bật cười, chỉ có trẻ con mẫu giáo mới thích giơ tay báo cáo với thầy cô.

Mạnh Phiên không để ý tới anh, "Báo cáo thầy, cậu ấy ảnh hưởng đến em đọc sách!"

Phí Chuẩn:.....

Lăng Di cũng không hiểu được hai đứa đây là đang nháo cái gì, nhường mày nhìn Phí Chuẩn liếc mắt một cái, "Chỗ ngồi là cố ý bài, Phí Chuẩn, trở lại vị trí của em đi."

Phí Chuẩn cũng là một học sinh ngoan, nói chung là không làm trái lời giáo viên, không nói gì đứng dậy quay về chỗ ngồi.

Chú Hạo, bạn cùng bàn hiện tại của Mạnh Phiên, cảm động đến rơi nước mắt, vạn phần kích động mà đoạt lại vị trí của mình! Lần đầu tiên hẳn thì đứng áp chót mà vẫn cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp, vì người xếp bết bảng có thể ngồi cùng bàn với nhất bảng Mạnh Phiên!

Có trời mới biết khi Phí Chuẩn muốn cùng hẳn đổi chỗ, trái tim hẳn đã tan nát cỡ nào, còn tưởng rằng sẽ không bao giờ có thể ngồi cùng bàn với tiểu ngọt Ồ nữa.

Động tĩnh nơi này, tự nhiên cũng hấp dẫn các đồng học khác chú ý.

Âm thanh đọc bài vẫn tiếp tục, nhưng những lời thì thầm khe khẽ ẩn ẩn vẫn lẫn trong tiếng đọc bài, càng ngày càng nhiều.

"Tui cười chết, ai nói Mạnh Phiên coi trọng tiền của Phí gia? Tui xem Phí Chuẩn theo đuổi cậu ấy cũng chả nhất định có thể theo đuổi được đâu!"

"Khục khục, đừng nói về nam thần của tui như vậy, trong mắt Mạnh Phiên chỉ có học tập. Chờ khi nhìn lại rồi, nhất định sẽ rất hối hận!"

"Đáng thương nha! Mạnh A Hoa thị trước mặt Thất Trung tiểu ngọt Ồ của chúng ta cũng phải hèn mọn hèn mọn!"

"Cậu thì biết cái gì? Trong tình yêu sao có thể gọi là hèn mọn? Cái này gọi là sủng nịnh, cưng chiều! Mấy người ngốc như vậy, khó trách tìm không được người yêu!"

...

Mạnh Phiên sau khi nhớ lại, cũng thực sự hối hận.

Cậu bây giờ là một Omega đáng thương không có thuốc ức chế, sao dám tự phụ như vậy trước mặt vị cứu tinh duy nhất của mình chứ? ! Còn trả đũa báo cáo với giáo viên mới chết? !

Thế này người ta sao còn muốn đi cùng cậu đến thăm bà ngoại nữa?

Mạnh Phiên buồn héo người, mặt mày đều xỉ xuống, ghé vào trên bàn, nhìn từ đơn tiếng Anh, một lần lại một lần hối hận hơn.

Cậu trong lòng suy nghĩ tung bay, nghĩ nên dùng cái lý do thần tiên gì mới có thể che lấp cái chữ "Phế" này, chờ sau khi tan học, háo háo cùng Phí Chuẩn giải thích.

Làm Ồ thì phải có được dân được, chịu thua mà có thể đạt tới mục đích của chính mình là được, không có gì ghê gớm.

Phía sau lưng bỗng nhiên bị chọc một chút, Mạnh Phiên trên người thịt ngứa còn không ít, ngứa đến cả người rụt lại một chút, quay đầu đã thấy Phí Chuẩn đem tờ giấy nhỏ kia truyền tới.

Cậu nhận lấy, mở ra: 【 Phế ca ca cùng cậu đi. 】

Không biết tại sao, một câu ngắn gọn lại ẩn chứa đầy sắc màu lỳ quái, nhưng trong nháy mắt Mạnh Phiền nhìn vào tờ giấy, tim bỗng nhiên đập nhánh hơn, thậm chí kích thích đến sau cột sống một trận tê dại, xông thẳng lên não.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới Tường Ngụ trước giờ đọc sớm đã tức muốn hộc máu nói — Phí Chuẩn mục đích còn lớn hơn tôi nhiều.

Mạnh Phiền không chuyển mảnh giấy nhỏ nữa. Tờ giấy nhỏ nằm yên lặng trong hộp bút chì của cậu. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên có thể nhìn thấy nó, sau đó trong đầu sẽ lại nghĩ ngợi rất nhiều thú. Một giờ đọc sớm buổi sáng, tiến độ đọc bài rất chậm, hiệu suất cực kém, làm cậu có chút phiền não.

Giữa trưa, Phí Chuẩn đóng gói hai phần cơm, đem về phòng học ăn.

Khi món ăn thơm phức được đặt trên bàn, Mạnh Phiền sững sốt trong giây lát, trong tiềm thức nhớ đến cảm giác ngứa ran nơi sống lưng sau giờ tập đọc buổi sáng.

"Hôm nay em tự mua đồ ăn." Mạnh Phiền nâng một nắm cơm rong biển mua ở trường. Một nắm nhỏ nhỏ, có vẻ rất khô khan.

Phí Chuẩn nhìn lướt qua, đưa tay ra chụp lấy,

"Lúc trước đánh cược, đã thua thì phải chịu, tôi bao cậu ăn một tháng." Mắt nhìn cơm nắm trong tay, Phí Chuẩn gặm một ngụm, cười nói: "Xem tôi thành chân chạy vật thể này rồi thì cái này thuộc về tôi vậy."

Mạnh Phiền sững sờ, tuy rằng nếu là cậu thua, cậu cũng sẽ nói được làm được, nhưng Phí Chuẩn này mua đồ ăn vừa nhiều vừa toàn đồ ngon luôn á?

"Cũng không cần mua nhiều như vậy đâu?"

Phí Chuẩn duỗi tay, cầm lấy bát cơm gà chiên giòn rồi về chỗ ngồi của mình, "Trước không phải đã bàn xong rồi à, người thua mua cái gì, người thắng

liền ăn cái đó, cậu muốn chơi xấu?"

Mạnh Phiên không nói nữa, cậu có thể lờ mờ đoán được, Phí Chuẩn lấy cá cược ra chỉ là cái cớ, cốt là muốn cậu ăn nhiều hơn mà thôi.

"Ừm ... Thực ra, ý của "Phế ca ca" kia là ..."

Nghe vậy, Phí Chuẩn vui vẻ, tay chống ở trên bàn học mình, cúi người thăm dò, nhìn chằm chằm Mạnh Phiên chuẩn bị bịạ chuyện.

Mạnh Phiên bị ánh nhìn đèn gương ngừng, nói thật cậu còn chưa có tìm ra lí do nào để gạt anh nữa.

Cậu cúi đầu mở phần cơm thịt dê ra, nhai hai cái, mắt nheo lại vì mùi thơm.

"Ai da! Kỳ thật này không phải gọi anh đâu, là em đang nói chính mình đây! Anh xem, bởi vì em học tập quá tốt, anh cũng phải thua mà mỗi ngày thành chân chạy mua cơm cho em. Em quá là vô dụng(phế) luôn á ca ca, này không phải hại anh chạy nhiều đến gãy chân sao, ca ca tốt!"

Phí Chuẩn:.....

Gương ép như thế, cũng không biết xấu hổ hy sinh bản thân.

Thời thì nhiều ít cũng được gọi là "Ca ca" tốt, không so đo không so đo.

Thứ bảy, hẹn đi thăm bà ngoại.

Phí Chuẩn muốn mua một số thực phẩm chức năng cho bà, nhưng Mạnh Phiên không cho.

Cũng không phải lần đầu tiên đến thăm, bà ngoại nhất định cũng sẽ không muốn anh tiêu pha.

Phí Chuẩn không có cách nào, lại cảm thấy tay không mà đến không quá lễ phép, vì thế hai người thương lượng, ra sân sau nhặt trứng gà.

Trong khoảng thời gian này, gà mái già sức khỏe tốt nên thường đẻ trứng. Nghĩ đến Tường gia cũng là sống ở thành phố, trong nhà không nuôi gà, rất ít ăn đến trứng gà ta, mang chút trứng gà đi là khá hợp lý.

Phí Chuẩn cầm một túi trứng gà, còn có điểm không bỏ được,, "Cậu nói xem trong túi trứng này sẽ có trái trứng nào có thể ấp thành gà con được không?"

Mạnh Phiền nhìn không được ha ha ha cười, Phí Chuẩn cứ luôn chấp nhất đòi ấp gà con là sao nữa.

9 giờ hơn, hai người xuất phát, dựa theo địa chỉ mà Tường Ngu đưa đi đến.

Tường gia cũng không phải một gia đình giàu có, không có nhiều tiền tiết kiệm, họ đã bán nhà ở Giang thị để mua một căn nhà cũ trong một tiểu khu rộng rãi hơn ở Hoa thị này. Vị trí chắc chắn không phải là đặc biệt tốt. Phí gia ở trung tâm thành phố lái xe đến đây cũng mất hơn hai mươi phút.

Tầng 3, mua tầng lầu này, khả năng cũng là suy xét tới bà ngoại đã lớn tuổi, về sau chân càng không tiện.

"Tới rồi, vẫn luôn chờ cậu..... Vào đi."

Cửa mở, Tường Ngu ngồi ở bên ngoài ghế đầu chơi game di động, có chút vui vẻ khi thấy Mạnh Phiền tới, chỗ đến khi nhìn thấy ở góc cầu thang, mọc ra thêm một Phí Chuẩn ...

Tiểu Omega này thế là quá ỷ lại vào Alpha kia rồi đây, sợ là những việc nên làm hay không nên làm đều đã làm rồi cũng nên?

Tường Ngu không nói gì, đứng dậy kéo ghế, nghiêng đón bọn họ vào.

Trong phòng, Tường Vận Thăng cùng Mạnh Đình đang ở phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, nghe được động tĩnh, cũng đi ra, nhìn thấy Phí Chuẩn, cũng sững sốt.

"Tiểu Phiên đến rồi." Mạnh Dĩnh đầy mặt ý cười, rất là vui vẻ.

Tường Vận Thăng đứng ở một bên, hào hoa phóng nhả, chỉ đối với Mạnh Phiên gật đầu cười cười, "Bà ngoại ở phòng ngủ, hai đứa đi xem đi, không cần cầu nệ."

"Cảm ơn."

Thái độ thản nhiên của chú khiến Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm. Một câu chào chú cũng chưa kịp nói ra.

Phí Chuẩn đặt trứng lên bàn, dưới sự dẫn dắt của Tường Ngu, đi theo Mạnh Phiên đến gặp bà ngoại trong căn phòng nhỏ quay mặt về hướng nam.

Trên đường đi, Mạnh Phiên bí mật quan sát thấy cách bố trí nhỏ gọn của bốn phòng, diện tích không quá lớn, nhưng được cái nhiều phòng. Cậu cảm thấy mình có hơi nhay cảm, không biết liệu căn phòng phụ dành cho cậu hay là dành cho đứa bé tương lai.

Chỉ hy vọng là về sau, Mạnh Phiên không muốn dính líu đến họ trong vấn đề này nữa.

Căn phòng nhỏ của bà ngoại hướng về phía mặt trời, hiện tại mặt trời đang chiếu sáng, chỉ cần ngồi trên giường liền có thể đón được ánh mặt trời, trong phòng ngủ có TV, âm thanh lớn, bà ngoại xem đến vui tươi hơn hử, nhìn qua thân thể hồi phục không tồi.

"Bà ngoại." Mạnh Phiên đi qua, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Bà ngoại nghe vậy, quay đầu, kích động mà muốn từ trên giường đứng lên, "Phiên Phiên tới rồi! Bà ngoại đã lâu không thấy được cháu!"

"Ngoại đừng xuống giường, cứ ngồi đi."

Xem bà ngoại nói chuyện cũng nhàn nhện, Mạnh Phiên tâm tình rất tốt, đi

qua ngòì vào mép giường nhìn bà.

"Tiểu Chuẩn cũng tới, cháu trai ngoan, bà ngoại thật cao húng!" Bà ngoại một bên tắt TV, một bên cười tủm tỉm duỗi tay vẫy Phí Chuẩn qua.

Tường Ngu đứng ở một bên, xem đến có chút ghen tỵ.

Thành thật mà nói, mặc dù bà ngoại rất tốt với cô, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô, đều không thấy cao húng như nhìn thấy Phí Chuẩn này đâu.

"Thật tốt thật tốt, bà ngoại gần đây khôi phục cũng khá tốt, hai đứa yên tâm đi, chăm chỉ học tập, không cần bận tâm đến bà."

Thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ, Tường Ngu âm thầm đi ra ngoài giúp ba mẹ làm bữa trưa.

"Cuối tuần nếu không có việc gì, cháu có thể đến gặp bà ngoại. Tiểu Ngu là một cô bé ngoan, sẽ không làm khó dễ cháu, thậm chí bà ngoại rồi hai đứa cứ đi chơi đi, một chút cũng không cần câu nệ, bà sẽ không cho phép bọn họ làm khó dễ cháu."

Biết được những gì Mạnh Phiên đang lo lắng, bà ngoại cười trấn an.

Mạnh Phiên gật gật đầu, không cùng bà nói thêm về đề tài này nữa.

Nói chuyện phiếm về một vài sinh hoạt thường ngày, đến gần mười một giờ, Mạnh Phiên mới lưu luyến không rời mà đứng dậy, cúi đầu chào bà, hẹn lần sau lại tới thăm.

Đã gần đến giờ cơm trưa, đây là khoảng thời gian hít thở cũng ngọt ngào, Mạnh Phiên không dám ở lại lâu hơn.

Sau khi tạm biệt một lúc lâu, Mạnh Phiên mới cùng Phí Chuẩn ra khỏi phòng..

Vừa đi ra đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức từ phòng bếp, Tường Ngu lập tức đón lại, cười nói: "Ăn trưa thôi, cùng nhau ăn cơm rồi hãy đi?"

Nghe vậy, Mạnh Phiên sắc mặt có thể nói là lạnh xuống trong nháy mắt.

Trên QQ, Tưởng Ngụ không phải nói như vậy.

"Không quấy rầy, mọi người ăn đi."

Tưởng Ngụ sững sốt, chưa kịp nói tiếp thì Mạnh Dĩnh đã từ trong bếp đi ra, mỉm cười: "Lưu lại ăn cơm trưa đi! Mẹ làm cho con món thịt viên hầm con thích nhất này! Tay nghề khéo đĩnh sơ ra kém bà ngoại, nhưng hẳn là cũng không tồi, Tiểu Ngụ đều nói ăn rất ngon."

Mạnh Phiên đứng sững tại chỗ, nhìn họ, rồi nhìn người đàn ông đeo tạp dề đang nấu ăn qua cửa kính nhà bếp.

Mạnh Dĩnh liên tục nói rằng cô làm món này đặc biệt dành cho cậu, nhưng chính cậu lại cảm thấy mình thực lạc lõng ở đây, thay vào đó, cảm giác lại giống như một người ngoài đã làm phiền gia đình họ.

Căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, phảng phất như đang chờ đợi câu trả lời của cậu.

Bọn họ nhiệt tình như vậy, nhiệt tình đến giống như cậu mà cự tuyệt một chút, liền sẽ đánh vỡ giờ phút hòa hòa này, đầu sỏ gây tội hoàn toàn là cậu.

Phí Chuẩn ở bên cạnh nhìn sắc mặt của Mạnh Phiên càng ngày càng trắng, như có mùi tin tức tổ nhàn nhạt bay ra, thậm chí không ổn.

"Xin lỗi, chúng cháu đã hẹn các bạn cùng lớp đi ăn KFC, liền không làm phiền chú dì nữa."

Phí Chuẩn lịch sự chào tạm biệt bọn họ, còn cố ý đi tới cửa phòng bếp chào tạm biệt Tưởng Vân Thăng, Tưởng Vân Thăng đang bắc lửa xào rau cũng không có tới thuyêt phục bọn họ, chỉ mỉm cười theo chân vẫy vẫy tay.

"Được rồi, chơi vui vẻ, lần sau lại tới."

Phí Chuẩn kéo Mạnh Phiên nhàn nhàn xuống cầu thang.

Khi đến khu vực cây xanh ở tầng dưới, Phí Chuẩn chạm vào đầu Mạnh Phiên, hơi nghiêng người nhìn cậu, "Cậu không sao chứ? Có phải thân thể không thoải mái hay không?"

Mạnh Phiên im lặng cúi đầu, cậu cũng không chắc lắm, chỉ là cảm xúc của cậu lúc này không ổn định.

"Mạnh Phiên!"

Tường Ngu đuổi xuống, sắc mặt không tốt lắm, "Cậu làm sao vậy! Ăn một bữa cơm mà thôi, biết cậu tới, chúng tôi đã bận bịu cả một buổi sáng đây!"

Mạnh Phiên đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cô.

Tường Ngu cả kinh, cô lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Phiên có ánh mắt lạnh băng như vậy, thối lui nửa bước về phía sau một bước.

"Trên QQ không phải cô nói không yêu cầu tôi và các người ở chung sao?"

"Tôi..... Nhưng này chỉ là ăn một bữa cơm....."

Mạnh Phiên quay đầu lại, bên cạnh có một cây táo, hỏi: "Cô thích ăn táo không?"

Tường Ngu ngẩn ra, cũng nhìn nhìn cây táo kia, "Không thích....."

Mạnh Phiên gật đầu, đến gần cây táo, giẫm lên thân cây leo lên, khiến Phí Chuẩn và Tường Ngu giật nảy mình.

Phí Chuẩn vội vã đi tới, đứng dưới tầng cây che chở, "Cậu xuống dưới, để tôi hái."

Mạnh Phiên không quan tâm, cũng không trèo quá cao, chọn một trong

những cành táo xanh ở thấp nhất, sau đó nhảy khỏi cây, đi đến chỗ Tường Ngu, đưa cho cô.

"Tặng cho cô, cô có thể ngay trước mặt tôi ăn hết nó không?"

Tường Ngu càng thêm sững sờ, "Vừa rồi tôi không phải nói rồi à? Tôi nói tôi không thích ăn táo, mà quả này xem ra còn chưa chín đâu?"

Mạnh Phiên cười lạnh, "Tôi vất vả như vậy, cố ý leo cây hái cho cô, tại sao cô không ăn?"

Nghe vậy, Tường Ngu sững sờ, im lặng nhận lấy, nhìn chằm chằm vào quả táo, trầm mặc cúi đầu.

Đúng vậy, Mạnh Phiên luôn từ chối kết thân với bọn họ. Cái gọi là bạn bực cả buổi sáng của bọn họ không phải là lý do đạo đức để bắt Mạnh Phiên ở lại.

"Xin lỗi....."

Mạnh Phiên phớt lờ cô, lôi kéo Phí Chuẩn đi.

Phí Chuẩn cảm thấy Mạnh Phiên đang kéo tay mình ngày càng mạnh hơn, như muốn bóp nát xương tay của anh. Đường như ngày càng có nhiều hương vị tin tức tổ trong không khí.

Sau khi rời khỏi tiểu khu, Mạnh Phiên buông tay Phí Chuẩn, chân cậu mềm nhũn, suýt nữa thì ngã.

Phí Chuẩn nhàn nhạt chóng tóm lấy, thuận thế ôm cậu vào lòng dọc theo đường đi, vừa nhìn xuống liền thấy tuyến thể hơi ửng đỏ của cậu.

Cởi áo ngoài chính mình đem cậu bao lấy, Phí Chuẩn thấp giọng nói: "Cậu có phải lại thấy nóng lên không?"

Mạnh Phiên lắc đầu, "Không có việc gì, phỏng chừng là cảm xúc dao động lớn nên vậy, em từ từ ổn định sẽ tốt thôi."

Cậu nói chậm rãi, nhưng giọng lại run run, tựa hồ còn mang theo một chút khốc nước nỡ.

Bộ dáng như vậy có chút quen thuộc, lần trước thời điểm nóng lên, Mạnh Phiên chính là nhìn không được khó chịu, liền khốc thút thít.

Phí Chuẩn có chút lo lắng, bớt chút thời gian tìm thuốc ức chế cho chính mình, sau đó quần chặt lấy Mạnh Phiên, "Hiện tại không có thuốc ức chế, nếu cậu cảm thấy khó chịu, không bằng thử xem răng tôi có phải đã tốt lên hay chưa được không?"

"Không cần, em không muốn bị cắn, chúng ta đi thôi."

Mặc bộ quần áo có mùi sô cô la của Phí Chuẩn, Mạnh Phiên cảm thấy đã khá hơn nhiều, một bên đem chính mình quần chặt, một bên hít hít mũi, chân mềm nhũn, từng bước đi về phía xe.

Phí Chuẩn thật sự không nhìn nổi sự cố chấp của cậu, thở dài, đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt cậu.

Mạnh Phiên đang sững sờ, không kịp phản ứng thì chân của cậu đã vấp phải Phí Chuẩn lao về phía trước, Phí Chuẩn nắm bắt cơ hội đứng dậy, vừa lúc đem người cõng trên lưng,

Mạnh Phiên: ...

Cậu không còn nhiều sức lực để vùng vẫy, chỉ đơn giản nằm xuống lưng của Phí Chuẩn, gục đầu vào vai anh, chịu đựng sự khó chịu hít hít mũi, bỗng nhiên cái mũi chua xót, nước mắt xoạc xoạc rơi trên tuyến thể của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn:.....

Anh thực sự rất đau lòng, nhưng những giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên tuyến thể của anh kia, thật sự lại quá kích thích người.....

"Anh có phải hay không..... Cũng cảm thấy em nổi giận vô cớ....."

Phí Chuẩn xốc cật lên, dỗ dành: "Không có, tôi hiểu cậu nghĩ gì."

Những người chịu ủy khuất có thể cô đơn, cứng đầu khi họ không được ai thấu hiểu. Nhưng một khi cảm xúc suy nghĩ của họ được ai đó hiểu được, sự ủy khuất này sẽ ngay lập tức tăng lên gấp bội lần.

Mạnh Phiền bẹp miệng, vùi đầu vào vai Phí Chuẩn, không để người qua đường nhìn thấy những giọt nước mắt của mình, miệng thì thút thít mơ hồ.

"Bọn họ đều muốn sự đáp lại của em. Giống như nếu em không đáp lại chính là đã làm tổn thương bọn họ vậy. Nhưng trước kia lúc em chờ đợi bọn họ, bọn họ cũng đâu có tới chỗ em chút hy vọng nào đâu, vậy nên vẫn là bình an làm những người xa lạ với nhau thôi....."

Phí Chuẩn nghe rõ, trái tim như bị hung hăng nhéo.

"Đúng vậy, cậu không cần đáp lại ai, cứ là chính mình là được."

Phí Chuẩn nói với cậu, cũng là nói cho chính mình nghe, anh đau lòng Mạnh Phiền cứ thêm chỗ bản thân một nỗi lo âu, cứ thích trả giá, xem chuyện của cậu như của chính mình.

"Ồ, khó chịu, không có thuốc ức chế."

"Nghiêm trọng lắm sao? Muốn đi bệnh viện không?"

"Không đi, chính là khó chịu."

Phí Chuẩn:.....

Omega nhỏ bé thân thể không ổn định, vừa không cho cắn, lại không đi bệnh viện, cứ một hai phải rầm rì chọc anh đau lòng, làm đến anh không biết sao, cũng khó chịu theo.

"Ồ ô ô....."

"Ngaoan, chúng ta trước về nhà nhé."

Vừa dứt lời, tuyến thể bỗng nhiên truyền đến một trận đau nhói, Phí Chuẩn đang đi trên đường lớn, cả người liền mau chóng cứng lại. Đậ, nhóc Omega đáng giận này thế mà lại cắn anh! Còn cắn vào tuyến thể!

"Mạnh Phiên???) Cắn tuyến thể của Alpha không thể giải quyết cơn khó chịu của cậu đâu, cậu bình tĩnh một chút."

Mạnh Phiên cắn hai miếng, buông lỏng ra, thở một hơi, "Chính là nơi này rất thơm, em thích người cái này, người được liền thoải mái hơn nhiều lắm."

Phí Chuẩn:.....

Anh bỗng nhiên lý giải điều mà mấy tổng tài bá đạo luôn mồm nói "Tôi sẽ cho em tất cả mạng sống của tôi." là có ý gì.....

(Chắc anh cũng "it" đọc tiểu thuyết nời :))) Nghĩ lắm!)

"Vậy em cắn đi."

Dù sao Alpha bị cắn, ngoại trừ một chút đau đớn cũng không có tổn thất gì khác.

Mạnh Phiên a ô cắn một miếng, lại cắn một ngụm nữa, vừa người vừa cắn, chà chà răng lên tuyến thể.

Phí Chuẩn cảm thấy như mình sẽ bị chà cho đến chết mất thôi.

Đột nhiên, anh nghe thấy Mạnh Phiên thì thầm: "Không phải là em không đáp lại bất cứ ai."

Phí Chuẩn ngẩn ra, anh không chắc đó có phải là ý tứ mình hiểu hay không.

Người phía sau không nói, chỉ một ngụm lại một ngụm cắn tuyền thể ánh, chà chà răng.

Xe dừng cách đó không xa, Phí Chuẩn cũng cậu trên lưng chậm rãi đi tới, đột nhiên cảm thấy cái xe kia có chút cản trở, ánh chỉ hy vọng có thể cứ như vậy cũng Mạnh Phiên tiếp tục đi mãi.

Chậm rãi đi tới, Phí Chuẩn nhin không được cười một chút: "Cậu xác thật là phế ca ca, mấy cái ca ca có thể chịu được cậu cắn như vậy chứ."

Lại có mấy cái ca ca có thể chịu được cậu cứ dụ dỗ như vậy.

Tác giả chịu: 【 phế vật nằm yên 】

Chương 43: Ai mọii

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phiên xác thật không có nóng lên nữa, sau khi gặm cắn tuyến thể của Phí Chuẩn và người mùi tin tức tổ của anh một lúc lâu, cuối cùng cậu cũng ổn định lại.

Lau khô nước mắt, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Trong xe, Phí Chuẩn vẫn luôn ngồi cùng cậu, cũng không có nhiều lời hỏi gì. Mạnh Phiên muốn làm bộ cái gì cũng chưa phát sinh, anh liền phối hợp làm bộ cái gì cũng chưa nghe thấy.

"Trở về sao?"

Mạnh Phiên liếc mắt nhìn sau gáy Phí Chuẩn, thấy tuyến thể của anh bị cậu cắn đến sưng đỏ thắm không nở nhìn, cổ chút ngưng ngưng, theo bản năng sờ sờ tuyến thể của chính mình, cảm giác như bản thân mình cũng bị, mà đau thay anh.....

"Không phải nói đi ăn KFC sao? Em mời anh ăn!"

Phí Chuẩn cười khẽ, không có dị nghị. Cái này vốn nói để qua loa lấy lệ với người Tương gia, Mạnh Phiên không có khả năng nghe không hiểu, chỉ là lấy cớ này che giấu xấu hổ mà thôi.

Gần đây có một quán KFC, đúng giờ cơm trưa, người không ít.

Đến nơi đặt món, Mạnh Phiên thấy mọi thứ đều rất mới lạ, mặc dù giá cả ở phía sau khiến cậu cảm thấy có chút đắt, nhưng vẫn quơ quơ điện thoại, "Ăn gì cũng được! Em có tiền thưởng!"

Phí Chuẩn lúc nào cũng có thể nhìn thấu lòng tự trọng nhỏ bé của cậu, không cùng cậu khách khí, dù sao tiền cơm tháng này anh đều bao, Mạnh Phiên thường ngày cũng không tiêu nhiều tiền.

Sau khi gọi món đủ cho hai người, họ tìm một góc cạnh cửa sổ ngồi xuống, Mạnh Phiên ân cần mà đem hai ly đá bào hướng Phí Chuẩn đổi điện đầy đầy,

"Anh muốn ăn vị nào, anh chọn trước đi," nói, sau đó còn chột dạ mà bỏ thêm một câu: "Anh... tuyến thể của anh có ổn không? Còn có thể ăn được đá chú?"

Tuyến thể bị gặm cùng việc ăn đá hay không thì có quan hệ gì với nhau? Phí Chuẩn không thể nhìn được cười trước sự thay đổi bất ngờ của Mạnh Phiên.

"Đau, hay cậu thổi thổi cho tôi nhé?"

Mạnh Phiên:.....

"Ặc, tiểu Alpha cũng ghê gớm quá ha. Omega cùng Alpha kết hợp, cả đời phải bị cắn vô số lần, cũng không gặp ai kêu đau như anh đâu."

Phí Chuẩn cũng tự cảm thấy mình nói có hơi vô lý.

Về vấn đề sinh lý, Alpha có một chiếc răng đặc biệt, có thể dễ dàng đâm xuyên qua tuyến thể non mềm rồi rút tin tức tổ vào, trong khi Omega không có một chiếc răng như vậy, cắn rất ngổ ngược, không có kỹ thuật gì cả.

Huồng chí, lần trước thời điểm đánh dấu tạm thời, cũng không biết là ai đau đến ô ô ô không ngừng.

Chọn ly đá bào có vị dâu, Phí Chuẩn trông mắt mỉm cười, nhưng anh không nói gì, kéo Mạnh Phiên lại cười nhạo rằng anh không tốt nếu nhắc đến chuyện lần đó.

Mạnh Phiên càng xấu hổ hơn khi vượt miệng ngựa không thành, bĩu môi kéo ly đá bào Okinawa latte còn lại trước mặt, nóng lòng cầm lấy thìa cắn một miếng.

"Thực ngon." Mạnh Phiên nheo mắt, rất là hưởng thụ.

Hưởng thụ xong một ngụm này, cậu lại trông mong mà liếc nhìn vị dâu tây của Phí Chuẩn, có chút thèm.

"Í, em nhìn thấy một mảnh A đang ăn đá bào vị dâu tây kia."

Phí Chuẩn:.....

Vừa muốn bỏ cái thìa xuống, liền tiến thoái lưỡng nan.

Buông cái thìa, Phí Chuẩn đem ly đá bào dâu tây của mình đẩy qua.

Mạnh Phiên vừa âm dương quái khí tức khắc đỏ mặt, không nhận, yên lặng vùi đầu ngoạm hai miếng ly đá bào của mình, giả biện: "Em không có ý đồ!"

"Ừ, là tôi - một tiểu ngọt A, muốn cùng cậu chia sẻ ly đá bào dâu tây của mình, cậu có thể nể mặt mà ăn một chút không?"

Mạnh Phiên:.....

Âm dương quái khí kỳ cục.

Trộm liếc Phí Chuẩn một cái, Phí Chuẩn sắc mặt cực kỳ nhu hòa, đáy mắt tràn đầy sủng nịch, Mạnh Phiên đờ người, trong lòng lại là thính thích, băng băng lẩn lẩn của đá bào cũng không giảm được nhiệt độ cơ thể cậu.

"Vậy em đây liền không khách khí đâu."

Mạnh Phien đứng dậy, lấy thìa từ Phí Chuẩn, đào một ít đá bào dâu tây, cho vào cốc của mình, lại từ ly của mình tìm một muỗng sữa chua chạm qua, đào một chút đá bào latte. Đặt vào ly của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn cười, thấp giọng nói: "Cậu trực tiếp dùng luôn cái thìa của cậu, tôi cũng sẽ không ghét bỏ."

Mạnh Phien trong lòng rạo rức, nhưng cậu không đáp lại mà đẩy ly đá bào của anh về, im lặng ngồi xuống ném thìa.

"Khi em còn nhỏ, chưa từng đi KFC, trên trần nhỏ không có, muốn ăn thì chỉ có đi thành phố mới có, em mấy năm đều chỉ lên thành phố được một lần." Mạnh Phien một bên ăn, một bên lẩm nhẩm lẩm nhẩm nói, nói từ chuyện này sang chuyện khác, như đang kể về tâm tình.

Biết rằng hôm nay tâm trạng cậu không tốt, có thể nhớ lại rất nhiều chuyện trong quá khứ, Phí Chuẩn không lại cùng cậu nháo nữa, im lặng lắng nghe.

"Sau này khi em lớn lên, thị trấn cổ dần phát triển. Cửa hàng lớn nhỏ mọc lên, cũng có KFC. Nhưng em vẫn chưa từng ăn qua tại không đủ tiền. Vì thế, em đã từng nghĩ rằng KFC là một cửa hàng rất sang trọng. Em chỉ có thể vội vàng lướt qua nó, nhìn vào nhiều hơn đã là một điều xa xỉ."

"Hiện tại cậu vào được, về sau đều có thể." Phí Chuẩn ôn nhu trấn an.

Mạnh Phien bật cười, đúng vậy, cậu trưởng thành, dựa vào chính mình là có thể tiến vào.

"Có một cô bạn học hồi cấp 1, gia đình họ vốn giàu có, sau này đóng cửa phá sản, đến ăn một con cá cũng khó. Chả mẹ khó mua được một con cá, mà cô ấy lại thích nhất là cá kho, sau đó chả mẹ chỉ có thể tiết kiệm mua một con, lúc xong liền ngồi ở bên cạnh nhìn cô ấy ăn, chờ cô ăn xong rồi, chả mẹ mới chọn xương cá bắt đầu gặm, liền mút hương vị còn lại, đem thịt cá dư đều để lại cho cô ấy, nhưng cô một chút cũng không vui."

"Cô ấy nói rằng, cả đời này cô ấy thà không ăn con cá đó, dù ngày nào cũng ăn rau má với bố mẹ thì cô ấy cũng hạnh phúc. Cái tính ấy nặng quá, nặng đến nỗi nếu cô ấy trả thiếu một phần thì chính là tội ác tày trời. Sau đó em bắt đầu hiểu cô ấy, đó là khi Mạnh Đình nói với em vì đưa em vào nhà họ Tưởng, phải sinh được một đứa con. "

Cậu thì có cái tài đức gì, mà phải gánh trên lưng cái áp lực cuộc sống như vậy.

Nói đến đây, giọng của Mạnh Phiên trở nên trầm hơn, tựa hồ có chút nói không được, thậm chí nhẹ nhàng mà khịt mũi một tiếng, phảng phất đây là điều buồn cười cỡ nào.

Đá bào đã có chút tan chảy, tay cầm thìa của Mạnh Phiên run lên, miệng cũng run rẩy càng rõ ràng, cổ mở to mắt, bấu môi ngậm cái thìa vào mút chằm chằm.

Phí Chuẩn đột nhiên nhớ rằng trong cuộc thi toán, Mạnh Phiên gần như đến muộn, anh đã đợi cậu ở bên ngoài. Sau khi kiểm tra, Mạnh Phiên liền nói với anh rằng nếu có lần sau, hãy vào lớp sớm thay vì vào trễ vì cậu ấy.

Nói chung, đó là một cái nhân tình.

Tự mình hy sinh, tự mình cảm động, cho dù xuất phát điểm là tình yêu, cũng có thể mang lại quá nhiều áp lực cho đôi phương, mà khi áp lực đạt tới một điểm giới hạn nhất định, đó chính là thương tổn.

Cầm ly đá bào dâu tây, Phí Chuẩn đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Mạnh Phiên, xoa đầu cậu rồi cười: "Về sau nếu tôi nghèo đến mức chỉ còn một chiếc bánh sô cô la, tôi cũng sẽ không để em ăn một mình đâu. Phương thức ở chung tốt nhất là vĩnh viễn luôn luôn chia sẻ với nhau, đùm bọc lẫn nhau, cùng nhau đi đến nơi đến chốn. "

Đúng vậy, đây là điều mà trong lòng Mạnh Phiên luôn muốn, lúc Phí Chuẩn nói ra điều đó, cậu đột nhiên cảm thấy bản thân đã hiểu được, rằng cậu không phải là một đứa con trai bất hiểu giống như trong mắt người đời

phán xét.

Cái mũi có chút chua xót.

Bây giờ sự khó chịu về thân thể đã giảm bớt, đã không còn có thể mượn việc này phát tiết nỗi oan ức của mình nữa, khóc hai lần một ngày cũng thấy hơi xấu hổ.

Mạnh Phien nhăn nhín, nhánh chóng chớp chớp mắt, lau khô nước mắt mòng manh, quay đầu liếc nhìn Phí Chuẩn, sau đó hít mũi, ra vẻ âm dương quái khí.

"Vậy bây giờ anh có thể chia sẻ đá bào dâu của anh với em được không?"

"Đương nhiên, tất cả đều cho em đây."

Âm dương quái khí kỳ cục, Mạnh Phien nhìn đôi lông mày đang cười của Phí Chuẩn mà không khởi bật cười, rất tuyệt tình mà đào một thìa lớn latte trong cốc của mình, sau đó vui vẻ liếm nó.

Có người thấu hiểu mình thật tốt, đáy lòng có bao nhiêu bất bình, bỗng nhiên liền cảm thấy không cần phải từng cái từng cái mổ xẻ ra, chỉ cần người nơi hiểu mình mà, thế là đủ rồi.

Vào buổi chiều, Phí Chuẩn đưa Mạnh Phien đến trung tâm giải trí để thư giãn.

Mạnh Phien lúc nào cũng muốn là giới nhất. Cậu gặp được một bao tài đầy thú bông, hí hục vui vui vẻ vẻ mà khiêng vào nhà Phí Chuẩn, rải khắp giường anh, xem như cảm ơn anh đã ở bên cậu cả buổi chiều.

Buổi tối, sau khi tắm xong, nằm trên giường trong phòng, Mạnh Phien lấy cái điện thoại di động đểu của mình ra, tự động kết nối với wifi nhà Phí Chuẩn, QQ liền hiện ra vài tin nhắn.

Một số tag đến từ vài người trong nhóm phân tích đề, một số cuộc trò

chuyện lại hỏi cậu liệu cuối tuần có đăng video phân tích đề hay không. Sau kỳ thi hàng tháng, tiến độ học kiến thức mới rất nhanh, một vài người theo không kịp.

Mạnh Phiên đồng ý, trong khi chuẩn bị sách và bản nháp, cậu nhấp vào tin nhắn QQ của một người khác.

Đó là Tường Ngu, đã gửi vào buổi chiều, nhưng điện thoại cậu không kết nối mạng nên không biết.

Tường Ngu: [Mạnh Phiên, hôm nay rất xin lỗi cậu. Là tôi quá ích kỷ. Tôi chỉ quan tâm đến sự hòa hợp của mọi người mà không xem xét đến tâm trạng của cậu.]

Tường Ngu: [Thật ra ... trong lòng tôi luôn vương bạn, tôi ở trong gia đình này độc đĩnh mười mấy năm, rất may mắn vì không gặp phải mẹ kế độc ác, nên tôi rất hài lòng với gia đình của mình.]

Tường Ngu: [Tôi chưa bao giờ biết rằng mẹ kế còn có một đứa con, cũng chưa bao giờ biết được sẽ có thêm một sinh mệnh mới trong gia đình mình. Tháng trước, tôi gần như buộc phải chấp nhận thực tế rằng sẽ có thêm rất nhiều gương mặt mới đến nhà tôi trong vòng vài ngày, tôi không bài xích, nhưng tôi cũng không quen, vẫn luôn rất phiền não.]

Tường Ngu: [Hôm đó tôi đến gặp cậu ở Thất Trung. Thực ra, chỉ là cá nhân tôi muốn có được một đồng minh. Có thể ý niệm này thực ấu trĩ và buồn cười, nhưng tôi cảm thấy chúng ta hẳn là đều có tâm trạng không khác nhau lắm, ở trong cái nhà này, có lẽ tương lai chúng ta nhất định có thể là một gia đình.]

Tường Ngu: [Tôi có rất nhiều phiền não mà không thể nói với trường bồi của mình. Tôi định sẽ phân nản với cậu trong tương lai, nhưng tôi đã không suy xét đến nhiều khả năng rằng cậu chỉ đơn giản là không thể chấp nhận cái gia đình này.]

Tường Ngu: [Xin lỗi, hiện tại tôi đã sắp xếp ổn rồi, tôi hứa sau này sẽ không

bao giờ cưỡng bách cậu! Tôi không chỉ không cưỡng bách cậu, mà còn sẽ giúp cậu để ý trường bồi, cũng không cho bọn họ cưỡng ép cậu đâu! Tôi nhất định sẽ thuyết phục bọn họ! 】

Tường Ngu: [Cậu vui lên chút, quên việc không thoải mái ngày hôm nay đi nhé. 】

Tường Ngu: [Em trai đừng cảm lên, chị gái sẽ luôn luôn theo sau em! 】

Mạnh Phiên xem xong:.....

Đây là một tin nhắn dài, cậu cơ bản cũng có thể hiểu được tâm trạng của Tường Ngu, cuối cùng những lời này lại làm cho cậu không biết trả lời sao.

Mạnh Phiên nhìn chằm chằm vào lịch sử tin nhắn hồi lâu, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, ít nhất cũng có một người hiểu mình, có lẽ những ngày tháng sau này, cậu sẽ không phải chịu nhiều chuyện không vui từ nhà họ Tường nữa.

Một lúc lâu sau, Mạnh Phiên mỉm cười, chạy đến phòng Phí Chuẩn, cho anh xem, chia sẻ khoảnh khắc vui vẻ này.

Phí Chuẩn nhướng mày sau khi đọc, không nghĩ tới Tường Ngu còn là một người nhạy cảm.

"Khá tốt, vậy hãy quên việc không thoải mái hôm nay đi."

"Hắc hắc! Đã quên rồi mà! Em đi làm video giải đề đây!"

Phí Chuẩn:.....

Chưa.

Mạnh Phiên trả lời một câu "Cảm ơn đã hiểu" xong liền chuyển chú quay video.

Đêm nay, cậu đã quay được ba đoạn video, có thể nói là một đêm làm việc rất hiệu quả!

Đám Alpha trong nhóm rất hào hứng, những bao lì xì đỏ liên tục gửi tới như mưa. Nghĩ rằng có ba video, một số Alpha liền đưa luôn ba bao lì xì.

Nhưng mà, Mạnh Phiên một cái cũng không nhận.

Thẳng đến trước khi ngủ, có người tò mò, tag Mạnh Phiên hỏi tại sao lại không lấy bao lì xì.

Mạnh Phiên mới trả lời: [Cảm ơn các anh đã ủng hộ em trong hơn một năm qua. Nếu ai có bất kỳ đề nào khó không giải được, có thể tiếp tục tìm em. Cơ mà lì xì đỏ sẽ không nhận nữa!]

(Ồ cảm thấy em đã xác định với Phí Chuẩn rồi! Còn nhớ lúc trước em nói có đối tượng rồi thì sẽ không nhận lì xì nữa không!)

Nhóm Alpha không rõ nội tình, bắt quả còn có thể tiếp tục thỉnh giáo bài tập, hẳn là không có việc gì, vẫn hi hi ha ha phát ra bao lì xì, Mạnh Phiên thu hay không thu, bọn họ cũng không bắt buộc.

Vào thứ Hai, sau khi nhận được đợt thuốc ức chế độc quyền đầu tiên, Mạnh Phiên không tiếp tục sống trong nhà của Phí Chuẩn nữa mà trở về ký túc xá.

Phí Thừa cuối cùng cũng có thể từ căn hộ của công ty về nhà, nhưng anh cảm thấy không vui lắm, bởi vì sau nhiều ngày như vậy, em trai tựa hồ cũng không có tiến triển gì.

Phí Chuẩn hôm nay lúc đi học cùng Mạnh Phiên truyền tờ giấy nhỏ, nên anh cố ý mua luôn một tệp giấy nhớ, để tiện thu từ qua lại, cũng không có ném đi, mà mang về định giấu.

"Ái muội?" Phí Thừa híp mắt, một ngữ nói toạc ra.

Phí Chuẩn:.....

"Không cần nóng nảy, anh cũng không định gia tăng lo âu cho em ấy, Cứ thuận theo tự nhiên, hưởng thụ khoảnh khắc này đi."

Phí Chuẩn nghe vậy, gật gật đầu, "Dạ."

Anh cảm thấy trạng thái của em trai như vậy là rất tốt, không cao ngạo, không nóng nảy.

Trộm liếc tập giấy nhỏ trong tay em trai, Phí Thừa lại thêm vừa lòng gật đầu: "Khá tốt, cả đời còn rất dài, tình yêu có thể từ từ chậm rãi."

Phí Chuẩn nghe vậy, cười cười, thầm nghĩ đại ca còn có thể nói ra những lời lãng mạn như vậy à?

Ngay sau đó, liền nghe đại ca hỏi: "Hiện tại có phải lưu hành kiểu theo đuổi như vậy không? Em còn tờ nào không? Anh cũng viết, ngày mai em đi học giúp anh gửi đi."

Phí Chuẩn:.....

Cứ nghĩ đến việc gửi mẫu giấy nhỏ đến văn phòng của Lăng Di cho anh cả mình, nghĩ đến phản ứng của thầy Lăng, anh lại cảm thấy đầu ngón chân mình muốn cào mặt đất tìm ổ chôn luôn chỗ rồi.

Chương 44: Tờ giấy

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Tâm trạng Phí Chuẩn hôm nay khá là vi diệu,, anh thực sự rất lo lắng cho việc chung thân đại sự của anh trai mình, nhưng cũng thực sự rất xấu hổ khi phải gửi tờ giấy nhỏ này đến văn phòng của Lăng di hộ anh trai, anh sợ sẽ bị mất mặt chết mất.

Tệp giấy nhỏ xin xắn anh mua có sáu màu, anh và Mạnh Phiên truyền giấy cho nhau tạm thời dùng lớp đầu tiên "màu tím." Có trời mới biết Phí Chuẩn đã cảm thấy tuyệt vọng thế nào khi thấy anh cả mình một hai phải bỏ đôi tệp giấy ra, chỉ để xé một mảnh giấy màu hồng ở lớp giữa.

Vậy là hình tượng một người anh cả uy nghiêm như cha trong lòng anh càng ngày càng sụp đổ, thêm nữa anh cố chút rồi loạn ám ảnh cưỡng chế, rất không thích dùng từ giữa, cả người cứ khổ chịu.

Phí Chuẩn đầu trán hời lâu, buổi sáng còn tính bỏ học, cơ mà nếu anh mà không màng mặt mũi đi quấy rầy lúc Lăng Di ăn cơm, sợ là Lăng Di sẽ bị dọa tới mức bữa sáng đều ăn không vô.

Tiết học đầu tiên là môn Toán, đại diện lớp gửi giấy kiểm tra ra toàn là dạng câu hỏi mới dạy hôm qua để mọi người củng cố. Tiết này là kiểm tra, nên giáo viên dạy toán không đến xem lớp.

Phí Chuẩn làm bài mau, xong liền bắt đầu xuất thần.

Mảnh giấy nhỏ vẫn còn dính chặt trong túi quần chộc anh phien lòng. Kết thúc tiết này, liền đến đưa Lăng Di đi.

Khi anh đang lo lắng không biết nên giải thích thế nào với thầy Lăng, từ bàn học trên, một bàn tay khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay nắm lấy một tờ giấy nhỏ màu tím len lút đưa đến bàn học anh, sau đó như trộm, nhàn nhàn chóng thu tay về.

Khóe miệng Phí Chuẩn nở một nụ cười ngay lập tức, anh vươn tay cầm lấy mảnh giấy nhỏ trên bàn, dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào lưng Mạnh Phien để chứng tỏ rằng anh đã nhận được rồi.

Mạnh Phien ngứa ngứa da thịt, khi bị chọc nhẹ thì cảm thấy tê rần khắp người, nhin không được đồ cả lỗ tai, muốn ngồi thẳng lên phía trước, lại sợ lát nữa sẽ bỏ lỡ tờ giấy Phí Chuẩn truyền lại, chỉ có thể căng da đầu dựa lưng vào bàn của Phí Chuẩn, chờ đợi.

【 Anh bị sao thế? Em thấy hôm nay tinh thần anh không được tốt lắm, cứ thất thần sao ấy? Có thể nói cho em biết không? 】

Phí Chuẩn nhìn những nét chữ xinh đẹp của Mạnh Phien, đôi mắt của anh tràn đầy ý cười, trong lòng cũng ấm áp. Mạnh Phien thích hai người ở chung có thể cùng chia sẻ với nhau, cùng nhau gánh vác, anh cũng muốn như vậy.

Thật ra đây cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng thực sự anh cũng có chút rầu rĩ, Phí Chuẩn đem việc này nói cho Mạnh Phien nghe.

【 Anh không có việc gì, chính là đại ca biết chúng ta đi học truyền giấy, cũng một hai phải truyền cho Lăng lão sư, anh chỉ lo lắng không biết phải đổi mặt với Lăng lão sư thế nào thôi. 】

Khi Mạnh Phien nhìn thấy câu trả lời, cậu gần như bật cười, nghĩ rằng Phí đại ca thực sự rất thú vị.

【 Ai da! Thật là một việc lớn! Phí đại ca bận rộn sự nghiệp, 3D rồi còn chưa yêu đương qua. Có lẽ trong lòng anh vẫn còn là một thiếu niên thôi, cũng

nên cho anh một cơ hội trải nghiệm sự lãng mạn trong tình yêu! Anh là em trai của anh thân phận có chút xấu hổ, vậy để em giúp anh gửi cho thầy Lãng nhé.】

Đúng là anh chưa từng yêu đương, nhưng lý thuyết tình yêu thì đầy một bụng, so với anh còn biết nhiều hơn. Phí Chuẩn nhìn dòng chữ "Anh vẫn còn là một thiếu niên" trong lòng thực mềm mại, cảm thấy khả năng xác thật là cái dạng này.

Thời niên thiếu của anh cả được đào tạo để trở thành người lãnh đạo tương lai của Tập đoàn Phí gia, anh ấy nhậm chức ngay sau khi tốt nghiệp. Mẹ nửa đời trước cũng bận rộn với công việc kinh doanh, cảm thấy mình đã đổi xử tệ bạc với cha, sau khi anh cả đảm nhiệm chức vụ, về cơ bản liền không về nhà, bà cùng cha thường xuyên đi du lịch khắp nơi, sống trong thế giới của hai người. Khi đó, củ cải nhỏ anh cũng là do anh cả chăm sóc.

Đại ca như vậy, làm sao có thời gian rảnh mà yêu đương? Anh vẫn chỉ là một thiếu niên muốn nói chuyện yêu đương, lý thuyết của anh hoàn toàn là lấy từ trên mạng về.

Quả thật, đã đến lúc cho anh cả của mình một cơ hội để yêu đương rồi. Phí Chuẩn cảm thấy Mạnh Phiên nói không sai, anh thân phận xấu hổ, khả năng Mạnh Phiên đưa qua càng tốt hơn một chút.

[Được rồi, hạnh phúc của anh cả phụ thuộc hết vào em! Đưa tay dưới ra đây, anh đem ghi chú nhỏ của anh cả đưa cho em.】

Phí gia chiếu cổ cậu như vậy, Mạnh Phiên rất vui lòng vì Phí đại ca ra một phần lực.

Xem xong tờ giấy nhỏ, trước đem tờ giấy để vào túi đựng bút giấu đi, sau đó một bên làm bộ nghiêm túc kiểm tra bài thi đã làm xong, một bên trộm dưới tay ra, chờ đợi tờ giấy nhỏ lại đây.

Tiếp theo, lòng bàn tay chợt ấm áp, không có tờ giấy nhỏ nào, mà là bàn tay ấm áp của Phí Chuẩn, nắm lấy tay cậu.....

Mạnh Phiên:.....

Nhất thời mặt biển hồng!

Trong lòng bị hun đến tim đập thình thịch!

Trời ơi! Còn đang trong lớp á, làm cái gì thế!

Thừa dịp không có giáo viên trông coi, chỉ có lớp trưởng ngồi trên bục giảng, Mạnh Phiên đánh bạo, quay đầu bắt mắt mà nhìn chằm chằm Phí Chuẩn, ánh mắt khiến trách nhàn vì đáng giận của anh!

Phí Chuẩn chỉ đang trêu chọc cậu, thấy cậu đỏ mặt, nhìn không được nở nụ cười, biết đủ, không chọc cậu nữa, buông tay ra, lấy từ trong túi một tờ giấy nhỏ được gấp gọn gàng, quơ quơ, lấy điều "Anh không có lừa em, thật sự có tờ giấy nhỏ cho em mà".

Bạn cùng bàn của Phí Chuẩn cũng là một Alpha. Cậu ta đã để ý thấy hết toàn bộ quá trình Thất Trung tiểu ngọt Õ bị đùa giỡn vào trong mắt, chưa xót đến khóe miệng cũng hận không thể chảy xuống nước mắt.

Ngay sau đó, hấn nhỏ giọng hò hét: "Đừng —"

Chưa kịp dứt lời, cửa sổ đột nhiên bị mở ra, chủ nhiệm giáo dục Tiền Thiên lạnh mặt nhìn bọn họ chằm chằm, duỗi tay: "Đưa tờ giấy cho tôi."

Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên cô đương nhiên đều biết, một đứng nhất một đứng nhì, cô lại càng tức giận! Hai đứa còn là bạn học, đi học lại còn truyền giấy cho nhau trong giờ?!

Truyền giấy làm gì, thân là chủ nhiệm giáo dục nhiều năm, cô có thể không biết sao? Chắc chắn là có vụ yêu sớm bên trong! Không thể mặc kệ!

Tờ giấy nhỏ đã được đặt vào tay Mạnh Phiên. Mạnh Phiên lần đầu tiên trong giờ học làm việc riêng còn bị bắt, sợ tới mức nắm chặt tờ giấy nhỏ,

khụng một chút liền xoay người, ngoan ngoãn ngồi trên ghế của mình, hổ thẹn mà cúi thấp đầu, mặt càng đỏ hơn.

Cậu một bên cảm thấy hổ thẹn, một bên lại sợ tờ giấy bị chủ nhiệm lấy đi, tâm tình hoảng hốt.

Ai có thể nghĩ đến, hạng nhất từ nhỏ ngoan ngoãn, thế nhưng sẽ vì tình yêu của người khác, ở trong giờ học bị bắt quả tang, còn thế sống chết bảo hộ chứ?!

Tiền Thiển không ngờ rằng Mạnh Phiên, người luôn là một học sinh giỏi giang ngoan ngoãn, lại từ chối đưa cho cô tờ giấy nhỏ.

Cô đi vòng vào lớp từ bên ngoài, đứng trước bàn của Mạnh Phiên, nhìn Mạnh Phiên, lại đưa tay ra trước mặt cậu.

"Bây giờ giao ra đi, cô sẽ không làm em khó xử."

Chẳng qua là truyền nhau vài câu từ ái muội, Tiền chủ nhiệm xem nhiều, thấy đều là mấy học trò ngoan ngoãn, cô hoàn toàn có thể thu tờ giấy nhỏ, mang theo bọn họ đến văn phòng chậm rãi dạy bảo, sẽ không làm cho bọn họ mất mặt trong phòng học nhiều đồng học như vậy.

"Ừm... không cần đâu cô ơi, cô sẽ không muốn xem đâu." Mạnh Phiên còn cố giấy dựa.

Phí Chuẩn có tâm hổ trợ, mỗi tội chính mình cũng là đồng phạm trong mắt Tiền chủ nhiệm, chỉ có thể phụ họa nói: "Cô ơi, không có gì, thật đấy."

Tiền chủ nhiệm mày đều nhăn lại, hai đứa học sinh ưu tú sao lại thành ra thế này? Càng không cho cô xem, cô càng muốn xem!

Hơn nữa, bây giờ tất cả các bạn trong lớp đều đang nhìn vào đây, nếu cô không lấy được tờ giấy này thì cô sẽ mất hết uy nghiêm, sau này cô sẽ quản lý những học sinh khác thế nào được nữa, rồi lan truyền ra ngoài, thậm chí cả lớp khác đều không thể quản nữa sao?

Tiền chủ nhiệm sắc mặt càng thêm uy nghiêm, lạnh lùng nói: "Em Mạnh! Còn không lấy ra, chờ tôi lấy được thì sẽ đọc lên trước mặt cả lớp đây!"

Cô cũng chỉ tính dọa hài tử một chút, loại học sinh này, da mặt mỏng, chỗ nào dám để cho cô đọc trước lớp, khẳng định lập tức giao ra đây.

Tuy nhiên, là như vậy thì Mạnh Phiên càng không thể giao.

"Tiền chủ nhiệm? Có chuyện gì vậy?"

Biết hôm nay giáo viên dạy toán không có mặt trong lớp, Lăng Di liền dành thời gian đến kiểm tra xem bọn nhỏ có học ngoan không, không ngờ lại gặp phải cảnh tượng này.

Mạnh Phiên nhìn thấy anh như nhìn thấy cứu tinh, không đợi Tiền chủ nhiệm nói chuyện, cậu vội duỗi tay vẫy vẫy tờ giấy, "Lăng lão sư! Tờ giấy này thầy cầm đi đi! Thầy bảo quản! Chúng em sai rồi, chúng em đi học sẽ không bao giờ truyền giấy trong lớp nữa!"

Lăng Di tự nhiên sẽ che chở học sinh nhà mình, học sinh trong lớp phạm sai lầm, anh có thể quản giáo, không cần đến chủ nhiệm giáo dục giống trông khóa chiêng phê bình.

"Tiền chủ nhiệm, cô xem, bọn trẻ biết mình sai rồi, để tôi đưa đến văn phòng nói chuyện đi!"

Lăng Di một bên nói, một bên đi tiếp nhận tờ giấy.

Tiền chủ nhiệm lại cảm thấy chính mình bị hạ mặt mũi, huống chi cô hôm nay chính là ruột gan khó ở, nhất định phải nhìn xem tờ giấy kia viết cái gì!

Trước Lăng Di một bước, đoạt được tờ giấy, Tiền chủ nhiệm đầy mặt uy nghiêm, "Thầy Lăng, tôi biết anh bảo vệ học sinh, nhưng kỷ luật của trường phải tuân theo. Học sinh giỏi trong lớp của anh không nghe lời như vậy, làm sao có thể quản tốt được các học sinh khác? "

Nói xong liền mở tờ giấy ra, hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng đọc, công khai xử tội: "Sự mập mờ khiến người ta nhận rất nhiều ủy khuất, không tìm thấy bằng chứng của tình yêu ... hả!"

(Bài này là bài Ai muội của Dương Thừa Lâm nha! Phí đại ca viết thư tình bài bản thế, trích dẫn lời bài hát chứ chả đùa :v)

Tiền chủ nhiệm đọc một câu liền rất tức giận! Dám viết một cách trắng trợn như vậy!

Lăng Di cũng bị sốc khi nghe những lời đó, không thể tin được rằng đây là thứ mà Phí Chuẩn và Mạnh Phiên đã làm trong lớp?

Ánh khó hiểu mà nhìn về phía hai đứa nhóc, thấy hai đứa điên cuồng hướng ánh ám chỉ bằng ánh mắt, làm ánh sáng càng thêm khó hiểu.

"Thứ cho tôi đường đột, lo lắng cho khuôn cảnh của cậu, đã âm thầm điều tra nghe ngóng, biết được cậu là vì đào hôn, mới đến Thất Trung Hoa thị!..... Đào hôn?!"

Tiền chủ nhiệm sợ ngay người, hai đứa nhỏ này, còn chưa thành niên? Đã có loại sự tình đào hôn này là thế nào?

Bạn học lớp 1 cũng bàng hoàng, ai đào hôn? Phí Chuẩn hay Mạnh Phiên?

Lăng Di hơi nheo mắt lại, nhận ra điều gì đó không ổn.

" Vương gia Giang thị tính là gì? Gia tộc của cậu muốn có liên hôn thương nghiệp, không bằng liên hôn với tôi....."

Tiền chủ nhiệm cũng nhận ra có điều gì đó không ổn nên dừng đọc lại, vội nhìn xuống, chưa kịp nhìn thấy tên phía sau thì đột nhiên tờ giấy trên tay bị Lăng Di giật lấy.

Lăng Di mỉm cười, nhưng ánh mắt rất lạnh đậm, "Tiền chủ nhiệm, đây không

phải là vấn đề của học sinh trong lớp tôi. Phòng chúng là hai đứa nơi nào nhất được tờ giấy, vẫn là giao cho tôi tới giải quyết đi."

Tiền chủ nhiệm cảm giác được Lăng Di giống như đang tức giận, nội dung trên tờ giấy cũng thực sự không giống một học sinh cấp 3. Để tránh những điều không vui giữa quan hệ đồng nghiệp, Tiền chủ nhiệm liền không đi sâu vào vấn đề này nữa.

"Được rồi. Hai đứa bọn em, lần này là cô hiểu làm hai đứa, nhưng đi học vẫn là không cho phép truyền giấy, càng không được tay trong tay! Đừng để cô bắt được lần sau!"

Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên căn bản không nghe thấy lời Tiền chủ nhiệm nói, bọn họ hiện tại tựa như hóa đá luôn rồi.

Phí Chuẩn rất tuyệt vọng. Vì phép lịch sự, anh đã không đọc nội dung do anh trai mình viết. Giờ đây, những nội dung này lại được đọc công khai, thấy khuôn mặt Lăng Di tựa như vô hồn kia. Anh chỉ hận không thể đào ra một cái đường hầm thông bốn phương tám hướng lung tung chạy trốn.

Lăng Di cũng không có tóm hai đứa nhóc kia lên văn phòng hỏi, bởi vì anh nhìn vào tờ giấy, cuối cùng ký tên — Phí Thừa.

Nói thế nào đây nhỉ, cũng không phải là anh sinh khí, chỉ là thiếu chút nữa bị bại lộ trước rất nhiều học sinh, có chút thẹn quá hóa giận. Cùng với, anh thật sự không thể tưởng tượng được, nguyên lai Phí Thừa từ lúc bắt đầu đã bày bộ mặt đen sì kia, là bởi vì thích anh.....

Quá kỳ quái.

Kỳ quái đến nỗi Lăng Di ngại hỏi Phí Chuẩn đây là tình huống như thế nào, ngượng ngùng tìm hiểu sâu hơn.

Bất quá, Phí Thừa đưa ra việc liên hôn thương nghiệp, xác thật đã lặng lẽ chôn xuống một hạt giống trong lòng anh.

Anh thật sự không thích dung hợp với Omega yếu ớt, nếu có một Alpha nào nguyện ý gả vào nhà bọn họ, anh cũng không phải là không thể chấp nhận.

Buổi tối, Mạnh Phiên trở lại ký túc xá, trong tay vẫn dùng một chiếc điện thoại cùi bắp, trò chuyện với Phí Chuẩn. Hôm nay Lăng Di không có tìm bọn họ nói chuyện, nội tâm hai người đều có chút hoảng loạn, cậu rất tò mò phản ứng của Phí đại ca sau khi biết chuyện thì sẽ thế nào, bắt Phí Chuẩn đến lúc đó nhất định phải kể cho cậu nghe.

Hai đứa thật sự là chịu không nổi cái kịch bản tình yêu và thù hận của người lớn đâu!

Vừa mở cửa ký túc xá, một mùi khòai môn nồng nặc đã xông tới, đúng là mùi tin tức tổ!

Mạnh Phiên vội vã đi vào, thấy tủ quần áo của mình đã bị mở ra, Đào Hiền sắc mặt trắng bệch, cậu ta một bên chống cạnh cửa tủ quần áo, một bên cầm thuốc ức chế độc quyền của cậu ...

"Thực xin lỗi ... Tôi không có thuốc ức chế ... Mượn của cậu dùng một chút ..." Đào Hiền nói, mở thuốc ức chế rồi đâm vào tuyến thể.

"Ừừừ —"

Mạnh Phiên chưa kịp ngăn lại, cậu đứng hình.

Lúc đầu nhìn thấy Đào Hiền lấy đồ mà không hỏi trước cậu cũng có chút tức giận, nhưng đây là hoàn cảnh đặc biệt, cậu cũng không phải người vô lý, chỉ là ...

"Thuốc ức chế của tôi là thuốc định chế, liều lượng rất lớn, cậu có thể không dùng được đâu."

Mạnh Phiên nói xong vội vàng đóng cửa lại.

Như thế đáp lại lời nói của cậu, ngay lúc thuốc ức chế phát huy tác dụng,

khôn mặt của Đào Hiền từ trắng chuyển sang đỏ, cả người mềm nhũn, không thể đứng vững mà ôm cửa tủ, trực tiếp ngã xuống đất mờ mịt, hai mắt mê ly, gian nan mà há mồm hô hấp.

Hương tin tức tổ trong phòng càng nồng hơn.

Đây là ... thuốc ức chế không có tác dụng, ngược lại thúc đẩy cơn nóng! Hơn nữa tình huống nhìn qua phải thường nghiêm trọng!

Mạnh Phiên bản thân phân hoá cũng chưa bao lâu, cũng mới trải qua một lần phát tín, có điểm ngọc, một bên đi tới đem Đào Hiền đỡ lên trên giường, một bên nói: "Cậu từ từ, tôi sang phòng bên mượn hai liều thuốc ức chế cho cậu, dùng xem có hiệu quả hay không, không được tôi đưa cậu đến bệnh viện."

Đào Hiền đang trong cơn mê, nép mình trên chiếc giường êm ái thì cảm thấy thoải mái hơn một chút, sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy Mạnh Phiên ở trước mặt mình thì rất là xấu hổ, hổ thẹn.

"Tôi... Tôi tung tin đồn về cậu... thế mà cậu còn giúp tôi..."

Mạnh Phiên cau mày, "Việc nào ra việc đó, nên giận thì giận, nên giúp thì giúp."

Đứng dậy, Mạnh Phiên đang định sang phòng bên mượn thuốc ức chế, điện thoại liền rung lên, là Phí Chuẩn gửi tin nhắn, Mạnh Phiên chưa kịp đọc liền nhờ anh giúp đỡ.

Vạn nhất Đào Hiền dùng thuốc ức chế bình thường rồi mà vẫn không thể trấn an cơn nóng của cậu ta, còn cần có người giúp cậu cùng nhau đưa Đào Hiền đi bệnh viện.

Suy xét đến thân thế đặc thù của Phí Chuẩn, Mạnh Phiên lại bổ sung: **【 Anh đừng tới đây, phiên chú tài xế tới đưa là được rồi. 】**

Phí Chuẩn không đáp lại lời của cậu, chỉ nói: " **【 Em đừng giúp người khác**

mà không màng chính mình! Cơ nòng của Omega sẽ ảnh hưởng lẫn nhau!
Đem thuốc ức chế cho cậu ta, sau đó em mau chạy đi, không cần ở cạnh
cậu ta, nghe thấy không? **】**

Mạnh Phiên đưa thuốc ức chế cho Đào Hiền, khi nhìn thấy tin nhắn của Phí
Chuẩn, cậu ngốc luôn.

Lý luận vĩnh viễn đánh không lại thực tiễn. Cậu thực sự có học điều này
trong lớp học sinh lý trước đây, nhưng khi gặp trong thực tế, một người mới
vừa phân hóa như cậu đã sớm quên mất tiêu rồi.

Chương 45: Mất mạng

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Tình hình của Đào Hiền đúng như Mạnh Phiên dự đoán, bởi vì một liều lượng lớn thuốc ức chế tương đương với kích thích một cơn nóng nhân tạo, tác động lớn hơn nhiều so với cơn nóng tự nhiên.

Tin tức tổ không giảm mà còn tăng lên, cả ký túc xá nhân viên chóng trằn ngợp mùi khói môn thơm nồng.

"Cậu ... cậu cũng ra ngoài đi ... giúp tôi gọi 120 ... đừng động vào tôi ... cậu sẽ bị ảnh hưởng ..."

Đào Hiền đã được kiểm tra di truyền là Omega từ khi còn là một đứa trẻ, hiểu biết về sinh lý hơn Mạnh Phiên. Hiện tại, cậu đang phải chịu đựng cơn nóng thống khổ gấp đôi so với trước đây.

Là một Omega, hiện tại lưu lại cũng vô dụng, đương nhiên, cậu sẽ không ngu ngốc đến mức ở lại đây để bị ảnh hưởng. Khi Phí Chuẩn nhắc nhở, cậu liền đã tìm thuốc ức chế cho chính mình luôn.

"Tôi đã gọi xe, cậu chịu đựng một chút."

Nhân viên chóng ra khỏi ký túc xá, Mạnh Phiên không có rời đi, cậu còn việc quan trọng hơn phải làm.

Hiện tại tình trạng của Đào Hiền ngày càng trở nên tồi tệ hơn, ước tính rằng

bất kỳ Omega nào ở lại với cậu ta một thời gian cũng sẽ bị ảnh hưởng và có thể kích thích phát tín. Lát nữa khi xe của nhà họ Phí đến, cậu làm thế nào để đưa Đào Tiên ra ngoài đây, vạn nhất trên hành lang có một Omega nào đó đi qua, hoặc phòng ký túc xá nào đó không đóng cửa, nhất định sẽ chịu ảnh hưởng.

Một khi số Omega phát tín quá nhiều, sẽ thành một vòng tuần hoàn ác tính.

Mạnh Phiên thường không thêm bất kỳ nhóm nào, không còn cách nào khác ngoài việc gõ cửa từng phòng ký túc xá trên tầng 4 để nhắc nhở họ.

"404 có Omega phát tín, tín hiệu rất nghiêm trọng, xin chuẩn bị thuốc ức chế, trong vòng nửa giờ đừng ra khỏi cửa ký túc xá!"

"Cậu nhớ cầm thuốc ức chế trên tay, thấy tín hiệu không ổn phải lập tức tiêm. Trong vòng nửa giờ không được ra khỏi cửa ký túc xá!"

Tín thế cấp bách, Mạnh Phiên không dám chậm trễ, tốc độ rất nhanh, căn bản đã chạy tới chạy lui mấy vòng.

Tuy nhiên, dù tín hiệu khẩn cấp đến đâu thì cũng sẽ luôn có một hai trở ngại, không biết nghĩ như thế nào, nghe thấy cậu nói vậy rồi mà còn phải một hai mở cửa nhìn xem tín hiệu như thế nào, bị cậu nghiêm túc mà trách cứ vài câu, liền hung hăng đóng cửa lại.

(Camera hỏng hết never die! Me too :v)

Rất mau, Mạnh Phiên đã dọn dò xong tất cả các phòng ký túc xá trên tầng bốn. Nháy mắt rần rồ, cậu cảm thấy cơ thể có chút không được thoải mái chỗ lắm, không biết là do Đào Tiên ảnh hưởng quá nhiều hay do quá lo lắng mà tin tức tổ lạng lẽ rò rỉ ra ngoài.

Tìm một liều thuốc ức chế, vấn đề hẳn là không lớn, khả năng chờ lát nữa mình đi thì tốt rồi.

Mạnh Phiên không thể đảm bảo điều gì sẽ xảy ra với mình tiếp theo, biết rằng nếu tin tức tổ chức tiếp tục rò rỉ, sẽ càng nghiêm trọng hơn nếu cậu cứ ở đây trong một thời gian dài, vì vậy cậu liền chạy xuống cầu thang phát nổ. Phòng khách trong khu ký túc xá chỉ thỉnh thoảng tiếp khách, thông thường sẽ thành phòng tự học của học sinh. Cũng may hôm nay không có ai, Mạnh Phiên sau khi bước vào liền nhanh chóng đóng cửa lại, đi vào góc tường ngồi xuống, trên tay cầm điện thoại chờ tin nhắn của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn không nghe lời Mạnh Phiên, anh vẫn cùng tài xế Beta đến trường.

Không biết ký túc xá hiện tại là tình huống như thế nào, một Alpha như anh cũng không thể trắng trợn mà đi vào ký túc xá Omega. Anh đứng bên ngoài tòa nhà, tìm thuốc ức chế cho mình. Để tài xế giải thích tình huống cho quản giáo ký túc xá, anh liền lạc với Mạnh Phiên.

Tuy nhiên, mãi vẫn không đợi được phản hồi của Mạnh Phiên.

Ký túc xá của Omega có hai quản giáo, một Omega và một Beta.

Đương nhiên, loại tình huống này chỉ có di Beta mới có thể xử lý được. Sau khi biết chuyện, cô vội vàng lấy chìa khóa, cùng tài xế lên lầu bốn, đem Đào Hiền xuống.

Phí Chuẩn đợi mãi vẫn không thấy Mạnh Phiên hồi âm, khi thấy chỉ có mình Đào Hiền đi xuống, liền hoảng hốt.

"Mạnh Phiên đâu?"

Đào Hiền đã khó chịu đến điên rồi, nghe vậy, mê man một chút, lầm bầm:
"Tôi bảo cậu ấy đi rồi....."

Cậu được tài xế cùng quản giáo ký túc xá đặt vào trong xe, quản giáo còn nói: "Trong phòng ký túc xá chỉ có mình em ấy, ngoài ra không còn ai."

Phí Chuẩn hoảng hốt đến da đầu tê dại, một bên để bọn họ đưa Đào Hiền đi bệnh viện, một bên vọt vào ký túc xá.

Quản giáo Omega cũng vừa tìm thuốc ức chế cho mình, tìm xong liền thấy một Alpha đang muốn xông vào liền vội vàng ra tay ngăn cản.

"Em học sinh này! Đây là khu ký túc xá của Omega, hơn nữa hiện tại tình hình cũng đặc thù, em càng không thể đi vào!"

"Cô à, em sẽ không vào. Cô giúp em hỏi những phòng ký túc xá khác trên lầu bốn. Mạnh Phiên có ở phòng của họ không? Cậu ấy vừa giúp một người bạn cùng phòng bị phát tình, hiện tại khả năng tình hình cũng không tốt lắm."

Đi quản giáo nghe xong cũng khẩn trương, vừa đưa đi một em, không thể lưu lại một em bị phát tình nữa, nếu để tiếp tục truyền đi, liệu có ảnh hưởng đến cả tòa nhà không?

"Em đừng tiến vào! Để cô đi hỏi một chút!"

Phí Chuẩn không còn cách nào, dù cho trong lòng nôn nóng, cũng chỉ có thể rời khỏi ký túc xá, đứng ở cửa, yên lặng chờ đợi.

Ba phút sau, trên lầu có một đám Omega xuống dưới.

Về cơ bản, KTX được bố trí theo lớp, ngoài học sinh ở lớp 1 còn có các lớp 2, 3 ở tầng 4. Họ được Mạnh Phiên dẫn dò, phải ngoan ngoãn ở trong ký túc xá một thời gian. Cho đến khi đi quản giáo đi đến, biết Omega phát tình kia đã được đưa đến bệnh viện, họ mới nghe tin Mạnh Phiên đã mất tích!

Mạnh Phiên ở bên Omega phát tình kia lâu như vậy, còn chạy tới nơi cho bọn họ biết tình hình, khả năng chính mình cũng không thoát mái đi? Các bạn học có chút lo lắng.

"Phí Chuẩn, Mạnh Phiên không ở ký túc xá của chúng tôi!"

"Trời, cậu ấy có thể đi nơi nào? Không lẽ đã rời khỏi ký túc xá rồi?"

"Như vậy không phải rất nguy hiểm sao? Di ơi, hay di coi camera xem!"

Một Omega lớn như vậy, sao có thể biến mất trong không khí?

Phí Chuẩn đang định gọi cho Mạnh Phiên, thì cuối cùng cũng nhận được tin nhắn QQ của Mạnh Phiên!

Tuy nhiên, nội dung trả lời là: [Lú lú lú lú lú lú lú lú]

Phí Chuẩn: ...

Đây có phải là ... một ám hiệu bí mật nào đó không?

Không tiện để gọi?

Phí Chuẩn bối rối hỏi: [Em đang ở đâu? !]

Mạnh Phiên: [Em đang ở đâu!]

Phí Chuẩn: ...

Anh đột nhiên nghĩ đến một khả năng, hỏi một đấng trả lời một nét bộ dáng thế này... giống như một người say rượu ...

Thay vì nói lung tung với cậu, lần này Phí Chuẩn trực tiếp bấm điện thoại.

Một lúc lâu sau mới nghe đầu bên kia nhấc máy, giọng điệu rất không kiên nhẫn, giống như đang bị quấy rầy: "Anh gọi cái gì mà gọi?!"

Phí Chuẩn: ...

"Mạnh Phiên, em đang ở đâu?"

"Ừm ... em đang ở ... một cái hộp lớn..."

Phí Chuẩn: ...

Ồ, không sai lại say nữa rồi.

"Có cái gì trong hộp vậy?"

"Có một cái bàn siêu siêu siêu lớn! Không! Em có thể nằm trên đó nè! Đó là một cái giường rất rất rất cao!"

Phí Chuẩn cau mày suy nghĩ, cái bàn lớn như vậy, còn có thể nằm trên đó như giường? Lại còn cao?

"Tìm được rồi! Mạnh Phiên xuống lầu đến phòng tiếp khách!"

Gần như cùng lúc đó, ánh mắt của Phí Chuẩn rơi vào cánh cửa của phòng tiếp khách đối diện.

"Chờ đã, để cô đi, cảm ơn em."

Nhìn thấy đám học sinh hăng hái chuẩn bị xông lên phòng tiếp khách, Phí Chuẩn lên tiếng ngăn cản.

Mạnh Phiên nếu say, phòng tiếp khách khẳng định đều là vị tin tức tổ của cậu ấy. Tin tức tổ là thứ tư mật, có thể ít đi một người biết thì càng tốt.

Các bạn học dừng lại, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, trong mắt có ái muội, có chút chừa.

"Cái em này! Nếu Omega không thoải mái, cậu đến nơi đó càng không tiện!"

Đi Omega lại muốn ngăn cản, liền bị các bạn học tay năm tay mười kéo ra.

"Ây da! Đi ơi, bọn họ là liên hôn phũ phũ đây, không sao đâu."

"Đúng vậy đi ơi, đều đã ra mắt các trưởng bối rồi, chắc chắn là không sao đâu."

Đang định cảm ơn các bạn học, Phí Chuẩn: ...

Tờ giấy nhún kia của anh cả, thầy Lăng không phải đã nói rất rõ ràng, đó không phải là chuyện của anh và Mạnh Phiên rồi sao? Tại sao tin đồn có thể được lan truyền hơi quá thế nhỉ?

Đối với mọi người gật gật đầu cảm tạ, Phí Chuẩn bước đi, vào phòng tiếp khách, nhanh chóng đóng cửa lại.

Xông thẳng vào mũi là mùi rượu ngọt, thật may là anh đã dùng thuốc ức chế trước khi đến.

Trong phòng tiếp khách có một cái bàn hội nghị rất lớn thường dùng để những học sinh chăm chỉ tự học sau giờ tự học muộn, giờ lại có một Omega nhỏ đang ngủ say nằm trên đó ...

Thì ra không phải là nơi nhảm, em ấy thật sự coi đây là cái giường ...

Phí Chuẩn đi qua, nhẹ nhàng gọi cậu một tiếng, Mạnh Phiên không phản ứng anh, không biết là đã ngủ rồi hay là mỗi mệt đến không muốn động.

Không đánh thức cậu, Phí Chuẩn trước tiên đi mở cửa sổ phòng tiếp khách để giải tán bớt mùi rượu trong phòng, sau đó kéo đồng phục học sinh của mình lên, hơi hơi phồng thích một ít tin tức tổ của mình, đợi cho đến khi bộ đồng phục phủ đầy mùi sô cô la của anh. Mới đi qua, đem Mạnh Phiên nâng dậy, dùng áo đồng phục của chính mình đem bọc kín cậu từ đầu, thân tới tuyến thể, gắt gao bao lấy.

Người thấy mùi sô cô la, Mạnh Phiên vô thức mà dụi dụi vào quần áo, dáng vẻ tham lam kích thích thần kinh của Phí Chuẩn, nhất thời toàn thân căng thẳng.

Khi mùi rượu gần như bay hết, thấy cậu cũng không có ý định dậy, Phí Chuẩn cũng không kêu cậu, thuận thế liền đem cậu ôm lên.

Từ trên bàn ôm xuống dưới, đang chuẩn bị về nhà, nhìn thấy trên bàn bị

Mạnh Phiên dấm đến toàn đầu chân, Phí Chuẩn sừng sốt một chút.

Chúng rối loạn ánh cường chế đã thúc đẩy ánh để Mạnh Phiên ngồi trên mép bàn dựa vào cánh tay của mình. Ánh một tay ôm Mạnh Phiên, một tay rút khăn giấy trên bàn lau sạch dầu chân, thậm chí còn lau kỹ xung quanh một cách cẩn thận.

Làm xong, ánh mới lại bế Mạnh Phiên lên, rời khỏi phòng khách.

Bên ngoài phòng tiếp khách, các bạn học vẫn chưa rời đi, nhìn thấy Mạnh Phiên bị ôm ra, tất cả đều lộ ra vẻ lo lắng.

Mạnh Phiên vì nhắc nhở bọn họ không phải chịu ánh hưởng, lại để chính mình không thoải mái!

"Phí Chuẩn, Mạnh Phiên không có việc gì chứ?"

Phí Chuẩn ôm ôm Mạnh Phiên trong lòng, cúi đầu nhìn khuôn mặt ngoan ngoan ngủ say của cậu, đáy mắt dịu dàng, khóe miệng cong lên một chút, "Không có việc gì, đợi một lát sẽ ổn thôi, cảm ơn mọi người đã quan tâm, mọi người cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Nói xong, Phí Chuẩn liền ôm Mạnh Phiên đi ra ngoài, khiến các học sinh đứng ngồi không yên vì hâm mộ.

"Chết mất! Phí Chuẩn quá ôn nhu! Ôm công chúa cũng quá đồng điệu rồi!"

"Vừa rồi tớ có ngửi thấy một chút mùi sô cô la. Mạnh Phiên thực sự rất ngọt ngào, haizzz, sao đột nhiên tui lại thích cậu ấy nữa. Cậu ấy tuyệt quá đi! Người đầu vừa ngọt ngào vừa xinh đẹp! Ồ luyện cũng khá tốt nhỉ."

"Đậu mỡ, cái loại tình yêu ngọt ngào chết tiệt này! Tại sao tớ lại không có!"

"Chặc chặc chặc chặc, mấy cậu á, chúng nào không tho bạo như này nữa thì có thể sẽ có một tình yêu ngọt ngào đấy."

" ... "

Tài xế đưa Đào Hiền đến bệnh viện, Phí Chuẩn cũng không gọi cho anh cả liền bắt taxi về nhà.

Về đến nhà không thấy bóng dáng anh cả đâu, trên bàn còn để lại một mảnh giấy nhỏ màu hồng ghi: [Chăm sóc tốt cho bạn cùng bàn, anh đến công ty.]

Phí Chuẩn: ...

Tốc độ nắm bắt tin tức của đại ca cũng nhanh quá, biết tính hướng ở ký túc xá của Mạnh Phiên, đoán được anh sẽ mang Mạnh Phiên trở về, trực tiếp đem nhà nường cho bọn họ luôn....

Đem Mạnh Phiên đưa đến phòng cho khách, đặt cậu lên trên giường, Phí Chuẩn định lấy áo đồng phục đang bọc cậu đi, để cậu nằm thoải mái một chút, lại bị Mạnh Phiên một phen đoạt lại, chặt chẽ ôm vào trong lồng ngực, còn cúi đầu mạnh mẽ hít hà, cuối cùng đặt ở bên gối, vùi đầu vào đó ngủ.

Phí Chuẩn:.....

Omega nhỏ bé này đang muốn thử nghiệm định lực của Alpha vừa thành niên à.

Sau một hồi lâu ngốc ở bên mép giường, Phí Chuẩn thở dài, người thấy mùi tin tức tổ của cậu không còn thoát ra ngoài nữa, yên tâm, đắp chăn đàng hoàng cho cậu, giúp cậu ngủ yên.

Chính mình xuống lầu kêu hai phần ăn khuya. Chuẩn bị trước, phòng trường hợp nửa đêm thức dậy Mạnh Phiên có đói vẫn có thể ăn được.

Lăn lộn xong, tắm rửa một cái, đã hơn 10 giờ, Phí Chuẩn dựa vào ghế sofa trong phòng ngủ của mình một lúc, nghỉ ngơi một lát, sau đó xuống lầu ăn bữa khuya.

Ngay khi ánh thờ phào nhẹ nhõm, nhạc chuông điện thoại lại vang lên như chét người đến nơi rồi, đầu của Phí Chuẩn nổ bùm một phát khi ánh nhìn vào tên hiển thị trên màn hình điện thoại.

"Chuẩn ca! Ánh sao lại bật vô âm tín thế?! Hôm nay là sinh nhật lão Triệu đó! Còn hai tiếng nữa là hết ngày rồi! Mau mau chạy ra chúc mừng cậu ta một cái đi!"

Phí Chuẩn:.....

Ánh thật đúng là đã quên.

Họ chơi với nhau từ khi còn nhỏ, cùng tổ chúc sinh nhật với nhau hàng năm, không ai vắng mặt.

Trước đây học trường dân lập, hiếm khi tự học muộn, buổi tối sinh nhật ai cũng tụ tập với nhau, hiện tại tiết tự học buổi tối kết thúc đã là 9 giờ, ánh vội đến hồ đồ.

"Khả năng..... tôi không đi được....."

Ánh cả không có ở nhà, ánh lại ra ngoài đi chơi, để Mạnh Phiên ở đây một mình trong tình trạng say khướt, ánh không yên tâm.

"Sao ánh lại không thể đi! Điều gì có thể khiến ánh quên đi tình bạn của chúng mình thế! Chuẩn ca ơi! Ánh đã thay đổi rồi! Ánh không có lương tâm à! Thật ra em cũng vừa mới nhớ nên vội vàng chạy tới thôi! Còn đặc biệt gọi điện nhắc ánh nè! Quà cáp quên thì cũng thôi đi, người còn không đến? Sau này còn là huynh đệ nữa không? "

"Có phải một ngày nào đó, em sẽ bị ánh lãng quên, ánh sẽ không đến dự sinh nhật của em nữa phải hôn? Em thật đáng thương, mất đi một người anh em tốt, em thương tâm, em khó chịu, em nước mắt nước mũi giàn giụa hết rồi đây nè!"

Phí Chuẩn:.....

Thật là một sự lên án khủng khiếp.

Chưa kịp nói gì, Thiệu Tri đã sững sốt, hét lên lần nữa.

"Em hiểu rồi! Có phải là tiểu Mạnh Phiên đang ở với anh phải không? Mang em ấy đi cùng luôn! Chúng ta hát ở KTV, ăn tối, lại ăn cái bánh kem, 12 giờ liền ai về nhà này, sẽ không quá muộn đâu mà!"

"Nhân nhá Chuẩn ca! Để tiểu Mạnh Phiên hát Bé ếch nhảy nữa! Em thích!"

Phí Chuẩn: ...

Ngồi đèn bộ dạng say xỉn la hét của Mạnh Phiên, ngây ngốc hát Bé ếch nhảy, còn vừa nhảy vừa hát.....

Quá đáng yêu, căn bản không muốn để những người khác thấy.

Đúng vậy, anh chính là trọng sắc khinh bỉ bạn như vậy đây.

Thích thích thích, cửa phòng bỗng nhiên bị gõ vang.

Ngỡ rằng là dì mang bữa ăn khuya lên, Phí Chuẩn vừa đi ra mở cửa vừa nói chuyện điện thoại.

"Mạnh Phiên say rồi, các cậu cứ chơi đi, ngày mai tôi sẽ bù quà, KTV sẽ không đi..."

"KTV ?!"

Ngay khi cánh cửa mở ra, Mạnh Phiên ở cửa nhìn chăm chăm Phí Chuẩn với ánh mắt khỉnh trách.

"Dậy rồi?" Phí Chuẩn sững sốt, lúc này mới ngủ có nửa giờ.

Mạnh Phiên không để ý tới, trong miệng hừ hừ, "Biết rồi nhé! Thế mà để cho

em bắt được! Buổi tối anh lại muốn đi KTV để gặp tiểu yêu tinh nào?!"

Phí Chuẩn:.....

Chà, nhìn dáng vẻ mới chỉ thanh tỉnh một nửa, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

"Không có tiểu yêu tinh nào, anh không đi." Phí Chuẩn cười, thầm nghĩ em mới là tiểu yêu tinh đây chứ đâu.

"Đi! Vì cái gì không đi! Em cũng phải đi! Em muốn nhìn xem là đứa tiểu yêu tinh nào! Đừng để em bắt được!"

Phí Chuẩn:.....

Thiệu Trì bên kia cũng nghe thấy Mạnh Phiên nói chuyện, cười lớn một tiếng: "Tiểu Mạnh Phiên! Mau tới! Lại hát Bé ếch nhảy!"

Mạnh Phiên vừa nghe, háng hái, nhấc tay: "Đi! Đi hát Bé ếch nhảy!"

Phí Chuẩn thờ dãi, trực tiếp treo điện thoại của Thiệu Trì, lôi kéo Mạnh Phiên muốn đưa cậu trở về phòng ngủ.

"Ngaoan, em còn say đây, không đi."

"Em tỉnh rồi! Anh thấy em nói chuyện rõ ràng thế này mà! Không có vấn đề! Đi! Em muốn đi hát Bé ếch nhảy! Đi đi đi! Đi hát Bé ếch nhảy cơ~!"

Nhìn thấy Phí Chuẩn cứ kéo đằng trước, không thêm trả lời mình, Mạnh Phiên bĩu môi, rút tay ra, nhảy lên lưng Phí Chuẩn.

Dùng tay và chân khóa chặt Phí Chuẩn lại, "Đi đi ~ Đi hát Bé ếch nhảy đi ~"

Phí Chuẩn: ...

Thế này?

Thế này mà còn không biết xấu hổ nói mình hoàn toàn tỉnh táo rồi cơ đây?!

Nhiều nhất là nửa tỉnh nửa say, anh không tin lúc Mạnh Phiên thật sự thanh tỉnh có thể không biết xấu hổ như này, trực tiếp nháy lên lưng anh, còn ôm anh như vậy, còn làm nũng nữa!

"Ngaoan, muộn quá rồi."

"Không muộn mà ~ Đi đi mà~ Cùng nhau đi ~"

Tiếng nói vừa dứt, thấy Phí Chuẩn không nói lời nào, Mạnh Phiên sắc mặt biến đổi, há mồm, a ô một ngụm cắn vào tuyến tụy của Phí Chuẩn.

Đang bị Mạnh Phiên làm nũng đến cả người tê dại - Phí Chuẩn:???!!!

"Có đi hay không? Hát hay không hát Bé ếch nháy?"

Đây có còn là Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ dịu dàng trong truyền thuyết nữa sao? Sớm muộn gì cũng có ngày anh mất mạng vì cậu!

"Đi! Hát!"

Chương 46: Cỗ anh

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Phí Chuẩn bị Mạnh Phiên gặm đến mệt mỏi, vừa lúc bác tài xế đã quay lại, thấy Mạnh Phiên cũng đang dần dần thán tỉnh, Phí Chuẩn mang theo nhiều hơn mấy liều thuốc ức chế, đáp ứng Mạnh Phiên, cùng đi đến KTV mà Thiệu Trì nói.

"Đi theo anh, không cần chạy loạn, không cần hát, chỉ đi ăn bánh kem là được, nghe không?"

Trên xe, Phí Chuẩn giống như Đường Tăng, không ngừng ê a dặn dò Mạnh Phiên, nhấn mạnh đặc biệt vào câu "Không cần hát" kia.

Anh thực sự không muốn khuôn mặt đáng yêu khi hát và điệu nháy ngọc nghịch của Mạnh Phiên bị nhiều người nhìn thấy, nếu không phải do anh không thể cảm lòng được tài làm nũng của cậu, thì căn bản anh sẽ không mang Omega say xỉn này ra ngoài.

Làn gió mát thổi từ ngoài cửa kính xe vào, Mạnh Phiên càng tỉnh táo hơn, ngoan ngoãn gật đầu, chuyển sự chú ý từ tiểu yêu tỉnh và Bé ếch nháy sang chiếc bánh sinh nhật.

Ca hát có thể hạn chế hơn được ăn bánh kem à? Hoàn toàn không nha.

"A ~~~~~"

Với đầu vươn ra khỏi cửa sổ xe, Mạnh Phiên a a hét lớn trước cơn gió đang ập đến.

Thấy cậu ngoan ngoãn đồng ý, nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm-Phí Chuẩn: ...

Anh sợ tới mức nhánh chóng vươn tay kéo người lại, dùng sức trực tiếp kéo Mạnh Phiên vào lòng, Phí Chuẩn có chút tức giận, anh đơn giản đưa tay ra khóa Mạnh Phiên lại, cánh tay giữ chặt em ấy.

"Làm gì vậy?! Biết nguy hiểm lắm không!"

Bị găm nhẹ một tiếng, Mạnh Phiên ngốc luôn, mặt ửng khuôn mà giữa đầu nhìn Phí Chuẩn, "Anh quát em à? Nói to thế á..."

Phí Chuẩn:.....

"Đừng thò đầu ra cửa sổ xe! Hai tay cũng không! Nguy hiểm lắm! Lúc trước có tin tức, một người bị say xe, thò đầu ra ngoài cửa sổ nôn mửa, không bao giờ trở lại!"

Mạnh Phiên: ...

Bị dọa sợ, ngược lại tỉnh táo lên một chút.

"Cái ... cái gì không trở lại?"

"Đầu, không trở lại."

Mạnh Phiên: ...

Nuốt một ngụm nước miếng, Mạnh Phiên rụt cổ chút, dính sát vào người Phí Chuẩn, không dám làm bậy nữa, trong miệng lẩm bẩm: "Anh định dọa em nhỏ à?"

Phí Chuẩn vừa tức giận vừa buồn cười xoa xoa đầu cậu, cậu vừa say vừa sợ hãi ô ô đến mức ngốc lãng, anh liền đem cậu ôm chặt vào trong lòng, bí mật

khí thì xoa đầu, khí thì vỗ vỗ sau lưng cậu, yêu thích không buông tay.

"Không dọa em nhỏ. Tài xế đã nhắc nhở anh ta không được làm thế, nhưng khí người kia ngồi thẳng lên, lại chỉ còn thân mình, không có đầu. Chiếc xe đang lao nhàn nhàn trên đường cao tốc, đầu thò ra ngoài, bị xe khác xẹt qua, trực tiếp chém bay đầu".

Mạnh Phiên: ...

"Cánh tay cũng vậy. Trước kia cũng có người bị cụt tay đây, em về sau đừng như vậy, biết không?"

Càng nghe, Mạnh Phiên càng sợ hãi, theo bản năng chui vào vòng tay của Phí Chuẩn, vừa đúng ý của Phí Chuẩn luôn.

"Em không có vươn ra ..." Mạnh Phiên sờ sờ cổ cậu, tự xoa dịu bản thân, "Chỉ là ... trong nhà anh có điều hòa, có thể anh không hiểu, mùa hè đang bắt quạt, hưởng nó a a kêu, sẽ có tiếng vọng kỳ kỳ quái quái, siêu vui luôn!"

(Đây còn hát trước quạt là bình thường nhá :v)

Phí Chuẩn chưa từng trải nghiệm qua, nhưng anh đã xem nó trên mạng, rất nhiều cư dân mạng sẽ chơi như thế vào mùa hè.

Anh cũng chỉ muốn cảnh cáo Mạnh Phiên, không thực sự muốn cậu phải sợ hãi. Phí Chuẩn liền thuận thế, dời đi đề tài, "Thực sự vui như vậy, sang năm mùa hè em dẫn anh đi trải nghiệm, được không?"

"Được chứ! Anh không biết đâu, mùa hè ở quê rất vui, còn có thể đi bơi trong suối nhỏ nữa á ~"

Sau khi thay đổi chủ đề, Mạnh Phiên quên sợ, vô cùng cao hứng kể cho Phí Chuẩn nghe cậu đã trải qua mùa hè như thế nào.

...

KTV lần này cũng chính là KTV lần trước đã đi, Phí Chuẩn sợ Mạnh Phiên mơ hồ hồ lại lạc đường nên trực tiếp nắm tay cậu.

Tìm được phòng rồi nhưng ở cánh cửa đối diện, có một Alpha và một Omega đang đứng đối mặt với nhau. Omega đang khóc.

Đều là những người trẻ tuổi, ở bên nhau, không thể tránh khỏi nhìn lực kém, dễ dàng nháo sự, đem người chọc khóc cũng là có.

Khi thấy điều này, Phí Chuẩn không vội vàng chạy vào, liền QQ gọi Thiệu Tri ra ngoài.

Đa số bằng hữu của bọn họ đều là Alpha, hôm nay là sinh nhật Triệu Nghĩa An, là nhân vật chính, hẳn là có rất nhiều người ồn ào. Mạnh Phiên không đủ tinh táo, Phí Chuẩn sợ cậu bị quấy rối, cũng sợ anh không chăm sóc tốt cậu, vì vậy vẫn nên gọi Thiệu Tri ra ngoài dặn dò một chút, cùng nhau để ý mọi thứ, chừa chỗ tốt Mạnh Phiên.

Thiệu Tri đoán hẳn đang chơi đùa, nhất thời không nhắc máy.

Sau khi đi theo một vòng, Mạnh Phiên đã tinh táo hơn chút, nhưng đầu cậu vẫn rất choáng váng, dựa vào tường, thấy Omega đối diện kia khóc đến thương tâm, theo bản năng liền cảm thấy ác cảm với Alpha bên cạnh.

"Anh không phải đã nói cùng em kết hôn à?" Giọng nói của Omega đó đột nhiên khêu chọc đại, trở lên sắc bén.

Bầu không khí trong nháy mắt giương cung bạt kiếm, Alpha kia cau mày sợ người ta nghe thấy, liền kéo hẳn sang một bên.

"Tôi đối với em là thật lòng! Không ngờ bố mẹ tôi lại không đồng ý! Tôi luôn nghĩ họ rất thoáng, sẽ không quan tâm đến những chuyện môn đăng hộ đối! Ai mà biết mọi chuyện lại thành ra thế này?"

"Chờ nên? Anh muốn cùng em chia tay?"

"Bảo bối, mọi người đều đã là người trưởng thành rồi, cảm tính không phải nhân sinh thiết yếu. Hãy trưởng thành đi, đây cũng không phải là vấn đề to tát gì."

"Nhưng em mang thai rồi."

Alpha kia cả kính, nghẹn họng, trong lúc nhất thời nói không ra lời, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm Omega nhỏ.

Yên tĩnh trong nháy mắt, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, Thiệu Tri hí hí ha ha bước ra ngoài.

"Ồi chào, concert của em xem chút không ghen ghét đón được khách quý rồi nè!"

"Hé lô! Tiểu Mạnh Phê! Chuẩn ca nói em say hả, giờ còn ổn không? Anh thấy em tỉnh táo phết rồi mà!"

Thiệu Tri trong mắt đều là Mạnh Phê, vội vã cùng Mạnh Phê chào hỏi.

Mạnh Phê thực sự không có chút say nào trên khuôn mặt lúc này, ngược lại ánh mắt lạnh băng như thật, gắt gao nhìn chằm chằm vào cặp đôi đang giằng co bên kia.

Phí Chuẩn đưa lưng về phía cậu nên không chú ý, cản lại Thiệu Tri hoa si đến tiếp đón, trước cùng hấn dạn dò chút việc lát nữa cần chú ý những gì.

"Bỏ đi, tiền tôi trả."

"Này – Tiểu Mạnh Phê—"

Thiệu Tri mới nghe Phí Chuẩn nói được vài câu, đã thấy Mạnh Phê vội vàng chạy sang phía bên kia, vươn tay không kịp túm lại.

Chỉ nghe trong lối đi KTV, các phòng đang ca hát vui vẻ, đột nhiên có một tiếng la hét thảm thiết.

Ngay khi giọng nói của tên cận bã A vừa dứt, ngay cả bản thân Omega kia cũng sững người ở đó, không biết mình nên khóc hay nên giận, Mạnh Phiên cũng đã không khỏi ngứa ngáy năm đấm, xông tới, một chân đá bay tên cận bã đó đi.

Chưa hết giận, cậu còn túm lấy tên cận bã A dậy, dè lên tường, muốn đập chết hẳn.

Mọi thứ diễn ra chỉ trong chớp mắt, không ai có thời gian kịp phản ứng.

"Mẹ nói! Hấn sắp học máu rồi kìa!" Thiệu Tri hoảng sợ.

Gần đây sau khi tiếp xúc nhiều với Mạnh Phiên, hấn mới biết bề ngoài cậu không giống tiểu O ngọt ngào yếu ớt chỗ lắm, nhưng cũng chưa từng thấy bộ dáng hung ác như này của cậu bao giờ!

Một quyền rồi lại một quyền kia, phòng chúng có thể đâm đến ra mặt của người ta, thật quá tàn nhẫn!

Phí Chuẩn không đáp lại, vừa nhìn thấy đã vội vàng chạy tới, kéo Mạnh Phiên ra, "Mạnh Phiên, bình tĩnh một chút!"

Tuy có âm hưởng cùng tiếng hát quý khóc thần sầu che giấu, các phòng KTV cũng đều có cách âm, nhưng động tĩnh thảm thiết như vậy, vẫn kinh động đến vài phòng bên cạnh, sôi nổi mở cửa ra xem.

Đám bạn của tra A kia cũng sợ ngây người, một bên thò bạo hô hoán, một bên lao tới bảo vệ hẳn.

"Đậu mẹ, lão Mao mày lại trêu chọc thằng O điên kia cái gì, một đứa Omega còn có thể đem mày đánh thành thế này à?!"

"Chỉ là một đám học sinh chưa đủ lông đủ cánh? Lá gan còn lớn như vậy, dám đánh dân xã hội cơ đấy?!"

"Là thằng nhóc kia gây chuyện, phải không?"

Nhìn thấy tất cả đều là học sinh, một nhóm người hung hãn xông tới, như muốn báo thù rửa hận cho lão Mao.

Lúc này, Triệu Nghĩa An và những người khác cũng lao ra, thấy thế, cũng mặc kệ là tình huống như thế nào, vọt tới trước mặt Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên che chở.

"Dân xã hội thì có gì ghê gớm?! Từ khi sinh ra cả người mày đã đầy lông rồi há?"

"Trên người ai mà chả có lông, mày thì có được mấy sợi?"

"Chết rồi, dân xã hội bắt nạt học sinh, tôi muốn gọi báo chú cảnh sát!"

Bầu không khí rất căng thẳng, Lão Mao bị đánh đến không đứng dậy nổi, miệng ứa ra nước miếng, sau khi được người nâng dậy, duỗi tay chỉ chỉ Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn, bỗng nhiên sùng sốt, bất động.

Triệu Nghĩa An nhìn rõ mặt hắn, xùy một tiếng, "Ồ! Vị này không phải là Mao Băng thieu gia sao? Lại mang theo một đám hồ bằng cầu hữu đi loanh quanh à? Đâu đâu lại thua nhà tao, nên ra đây uống rượu giải sầu?"

Đám bằng hữu của Mao Băng khả năng không biết, nhưng Mao Băng vừa thấy hai học sinh đối diện và một đám phú nhị đại Hoa thị, mỗi người đều không phải ăn chay, đặc biệt là Phí Chuẩn, tức khắc lườm để ý chuyện này.

"Đều là của mày, đi thôi, không nên chấp nhặt cùng tiểu hài tử."

Tiểu hài tử thì có gì mà phải sợ? Đám bằng hữu kia cũng là lăn lê bò lết mà ra, không phải kẻ ngốc, vừa nghe liền biết bên trong còn có sự tình, bộ dáng sẵn sàng xung trận cũng ngừng lại, hừng hừng hổ hổ đỡ Mao Băng định đi.

"Chờ đã." Phí Chuẩn bỗng nhiên lên tiếng ngăn cản.

Nhóc nói dối nhỏ trong tay vẫn còn đang run rẩy, thớ hồng hén, có thể thấy chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến cậu, không có chuyện đơn giản mà buông thả như vậy.

Anh liếc nhìn Omega vẫn đang khóc dựa vào cửa phòng.

"Chuyện này chỉ sợ phải phỉền Mao thiếu thay chúng tôi giải thích một chút, Omega nhỏ nhà tôi ngày thường ở trường học như nhuợc thật sự, như thế nào liền nhìn thấy cậu lại chằm chằm muốn đánh người?"

Nghe vậy, Thiệu Trì lập tức phụ họa: "Đúng vậy! Ai đều biết tiểu ngọt O của chúng tao mỗi ngày đều ngọt ngào vui vẻ, chưa bao giờ đánh người! Mà y có phải mang theo virus gì ảnh hưởng đến em ấy hay không thế?"

Mao Băng:.....

"Bọn mày có tật xấu à? Chuyện người lớn, tiểu hài tử đừng động vào, hôm nay đừng ở đây, tao cũng không truy cứu."

"Chặc chặc, mày có phải đang khỉ để Omega không!" Triệu Nghĩa An vừa mắng vừa kéo Omega kia lại. "Chị gái, chị cứ yên tâm mà nói, gia đình em và gia tộc hẳn là kẻ thù không đội trời chung. Còn đang lo không tìm được nhuợc điếm của hẳn đây này, nếu hẳn dám khinh nhuợc Omega, chúng em liền đá hẳn vào tù!"

Rốt cuộc vẫn là vấn đề riêng tư, Omega kia cảm thấy không thể không biết xấu hổ mà nói trước mặt nhiều người như vậy.

Vào lúc này, Mạnh Phỉền, người đang được Phí Chuẩn gắt gao ôm vào trong ngực trấn an, đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Omega kia.

Chẳng lẽ lại có người ngu xuẩn như vậy, bị A cận bã làm tổn thương, còn không bỏ được mà trả thù đi à?

"Hắn làm Omega chưa kết hôn đã có thai, còn không định phụ trách, cho

vào tù đi." Mạnh Phiên lẩn lẩn đăm đăm nói, phảng phất chỉ là đơn giản như đang nói "Con gà này không được rồi, nên ăn đi".

Phí Chuẩn vừa rồi không để ý, không nghe thấy bọn họ nói chuyện, bây giờ nghe Mạnh Phiên nói câu này, anh đột nhiên hiểu được tại sao phản ứng của Mạnh Phiên lại mãnh liệt như vậy.

Đây không phải là những gì mẹ của Mạnh Phiên đã trải qua hay sao?

Nhìn phản ứng của Mạnh Phiên, anh biết rằng đoạn chuyện xưa này còn đau đớn hơn nhiều so với việc Mạnh Dĩnh đưa cậu về nhà họ Tưởng sau khi tái hôn, là một cái gai trong đáy lòng cậu.

"Vậy thì đi tù, Thiệu Trì, gọi cảnh sát."

"Được!"

Thiệu Trì ngay lập tức gọi cảnh sát.

Mao Băng sờ dĩ dám để cho Omega chưa kết hôn đã có thai, còn muốn người ta phá thai, đơn giản chính là ỷ vào trong nhà có bồi cảnh, liền tính phạm vào loại tội này, trong nhà dựa vào quan hệ, lại chỉ chút tiền, hẳn liền có thể bình an không có việc gì.

Nhưng hiện tại tình huống này không ổn rồi, dám phứ nhậ đại này đều đứng đối lập với hắn, còn có kẻ thù không đội trời chung - Triệu gia, cho dù có nhà hắn chống lưng nhưng ước chừng dám phứ nhậ đại này vẫn sẽ báo cảnh sát, làm hắn ăn chút khổ. ...

"Không có! Tao chuẩn bị kết hôn! Tao cùng vị hôn thê cãi nhau có chút cũng cần bọn mày quản à? Bọn mày sống ở thời đại nào vậy?"

Không quan tâm đến cơn đau ở bụng, Mao Băng đẩy dám hồ bằng cầu hữu đang đỡ hắn ra, vọt tới trước mặt Omega.

"Bảo bồi, là vừa rồi anh gạt em thôi, chúng ta đương nhiên sẽ kết hôn, ngày

mai anh liền mang em về nhà ra mắt cha mẹ. Em mau nói cho đám ngu kia biết, chúng ta thực đang yêu nhau đi!"

"Cô còn tin được lời nói của tên tra A này à? Đây là hạnh phúc của cả đời cô, cô định cứ như vậy mặc người giày xéo?" Mạnh Phiên nhìn chằm chằm Omega kia, khuôn mặt u ám, đáy mắt đè nặng tức giận.

Omega kia nhìn nhìn Mao Băng, sau đó nhìn mọi người, bỗng nhiên cười nhạo một tiếng: "Không, đồ ngu mới lại tin hắn. Hắn muốn tôi phá thai. Tôi sẽ nói thật cho cảnh sát, cho hắn vào tù."

"Con mẹ nó! Cô không phải rất yêu tôi sao? Cô lừa tôi?"

"Tôi không yêu nữa, tại sao tôi phải yêu một tên ngu ngốc như anh? Chúc anh ở trong tù cả đời ra không được! Tốt nhất là chết luôn ở trong đó đi!"

Nhìn ra Mao Băng sợ hãi, lại biết này nhóm người kia sẽ giúp mình, Omega này bỗng nhiên cảm thấy niềm vui được trả thù, quyết định rất dứt khoát.

Mạnh Phiên nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, cả người đều thả lỏng nhẹ nhõm.

Một hơi này vẫn luôn chống đỡ cậu đứng vững, hiện tại hai chân liền mềm nhũn, ngã trở lại trong vòng tay Phí Chuẩn.

Việc tiếp theo đều đã có bọn Thiệu Trì nhìn chằm chằm, Phí Chuẩn dặn dò vài câu, nhất định phải tổng tội được hắn, lại cùng Triệu Nghĩa An nói một câu sinh nhật vui vẻ, quà thì về sau sẽ đưa, trước mang theo Mạnh Phiên rời đi.

Tình trạng hiện tại của Mạnh Phiên rất không tốt, đừng nói là ca hát, phòng chửi bán kem cũng không muốn ăn.

Nửa đỡ nửa ôm mang Mạnh Phiên ra khỏi KTV, Phí Chuẩn cúi đầu nhìn nhìn cậu, "Em không sao chứ? Tình rồi à?"

Mạnh Phiên không đáp lại, chỉ thì thào: "Em nhất định sẽ làm bọn họ phải

trả giá..."

"Họ sẽ phải trả giá."

Thấy cậu không còn sức lực, Phí Chuẩn nghiêng người, đặt cậu lên lưng rồi cõng cậu đến bãi đậu xe.

Một lúc lâu sau, lâu đến mức Phí Chuẩn còn cho rằng Mạnh Phiên ở trên lưng mình đã ngủ rồi, bỗng nhiên nghe Mạnh Phiên thì thào nói: "Em còn chưa ăn bánh kem đâu."

Dường như tâm trạng đã dịu đi một chút, Phí Chuẩn thở phào nhẹ nhõm mỉm cười, "Sinh nhật của em không phải sắp đến rồi sao? Chờ lúc sinh nhật em, anh sẽ mua cho em một chiếc bánh kem ngon nhất."

Mạnh Phiên lên tiếng, lại nói: "Họ nói rằng ngày 11 tháng 11 là Ngày lễ Độc thân. Em sinh ra là để làm một người độc thân?"

Phí Chuẩn:.....

"Nói bậy, em còn có anh."

Mạnh Phiên nghe được, ấp úng mà ừ một tiếng, tay chân khóa chặt lấy Phí Chuẩn, nhắm mắt ngủ.

Chương 47: Cổ chấp

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Năng lực tự chữa lành của Mạnh Phiên rất mạnh, mỗi khi gặp chuyện không vui, trong lòng luôn tự mình giải quyết, nếu không thì sẽ rất khó để cậu có thể lớn lên nhờ mạnh khi sinh ra trong một gia đình như vậy.

Hiện tại còn có Phí Chuẩn- người hiểu cậu ở bên cạnh, việc vượt qua giai đoạn áp lực này càng dễ dàng hơn.

Sau một giấc ngủ no con mắt, thức dậy với bữa sáng nóng hổi ngon miệng, tâm trạng của Mạnh Phiên đã bớt căng thẳng hơn chút, vô cùng cao hứng cùng Phí Chuẩn đi học.

Phí Chuẩn thấy cậu tinh thần không tệ, liền không có hỏi cậu việc tối hôm qua cảm xúc mất khống chế, miễn cho lại gọi lên cái gì không thoải mái.

Sau khi bước vào cổng trường trung học số 7, Mạnh Phiên cảm thấy có rất nhiều học sinh một bên xì xào bàn tán với nhau, một bên lên quay đầu trộm nhìn cậu.

"Trên mặt em có gì à?" Mạnh Phiên sờ sờ mặt, mờ mịt hỏi Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn cảm thấy phản ứng này của cậu rất đáng yêu, theo bản năng cong môi, "Không có."

Mạnh Phiên không quá tin tưởng, híp mắt nhìn "Vậy anh cười cái gì?"

Phí Chuẩn:.....

(Phải nói là trên mặt em có sự xinh đẹp chứ >o<)

"Em biết rồi! Sáng nay lúc rửa mặt em mơ mơ màng màng mà không có soi gương, có phải tối hôm qua ánh lợi dụng lúc em ngủ đến mơ hồ, ở trên mặt vẽ tiểu vương bát không?!"

(**【忘八】** vương bát [wángba] Còn nữa cạ))

"Không có!" Phí Chuẩn nhấc tay thề, bị chọc cười, lúc thả tay xuống liền thụt thề xoa xoa cái ốt của Mạnh Phiên, "Trong đầu em lại nghĩ cái gì thề không biết?"

Mạnh Phiên xoa xoa mặt, híp mắt. "Các nhân vật chính Alpha trên TV không phải đều thích trêu chọc nhân vật chính Omega như thế sao?"

Nói xong, trong cổ họng thở ra một tiếng hừ nhẹ, tựa hồ rất bất mãn nhưng trong lòng lại thập phần vui vẻ, nháy nhót lên phía trước bỏ lại Phí Chuẩn đằng sau.

Phí Chuẩn bước chân không thể đuổi kịp cậu, đành chậm lại một chút.

Ánh hơi nghi ngờ Mạnh Phiên đang cố ý trêu chọc anh, nếu không thì sao lại so sánh họ với nhân vật chính là cặp tình nhân trên TV kia?

Nghĩ như vậy, Phí Chuẩn tâm tình vô cùng kỳ diệu, thập phần thích loại ái muội nhỏ nhỏ như thế này, cất bước đuổi theo sau.

"Em lại chơi xấu anh phải không? Sao anh nhớ rõ là trong phim truyền hình đều là Omega trêu chọc Alpha mà nhỉ?"

Mạnh Phiên cười ha hả, không trả lời, vừa tiến vào phòng học, đã bị hơn phân nửa đồng học vây quanh.

"Mạnh Phiên! Cậu dính quá xá là dính luôn! Bọn này đều nghe nói hết rồi!"

"Không hổ là Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ của chúng ta, vừa ngọt lại ngầu, tui thật sự bội phục á."

"Mạnh Phiên, thân thể em không có việc gì chứ?"

Một đám người vây lại, Mạnh Phiên sững sốt, vội vàng nháy về chỗ ngồi, sau khi ngồi xuống, vẻ mặt kín đáo nhìn mọi người.

"Tôi đã làm gì?"

Phí Chuẩn cũng tò mò, lại sợ nhóm người này quá kích động, không đúng mực, đơn giản ngồi xuống bên cạnh Mạnh Phiên, ngăn cản con đường duy nhất bọn họ tới gần Mạnh Phiên, sau đó lấy ra di động, mở điện đàm.

Có lẽ, trên điện đàm có cái gì đó.

Mới vừa mở ra, Thiệu Trì đã hấp tấp xách theo cặp sách vọt vào, "Gia hỏa Triệu Nghĩa An này có phải muốn cướp Thất Trung tiểu ngọt Ồ của chúng ta hay không á, sự tích anh dũng tối hôm qua ở KTV, dựa vào cái gì lại từ trong miệng hắn nói ra? Còn thời nhiều lắm cầu vồng như vậy, tui nôn vào ấy!"

"Ha ha ha ha! Chúng tôi cũng thấy rồi! Mạnh Phiên ngầu thực sự! Tôi là một Alpha, gặp được loại người qua đường này, phỏng chừng cũng sẽ không có dũng khí trực tiếp xông vào đâu."

"Hừ, Omega bọn này vẫn là tự giúp đỡ yêu thương lẫn nhau thôi, đợi đám Alpha mấy người bảo vệ chắc cũng đi đời lâu rồi!"

"Có câu nói, loại Alpha ngu ngốc lừa gạt đánh dấu trước khi kết hôn đều nên chết hết đi! Các Ồ rửa mắt cho sạch nhé, đừng để mấy câu hoa ngôn xảo ngữ lừa nhá!"

"Tối hôm qua tiểu Đào phát tình, Mạnh Phiên còn giúp cậu ấy gọi người đưa đến bệnh viện. Không màng nguy cơ của bản thân, gỡ cửa từng phòng"

Ký túc xá một báo chúng tôi cần thận. Tôi cảm động quá!"

Bị rắm cầu vòng thời tới tập, Mạnh Phiên rất nhân ái đã ngược ngược,"Lúc đó tôi cũng quá lỗ mãng. May mắn có Phí Chuẩn và những người khác cũng ở đó. Lần sau thời điểm mọi người thấy việc nghĩa hăng hái làm, cũng nên chú ý an toàn của bản thân hơn nhé."

"Đúng đúng đúng!"

Các bạn học lại một trận phụ họa theo, Mạnh Phiên mỉm cười nghe, người có chút xuất thần.

Cậu là nhện không nổi khí thấy Omega bị lừa gạt, nhưng những gì xảy ra đêm qua chính xác phải nói rằng cậu đã mất kiểm soát bởi sự hận thù hơn là một hành động vì lòng dũng cảm.

Khi đó có vài phần say rượu, thật ra đầu óc cũng không tỉnh táo, nhất thời coi hai người đó là Triệu Côn Luân và Mạnh Đình, thậm chí cậu còn tưởng rằng mình đã xuyên không về mười tám, mười chín năm trước.

Thù hận lập tức che mờ lý trí, nếu trong tay có dao, cậu đã không thể chờ đợi mà xông vào chém chết "Triệu Côn Luân" trước mặt.

Nếu không phải Phí Chuẩn ra tay ngăn cản, nếu không phải đám bạn của Phí Chuẩn ra mặt bên vực, nếu không phải Omega kia không ngu ngốc mà kiên quyết trả thù tra A, khả năng hậu quả không dám tưởng tượng.

Cậu cảm thấy hơi sợ hãi khi phải đối mặt với mặt tối cổ chấp của chính mình, không dám nói cho bất luận kẻ nào, cho dù đó là Phí Chuẩn.

Trên diễn đàn vườn trường, có hai bài đăng nổi bật, bài đăng phổ biến nhất là bài đăng tối qua của Triệu Nghĩa An, phóng đại hành vi anh hùng của Mạnh Phiên và kêu gọi tất cả bạn bè của hắn thay đổi quan điểm của mình. Nói cậu xứng đáng là Thất trung đệ nhất Ồ!

Lầu 55: 【 Dù sao cũng chính là đần! Tôi cũng ở đây, trước kia vẫn luôn

coi thường tiểu ngọt Ồ như nước không xương, tối hôm qua liền phục rồi. 】

Lầu 56: [Lần đầu tiên lau mắt mà nhìn Mạnh Phiên hát Bé ếch nhảy trong KTV, thật sự là đáng yêu ngọt ngào quá đi, lần thứ hai là vào tối hôm qua, mẹ nó, vừa ngọt vừa ngầu, mỗi tội không phải là Thành Dương tiểu ngọt Ồ của chúng ta! 】

Lầu 57: [Đù, hóa ra Bé ếch nhảy là do Mạnh Phiên hát à. Thảo nào hôm đại hội thể thao cả nhất ban lại hát bài này như điên. 】

Lầu 58: 【 Lầu trên đừng nói nữa, nhắc lại đây vẫn còn ám ảnh nè, đám trung khuyến nhất ban kia làm tui cười ỉa. 】

Lầu 59: 【 Hừ, Thành Dương cái rắm, tiểu ngọt Ồ vĩnh viễn là thần của Thất Trung chúng tôi! 】

...

Phi Chuẩn thần nhiên liếc nhìn, thoát ra, nhấp vào một bài đăng khác.

Một bài đăng khác, ban đầu không nổi tiếng lắm, có lẽ đã được đào lại sau khi bài đăng của Triệu Nghĩa An trở nên phổ biến. Nó được gửi bởi một học sinh ở tòa nhà ký túc xá Omega vào tối hôm qua, chính Mạnh Phiên đã giúp Tiểu Đào và nói với tất cả những người trong ký túc xá phải chú ý đến sự an toàn, còn bày tỏ cái nhìn mới của họ đối với Mạnh Phiên.

Lầu 7: [Có người nói, Mạnh Phiên luôn chăm sóc Omega, từ chuyện của La Lạp Hào lúc mới đi học thì có thể thấy, nhưng đáng tiếc Hạ Dương lại là một con sói mắt trắng. 】

Lầu 8: [Tui cũng vậy! Tui đã từng hâm mộ ghen tị với Mạnh Phiên! Tui thấy cậu ấy vừa xinh đẹp, học hành cũng tốt ... ạch ... Làm thế nào tui xứng đáng để nói những câu như thế chứ... Dù sao thì, tui tuyên bố đã thích cậu ấy từ tối qua rồi nhá, cậu ấy thực sự rất chí là tốt! 】

Lầu 9: [Ahhhhhhhhh! Tui không cho phép ai lại không biết Thất Trung đệ

nhất tiểu ngọt Ồ này nha! Cho dù là đồng tính, tui cũng muốn hẹn hò với cậu ấy! 1

...

Phí Chuẩn xem xong bỗng thấy trong lòng được an ủi hơn rất nhiều, so với chính mình được yêu thích còn cao hứng hơn.

Mạnh Phiên thấy anh đang xem topic, cũng không thò lại gần xem, chỉ hỏi một câu: "Vụ tối qua thế nào, có kết quả chưa?"

Phí Chuẩn gật đầu: "Ném vào đồn cảnh sát. Mấy nhà bọn anh đều đang gây áp lực với hắn ta, nhà họ Mao không thể đưa hắn ra ngoài. Khẳng định có thể ăn theo luật mà xử, em yên tâm."

Như vậy là tốt nhất.

Mạnh Phiên thờ dài, nhìn những văn tự cổ đại trên sách ngữ văn, như đi vào cõi thần tiên.

Thế giới này là như vậy, người giàu có thể muốn làm gì thì làm, người bình thường bị ức hiếp, việc định tội người giàu quá khó khăn. Cho nên, như vậy là tốt nhất, dùng ma pháp đánh bại ma pháp, dùng kẻ có tiền áp chế kẻ có tiền.

Khi Chu Hạo, bạn cùng bàn của Mạnh Phiên, đang gặm bánh bao bước vào lớp học, nhìn thấy Phí Chuẩn đang ngồi trên ghế của mình, tuyệt vọng đến rớt cả bánh bao.

Không có ai giám sát vào giờ sớm đọc buổi sáng, vì vậy Phí Chuẩn chắc chắn sẽ không nhường, tức chết mình!

Chu Hạo không hỏi, thập phần biết ý, đi tới ngồi vào vị trí của Phí Chuẩn.

Sau khi tan học buổi đọc sách sáng, Mạnh Phiên thấy Phí Chuẩn còn chưa có ý đi, liền mỉm cười, thò lại hỏi: "Phí đại ca tối hôm qua lại đi công tác

à?"

Phí Chuẩn: ...

Đương nhiên không phải.

"À ờ..... Ở công ty tăng ca, công việc bận rộn."

"Ồ ồ, anh không hỏi về việc của thầy Lăng hả?"

"Còn chưa."

Phí Chuẩn nghĩ, dở khóc dở cười, đại ca thật sự rất tri kỷ, anh biết đại ca khẳng định thực lo lắng, muốn biết Lăng lão sư cảm thờ giầy nhỏ của anh rồi sẽ có phản ứng gì, nhưng tối hôm qua biết anh mang Mạnh Phiên về nhà chăm sóc, sợ quấy rầy bọn họ, một tin nhắn hỏi han cũng chưa gửi.

"Ừm, đêm nay em sẽ không đến nhà anh quấy rầy nữa, anh bảo Phí đại ca trở về ngủ đi, vừa lúc để anh em trò chuyện vui vẻ, cũng an ủi trái tim băng giá của Phí đại ca sau khi biết tin luôn."

Phí Chuẩn: ...

Dường như nhóc nói dối nhỏ đã nhìn thấu tất cả.

"Mạnh Phiên, thầy Lăng bảo cậu đến văn phòng của thầy ấy." Đại biểu tiếng Anh bung xấp bài thí đi vào, nói với Mạnh Phiên một tiếng.

"Được, tớ đi ngay."

Đứng dậy, Mạnh Phiên vỗ vỗ Phí Chuẩn, nhỏ giọng nói: "Yên tâm, em sẽ cố hết sức giúp Phí đại ca."

Phí Chuẩn dở khóc dở cười, đứng dậy để cậu đi ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa lớp, Tống Dữ Đường hấp tấp về mặt khó chịu mà

chạy tới, "Mạnh Phiên Mạnh Phiên! Cậu không có chị gái đúng không! Tôi trước nay không nghe nói cậu có một chị gái mà!"

Mạnh Phiên thấy hấn nóng nảy như ốt chí thiên, cũng không biết hấn đang tức giận cái gì, "Đúng vậy, tôi là con một Ồ."

"Ha ha ha ha ha ha! Tôi biết mà! Tưởng Ngu kia mới vào lớp tôi, cười chết mất! Hôm nay trong ban đầu tán dương sự tích anh dũng tôi hôm qua của cậu, cô ta liền ở đó đặc ý hề hề mà nói cậu là em trai cố, tôi nôn vào á, học sinh chuyển trường muốn cộ nhiệt của cậu đó!"

Mạnh Phiên:.....

"Tổng Dữ Đường! Cậu là cái loa phóng thanh đó à, toàn trường đều nghe thấy tiếng cười của cậu đấy!"

Tưởng Ngu tức muốn học máu mà xông tới, nhìn thấy Mạnh Phiên cũng ở đó, lập tức thu lại tính tình, bày ra gương mặt tươi cười.

"Mạnh Phiên, đã lâu không thấy, vẫn giận tôi à?"

Mạnh Phiên:.....

Cũng không tới mấy ngày mà?

"Yo! Yo yo yo!" Tổng Dữ Đường âm dương quái khí kỳ quái lùi lại một bước, liếc mắt nhìn cô, "Làm trò người mặt người, còn lời kéo làm quen chứ? Mạnh Phiên nói, hấn là con một Ồ! Cô bị lộ rồi! Không được cộ nhiệt của Mạnh Phiên Phiên!"

"Cậu bị thiếu năng à? Chưa nghe nói đến blended family sao?"

(Step family/blended family: Gia đình có cha hoặc mẹ kế.

Nguyên văn là "重组家庭"- "trọng tổ gia đình" gì gì đó vì tui không biết dịch tiếng việt sao cho hay nên tui nháy sang tiếng anh luôn cơ mà nghĩa vẫn thế

cơ bản là vậy thôi à:))) ngại quá)

Vừa dứt giọng, Tường Ngu đã hồi hận, lẽ ra cô không nên nói từ "blended family" này.

Thận trọng quay đầu nhìn Mạnh Phiên, cân nhắc tìm cách cứu vãn tình hình.

Thấy cô căng thẳng, Mạnh Phiên cười nhẹ, "Tôi không tức giận, thầy giáo đang tìm tôi, tôi đi trước."

Nói xong, Mạnh Phiên vòng qua bọn họ, đến văn phòng Lăng Di.

Tường Ngu sững sờ, nhắm nháp hồi lâu mới nhận ra Mạnh Phiên đang đáp lại cô, vui mừng nháy dựng lên, đặc thảng nhìn Tống Dữ Đường: "Thầy chưa?"

Tống Dữ Đường: ...

Có người đi ngang qua hành lang, Tường Ngu quá kích động liền chạy tới giữ chặt, "Bạn học! Cậu có đọc bài đăng trên diễn đàn chưa?! Cái người đứng cảm đó là em trai tôi đây! Cậu biết không, em ấy siêu ngầu!"

Tống Dữ Đường: ...

Mẹ nó có bệnh.

"Đm! Đừng có bôi đen tiểu Mạnh Phiên của chúng tôi! Cô ghê thật ấy!"

"Không phải việc của cậu."

...

Trong văn phòng của Lăng Di, chỉ có duy nhất mình anh.

Các giáo viên khác đã đi ra ngoài ăn cơm, anh ngồi ở ghế, uống sữa bò,

gặm sữa đặc với bánh mì nướng, xoát dưa mà hôm nay được các bạn học tám chuyện say sưa.

Thầy Mạnh Phiên đi tới, vội vàng đưa tay ra hiệu, bảo cậu vào ngồi rồi chia một phần bánh mì nướng cho cậu ăn.

"Chính là như này. Từ trước đến nay thầy vẫn luôn có kế hoạch đến nhà em thăm hỏi một chút. Có tiện không? Nếu thuận tiện thì chúng ta hẹn thời gian luôn?"

Nghe vậy, miếng bánh mì trong miệng bỗng nhiên không còn thơm nữa, Mạnh Phiên sững sốt một chút, dùng sức nhéo nhéo bánh mì nướng, lắc đầu.

"Thầy ơi, thầy muốn biết chuyện gì, có thể trực tiếp hỏi em, em sẽ không nói dối thầy, không cần đến thăm nhà."

Lăng Di cũng sững sờ, ánh nhìn ra Mạnh Phiên rất bài xích, chằm chước từ ngữ, nhỏ giọng nói: "Em đừng để ý. Nghe nói em sống xa trường số 7. Đi học bằng xe buýt rất lâu mới tới được. Thầy thân là giáo viên chủ nhiệm lại không để ý đến điều đó. Cảm thấy mình vẫn chưa hoàn thành hết chức trách của mình nên muốn tìm hiểu một chút."

Mạnh Phiên gật đầu, "Em sống ở nông thôn, một vùng quê dưới cổ trấn. Bất quá hiện tại không phải, bà ngoại em thân thể không tốt. Em ... à, mẹ em đang chăm sóc bà. Ở ngay Hoa thị, không xa."

Nói xong, Mạnh Phiên lại bổ sung, "Thực sự thầy không cần thăm hỏi gia đình đâu, gia đình em hơi phức tạp, cái kia, em cũng không ở nhà đó, thầy không biết gì cứ tới hỏi trực tiếp em vẫn tốt hơn."

Cậu đã nói như vậy, Lăng Di cũng nhìn ra cậu bướng bỉnh thế nào, cảm thấy nếu muốn từ Mạnh Phiên tìm hiểu, cũng không cần phải nóng lòng quá. Về sau tiếp xúc nhiều hơn, sẽ hiểu biết nhiều hơn là được..

"À, thực ra đó là nhiệm vụ do hiệu trưởng giao. Sau khi kết thúc kỳ kiểm tra hàng tháng, giáo viên chủ nhiệm sẽ về thăm nhà học sinh đứng nhất và

đúng cuồi. Nếu em không muốn cũng không sao. Về sau nếu em có vấn đề gì, có thể trực tiếp liên hệ với thầy, thầy đều có thể giải quyết được. "

Đều có thể giải quyết được, thật tự tin, giống như Phí đại ca vậy, Mạnh Phiền cười khúc khích, lại cảm thấy chính mình thật thối, yên lặng cúi đầu gặm bánh mì nướng, ngoan ngoãn gật đầu.

"Cám ơn thầy, em sẽ không khách sáo đâu!"

Lăng Di nhìn cậu rất có tinh thần, cảm xúc đều khá tốt, hẳn là gần đây không có vấn đề gì, liền yên tâm, lại thấy cậu ăn có chút khô, cầm đưa cho cậu một hộp sữa bò.

Mạnh Phiền không từ chối, sau khi cảm ơn anh, vui vẻ mà uống.

Chính cậu cũng cảm thấy có chút thần kỳ, giống như cái học kỳ này, cậu ngày càng trở nên dễ tiếp thu trợ giúp của người khác, không hề vì người ta cho một khối bánh quy, mà suy nghĩ có thể lấy hay không lấy, cảm về rồi lại phải làm gì để báo đáp người ta.

"Đúng rồi, Phí Chuẩn chỉ kém em một điểm, nếu cậu ấy không sơ ý, nói không chừng đã là đệ nhất rồi! Không bằng thầy đi thăm hỏi gia đình của cậu ấy đi." Mạnh Phiền khúc khích cười.

Lăng Di:.....

Thăm hỏi gia đình Phí Chuẩn.....

Thật sự nên đi thăm hỏi Phí Chuẩn sao? Phí Thừa có thể hào hào cùng anh thảo luận về quá trình trưởng thành của Phí Chuẩn cũng nên?

Chương 48: Kabedon

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Khi Mạnh Phiên trở lại lớp học, liền kể việc trong văn phòng cho Pí Chuẩn nghe. Pí Chuẩn đối với đề nghị thăm hỏi gia đình kia, dở khóc dở cười. Anh cảm thấy Mạnh Phiên đối với chuyện tình cảm của anh trai mình khéo còn để bụng hơn đứa em ruột là anh.

"Nhưng anh cảm thấy Lăng lão sư hẳn là sẽ không đến thăm hỏi gia đình anh." Pí Chuẩn phân tích.

Mạnh Phiên vỗ vỗ anh, thở dài: "Cố gắng hết sức, nghe theo thiên mệnh. Dù sao cái chính vẫn là phụ thuộc vào Pí đại ca thôi, cứ theo kiểu của anh thì một tháng gặp Lăng lão sư một lần cũng khó đấy."

Pí Chuẩn: ...

Thật luôn, anh cũng không biết đại ca ngược ngàng cái gì, vì sao không chủ động hẹn gặp người ta?

Lúc này, điện thoại di động của Pí Chuẩn rung lên, anh cả đã nhìn cả đêm cuối cùng cũng gửi tin nhắn cho anh.

Pí Thừa: **【Tối qua thế nào? Anh thế nào lại nghe nói em mang Tiểu Phiên đi KTV, rồi còn đánh con trai Mao gia?】**

Pí Chuẩn nhìn tin nhắn mà không nhìn được cười, đại ca thật là vì

chuyện tình cảm của đệ đệ mà rầu thúi ruột, thật có thể nhẫn a! Rõ ràng rất để ý tờ giấy nhỏ kia, thế nhưng trước tiên vẫn phải hỏi han quan tâm một chút đến anh cùng Mạnh Phiên.

Trước khi anh kịp trả lời, Phí Chuẩn lập tức lại gửi thêm một tin nhắn khác.

Phí Thừa: [Tiểu Phiên đánh bằng tay nào? Có đau không? Có ảnh hưởng đến việc viết trên lớp không? Nếu em ấy bị thương, nhớ rõ chút nữa đưa em ấy đến bệnh viện kiểm tra.]

Phí Chuẩn: ...

Phí Thừa: [Nói với tiểu Phiên, đừng sợ, Phí gia có thể giải quyết được.]

Phí Chuẩn: ...

Không thể nhịn được nữa, Phí Chuẩn trả lời: [Đại ca, sự quan tâm và bá đạo của anh, nếu dùng trên người thầy Lăng, còn sợ gì không theo đuổi được người ta nữa?]

Phí Thừa: 【 Nghe khẩu khí này của chú, vụ tờ giấy nhỏ của anh hẳn là có biến? 】

Phí Thừa: 【 Cớ gì? Vì chú cùng Tiểu Phiên truyền giấy, nên em ấy không cao hứng sao? 】

Việc đánh chữ quá rắc rối, vì vậy Phí Chuẩn liền trực tiếp gửi tin nhắn thoại nói với anh cả của mình về tình hình ngày hôm đó.

Thật lâu sau, Phí Thừa chỉ gửi một câu: 【 Hài tử làm việc vẫn là không đáng tin cậy, thế nào mà lại để chú nhiệm giáo dục nhìn thấy vậy? Khó trách Lăng Di không cao hứng. 】

Phí Chuẩn dở khóc dở cười đưa Mạnh Phiên xem, cả hai đều không nhịn được cười.

Cho dù không để cho chủ nhiệm nhìn thấy, thì lần đầu truyền giấy cho người ta đã kêu người ta gả cho mình, cũng thực sự là quá nôn nóng rồi thấy?

"Nhưng anh cảm thấy ý tưởng này của anh cả cũng không tệ lắm, xem tình huống của thầy Lăng hẳn cũng là nhà có tiền ở Giang thị, bị bắt liên hôn thương nghiệp cho nên mới chạy đến Hoa thị. Anh cả chỉ cần thẳng thắn nói ra, biện pháp giải quyết này chưa chắc đã không được."

Cơ mà anh nói thì nói vậy thôi, nhưng Phí Chuẩn từ trước đến nay cũng chưa từng yêu đương, nên thật sự không biết phải tư vấn thế nào cho anh ấy. Chỉ có thể phụ họa, liên tục xin lỗi, nói là chính mình làm việc không đáng tin cậy, sẽ thay đại ca tiếp tục chú ý thầy.

Tiết học đầu tiên vào buổi sáng là tiếng Anh, thời điểm Lăng Di bước vào như đang có tâm sự nặng nề, khi đứng trên bục đọc sách giáo khoa, còn liếc mắt nhìn Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn một cái.

Mạnh Phiên chú ý tới, trong lòng kinh ngạc một chút, trộm viết tờ giấy nhỏ cùng Phí Chuẩn nói chuyện.

Phí Chuẩn quan sát một lúc, cảm thấy đề xuất thăm hỏi gia đình của Mạnh Phiên có thể thực sự trở thành sự thật.

Khẩu ngữ tiếng Anh thường ngày của Lăng Di phí thường dễ nghe lại ôn nhu, nhưng hôm nay, thầy ấy nói rất nhanh, như thể đang nóng lòng muốn dạy cho xong lớp này, thậm chí lúc viết lên bảng đen, phấn trên bảng cũng lọc cọc lọc cọc một cách thần tốc.

Học sinh nhất ban không biết hôm nay Lăng Di ăn phải khẩu pháo gì, sợ tới mức không người nào dám làm việc riêng, ngồi đên đoan đoan chính chính, thẳng tắp.

Giữa giờ học, điện thoại của Lăng Di rung lên.

Ngày thường, thầy sẽ cúp máy nếu điện thoại di động reo khi vào lớp,

nhưng hôm nay lại chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại như thể muốn ăn thịt người qua màn hình.

"Cái kia..... thầy ơi, nếu có việc thì thầy cứ đi xử lý trước đi ạ, chúng em sẽ ngoan mà." Không biết là ai, thật cẩn thận mà nói một câu.

Các học sinh khác trong lớp cũng phụ họa lên, thời điểm Lăng Di trở lên biến thái thật sự rất là hưng, tuy rằng hôm nay không phải hưng với bọn họ, nhưng vẫn rất là đáng sợ.

Cầu một tiết tự học.

Lăng Di mặc kệ, cúp điện thoại, trên bảng đen tiếp tục viết.

Nhưng trong vòng ba đến năm phút, bên ngoài tòa nhà dạy học đã vang lên âm thanh tranh chấp.

"Hiệu trưởng Lưu! Thật sự là không còn biện pháp nào. Hôm nay chúng tôi nhất định phải gặp được con trai mình!"

"Việc ở nhà không thể chờ được! Hiệu trưởng Lưu, trường trung học cơ sở số 7 của ông có nhiều giáo viên giỏi như vậy, thiếu một người thì đã sao!"

Phí Chuẩn ngồi bên ngoài cửa sổ, liếc nhìn ra bên ngoài, đó là một cặp vợ chồng trung niên hoa phục tây trang, lộ ra khí chất giàu có, mặt mày cũng rất giống Lăng Di.

"Nửa sau của giờ học, đem những từ vừa rồi học hết, buổi chiều viết chính tả, lớp trưởng để ý kỷ luật lớp."

Lăng Di ngắt gọn dặn dò vài câu, không cầm sách vở trên bục giảng, chỉ cầm điện thoại di động, mang theo một thân khí lạnh ra khỏi phòng học.

Lúc anh chưa đi xa, trong lớp còn chưa dám có âm thanh gì, chờ anh đi xa rồi, trong phòng học lập tức sôi trào lên.

"Chuyện quái gì đang xảy ra thế! Tớ chưa bao giờ thấy thầy thầy Lăng tức giận như vậy đâu!"

"Tớ thấy bên ngoài giống như có người tìm thầy, nhìn như là cha mẹ thầy á."

"Nghe nói bố mẹ thầy ấy muốn đưa thầy về nhà, nói rằng cơ nghiệp trong nhà không thể chờ được. Kép, không ngờ đâu."

"Mẹ kép, đây không phải giống như trong truyền thuyết sao? Không háo hào dạy học, liền phải về nhà kế thừa gia tài bạc tỷ?"

"A a a! Tuy rằng Lăng lão sư có đôi khi thực biến thái, nhưng tui vẫn thích thầy ấy dạy chúng ta lắm, đừng đi mà!"

Lớp học ồn ào, lớp trưởng chỉ đơn giản là ngồi trước bục giảng để xử lý kỷ luật, đe dọa ai cứ mất trật tự sẽ trực tiếp viết lại tên đưa cho Lăng lão sư.

Hiệu quả tức thì.

(Đây là kết quả của việc lớp trưởng bắt lạt trong việc nhắc nhở tử tế rồi á, may mà bọn nó còn biết sợ chứ không lớp trưởng cũng chỉ có thể hò hét trong vô vọng mà thôi :v)

Phí Chuẩn không quan tâm đến những lời đàm tiếu, ngay lập tức gửi một tin nhắn cho Phí Thừa.

Phí Thừa: [Đại ca, cha mẹ của thầy Lăng đuổi tới, khả năng muốn dẫn thầy trở về liền hôn. Đến mau, bá đạo lên, không còn thời gian ngây người nữa đâu!]

Phí Thừa: [Đã nhận.]

Mười phút sau, khi Phí Chuẩn nhận được tin nhắn của mình đã đến, tức khắc không còn tinh thần học bài nữa.

Anh luôn lơ lửng rằng anh cả sẽ làm rồi tung mọi thứ.

Dứt khoát đóng sách lại, Phí Chuẩn đứng dậy, kêu bạn cùng bàn cho anh ra nhờ, rồi vội vàng ra khỏi lớp.

Ngay khi bước ra ngoài lớp học, anh lại xoay người nhìn vào trong phòng học xem xét, đối với Mạnh Phiên vẩy vẩy tay, cười hỏi: "Đệ nhất, muốn cùng nhau trốn học không?"

Mạnh Phiên nhìn anh như vậy liền biết, nhất định là Phí đại ca tới rồi.

Trốn học á ... Cậu chưa từng làm chuyện như thế này bao giờ, không thể giải thích được mang theo một chút cảm giác cảm kỳ mà học sinh giỏi không dám động vào, kích..... kích thích!!

Căn bản không cần bạn cùng bàn nhường đường, sau một hồi Mạnh Phiên sống người, cậu liền hướng Phí Chuẩn hi hi cười, một tay chống mặt bàn, trực tiếp nháy khỏi chỗ ngồi.

"Đi!"

Bạn học cả lớp:???!!!

Hạng nhất và hạng nhì lớp đều muốn trốn học rồi? Bạn học cũng có chút ngo ngoe rực rịch thế làm sao bây giờ?

"Lớp trưởng! Cậu không quản à? Cậu cũng không thể tiêu chuẩn kép như thế chứ!"

"Nếu cậu đã tiêu chuẩn kép rồi, thì tiêu chuẩn kép với chúng tôi nữa đi!"

Mạnh Phiên kéo tay Phí Chuẩn đã vui vẻ chạy xa vài mét, nghe được nhất ban giống như đang cãi cọ ồn ào, liền vòng lại, hướng vào trong phòng học liếc mắt một cái, làm dấu im lặng.

"Suýt — yên lặng nào, mau học đi, buổi chiều còn viết chính tả đây!"

Chính mình trốn học nhiều nhất là bị phạt một chút thôi, cơ mà nếu là cầm đầu mang theo nhiều người trốn học thế này, thì tội lỗi lớn hơn nhiều nữa!

Không đợi các bạn học phản ứng, Mạnh Phiên lại nhếch nhếch chóng chạy tới cửa lớp.

Lớp trưởng trên bục giảng giang hai tay nói: "Nếu bây giờ không học thuộc lòng, buổi chiều còn làm bài được không? Nếu thấy mình có thể, thì cứ việc đi theo đi."

Học sinh nhất ban: ...

Thật không có thiên lý mà, ngoan ngoãn cúi đầu học bài.

Vì cả cha mẹ của thầy Lăng đều đã đến gặp hiệu trưởng Lưu nên phòng chúng phải đang ở trong văn phòng của hiệu trưởng, Phí Chuẩn lôi kéo Mạnh Phiên, cùng nhau hoá tốc đi đến phòng hiệu trưởng.

Khi đi qua nhiều lớp học, cả hai đã thu hút sự chú ý của nhiều học sinh khác.

"Hai người này là có ý gì? Nếu tui không nhầm, thì bây giờ đang là giờ học phải không?"

"Chú còn gì nữa, trốn tiết, thú vị thật đấy, hạng nhất và hạng nhì cùng nhau trốn tiết, tui muốn báo cáo!"

"Đm! Tay trong tay đi! Đây ếu đơn thuần là trốn học nữa đâu! Là đưa nhau đi trốn!"

"A, hôm nay lại là một ngày rơi lệ vì tình yêu của kẻ khác."

"Trốn học hẹn hò! Chủ nhiệm giáo dục yêu nhất tiết mục này! Báo cáo đề báo cáo đề!"

Hầu hết mọi người kêu báo cáo cũng chỉ là la hét làm trò cười, nhưng

cũng không trừ nhiều người thật sự ghét bỏ và hâm mộ.

Tại sao học sinh giỏi lại có thể trốn tiết, yêu đương mà không bị phê bình? Tại sao họ lại được ưu đãi như vậy? Không hợp lý! Phải báo cáo chủ nhiệm giáo dục!

Phí Chuẩn và Mạnh Phiên không nghĩ đến điều đó nhiều như vậy, họ đều đang cầu nguyện rằng hôm nay đại ca sẽ không làm ra hành động muốn độn thổ gì.

Trong giờ học, không có ai đi lại trong tòa nhà quản lý của toàn bộ khu dạy học, hành lang rất yên tĩnh, hai người đến gần văn phòng hiệu trưởng, hít một hơi rồi bí mật liếc nhìn vào trong.

Hồi hộp đến nghẹt thở.

Chỉ thấy trong văn phòng, Phí Thừa một thân khí phách, kábedon Lăng Di, thân ảnh âm trầm thấp không dung kháng cự.

"Đừng cố gắng tước đoạt cậu ấy khỏi tôi. Cậu ấy là của tôi. Các người có một lựa chọn duy nhất, chính là cùng Phí gia liên hôn."

Lăng Di:.....

Không biết phải nói thế nào, Phí Thừa dáng vẻ cương nghị rõ ràng, ánh mắt thâm thúy, là kiểu bá đạo tổng tài rất lợi hại. Nếu không phải tiếp xúc nhiều với anh ta, biết bản chất ngốc bực của anh ấy, giờ phút này Lăng Di khả năng còn sẽ cảm thấy hành động Phí Thừa kábedon mình thực khí phách, làm anh có một loại khoái cảm bị cường Alpha chính phục.

Không thể phủ nhận rằng tim anh đang đập thình thịch, nhưng anh vẫn cảm thấy Phí Thừa như đang chơi trò cosplay, nói năng không hề có tính thuyết phục lại có chút buồn cười.

Nhưng anh lại như ma xui quỷ khiến thế nào không phản bác, có lẽ bởi vì giây phút đánh rơi một nhịp kia, lại có lẽ bởi vì anh đã chịu đủ mọi ép buộc

của gia đình rồi, nên liền đồng tâm với đề nghị của Phí Thừa.

"A....."

Chưa mẹ Lăng gia vẫn còn choáng váng. Ngay khi người đàn ông với khí chất phi phàm này bước vào, ép con trai của họ vào tường. Bọn họ còn chưa kịp thấy rõ diện mạo của hắn, thẳng đến khi nghe hắn nói tới "Phí gia".

"Ngài là, Phí Thừa Phí tổng người đứng đầu tập đoàn Phí gia Hoa thị sao?" Chưa Lăng nói, trong giọng còn không thiếu ý tứ nịnh hót.

Phí Thừa không phản ứng, đây là lần đầu tiên anh cùng Lăng Di gần nhau như vậy, gắt gao mà đem em ấy ép vào tường khabedon, trong mắt Lăng Di tựa hồ còn có ý cười, không hề như trước đây đối với anh mờ mịt không biết nói gì nữa.

Anh cảm thấy lần này mình đã thành công, anh không hề lộn xộn luôn. Rất thích ý, không muốn buông ra, càng không tính để ý tới người khác.

Một lúc lâu sau, không khí trong phòng làm việc bắt đầu đông lại, Phí Thừa mới lưu luyến không rời mà buông ra, lấy ra danh thiếp chính mình, rất khách khí lễ phép mà đưa cho Chưa Lăng.

"Đúng vậy, tôi nghĩ nhà họ Phí là sự lựa chọn tốt hơn nhà họ Vương. Ngài nghĩ thế nào?"

Chưa Lăng nhìn thoáng qua, trong lòng kích động đến hận không thể lập tức nốc một viên thuốc trợ tim hiệu quả tức thì.

Hoa Thị là đô thị cấp 1, phát triển tốt hơn Giang thị. Phí gia cũng là nhà giàu nhất Hoa thị. Vương gia chỉ là tiểu hào môn ở Giang thị so với Phí gia thì đúng là xách dép cũng không xứng, đồ ngốc cũng biết nên chọn thế nào.

"Ai da! Hiểu làm hiểu làm! Đây thật là một hiểu lầm lớn! Lăng Di, đứa trẻ này, sao không nói cho chúng ta biết rằng còn đang yêu cơ chứ. Người làm chưa mẹ, tất nhiên luôn hy vọng con có thể tìm thấy tình yêu đích thực rồi!"

Lăng Di: ...

Quả nhiên có tiền liền có thể sử dụng đầy ma, còn nhớ rõ sau khi phân hoá, anh đã cùng người trong nhà nói rõ chính mình là đồng tính luyến ái, về sau chỉ muốn tìm Alpha, lập tức bị cha chửi rằng đầu óc bị hỏng rồi.....

Hiệu trưởng Lưu ở bên cạnh lúng túng hồi lâu, chỉ muốn mau chóng tiễn mấy vị Phật lớn này đi, cười nói: "Nếu là hiểu lầm, không bằng hai nhà tìm một nhà hàng, ngồi xuống từ từ nói chuyện?"

Hai bên đương nhiên không phản đối, người nhà họ Lăng chỉ ước gì không lập tức dịch tới bên cây đại thụ Phí gia này, Phí Thừa cũng hận không thể lập tức dưới sự chứng kiến của trường bồi, lôi kéo Lăng Di đi lánh giầy kết hôn.

Thấy họ sắp đi ra, Phí Chuẩn vội vàng kéo Mạnh Phiên lên trốn vào văn phòng trống bên cạnh.

Khi động tĩnh bên ngoài biến mất, Mạnh Phiên mới trầm giọng nói: "Ôa, thầy Lăng không từ chối. Em còn tưởng thầy ấy sẽ không thích đại ca cứ đơn phương quyết định như vậy."

Phí Chuẩn thăm dò nhìn nhìn tình hình bên ngoài, thấy hiệu trưởng Lưu cũng đi theo, phòng chừng muốn tiễn bọn họ ra tận cổng trường, mới nhẹ nhàng thở ra, rồi lôi kéo Mạnh Phiên chậm rì rì cùng đi ra ngoài.

"Đang lúc khẩn cấp. Vào lúc này, đối với thầy Lăng, điều quan trọng là giải quyết trường bồi trước. Anh nghĩ thầy Lăng vốn cũng không chán ghét AA đi. Hồi trước thấy cách ăn mặc của thầy ấy trong KTV, có thể nhìn ra, đại ca hẳn là có cơ hội."

Mạnh Phiên bật cười "Phí đại ca nhất định là có cơ hội mà! Cái kábedon kia siêu soái í! Ngày thì ai có thể thoát được ạt!"

Nghe vậy, Phí Chuẩn đang bước xuống bậc cầu thang cuối cùng, quay

người lại nhìn cậu, "Ồ? Hóa ra là em thích kiểu như thế à?"

"Cái gì?"

Vừa dứt lời, Phí Chuẩn liền kéo cậu xuống bậc thang cuối cùng, đem cậu ấn vào gầm cầu thang, ép vào một góc chết của camera.

Mạnh Phiên cả người co lại trong góc, đoán được Phí Chuẩn sẽ làm gì, tim đập thình thịch, thậm chí lo lắng đến mức cảm thấy thiếu dưỡng khí.

Cậu chưa từng trải qua, có phải hay không..... Quá nhanh.....

"Anh... anh gần quá, em thở không nổi." Mạnh Phiên duỗi tay chống lên ngực Phí Chuẩn, đem anh hơi hơi đẩy ra một chút, lại không dám dùng quá nhiều sức đem người trực tiếp đẩy ra.

Hương vị sô cô la thoang thoảng bao quanh, làm người mê muội, mất đi lý trí.

Phí Chuẩn một tay chống trên tường, nghe lời lui về sau một chút, một cái tay khác, có chút ngứa, không biết đặt chỗ nào, liền nhẹ nhàng đặt xuống sau gáy của Mạnh Phiên.

Một bên che chở đầu cậu không bị đập vào tường, một bên cũng trộm dùng sức, không muốn cho Mạnh Phiên cơ hội chạy thoát.

"Em không phải thích kiểu kadedon này sao?" Phí Chuẩn cũng rất là căng thẳng, hầu kết trượt lên trượt xuống, vừa nói vừa đùa, cố gắng để cả hai thả lỏng.

Mạnh Phiên cười khúc khích, "Vậy anh còn phải nói câu nào siêu bá đạo nữa cơ?"

"Đừng vọng tưởng....."

"Đừng vọng tưởng chạy trốn! Lại bị tôi bắt được rồi nhá! Hai em đang làm

cái gì kia!"

Giọng chủ nhiệm giáo dục đột nhiên vang lên từ đầu cầu thang, trong gầm cầu thang trông trái, thập phần đáng sợ!

"Chạy mau! Học bổng của em!"

Mạnh Phiên hét lên, kéo Phí Chuẩn chạy xuống lầu.

"Đừng chạy! Tôi biết hai em là ai rồi! Không lo học hành cho tốt, còn trốn học hẹn hò! Đây có còn là hình mẫu của một học sinh tốt không?"

Hai người không trả lời, chỉ lo vùi đầu chạy, không chỉ có chạy, còn vòng quanh hành lang tầng hành chính mấy vòng, thẳng đến khi đem chủ nhiệm giáo dục ném ở sau, mới chạy nhẩn vào phòng học lớp 1.

Khi cả hai vội vàng về chỗ ngồi, vừa thở phào nhẹ nhõm thì chủ nhiệm giáo dục cũng tìm tới, đứng ở cửa phòng học, căm tức nhìn bọn họ!

"Các người! Sao lại có thể trốn tiết!"

Sách tiếng Anh trên bàn của Phí Chuẩn mở ra, ánh nhìn nhả chuyển bút trên tay, nường mi, vô tội nói: "Cô giáo đang nói em? Em vẫn luôn ở trong lớp học bài mà?"

Mạnh Phiên: ...

Phí Chuẩn đã học được tất cả các mảnh khõe của mình khi nào?

"Ừm ... Em cũng vậy. Vừa rồi thầy giáo đã dặn rồi. Buổi chiều còn phải viết chính tả. Em đã học nửa tiết nay rồi, hiện tại đã thuộc lòng hết, nếu trốn học, kia chẳng định không nhớ bài, cô giáo có muốn kiểm tra thử không ạ?"

Chủ nhiệm giáo dục:.....

"Hai đứa nghĩ tôi mắt mù, hay bạn học của hai đứa mắt mù hết rồi?"

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng học các bạn liền sôi nổi lắc đầu.

"Cô ơi, bọn họ thật sự không trốn học!"

"Đúng vậy, em lấy một thân thịt mỡ của em ra làm chứng, bọn họ vẫn luôn ở trong phòng."

"Ồi, mấy anh đẹp trai ngày nay giống nhau quá. Cô ơi, chắc cô hoa mắt nhìn lộn á! Không bằng cô sang lớp 2 nhìn thử coi sao?"

Chủ nhiệm giáo dục:???)!!

"Tiền chủ nhiệm, sao cô lại ở đây?" Lăng Di đi tới.

Chủ nhiệm giáo dục sắc mặt đen thui, "Thầy Lăng! Anh không trông coi lớp mình à? Lớp anh có hai học sinh giỏi trốn học đấy! Anh nói chuyện này phải làm sao bây giờ?" Lăng Di liếc Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiền một cái, cười, "Như thế nào lại vậy? Hai đứa nó sẽ không."

Chủ nhiệm giáo dục:???)

Toàn thế giới đều cho rằng tôi mất mù.

"Xem camera!"

Lăng Dịch vỗ vỗ chủ nhiệm, "Không cần, thật sự không cần thiết. Lời chủ nhiệm nói, tôi nhất định là tin tưởng rồi. Ngày mai tôi sẽ đích thân đến thăm hỏi gia đình hai đứa nó! Nhất định phải nói rõ cho cha mẹ hai đứa nó biết! Trường học không phải là nơi nói chuyện yêu đương! Tôi nhất định sẽ làm vậy!"

Chủ nhiệm giáo dục:.....

Chủ nhiệm lớp đều đã nói đến như vậy, cô cũng không tiện làm lớn gì, hơn nữa hai đứa này quả thật là hai học sinh xuất sắc, cô cũng không muốn làm

ra thông cáo phê bình gì. Có thể để gia đình hai bên tự giác quản chuyện yêu sớm là không gì tốt hơn.

Mạnh Phiên trộm quay đầu nhìn Phí Chuẩn: "Khằng định là đến thăm hỏi nhà anh."

Phí Chuẩn cười nhẹ, có thể đoán trước được. Nhưng rốt cuộc việc đại ca hôm nay xông tới giải vây, cùng dự định xử lý của Lăng Di như thế nào còn khó nói, Lăng Di khằng định là muốn nương theo danh nghĩa thăm hỏi gia đình đến để thảo luận việc này.

Chương 49: Thăm hỏi gia đình

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Lăng Di nói ngày mai sẽ đến thăm nhà, nhưng rốt cuộc vẫn là ngày đi học, tiết tự học buổi tối kết thúc đều đã 9 giờ, nào có cái đạo lý giờ đó còn đi thăm hỏi gia đình.

Do đó, chuyến thăm liền bị trì hoãn đến thứ Sáu, Lăng Di mới thông báo với Phí Chuẩn thứ bảy sẽ đến nhà anh thăm hỏi.

Phí Chuẩn quả thực cảm ơn trời đất.

Nghe anh cả nói, ngày đó cùng cha mẹ Lăng gia ngồi xuống nói chuyện, đơn giản đã xong ước định liên hôn. Để thể hiện thành ý của mình, anh cả trước phải một chỉ nhán của Phí gia ở Giang thị đến giúp đỡ doanh nghiệp của Lăng gia vượt qua khó khăn trong giai đoạn này, cha mẹ Lăng mang ơn đội nghĩa, đối với người con rể này thập phần vừa lòng, không chậm trễ liền trở về Giang thị để hủy hôn cùng Vương gia.

Nhưng Lăng Di trước sau vẫn không có biểu hiện bất kỳ thái độ gì, đại ca tâm thần hoảng loạn, rất chí là sâu não, mỗi ngày trên mặt đều phảng phất viết "Rõ ràng đã ước định liên hôn, vì cái gì mình còn như chưa từng có lão bà thế này".

Anh cả thường ngày vốn mặt thán, bây giờ còn kèm thêm ánh mắt u oán kia, Phí Chuẩn cảm thấy trong nhà quả thực không thể nổi ở nữa, mỗi ngày mới vừa về nhà, liền ngóng trông nhán nhán đến hừng đông, anh liền có

thể tới trường học, nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Mạnh Phiên rửa mắt một phen.

Tình cảm của hai người lớn cũng khiến người em trai này sầu muộn lắm đôi! Phí Chuẩn chỉ cầu nguyện cho bọn họ mau mau nói chuyện rõ ràng, cho dù là cưới trước yêu sau, cũng sợ với hiện tại tốt hơn rất nhiều!

Sau khi trở về từ văn phòng của Lăng Di, Phí Chuẩn liền mặt buồn bã, khiến Mạnh Phiên thực mê mang, có điểm chân tay luống cuống.

"Anh bị sao vậy? Không phải nói chuyện về thăm nhà sao? Hay là thầy Lăng nói gì đó?" Mạnh Phiên ngồi ở chỗ của mình, xoay người nhìn Phí Chuẩn bàn sau, duỗi tay chọc chọc mu bàn tay anh.

Phí Chuẩn thuận thế lật tay, đem một ngón tay đang chọc chọc kia nắm trong lòng bàn tay mình, ngữ khí đáng thương vô cùng: "Anh lo lắng cho anh cả. Sợ rằng chuyện thăm nhà này sẽ bị anh ấy lại làm cho rối tung lên. Anh chỉ là một đứa em trai nhỏ mới vừa thành niên, làm sao có thể giải quyết được trường hợp như vậy....."

Tay bị cầm, khuôn mặt Mạnh Phiên có chút đỏ lên, cậu không quan tâm rút tay về, nhìn bộ dạng khó chịu của Phí Chuẩn, trong lòng có chút đau xót. Trong ấn tượng của cậu, Phí Chuẩn luôn tỏ ra rất mạnh mẽ, sao lại có thể nói ra những lời ử rũ như vậy?

"Đừng nghĩ nhiều..."

Lời còn chưa dứt, Phí Chuẩn đã hơi hơi dán sát về phía cậu, hỏi: "Em có thể về nhà với anh tối nay được không? Thứ bảy có thể cùng anh đối mặt với thầy Lăng không? Một mình anh thấy rất sợ hãi nha."

Mạnh Phiên: ...

Đáng giận, cậu biết hết nhé, nguyên lai là dụng tâm kín đáo, âm dương quái khí đây mà!

Cậu đột ngột rút tay ra, nghe chuông vào học vang lên, Mạnh Phiên xuy một tiếng, một bên đồ mặt quay lại bàn học mình, một bên âm dương quái khí trả lời: "Nếu anh thân là Alpha mà còn yếu ớt như thế, người mạnh mẽ như em đàn ông phải cố gắng giúp đỡ anh thôi."

Phí Chuẩn bật cười một tiếng, khòe miệng hơi nhếch lên, hướng sang một bên, đưa tay chống cằm, thích thú nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Mạnh Phiên từ góc độ này.

Vào buổi tối, Mạnh Phiên trở về với Phí Chuẩn như đã hẹn.

Trong ba ngày này, cậu hầu như không ngủ ở ký túc xá, không biết hai người bạn cùng phòng nghĩ như thế nào.

Hôm nay Phí Thừa không lập tức đến căn hộ của công ty để ngủ vì Mạnh Phiên đến. Lăng Di nói sẽ đến thăm nhà vào ngày mai, vì vậy anh ấy không thể rời đi.

Tuy nhiên, Mạnh Phiên có thể đến để cổ vũ anh, Phí Thừa vẫn rất vui vẻ, cố ý ở phòng khách chờ bọn họ về đến nhà, chào hỏi, lại dọn đồ phòng bếp làm cho hai đứa bữa ăn khuya, sau đó mới về phòng tắm rửa.

Ngày mai là thứ bảy, vậy là tối nay có thời gian để thư giãn, Mạnh Phiên không học mà chơi game với Phí Chuẩn.

Hôm nay chơi game một lúc, bữa ăn khuya ăn cũng ăn xong lâu rồi, thế mà lại có chút đói, Phí Chuẩn liền đi xuống, cầm vài cái điểm tâm nhỏ đi lên.

Vào phòng Mạnh Phiên, Phí Chuẩn thấy còn đang cười.

Một bên đặt điểm tâm nhỏ xuống, một bên nói: "Anh cả vẫn còn đang tắm."

Mạnh Phiên giật mình, nhỏ giọng hỏi: "Không phải lúc chúng ta trở về, Phí đại ca đã bắt đầu đi tắm rồi sao?"

Này..... Bọn họ đều đã tắm rửa xong, ăn xong bữa ăn khuya, chơi mấy ván game, ít nhất hai giờ đã qua rồi đó.....

"Chắc là quá kích động, nghiêm túc chuẩn bị cho cuộc thăm hỏi gia đình ngày mai." Phí Chuẩn cười nói, cũng cảm thấy rất thú vị.

Mạnh Phiên cảm thấy không thể tưởng tượng, cậu không thể không có mặt mũi làm trò trước mặt Phí Chuẩn nói ra, sợ lời nói không dễ nghe, nhưng mà..... Tắm lâu như vậy, thật sự sẽ không tắm đến tróc da à?

Trận game tối nay diễn ra quá muộn, ở trận cuối cùng, Mạnh Phiên đã sớm đi ăn cơm hộp (í là die đây), nằm trên ghế sofa để cổ vũ cho đồng đội. Nhưng đồng đội quá đỉnh, quá khỏe, chơi không biết kéo dài đến bao lâu mà còn chưa kết thúc, cậu đã khò khò ngủ mất rồi.

Sau khi ăn gà xong, Phí Chuẩn cùng Thiệu Tri nhẹ giọng nói ngủ ngon, rồi thoát game.

Mạnh Phiên giống như một con thú nhỏ tự sưởi ấm cho bản thân, thú mình vào một góc sofa, trên tay ôm một chiếc gối. Khuôn mặt khi ngủ của cậu ấy rất ngọt ngào, có thể đang có một giấc mơ đẹp, khỏe miệng hơi cong lên.

Phí Chuẩn để điện thoại xuống, ngồi yên nhìn hồi lâu, có một loại yêu thích xúc động không muốn buông tay, đặc biệt muốn tiến lên đem Omega nhỏ này bế lên, hưng hăng mà xoa nắn một chút!

Chính là, lại luyện tiếc.

Chỉ có thể nhìn, nào bỏ mà xoa nắn, ruột gan còn cào.

Thật lâu sau, Phí Chuẩn yên lặng thờ dài, uống một hơi cạn ly nước lạnh trên bàn mới đứng dậy, đi qua đem Omega nhỏ đang cuộn thành một khối bế lên.

Ở trong tổ quá lâu, nơi cậu dựa vào trên sofa liền nóng hằm hằm, khi bế

lên còn có thể nhìn bằng mắt thường chút nhiệt khí bay lên.

Phí Chuẩn một bên nghẹn cười, một bên tay chân nhẹ nhàng mà đem cậu ôm tới trên giường, đắp chăn đàng hoàng cho cậu.

Anh ngồi xổm bên giường nhìn hồi lâu, Phí Chuẩn cảm thấy hai chân này không còn là của mình nữa, hoàn toàn không bị anh khống chế, không muốn rời đi ...

Anh nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn đang yên lặng ngủ của Mạnh Phiên, đột nhiên nhíu mày, tự tìm một cái cớ tuyệt vời cho mình.

Lần trước khi đang ngủ ngon Mạnh Phiên đã lên lên giường của anh, không những thế còn gặm vai anh? Tối nay anh chơi game đến mờ màng, liền nằm trên giường của Mạnh Phiên ngủ quên, không dựa quá gần cậu, vậy thì không quá quá phận đâu nhỉ?

Khoản khác ý nghĩ này xuất hiện, trong lòng Phí Chuẩn liền tự khinh bỉ chính mình, giống như một tên biến thái. Tuy nhiên, một khi đã có cái ý niệm này, thì việc rời khỏi căn phòng lại càng trở nên khó khăn hơn.

Rồi rầm trong chốc lát, Phí Chuẩn cuối cùng cũng đứng dậy, đi vòng qua bên kia giường, trộm nằm xuống. Anh không dám đến quá gần Mạnh Phiên, chỉ ở bên sát mép giường, cũng không dám kéo mạnh chăn bông, chỉ dám túm một góc.

Sau khi làm điều này, Phí Chuẩn nhin không được ở trong lòng cười nhạo chính mình.

Này..... Là cái tình huống gì?

Miên man suy nghĩ, Phí Chuẩn nằm gần sát mép giường rất mau liền ngủ mất.

Vào sáng sớm, nam sinh mới thành niên tuổi dậy thì sẽ luôn có một số thay đổi về tâm sinh lý, ví dụ như vào buổi sáng sẽ phát ra một lượng tin tức

tổ mờ nhạt.

Mạnh Phiên lại nằm mơ, lại mơ thấy chiếc bánh sô cô la to bự kia, trên chiếc bánh sô cô la hôm nay còn có một quả dâu tây siêu to, siêu đở.

Cậu đi qua, bỗng nhiên nhớ tới vụ lần trước đã trải qua, cảm thấy đây nhất định chỉ là một giấc mộng! Còn cái bánh kem lớn này khả năng chính là Phí Chuẩn!

Bình tĩnh! Kiểm soát bản thân! Không thể gặm!

Mạnh Phiên nuốt nước bọt, ngập ngừng đưa tay lấy quả dâu tây to bằng lòng bàn tay xuống!

Cậu rất cao hứng, cẩn thận gặm cái đầu nhòn nhọn của dâu tây, sau đó không dám động, yên lặng chờ đợi động tĩnh.

Không có, không có tiếng kêu gào của Phí Chuẩn.

Vậy suy ra đây là một chiếc bánh kem sô cô la thật, có thể ăn được!

Thế thì cậu chẳng cần phải khách sáo nữa, Mạnh Phiên mở cả hai tay, nháy lấy đà, cả người bổ nhào vào bánh kem chocolate, há mồm, a ô gặm một ngụm!

Vẫn không hề có tiếng kêu thảm thiết nào của Phí Chuẩn, quả nhiên không có vấn đề, chính là cái bánh kem này, không có mùi vị gì, sợ là không phải hàng thật quá?

Dùng sức gặm một ngụm lại một ngụm, trên bánh kem chocolate đều không có dấu vết mất đi miếng nào.

Sao lại thế này? Thật là đáng sợ quá đi!

Đây chắc chắn là quái vật!

Chạy mau!

Mạnh Phiên giật mình một cái, bị dọa tỉnh. Quay đầu liền thấy, bên cạnh có người..... Là Phí Chuẩn.....

Thế cái cậu vừa cắn ban nãy là cái gì thế?

Phí Chuẩn vẫn nằm ở mép giường, Mạnh Phiên liền dựa vào bên cạnh anh, thấy anh vẫn không có tỉnh, thật cẩn thận, không dám thở mạnh, trộm duỗi tay, kéo áo ngủ anh ra xem bên bả vai một cái.

Thời chết rồi! Vài dầu răng kia ...

Với lương tâm cắn rứt, trước khi Phí Chuẩn tỉnh lại, Mạnh Phiên đã nhánh chân trộm xuống giường, đi rửa mặt, làm bộ hết thấy đều không có gì phát sinh.

Đến khi trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Phí Chuẩn mới mở mắt ra, liếc nhìn bờ vai của mình rồi mỉm cười, anh thật sự không biết chính mình đem qua ừ ừ khướt khướt ngủ bên mép giường là bị làm sao nữa.

Cũng may, với kinh nghiệm lần trước, lần này anh không hề kêu, thậm chí còn làm bộ chính mình vẫn đang ngủ.

"A, anh tỉnh rồi à?" Sau khi Mạnh Phiên tắm rửa sạch sẽ, liền thấy Phí Chuẩn đã ngồi dậy.

Không biết anh ấy có chú ý tới dầu răng kia, sau đó tìm mình tỉnh số hay không nữa?

Mạnh Phiên không đến gần, cũng không đợi Phí Chuẩn lên tiếng, lập tức trả đũa: "Lần này chính là phòng em, anh bị em bắt được rồi nhé! Coi như chúng ta huề nhau, ai cũng đừng nhắc lại việc này nữa, biết không?"

Phí Chuẩn ngẹn cười, từ trên giường bước xuống, "Vậy em lần trước ăn Alpha, có phải hay không anh cũng có thể ăn tiểu Omega?"

Mạnh Phiên:.....

"Không thể."

"Tê," Phí Chuẩn xoa xoa vai, nhíu mày: "Như thế nào cảm giác bả vai có chút đau nhí?"

Mạnh Phiên chột dạ, tiến lên, đè lại bờ vai của anh, làm bộ giúp anh xoa xoa, không cho xem bên trong, "Ai bảo anh ngủ bên mép giường như thế, nhất định là nằm lệch nên đau á."

"Phải không?"

"Ừa, mà một mánh A như anh, sao có một chút đau mà cứ lải nhải lải nhải thế nhở. Hôm nay là ngày lành của Phí đại ca, chúng ta phải chuyên tâm thủ hộ cho đại ca!"

Đẩy Phí Chuẩn vào toilet để tắm rửa, Mạnh Phiên thay quần áo rồi chạy nhẩn xuống lầu.

Cậu đã lên lịch về thăm nhà lúc chín giờ sáng, bây giờ đã là tám giờ.

Trong phòng ăn, Phí Thừa đang nhìn chăm chăm ly sữa trong tay, bất động thán sắc.

"Phí ca, buổi sáng tốt lành." Mạnh Phiên bước tới, nhỏ giọng chào hỏi, không dám lớn tiếng vì sợ làm phiền suy nghĩ của anh.

Phí Thừa không nhìn cậu, mà vẫn nhìn chăm chăm vào ly sữa, gật đầu nói: "Chào buổi tối."

Mạnh Phiên: ...

Có vẻ như Phí đại ca còn đang đắm chìm trong thế giới loạn cào cào của mình, vẫn là không cần cùng anh nói chuyện.

Thời điểm Phí Chuẩn đi tới, vốn đang muốn trêu chọc Mạnh Phiên một chút, lại thấy bộ dáng này của anh cả, cũng game over luôn.

"Anh cả, hay anh cứ giữ nguyên trạng thái ngày đó đi, em thấy thầy Lăng cũng không bài xích kiểu bá đạo như vậy đâu." Phí Chuẩn đề nghị.

Mạnh Phiên bĩu môi, "Nhưng nếu là muốn nói chuyện yêu đương, Em nghĩ hẳn vẫn nên dịu dàng hơn một chút, lắng nghe thầy Lăng muốn gì chứ."

Phí Chuẩn: "Đúng vậy, nhưng thầy Lăng không bài xích AA yêu đương, lúc ở trong quán bar thấy cách ăn mặc của thầy ấy như vậy, Anh cảm thấy thầy ấy chính là muốn một Alpha mạnh mẽ, cường thế hơn mình."

Mạnh Phiên: "Bá đạo cũng ôn nhu, vốn là có thể cùng tồn tại."

Phí Chuẩn: "Thì đó, nhưng xác thật không dễ đâu."

Phí Thừa nghe xong một hồi chịu không nổi, "Đừng nói nữa, anh muốn yên tĩnh."

Tội nghiệp, anh cả chết lặng rồi.

Phí Chuẩn và Mạnh Phiên ngậm miệng lại, cả hai bưng bát cháo đi ra sân sau vừa ăn vừa xem gà.

Đúng chín giờ, xe của Lăng Di lái vào biệt thự Phí gia.

Khi Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn vội vã quay trở về từ sân sau, họ chỉ thấy Phí Thừa và Lăng Di đang đi đến thư phòng trên lầu.

"Không phải là nơi thăm hỏi gia đình sao? Anh không cần ra mặt?" Phí Chuẩn bắt đấm đi mà cười, anh còn tưởng rằng ít nhất anh cũng có thể ở đây, giúp đại ca hold được chút điểm cộng.

Cái này có chút thần bí nè.

Mạnh Phiên buông tay, "Túy Ông chỉ ý bất tại tửu, chúng mình ngồi ở dưới lầu chờ đi."

(醉翁之意不在酒-Túy Ông chỉ ý bất tại tửu: ý không ở trong lời, có dụng ý khác, ý của túy Ông không phải ở rượu)

Trong thư phòng, Phí Thừa khuôn mặt lạnh lùng ngồi sau bàn làm việc lớn, bàn tay ở dưới gầm bàn nắm một chút góc áo mình, tự cổ vũ cho bản thân khí phách lên.

"Chuyện liên hôn kết cục đã định, nếu em muốn cái gì, tôi đều có thể thỏa mãn, chỉ có từ hôn là không có khả năng."

Lăng Di mới vừa ngắm cách bài trí trong thư phòng, liền nhìn lại Alpha thẳng nam không có chút tình thú gì - Phí Thừa, lại nghe anh bá đạo tuyên bố như thế lập tức vui vẻ.

"Ồ? Tôi muốn toàn bộ Phí thị! đều có thể?"

Phí Thừa liếc anh một cái, trong lòng có tính toán, trịnh trọng nói: "Phí thị không phải do một mình tôi thừa kế. Trừ tài sản thuộc về em trai, em dâu, cháu trai và cháu gái tương lai, dư lại cổ phần thuộc về tôi, đều có thể cho em. "

Thật đúng là một A thẳng nam, lời nói đùa cũng nghe không hiểu.

Bất quá, đúng đắn cũng có chút thú vị.

"Tôi không định từ hôn."

Nghe vậy, đôi mắt đen của Phí Thừa như muốn sáng lên, "Như vậy là tốt nhất, em trốn không thoát lòng bàn tay của tôi."

"Kích thích như vậy?"

Lăng Di cười, hôm nay anh ăn mặc giản dị, chỉ có một chiếc áo khoác và một cái áo sơ mi thêu bên trong.

Anh cởi áo khoác ngoài, ném xuống ghế, trước mặt Phí Thừa, Lăng Di nới lỏng hai cúc áo sơ mi, để lộ xương quai xanh và nửa khuôn ngực mỏng manh.

Phí Thừa: ...

Thấy cả người anh đều căng lên, Lăng Di càng cảm thấy thú vị, bước tới, nhấc chân ngồi xuống bàn làm việc của Phí Thừa, nghiêng người tới gần, ném tới một ánh mắt mê hoặc.

"Nhưng anh cũng phải suy nghĩ cẩn thận. Đây là bộ mặt thật của tôi. Nếu như anh thích kiểu lão sư nhỏ ngây thơ, có thể sẽ thất vọng."

Phí Thừa trộm nắm lấy góc tay áo của mình, gắt gao siết chặt, nếu không phải Mạnh Phiên nói bá đạo cùng ôn nhu nên cùng tồn tại, thì có thể anh đã bị cảm dỗ đến mức nhất thời không thể kiềm chế được bản thân, trực tiếp đè Lăng Di xuống bàn làm việc ...

Hóa..... Hóa ra Alpha cũng có thể mê người đáng yêu như vậy sao?

"Em, tránh xa tôi một chút." Phí Thừa trầm giọng nói.

Lăng Di hơi hơi níp mắt, trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Giây tiếp theo, tin tức tổ lạnh băng nháy mắt bùng nổ, quét qua toàn bộ thư phòng.

Alpha gặp nhau, tin tức tổ thường là bài xích lẫn nhau, hướng chỉ tin tức tổ của Phí Thừa bá đạo như thế, nhưng anh cũng đã nỗ lực không chế lắm rồi, anh là bị dụ dỗ đến không chịu được mới phát ra tin tức tổ, cũng không phải muốn áp chế Alpha nào.

Lăng Di cảm thấy áp lực trong chốc lát, nhưng cũng cảm giác được, cái

tin tức tổ bá đạo kia, đang một chút một chút trở nên nhu hòa. Từ cái lạnh như băng trong kho lạnh, dần dần biến thành cái mát lạnh kích thích giống như bạc hà, quan sát quần bên người mình, nhưng không có một chút ý định áp chế gì.

Biết hàm nghĩa trong đó, Lăng Di cười cười trên choker: "Không thể trên choker vậy à?"

Phí Thừa: ...

Mũi có hơi ngứa, cảm giác nóng ran chảy xuống, lau một phen, máu mũi.....

Lăng Di: ...

Có thể nói, anh tung hoành trong vòng AA nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy A nào vừa ngầu vừa thú vị như vậy.

Cảm thấy rằng mình đã có được câu trả lời khi đến đây hôm nay.

Tin tức tổ ở tầng trên mạnh đến nỗi Phí Chuẩn và Mạnh Phiên ở tầng dưới có thể cảm nhận được.

Mạnh Phiên chưa được đánh dấu hoàn toàn, gần đây nhất cũng không được đánh dấu tạm thời, khả năng không thể chống đỡ nổi tin tức tổ của Alpha khác. Phí Chuẩn cả kinh, nhất thời không dám nhìn, trước tiên kéo Mạnh Phiên ra khỏi nhà.

"Không biết xảy ra chuyện gì, để anh đi xem, em đừng tiến vào, nghe lời, đi theo gà con chơi." Sờ sờ đầu Mạnh Phiên một chút, Phí Chuẩn liền xoay người lại vào phòng, vọt tới trên lầu.

Tin tức tổ của anh cả quá bá đạo, có thể người ngoài chưa từng cảm thụ qua sẽ bị thương tổn vô cùng lớn. Phí Chuẩn bắt chập, gõ cửa cũng không thêm, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy, Lãng lão sư đang ngồi trên bàn làm việc, cầm khăn giấy lau máu mũi chỗ anh cả ...

"Hai người..... Không..... Không có việc gì chứ?"

Phí Thừa đứng lúc tiêm chỗ chính mình thuốc ức chế xong, liền tự cầm lấy khăn giấy, tự khống chế bản thân.

Ba phút sau, thấy anh không sao cả, Lãng Di thất thố trước mặt học sinh, cũng có chút ngưng ngừng, anh bước xuống bàn, mặc áo khoác vào, trêu chọc: "Xem ra là vị hôn phu của em không được thoải mái lắm. Vậy thì em đành quay lại hẹn hò vào ngày khác vậy. "

Phí Thừa: ...

Tình trạng chảy máu mũi ngày càng nặng.

Vẻ mặt của Phí Chuẩn sững sờ, có chút kinh hãi, đây là loại tiền triển thần tốc gì? ! Ý gì thế? !

Mạnh Phiên im lặng chờ đợi ở sân trước, trong lòng rất là lo lắng.

Trong chốc lát, liền thấy Lãng lão sư ý cười đầy mặt đi ra, không chờ cậu chào hỏi đã thấy Phí Thừa cùng Phí Chuẩn cũng đuổi tới phía sau.

"Thầy Lãng! Không hàn huyên về việc học hành của đệ đệ?" Phí Thừa một bên che lại cái mũi, một bên hỏi.

Phí Chuẩn:.....

Mạnh Phiên:.....

Vừa rồi một câu đệ đệ học tập như thế nào còn chưa nhắc tới, buổi thăm hỏi gia đình quá mức giả trân luôn á!

Lãng Di xua xua tay, "Không hàn huyên, về sau có rất nhiều cơ hội hiểu

biết."

Phí Chuẩn chóng vánh, hậu tri hậu giác phát hiện, tương lai... giáo viên chủ nhiệm thực sự chính là chị dâu của anh ...

Nếu anh là một tên học tra, khả năng sẽ cảm thấy đây chính là liệt ngục nhân gian đây.

Mạnh Phiền giữ chặt Phí Chuẩn, không để anh đi theo Phí Thừa nữa.

Phí Thừa đưa Lăng Di đến bên cạnh xe, thấy cổ áo sơ mi của em ấy hầu còn mở, ánh mắt hơi thâm trầm, một tay bịt mũi, một tay vươn qua, thô lỗ kéo lại chỗ em ấy.

"Dạ dỗ tôi xong đừng hòng chạy trốn."

Lăng Di cười khế, mở cửa xe, dựa vào khung cửa, nhún vai "Tôi không trốn, coi như là một buổi hẹn hò làm quen thân mật thôi, cười trước yêu sau tôi cũng không ngại."

"Bất quá, tôi có một yêu cầu duy nhất."

"Em nói, tôi sẽ thỏa mãn."

Nụ cười trong mắt Lăng Di nhạt đi một chút, "Tôi không cần gia sản của Phí thị, anh cũng không cần quá mức nhiệt tình mà giúp Lăng thị. Tôi không muốn chịu trong nhà hiếp bức, càng không muốn anh cùng Phí thị bởi vì tôi mà chịu hiếp bức."

Phí Thừa gật đầu, "Được, em nói gì thì chính là thế đó."

Lăng Di:.....

Miệng nhỏ còn rất ngọt.

"Được rồi, thật chờ mong lần hẹn hò tiếp theo, vị hôn phu của tôi."

Nhìn xe mui trần của Lăng Di rời đi, Phí Thừa làm bầm trong đầu một chút, thầm nói: "Vị hôn phu..... Vậy khi nào mới kêu ông xã....."

Lăng Di đi rồi, Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên mới đi tới, quan tâm đại ca.

"Anh cả, nhìn dáng vẻ này, hẳn là rất thuận lợi?" Phí Chuẩn cười hỏi.

Mạnh Phiên cũng đi theo cười.

Phí Thừa xoay người, nhìn nhìn Mạnh Phiên, nhìn chăm chăm nụ cười tươi tắn của cậu, nhìn chăm chăm đến Mạnh Phiên ngốc luôn.

Phí Chuẩn cũng sững sờ, theo bản năng đem Mạnh Phiên kéo ra chút, nghĩ thầm chẳng lẽ là tin tức tổ của anh cả bùng nổ, giờ phút này không nên nhìn thấy Omega.

"Alpha cũng thực ngọt."

Phí Thừa làm bầm lâu bầu nói, vừa lòng rồi che lại cái mũi rời đi.

Phí Chuẩn:.....

Mạnh Phiên:.....

Biết là tính nhân trong mắt hóa Tây Thi! Nhưng cũng không cần so sánh như thế chứ!

Bước sang tháng 11, trời càng ngày càng lạnh, sinh nhật Mạnh Phiên đang đến gần.

Cậu thường sinh nhật với bà ngoại, cũng không có thói quen ăn bánh kem, nhưng bà ngoại sẽ nấu cho cậu một tô mì trường thọ mỗi năm.

Năm nay không biết sẽ trải qua như thế nào.

Trong giờ sinh hoạt, Mạnh Phiên đang ngồi trên chiếc bàn bóng bàn bằng đá cạnh sân chơi, vung chân, cảm thấy có chút phiền não.

Tất nhiên cậu vẫn muốn dành thời gian ở bên bà ngoại, nhưng bà ngoại đang ở nhà họ Tưởng, cậu không có khả năng đến đó ăn sinh nhật, đưa bà ngoại đi chơi cũng không được. Khi nói chuyện, họ sẽ đoán rằng đó là vì sinh nhật của cậu, đến lúc đó lại cố ý giữ cậu ở lại, thế càng tệ hơn.

Đang buồn rầu thì Tưởng Ngu nhích lại gần.

"Mạnh Phiên, gần đây trong nhà đang nói tới sinh nhật của cậu....."

Nghe vậy, đôi chân đang đưa của Mạnh Phiên chợt dừng lại, sắc mặt dần trở nên nặng nề.

Cảm giác bài xích kia thật quá rõ ràng, Tưởng Ngu chỉ định lên thăm dò thái độ của cậu, thấy cậu như vậy liền biết cậu không muốn, vội vàng xua tay.

"Haizzz! Bất quá cậu đừng lo lắng! Tôi giúp cậu từ chối! Hiện tại rất nhiều học sinh đều thích ăn sinh nhật cùng bằng hữu đồng học không phải sao, không có gì ghê gớm cả!"

Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy có Tưởng Ngu là cầu nối, thật sự đã giúp đỡ cậu rất nhiều.

"Cảm ơn cô."

"Cậu khách sáo cái gì."

Tưởng Ngu cũng leo lên bàn đá, đến gần Mạnh Phiên, nhỏ giọng hỏi: "Bất quá, về việc cậu là Omega ấy, có kế hoạch khi nào nói cho bọn họ không?"

"Nếu có thể, cả đời đều sẽ không."

"Tại sao? Nghiêm trọng như vậy à? Cứ coi như tôi nhiều chuyện đi, nếu

không thể nói, thì không nói cũng không có việc gì. Chủ yếu là ... Không phải tôi muốn nói sau lưng cậu đâu nha." Tường Ngu nghiêng người che miệng thì thào: "Thực ra tôi vẫn luôn cảm thấy thình thảng mẹ kể cứ điên điên khùng khùng sao sao ấy, tuy rằng con người bà ấy khá tốt, nhưng tinh thần không được khỏe mạnh lắm, tôi không hiểu nên hỏi ba, ba tôi cũng không nói."

Mạnh Phiên lắng nghe, nhìn xuống những con kiến đang bò trên mặt đất, đưa tay chạm vào tuyến thể sau gáy mình.

"Bà ấy vẫn luôn như vậy mà. Tôi không thể sử dụng thuốc ức chế thông thường và không thể tiếp nhận các kích thích tố của Alpha thông thường. Là bởi vì khi tôi vừa đầy tháng, bà ấy cũng điên điên khùng khùng như thế, dùng dao đâm vào tuyến thể của tôi, nói rằng không tin tôi là Beta, muốn tìm tuyến thể xem."

Cậu nói đến là bình đạm, so với người khác kể chuyện xưa còn không có chút trầm bổng nào, Tường Ngu lại nghe đến vẻ mặt hoảng sợ, bưng kín miệng mới không kêu ra tiếng.

"Hiện tại khẳng định tôi quả thực là một Omega, nhưng tuyến thể của tôi thì không thể lành lại. Cô nghĩ nói cho bà ấy biết bây giờ, bà ấy sẽ có phản ứng gì?"

Tường Ngu không dám trả lời, Mạnh Đình ngẫu nhiên sẽ có chút điên điên khùng khùng, nếu cô ấy biết chuyện này, có lẽ sẽ phát điên mất thôi ...

"Tôi hiểu rồi, tôi nhất định giữ kín như bưng, tuyệt đối sẽ không bao giờ nói cho bọn họ biết."

Tường Ngu thề, sau đó lại nhỏ giọng nói: "Cậu kỳ thật cũng rất ôn nhu dễ mềm lòng."

Mạnh Phiên cười nhẹ, không, cậu không ôn nhu, cậu chỉ là sợ phiền toái.

Cậu không nói cho Mạnh Đình biết, không chỉ do sợ cô không cảm lòng được, mà càng không muốn nhận thêm càng nhiều áy náy vô dụng của

Mạnh Đình. Nếu biết được, nhất định cô ấy sẽ điên cuồng muốn bù đắp thêm thứ gì đó, nhưng cậu thực sự không cần, vậy thì tốt hơn hết là đừng nói ra.

Với sự giúp đỡ của Tường Ngu, nhà họ Tường thực sự không có ai đến hỏi về sinh nhật mình, Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm.

Ngày 11 tháng 11, tình cờ là thứ Bảy, tất cả các học sinh đều nói rằng đó là Ngày lễ Độc thân, muốn cùng nhau tổ chức tiệc tùng. Mạnh Phiên đã có một cuộc hẹn, mà người hẹn cậu đương nhiên là Phí Chuẩn.

Sớm đã nói, vào sinh nhật của cậu, anh sẽ tặng cậu chiếc bánh kem ngon nhất, Mạnh Phiên nhớ rất kỹ.

Trời lạnh, ở nhà Phí Chuẩn, không có áo len để thay thì không ổn. Tối thứ sáu, sau khi tiết tự học kết thúc, Mạnh Phiên trước về ký túc xá, tắm rửa quần áo.

Khi cậu bước vào ký túc xá, liền nhìn thấy Đào Hiền đang lén lút làm gì đó trên bàn học của mình.

Không chờ cậu mở miệng, Mạnh Phiên liền thấy, Đào Hiền thả một cái bánh kem 4 inch ở trên bàn của cậu, sau đó lén lút muốn đi.

Quay đầu lại nhìn thấy Mạnh Phiên, khuôn mặt của Đào Hiền đỏ bừng, nhìn cậu một cách mắt tự nhiên.

"Cái kia ... Lúc trước cậu đã giúp tôi, tôi vẫn chưa có cơ hội chính thức cảm ơn cậu. Nghe nói ngày mai là sinh nhật cậu. Để tỏ lòng biết ơn, chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Mạnh Phiên ngỡ ngàng, lần đầu tiên có người tặng cậu bánh sinh nhật.

Cậu không biết phải nói thế nào, có thể là do quan hệ không được thân thiện lắm, lúc này đối phương rất muốn làm hòa, Mạnh Phiên cũng không định làm mặt xấu, thậm chí còn cảm thấy như vậy khá tốt.

"Ừm..... Tôi biết, trước kia là tôi bịa đặt nói xấu cậu cũng là tôi không đúng, tôi lại xin lỗi cậu, hy vọng cậu có thể nhận món quà này. À đúng rồi! cái này không đắt không đắt, cậu yên tâm ăn đi nhé!"

Mạnh Phiên:.....

Có thể là nghe nói cậu không nhận thức ăn đắt đỏ, Đào Hiền liền một bên lắc đầu một bên nói không đắt không đắt.

"Cảm ơn."

"Không có chi, không cần khách khí, tôi về đây, tuần sau gặp lại." Nói xong, Đào Hiền cảm thấy chính mình như đã chết, đỏ mặt chảy nhàn nhàn ra khỏi ký túc xá.

Mạnh Phiên nhìn bánh kem cười nhẹ, cậu sẽ nhận lời chúc mừng sinh nhật thien ý này, dù sao sau đêm nay, cậu cũng sẽ thành niên, cũng trở nên trưởng thành hơn.

Chiếc bánh kem màu trắng chỉ có một ít điểm tuyết ở hai bên, nhưng chính giữa lại là một quả dâu tây to, rất đỏ, trông rất tươi.

Không biết tại sao, Mạnh Phiên lúc này tâm trạng rất tốt, cầm lấy quần áo và bánh kem, đi tìm Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn đợi cậu ở cửa ký túc xá, sững sốt khi thấy cậu cầm một chiếc bánh kem, "Cứ nhiên còn có người tặng bánh trước anh?"

Mạnh Phiên bật cười, cầm chiếc bánh nhỏ xinh xắn tinh xảo đưa ra trước mặt cho anh xem, "Nhìn quả dâu tây này này, nó lớn như vậy, chắc ăn rất ngon, em cho phép anh ăn đầu nhọn của quả dâu tây đây."

"Vậy thật đúng là phải cảm ơn sự hào phóng của em rồi!"

Cả hai vừa nói vừa cười đi về phía cổng trường.

"Bánh kem sinh nhật bây giờ thần kỳ thật đấy. Khi còn bé, em chỉ được ăn bánh sinh nhật một lần khi đi thăm họ hàng. Nó rất rục rở, bên trên có một quả anh đào đỏ và một quả anh đào xanh. Em chưa ăn bao giờ, rất là thèm muốn."

"Người lớn đều nhường tiểu hài tử, đem anh đào cho em ăn, ai da.....khó ăn lắm, cái hương vị kia á, em đến nay đều không có thích nổi vị anh đào nữa."

Phí Chuẩn xoa xoa đầu cậu, cười nói: "Kia hẳn là đồ hộp, không thể ăn, lần sau chúng ta ăn anh đào tươi."

Nói rồi Phí Chuẩn linh quang chợt lóe, "Như vậy đi, nếu đã có người tặng bánh kem cho em rồi, vậy thì chúng ta ngày mai chính mình tự làm bánh kem đi, được không? Em muốn thêm dâu tây liền thêm dâu tây, muốn thêm anh đào liền thêm anh đào."

Chính mình làm bánh kem!

Tâm Mạnh Phiên kế động.

Tác giả công: Đủ dài chưa! 【 ưỡn ngực 】

Chương 50: Sinh nhật

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phiên nói muốn đem cái đầu lợn nhón nhợn của dâu tây cho Phí Chuẩn ăn, Phí Chuẩn liền không khách khí.

Trên thực tế, Phí Chuẩn đương nhiên muốn để lại những phần ngon nhất cho Mạnh Phiên, nhưng lúc này anh lại rất hưởng thụ cảm giác Mạnh Phiên muốn đem phần ngon nhất này dành cho mình.

Chỉ là, lúc anh gặm xong đầu dâu tây nhón nhợn, thời điểm nhìn thấy ánh mắt trông mong của Mạnh Phiên, ma xui quỷ khiến mà trực tiếp đem cả phần móng dâu tây còn lại nhét vào trong miệng.

Mạnh Phiên:???!!!

"Anh một miếng cũng không để lại cho em???"

Phí Chuẩn bật cười, nhai xong nhai rồi nuốt, thiếu chút nữa bị ánh mắt tuyệt vọng của Mạnh Phiên ép phun hết ra.

Không phải là anh keo kiệt, chủ yếu gặm một ngụm đều là nước miếng, còn lại chỉ là móng dâu tây, Phí Chuẩn theo bản năng lại cố chút ngưng ngưng không muốn để Mạnh Phiên ăn đồ ăn thừa của mình. Chính anh cũng chẳng biết nên giải thích với Mạnh Phiên thế nào, đây là một loại cảm xúc rất kỳ lạ.

Anh sẵn sàng ăn những quả dâu tây mà Mạnh Phiên đã ăn, nhưng lại

không quá muốn đưa thức ăn thừa của mình cho Mạnh Phiên.

"Em không phải nói cho anh ăn à?" Phí Chuẩn cười, viện cớ.

Mạnh Phiên nhìn trên bàn chỉ còn một khối bánh kem trắng như tuyết, mắt mát: "Ừa nhưng là em nói cho anh ăn phần đầu nhọn của dâu tây thôi cơ mà..... Em đã tưởng tượng quả dâu tây này ăn vừa ngon vừa ngọt đến thế nào..... giờ thì....."

Phí Chuẩn trấn an mà xoa xoa cậu, "Em không chê anh ăn qua có nước miếng rồi?"

Mạnh Phiên:.....

Trước đây cậu nào có nghĩ nhiều như vậy, hiện tại Phí Chuẩn nói ra, cậu liền cảm thấy có chút xấu hổ, năm không được bỏ cũng không xong.

Phí Thừa bước xuống rót sữa nóng lên uống, thấy thế, thập phần khiển trách mà nhìn em trai, thất vọng mà lắc đầu, trong lòng yên lặng ghi nhớ: Về sau dâu nhọn của dâu tây đều để lại cho bà xã ăn.

Còn dư lại bánh kem, Mạnh Phiên đưa cho Phí Chuẩn ăn, Phí Chuẩn cũng có tí chột dạ không dám ăn.

Sau khi tắm xong, trên bàn trà có một cốc sữa nóng và một chiếc điện thoại di động.

Mạnh Phiên gần như đã quen với cuộc sống như vậy, sau khi lau tóc, mặc bộ đồ ngủ, cậu ngồi xếp bằng trên ghế sofa, thập phần thuận tay mà cầm lấy di động, đăng nhập trò chơi.

"Chào buổi tối tiểu Mạnh Phiên! Sinh nhật của em là ngày mai hả, chúc em sinh nhật vui vẻ trước nè! Ngày mai hai người có muốn cùng nhau đi chơi đâu không?" Thiệu Trì nhiệt tình mời.

Thiệu Trì mời cậu ra ngoài chơi, chắc chắn không chỉ có mình hấn, phòng

chúng mày bằng hữu kia của Phí Chuẩn đều sẽ đi cùng. Lần trước, cũng nhờ có sự che chở của bọn họ, Mạnh Phiên vẫn chưa có cơ hội đích thân cảm ơn, cũng không bài xích đi chơi với bọn họ.

"Được, địa điểm mày anh quyết định là được."

"Ok, để ngày mai anh hỏi bọn Chuẩn ca một chút."

"Tôi theo với, tôi theo với!" Chu Nhất Khai cực lực tự tiện cử.

Thiệu Tri hắc hắc cười, "Đêm nay mày không kéo chân sau tao, mai liền mang mày đi!"

Hai người ồn ào, Mạnh Phiên không để ý lắm, chuẩn bị xong thì bắt đầu, cậu ngốc một chút. Bọn họ mới ba người, Phí Chuẩn còn chưa có tới đâu.

"Không đợi Phí Chuẩn sao?" Mạnh Phiên hỏi.

Thiệu Tri: "Anh hỏi anh rồi, anh nói có chút việc, chúng ta cứ chơi trước đi."

"À....."

Không biết vì sao, Mạnh Phiên đột nhiên không còn hứng thú với trò chơi này nữa.

Trong trò chơi, cậu chỉ tập trung vào việc nhặt đồ, thắng được một ván, khi trò chơi bắt đầu lại, vẫn không có Phí Chuẩn...

Cậu không khởi nghĩ lại, có phải vừa rồi chính mình phản ứng quá lớn hay không? Phí Chuẩn cảm thấy mình thật sự đang trách anh ăn hết dâu tây? Cho nên ngược ngùng không muốn cùng nhau chơi game?

Này, cậu cũng chỉ là muốn ăn dâu tây, bị anh ăn hết thật ra cũng có chút mất mát, cơ mà thật sự không hề có ý trách cứ Phí Chuẩn, về sau không phải còn cùng anh chia bánh kem ăn sao?

Tiểu Alpha đáng giận này, nội tâm sao lại mãi cảm thế nhỉ?

Mạnh Phiên nghĩ như vậy, trong lòng rất bức bối, ván game thứ hai, nhiệt huyết dâng trào giết địch, xông lên tiên tuyến đầu tiên, kế hoạch là chờ thời điểm gặp cường đại địch nhân, thành công bị giết, liền không chơi nữa, đi tìm Phí Chuẩn.

Tức là không biết sao đột này địch yếu quá, cậu lao lên như điên mà chỉ có mình đi giết địch, còn địch thì không làm được cái thế thống công rãnh gì, nên chỉ đánh chiến đấu đến cùng.

"Tuyệt!" Thiệu Trì hô to một tiếng, lại thắng.

Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy thời gian trên điện thoại đã là 11:55 ...

Chỉ sợ Phí Chuẩn đã ngủ rồi?

Chúc ngủ ngon rồi tắt máy, Mạnh Phiên trần trọc một hồi, đứng dậy chuẩn bị lên lút đi tìm hiểu động tĩnh một chút.

Vừa đi tới cửa phòng, đột nhiên dường như nghe thấy một tiếng "cạch" nhẹ, đèn trong phòng lập tức tắt ngấm, hoàn toàn đen kịt.

Hóa ra biệt thự cao cấp cũng sẽ cúp điện à? Ý nghĩ này vụt qua trong tiềm thức của Mạnh Phiên.

Cậu vội vàng lấy điện thoại di động, bật đèn pin lên, nhân tiện liếc nhìn thời gian đã là 0 giờ.

Cùng lúc đó, cửa bị gõ.

Mạnh Phiên sững sốt, đúng 0 giờ, nửa đêm đen tối có người gõ cửa, chẳng khác gì phim kinh dị ...

"Mạnh Phiên, em chưa ngủ à?" Đó là giọng của Phí Chuẩn.

Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm, lao ra mở cửa như thể có vị cứu tinh.

Ngay khi cánh cửa mở ra, hành lang bên ngoài đã tối om, Phí Chuẩn và Phí Thừa đứng ở cửa, Phí Chuẩn cầm một chiếc bánh sô cô la 8 inch có gắn một ngọn nến số 18.

Sau khi nhận ra tất cả những điều này có nghĩa là gì, Mạnh Phiên đứng sững ở đó, mũi cậu có chút cay, khóe mắt nóng nóng.

Không đợi cậu nói lời cảm ơn, anh em Phí gia bất ngờ hát bài hát chúc mừng sinh nhật, trong nháy mắt đem nước mắt của Mạnh Phiên nghẹn trở về.

Trên TV thường có cảnh này, mọi người cùng hát mừng sinh nhật nhưng Mạnh Phiên chưa từng trải qua bao giờ, đột nhiên giờ phút này trước mặt có người hát bài chúc mừng sinh nhật cho cậu, cậu cảm thấy vừa xúc động lại xấu hổ, ngón chân bấu chặt vào mặt đất.

Sau khi lắng nghe họ hát, Mạnh Phiên cả người thả lỏng, nhin không được vì sự khỏa trương của chính mình mà phụt cười.

"Cảm ơn hai anh, em chưa từng đón sinh nhật vào đúng giờ như vậy. Vừa rồi còn tưởng rằng là gặp phải chuyện kinh dị gì cơ đấy."

Phí Chuẩn bật cười, đem bánh kem đi vào, để tới trên bàn trà, "Ước một điều đi?"

Mạnh Phiên không tin điều này, khi còn nhỏ, mỗi năm cậu chỉ ước một điều đó là mẹ mình sẽ quay lại, điều ước này chưa bao giờ thành hiện thực. Tuy nhiên, Phí Chuẩn bọn họ là cố hảo tâm, đây là cách bọn họ thường ăn sinh nhật, Mạnh Phiên không muốn làm họ mất hứng, đi qua, nhắm mắt, yên lặng ước nguyện.

Sau khi thổi nến, không biết họ điều khiển bằng cách nào, đèn trong phòng đột nhiên bật sáng.

"Sinh nhật vui vẻ, tiểu Phỉên." Phỉ Thừa dẫn đầu lấy ra quà tặng đã chuẩn bị trước của mình, đưa cho Mạnh Phỉên.

Mạnh Phỉên quá kinh hãi, cậu chưa bao giờ nhận được món quà nào trong ngày sinh nhật của mình, "Cảm ơn Phỉ đại ca!"

Phỉ Thừa nỗ lực như hòa mím cười, duỗi tay vỗ vỗ Mạnh Phỉên, "Hai đứa ăn bánh kem đi, anh không quấy rầy hai đứa nữa."

Phỉ Thừa rời đi, Phỉ Chuẩn cũng lấy quà ra, cười hỏi: "Muốn xem quà của anh cả trước, hay là của anh trước?"

Mạnh Phỉên lúng túng nhìn đi chỗ khác, lảng lảng đi tới ngồi trên sô pha, "Xem của Phỉ đại ca trước đi, cái hộp này lớn ghê, còn có chút nặng."

Phỉ Chuẩn cũng đi qua, rất có hứng thú mà cùng nhau xem.

Mạnh Phỉên cẩn thận mở hộp quà có kích thước bằng một chiếc máy tính xách tay 14 inch, có chút khôngỡ làm đứt dải ruy băng xinh đẹp.

Sau khi mở hộp ra, có một cuốn sách "Những dạng đề thi mới độc quyền dành riêng cho học sinh cao trung" nằm trong đó, dày bằng năm ba cuốn khác cộng lại.

Mạnh Phỉên sửng sốt, có chút kinh ngạc, nóng lòng mở ra xem lướt qua, mỗi môn chiếm một tỷ lệ nhất định, đều là những câu hỏi hiểm có mới lạ.

"Đây là sách gì? Sao em chưa từng thấy nó trong hiệu sách vậy?"

Phỉ Chuẩn thấy cậu cao hứng như vậy, còn có chút ghen tỵ, cười nói: "Đương nhiên là không có ở hiệu sách, nếu không thì làm sao gọi là độc quyền? Anh cả nhờ bạn bè trong ngành cùng nhau biên soạn lại. Toàn cầu có duy nhất một quyển thôi. Anh cũng không có."

Mạnh Phỉên: ? ? ? ! ! !

Không hổ danh là Phí đại ca, quà tặng còn có phong cách riêng thế này, thật sự nhọc lòng ảnh rồi!

"Anh ấy nghe nói lần trước em đã rất vui khi anh đưa em một dạng câu hỏi mới, nên anh ấy đã chuẩn bị một món quà như vậy," Phí Chuẩn nói thêm, hiển nhiên mình cũng có công lao.

"Cảm ơn anh, em thích nó lắm. Anh không có tài quá tốt rồi, kỳ sau đứng đầu lớp sẽ vẫn là em rồi ha?", Mạnh Phiên hi hi cười, nói giỡn.

Phí Chuẩn:.....

Nhóc dối trá đáng ghét, trong đầu óc đều là học tập và đứng nhất thôi.

Mạnh Phiên nghẹn cười, chọc chọc anh, "Ai da, cái anh này, tiểu Alpha như thế nào lại lòng dạ hẹp hòi như thế chứ! Cho anh cùng nhau làm còn không được à?"

"Được, vậy cảm ơn tấm lòng hảo tâm của em." Phí Chuẩn mỉm cười đưa hộp quà của mình.

Cũng không biết như thế nào, khi mở quà của Phí đại ca thì sáng sủa khoái khoái, cầm đến quà của Phí Chuẩn, Mạnh Phiên lại bỗng nhiên ngưng ngưng, sắc mặt ửng đỏ, lăm lăm lăm lăm "Anh, tiểu Alpha như anh thì sẽ tặng được quà gì chứ", lấy này che giấu xấu hổ của chính mình.

Mở hộp ra, bên trong là một cái lọ đóng gói tinh xảo giống nước hoa.

Mạnh Phiên sững sốt, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta ở trong trường học xịt nước hoa, có phải là hơi muộn tao rồi không?"

(Muộn Tao là kiểu người bên ngoài thì thanh cao, tao nhã, lạnh lùng nhưng bên trong thì có nội tâm ấm áp, hay tính khí thất thường.)

"Đây không phải là nước hoa đơn thuần đâu, em ngồi thử xem."

Mạnh Phiên cẩn thận lấy ra, khẽ mở miệng chài liền ngửi được một mùi, giống như mới lấy ra từ tủ lạnh, sô cô la lạnh, vừa đắng vừa ngọt, mùi vị rất quen thuộc, vừa ngửi đã thấy rất thoải mái!

"Này không phải là tin tức tốt của anh chứ?!" Mạnh Phiên nói lời này bộ dáng nhìn như kính ngạc, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng, mùi vị này thực sự khiến cậu yêu thích!

Phi Chuẩn thấy cậu không bài xích, lỗ tai ửng đỏ, gật đầu, "Nó được làm từ tin tức tốt của anh. Anh thấy mỗi lần em không thoải mái đều thích ngửi mùi của anh. Ngửi thấy là có thể thoải mái hơn rất nhiều, về sau mang ở trên người, vạn nhất thời điểm không có anh ở bên, có thể đề phòng."

Mạnh Phiên nghe được mặt đỏ bừng.

Một Omega, mang theo tin tức tốt của Alpha bên người, bắt quả nhìn thế nào, thấy thế nào cũng đều là loại quan hệ không giống bình thường, nghe đến rất ái muội a...

Phi Chuẩn nhìn cậu ngượng ngùng xoắn xít, trong lòng cũng thấp thỏm, "Như thế nào? Không muốn? Vậy trả anh?"

Nói xong, liền làm bộ muốn lấy về.

Mạnh Phiên lập tức bảo vệ, "Ai không muốn? Hôm nay có phải là sinh nhật của em hay không?"

Phi Chuẩn sùng sốt, "Đúng vậy."

"Sinh nhật em thì em chính là lão đại, anh uy hiếp em cái gì? Đưa đồ cho em rồi còn có thể lấy về?"

Phi Chuẩn mỉm cười, "Đúng, đúng, em là lão đại, ăn bánh kem không? Bánh kem rất đặc biệt đây."

Mạnh Phiên liếc nhìn anh, đặt cả hai món quà lên bàn cạnh giường xong, rồi

mới yên tâm trở lại ăn bánh kem.

Vừa rồi trời tối quá, cậu chỉ kịp nhìn thấy đó là một cái bánh sô cô la, hiện tại nhìn kỹ thì thấy bên trên có rất nhiều dâu tây tươi to bụi chất đống. Nhìn thế nào, vẫn là có chút sai sai. Như thế dâu tây này vốn không nên có trên chiếc bánh này.

"Nhiều dâu tây như vậy, là tự đặt thêm hả?" Mạnh Phiên nhỏ giọng hỏi.

Phí Chuẩn:.....

Nhanh như vậy đã bị nhìn thấy.

"Đúng vậy, vừa rồi đi mua, không phải lúc này có mỗi một viên dâu tây mà còn không được ăn, người nào đó cứ khó chịu sao, anh liền phải bồi tội luôn này."

Mạnh Phiên:.....

Bữa mới, "Em không có khó chịu..... em chỉ là thêm thôi....."

Nghe vậy, Phí Chuẩn không khỏi mỉm cười, xoa đầu cậu, không chọc cậu nữa.

"Thêm liền ăn đi, có đủ."

Mạnh Phiên cười khúc khích, đưa tay ra lấy một cái, vui vẻ ăn một miếng, sau đó quay đầu tìm dao cắt bánh, "Không có dao? Cái này, không có sao chia ăn?"

"Phần để bánh đã được cắt sẵn, là anh yêu cầu không cần dao, anh sợ em sẽ cắt nó." Phí Chuẩn nói khi lấy ra cái đĩa, cái thìa và một cái ống hút từ trong túi.

"Cắt cái gì?"

Ngay khi nói xong, Mạnh Phê nhìn thấy Phí Chuẩn cắm ống hút vào giữa chiếc bánh sô cô la, hút một ngụm.

Phí Chuẩn mỉm cười, "Đây là bánh kem sô cô la nhân rượu, ở giữa có một ly rượu ngọt. Anh uống rượu ngọt, em ăn sô cô la."

Anh uống rượu ngọt, em ăn sô cô la ...

Mạnh Phê hãy còn não bỏ, mặt lại đỏ.

"Vì cái gì, em cũng có thể uống."

"Em sẽ say, ngoan, không uống."

"Say thì say. Sinh nhật phải vui vẻ!" Mạnh Phê tìm được một ống hút khác từ trong túi, cắm vào, hỏi: "Hôm nay em có phải là lão đại hay không?"

Phí Chuẩn: ...

"Phải phải phải, ngài uống, ngài uống."

Thế là anh lại sắp có thể ngắm em ấy say rượu làm nũng nữa rồi, tính ra cuối cùng thì người thắng vẫn cứ là anh chứ ai.

Chương 51: Tái sinh

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phiên là thực thích rượu ngọt sau khi ăn cơm, rất thèm, ngoài miệng cùng Phí Chuẩn bảo đảm nhất định không chế liều lượng, uống ít một chút, sẽ không tham nhiều, thân thể lại rất thành thật.

Ly rượu được đặt bên trong bánh, nhìn không thấy dung lượng, hút bao nhiêu cũng không biết, uống lên vô tri vô giác, căn bản không có thể không chế.

Mỗi lần nhìn thấy Phí Chuẩn uống rượu, Mạnh Phiên liền nhìn không được đi theo ngắm ông hút, cùng nhau uống.

Cậu còn đặc biệt sợ rượu ngọt căn bản cũng không nhiều, Phí Chuẩn lớn như vậy, miệng hút lại to, không phải rất mau sẽ hết à? Vì thế, trên mặt thì cậu làm bộ bình tĩnh, kỳ thật trong miệng cũng hút đến gấp.

Ở giữa bánh kem có hai ống hút cắm vào, khi hai người uống cùng nhau, khuôn mặt của họ dựa rất gần, cùng nhau phun ra một mùi thơm nhẹ của sô cô la và rượu, bầu không khí làm người mê say.

Mạnh Phiên đã lên lút uống rất nhiều, lương tâm cắn rứt, không dám nhìn Phí Chuẩn. Nhưng trong đôi mắt của Phí Chuẩn - người không nhận ra điều đó, thì khuôn mặt Mạnh Phiên càng ngày càng đỏ, hai mắt càng ngày càng mê ly, cùng với ánh mắt lạnh tránh, ngược lại chính là bằng chứng ai muội rõ ràng nhất, thời thời khắc khắc trên chốc trái tim anh.

Phí Chuẩn cũng có tiểu tâm tư của riêng mình. Anh thích cảm giác gần như mặt đối mặt với Mạnh Phôi, nhưng bánh kem là chính anh đặt, anh biết, một ly rượu nhỏ bên trong kia, dung lượng vốn cũng không nhiều lắm, trong lòng anh cũng sợ chính mình uống nhanh, rượu ngọt nhỏ không còn, giờ phút ái muội này cũng sẽ nhanh chóng kết thúc.

Cho nên, một chút một chút thật cẩn thận uống, ngược lại chính là Phí Chuẩn.

Mạnh Phôi đã say, đồ mặt uống một cách sung sướng ngậm ống hút trong miệng, tầm mắt vốn né tránh cũng không trốn nữa, tràn đầy yêu thích mà trực tiếp lảng lảng nhìn chằm chằm Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn trong lòng thỉnh thoảng, trực giác nói cho anh biết, chính là lúc này.

Anh buông ống hút trong miệng ra, nhưng mặt không hề dời đi, nhìn chằm chằm vào đôi môi đang mím mọng của Mạnh Phôi, lòng mềm nhũn, cảm thấy vô cùng đáng yêu, nở nụ cười cứng chiều, chậm rãi lại gần.

Mạnh Phôi nhìn Phí Chuẩn đang rướn người về phía trước, khuôn mặt anh gần như dán vào cậu, đôi môi quyến rũ hương thơm của sô cô la và rượu gần ngay trước mặt mình, cậu không lùi lại cũng không nhúc nhích.

Phí Chuẩn thấy cậu ngậm đồng ý, khóe miệng ý cười càng thêm rõ ràng, hơi nhắm mắt, một nụ hôn nhẹ chuẩn bị in sâu.

"Hút rọt rọt rọt, hút hút hút rọt rọt rọt"

Tiếng hút rượu rọt rọt bỗng nhiên vang lên, thập phần chói tai.

Phí Chuẩn cả kinh, nháy mắt mở bừng mắt, liền thấy Mạnh Phôi còn đang ở đó hút hút rọt rọt, lại chỉ có thể hút được không khí.....

"Em ... em uống hết rồi?!"

Phí Chuẩn cảm thấy chính mình sắp điên rồi, hận không thể cắt cái bánh kem này ra xác nhận ngay lập tức!

"Em thế này là uống nhiều hay ít?!"

Để duy trì bầu không khí ái muội này, bản thân anh cũng không uống quá nhiều, hơn hai trăm ml rượu, anh khả năng chỉ uống được mấy số lẻ thôi? Kìa dư lại chẳng phải đều bị Mạnh Phiên uống hết rồi sao?

Thấy từ lượng này của cậu..... Phí Chuẩn điên luôn.....

"Không phải nói chỉ uống một chút sao?"

Phí Chuẩn tuyệt vọng hỏi ba lần liên tiếp, nhưng câu hỏi cuối cùng vẫn chưa kịp, Mạnh Phiên- người đang đổ mặt ở phía đối diện, đôi mắt đột nhiên mở hồ ngậm đầy nước mắt.

"Ồ ô ô....."

Phí Chuẩn:???!!!

Anh bị sốc, nhưng nhìn cậu thế này, lòng Phí Chuẩn lập tức mềm nhũn, sốt ruột hoảng hốt đứng dậy ngồi xuống bên Mạnh Phiên.

"Em làm sao vậy? Uống rượu xong rồi sao lại khóc?" Phí Chuẩn dờ khóc dờ cười, xoa xoa đầu cậu, dỗ dành.

"Tại sao anh lại hung dữ với em? Hức hức ..."

Phí Chuẩn: ...

Hết đường chối cãi.

"Không phải anh hung dữ với em..... Đây không phải là vì lo lắng cho em sao? Có phải em say rồi không?"

Phí Chuẩn thật cẩn thận nói, cúi đầu cẩn thận quan sát Mạnh Phiên. Nếu là bình thường, Mạnh Phiên sẽ chỉ cúi kín với anh, không có khả năng bỗng nhiên nói khóc là khóc.

Mặt cho anh vừa rồi còn tưởng rằng Mạnh Phiên mặt đỏ phây phây chính là vì thẹn thùng, nguyên lai là uống say tới mặt rồi.....

"Em không có say hức... Sinh nhật em là lão đại, vì cái gì còn phải chịu ủy khuất nữa hức....."

Phí Chuẩn nghe vậy vừa tức giận vừa buồn cười, anh chỗ nào để cho em ấy chịu ủy khuất?

"Đúng, đúng, anh không nên nói lớn tiếng trước mặt lão đại em, anh nói nhỏ, được không?"

Mạnh Phiên liếc nhìn anh một cái, nể tình gật gật đầu, không ô ô ô nữa, nhưng người lại ngơ ngác ngồi đó, cúi đầu, cũng không nói lời nào.

Phí Chuẩn len lén nhìn xuống, thấy trên mặt cậu càng ngày càng nhiều nước mắt, xoàn xoạch nước mắt lã chã rơi.

Trong lòng anh tức khắc lộp bộp một chút, lưỡng trước Mạnh Phiên căn bản không phải bởi vì mấy câu nói kia của mình liền khóc, mà là trong lòng thật sự cất giấu chuyện thương tâm, nương cơn say phát tiết.

Phí Chuẩn trong lúc nhất thời có chút chân tay luống cuống, im lặng một hồi rồi cúi người, ngập ngừng ôm Mạnh Phiên vào lòng, xoa xoa sau đầu cậu an ủi, rồi lại vỗ vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cậu.

"Hôm nay là sinh nhật em, em là lão đại. Không ai có thể làm em chịu ủy khuất, có chuyện gì chúng ta liền cùng nhau giải quyết, được không?"

Mạnh Phiên không phản kháng, ngoan ngoãn dựa vào trong vòng tay anh, cậu không còn chút sức lực nào để chống đỡ, cả người như gục ngã trong vòng tay của Phí Chuẩn, thốt nhìn, lại có chút vô lại.

"Sinh nhật ... là lão đại ... sao không được ăn mì trường thọ của bà ngoại ..."

"Em nhớ bà ngoại phải không? Ngày mai anh đi với em."

"Em không muốn đi..... Chính là bà ngoại ở đó..... Bọn họ có thể cướp mất bà ngoại của em đi hay không....."

"Sẽ không, bà ngoại yêu em nhất, sẽ không đi."

"Nhưng khi em còn nhỏ, mẹ em cũng đi rồi..."

Phí Chuẩn vỗ phía sau lưng cậu, bỗng nhiên có thể cảm nhận được nỗi lo âu của Mạnh Phiên.

Khi còn nhỏ, mẹ đi vào Tương gia, rồi cuộc không còn trở về, hiện tại, bà ngoại sinh bệnh không khỏe, nhiệm vụ phụng dưỡng của con gái, Mạnh Dĩn liền có nghĩa vụ chăm sóc bà ngoại, Mạnh Phiên đều hiểu, cũng đồng ý, nhưng trong lòng cậu ngẫu nhiên vẫn sẽ lo lắng, lo bà ngoại cũng sẽ một đi không trở về.

Đặc biệt là khi cậu kiên quyết không bước vào cuộc sống của nhà họ Tương, giống như cách bà ngoại hiện tại càng ngày càng xa, đến nỗi cùng nhau tổ chức một sinh nhật cũng dần trở nên xa xỉ.

"Mạnh Phiên, hôm nay em đã thành niên. Bà ngoại đã ở bên cạnh em, nuôi dưỡng em khôn lớn. Chờ khi em kết hôn, chúng ta sẽ đưa bà về sống cùng nhau, được không?"

Trầm mặc hồi lâu, vốn đã say đến hồ đồ, còn khóc một hồi, Mạnh Phiên đang mơ màng sắp ngủ, bỗng nhiên nghe được Phí Chuẩn nói như vậy, liền thanh tỉnh một chút, hai mắt sáng ngời.

Phải, cậu sẽ sớm học hành thành tài, đến lúc đó thành gia lập nghiệp, là có thể đem bà ngoại đón về bên người sống chung, bọn họ vẫn sẽ giống như trước đây, như thế nào có thể bị Tương gia cướp đi nữa, sẽ không.

"Được, chúng ta nhanh lên thành gia lập nghiệp, mau mau chút, được không?"

"Được." Phí Chuẩn một bên vỗ vỗ cậu, một bên cười, nghĩ thầm gia hỏa này quả nhiên là say hồ đồ rồi, cũng không biết chính mình vừa rồi đã hứa với anh cái gì, đúng không?

Mạnh Phiên luôn thích được vỗ về, được nhẹ nhàng vỗ vỗ, liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Phí Chuẩn hai mắt tràn đầy ôn nhu, nhẹ nhàng bế cậu lên, vừa nghĩ, thật là một Omega nhỏ dễ dỗ dành, một bên đem cậu đến bên giường.

Sau khi đắp chăn đoàng hoàng cho cậu, Phí Chuẩn đứng ở mép giường nhìn một lát, xem đến có chút mê mẩn, sau lại nhin không được thờ dài một tiếng.

Nói là muốn thấy Mạnh Phiên say rượu làm nũng cơ mà? Lần này lại không thấy được, đáng tiếc.

Ngày hôm sau, Mạnh Phiên say rượu ngủ một giấc dài, đến mười giờ cũng không tỉnh lại, nhìn thấy thời gian, cậu cả người đều không khỏe.

Vì muốn có một sinh nhật tuyệt vời, đã đáp ứng cũng làm bánh kem, còn đáp ứng cùng bọn Thiệu Tri đi ra ngoài chơi, vậy mà..... buổi sáng một phát một liền qua mắt luôn!

Về sau không bao giờ uống rượu nữa, cậu bảo đảm.

Vội vàng tắm rửa thay quần áo đi xuống lầu, dưới lầu yên tĩnh, trong phòng ăn còn có điểm tâm nóng hổi, trong phòng khách lại không có người.

Theo mùi hương đi đến phòng bếp, liền thấy Phí Chuẩn đang từ lò nướng lấy ra một mẻ bánh, hai cái bánh kem 8 inch vừa ra lò.

"Tỉnh rồi? Mau đi ăn sáng đi, rồi cùng nhau tới làm bánh kem."

Mạnh Phiên có một số ký ức về những gì đã xảy ra đêm qua, nhưng chỉ là ần ần mờ nhạt. Cơ mà tóm lại khẳng định là lại làm trò cười xấu hổ.

Ngoan ngoãn nghe lời, không muốn chậm trễ thời gian, Mạnh Phiên trở lại phòng ăn, như bữa tạp mà ăn hết bữa sáng, sau khi ăn xong liền bung chén đĩa trở lại phòng bếp.

"Phí đại ca hôm nay không ở nhà sao? Không phải hôm nay là thứ bảy à? Anh ấy còn phải đi làm?"

Phí Chuẩn đã chuẩn bị tất cả các vật liệu cần thiết, nghe vậy, cười, "Đi hẹn hò."

Mạnh Phiên sững sốt, sau đó bật cười, "Ày yo! Tiên triên thần tốc!"

Phí Chuẩn nhếch miệng cười, tuy rằng không đáp lại, nhưng trong lòng thầm nghĩ, cũng không nhanh bằng chúng ta, tối hôm qua đều đã tự định chung thân đầu vào đây hết rồi.

Sau khi rửa tay và đeo găng tay dùng một lần, Mạnh Phiên đứng cạnh Phí Chuẩn, cùng anh làm bánh, một đế bánh rồi lại một đế bánh.

"Nên đặt anh đào? Hay đặt dâu tây?" Phí Chuẩn hỏi.

Mạnh Phiên lắc đầu liên tục, "Không cần anh đào, kiên quyết không cần anh đào, quá khó ăn."

Phí Chuẩn bật cười, anh cầm lấy quả anh đào mới rửa sạch từ giỏ trái cây, đưa một quả vào miệng Mạnh Phiên. "Tươi ngon, ném thử đi. Có phải hay không cùng quả anh đào em ăn trên bánh kem khi còn nhỏ hương vị không giống nhau?"

Mạnh Phiên đột nhiên không kịp phòng ngừa, vẻ mặt hoảng sợ, nhất thời không dám cắn, bóng ma hồi nhỏ quá nặng,

Phí Chuẩn dỗ dành: "Ném thử đi, không ngon, anh cho em cắn vai anh."

Mạnh Phien: ...

Êu, làm như cậu niếm lạ cắn tiểu Alpha lắm ấy.

Thử nhẹ nhàng nhai một chút, nước ép chảy ra rất ngọt ngào, hoàn toàn khác với những quả anh đào xanh đỏ mà cậu đã ăn khi còn nhỏ, cùng với hương vị đồ hộp hồi trước hoàn toàn khác biệt!

"Wow, ngon quá."

"Vậy thì đặt dâu tây và anh đào lại với nhau, dù sao chúng cũng đều có màu đỏ."

"Không, trộn lẫn với nhau trông không đẹp mắt, em làm dâu tây, anh làm anh đào."

"Được."

Phí Chuẩn đồng ý, anh dạy Mạnh Phien cách phết kem, sau đó dạy cậu cách làm hoa.

Chờ Mạnh Phien có thể tự mình làm, Phí Chuẩn mới chuyên chú làm cái của mình, "Chúng ta làm hai cái, cũng ăn không hết, làm xong có muốn đến đưa bà ngoại một cái không?"

Mạnh Phien đang chơi hết sức hăng say, nghe được lời nói, tay đang bóp kem khẽ rung lên, "Không cần đâu..."

"Không phải lúc trước em luôn cùng bà tổ chức sinh nhật sao? Bà ngoại chắc cũng đang nhớ thương em. Chỉ đi đưa cái bánh kem xong liền về, em cũng không cần cùng bọn họ dưng dưa dâu, để bà ngoại yên tâm là tốt rồi."

Nhìn thấy Mạnh Phien bất động, Phí Chuẩn cũng dừng lại việc anh đang làm, dịu dàng nhìn cậu, nhẹ nhàng nói: "Đừng áp lực trong lòng. Mặc kệ bà

ở đâu, bà ngoại vĩnh viễn vẫn luôn là bà ngoại của em."

Mạnh Phien không đáp, quay đầu, im lặng tiếp tục làm bánh.

Nhưng phải thừa nhận rằng Phí Chuẩn đã nhìn thấu tâm trí của cậu. Hôm nay người khiến cậu không vui nhất, không yên tâm nhất chính là bà ngoại. Cậu không thể ăn mì trường thọ do bà ngoại nấu, khả năng bà ngoại cũng đang ở Tường gia nhớ cậu, mắt mắt năm nay không thể làm cho cậu ăn nhl.

Sao cậu có thể chỉ bởi vì không muốn đổi mặt Tường gia, liền phải liên lụy đến bà ngoại cũng không muốn gặp, thật sự không cần thiết, bà ngoại vĩnh viễn là bà ngoại của cậu, tâm bọn họ vĩnh viễn đều có nhau.

Đưa bánh kem xong liền về, không cùng bọn họ đây đưa là được.

Mạnh Phien không nói thêm nữa, nhưng cậu ấy trở nên nghiêm túc hơn khi làm bánh, cố gắng làm nó được tinh xảo đẹp đẽ hơn một chút, khi đặt dâu tây, cũng rất nghiêm túc.

Chờ làm xong, cậu hắc hắc cười, "Bánh kem dâu tây em làm đẹp hơn cái của anh, đưa cái này cho bà ngoại đi."

Phí Chuẩn đem tiểu tâm tư của cậu để hết ở trong mắt, cũng cười một tiếng, ra vẻ âm dương quái khí: "Đúng vậy, tay nghề của anh, nào xứng để lấy ra tặng người đâu? Còn phải nhờ đến lão đại em đây!"

"Xi, nói năng kỳ cục."

Mười hai giờ, hai người đến cửa Tường gia gõ cửa.

Đến một cách vội vàng, Mạnh Phien không có thời gian để thông báo với Tường Ngu trước.

Khi Tường Ngu ra mở cửa, ánh mắt cô liền lóe lên, "Mạnh Phien! Sao cậu lại tới đây!"

Có mùi thức ăn trong phòng, có lẽ gia đình đang ăn trưa, lúc này có chút xấu hổ.

Mạnh Phiên nhìn nhìn Phí Chuẩn bên cạnh, ánh mắt né tránh vài lần, mới nói: "Cũng không có gì, tôi làm một cái bánh kem, mang đến cho bà ngoại nếm thử."

Tường Ngu sợ dọa chạy Mạnh Phiên, không dám biểu hiện quá kinh hãi, cười nói: "Bà ngoại chính là đang nhớ thương cậu đây, mau vào đi, tôi bảo đảm không giữ cậu ăn cơm! Ai một hai phải giữ cậu lại ăn, tôi liền lật đổ bàn ăn luôn!"

Mạnh Phiên bị cô chọc đến nhin không được cười, đi theo vào.

Vừa bước vào, mọi người trong bàn ăn đều đứng dậy.

"Phiên Phiên! Ôi, bà ngoại vừa làm một tô mì trường thọ, nhắc mãi năm nay cháu không đến ăn được, cháu liền tới rồi!"

Bà ngoại bung bát mì đi tới, "Cháu ngoan, ăn một ngụm rồi đi chơi đi, sinh nhật nên cùng các bạn nhỏ ra ngoài ồn ào."

Mạnh Phiên sắc mặt đều như hòa xuống, cậu biết, bà ngoại nhớ thương mình, nhưng lại sợ kêu cậu tới đây khiến cậu không thoải mái, đành cố gắng bù đắp cho cậu bằng lời nói của mình.

"Cám ơn bà ngoại, cháu rất thêm món này đây."

Được bà ngoại nắm tay, Mạnh Phiên cắn một miếng mì, trong bụng ấm áp, trong mắt có chút chua xót, nhưng trong lòng lại rất thoải mái, cảm thấy sinh nhật năm nay một lần nữa lại được viên mãn.

Sau khi cho Mạnh Phiên ăn, bà ngoại nhìn Phí Chuẩn đứng ở một bên cũng mỉm cười bước tới.

"Tiểu Chuẩn cũng ăn một miếng nào! Mì trường thọ, ai gặp thì có phần, cát

tường như ý!"

"Bà ngoại....."

Mạnh Phiên xấu hổ, cậu chợt hiểu được cảm giác hôm qua của Phí Chuẩn tại sao không chừa chỗ mình cái mông dậu tây, vừa ăn xong một ngụm lại để chỗ Phí Chuẩn ăn đồ thừa của mình, thật là xấu hổ.

Phí Chuẩn lại không thêm quan tâm, thậm chí phí thường hưởng thụ cảm giác được bà ngoại "Đổi xử bình đẳng" này, chính là đã xem anh như người một nhà rồi, thật tốt.

"Cảm ơn bà ngoại, nghe Mạnh Phiên nhắc mãi, cháu cũng thêm bát mì trường thọ này của bà lâu rồi."

Phí Chuẩn nói, cũng hút một miệng mì phồng to, một bộ thỏa mãn.

Mạnh Phiên ở một bên, trộm đồ mắt.

Trong toàn bộ quá trình, Tường Vận Thăng cùng Mạnh Đình chỉ ở một bên cười xem, không đến làm phiền.

Mạnh Phiên cảm thấy quấy rầy bọn họ, đem bánh kem đặt tới trên bàn, "Lần đầu tiên làm bánh kem, khả năng có chút xấu, mọi người không chê thì ăn một chút, con không quấy rầy mọi người ăn cơm nữa."

"Làm sao có thể nói như vậy! Sinh nhật tự làm bánh kem, tuyệt đối cực kỳ tốt. Tôi nhất định sẽ ăn!"

Tường Ngu nói xong, sợ Mạnh Phiên sẽ xấu hổ, vội vàng chạy tới, liền đẩy cậu và Phí Chuẩn đi ra ngoài, "Hai người không phải còn có hoạt động khác sao? Nhanh lên, đừng chậm trễ thời gian, bánh kem tôi nhất định sẽ quý trọng, yên tâm yên tâm."

Bị đẩy ra cửa đột ngột, Mạnh Phiên dở khóc dở cười, cùng bà ngoại phát phát tay, lôi kéo Phí Chuẩn đi xuống lầu.

Xuống lầu rồi, Mạnh Phiên mới thả lỏng thân mình, "Cảm ơn."

"Cảm ơn?" Phí Chuẩn cười hỏi.

Mạnh Phiên nhìn anh, "Cảm ơn anh đã hiểu em, còn khuyên em tới đưa bánh kem, để hôm nay em không còn vướng bận nào nữa, thật may."

Phí Chuẩn mỉm cười, quay đầu nhìn về phía tòa nhà tiểu khu, "Không phải công lao của một mình anh, bà ngoại cũng hiểu em, Tướng Ngu cũng giúp đỡ, mặt khác bọn họ cũng không muốn làm em khó xử, hôm nay hết thấy đều rất thuận lợi."

Mạnh Phiên nghĩ thầm, quả thật, nếu chúng ta có thể bình yên mãi mãi như thế này là tốt nhất.

"Mạnh Phiên!"

Khi hai người xoay người định rời đi, Tướng Vận Thăng bỗng nhiên đuổi theo lại đây.

Mạnh Phiên sửng sốt trong giây lát, cảm thấy có chút mâu thuẫn.

Tướng Vận Thăng đi tới, cười hỏi: "Chú nói chuyện riêng với cháu một hai câu được không?"

Mạnh Phiên bất động ở đó, không biết là muốn nghe hay không.

"Anh ở gốc cây kia chờ em." Phí Chuẩn trấn an mà xoa xoa cậu, sang một bên đứng chờ.

Tướng Vận Thăng nhìn ra cậu khẩn trương, lùi lại một bước, "Cháu đừng khẩn trương, chú không có ý gì khác. Gần nhất Tiểu Ngu cũng đã cùng chú nói chút suy nghĩ của cháu rồi. Chú nghĩ chuyện đó cũng bình thường."

Mạnh Phiên không trả lời, im lặng lắng nghe, nhưng dây thần kinh căng

thẳng của cậu đã thả lỏng một chút.

Tường Vận Thăng tiếp tục nói: "Chú xuống đây, chỉ là muốn nói cho cháu biết, cháu muốn cùng nhà này bảo trì khoảng cách nhất định, cũng không có gì ghê gớm, đây là điều rất bình thường. Mấy đứa vốn dĩ cũng đã trưởng thành rồi, liền lấy Tiểu Ngu mà nói, về sau đi học đại học, khả năng cũng không phải ở Hoa thỉ, một năm rất ít có thể trở về vài lần, thành hôn thỉ càng ít về thêm, đây cũng là một loại khoảng cách."

"Khi con cái lớn hơn, khoảng cách giữa con cái với cha mẹ và gia đình sẽ tăng lên. Cháu không cần phải cảm thấy áp lực. Chú sẽ không bắt cháu phải duy trì mối quan hệ với gia đình. Chỉ cần cháu nhớ rằng, dù chúng ta có tệ như thế nào đi chăng nữa. Chúng ta cũng là những người xa lạ thân thuộc nhất. Khi gặp khó khăn, hãy nghĩ đến chúng ta. "

Mạnh Phiên trở mắt ở nơi đó, cậu không hề nghĩ tới, Tường Vận Thăng lại giữ những ý nghĩ như vậy.

"Mẹ cháu ... có những việc trong quá khứ đã phủ lên cô ấy một bóng ma rất lớn. Khả năng cô ấy sẽ cố chấp muốn áp đặt suy nghĩ hoang đường nào đó của mình lên cháu. Điểm này, thân là bạn lữ, chú sẽ từ từ nói chuyện với cô ấy. Cháu về sau, muốn đến thăm bà ngoại, cứ vui vui về về mà đến, không cần có bản khoán mà tới đâu, mọi thứ đều không có gì to tát, được không?"

Không yêu cầu trở thành một gia đình kẻ hòa thuận, tôn trọng ý tưởng giữ khoảng cách của cậu, Mạnh Phiên chết lặng, không nói nên lời. Đây là những gì mà cậu cho là trạng thái lý tưởng nhất, không xen vào nhau, an phận thủ thường, không nghĩ rằng Tường Vận Thăng lại hiểu được.

"Được ..." Thật lâu sau, Mạnh Phiên mới khẽ khàn thốt ra một chữ.

Tường Vận Thăng thở phào nhẹ nhõm, phát tay cười nói: "Thời, chú trở về ăn cơm đây, các cháu đi chơi vui vẻ."

Ông quay lưng bước đi không chút mảy may vương bận.

Mạnh Phiên nhìn bóng dáng hào sảng của chú, như trút được gánh nặng, cậu kêu một tiếng: "Chú Tường"

Tường Vân Thăng sững sốt, quay đầu nhìn cậu.

Mạnh Phiên cười nhẹ, "Cảm ơn chú."

Tường Vân Thăng cũng cười, không nói gì, phất tay, đi vào chung cư.

Mạnh Phiên nhìn nhìn cách đó không xa, dưới tàng cây, Phí Chuẩn cũng đang nhìn mình, muốn nói với anh ấy niềm vui như được được tái sinh này.

Thật tuyệt khi trở thành người lớn, từ hôm nay, cậu của quá khứ dường như không còn nữa, không còn kháng cự lại gia đình mà cậu bị ràng buộc.

Chương 52: Hận ý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Thiệu Tri gọi điện nhắc nhở, hấn rủ mọi người đi ăn lẩu vào buổi trưa, cũng coi là tụ tập mừng sinh nhật Mạnh Phiên.

Trên đường đến tiệm lẩu, Mạnh Phiên đem những lời Tường Vận Thăng nói với cậu vừa rồi chia sẻ với Phí Chuẩn, tâm tình thập phần sung sướng.

"Em cảm thấy như vậy rất tốt, này có thể coi như là món quà thành niên tuyệt nhất."

Không có kêu cậu cùng đi ăn sinh nhật, không có một hai phải bắt cậu nhận quà gì, chỉ là quan hệ bình thường, khoảng cách bình thường, ai cũng không ảnh hưởng đến ai.

Cậu có thể rời bỏ cái khúc mắc này, thoát khỏi áp lực gia đình, Phí Chuẩn tự nhiên sẽ vì cậu mà cao hứng.

"Đúng là rất tốt, về sau em cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, đem nhiều tâm tư hơn đặt ở việc học, đặt ở việc kết hôn."

Mạnh Phiên cười hi hi gật đầu, được một nửa, cảm thấy nơi nào đó không quá thích hợp.

"Cái gì mà kết hôn?" Cái từ này như thế nào giống như có chút quen tai?

Phí Chuẩn cong môi tiến lại gần Mạnh Phê-lên, nhỏ giọng nói, giọng điệu mờ ám: "Tối hôm qua không phải chính miệng em nói sao? Em muốn cùng anh kết hôn sớm một chút để có thể đưa bà ngoại về sống chung với chúng ta."

Mạnh Phê-lên: ? ? ? ! ! !

Khuôn mặt cậu đỏ bừng, Mạnh Phê-lên xấu hổ thật sự, nhưng cậu đương nhiên sẽ không dễ dàng thừa nhận như vậy.

"Này, làm sao em có thể nói ra những điều như vậy? Không phải anh lợi dụng trong lúc em say, không nhớ rõ, lung tung bịa ra chứ?"

Nói như vậy, Mạnh Phê-lên liền cảm thấy mình đã tìm lại được một chút tự tin, cơ thể thẳng tắp, áp sát vào Phí Chuẩn, không để lộ chút yếu đuối nào, ngoài miệng âm dương quái khí: "Yo yo yo! Chắc chắc chắc! Có phải chính là tiểu Alpha nào đó nóng lòng muốn cùng em kết hôn nên mới bịa ra lời nói dối như thế phải hôn, xấu hổ quá đi thôi! "

Khả năng trả đũa của cậu cũng thật lợi hại, Phí Chuẩn nhìn cậu hận không thể xông lên áp đảo anh, suýt chút nữa cũng nghĩ rằng là mình bịa chuyện.

Tùy ý Mạnh Phê-lên áp lại đây, Phí Chuẩn ngả người về phía sau như một kẻ đầu hàng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi.

"Ừ, anh nóng lòng muốn kết hôn với em."

Mạnh Phê-lên: ...

Vừa mới nổi lên một tia thẳng lợi, khuôn mặt đã đỏ ửng một chút lại một chút tăng lên.

"Chưa đủ chưa đủ, đây còn chưa tới tuổi kết hôn hợp pháp đâu." Mạnh Phê-lên vội vàng thẳng người, sau đó ngồi trở lại cửa sổ nhìn ra ngoài, bỗng

nhiên ý thức được những lời này của chính mình, cũng có vô hạn khả năng, phi thường ai muội, càng thêm xấu hổ.

Gõ đầu vào kính cửa sổ ô tô, Mạnh Phiên không cho Phí Chuẩn cơ hội phản bác, hát: "Bé ếch nhảy vui vẻ, lý lý lý lý lý lý lý lý....."

Phí Chuẩn nhìn bóng lưng hoảng loạn của cậu, giọng hát cũng run run khấn trương, nhin không được cười khẽ ra tiếng, không có tiếp tục trêu chọc cậu.

Để lần sau lại chọc vậy, nhưng đến tuổi kết hôn sẽ liền thành gia, anh nhất định nhớ kỹ.

Tới tiệm lẩu lần trước, Phí Chuẩn đến cướp xe lấy bánh kem.

Vì sợ Mạnh Phiên cảm thấy bị gò bó, anh đã sớm nói với Thiệu Tri rằng họ sẽ tự mang bánh đến, cũng không cần chuẩn bị quà. Rốt cuộc bọn họ và Mạnh Phiên cũng không thân, bây giờ lại tặng quà sinh nhật, Mạnh Phiên cũng ngại nhận, có tâm ý tới là được rồi.

Suốt nửa chặng đường sau, Mạnh Phiên ngồi trong xe rất khó chịu, Phí Chuẩn không nói chuyện với cậu, cậu liền nỡ bỏ một ít thứ như có như không, phi thường xấu hổ. Hiện tại nếu lại ngược ngùng xoắn xít, có vẻ cứ giả tạo quá.

Nghĩ đến đây, Mạnh Phiên chủ động lại gần, thập phần ân cần: "Để em cầm để em cầm chơi! Bánh kem đều là ngài làm, ngài đã vất vả như vậy, lý nào lại để bàn tay quý giá của ngài xách bánh kem nữa chứ!"

Phí Chuẩn cảm thấy tiểu tâm tư của cậu cơ hồ đều viết ở trên mặt, dở khóc dở cười, không cùng cậu tranh cãi.

"Ăn xong lẩu, bọn họ hẳn là còn thưởng lượng các hoạt động khác, em nếu cảm thấy không thích, ngại nói ra, thì cứ chọc chọc anh, chúng ta đổi hoạt động, hoặc là trực tiếp về nhà."

Cầm chiếc bánh, Mạnh Phiên cảm thấy trong lòng hơi nóng, cậu thật sự phi

thường phi thường thích kiểu cần thận sẵn sóc này của Phí Chuẩn.

Hai người bước tới cửa tiệm lẩu, Thiệu Trì vốn đã ngóng trông liền vội vàng vọt tới, cầm lấy chiếc bánh trong tay Mạnh Phiên, dùng một ánh mắt khinh bỉ nhìn Phí Chuẩn.

"Chuẩn ca thật là, làm sao có thể để nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay mệt mỏi như này!"

Phí Chuẩn: ...

Trái phải trước sau đều là anh sai à?

"Không có không có, bánh kem là Phí Chuẩn làm, anh đã rất vất vả, như thế nào có thể lại để anh cầm đầu!" Mạnh Phiên vội che chở.

Thiệu Trì:.....

Thằng hề chính là tui.

"Ồ Ồ! Nèn tui vì các ngài cầm nhé!"

Sau khi vào phòng, Thiệu Trì đi vào với chiếc bánh trên tay, hét lên: "Tới tới tới! Đều nhường đường nào, Chuẩn ca của chúng ta đích thân ra tay làm bánh kem vì Mạnh Phiên, chạm vào hông rồi thì chúng ta ai đều chạy không thoát tội đầu!"

Mạnh Phiên:.....

Thật cũng không phải là "đích thân" gì, chính là cùng nhau làm bánh kem mà thôi à, bị Thiệu Trì nói thành như vậy, giống như cỡ nào á! muội.

Đám người Thẩm Nghĩa An vừa nghe, cũng đi theo ồn ào.

"Ồn Ồn Ồn ~ Phí Chuẩn dụng tâm như vậy, chúng ta đây là không xứng ăn bánh sao?"

"Chuẩn ca tuyệt thế háo A! Tui nếu có một tri kỷ như vậy, nào còn sầu tìm mãi không thấy đối tượng nữa đâu!"

Phí Chuẩn không thèm để ý đến bọn họ, đưa Mạnh Phiên đến chỗ cậu ngồi lần trước, cười nói: "Ai nói không xứng ăn, chờ lát nữa đừng trơ mặt ăn nữa nhé."

Thẩm Nghĩa An: "Haizzz! Tui đây vẫn là đến trơ mặt ném thứ thôi, dù sao cũng là Chuẩn ca đích thân làm, tui cũng muốn dính chút ánh sáng chói lóa từ Mạnh Phiên."

Sau một tràng cười nói, gọi đồ ăn, Phí Chuẩn mở hộp bánh ra, cả đám đồng thanh thán phục.

"Quả nhiên có bàn tay của Chuẩn ca, làm gì đều tốt!"

"Quả nhiên có bàn tay của Chuẩn ca, làm gì đều tuyệt vời!"

"Quả nhiên có bàn tay của Chuẩn ca, làm gì cũng nhan sắc!"

"Đm, câm miệng, thất bại thất bại!"

Phí Chuẩn cũng bắt đầu dĩa, xoa tay muốn mọi người đóng cái miệng lại, quay đầu thấy Mạnh Phiên vẻ mặt xấu hổ, cười đem cậu kéo lên, "Cắt bánh kem đi."

"Từ từ!" Thẩm Nghĩa An đứng dậy,, "Bọn này không mang theo quà, có chút ngại, như vậy đi, bọn này hát một bài chúc mừng sinh nhật cho cậu nhé! Biểu đạt tâm ý!"

Sau đó, một số người đứng lên, trong tư thế đồng ca.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng xấu hổ tối qua, da đầu Mạnh Phiên đã bắt đầu tê dại, ngượng ngùng mỉm cười rồi lên chọc chọc sau lưng Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn ngằm hiều, một phen đem Thảm Nghĩa An ần ngồi xuống, "Được rồi, bài sinh nhật anh trai tôi và tôi tối hôm qua đã hát qua, không cần hát lần thứ hai đâu, có tâm ý là được rồi."

Thiệu Trì ha ha ha cười, "Xấu hổ chưa kia! Tôi đã sớm báo rồi, Chuẩn ca tuyệt đối có hát. Nhà người ta lãng mạn, đúng 0 giờ liền hát chúc mừng sinh nhật, cái giọng phá ly kia của ông sao có thể đánh đồng?"

"Ài, nguyên lai là tui không xứng."

Họ cười phá lên, Mạnh Phiền cắt bánh, xếp vào đĩa rồi đưa từng người một.

"Tôi vẫn chưa kịp cảm ơn việc ở KTV lần trước. Là tôi đã quá bốc đồng, gây rắc rối cho mọi người. Tôi thực sự xin lỗi."

Thiệu Trì gặm bánh ngọt, miệng dính đầy kem, "Đừng nói như vậy, tên A cận bã kia đáng bị mọi người đập chết, em đánh hay lắm!"

"Đúng vậy đúng vậy, nói thật sau đêm đó tôi còn nghiêm túc nghĩ lại một chút, cũng gần đến tuổi trưởng thành rồi, không thể suốt ngày ăn ăn uống uống được. Cũng nên vì xã hội công hiến một chút, ít nhất loại tra A này, tôi về sau thấy một đứa đánh một đứa!"

"Khục khục, tôi nói cho mọi người biết, loại tra A này cũng không hiếm thấy, có rất nhiều, Omega tuổi trẻ lỗ tai mềm, bị bọn nó dễ dàng một chút liền tưởng là tình yêu định mệnh ông trời tác hợp, bị lừa thật sự không ít."

"Ừa ừa, nếu không thì chúng ta sẽ thành lập Tổ chức xử lý tra A Hoa thị vinh quang và vĩ đại! lát nữa để tôi tạo một cái APP, về sau Omega nào gặp phải tra A liền trình báo cho tổ chức của chúng ta, sau đó chúng ta sẽ tiến hành thanh trừng dạy bảo chúng một trận!"

Thieu niên trung nhị luôn có vô số tưởng tượng, nhất thời thảo luận đến sôi nổi, Mạnh Phiền nghe được dở khóc dở cười.

Tuy rằng không thực tế, không nên tụ tập lên đánh nhau, nhưng nếu có tổ

chức như vậy, cậu thật sự cũng muốn tham gia, để đám người cận bã chết càng sớm càng tốt.

Phí Chuẩn đang luộc cuộn thịt cừu cho Mạnh Phiên, cho vài cuộn vào bát của cậu, liền thấy Mạnh Phiên ngốc ngốc lảng lảng, trong phòng ánh đèn mờ nhạt, ánh mắt cậu ám trầm vô cùng, thậm chí phảng phất lộ ra một cổ sát khí chết chóc tàn nhẫn.

"Làm sao vậy?" Phí Chuẩn buông đũa, xoa xoa cái ốt cậu.

Mạnh Phiên định thần trở lại, cũng bị các loại tương tượng của mình làm cho hoảng sợ.

Cậu quay đầu nhìn Phí Chuẩn, cho dù ánh sáng trong phòng không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trong mắt Phí Chuẩn tràn đầy ôn nhu, như có tia sáng ấm áp khắp người khiến người ta thối mái.

Thối mái ... Mạnh Phiên đột nhiên cảm thấy góc tối âm u trong trái tim của chính mình, có chút không xứng đứng cùng anh.

Vậy... thì hãy khiến bản thân trở nên ấm áp hơn thôi, hôm nay cậu đã rũ bỏ được những muộn phiền trong chuyện gia đình bấy lâu nay, hết thảy đều sẽ tốt lên.

"Không có việc gì, có chút lơ đãn thôi mà, lại ăn nè." Mạnh Phiên đối với Phí Chuẩn cười cười, cười đến càng ngọt, cách anh càng gần.

Phí Chuẩn nhìn cậu cười đôi mắt đều nheo lại, cũng bật cười theo, học theo cậu cùng nhau híp mắt, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi sao lại chọc anh? Không muốn nghe mọi người hát mừng sinh nhật?"

Mạnh Phiên sững sờ, xấu hổ gãi gãi đầu, "Đúng thật ... Em nghe thấy nhiều người hát bài chúc mừng sinh nhật cho mình, tự nhiên nghĩ đến là nổi hết da gà."

Phí Chuẩn cười, gật đầu, "Vậy sang năm, một mình anh hát cho em nghe, hát

thật hay, không đến nỗi da gà đâu nhỉ?"

Mạnh Phien phụt cười ra tiếng.

Sang năm, thật tốt.

Ăn lẩu xong, mọi người bàn nhau đến cửa hàng trò chơi phía trước chơi Ma sói hoặc Script Killing, chơi mệt thì đi ăn tối rồi đi KTV.

(Đây là game Script Killing, tui cũng không biết game này nhiều lắm.)

[Click để xem ảnh](#)

Mạnh Phien không biết kịch bản giết người sói là như thế nào, bắt quá cũng không có mất hứng, bọn họ đều sẽ nguyện ý dẫn cậu chơi, cậu học là được, không có gì ghê gớm.

Tiệm trò chơi board game là nơi mọi người thường xuyên lui tới, không gian rất lớn, cũng có rất nhiều ghế lô. Mọi người đều rất quen thuộc với ông chủ, bọn họ có tám người, nhưng một bàn chơi cần 9 người, thiếu mất một chân.

Vừa bước vào, Thẩm Nghĩa An liền cùng ông chủ mập mạp kể vai sát cánh: "Ông chủ, chúng em chín thiếu một, giúp bọn em chơi 2 ván với."

Ông chủ vỗ vỗ hân, chỉ chỉ một ghế lô khác, "Vừa vặn, bên kia vừa tới 4 người, cũng là học sinh Thành Dương trung học mấy đứa, có thể tổ nhóm 12 người người giết sói, anh cho các chú làm tiên tri."

"Yo! Học sinh Thành Dương, để em xem là ai nào."

Mạnh Phien một câu cũng nghe không hiểu, quay đầu tìm tìm, thấy được bảng hướng dẫn WC.

"Em đi WC một chút."

Phí Chuẩn gạt đầu, "Anh ở chỗ này đợi em."

Mạnh Phiên đáp lại, xoay người rẽ trái rẽ phải dựa theo bảng hướng dẫn đi toilet.

Vừa bước vào đã vô tình chạm vào vai một người đàn ông.

"Xin lỗi." Mạnh Phiên vội vàng nói.

"E! Có biết bồ mày là ai không, dám đụng phải Triệu ca của bọn tao! Thân thể Triệu ca quý giá lắm mày biết không?" Một nam sinh đầu đình thập phần kình ngạc rú lên.

Triệu ca cũng cau mày lộ vẻ tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Mạnh Phiên, cậu ta liền thu lại tính tình, cười sáng khoái, "Không có việc gì! Ai mà không có lúc vô ý chứ."

Nói xong, hắn bước ra khỏi cửa WC, một phen chụp lấy vai của đầu đình, "Mày gào to cái gì, hù sợ tiểu mỹ nhân!"

"Này không phải là em sợ Triệu ca bị làm phiền sao?"

"Đừng nói nữa, tất cả là do Triệu Côn Luân ngu ngốc, tao mẹ nó còn chưa có thành niên! Đã cho tao một cái liên hôn thương nghiệp!"

Khi Mạnh Phiên chuẩn bị bước vào WC, cậu đột ngột dừng lại khi nghe thấy ba chữ "Triệu Côn Luân".

"Nhà họ Vương cũng là đám ngu. Liên hôn với Lăng gia thất bại liền quay sang tìm gia đình tao? Omega kia lớn hơn tao tận 6 tuổi. Mấy ông già này muốn làm ăn đến điên rồi, sẵn sàng phá hỏng cuộc sống hạnh phúc của con cái! Làm tao sợ tới mức suốt đêm liền chuyển trường! Ai cmn cũng không thể bức tao!"

Triệu Côn Luân, là Triệu Côn Luân kia sao?

Mạnh Phiên nhìn chằm chằm hai người bước ra ngoài, ánh mắt đầy hận ý.

Cậu vốn tưởng rằng bọn họ cả đời đều sẽ không có chút liên quan gì.

Chương 53: Thiên vị

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Thẩm Nghĩa An từ ghế lô nhỏ bước ra.

"Hóa ra là học đệ cấp ba Thành Dương, ông nghĩ sao, muốn cùng nhau tổ nhóm 12 người không?"

Thiệu Tri buông tay, "Người một nhà cố thể tùy tiện chơi, mang người ngoài khả năng chơi không vui lắm, bất quá tôi sao cũng được, hỏi Chuẩn ca."

Phí Chuẩn không quan tâm chút nào, quay đầu thấy Mạnh Phiên đã trở lại, nói: "Hỏi Mạnh Phiên."

Thiệu Tri: ...

Chắc, một chân đá văng bát cơm chỗ này.

"Tiểu Mạnh Phiên, Chuẩn ca từ khi nào biến thành anh trai bảo an A vậy, cái gì đều phải hỏi cậu một chút."

Mạnh Phiên lần này liền mặt cũng chưa hồng, tâm thần căn bản không nghiễm túc nghe, chờ đến khi nghe Thiệu Tri hỏi về trò chơi, mới quay đầu liếc nhìn ghế lô kia.

Cửa ghế lô không đóng, nhìn qua cố thể thấy "Triệu ca" kia đang phì phèo điều thuốc bên trong, theo bản năng nhíu mày, cậu không thích mùi khói.

Thẩm Nghiã An giới nhìn mặt đoán ý, vừa thấy Mạnh Phôiên nhíu mày, vội xua tay, "Ài da, không có việc gì, tôi cũng cảm thấy tự chúng ta chơi cũng khá tốt."

Vừa dứt lời, lại nghe Mạnh Phôiên nói: "Có thể cùng chơi, càng đông càng vui."

Mọi người đều sùng sốt, vừa rồi xác thật đã nhìn thấy Mạnh Phôiên nhíu mày mà.

Phí Chuẩn hơi cúi đầu đi tới gần, nói nhỏ bên tai cậu: "Không muốn tổ nhóm cũng đừng miễn cưỡng."

"Muốn tổ nhóm, em muốn tổ nhóm." Mạnh Phôiên cũng nhìn lại Phí Chuẩn, dùng thần âm chỉ hai người bọn họ có thể nghe được, thực kiên quyết mà nói.

Kiên quyết như vậy, thật kỳ quái, Phí Chuẩn có chút không nắm bắt được, xoa xoa đầu cậu, không nói gì nữa.

Bao cả một ghế lô lớn, mọi người tùy tiện tìm vị trí ngồi xuống, nhóm học đệ kia liền gõ cửa vào.

"Hút thuốc thì ở bên ngoài." Thiệu Trì giờ tay nói.

"Được, không hút."

Mạnh Phôiên thấy "Triệu ca" nhắc hai tay lên, quay người lại như thể đầu hàng, ngay lập tức ngắt điều thuốc trước khi bước vào lần nữa.

"Ài da, hóa ra tiểu mỹ nhân ở đây à, tôi lại càng không nên hút thuốc!"

Một học sinh trung học khác cũng nhìn Mạnh Phôiên, suy nghĩ trong chốc lát, có chút kích động, "Đậu má, đây chẳng phải là Thất Trung đệ nhất tiểu ngọt Ồ trong truyền thuyết sao?"

"Cái gì mà đệ nhất ngọt ơ? Hoa thị mấy người còn có loại này bằng xếp hạng này?" Triệu ca cười hỏi, nhưng ánh mắt lại nhìn Mạnh Phiên hết lần này tới lần khác.

Thiệu Trì thấy Mạnh Phiên không nói chuyện, ánh mắt Phí Chuẩn lạnh lùng, háng giọng, "Biết là của Thất Trung bọn anh thì học đệ Thành Dương mấy đứa cũng đừng nhìn ha, bằng không anh và mấy đứa không khác khí đâu, chơi trò chơi là chơi trò chơi nhá."

Nhóm học đệ cười phá lên, không tiếp tục chủ đề này, giới thiệu xong tự tìm chỗ ngồi, ông chủ tiến vào nói quy tắc trò chơi, cho bọn hắn chia bài.

Mạnh Phiên lấy một lá bài tiên tri, đêm đó đã bị dao sỏi giết chết, cậu ra khỏi trò chơi sớm, lẳng lặng ngồi bên cạnh Phí Chuẩn, thản nhiên nhìn quân bài trong tay, đôi khi nhìn Triệu Thiên Minh bên kia.

Bản năng mách bảo cậu rằng tên Triệu Côn Luân mà Triệu Thiên Minh nói, chắc chắn là tên cận bã A bỏ rơi vợ con kia. Trong lòng cậu không biết là cái tư vị gì, ngũ vị tạp trần, buồn vui đan xen.

Lúc trước cậu không biết Triệu Côn Luân ở đâu, cho dù trong lòng có một vạn loại hận ý, cậu cũng chỉ có thể thảm nguyện rửa tên A cận bã kia không được chết tử tế mỗi khi nghĩ đến. Bây giờ, lần đầu tiên cậu thấy mình và Triệu Côn Luân cách gần nhau đến vậy.

Nếu ... có cơ hội tiếp cận, cậu rốt cuộc phải làm sao mới có thể trút bỏ hận thù? Chẳng lẽ là dùng mọi cách trả đũa đã nghĩ trong lòng nhiều năm qua, đều áp dụng một lần?

Triệu Thiên Minh không khởi để mắt tới Mạnh Phiên hết lần này đến lần khác. Trung nhị Alpha, cực kỳ kiêu ngạo, đối với vẻ bề ngoài của mình cực kỳ tự tin thậm chí là tự phụ, nhìn không được nã bỏ ra một loạt motif "Nhất kiến chung tình" rồi "Giáo thảo ngọt ngào yêu ta" các thứ, chờ đợi một câu chuyện tình yêu đẹp tuyệt vời.

Phí Chuẩn ở bên cạnh Mạnh Phiên, Triệu Thiên Minh từ đầu tới cuối lúc nào

cũng một bộ hoa si phóng điện về phía này, anh sao có thể không chú ý? Bất quá, có không ít Alpha thích diện mạo của Mạnh Phiên ở Thất Trung, Anh cũng đã quen, không suy nghĩ nhiều.

Chỉ là, trong lúc chơi, anh ngẫu nhiên phát hiện, Mạnh Phiên cũng sẽ thường thường liếc nhìn Triệu Thiên Minh.....

Một cỗ vị chua, đột nhiên sinh ra.

Anh là một thường dân, sau khi bị oan uổng loại khỏi trò chơi, liền bình tĩnh quan sát hồi lâu, mới phát hiện Mạnh Phiên nhìn Triệu Thiên Minh, còn Triệu Thiên Minh thì nhìn Mạnh Phiên, không hề đồng thời ...

Rõ ràng họ chưa từng gặp nhau mà, bỗng nhiên anh cảm thấy có chút cô đơn.

"Làm sao vậy? Có tâm sự?" Phí Chuẩn nhỏ giọng hỏi.

Mạnh Phiên quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt dịu dàng quan tâm của anh, trong phút chốc, thiếu chút nữa nhìn không được đem tâm sự của mình nói thẳng ra.

Lời nói đều tới bên khóe miệng rồi, Mạnh Phiên lại nuốt trở lại.

Những tâm tư trả thù đó của cậu, quá mức tầm tởi, cậu không muốn để Phí Chuẩn nhìn thấy một mặt này của chính mình.

"Không sao đâu, sắp đến kỳ thi giữa kỳ rồi. Thành Dương cũng sắp thi giữa kỳ đúng không?"

Rất cuộc, Phí Chuẩn cũng đã trải qua một năm ở Thành Dương, biết quy củ của trường đó, "Cùng Thất Trung thời gian không sai biệt lắm."

Mạnh Phiên gật gật đầu, lại nói:"Sẽ có một cuộc họp phụ huynh sau kỳ thi giữa kỳ của Thất Trung. Thành Dương cũng sẽ tổ chức chứ?"

"Sẽ, sau khi có kết quả sẽ hợp."

"Em nghe nói hợp phụ huynh của Thành Dương yêu cầu cả cha và mẹ cùng tham gia?"

"Đúng vậy, trong hoàn cảnh đặc biệt có thể xin nghỉ phép, nhưng vì con cái, cha mẹ về cơ bản đều sẽ đến."

Thành tích của Thành Dương không quá khó như ở trường Trung học số 7, nhưng chất lượng giáo dục và giáo dục tâm lý rất được trường coi trọng, vẫn luôn chủ trương rằng cha mẹ nên tham gia vào sự trưởng thành của con cái. Đặc biệt ở bậc học phổ thông, khi áp lực lớn, con cái lại đang trong thời kỳ nổi loạn là lúc cha mẹ cần quan tâm nhất.

Mạnh Phiên không quan tâm đến điều này, cậu chỉ quan tâm đến việc Triệu Côn Luân cũng sẽ xuất hiện vào ngày hôm đó.

"Sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

Mạnh Phiên trầm mặc một chút, cúi đầu nhìn thẻ bài, nhàn nhạt nói: "Không có gì, chỉ là em đang nghĩ đến thân thể bà ngoại, năm nay không biết có thể tới hợp phụ huynh hay không."

"Bà ngoại không thoải mái thì cứ để bà nghỉ ngơi đi, anh thấy một mình anh cả anh thấy chúng ta tham gia cũng khá tốt."

Trên thực tế, Mạnh Phiên không để ý nhiều đến cuộc trò chuyện, trong khoảng thời gian này vẫn luôn đắm chìm trong thế giới của chính mình, nghe vậy liền có hơi bối rối một chút, cẩn thận ngẫm lại lời Phí Chuẩn nói, mới đỏ mặt, liếc mắt nhìn Phí Chuẩn một cái.

"Anh đừng nói bậy, em sẽ không bị anh lừa đâu."

Bảo Phí đại ca tham gia cuộc họp phụ huynh cho cậu là có ý gì? Còn không phải là lừa cậu thành người của Phí gia hay sao?

Mạnh Phien muốn cười một tiếng, lại có chút xấu hổ, Phí Chuẩn thật biết trêu chọc, những lời như vậy đều luôn treo ở bên miệng, làm cậu không biết nên trả lời như thế nào.

Nếu hiện tại cậu là một người chẳng có vương bận gì, nói không chừng ngày nào đó khi Phí Chuẩn nói vậy, cậu lười cãi cọ, cũng liền sẽ cứ mơ mơ màng màng đáp ứng.

Nhưng không phải bây giờ, ít nhất là không phải trước cuộc họp phụ huynh.

Cậu bây giờ vẫn không biết mình muốn trả thù Triệu Côn Luân như thế nào, cũng không biết khi nhìn thấy Triệu Côn Luân, cậu có thể làm ra loại sự tình quá khích gì không, sẽ đạt được kết quả gì.

Mới vậy mà cậu còn không thể, thì sao dám cùng Phí Chuẩn hứa hẹn điều gì.

Phí Chuẩn nhìn cậu cười cười, nụ cười dần dần nhạt đi, không trêu chọc cậu nữa, cũng không muốn tạo áp lực gì cho cậu, chỉ cười nói: "Đừng nói thế, Đại ca khả năng là người muốn chạy tới văn phòng gặp Lăng lão sư nhất đấy."

Mạnh Phien tưởng tượng, xác thật, nhìn không được cười một chút, "Vây kỳ thi giữa kỳ anh phải cố lên nhé, đi thi toán các bước phải viết kỹ càng tỉ mỉ một chút, lấy cái hạng nhất, đến lúc đó lại có thêm một suất thăm hỏi gia đình, Phí đại ca khẳng định sẽ rất vui vẻ."

Phí Chuẩn:.....

Đệ nhất dành cho ai? Đây là một câu hỏi đáng để suy ngẫm.

Sau khi ra khỏi quán board game, Thẩm Nghĩa An và mọi người lại thảo luận xem nên đi nơi nào ăn cơm, hay là trực tiếp đến KTV gọi cơm hộp.

Một vài học đệ kia đang đứng bên cạnh, liền hỏi bọn họ đã có kế hoạch nào khác chưa, liệu hai bên có thể đi chơi cùng nhau không.

"Nhóm người lớn chúng ta muốn đi quán bar, đám đệ đệ mấy đứa đừng

theo, ngoan." Thiệu Trì ha ha đáp.

Khi Triệu Thiên Minh nghe những lời đó, hắn ta cựa vào người Mạnh Phiên, đưa một tờ giấy bạc.

"Mạnh Phiên, đây là QQ của em, em chờ anh thêm em nhé!"

Mạnh Phiên nhìn thoáng qua, nhận lấy.

Phí Chuẩn:.....

Thiệu Trì:.....

Chờ đám học đệ kia đi rồi, Thiệu Trì mới hét lên, nháy mắt ngay tại chỗ, "Ahhhh! Mạnh Phiên! Em thật không công bằng! Em không phải từng nói em chưa bao giờ thêm bạn tốt sao! Đứa học đệ năm nhất kia dựa vào cái gì có thể được một vị trí bạn tốt này!"

Nhìn hắn dậm chân, tâm trạng vốn dĩ không tốt của Mạnh Phiên liền trở nên vui vẻ.

"Em chỉ là nhận tờ giấy, vẫn chưa có thêm đâu."

Thiệu Trì không nháy nữa, hỏi: "Vậy em sẽ thêm sao?"

Một bên hỏi, một bên nhìn Phí Chuẩn bên cạnh, dùng khuỷu tay trộm đụng anh một chút.

Chuẩn ca a Chuẩn ca! Không thấy tính địch đến rồi sao? Còn không mau nổi cơn ghen đê! Còn cần em ra tay hỏi thăm tính huống của tính địch cho cơ à! Thật là vô dụng quá anh ơi!

Phí Chuẩn không tránh sang một bên, anh đã chú ý đến Triệu Thiên Minh hôm nay, thấy Mạnh Phiên xác thật đã để ý rất nhiều đến cậu ta. Không thể nói là không ghen, nhưng anh luôn cảm thấy có điều gì đó ẩn giấu khác, tâm trạng của Mạnh Phiên chiều nay không được tốt cho lắm.

"Sẽ thêm." Thấy Phí Chuẩn cũng nhìn qua, Mạnh Phiên thành thật trả lời.

Thiệu Trì:.....

Phí Chuẩn:.....

"Dựa vào cái gì?! Chúng ta không phải chỉ lớn hơn một tuổi thôi, liền thành già rồi? So ra kém tiểu thít tươi kia? Em trai năm nhất kia có thể muốn làm gì thì làm?"

Mạnh Phiên cười nhẹ, không nói lý do, chỉ lấy cái điện thoại di động quèn lag lòì của mình ra, bật Internet, mở mã QR thêm bạn tốt QQ.

"Vậy em sẽ thêm tất cả những ai muốn em thêm trong ngày hôm nay."

"Đùi! Lão Thẩm! Mau tới đây! Còn bàn cơm nước cái gì nữa!"

Thiệu Trì cùng đám người Thẩm Nghĩa An sôi nổi lấy di động ra, muốn quét mã QR của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên liếc nhìn Phí Chuẩn đang đứng bên cạnh, vòng qua mọi người, đưa mã QR cho anh trước.

"Sao anh hờ hững thế, em đây có thể thêm bạn tốt với ngài được không?"

Phí Chuẩn chính là đang ghen, lại đoán không ra câu nghĩ gì, anh có chút phẫn lòng, phẫn chính là do mình không biết vì cái gì tâm tính của Mạnh Phiên lại không tốt. Chờ thấy được mã QR trước mặt, trong lòng Phí Chuẩn lại nhịn không được mềm nhũn.

Anh coi chút thiên vị này như một trân bảo.

Vẻ mặt kiêu ngạo đặc ý, lấy điện thoại di động ra, trước sự than thở kêu la của đám bạn, Phí Chuẩn thêm Mạnh Phiên vào đại hào.

(大号-đại hào: tài khoản chính trên QQ

小号-tiểu hào: tài khoản phụ trên QQ)

Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, rốt cuộc bọn họ cũng đã từng dùng QQ tiểu hào để liên hệ "Cần tuyển thể không cần tâm", anh còn từng cảm thấy cùng Mạnh Phiên dùng tiểu hào liên hệ thực ái muội, thực đặc biệt.

"Haizz, ngay cả khi tui không thể là người duy nhất, tui cũng phải là một trong cả nhóm người kia!" Thiệu Trì một phen chưa xốt rơi lệ, quét mã QR của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên biết hẳn đang nói đùa, mỉm cười, nhìn danh sách bạn bè trên QQ hôm nay nhiều thêm vài bạn tốt, miệng lẩm bẩm: "Ở trong một nhóm người, cũng sẽ có một người duy nhất."

Thiệu Trì:.....

Nói cho ai nghe vậy kia?

Là nói lời ngon tiếng ngọt cho Chuẩn cơ?

Kích thích âm dương quái khí của anh?

Chương 54: Kỳ mất cảm

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Buổi tối từ KTV ra, Mạnh Phiên không về nhà Phí Chuẩn, mà trở về ký túc xá trường học.

Phí Chuẩn không ngăn cản cậu, trong suốt quá trình vui chơi ở KTV, Mạnh Phiên vẫn luôn ngơ ngác ngồi ở trong góc, không biết cậu đang nghĩ gì, ngay cả bài Bé ếch nháy trước đây luôn ã ã đòi hát, hôm nay cũng không hát.

Nếu cậu không muốn nói, Phí Chuẩn chỉ có thể cho cậu khoảng trống để tự tiêu hóa. Sợ cậu một người trở về không an toàn, Phí Chuẩn liền đưa cậu trở về ký túc xá.

"Có việc tùy thời tìm đều có thể tìm anh, chuyện gì cũng được." Trước khi đi, Phí Chuẩn dặn dò trước cửa của tòa nhà ký túc xá.

Mạnh Phiên đáp, lại chúng quy không nói gì thêm.

Trong ký túc xá, Tiền Thiên cũng ở.

Mạnh Phiên đơn giản cùng cậu ta chào hỏi, sau khi tắm rửa một chút, cậu nằm xuống giường, lấy điện thoại di động ra, thêm bạn tốt với Triệu Thiên Minh, nhìn chằm chằm vào điện thoại di động một lúc lâu.

Tiền Thiên đã sớm ở trên giường, Mạnh Phiên thường xuyên ở nhà Phí Chuẩn,

ngẫu nhiên hôm nay lại trở về một lần, cậu ta khá tò mò, trộm quan sát vài lần, cảm thấy không thích hợp, vội lên diễn đàn, đăng topic "Mạnh Phiên giống như thật tình, thật đáng thương, đau lòng-ing".

Phí Chuẩn ở nhà không ngủ được, tùy tiện xoát diễn đàn vườn trường, vừa tìm bài đăng của Triệu Thiên Minh thì không thấy, lại thấy được bài topic thật tình của Mạnh Phiên, thật đau đầu.

Nội dung có lẽ không phải thật, nhưng cảm xúc nhất định là thật sự.

Anh không biết tại sao Mạnh Phiên lại đột nhiên trở nên thế này, hôm nay sau khi ra khỏi nhà họ Tưởng, cậu tựa như được tái sinh, ánh mắt tràn đầy tốt đẹp và hi vọng, như thế nào buổi chiều sau khi gặp Triệu Thiên Minh lại thành ra như vậy?

Mặc kệ nói như thế nào, nhất định cùng Triệu Thiên Minh không thoát được có can hệ.

Phí Chuẩn liếc nhìn thời gian đã hơn mười giờ, không biết anh cả đã ngủ chưa.

Anh đứng dậy định đi xem một chút, mới vừa mở cửa, liền nghe được dưới lầu có động tĩnh, xuống lầu thì thấy không biết anh cả đi từ khi nào vừa từ cửa trở về, tay cầm một giỏ dâu tây đỏ tươi to bự.

"Anh cả." Phí Chuẩn gọi một tiếng, đi qua.

"Hửm? Còn chưa ngủ?"

Phí Thừa đáp lời, khuôn mặt lấm lét tặc tặc tuy rằng vẫn như cũ không có biểu tình gì, nhưng Phí Chuẩn chính là bằng mắt thường cũng có thể cảm thấy được anh cả đầy mặt ý cười, ôn nhu thật sự.

Đi theo anh cả vào bếp, Phí Chuẩn thấy anh cả lấy từ trong túi lấy ra một cuốn vở to bằng lòng bàn tay, mở ra, bên trong ghi chép dày đặc cái gì đó.

Sau đó Phí Thừa đặt cuốn vở sang một bên, bắt đầu xắt rau nấu ăn.

Phí Chuẩn:....

"Làm cho thầy Lãng?"

Phí Thừa gật đầu, động tác trên tay không ngừng, "Anh nhớ có lần em mang cho tiểu Phiên một hộp cháo gà, em ấy đã rất vui phải không?"

"Đúng..."

Nói về cái chuyện yêu đương này thì mọi người hình như cũng hay sao chép kinh nghiệm của người khác nhỉ ...

"Ngày mai em giúp anh mang tới đi."

Phí Thừa vừa nói vừa đi lấy hộp cơm, rửa trái cây sạch sẽ, rửa một ít dâu tây, dùng dao gọt hoa quả cắt đôi quả dâu tây, cho đầu dâu tây nhọn căng mọng vào hộp tiện lợi, sau đó đưa mắt nhìn sang em trai bên cạnh. Dem đồng mộng còn thừa lại của quả dâu tây cho đứa em.

"Ăn đi?"

Phí Chuẩn: ...

Trọng sắc kính đê a!

Anh nhậ lấy cắn hai miếng trong miệng, quả dâu này thực sự rất ngọt, còn ngọt hơn quả anh mua hôm qua.

Liếc nhìn những quả dâu tây trong giỏ, Phí Chuẩn nói: "Nhiều như vậy chắc thầy Lãng không thể ăn hết đâu nhỉ? Để dành cho em một ít đi, em cũng muốn cho Mạnh Phiên? Hôm nay tâm trạng em ấy không tốt."

Phí Thừa gật đầu, nhưng khi Phí Chuẩn đưa tay ra muốn lấy, anh như chợt nghĩ ra điều gì đó, đem cái giỏ chuyển qua bên kia, không cho Phí Chuẩn

lấy.

"Tiểu Phiên thích, ngày mai anh lại mua. Chú mày không thể cùng anh làm giống nhau, bằng không sẽ làm mất đi sự đặc biệt của anh."

Phí Chuẩn:.....

Cái mùi chua của tình yêu này hơi bị hun người rồi đây.

Phí Chuẩn không tránh luận với anh cả, đáng thương vô cùng cầm lấy một cái móng dâu tây khác, một bên ăn một bên nói: "Bây giờ cắt, ngày mai hết tươi thì sao?"

Phí Thừa cũng nghĩ vậy, tạm thời không cắt dâu tây nữa, làm việc khác trước.

Phí Chuẩn xem đến buồn cười, anh cả đúng là có óc yêu đương.

(恋爱脑-luỵên ái não: từ thông dụng trên internet, là một loại phương thức tư duy của tình yêu tối cao. Những người đặt tất cả sức lực và tâm trí của họ cho tình yêu và người yêu ngay khi họ yêu.)

Ở với anh cả một lúc, anh mới nhớ ra ý định của mình, đem việc hôm nay gặp được Triệu Thiên Minh cùng anh cả nói một chút.

"Anh giúp em tra Triệu gia kia một chút, em hoài nghi Mạnh Phiên có phải hay không cùng Triệu gia có chút quan hệ cũng nên."

Tỷ như, chính là Triệu gia năm đó bỏ vợ bỏ con, thương tổn Mạnh Đình cùng Mạnh Phiên, bằng không Phí Chuẩn nghĩ không thể có cái nguyên nhân gì khác có thể làm Mạnh Phiên trở nên khó chịu hơn cả chuyện của Tương gia.

"Hiểu rồi, ngày mai anh sẽ nói cho em, đi ngủ sớm một chút đi."

Phí Chuẩn đáp, thừa lúc anh cả không chú ý, nhánh chóng cầm một quả dâu tây còn nguyên, gặm trở về phòng.

Cùng lúc đó, Mạnh Phiên đang cùng Triệu Thiên Minh tán gẫu, Triệu Thiên Minh gửi đến một đồng bao lì xì, hẳn cực kỳ tự tin với hình tượng của chính mình, nhan sắc ông đã đạt đến đề tài yêu đương.

Mạnh Phiên: 【 Không yêu đương, chú tâm học tập. 】

Triệu Thiên Minh: 【 Đúng đúng đúng! Em đã nghe nói sự tích của anh, học tập tốt, còn thấy việc nghĩa hăng hái làm, em thích nhất Omega như vậy! Em học tập cũng khá tốt, chúng ta đây cùng nhau luận bàn học tập thế nào? 】

Mạnh Phiên: [Cậu thực sự nghĩ rằng tra A lừa gạt Omega nên bị đánh sao?]

Triệu Thiên Minh: [Không phải vậy thì sao! Luật pháp chính là bảo vệ Omega! Tra A biết luật mà còn phạm luật thì thật là khốn nạn đáng chết! Đừng hiểu lầm em nhé, tuy em đẹp trai như vậy nhưng em không bao giờ lừa gạt tình cảm của ai cả!]

Mạnh Phiên: 【 Vậy gia giáo nhà cậu thật tốt, tôi rất thích chơi cùng các đồng học có gia giáo tốt, có rảnh thì cùng nhau học tập. 】

Triệu Thiên Minh: [Vâng! Bây giờ em đang học này! Em học rất chăm chỉ luôn.]

Sau đó, Triệu Thiên Minh chụp một bức ảnh đọc sách vào ban đêm dưới ngọn đèn bàn gửi cho Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên: ...

Cậu thực sự không tính vạch trần hắn ta đâu, mặc dù cuốn sách có mở ra thật, nhưng bị ngược rồi.

Triệu Thiên Minh cũng nhìn thấy, lập tức phân minh: [Ày da, máy ảnh bị quay ngược, nhìn qua có lẽ có chút kỳ quái.]

Mạnh Phiên: ...

Mạnh Phiên: [Kỳ thi giữa kỳ sắp đến rồi, chúc cậu đạt được kết quả tốt.]

Cậu còn muốn hỏi Triệu Thiên Minh có phải bà của hắn ta tên là Trịnh Phương không, cũng muốn hỏi xem liệu bố cậu ta có tham gia cuộc họp phụ huynh hay không. Nhưng họ vừa mới thêm bạn bè, hỏi cái này có chút quá kỳ quái, quá đường đột, cậu không thể gấp gáp như vậy.

Sau khi tùy tiện chuyện phiếm một lúc, Mạnh Phiên thấy cậu ta nếu không nói một số vấn đề vớ vẩn thì cũng là tự như khoe cơ bắp của mình gì đó, cảm thấy có chút nhàm chán, mắt thấy đã 11 giờ, lười trả lời, liền nói ngủ ngon, rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau Phí Chuẩn đến trường, ngồi vào chỗ một lúc lâu vẫn không thấy Mạnh Phiên bước vào lớp, rất kỳ quái, lại có chút lo lắng cho cậu.

Anh đứng dậy muốn tìm người trong kí túc xá, quay lại thì vô tình nhìn thấy chiếc ghế trống quen thuộc bị bỏ quên ở phía sau lớp học, Mạnh Phiên đang ngồi đó, vùi đầu không biết đang làm gì.

Phí Chuẩn:.....

Đây là làm sao? Sao lại chạy ra đằng sau ngòi?

"Sao em lại ngồi chỗ này?"

Nghe được thanh âm, Mạnh Phiên một trận chột dạ, cuống quýt đem điện thoại giấu vào trong quần áo, ngẩng đầu thấy là Phí Chuẩn, một bên nhẹ nhàng thở ra, một bên lại rất khẩn trương.

"À, mấy ngày nữa sẽ thi giữa kỳ. Em ngồi đây chạy nước rút."

Phí Chuẩn không bỏ lỡ liếc thấy giao diện trò chuyện QQ sáng lên. Mạnh Phiên thật đúng là vội vậy à, mới sáng sớm, thế mà đã cùng ai trò chuyện?

Còn chốt dạ thành như vậy.

"Nhắn tin với ai vậy?"

"Không... không có." Giữ chặt quần áo không để điện thoại rơi ra, đôi mắt Mạnh Phiên nhìn loạn cả lên.

Phí Chuẩn: ...

Cảm thấy cả một bụng chua, lại có chút tức giận, Phí Chuẩn hận không thể đưa tay ra vờ rối mái tóc chưa được chải mượt của Mạnh Phiên một lần nữa.

Đưa tay lên, nhưng theo bản năng không dùng lực, ngón tay mảnh khảnh luồn qua mái tóc mềm mại dù chỉ vài cái.

"Tiểu học đệ cô mị lực như vậy? Đừng nặng bên này nhẹ bên kia, sao không nhắn tin với anh."

Nói xong, Phí Chuẩn quay người trở lại chỗ ngồi của mình, giống như giận dữ, cũng lấy điện thoại di động ra chọc vào đại hào của Mạnh Phiên.

Phí Chuẩn: [Em thực sự không có gì để nói với anh?]

Ba phút, vẫn không có đáp lại.

Mạnh Phiên còn đang ứng phó Triệu Thiên Minh. Cậu ta rất giỏi trò chuyện. Mới sáng sớm đã gửi cho cậu vô số tin nhắn. Mạnh Phiên chọn những thông tin hữu ích mới trả lời, muốn kéo quan hệ thân quen một chút. Tốt nhất trong hôm nay có thể nói bóng nói gió đào ra được đáp án cậu muốn.

Khi thoát khỏi giao diện trò chuyện với Triệu Thiên Minh, nhìn đến tin nhắn của Phí Chuẩn, Mạnh Phiên trong lòng không rõ ngọn nguồn, liền lộp bộp một chút.

Thật ra chỉ có ba phút, nhưng cậu lại có ảo giác như đã để Phí Chuẩn đợi ba ngày ba đêm, rất chi là xấu hổ, trong lòng có chút hoảng hốt kỳ quái.

Mạnh Phiên: [Anh đang nói gì vậy? Đọc sớm, không nghịch điện thoại, đi đọc sách nhanh đi, chạy nước rút cho kỳ thi giữa kỳ!]

Giây sau Phí Chuẩn đã trả lời: [Còn em thì sao? Vẫn đang chơi?]

Mạnh Phiên: [Em không chơi nữa, em cũng đọc sách, em muốn đứng nhất.]

Phí Chuẩn nghĩ nghĩ, không nói gì nữa, cắt di động.

Sau khi lớp học đọc buổi sáng được nghỉ, Phí Chuẩn lần đầu tiên tự đi gửi bữa trưa cho Lăng Di cùng một mảnh giấy nhỏ màu hồng.

[Phí Thừa: Người yêu thương em vĩnh viễn sẽ đem dầu dâu tây nhơn đều cho em, ăn nhiều một chút.]

Lăng Di:.....

Nói thế nào nhỉ, cùng Phí Thừa yêu đương, rất thú vị, đặc biệt là khi trêu chọc anh ấy trực tiếp, chỉ bằng một tờ giấy ngọt ngào của anh đã có thể khiến da đầu anh tê dại vì xấu hổ.

Mở hộp trái cây ra, bên trong có dày đặc những quả dâu tây tí hon ...

"Ồm, anh trai em, cũng thật độc nhất vô nhị, dám hỏi phần mông còn lại mấy trái dâu dâu?"

Phí Chuẩn cũng dở khóc dở cười, "Anh cả mang đến công ty ăn....."

Lăng Di nghĩ nghĩ đến hình ảnh kia, lại nhìn không được cười lên tiếng.

Trở lại phòng học, Mạnh Phiên vẫn đang say sưa trò chuyện ở góc lớp, tiến độ rất nhanh, cậu đã xác định được bà nội của Triệu Thiên Minh chính là Triệu Phương, cho nên cậu liền kết luận Triệu Côn Luân này chính là Triệu Côn Luân năm đó.

Phí Chuẩn nhìn về phía xa, cảm thấy có chút tức giận. Anh nhìn ra được, Mạnh Phiên cùng Triệu Thiên Minh nói chuyện phiếm không hề ái muội, bởi vì trong mắt cậu ấy chỉ có lạnh nhạt, không hề nhiệt tình.

Vì vậy, Phí Chuẩn lại càng tức giận hơn, anh tức giận bởi vì Mạnh Phiên không có bất luận nghĩa vụ phải nói chuyện gì với anh, nhưng cậu ấy nói chuyện với tình địch của mình, anh thậm chí còn không có quyền ghen. Anh không biết mình nên làm gì. Bước tới cắt đứt việc Mạnh Phiên đang làm sao.

Anh không hiểu, cũng không thể giúp được gì, vì vậy dù có cái kính, anh cũng không thể làm phiền cậu.

Vào buổi trưa, Phí Chuẩn mang cơm trưa đến bàn của Mạnh Phiên, lúc này Mạnh Phiên đã ngừng trò chuyện, không ngừng xoát dề.

Phí Chuẩn giận đến bật cười, thời điểm đi học vẫn luôn nói chuyện phiếm, tan học lại vui đùa đi học bù lại quãng thời gian đã phí mất kia.

Nghe nói đồ ăn của một tháng sau kỳ thi hàng tháng đều do Phí Chuẩn bao, Mạnh Phiên đã quen, sau khi cảm ơn xong, một lát sau cũng không mở ra, mà tiếp tục nghiên cứu câu hỏi.

Phí Chuẩn đứng sang một bên nói, "Em vẫn muốn đứng nhất lớp?"

Mạnh Phiên sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh: "Muốn."

"Vậy sao trong lớp em cứ luôn nghịch điện thoại? Em rốt cuộc làm sao thế? Không nói cho anh biết được sao? Anh cùng giúp em giải quyết, không phải sẽ nhàn hơn à?"

Mạnh Phiên cúi đầu, nhàn nhạt nói: "Em không cần anh giúp."

Phí Chuẩn đứng hình ngay lập tức.

Anh quen Mạnh Phiên đã lâu, cùng nhau trải qua những chuyện lớn chuyện

nhỏ, giúp đỡ nhau rất nhiều. Anh luôn cho rằng mình đang dần đi vào trái tim của Mạnh Phiên. Trong lòng Mạnh Phiên có rất nhiều lời, đều nguyện ý cùng anh nói, cũng chỉ nguyện ý cùng anh nói.

Thình lình nghe thấy câu "Em không cần anh giúp.", Phí Chuẩn cảm thấy mình như bị dội một gáo nước lạnh, cả người lạnh toát.

Anh đứng nơi đó hồi lâu, không chờ đến câu nói thứ hai của Mạnh Phiên, thở dài một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Bút xoát đề của Mạnh Phiên cũng ngừng, nhìn bóng lưng cô đơn của Phí Chuẩn, trong lòng có chút bực bội, cúi đầu ghé vào trên bàn làm bài, làm xong đề này, cậu từ trong hộc bàn lấy ra một tờ giấy A4 trắng.

Ủy khuất có thể giúp, hận ý thì giúp thế nào?

Mạnh Phiên vẫn chưa quyết định mình sẽ đi bước gì, cậu không muốn để Phí Chuẩn biết một chút nào. Nếu cậu muốn móc tuyến tể của Triệu Côn Luân ra, làm sao cậu có thể để cho Phí Chuẩn giúp mình chứ?

Trong lúc suy nghĩ, Mạnh Phiên lấy ra một cây bút ngòi đen dày, từng nét như dao khắc trên tờ giấy A4, cậu liệt kê tất cả những tội ác mà Triệu Côn Luân đã gây ra trong quá khứ, lấy một cây bút màu đỏ như máu viết xuống bốn chữ "Không xứng làm người".

Sự tình táo của cậu vẫn còn đó, cậu không muốn hủy hoại tương lai tươi sáng của mình vì tên cặn bã này, nhưng những tội ác này chắc chắn sẽ bị tất cả những người ở Thành Dương đến họp phụ huynh vào ngày họp phụ huynh nhìn thấy.

Về việc liệu sau khi nhìn thấy Triệu Côn Luân, cậu có thể làm ra hành động gì thái quá hay không, bản thân cậu cũng không thể đảm bảo.

Sau ngày hôm đó, Phí Chuẩn không bao giờ quay lại tìm Mạnh Phiên nữa, chỉ có giữa trưa và buổi tối đem đồ ăn cho cậu.

Mạnh Phôi trò chuyện với Triệu Thiên Minh mỗi ngày. Triệu Thiên Minh cùng cậu huyền thuyên. Cậu luôn cố tình đặt bẫy trong cuộc trò chuyện để lấy một số thông tin từ Triệu Thiên Minh, bao gồm cả thời gian hợp phù huyền, khi nào Triệu Thiên Minh sẽ đến.

Triệu Thiên Minh rất là hay nói, mới chỉ hàn huyên mấy ngày, mỗi khi nhắc tới Triệu Côn Luân, hẳn thường xuyên sẽ cùng Mạnh Phôi phân tào cha hẳn ngu ngốc như thế nào, tự như khi còn nhỏ mặc kệ hẳn học tập tốt, hay khi trưởng thành học tập không tốt đều muốn lấy gậy đánh hẳn, tự như không có nhân tính, thân nhi tử còn chưa có thành niên, đã định cho hẳn liên hôn thương nghiệp, đối tượng là một Omega lớn hơn hẳn tận 5,6 tuổi.

Mỗi lần Mạnh Phôi nhìn thấy chủ đề về Triệu Côn Luân, trong lòng đều sẽ trở nên thập phần âm u, nhưng mỗi lần cậu nhìn thấy bữa ăn mà Phí Chuẩn đưa tới, lại như có thần lực, phảng phất có ánh sáng ấm áp chiếu tới, xua đi phần nào những ý nghĩ âm u đen tối của cậu.

Sự trả thù của cậu đối với Triệu Côn Luân dần dần lắng xuống khi cậu ăn cơm của Phí Chuẩn.

Chỉ là ngẫu nhiên trong một phút hoảng hốt, Mạnh Phôi mới nhận ra rằng cậu và Phí Chuẩn dường như đã chiến tranh lạnh vài ngày.

Vào ngày thi giữa kỳ, Mạnh Phôi gác lại mọi chuyện trả thù, chỉ muốn tập trung cho kỳ thi, cậu vẫn muốn dành hạng nhất. Hai ngày này cậu chỉ có thể lợi dụng thời gian sau khi học xong soát đề, nói không chừng lần này thi cử sẽ thua Phí Chuẩn mất.

Buổi trưa trở lại phòng học, Mạnh Phôi không cảm điện thoại di động, sợ Triệu Thiên Minh tán gẫu không dứt.

"Tiểu Mạnh Phôi, anh cho em cơm gà hầm nấm anh mang theo này, ăn hợp không? Nếu không hợp thì nói anh đưa em ra ngoài ăn nhé?" Triệu Trì cười hi hi đi tới, đem cơm gà hầm nấm đặt trên bàn Mạnh Phôi.

Mạnh Phôi tức khắc liền sững sốt, người mỗi ngày đem đồ ăn cho cậu bỗng

nhiên thay đổi, cậu liền nhận ra có điểm không thích hợp.

"Phee Chuẩn đâu?" Hôm nay là kỳ thi, quá gấp gáp nên Mạnh Phiên không để ý, giờ nhìn lại, có vẻ như cả buổi sáng nay cậu đều không gặp Phee Chuẩn.

Tuy rằng bọn họ chiến tranh lạnh, nhưng trong đáy mắt cậu vẫn thường xuyên nhìn thấy bóng dáng Phee Chuẩn, hôm nay không thấy!

Thiệu Trì nghe vậy, mở miệng kinh ngạc; "À! Không thể nào chứ Tiểu Mạnh Phiên, em không biết à? Phee Chuẩn hôm nay không đi học, ảnh tối hôm qua đột nhiên tới kỳ miễn cảm, đang ở trong nhà khó chịu kia kia, không thể đến tham gia kỳ thi, nên xin nghỉ mấy ngày."

"Kỳ miễn cảm?" Mạnh Phiên trong lòng khiếp sợ, theo bản năng nói thào ra tiếng.

Hiện tại cậu đã quen thuộc với sinh lý của Omega, nhưng lại không biết gì về Alpha. Cậu chỉ biết rằng tương tự như cơn nóng của Omega, lâu lâu Alpha cũng sẽ có giai đoạn miễn cảm, trong giai đoạn này Alpha sẽ bồn chồn bất an, dễ bị ảnh hưởng bởi Omega, đối với đồng loại Alpha càng thêm bài xích, nhạy cảm với mọi thứ xung quanh, giống như khó chịu với tất cả mọi thứ.

"Ừ! Em không biết sao? Hai người cãi nhau thật đấy à? Ài da, hai người ở bên nhau, luôn có những va vấp gặp gờn, đừng chiến tranh lạnh nữa! Chuẩn ca thật đáng thương a, ảnh đều khó chịu đến điên rồi, mà vẫn còn nhớ gọi điện thoại nhắc nhở ảnh chuẩn bị cơm trưa cho em đấy."

Mạnh Phiên cảm thấy trong lòng như bị nhéo một cái, có chút đau, có chút thương tâm.

"Rất khó chịu sao? Alpha mấy anh làm thế nào để vượt qua kỳ miễn cảm thế?" Omega bị cắn ít nhất cũng cảm thấy tốt hơn, Alpha thì như thế nào?

Thiệu Trì bĩu môi, "Hừ, đám A độc thân như bọn anh đương nhiên là khó có thể cưỡng cầu. Ở trong phòng năm ngày bảy ngày, tự nhiên sẽ tốt thôi. Còn Alpha có bạn lữ í hả, khó chịu thế nào thì miễn phải bàn nhé, nhưng nếu có

thể ôm ôm âu yếm Omega nhỏ một cái, hay còn có thể cắn một ngụm phóng thích chút tin tức tổ xao động, vậy sẽ càng thoải mái, đáng tiếc, anh chưa có trải nghiệm qua....."

Nói còn chưa dứt lời, Mạnh Phiên trước mặt đã vòng qua hẳn, nháy ra khỏi phòng học.

Thiệu Trì chỉ chỉ vào cơm gà hầm nằm trên bàn, há miệng rồi lại ngậm lại.

Mẹ nó, món cơm gà hầm nằm hôm nay có phải có thêm chanh không, sao chưa lè thề.

Khi Mạnh Phiên đến biệt thự của Phí gia, biệt thự trống rỗng không có ai, nơi nơi tràn ngập mùi sô cô la thơm lạn.

Phí Chuẩn không chịu cho người khác biết hương vị tin tức tổ của mình, khẳng định đã đem bảo mẫu và tài xế điều đi rồi?

Phí đại ca dường như cũng không có ở nhà, Mạnh Phiên gõ gõ cửa, không ai trả lời, trong lòng hoang mang rối loạn.

Cậu không hiểu Alpha trong kỳ mãn cảm có phải đều chỉ cần đóng cửa ở nhà, lăn qua lăn lại trong yên lặng vài ngày như thế liền có thể ổn định lại hay không, nhưng mà trong nhà một bóng người đều không có, chỉ có mình Phí Chuẩn đang xao động bất an, cậu cảm thấy rất không yên tâm.

Đi đến trong sân, ngửa đầu nhìn nhìn, tìm được vị trí phòng Phí Chuẩn.

Phòng của Phí Chuẩn nằm trên tầng hai, có ban công rộng làm thành một khu vườn nhỏ trên tầng 2. Trèo lên đường ống từ cửa sổ tầng một bên cạnh là có thể rẽ vào được ban công kia.

Mạnh Phiên lên kế hoạch một phen rồi cẩn thận bước lên bệ cửa sổ thực hiện nó.

Cậu chợt nhớ về lần đầu tiên cậu và Phí Chuẩn vượt qua bức tường của

trường, cậu đã giả vờ yếu đuối và cố tình ngã. Kỳ thật, cậu có thể leo tường rất tốt đấy.

Mạnh Phiên dịch đến mép ban công trên tầng hai, cánh tay dùng sức một chút, lưu loát mà nhảy vào.

Cửa kéo ra ban công không khóa, Mạnh Phiên lặng lẽ đi vào, nhưng không thấy Phí Chuẩn trong phòng, ngay cả chần bông trên giường cũng nằm gọn gàng không có dấu vết từng ngủ qua.

Không có ở nhà?

Không có khả năng, lầu hai rõ ràng có mùi sô cô la rất nồng đậm.

Mạnh Phiên nhắm mắt lại, ngửi mùi thơm, theo mùi vị đi tới, mở cửa, gian phòng cách vách giống như xưởng làm sô cô la, rõ ràng vốn là mùi sô cô la vừa ngọt vừa lạnh vừa đắng, nhưng bây giờ lại lạnh toát, khó có thể khiến người ta cảm thấy ngọt ngào.

"Khụ khụ khụ....." Trong cổ họng Mạnh Phiên quá ngọt, nhẹn không được khụ một tiếng.

"Ai ?!" Một giọng nói lảnh đạm từ trong phòng vang lên, trong phút chốc, tin tức trở nên đậm đặc hơn, như muốn đẩy lùi kẻ thù xâm lược.

Mạnh Phiên một bên cảm thấy may vì mình đã tiêm thuốc ức chế rồi mới tiến vào, cũng lười gõ cửa, dù sao cũng bị nghe thấy rồi, trực tiếp mở cửa đi vào.

"Em."

Cậu bước vào rất nhanh, Phí Chuẩn chưa kịp phản ứng.

Vì thế, Mạnh Phiên liền thấy, Phí Chuẩn nằm ở trên cái giường ngày thường cậu hay nằm, dùng cái chần ngày thường cậu hay đắp, đem chính mình bọc đến gắt gao.

Hơn thế nữa, có một vài bộ quần áo mà Phí Chuẩn cho cậu mượn trước đây để mặc cũng ở trên giường, cũng như khăn tắm của cậu, bộ đồ ngủ của cậu, đều gặt gao mà bọc chung quanh Phí Chuẩn.

Mạnh Phien:.....

Phí Chuẩn:.....

Chỉ cần ta không nói lời nào, người xấu hổ chính là đối phương.

Phí Chuẩn trăm triệu lần không nghĩ tới. Mạnh Phien-người cực kỳ để ý đến hạng nhất kỳ thi giữa kỳ hôm nay, lại đột nhiên xuất hiện ở đây! Dem tất cả bộ dáng của anh nhìn thấy hết trơn!

Mạnh Phien cũng không nghĩ tới, cậu cho rằng chỉ có mình thời điểm không thoải mái mới thích bọc quần áo của Phí Chuẩn, nguyên lai Alpha trong kỳ miễn cảm cũng như vậy sao?

"Phốc."

Mạnh Phien cảm thấy rất đáng yêu, không nhìn xuống, cười lên tiếng.

Phí Chuẩn:.....

Kỳ miễn cảm vốn đã miễn cảm, dễ kích động, Phí Chuẩn giờ phút này đã chết trong lòng nhiều it, nghe cậu cười, càng thêm khó chịu, hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống.

"Em tới làm gì?" Nhìn không được ác ngữ tương gia.

(恶语相向-Ác ngữ tương gia: Thêm ngôn ngữ ác ý cho người khác.)

Anh không quên rằng họ đang chiến tranh lạnh, Mạnh Phien đã phớt lờ anh suốt mấy ngày, khi mỗi ngày anh đem đồ ăn tới, cũng chỉ nhận được một câu "cảm ơn", thậm chí không một lời nào thêm.

À, anh nào có số được với tên tiểu học đệ kia đâu.

Phí Chuẩn trong lòng tức giận, anh cả đã nói, sau khi điều tra về nhà họ Triệu, anh không tìm thấy bất kỳ sự liên hệ nào giữa nhà họ Triệu và Mạnh Phiên. Còn nói sẽ kiểm tra thật kỹ một lần nữa rồi báo cho anh biết sau.

Nhưng Phí Chuẩn rất nhạy cảm, không thể không vắt óc suy nghĩ xem Mạnh Phiên coi trọng Triệu Thiên Minh hay không.

"Làm gì thế, tiểu Alpha keo kiệt bủn xỉn, anh không thoải mái còn không cho em đến xem anh à? Em là tới giúp anh."

"Tôi không cần em giúp." Phí Chuẩn lạnh lùng nói, trả lại cho cậu những gì đã nói ngày hôm đó.

Mạnh Phiên chột dạ, tự biết đuối lý, không cùng anh thảo luận về sự việc ngày hôm đó nữa.

Thấy Phí Chuẩn giãy giụa từ trên giường ngồi dậy, Mạnh Phiên đi qua, cởi giày lên giường, thập phần nhiệt tình mà nhào tới, ôm lấy Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn cái kính đang muốn nhào ùm lên, cả người liền ngấn ra, cho dù là đang ở kỳ mãn cảm, nhưng quy tắc của bản thân vẫn còn đó, không dám động.

"Em giúp anh, anh lúc trước cũng giúp em."

Phí Chuẩn nghe vậy, mày nhăn lại, "Như thế nào? Trả xong ân tình này, liền muốn cùng tôi cả đời không qua lại với nhau? Không ai nợ ai?"

Mạnh Phiên:.....

Chặc chặc chặc, Alpha trong kỳ mãn cảm thật sự rất dễ cái giận.

"Không có không có, nhưng chúng ta cũng có qua lại tới lui mà? Thời điểm em nóng lên là anh giúp em, hiện tại em giúp anh là điều hiển nhiên thôi, tới,

cần đi."

Mạnh Phiên đem cổ vớ qua.

Phí Chuẩn:.....

Nước miếng chảy ròng, nuốt vài cái, nhin xuống, đem Mạnh Phiên đẩy ra.

"Đừng nháo, em hiện tại thấy được rồi, tôi rất tốt, trở về thì đi, đừng chậm trễ."

"Anh tốt chỗ nào? Em chưa từng thấy anh đáng thương như vậy."

Vừa nói xong, mũi của Mạnh Phiên đột nhiên đau xót, không hiểu sao lại vô cùng đau lòng.

Mặc dù lúc đầu nhìn thấy Phí Chuẩn cơ ro trong đồng quần áo và chân bông của mình, cậu rất vui, nhưng bây giờ nghĩ lại, thật sự rất đáng thương, Alpha yếu ớt đang trong kỳ mãn cảm, không có ai bên cạnh, một mình cực kỳ tội nghiệp, cậu còn làm anh tức giận.

"Không đáng thương, Alpha kỳ mãn cảm đều như vậy, ngoan, trở về đi."

"Anh cần một ngụm xong em liền đi, nhanh lên."

Phí Chuẩn nhìn cái cổ duỗi lại đây, trông như bình tĩnh, nhưng tay chống trên giường lại đang gắt gao nắm thành quyền, làm ra vẻ tự chủ khiến Mạnh Phiên không thể tưởng tượng nổi.

Không Alpha nào có thể cưỡng lại sự cám dỗ muốn âu yếm Omega trong kỳ mãn cảm.

"Đừng ép anh, anh không muốn trở thành một Alpha không thể kiểm soát."

Mạnh Phiên bĩu môi, trợn trắng mắt: "Anh như thế nào lại cứ lải nhải lải nhải thế? Chỉ là cần một ngụm thì khó lắm à?"

Phí Chuẩn:.....

"Không biết lúc trước là ai sợ bị đánh đau, sợ ngứa. Anh cắn thêm một miếng, em không sợ bị ngứa à?"

Mạnh Phiên: ...

Cậu không nghĩ nhiều như vậy.

Cùng Phí Chuẩn đối diện, nhìn đôi mắt anh càng lúc càng đỏ, Mạnh Phiên biết anh đang kiểm chế điều gì, một bên đau lòng, một bên lại nhịn không được trợn trắng mắt.

"Lại nha lại nha, lại nha lại nha, anh không cắn đúng không? Anh không cắn thì em cắn."

Nói xong, Mạnh Phiên ôm lấy Phí Chuẩn, cắn một ngụm vào tuyến thể của anh mà gặm nhấm như trút giận!

"Hừ..."

Phí Chuẩn cảm thấy rằng mình sẽ bị nghiền nát bởi Mạnh Phiên!

Thời điểm chính cậu nóng lên khó chịu đã cắn anh, chà chà đến muốn chà chết anh luôn, hiện tại là anh đang trong kỳ mất cảm đây! Là anh không thoát mái đây! Có còn chút tình người nào hay không? Vẫn còn cắn anh?!

Vết cắn này kích thích Phí Chuẩn khó chịu đến mức dù anh cố lý trí cường đại đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi. Cúi đầu xuống cắn vào tuyến thể của Mạnh Phiên.

"Ồ..."

Đau quá.

Khoản khác tin tức tổ được thêm vào, chân của Mạnh Phiên mềm nhũn, toàn bộ dựa vào trên người Phí Chuẩn.

Có lẽ sẽ không bao giờ tìm thấy nổi một Omega nào khác giống như cậu, trước khi thì còn chạy khởi trường đem cổ đến cho Alpha cắn, phải không?

Chương 55: Cường hôn

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Có lẽ bởi vì đang trong kỳ mãn cảm, thời gian đánh dấu lần này phá lệ cực kỳ lâu, Mạnh Phiên cảm thấy hai chân hai tay mình mềm nhũn, toàn thân tê rần, giống như một con cừ non bị một con sói xám lớn xâu xa ngậm lấy cổ. Không còn đường nào giãy giụa cầu sinh.

Mà chính con cừ non nhỏ cậu lại tự mình chạy vào hang sói, con sói lớn xâu xa đáng ghét thế mà còn không biết tự kiềm chế một chút!

Mạnh Phiên không biết rằng Phí Chuẩn đã tận lực tự kiềm chế chính mình rồi.

Alpha trong giai đoạn mãn cảm quá nhạy cảm, không thể nhịn được trêu chọc của Omega mà muốn âu yếm em ấy, sở dĩ anh còn cố thể chạm rai rớt tin tức tổ vào, chính là sợ quá mức nóng vội liền mất đi lý trí.

Trong nháy mắt, Phí Chuẩn hận không thể trực tiếp đẩy Mạnh Phiên xuống, hoàn toàn đánh dấu!

Đúng vậy, sau khi được Omega nhỏ âu yếm trấn an, tạm thời đánh dấu đã có chút không thể thỏa mãn được Alpha trong thời kỳ đặc biệt.

Thật lâu sau, lâu đến mức Mạnh Phiên cảm thấy như cổ của chính mình sắp bị sai đến không động đậy nổi, Phí Chuẩn rốt cuộc mới buông lỏng cậu ra.

Trong lòng cậu đầy nghi vấn về kỳ mẫn cảm, xấu hổ lúng túng một lúc, nhưng nhìn thấy Phí Chuẩn nhắm hai mắt, tựa như trong phim võ hiệp bộ dáng ngồi xếp bằng vận khí, Mạnh Phiên đem những lời nào đó đều nuốt trở về bụng, duỗi tay sờ sờ cái trán đã đỏ đầy mồ hôi của Phí Chuẩn.

"Anh có ổn không?"

Chính thân thể người hỏi chuyện cũng đang không tốt lắm, mới vừa bị đánh dầu tạm thời xong, cả người mềm thán bần, nếu không phải vì không yên tâm Phí Chuẩn, Mạnh Phiên có lẽ đã trực tiếp ngã vào trong chăn nghỉ ngơi.

Phí Chuẩn hít sâu rất nhiều lần, đem xúc động muốn đánh dầu hoàn toàn Mạnh Phiên cố gắng khắc chế đè ép, sau đó mới mở bừng mắt, duỗi tay đỡ lấy Mạnh Phiên đang lung lay.

"Không có việc gì."

Sự không thoải mái trong mấy ngày qua, cả hai đều ngẫm hiểu, không ai trong số họ đề cập đến.

"Dưới lầu cửa sổ đều đã đóng chặt phải không, em vào bằng cách nào?"

Mạnh Phiên:.....

"Leo..... leo tường?"

Phí Chuẩn: ...

Tưởng tượng một chút cảnh Mạnh Phiên như thế nào leo lên. Sự xúc động sinh lý của Phí Chuẩn ngay lập tức bị tiêu tan bởi tâm lý sợ hãi. Anh vừa kinh hãi lại khó chịu, khuôn mặt bỗng chốc đen sì, ánh mắt cũng băng băng lảnh lảnh mà nhìn chằm chằm Mạnh Phiên.

Anh thật muốn hung hăng mắng Mạnh Phiên một trận, có biết leo tường nguy hiểm đến mức nào không? Vạn nhất...lỡ như có cái vạn nhất, té bị thương thì làm sao bây giờ? Nhưng anh cũng biết Mạnh Phiên hẳn là do lo

lặng chỗ mình, hung hăng mà mắng thì lại có vẻ có chút lòng lang dạ sói quá, kẻo còn làm Omega nhỏ bị tổn thương.

"Em! Em ..." Phí Chuẩn cau mày, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Mạnh Phiên chợt dạ, hơn nữa cơ thể thật sự rất mệt mỏi, mềm nhũn không thể giữ được nữa, lén lút liếc nhìn Phí Chuẩn một cái, đẩy tay anh đang đỡ lấy mình ra rồi lục đục lăn lên giường một vòng, quần chần lăn sang bên cạnh mép giường, vừa lúc nằm nghỉ ngơi một lát.

"Về sau sẽ không thế nữa, không có lần sau đâu mà." Ngoài miệng có lệ bảo đảm.

Phí Chuẩn:.....

Tức giận đến đau cả đầu.

Chính là bây giờ thì có thể làm được gì nữa đâu? Sau khi bình tĩnh lại, Phí Chuẩn phải thừa nhận rằng anh vẫn hưởng thụ hết thảy những gì Mạnh Phiên đã làm vì anh, này chính là tình yêu, anh có thể phân biệt được.

Sự thiên vị và ngọt ngào như vậy thậm chí có thể quét sạch cơn giận dữ của anh hai ngày nay ngay lập tức.

Sau một lúc, Phí Chuẩn lấy ra một chiếc chìa khóa trên bàn cạnh giường, đặt nó vào tay Mạnh Phiên.

"Sau này đừng làm những việc nguy hiểm như vậy, muốn đến thì quang minh chính đại mà đến."

Mạnh Phiên cũng chậm lại, nhìn chiếc chìa khóa trong tay, sắc mặt đỏ bừng, ngoài miệng lại nhin không khởi âm dương quái khí phản bác: "Nào có cái gì mà về sau, em cũng có rãnh đâu mà lần nào cũng tự đưa cổ tới?"

Nói thì nói như vậy, nhưng vẫn cầm lấy chiếc chìa khóa coi như bảo bối, nhét

vào trong túi.

Phí Chuẩn xem đến buồn cười, hừ nhẹ một tiếng, cũng không cùng cậu tranh cãi.

Đối với sự phụ thuộc giống như lần đánh dấu tạm thời trước, anh không tin rằng lần đánh dấu này xong, Mạnh Phiên sẽ ngừng nhớ anh, không tới bên cạnh mình?

"Làm nhớ em đang thì giữa kỳ còn phải đến gặp anh, anh so với đúng nhất còn quan trọng hơn sao?"

Nghe đến đây, Mạnh Phiên cả người ngẩn ra, đầu óc ong ong, cộ cộ bước ra khỏi giường.

"Bye nhé, em muốn đi thì giữa kỳ."

Phí Chuẩn: ...

Nhìn thời gian, bây giờ đã qua giờ ăn trưa, vẫn còn thời gian nghỉ trưa, buổi chiều mới có thể tiếp tục thì, bây giờ tới còn kịp.

"Đi đi, thời gian còn sớm, chú ý an toàn."

Mạnh Phiên đáp lại, bước đến cửa, quay lại nhìn anh, "Anh có muốn đăng ký thì ở nhà với giáo viên không? Em cảm thấy anh có tinh thần hơn nhiều rồi, hẳn là có thể thì."

Phí Chuẩn:.....

Giơ tay đầu hàng, "Em tha cho anh đi."

Mạnh Phiên ha ha ha cười, vẫy vẫy tay đi ra ngoài.

Phí Chuẩn nhìn cánh cửa đóng lại, đôi mắt đầy ôn nhu, lưỡi biếng ngả lưng xuống giường, gôm quần áo của Mạnh Phiên lại ôm lấy.

Vừa lúc kỳ miễn cảm đến, cũng vừa đúng dịp thi giữa kỳ.

Không tham gia kỳ thi, anh liền không có thành tích xếp hạng, đương nhiên sẽ xếp số 42, lại có thể cùng đứng nhất Mạnh Phiên ngồi cùng bàn, có cái gì không tốt.

Ngay sau khi bị đánh dấu tạm thời, vừa ra khỏi biệt thự Phí gia, Mạnh Phiên đã bắt đầu thấy nhớ Phí Chuẩn, tâm trạng rất là không xong.

Khi cậu ước vào trường, thậm chí trong nháy mắt còn nổi lên ý nghĩ "Không thi nữa, trở về ôm Phí Chuẩn đi".

Dù chỉ là chớp nhoáng nhưng Mạnh Phiên vẫn thấy thật đáng sợ! Có vẻ như lần đánh dấu tạm thời thứ hai thực sự sâu đậm hơn lần đánh dấu trước, sự ỷ lại sinh lý cũng mạnh hơn lần trước rất nhiều.

Thi thì vẫn phải thi, danh hiệu đứng nhất cậu vẫn nhất định phải đạt được.

Trở lại lớp học, các bạn học xoát đề thi xoát đề, ôn tập thi ôn tập, nghỉ trưa thi nghỉ trưa, đều đang chờ đợi buổi chiều thi. Mạnh Phiên lúc này đi vào, hấp dẫn phần lớn lực chú ý của mọi người.

Các bạn học trở mắt nhìn Mạnh Phiên chạy đến vị trí của Phí Chuẩn, vờ vét một hồi, cuối cùng ôm ra được một cái áo đồng phục học sinh của Phí Chuẩn bọc lên người, trở lại ghé ở cửa sau ngòai.

"Đậu, đây là cơm chó gì thế? Có phải không vậy?"

"Tớ nghe nói hôm nay Phí Chuẩn không đến thi, đang trong kỳ miễn cảm. Cậu nói xem Mạnh Phiên vừa làm thế là sao?"

"Wow, wow, kích thích!"

Thiệu Trì nghe đám bạn thảo luận, trong lòng cũng thật chua xót! Khi nào mình mới có một tình yêu ngọt ngào như thế đây?

Một bên chưa loét, một bên Thiệu Trì trộm chụp ảnh Mạnh Phiên đang bọc đồng phục, gửi cho Phí Chuẩn.

Thiệu Trì: **【 Anh đã làm gì Tiểu Mạnh Phiên thế? Em ấy thêm hương vị của anh đến điên rồi hả? 】**

Lúc này, Phí Chuẩn cũng đang thêm hương vị của Mạnh Phiên đến điên rồi luôn, vùi đầu vào lớp quần áo và chặn bông được Mạnh Phiên từng dùng, hít hà dữ dội. Sau khi nhận được tin nhắn của Thiệu Trì, trong lòng tự nhiên được cân bằng một cách kỳ lạ.

Phí Chuẩn: [Hai ngày tôi không có ở đây, xin giúp tôi chú ý một chút, hai ngày nay em ấy không ổn lắm.]

Thiệu Trì: [Gì không ổn cơ? Có tình địch? ! Mẹ kiếp, đùa nào!]

Thiệu Trì nghĩ đến hai chữ "tình địch", hai mắt phát hỏa, anh không chiêm được tiểu ngọt 0, nhất định phải bảo huynh đệ của mình trông chừng trước, nếu như bị một người không quen biết nào cướp mất, anh càng không cam lòng!

Phí Chuẩn chính mình cũng không nói ra được, đại ca bên kia tra tin tức nhưng lại không tra ra Triệu gia cùng Mạnh Phiên có quan hệ gì, cho nên Mạnh Phiên rốt cuộc là đang làm cái gì, anh càng không hiểu.

Phí Chuẩn: **【 Không phải tình địch, chính là cảm xúc không ổn lắm, cậu chú ý nhiều một chút, có tình huống gì thì nói cho tôi biết. 】**

Thiệu Trì: **【 Tuân lệnh! 】**

Trong bài kiểm tra buổi chiều, Mạnh Phiên bị tra tấn rất nặng nề, mùi trên quần áo của Phí Chuẩn nhanh chóng biến mất. Cậu một bên làm bài, một bên cứ canh cánh mãi, tâm ngứa khó nhịn, cảm thấy cứ thế này thì không được rồi.

Buổi tối trở về ký túc xá dọn dẹp tủ quần áo, đột nhiên nhìn thấy món quà lúc sinh nhật, Phí Chuẩn đã tặng cho cậu, Mạnh Phiên hai mắt sáng ngời, như người đi trên sa mạc thấy được nước suối vô cùng cao hứng.

Sợ bạn cùng phòng nhìn thấy, cậu liền lén lút đi vào phòng tắm, xịt một chút lên cổ tay, ngửi thử, cả người đều thoải mái.

Đột nhiên, cửa phòng tắm bị gõ.

Đào Hiền bên ngoài lo lắng hỏi: "Mạnh Phiên? Cậu không sao chứ? Là mùi tin tức tổ sao?"

Ai cũng đều biết, Thất Trung mọi người đều cho rằng chocolate là vị của Mạnh Phiên, cái mùi nước hoa này vừa tỏa ra, Đào Hiền cùng Tiền Thiên buộc lòng phải nghĩ theo hướng đó.

Kỳ thi giữa kỳ mới bắt đầu, vạn nhất thân thể không khỏe thì phiên toái rồi.

Mở cửa, Mạnh Phiên vẻ mặt xấu hổ, nói "Ừm..... Không có việc gì, chỉ là nước hoa mà thôi."

"Ồ, mùi này thơm quá."

"Đúng vậy, cửa thương hiệu nào thế, tôi cũng chưa từng ngửi qua."

Mạnh Phiên:.....

Cậu bỗng nhiên có một loại cảm giác ghen tuông không thể giải thích được, đang ục ục sôi sục từ tận đáy lòng.

Đây là tin tức tổ của Phí Chuẩn, bởi vì được chế thành nước hoa nên cơ bản đối con người không có ảnh hưởng gì, nhưng thế nào cũng vẫn là tin tức tổ của Phí Chuẩn, bị người khác ngửi thấy, còn bị người khác khen dễ ngửi, Mạnh Phiên cảm thấy dự vọng chiếm hữu của mình tràn ngập lên.

Đánh dấu tạm thời thật đáng sợ, trừ bỏ chúng ỷ lại, còn có dự vọng chiếm

hữu.

"Không biết thương hiệu gì, là lúc sinh nhật người khác tặng, tôi không hiểu mấy cái đó..."

Ngoài miệng nói lời khách sáo, tay lại chặt chẽ che lại chai nước hoa xem như bảo bối, nhét trở lại trong túi, giống như sợ bị người ta đoạt mất.

Đào Hiền:.....

Tiền Thiên:.....

Điện thoại đột nhiên rung lên, Mạnh Phiên liếc mắt nhìn, chính là Triệu Thiên Minh, vội cùng bọn họ nói muốn đi ra ngoài một chuyến, chạy nhanh ra cửa.

Lúc trước Triệu Thiên Minh có rủ cậu đi chơi nhưng cậu không đi, bây giờ Mạnh Phiên mới đáp ứng, cậu muốn đến trường trung học Thừa Dương do thám địa hình để mấy ngày nữa có thể ra tay.

Cậu vừa đi, Đào Hiền cùng Tiền Thiên hai mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng lấy điện thoại ra đăng bài.

【 Bác bỏ tin đồn: Mạnh Phiên hẳn là không thất tình, có một chai nước hoa vị chocolate được coi như bảo bối mà cất giấu, hẳn là đối tượng đưa. Có một điều phải nói, nó có mùi rất thơm, giống như vị tin tức tổ của Mạnh Phiên, khá khá ái ái. **】**

Phí Chuẩn xem bài: ...

Thật sơ ý.

Anh vẫn vẫn luôn đợi Mạnh Phiên đêm nay tới tìm mình, chứng ý lại của Mạnh Phiên, anh biết chứ. Nhưng hiện tại ước chừng cậu sẽ không tới, người được mùi nước hoa cũng đủ để cậu nhìn một hồi ...

Cho nên anh vì cái gì lại đi tặng chai nước hoa kia vậy?

Trong lúc Phí Chuẩn đang bực bội, Thiệu Trì đã gửi một tin nhắn đến, điện thoại rung lên như sắp cất cánh bay đi luôn.

Thiệu Trì: **【 Tình địch tình địch tình địch! 】**

Thiệu Trì: **【 Thật sự là tình địch! 】**

Thiệu Trì: **【 Em phải khẳng định kia chính là tình địch! 】**

Thiệu Trì: **【 Mạnh Phiên nghỉ học tối nay! Cùng lần cái tên học đệ giết lần trước, gọi là Triệu Thiên Minh gì đó! 】**

Thiệu Trì: **【 Mịa mịa mịa em một đường theo đuôi, bọn họ đi đến Thành Dương! 】**

Thiệu Trì: **【 A a a em sắp nổ tung luôn rồi! Thành Dương giờ này căn bản không có ai, bọn họ đi làm gì?! Lén hẹn hò! 】**

Thiệu Trì: **【 Chờ! Em tiến lên chia rẽ bọn họ ngay! 】**

Tay Phí Chuẩn bị điện thoại rung đến tê dại, trái tim anh cũng tê liệt luôn.

Đã trễ thế này, Mạnh Phiên rốt cuộc đang làm gì?

Sự bồn chồn trong giai đoạn miễn cảm vừa mới dịu xuống hôm nay, lại nổi lên, Phí Chuẩn bực bội, muốn đứng dậy đi đến Thành Dương xem tận mắt, nhưng thể chất của anh bây giờ lại không cho phép.

Tin tức tổ của anh vốn bá đạo, trên đường xao động một cái, ảnh hưởng đến người khác thì không thể được.

Đang bực mình, Thiệu Trì lại gửi tin nhắn khác.

Thiệu Trì: **【 Huynh đệ, em không hiểu, cái thằng Triệu Thiên Minh kia có phải bị ngốc hay không á? Nó mang Mạnh Phiên vào khu dạy học của Thành**

Dương, đi thăm từng lớp một? 】

Thiệu Trì: [Đây là kỹ năng tán O mới phát hành à?]

Thiệu Trì: 【 Í, em hiểu rồi, Thành Dương có tiền mà, nó đây là đang khoe giàu. 】

Thiệu Trì: 【 Nay đến tay cũng không đắt, cái gì cũng không làm, em cũng ngại xông lên ấy. 】

Phí Chuẩn:.....

Anh cũng không hiểu.

Duy nhất có thể xác nhận chính là, Mạnh Phiên cùng Triệu Thiên Minh không có làm gì, cậu ấy càng như là đang thăm dò địa hình.

Phí Chuẩn đột nhiên nhớ rằng vào ngày chơi ma sói, Mạnh Phiên còn cố ý hỏi Thành Dương khi nào hợp phụ huynh.

Hình như là, đã phát hiện ra điều gì đó...

Sau việc Mạnh Phiên cùng Tương gia đã trở nên bình thường, điều gì lại có thể làm cậu phát điên như vậy nữa, chỉ có thể là về chửa ruột của Mạnh Phiên, nhưng vì cái gì tin tức của anh cả lại là Triệu gia cùng Mạnh Phiên không có quan hệ?

Mạnh Phiên có thể hay không nhận sai người?

Thiệu Trì: 【 A..... Mạnh Phiên khóc.....】

Trái tim của Phí Chuẩn đột nhiên trở nên căng thẳng, anh từ trên giường ngồi dậy, vội vàng hỏi: [Sao vậy? Tại sao lại khóc?]

Thiệu Trì: [Em không biết, đột nhiên lại khóc, bây giờ đang ngồi xổm trên đất, phun nước hoa sô cô la lên người ...]

Thiệu Trì: 【 Đây là cái gì tinh tiết gì thế? Em thấy Triệu Thiên Minh cũng ngốc luôn rồi, chân tay luống cuống đồ mãi không xong, nó cũng sắp khóc đến nơi rồi kia. 】

Phí Chuẩn:.....

Vấn đề không lớn.

Phòng chường là thắm dò địa hình nghiêm túc quá, lâu không xịt nước hoa, lâu không ngửi thấy mùi tin tức tổ của anh. Chúng ý lại nổi lên, chảy nước mắt sinh lý. Phun nước hoa một hồi sẽ tốt hơn thôi.

Thiệu Trì: 【 A..... Lại hết khóc rồi.....】

Phí Chuẩn:.....

Thiệu Trì: 【 Chuẩn ca, em thật sự không hiểu nổi đây? Cưới vợ như này về, không mệt à? 】

Phí Chuẩn:.....

Một kẻ ngốc không có kinh nghiệm yêu đương, Phí Chuẩn không muốn tốn nhiều miệng lưỡi với cậu ta.

Tình hình hiện tại của Mạnh Phiên giống hệt như Phí Chuẩn phân tích, chính là đi tới đi lui bỗng nhiên không còn cảm giác an toàn, hoảng sợ một hồi, bỗng nhiên muốn khóc, may mà cậu có mang theo nước hoa, sau vài lần xịt thì cũng đã nguôi ngoai.

Triệu Thiên Minh bị dọa ngốc, "Anh, anh, anh... Đừng khóc, đừng khóc! Em làm sai cái gì bảo em sửa là được? Tòa nhà này khó coi sao? Vậy chúng ta đi xem cái khác?"

Mạnh Phiên: ...

"Không sao, cảm ơn cậu đã đưa tôi đi thăm Thừa Dương, Tôi về đây,"

"Được được được được! Em đưa anh về! Anh đừng khóc, em sợ lắm!"

(Ông này lúc đầu tưởng ghê lắm, ai ngờ :)))

Mạnh Phiên bị hấn nói cho đỡ khóc đỡ cười, rất là xấu hổ, cậu cũng không nghĩ tới chính mình trước mặt người khác lại mất mặt như thế.

Phí Chuẩn đợi cho đến khi Thiệu Trì nói rằng Mạnh Phiên đã trở về ký túc xá thì anh mới yên tâm.

Nhưng anh có chút nhịn không được, chai nước hoa đã nằm trong tay Mạnh Phiên. Mạnh Phiên còn đang chuyên tâm vào đại sự của cậu, phỏng chừng có thể vài ngày anh cũng sẽ không thấy được cậu, này sao được?

Ngày hôm sau, sau khi kỳ thi giữa kỳ kết thúc, buổi tối tiết tự học còn chưa hết, Thiệu Trì liền nhận được tin nhắn của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn: 【 Xem trạng thái tường nhà tôi, đem nội dung kia nói một chút, vô tình tiết lộ cho Mạnh Phiên, cảm ơn. 】

Thiệu Trì:.....

Mở tường nhà Phí Chuẩn ra, Thiệu Trì da đầu tê dại, cả người nổi đầy da gà, hình tượng Mãnh A của Chuẩn ca trong lòng hấn thóang chốc sụp đổ, Chuẩn ca từ khi nào trở nên sến súa như thế?

Trong status mới nhất, Phí Chuẩn chụp cảnh đêm ngoài cửa sổ, với dòng chữ: [Buổi tối trong kỳ mẫn cảm thực sự rất khó khăn, đau quá, thật là khó chịu, thật dày vò, ngủ không được, cả người không thoải mái, khi nào mới kết thúc đây, haizzzz.....】

A này, Thiệu Trì nghĩ thầm mình trong kỳ mẫn cảm còn chưa làm ra vẻ như thế đâu?

Mặc dù không thể nhìn dung được đầu óc anh đang nghĩ cái gì, nhưng khi tiếng chuông tan học vang lên, Thiệu Tri vẫn làm ra vẻ vô tình mà hoảng hốt đi bên cạnh Mạnh Phiên, theo cậu ra khỏi phòng học.

"Haizzz, thi giữa kỳ xong rồi, mà kỳ miễn cảm của Chuẩn ca còn chưa có tốt lên. Thật sự là đáng thương. Những dòng tâm tư kia, đọc xong cũng cảm thấy thật xót xa, ôi chao!"

Kết quả kỳ thi giữa kỳ được đưa ra rất nhanh, chỉ ba ngày sau, cuộc họp phụ huynh ở Thành Dương sẽ diễn ra, Mạnh Phiên đang định ra ngoài in màu một đồng áp phích mừng Triệu Côn Luân không xứng làm người.

Nghe vậy, ngốc một chút.

"Cái gì tâm tư?"

"Không có gì không có gì."

Phí Chuẩn nói muốn làm như vô tình tiết lộ cho Mạnh Phiên, nên Thiệu Tri đành cố ý che che giấu giấu.

Hắn càng là như vậy, Mạnh Phiên càng ruột gan cồn cào, lấy ra di động, liền lên mạng, click mở trang cá nhân của Phí Chuẩn.

Xem xong, vừa lo lắng, vừa đau lòng.

Nhìn thấy Mạnh Phiên bỗng nhiên sưng sờ tại chỗ, Thiệu Tri nhỏ giọng hỏi: "Em làm sao vậy?"

Mạnh Phiên cau mày, trong lòng do dự một chút, quyết định đêm nay tạm thời sẽ không đi in áp phích nữa.

"Không sao, em đi gặp anh ấy."

Sau đó, Mạnh Phiên liền bỏ chạy, để lại Thiệu Tri chết sững tại chỗ.

Thiệu Trì: ...

Ồi, hóa ra đây chính là yêu?

Đáng vẻ giả trân trong mắt hắn, ở trong mắt người khác lại chính là đau lòng cả tâm can kia!

Chỉ trách hắn có mắt như mù.

Khi Mạnh Phiên đến, đèn ở tầng một của biệt thự Phí gia đã tắt, mọi người đã nghỉ ngơi.

Đứng ở dưới lầu một hồi, nhìn căn phòng trên lầu không bật đèn, mà phòng khách cậu thường ở lại bật đèn, Mạnh Phiên vừa muốn cười lại vừa cảm thấy xót xa.

Nếu không thực sự khó chịu, tại sao Phí Chuẩn lại phải ngủ trong phòng của mình?

Không phải chỉ để người mùi vị mà cậu lưu lại sao.

Đáng thương giống như cậu vậy.

Cậu lấy chìa khóa mở cửa, vừa bước vào, đèn trong phòng khách đột nhiên bật sáng.

Phí Thừa đi xuống nhà để rót nước, nhìn thấy Mạnh Phiên tự mở cửa tiến vào, sững sốt một chút.

Mạnh Phiên cảm thấy xấu hổ, chột điếng người...

"Phí đại ca ... chào buổi tối ..."

Phí Thừa phản ứng lại, nỗ lực mỉm cười, "Tiểu Phiên đã về rồi à, mau đi nghỉ ngơi đi, anh bảo dì Ngô làm bữa ăn khuya cho hai đứa nhé."

Lời này nói ra giống như Mạnh Phiên đã gả tới Phí gia rồi vậy.

Mạnh Phiên lúng túng trả lời, giả vờ rằng mình cũng đang rất là tự nhiên, đi vào thay giày rồi đặng đặng bước lên lầu.

Phí Chuẩn còn đang ở trên giường chờ Mạnh Phiên, chờ đến lúc muốn chết muốn sống rồi thì Mạnh Phiên mới mở cửa bước vào, anh cảm thấy mình như sống lại.

Mạnh Phiên ngồi thấy một phòng đầy mùi tin tức tổ sô cô la, cũng cảm thấy chính mình như sống lại.

"Anh không sao chứ? So với ngày hôm qua đã tốt hơn chút nào chưa?" Thấy anh còn chưa ngủ, Mạnh Phiên bước tới, nhẹ giọng hỏi.

"Sao em lại ở đây?" Tâm cơ Phí Chuẩn biết rõ còn cố hỏi.

Mạnh Phiên đỏ mặt xoa xoa, "Em đọc được status của anh, lên đèn xem anh thế nào."

"Có vẻ như anh không sao, vậy thì em đi đây."

"Có chuyện!" Phí Chuẩn mới vừa ngồi dậy, lại hướng trên giường nằm xuống, "Ài da, đau, khó chịu."

Mạnh Phiên trợn trắng mắt, nhin không được cười khúc khích, ngồi ở trên giường rồi nhẹ nhàng nằm xuống, cùng Phí Chuẩn dựa chung một cái gối.

Bất kể anh ấy có khó chịu thật hay không, thế nào cũng được, dù sao thì cậu cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều khi bước vào đây, giờ có đuổi cậu thì cậu cũng không muốn đi.

"Anh đáng thương như vậy, thế em ở lại bên anh nhé."

Phí Chuẩn ngoài miệng hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lại là ôn nhu tràn đầy, duỗi tay sờ sờ khóe mắt Mạnh Phiên.

Omega nhỏ đáng thương, tối hôm qua còn vì nhớ anh mà phát khóc.

"Nếu như em cảm thấy có lỗi với anh, hai ngày nay liền ở nhà cùng tiểu Alpha đáng thương anh đi, được không?"

Ít nhất bằng cách này, anh vẫn có thể biết được một số động tĩnh của Mạnh Phiên, không đến mức Mạnh Phiên làm gì anh cũng không biết, không khởi lo lắng.

Mạnh Phiên thấy anh thực sự rất suy yếu, cũng không biết gen độc đoán có thể khiến giai đoạn miễn cảm trở nên khó khăn hơn hay không, liền không cụ tuyệt. Dù sao ban đêm đến tháp tùng anh cũng không ảnh hưởng gì đến hành động ban ngày của cậu.

Hai người đều tham luyến hương vị của đối phương, hai ngày này, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra cùng ngủ ở trên một cái giường, ai cũng không lấy việc này ra trêu ghẹo.

Năng lực tự chữa trị của Phí Chuẩn thực sự rất mạnh, nhưng anh có chút lòng tham, chính là thực thích bộ dáng Mạnh Phiên đau lòng vì mình, rõ ràng kỳ miễn cảm của anh chỉ cần 3, 4 ngày là có thể khôi phục lại, nhưng lần này lại luôn cố ý kéo dài.

Khoảng thời gian hạn phúc nhất mỗi ngày chính là khi Mạnh Phiên kết thúc tiết tự học buổi tối trở về bên cạnh anh.

Nhưng niềm vui cũng không thể liên tục kéo dài lâu.

Một ngày trước cuộc họp phụ huynh của trường trung học Thành Dương, khi Mạnh Phiên ăn xong bữa sáng ở nhà Phí Chuẩn chuẩn bị đi học, cậu vô tình nhìn thấy báo cáo điều tra của Phí Chuẩn về Triệu gia.

Cậu không tức giận với những gì Phí Chuẩn đang điều tra, nhưng báo cáo điều tra cho thấy rằng cậu không có bất cứ liên quan nào đến gia đình họ Triệu. Bởi vì sau khi Triệu gia vứt bỏ Mạnh Dĩn, vì cưới nữ nhi Khương gia

môn đăng hộ đối, đã vận dụng các mối quan hệ đem thông tin về Mạnh Dĩnh hết thảy hủy diệt, điều tra thông thường sẽ tra không ra.

Sau khi đọc xong, Mạnh Phiên liền hận không thể chặt Triệu Côn Luân và người mẹ cường thế Ngô Phương của ông ta ra chỗ chỗ ăn.

Đêm đó, Mạnh Phiên không đến nhà Phí Chuẩn, Phí Chuẩn nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Đặc biệt là buổi tối, khi Thiệu Tri gửi tới một tin nhắn, xem xong Phí Chuẩn sờn cả tóc gáy.

Thiệu Tri: **【 Chuẩn ca, em vừa rồi nhìn thấy Mạnh Phiên mua dao gọt hoa quả, ánh mắt em ấy không quá thích hợp..... anh có muốn đến xem em thế nào không? 】**

Phí Chuẩn kỳ thật đã vượt qua giai đoạn miễn cảm, nhìn thấy tin nhắn này, anh không quan tâm đến bất cứ thứ gì, nhanh chóng thay quần áo, đến ký túc xá của trường để tìm Mạnh Phiên, nhưng lại biết tin Mạnh Phiên đã không trở về ký túc xá.

Liên tưởng đến ngày mai cuộc họp phụ huynh của thành Dương, Mạnh Phiên lúc trước còn đi dò xét địa hình, trong báo cáo điều tra mới nhất anh cả mang về, xác thật phụ thân Triệu Thiên Minh - Triệu Côn Luân, chính là người chĩa ruột năm đó đã vứt bỏ Mạnh Phiên.....

Phí Chuẩn vội kêu Thiệu Tri hỏi thăm Triệu Thiên Minh ở Thành Dương học lớp nào, chính mình liền vội vàng chạy tới Thành Dương.

Trèo tường vào Thành Dương, biết được Triệu Thiên Minh học năm nhất lớp 8, vốn là học sinh cũ của Thành Dương, Phí Chuẩn thập phần thuận lợi mà đi tới năm nhất lớp 8.

Tòa nhà dạy học tối om, không có một chút ánh sáng. Năm nhất lớp 8 cũng vậy.

Nhưng khi Phí Chuẩn đứng bên ngoài cửa sổ, đối diện với ánh trăng, anh có thể thấy ai đó trong lớp đang cầm tập giấy, đặt lên từng bàn một.

Bật đèn pin điện thoại di động chiếu vào, người đó chắc chắn là Mạnh Phiên, không sai.

Mạnh Phiên làm áp phích bởi nhớ về những hành động xấu xa của Triệu Côn Luân đang rải đến từng chỗ ngồi. Bỗng nhiên có ánh sáng, sáng sốt một chút, ánh sáng chói lóa, cậu thấy không rõ người đến là ai, trong lòng hoảng hốt, mở cửa phòng học liền chạy.

Phí Chuẩn đang định kéo cửa sổ để bước vào thì giật mình, tay mắt lạnh lẽo mà chạy tới, túm lấy Mạnh Phiên đang hoảng loạn kéo vào lớp rồi ẩn vào tường.

"Đừng sợ, là anh."

Sợ đội tuần tra an ninh, Phí Chuẩn tắt đèn pin, chỉ nương theo ánh trăng bên ngoài phòng học, nhìn chằm chằm Mạnh Phiên, ánh mắt nghiêm nghị.

Anh đè nặng Mạnh Phiên, dán đến gần, có thể cảm giác được, trong túi cậu có một con dao gọt hoa quả.

Ngay lập tức, Phí Chuẩn vô cùng tức giận.

"Em muốn làm gì?"

Phải mất một thời gian dài, Mạnh Phiên mới chứng lại nhận ra người trước mặt là Phí Chuẩn.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, cậu lại cảm thấy một mặt âm u của chính mình tất cả đều đang bị bại lộ ở trước mặt Phí Chuẩn, làm cậu cực kỳ hổ thẹn, thẹn quá thành giận.

"Không cần anh quản."

"Lại không cần anh quản?" Phí Chuẩn thấp giọng hỏi, trong thanh âm rõ ràng đè nặng tức giận.

Mạnh Phiên biết rằng chính mình nói sai rồi, nhưng cậu chính là không muốn Phí Chuẩn liên quan việc này, đẩy Phí Chuẩn ra muốn đi.

Phí Chuẩn ánh mắt lạnh băng, duỗi tay ngăn lại, đem cậu túm trở về, tiếp tục gặt gao đè ở trên tường.

"Mạnh Phiên, nói cho anh biết, em muốn làm gì với con dao này? Em mới bao lớn? Muốn từ bỏ danh hiệu đúng nhất? Từ bỏ tương lai tươi sáng? Từ bỏ bà ngoại? Cả anh, em cũng không cần?"

Mỗi câu anh hỏi, lực giãy giữa của Mạnh Phiên lại yếu đi một ít.

Đến cuối cùng, cậu từ bỏ giãy giữa, cười nhạo một tiếng, "Làm gì thế, em cũng không giết người."

Thái độ hờ hững không sao cả của cậu làm cho thần kinh Phí chuẩn bị kích thích. "Em làm hẳn bị thương một chút, người phải chịu tội chính là em! Nếu anh không biết chuyện này, một học sinh như em, có thể đấu lại Triệu gia?"

"Đây là chuyện của em, anh đừng xen vào, em đều có chứng mực."

"Em có chứng mực cái gì? Thực sự nếu em có chứng mực, sao lại sợ hãi không muốn nói cho anh biết?"

Mạnh Phiên không nói lời nào, cậu không biết, chính cậu cũng không biết mình sẽ làm ra loại chuyện gì. Lý trí nói với cậu, không cần liên lụy đến tương lai của chính mình, nhưng tâm lý hận ý, cậu lại không chế không được.

"Ngaoan, để anh giúp em, chúng ta có một vạn phương pháp trả thù hẳn, em không cần xúc động như vậy."

Mạnh Phiên cúi đầu, Phí Chuẩn nói rất đúng, cậu chỉ là một học sinh, cậu thì có thể nghĩ đến cái loại thủ đoạn trả thù gì? Là cậu xúc động, nhưng cậu

không có biện pháp. Khả năng Phí Chuẩn xác thật có một vạn biện pháp kia, nhưng có thể làm được gì?

Đây vốn chỉ là hận ý của một mình cậu, không nên liên lụy đến người khác, Phí Chuẩn muốn giúp cậu, Phí Thừa há có thể khoanh tay đứng nhìn? Đến lúc đó có lẽ sẽ trở thành ân oán giữa nhà họ Phí và nhà họ Triệu.

"Không, không cần anh....."

Mấy chữ không cần anh quán còn chưa nói xong, Phí Chuẩn bỗng nhiên nhéo cằm cậu, bức bách cậu ngẩng đầu lên nhìn mình.

"Không cần anh quán? Em còn muốn nói thêm mấy lần nữa? Vậy em nói cho anh biết, tình huống như thế nào thì anh mới có thể quán?"

Vừa dứt lời, Mạnh Phiên chưa kịp trả lời, Phí Chuẩn đã hung ác hôn lên môi cậu một cách mãnh liệt.

Mạnh Phiên cả kinh, hai mắt cậu mở to ngay lập tức, vài tấm áp phích chưa rải xong trong tay cậu lả tả rơi xuống đất.

Nụ hôn của Phí Chuẩn rất dữ dội và bá đạo, một chút cũng không ôn nhu, hoàn toàn khác với thái độ thường ngày của anh đối với Mạnh Phiên, Mạnh Phiên có chút sợ hãi, quên luôn việc phẫn kháng.

Sau nụ hôn vội vàng, Phí Chuẩn khàn giọng nói, cười hỏi: "Còn bây giờ thì sao? Có tư cách quán chưa?"

Mạnh Phiên còn hơi hơi giương miệng, tim thỉnh thoảng đập rộn ràng, hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, cũng không tìm về được thanh âm để nói.

Cậu vừa muốn phát ra âm thanh, Phí Chuẩn lại đè lên, hung hăng hôn lấy.

Hôn xong, lại hỏi: "Hiện tại thì sao? Không được anh lại hôn em hai lần nữa?"

"Quan hệ thân mật như vậy, có thể quán không?"

Mạnh Phiên ngăn người một lúc lâu, cúi đầu xuống, bỗng nhiên ủy khuất nói, "Em không muốn liên lụy anh cùng Phí đại ca..... Việc này cùng các anh không quan hệ....."

"Em lại nói không có quan hệ một lần nữa thử xem?"

Phí Chuẩn lại nhéo cằm cậu, muốn hôn thêm, không cho cậu nói cái gì mà không quan hệ nữa.

Trên tay, lại bỗng nhiên có nước mắt xẹt qua.

Phí Chuẩn cảm thấy trái tim mình đột nhiên mất bình tĩnh, cúi người, ôm Mạnh Phiên vào lòng, nhỏ giọng dỗ dành, "Em quá coi thường anh. Chút việc này không cần đến đại ca ra tay. "

Trước cửa phòng học có treo một tấm áp phích, dưới ánh trăng, Phí Chuẩn có thể mơ hồ đọc được mấy câu, cười cười.

"Chỉ bằng cái này? Em đang ở thời đại nào thế? Phát ra mấy tấm áp phích như này, em cho rằng là có thể làm Triệu Côn Luân không chỗ dung thân?"

Mạnh Phiên sực sật, có điểm không phục hỏi, "Vậy anh có thể làm gì?"

"Ngốc, tìm truyền thông a."

"Chúng ta in vài tấm áp phích nhỏ rải khắp trường. Ngày mai anh sẽ tìm phương tiện truyền thông để Triệu Côn Luân xuất hiện trên TV."

Mạnh Phiên kinh ngạc.

Cậu là một người ít chơi điện thoại di động, ít xem TV, ít lướt Internet, cậu thực sự không dám nghĩ đến điều đó. Các phương tiện truyền thông là quá xa vời đối với cậu mà nói.

"Kìa....." Mạnh Phiên đem mặt chôn ở trên vai Phí Chuẩn, một bên lau nước

mắt, một bên thì thắm: "Kìa cứ coi như anh lợi hại."

Phí Chuẩn nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, ý tứ là nguyện ý để anh hỗ trợ.

Duỗi tay xoa xoa đầu cậu, Phí Chuẩn hỏi: "Em có thể nói thêm câu cùng anh không quan hệ nữa không."

Mạnh Phien:.....

"Cùng..... Cùng anh không....."

Lời còn chưa dứt, Phí Chuẩn bắt lấy thời cơ, đã đem người ấn đèn trên tường, hôn lấy.

Sau khi hôn xong, lại nói: "Không phải nói với em rồi sao? Em nói thêm câu không quan hệ nữa, anh liền lại hôn em một cái."

Mạnh Phien:.....

Phòng học tối om không thấy rõ, Mạnh Phien mặt đỏ bừng bừng, thực sự rất đỏ, ngoài miệng lại âm dương quái khí:

"Kìa..... Kìa cứ coi như anh lợi hại."

Phí Chuẩn:.....

Tác giả công: Đã tới chậm, bởi vì quá dài ưỡn ngực]

Editor: Đã tới chậm luôn vì đúng là dài muốn xỉu, hơn 20 trang word của tuil!
【 ỉu xỉu 】 Nhưng cuối cùng cũng hôn rồi! 【 tung bông 】

Chương 56: Dạy hư

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Nụ hôn đầu tiên tuổi niên thiếu chính là một tiếng trống làm tim thần ai cũng háng hái thêm.

Khi hai người bình tĩnh lại, trong lòng không khởi nổi lên nhiều ngỡ ngàng, khẩn trương,

Phí Chuẩn nhớ lại dư vị vừa rồi xúc động cường hôn, hầu kết trên dưới lẫn lộn một chút, ánh cúi đầu bắt gặp ánh mắt của Mạnh Phiên, lại muốn hôn cậu lần nữa, trong lòng thế nhưng thích thích thích thích, cố chút xấu hổ.

Mạnh Phiên cũng khẩn trương, tâm áp phích trong tay cậu đã sớm rơi sạch sẽ từ lâu, hai tay không biết đặt vào đâu, liền rũ tại bên người, nắm chặt quần của mình.

Cậu ngây ngốc mà nhìn Phí Chuẩn, mơ hồ cố thể nương ánh trắng nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Phí Chuẩn, cậu muốn tránh ánh, nhưng lại sợ mình sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Đợi trong chốc lát, không thấy động tĩnh của Phí Chuẩn, Mạnh Phiên mới chậm rãi tránh khởi tầm mắt ánh, ngồi xổm xuống, nhặt những tâm áp phích nhỏ rơi trên mặt đất lên, cũng thu lại một ít tâm tư kỳ kỳ quái quái.

Phí Chuẩn cúi đầu nhìn cậu, một bên ảo não chính mình sao không tiếp tục hôn, một bên lại khuyên chính mình nên bình tĩnh một chút, việc của Mạnh

Phiên còn chưa được giải quyết, bọn họ còn phải cùng đi rải áp phích nữa.

Ngồi xổm xuống giúp cậu, cùng nhau nhặt, cùng nhau đem đám áp phích còn thừa phát xong, giữa hai người không có bất kỳ đòi hỏi nào.

"Giữ lại một tờ, chúng ta ra ngoài in thêm." Phát xong, Phí Chuẩn nhẹ giọng nhắc nhở.

Mạnh Phiên lên tiếng, mới hậu tri hậu giác mà nhớ tới, Phí Chuẩn thật sự cùng cậu làm những việc này.

Một góc âm u trong đáy lòng cậu đêm nay, đã toàn bộ bị Phí Chuẩn thấy được.

Ra khỏi lớp tám, đi xuống lầu, chậm rãi bước trong khuôn viên Thành Dương, cơn gió lạnh đêm tháng 11 cuối cùng cũng thổi bay sự ái muội nóng nực trong phòng học vừa rồi.

Tâm tư nhộn nhạo ban đầu của Mạnh Phiên chìm xuống một chút, đi bên cạnh Phí chuẩn, có chút cơ quắp bất an.

Nhưng việc đã đến nước này, Mạnh Phiên cũng không nghĩ cứ làm ra vẻ như vậy nữa, đá đi một hòn đá nhỏ bên chân, cậu nỗ lực áp xuống nỗi lo sợ bất an trong lòng, nhỏ giọng nói: "Em là một người xấu xa bạo lực lắm phải không?"

Nghe vậy, Phí Chuẩn bỗng nhiên mỉm bực Mạnh Phiên vì cái gì gần nhất vẫn luôn trốn tránh anh, không cho anh biết những việc này.

"Đương nhiên không phải, trong cái đầu nhỏ của em đang suy nghĩ linh tinh cái gì vậy? Người xấu là Triệu Côn Luân, em không làm gì sai cả."

Mạnh Phiên trộm liếc nhìn anh một cái, sờ sờ dao gọt hoa quả trong túi, lầy ra nhìn.

"Em không phải người xấu, em không xúc động."

Phí Chuẩn hơi cau mày khi nhìn cậu nghịch dao gọt hoa quả, thực sự sợ cậu vô tình làm chính mình bị thương, vừa định nói gì đó thì Mạnh Phiên đột nhiên dừng lại, đem dao gọt hoa quả ngoan ngoãn nộp lên.

Phí Chuẩn vừa thấy, liền vui vẻ, nhẹ nhàng thở ra, cầm con dao qua.

"Em không phải người xấu, nhưng em có thù oán tất báo, lòng em có tội tằm cùng u ám, nếu ai chọc em một phen, em sẽ trả thù hần!"

Chúng quy Mạnh Phiên vẫn là xấu hổ không quá tự tại, cố ý khoa trương, âm dương quái khí, một bên đi trước, một bên lại nhìn không được nghiêng đầu trộm nhìn phản ứng của Phí Chuẩn.

"Người nào đó, về sau cũng chớ có chọc em, bằng không em khẳng định sẽ cho hần ném thứ năm đấm của mình."

Ngay từ đầu nghe như là tự nói tự nghe, suy nghĩ một chút, lại nhìn như là uy hiếp, lại nghe một chút nữa, Phí Chuẩn cảm thấy đó chính là đang tán tỉnh.

Cắt con dao gọt hoa quả đi, Phí Chuẩn nghiêng người, vòng tay qua ôm eo Mạnh Phiên, lại gần, thấp giọng cười hỏi: "Em là đang nói anh à? Ném thứ cái gì của em cơ?"

Mạnh Phiên sững sốt, cậu cũng chỉ là ngoài miệng nói vậy thôi, Phí Chuẩn lại bỗng nhiên tới đây đứng đần hỏi như vậy, làm cậu phát ngốc.

"Em chột dạ cái gì? Anh cũng không điểm danh gọi họ ai, sao em làm như đang dò số điểm danh thế?"

Phí Chuẩn xem cậu một bộ rõ ràng xấu hổ muốn chết, còn một hai phải làm dáng mạnh miệng, trong mắt anh đầy ý cười, trực tiếp cúi người về phía trước, không ngừng ngậm lấy cái miệng nhỏ này chụt chụt chụt không ngừng.

Mạnh Phiên: ...

Đùa giỡn hân hân một cái, Phí Chuẩn buông câu ra, cũng âm dương quái khí nói: "Anh chọc em, ném thử môi em vậy, không có vấn đề gì đâu nhỉ?"

Mạnh Phiên:.....

"Có vấn đề, lỗi tại anh có vấn đề, nghe làm rồi."

Phí Chuẩn mỉm cười, mặc kệ cậu thẹn quá thành giận.

Hai người trong lòng đều rõ ràng, quấy quá vài câu cũng không sao.

Khi đến bức tường ở cổng trường, Phí Chuẩn trước một bước lưu loát mà trèo qua, chuẩn bị ở một đầu khác tiếp ứng Mạnh Phiên một chút, Mạnh Phiên lại chậm chạp không ra.

"Như thế nào không ra? Giận thật à?"

Phí Chuẩn đi vòng quanh cổng, nhìn qua lan can sắt, thấy Mạnh Phiên vẫn đang đứng cách đó không xa.

Mạnh Phiên không hề tức giận, cậu chỉ là nhớ tới lần đầu tiên được Phí Chuẩn mang về nhà ngày đó, ở cổng trường trung học số 7, Phí Chuẩn đã trèo qua trước, cậu ở một đầu tường khác ra về nhu nhược, nhưng đã sớm bị Phí Chuẩn nhìn thấu, căn bản không mắc câu.

Cậu lưu loát lấy đà nhảy qua, bám trên đầu tường, xoay người ngồi trên đó nhìn xuống, hướng Phí Chuẩn phía dưới, cười hắc hắc.

"Em sợ lắm, không dám xuống đâu."

Lần này Phí Chuẩn không khoanh tay đứng nhìn với ánh mắt lạnh lùng như lần đầu gặp mặt nữa. Mặc dù anh biết rằng Mạnh Phiên là một tay vượt tường cừ khôi, cậu thậm chí còn có thể leo thẳng từ tầng một lên tầng hai ở nhà anh nữa mà.

Có lẽ là vì nguyện ý cùng cậu diễn trò, có lẽ là vì thật sự lo lắng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, Phí Chuẩn vội vàng chạy lại dưới bức tường, mở rộng vòng tay với cậu, ánh mắt kiên định lại ôn nhu.

"Xuống đi, anh đỡ em."

Ngồi dựa vào tường, Mạnh Phiên mỉm cười, đôi mắt đầy sao, sáng hơn cả những vì sao treo trên bầu trời đêm tối nay.

Cậu lao về phía trước không hề có chút bận tâm phòng bị, rồi hạ cánh vững vàng trong vòng tay của Phí Chuẩn.

Thật tốt, giờ khắc này, cậu đột nhiên cảm thấy trả thù Triệu Côn Luân tuyệt không phải là ưu tiên hàng đầu trong đời, không đáng để cậu đem tương lai tươi sáng của chính mình đặt cược vào đó.

Đôi diện Thành Dương có rất nhiều cửa hàng photo, còn có rất nhiều tiệm ăn vặt chưa có đóng cửa.

Hai người mua đồ ăn uống, thông thả nhàn nhã vừa âm dương quái khí nói chuyện phiếm, vừa đi in màu mấy tấm áp phích nhỏ dày cộp.

Trong lúc đang in, Thiệu Trì không yên lòng liền đánh một cuộc gọi video tới.

"Chuẩn ca, sao anh không nhắn tin trả lời em thế? Anh tìm được Tiểu Mạnh Phiên chưa? Em ấy mua dao gọt hoa quả làm gì vậy?"

Mạnh Phiên nghe vậy, sững sốt, xấu hổ, giống như bộ mặt hung tàn của chính mình, cũng bị Thiệu Trì thấy được?

Thấy cậu xấu hổ, Phí Chuẩn đưa điện thoại cho Mạnh Phiên, lấy trong túi ra một quả táo rồi rửa con dao gọt hoa quả trong bồn rửa mặt của chủ tiệm photo.

Trở lại cửa, bảo Mạnh Phiên đem màn ảnh nhắm ngay mình, anh cùng Thiệu

Tri chào hỏi.

"Mạnh Phiên đang ở với tôi. Con dao là để cắt trái cây."

Vừa nói, Phí Chuẩn vừa gọt táo, gọt rất đẹp, vỏ táo còn không bị đứt. Sau khi cắt xong, đưa quả táo cho Mạnh Phiên, Phí Chuẩn lấy di động về, đối với Thiệu Tri phát phát tay.

"Chính là mua để gọt táo, hiện tại quả táo cũng đã gọt xong, cậu cũng yên tâm đi."

Thiệu Tri:.....

Đm, ý là nói anh tọc mạch xen vào chuyện vui của người khác à? Hơn nữa đêm tự gọi cái video tới để xem người ta ăn cái?

Mắt tròn trảng, Thiệu Tri xì một tiếng khinh miệt, thô lỗ mà ngắt video.

Mạnh Phiên vừa gặm táo vừa không nhìn được cười, trái tim cậu cũng ngọt như trái táo này.

Ăn uống no say, hai người lại đến Thành Dương, vào tất cả các phòng học có thể vào được, những tấm áp phích nhỏ được phân phát đến mọi góc ngách của Thành Dương, còn thừa thì từ ban công rải trên mặt đất, chờ trò vui của ngày mai.

Hai người không nhần không chạm đùa giỡn, cũng phải gần mười hai giờ mới xong.

Ngày mai là thứ 7. Đã bàn tốt ngày mai cùng nhau hành động, Mạnh Phiên liền không từ chối ý định mời cậu về nhà của Phí Chuẩn.

Sau khi bắt taxi về nhà, đến cổng tiểu khu, cả hai lưng thững đi vào.

"Truyền thông có dễ liên hệ không? Có mất nhiều tiền hay không anh?"

"Để mà, chuyện này cứ giao cho anh, đừng suy nghĩ nhiều. Trong nhà thân thích nhiều, cũng có rất nhiều người trong ngành này, mỗi người khác có thể không hiệu quả. Anh khẳng định phải tìm tới một người lợi hại, để Triệu Côn Luân muốn gỡ tin tức, cũng không thể gỡ được. "

"Ồa, lợi hại như vậy," Lần này không phải âm dương quái khí, Mạnh Phiền tự đáy lòng cảm thấy rất lợi hại.

Phí Chuẩn mỉm cười, thấy cậu đã uống hết trà sữa, duỗi tay đem ly trà sữa cầm trong tay, sau đó đem tay chính mình vươn qua, dặt tay cậu.

Mạnh Phiền: ...

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, đồ mặt không cụ tuyệt, cũng không nói lời nào.

Rất mau đã đến cửa biệt thự của Phí Chuẩn, Mạnh Phiền mới nhỏ giọng hỏi: "Phí đại ca đêm nay có ở nhà không anh? Có thể bị ánh nhìn thấy không?"

Thật là xấu hổ.

Phí Chuẩn xoa bóp bàn tay cậu, "Yên tâm, giờ này anh cả khẳng định ngủ rồi."

Vừa dứt lời, hai người vừa bước vào cửa biệt thự Phí gia, liền nhìn thấy một chiếc ô tô đậu ở sân trước, đồ rất ngang tàng.

Bên cửa xe, còn truyền đến tiếng thở dốc cùng âm thanh hôn môi ba ba

Phí Chuẩn cả kinh, lời kéo Mạnh Phiền đi sang bên cạnh, tìm góc nào sáng sáng một chút, muốn nhìn xem là ai ở trước cổng lớn nhà bọn họ hơn nửa đêm rồi còn không biết xấu hổ, không phải là đi nhàm nhà chú.

Ánh trăng mờ lung, người thì không thấy rõ, lại nghe rõ được tiếng nói.

"Phí Thừa ... Đừng..... em trai anh đang ở nhà....."

"Yên tâm, giờ này Tiểu Chuẩn khẳng định ngủ rồi."

Phí Chuẩn:.....

Không thể trách anh không đoán được là anh cả, trong ấn tượng của anh, cả anh cả cùng lão sư, đều không nên là cái dạng này.....

Mạnh Phiên:.....

Hai huynh đệ nhà này, nhìn như không có hiểu nhau lắm thì phải.

Rồi giờ sao, lỡ không cẩn thận phá đám hiện trường yêu đương nồng nhiệt của người lớn thì làm sao bây giờ? Trốn hay không trốn?

Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên hai mặt nhìn nhau, nghĩ rằng tốt hơn là không nên xuất hiện vào lúc này.

Hai người cùng tay cùng chân, thật cẩn thận mà chuẩn bị rời khỏi hiện trường, lại bởi vì quá khẩn trương, ly trà sữa trong tay Phí Chuẩn không cẩn thận cọ vào cái gì đó, xạcch một tiếng, rớt trên mặt đất.

Ục ục, còn lăn lăn hai lần.

"Aii!" Phí Thừa quát lớn, thanh âm lảnh kỉnh.

Lăng Di đóng cổ áo sơ mi lại, bật đèn tập trung nhìn kỹ ...

Trước cửa biệt thự, hai đứa nhóc nhỏ đang nắm tay nhau cúi đầu xuống, như thể hai tên trộm.

Lăng Di nhìn chằm chằm một chút, theo bản năng híp mắt, thanh thanh giọng nói, "Không được yêu sớm, thầy thấy rồi nhé."

Nghe vậy, học sinh ngoan Mạnh Phiên liền hoảng hốt, theo bản năng muốn rút tay về, lại bị Phí Chuẩn gắt gao bắt lấy.

Phí Chuẩn xoa bóp tay cậu, để cậu yên tâm, xoay người, cười với Lăng Di, "Lão sư, thầy cũng bị bọn em thấy rồi, không bằng chúng ta làm bộ đêm nay ai cũng không thấy ai nha?"

Lăng Di:.....

Quay đầu trừng mắt nhìn Phí Thừa, liếc mắt một cái, "Sớm nói với anh, có em trai ở nhà không được dạy hư tiểu hài tử rồi, anh cố ý hả?"

Nói xong, bắt đắc dĩ lắc đầu, vào trong xe, khởi động liền bỏ đi.

Phí Thừa:.....

"Anh cái gì cũng không có dạy mấy đứa, trở về tắm rửa rồi ngoan ngoãn đi ngủ ngay, hơn nửa đêm rồi còn ở ngoài làm cái gì vậy?"

Anh cả tức giận, Phí Chuẩn nhàn nhàn chóng kéo Mạnh Phiên ngoan ngoãn lên lầu.

Sau khi tắm xong, Mạnh Phiên đang uống sữa, Phí Chuẩn gõ cửa bước vào.

"À, vừa rồi tư thế của bọn họ, em có thấy được không?"

Mạnh Phiên: ...

"Em không thấy, em không thấy!"

Phí Chuẩn ngẹn cười, bước tới, nâng hai tay Mạnh Phiên lên, ấn vào lưng ghé sô phía, cúi đầu hôn Mạnh Phiên một chút.

Cũng không quá mức, cứ nhẹ nhàng nhẹ nhẹ một chút, thấp giọng nói: "Ngủ ngon."

Thân thân xong, mới xoay người trở về phòng mình.

Mạnh Phiên nhìn anh đi ra ngoài, đỏ mặt âm dương kỳ quái thốt lên: "Thật

không thể tin được! Thật sự là dạy hư tiểu hài tử rồi mà!"

(Hồi cho vui thôi chứ đôi mắt vàng 24K của hai đứa có vẻ thấy hết rồi kìa! :v)

Tâm hự lí do đăng trễ hôm nay là do nhà tui mất mạng từ chiều tối qua mấy thím ạ *khóc* gọi người ta rồi mỗi tội chung cư nhà tui đang cách ly, công an không cho vào! thêm quả tối qua mưa gió sấm chớp nên đành sống không mạng mẽo, hết hít drama suốt tối qua. Với niềm tin le lối sáng dậy sẽ có một điều thần kỳ xảy ra nhưng éo nhé! Gọi hỏi lần n thì biết được bên nhà mạng cử người nói chuyện với kỹ thuật bên chung cư nhà tui rồi, kêu gọi video để hướng dẫn sửa chữa chỗ, cơ mà bên chung cư tui nó chặnh chỗ kêu sáng bạn ẻo có thời gian, vậy là tui lại phải ngậm ngùi không làm ăn được gì hết sáng tới chiều. Đến tận chiều tối 5,6 giờ mới có nè! Mừng hú hồn chim én luôn :))))

Vì up trễ nên hôm nay tặng mấy thím thêm 1 chương nha! Tui nói bọn nhóc này chính thức yêu đương rồi thì toàn thấy ngọt là ngọt thôi à ~

Chương 57: Chủ động

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Phí Chuẩn hôn hôn thân thân Mạnh Phiên xong, lòng tràn đầy vui sướng, ra cửa còn nhìn không được trộm nhớ lại dư vị ban nãy.

Ngay khi anh vừa nhìn lên, anh đã thấy Phí Thừa với vẻ mặt phức tạp đứng đấy.

Phí Chuẩn cố chút xấu hổ, mới vừa phá đám cảnh ân ái của đại ca, còn dọa đối tượng của anh xấu hổ bỏ chạy, bây giờ lại show ân ái ngọt ngọt ngào ngào trước mặt anh thì cố vẻ hơi vô đạo đức?

"Anh cả, anh còn chưa ngủ à?"

Phí Thừa khẽ nhíu mày, những gì Mạnh Phiên vừa nói trong phòng anh cũng nghe thấy được, anh ngẫm lại, mong là đừng thật sự dạy hư mấy đứa em.

"Ở giai đoạn này, học tập vẫn là quan trọng nhất. Chú mày chú ý đúng mục, việc không nên làm thì đừng làm."

Phí Chuẩn: ...

Việc không nên làm cái gì?

Anh thật sự không muốn làm gì cả, nhưng vừa nghe đại ca nói vậy, ngược lại làm anh theo bản năng liền miên man suy nghĩ.

Phí Chuẩn cười một chút, gật đầu, "Anh, em biết rồi."

Phí Thừa vỗ vỗ anh, mắt nhìn cửa phòng Mạnh Phiên, kéo em trai đi tới thư phòng, hỏi anh tại sao lại về muộn như vậy.

Ngay cả khi đưa Mạnh Phiên đi chơi, cả hai cũng sẽ không về muộn như thế bao giờ.

Phí Chuẩn không kể vụ đem theo dao của Mạnh Phiên, chỉ kể về chồng áp phích nhỏ và cuộc họp phụ huynh vào ngày mai.

"Hôm nay đã quá muộn. Sáng mai anh sẽ gọi cho chú Từ, nhờ chú ấy cử hai phóng viên tới."

"Dạ."

Phí Thừa gật gật đầu, cũng không cảm thấy kinh ngạc, rốt cuộc tình huống của Triệu gia hai ngày trước anh đã điều tra ra, chỉ là cảm thấy hai đứa nhóc này làm chuyện lớn như vậy, chúng quy vẫn còn có chút non nớt, lỡ bại lộ thì sao, anh vẫn nên để ý đến chúng nhiều hơn.

"Chuyện này trong một hai ngày không thể kết thúc ngay, em phải để mắt chặt đến động tĩnh của bọn họ. Nếu nhà họ Triệu tìm tiểu Phiên gây khó dễ, nhớ nói cho anh biết."

Phí Chuẩn biết rằng phản phi vụ scandal năm nào để Triệu Côn Luân xuất hiện trên truyền hình mới chỉ là bước khởi đầu, nhà họ Triệu không phải là giấy, sẽ không trực tiếp sụp đổ vì chuyện này, xong việc khả năng sẽ tìm hiểu nguồn gốc tra ra Mạnh Phiên. Về việc kể tiếp phải làm như thế nào, trả thù tới trình độ nào mới tính là đã ghiền, còn phải xem ý tứ của Mạnh Phiên ra sao.

"Anh yên tâm, em sẽ để ý. Bất quá Mạnh Phiên không quá muốn ảnh hưởng đến nhà của chúng ta, tạm thời anh không cần ra tay."

"Đã hiểu, bảo tiểu Phiên không cần phải sợ, chỉ là một cái Triệu gia Tần thị mà thôi."

Anh cả chính là có khí phách thiên lương vương phá, Phí Chuẩn ngẹn cười, nói ngủ ngon xong trở về ngủ.

(天凉王破-thiên lương vương phá: Là một cụm từ phổ biến trên mạng, tóm gọn lại của câu"Trời lạnh rồi, cho tập đoàn Vương thị phá sản đi." Từ tiểu thuyết " Vệ sĩ nóng như lửa của tôi-我的烈火保镖" và " Trạch thiên ký-择天记" sau khi được cư dân mạng @Kevin phát trên weibo liền trở nên nổi tiếng và thu hút nhiều tranh luận.)

Trường trung học Thành Dương đóng cửa vào các ngày thứ bảy và chủ nhật. Cuộc họp phụ huynh dự kiến vào lúc 9 giờ sáng ngày thứ 7. Không có người nào trong trường đến trước 9 giờ. Ngay cả các giáo viên và hiệu trưởng cũng chậm rãi đến 8giờ30 mới tới chuẩn bị.

Một số phụ huynh đối với việc học hành của con em mình cực kỳ chú trọng, nhiệt tình tích cực có thừa, sáng sớm đã mang theo con mình đến trường, hoặc là cùng nhau đi dạo, hoặc là mang theo chút lễ vật nhỏ đi tìm chủ nhiệm lớp khách sáo hai câu.

Ngay khi cổng trường mở ra, những tấm áp phích thủ công trên khắp mặt đất ngay lập tức làm mọi người nổ tung, khi nhiều phụ huynh và học sinh cơ bản đều đã cầm trên tay một tấm thi trường học mới hay tin lập tức tới dọn dẹp thi cũng đã muộn.

"Triệu Côn Luân? Triệu Côn Luân nào? Ở Hoa thị chúng ta có người này à?"

"Là người của Tần thị, Tần thị Triệu gia, không phải là người điều hành trung tâm giáo dục Tư Hành kia sao?"

(Ồ tui tìm được thông tin về chỗ này thật nè! Tọa lạc tại Mã Yên Sơn, Sa Điền, Trung tâm Giáo dục Tư Hành khai trương vào năm 2005. Đây là một trung tâm học tập đa dạng cung cấp các khóa học cho trẻ em, các trường tiểu học và trung học, cũng như các khóa học nhóm trò chơi PLAYGROUP

khác nhau để nâng cao hứng thú học tập của học sinh, phát triển nhận thức.)

"Ồ, tôi không biết Triệu Côn Luân, nhưng người sáng lập giáo dục Tư Hành - Triệu Tri Hành thì rất nổi tiếng. Trời ơi, một thương hiệu giáo dục tốt như thế lại truyền vào tay một nhân vật như vậy?"

"Không phải thật chứ, làm giáo dục mà lại thực sự làm ra loại chuyện thương thiên hại lý này. Cái họ này là người một nhà đúng không? Không được, tôi phải cho con tôi thôi học ngay ở giáo dục Tư Hành!"

(Thương thiên hại lý: Ý là tàn nhẫn; nhẫn tâm; (làm việc) không có tính người.)

"Thật là tạo nghiệt, tôi còn tưởng rằng làm giáo dục tư tưởng đều luôn rất tiên tiến, thế mà còn bởi vì trọng AỖ khinh B bỏ vợ bỏ con, rác rưởi!"

Trong một thời gian, tất cả các góc của khuôn viên Thành Dương đều bàn tán chủ đề này.

Mạnh Phiên đang cầm một cốc sữa nóng cùng Phí Chuẩn đi dạo trong khuôn viên trường, nghe được những thanh âm đó, cảm thấy trong lòng rất là vui sướng.

Phí Chuẩn cứ đi bên cạnh Mạnh Phiên, thường thường duỗi tay xoa xoa đầu Mạnh Phiên, hoặc là chốc chốc lại sờ sờ sau cổ cậu, một mặt là muốn trấn an cậu, mặt khác thì.....

Anh vẫn còn hơi sợ Mạnh Phiên lại kích động quá, bàn tay này đưa ra thời khắc đề phòng chính là giữa một khi Mạnh Phiên thay đổi ý định, anh sẽ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, bắt được sau cổ cậu, khiến cậu chạy không được.

"Thời gian sắp tới, Triệu Côn Luân hẳn là cũng sắp tới rồi, nhớ lấy không cần xúc động hấp tấp, chúng ta đứng một bên xem kịch là được rồi."

Mạnh Phiên không xúc động, cậu cao hứng còn không kịp, quay đầu liếc Phí Chuẩn một cái, thấy ánh mắt anh tràn đầy lo lắng, trong lòng nóng lên, nhin không được muốn cười.

"Không quan hệ gì tời anh ~"

Nghe vậy, Phí Chuẩn cau mày như phản xạ có điều kiện, suýt chút nữa cho rằng tính bướng bỉnh cứng đầu của Mạnh Phiên lại nổi lên, nhưng nhìn kỹ lại, Mạnh Phiên rõ ràng trong mắt đều là ý cười, ngẩng mặt lên khoe khoang nhìn mình....

Phí Chuẩn cắn thộn nghĩ lại, liền vui vẻ, vươn tay nhéo cằm Mạnh Phiên, hơi hơi tiến lại gần, "Cố ý?"

Mạnh Phiên quay đầu không cho anh nhéo cằm, cúi đầu hút hai ngụm sữa, nhường mày vừa đi về phía trước, vừa nhẹ nhàng nói: "Không quan hệ gì tời anh ~ cùng anh không có quan hệ gì ~ "

Khuôn viên Thành Dương phủ xanh rất tốt, cứ hai bước chân là có một thân cây tươi tốt ven đường. Lúc này, hai người đang đi trên con đường mòn giữa dãy nhà học và sân chơi, phía bên phải là một hàng cây, phía sau hàng cây là một dải lưới xanh bao quanh sân chơi của trường.

Phí Chuẩn chậm rãi theo sau Mạnh Phiên, nhìn trúng hai cây tương đối xum xuê, bước nhích tời, giữ chặt lấy Mạnh Phiên đẩy cậu vào khoảng trống giữa hai cái cây, đè cậu vào tấm lưới sau lưng.

"Muốn hôn thì cứ việc nói thẳng, hà tất phải quanh co lòng vòng?" Phí Chuẩn thấp giọng cười hỏi.

Mạnh Phiên:.....

"Cùng anh không quan hệ cùng anh không quan hệ cùng anh không.....
Ưm....."

Mở miệng khoe khoang được chưa đây ba câu, rốt cuộc cũng bị Phí Chuẩn

hôn lên.

Cái hôn này rất nhẹ, Phí Chuẩn buông lỏng Mạnh Phiên, hỏi: "Còn nói sao?"

Mạnh Phiên nhường mày, vẻ mặt đặc ý cũng không phục.

"Ai! Phí Chuẩn, Mạnh Phiên! Hai người sao lại ở chỗ này?" Triệu Nghĩa An đi ngang qua đây vẻ mặt kinh ngạc.

Hai gia hỏa này, ở Thất Trung yêu đương đã không thỏa mãn được hai đứa nữa rồi? Nên nhất định phải chạy đến trường khác để hẹn hò à?

Ngọt ngào bị cắt ngang, sau lưng Phí Chuẩn cứng đờ, có chút xấu hổ, lại có chút lo lắng, quay đầu liếc nhìn Triệu Nghĩa An một cái, theo bản năng buột miệng thốt ra: "Cùng cậu không quan hệ....."

Nói xong, Phí Chuẩn sững sốt, phát hiện chính mình như bị những lời này tẩy não.

Triệu Nghĩa An sững sốt, nghĩ thầm có phải chính mình quá rầy chuyện tốt của người khác không?

Đang muốn rời đi, lại nghe Mạnh Phiên nói: "Anh cũng nói."

Nói cái gì? Triệu Nghĩa An ngẩn ra, sau đó thấy Mạnh Phiên vươn tay nắm cầm Phí Chuẩn, quay đầu Phí Chuẩn hướng về phía mình rồi nhanh chóng chú mở mở một chút lên môi Phí Chuẩn.

"A —mình vừa nhìn thấy cái gì vậy ?!" Triệu Nghĩa An trong lòng gào thét chói tai, hẳn cảm thấy mắt mình sắp mù rồi, tại sao Thất Trung lại không có ở đây cùng hẳn chĩa sẻ gánh nặng trong giờ phút kinh khủng này vậy!

Mạnh Phiên không để ý Phí Chuẩn cùng Triệu Nghĩa An còn đang sững sốt, hút sữa bò, vui tươi hơn hờ mà đi về phía trước.

Tay của Phí Chuẩn vẫn đang chống lưới, sững sờ hồi lâu mới giảm bớt kích

động trước việc Mạnh Phiên chủ động hôn anh, khóe miệng không khởi nhếch lên, nghĩ đến còn có người sau lưng, anh cố gắng nhìn xuống, quay lại nhìn Triệu Nghĩa An.

Thẩm Nghĩa An há miệng thờ đờ, hết đường chối cãi, "Tôi tôi tôi..... Tôi cái gì cũng chưa nhìn thấy!"

"Không, ông thấy rồi."

"Ế..... Hà?"

"Nhớ kỹ giờ phút này, ông là nhân chứng."

Phí Chuẩn một bên nói, một bên khóe miệng chậm rãi cong lên, rất là đắc ý mà đuổi theo Mạnh Phiên, để lại Thẩm Nghĩa An một mình trong đồng hỗn độn.

Hắn không thể không lấy điện thoại di động ra, bên trong nhóm nhỏ của họ thét chói tai: **【 A a a a a Phí Chuẩn mà dám sờ với cầu á! Tức chết cầu! 】**

Thiệu Trì: **【 Từ từ, chớ nên rớt cuộc ai là cầu? 】**

Thẩm Nghĩa An: **【 Câm miệng ông đê, nó cùng Mạnh Phiên ở trong trường tôi kham kham ta ta! Ồi tôi thảm quá mà! 】**

Thiệu Trì: **【 Hai người bọn họ ở Thành Dương? Làm gì thế? Hôm nay không phải họp phụ huynh trường mấy ông à? 】**

Thẩm Nghĩa An: **【 Không biết nữa, khả năng đổi trường học để tăng kích thích khí hện hồ ấy mà? 】**

Thẩm Nghĩa An: **【 Bất quá hôm nay Thành Dương chắc cú sẽ náo nhiệt lắm, Triệu Côn Luân của giáo dục Tư Hành kia, bị lộ tin chưa lập gia đình đã làm Omega mang thai sinh con, sinh ra một Beta, nhà bọn họ trọng AO khinh B, không nhận, vứt bỏ mẫu tử đó, áp phích tổ cáo đều đã rải đầy trường**

Thần Dương rồi! 】

Lý Hưng Chương: 【 Xuất sắc, tôi mới vừa nghe nói, Triệu Côn Luân chính là ba của cái thằng đệ lần trước chơi ma sỏi kia ấy. 】

Thiệu Trì: 【 Đâu má! Sao giống thân thế Mạnh Phiên thế! Khẳng định không phải là trùng hợp, tôi tới giúp bọn họ một tay! 】

Thẩm Nghĩa An: 【 Là Mạnh Phiên?! Đm! Các huynh đệ ơi, lên, tổ chức bài trừ tra A hãy sống dậy! 】

Hạ Tử Kiệt: 【 Tôi thấy mấy tâm áp phích nhỏ đều bị quét đi rồi, mấy tâm trong lớp cũng bị thu hồi hết chớ, tôi cũng muốn tới, chúng ta ra cổng trường phát! 】

Thiệu Trì: 【 Ý kiến hay! Nhưng mấy ông tinh mắt một tý, nhìn thấy là Triệu Côn Luân tới, thì đừng phát cho hắn. Tạm thời đừng để cho hắn biết, đợi hắn vào lớp lại nói. 】

Thẩm Nghĩa An: 【 Hiểu rồi, khẳng định không thể để hắn mới tới cổng trường đã chậy. 】

Bọn Thiệu Trì tự phát hành động, Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên còn chưa biết, hai người tới cửa phòng lớp 8, một bên nhìn xuống ban công người tới người lui, một bên tán gẫu chờ đợi.

Khoảng năm sáu phút sau, chín giờ, cô hiệu trưởng bước vào phòng học lớp 8, lớp học về cơ bản đã có đầy đủ phụ huynh và học sinh.

Ở đầu cầu thang, bỗng truyền đến một chút âm thanh ầm ĩ.

"Việc tự mình chuyển trường tôi tạm thời không truy cứu với anh, nhưng việc cùng Vương gia liên hôn, anh đừng nghĩ mà trốn, Triệu gia chúng ta chỉ có một tôn tử là anh, đây là trách nhiệm của anh!"

"Trách nhiệm chó má cái gì! Tôi mới năm nhất! Ông cùng bà nội trong mắt chỉ

có ích lợi Triệu gia, thật sự có vì tôi mà suy xét qua bao giờ không?"

"Khí sinh ý của Triệu gia ổn rồi, anh mới có tương lai đây, tiểu hài tử như anh thì biết cái gì?"

Từ đầu cầu thang, một nhà ba người đi lên.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên mặc vest cùng giày da, một bộ tính anh xuất chúng, cau mày, đầy mặt không kiên nhẫn.

Phía sau ông ta là một người phụ nữ đoan trang, không lộng lẫy, cũng không xuề xòa, đang kéo Triệu Thiên Minh, nhẹ giọng dỗ dành gì đó.

Khi họ bước vào lớp 8, Mạnh Phiên quay hẳn người lại, nhìn vào cửa sổ lớp học từ hành lang, liếc nhìn Triệu Côn Luân, cười lạnh một tiếng.

Thật kỳ lạ, cậu vốn tưởng rằng bản thân luôn tràn đầy hận ý, nhưng khi nhìn thấy Triệu Côn Luân rồi, khoảnh khắc đó nội tâm cậu lại không hề dao động, chỉ cảm thấy đó là một vũng bùn hôi tanh, nhìn thoáng qua đã thấy ghê tởm.

"Có ổn không?" Phí Chuẩn nhẹ giọng hỏi.

Mạnh Phiên nghe vậy, cười, "Anh xách sau cổ em, tưởng em không biết sao? Không yên tâm em vậy à?"

Phí Chuẩn cong môi, "Cùng em không quan hệ."

Mạnh Phiên:.....

Quay đầu nhìn chằm chằm anh, Mạnh Phiên liếc mắt, "Anh không phải tự cho rằng em không dám hôn anh ở đây đây chứ?"

Phí Chuẩn buông tay, "Rửa mắt mong chờ."

Mạnh Phiên trong cổ họng hừ hừ hai tiếng, nghĩ có nên chứng minh một chút

hay không, diệt ngay cái uy phong kia của anh.

Còn chưa kịp tới gần Phí Chuẩn, phòng học của lớp 8 bỗng trở nên ồn ào cả lên.

"Đây là có ý gì?! Trường của các người làm thế này là muốn sao?! Gọi hiệu trưởng của các người tới đây! Tôi muốn kiện các người tội xúc phạm danh dự người khác!"

Triệu Côn Luân cầm trong tay tấm áp phích, chắt vắn chủ nhiệm lớp.

Thầy hiệu trưởng cũng vừa vào lớp không lâu, cơ mà không để ý đến tấm áp phích trên bàn.

"Triệu tiên sinh, thực xin lỗi, những tấm áp phích này nhất định không phải do trường chúng tôi làm. Không bằng ngài lên phòng hiệu trưởng nói chuyện hoặc có thể xem camera giám sát?"

Chủ nhiệm lớp sợ gây chuyện, nhưng một vài vị phụ nhân Hoa thị ngồi ở đây lại không sợ.

"Yo! Dám làm mà không dám nhận à? Muốn người không biết trừ phí đừng làm."

"Triệu tiên sinh, tháng 11 Hoa thị trời cũng đâu có lạnh đâu, sao anh lại đổ mồ hôi nhiều thế kia?"

"Giáo dục Tư Hành lấy cái tâm làm gốc cái gì? Phấn hận anh sao lại như thế? Làm ra loại chuyện thương thiên hại lí này chứ."

Các quý phụ phần lớn đều là Omega, đối loại sự tình này cảm thù đến tận xương tủy, chẳng sợ chỉ là bắt giết bắt bóng, cũng hận đến ngứa răng.

Miệng chỉ có một, có bao nhiêu người thế này làm sao có thể tranh luận đủ, Triệu Côn Luân cầm tấm áp phích rời khỏi phòng học, đi gặp hiệu trưởng nói chuyện.

Vừa ra khỏi lớp, đã có hai phóng viên tới chào hỏi.

"Triệu tiên sinh, chuyện ngài bỏ rơi vợ con 19 năm trước có đúng không?"

"Ông Triệu, giáo dục Tư Hành đề xướng phẩm học kiêm ưu. Gia đình ông coi trọng A Đ lại coi thường B. Ông thực sự có đủ khả năng để gánh được tôn chỉ như vậy không?"

(品学兼优 - phẩm học kiêm ưu: Xuất sắc về tư cách và học thức, một thành ngữ Trung Quốc, bính âm là pǐn xué jiān yōu, nghĩa là đạo đức và học lực đều xuất sắc.)

Triệu Côn Luân một mình đối mặt với phóng viên, Triệu Thiên Minh theo sau, vừa ra tới liền đem mẹ kéo sang một bên, không để bà lộ mặt.

"Ly hôn ly hôn! Con đã nói bao nhiêu lần là ông ta không xứng làm cha làm chồng! Hiện tại đều đã rõ ràng rồi nhá!"

"Mấy năm nay ông ta đối với mẹ không nóng không lạnh, con còn tưởng rằng trong lòng ông ta có bạch nguyệt quang nào, nguyên lai bạch nguyệt quang cũng chỉ có cái kết cục này thôi!! Thật là ngu xuẩn! Ly hôn!"

Chương 58: Thử lộ

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

"Cô là phóng viên nhà nào? Là ai kêu cô đến đây, gọi ra đây đòi chat với tôi!"

Phóng viên cười truy vấn: "Triệu tiên sinh ý là thừa nhận có người này phải không?"

"Đây là vu khống!"

"Phụ nhân của Triệu tiên sinh cũng ở đây. Ngài dường như không định giải thích với phụ nhân mình một chút sao?"

Những người phía sau phóng viên giờ máu ản lên, thấy Triệu Thiên Minh đang kéo mẹ mình trốn bên cạnh, nhưng không cố quay bộn họ vào màn hình.

Triệu Côn Luân xoay người liếc mắt nhìn con trai đang trốn tránh xa xa, tức giận đến thần kinh đều run rẩy, nếu phóng viên không cố ở đây, ông nhất định phải quở trách thẳng con trai phản nghịch này!

Sự tình mới có chút này mà đã trốn xa như vậy, tương lai ông còn có thể trông đợi gì vào thẳng con trai này đây?

"Toàn là giả dối bồi họ, tôi không cần giải thích, mong mọi người nhường một chút, tôi muốn đi xem camera theo dõi, nhìn xem đến tột cùng là ai dám vu khống Triệu gia."

Triệu Côn Luân đẩy phóng viên ra, cũng không để ý Triệu Thiên Minh cùng Khương Tuệ phía sau, bước chân còn rất sốt ruột.

Các phóng viên là mang theo nhiệm vụ mà tới, tự nhiên sẽ gắt gao đuổi kịp.

Khi Mạnh Phiên nghe đến camera giám sát, cơn buồn nôn trong bụng dừng lại một lúc, nắm lấy cánh tay của Phí Chuẩn, nói nhỏ: "Xong rồi, em quên mất camera giám sát, anh cũng bị ghi hình lại rồi!"

Chuyện này Mạnh Phiên vốn không có khả năng đem chính mình hoàn toàn tách ra, cậu thật muốn đâm mình một cái, vốn chỉ định một mình ra mặt, cho nên ngay từ đầu không có đặc biệt để ý có thể bị chụp ảnh quay lại hay không, nhưng nếu cả Phí Chuẩn cũng bị chụp lại thì không giống nhau.

"Hắn là không có camera giám sát đâu." Phí Chuẩn trấn an mà vỗ vỗ cậu.

Tối hôm qua mọi thứ đều vội vàng, tâm tư Phí Chuẩn đều đặt trên người Mạnh Phiên, thật ra bản thân anh cũng đã bỏ qua điểm này, đến sáng mới nhớ ra. Nhưng vì tối hôm qua anh cả đã hỏi anh tất cả, nên nhất định sẽ giúp bọn họ giải quyết tốt hậu quả.

Hai người đi theo đến phòng hiệu trưởng, vừa đến gần, giọng nói tức giận của Triệu Côn Luân từ bên trong đã truyền ra.

"Camera giám sát bị hỏng?! Đây là cách trường học các người xử lý mọi việc à?!"

Hiệu trưởng thở dài, "Triệu tiên sinh! Mong ngài bình tĩnh ngẫm lại. Hôm nay là ngày họp phụ huynh của trường cấp ba chúng tôi, nếu nhà trường biết chuyện này sẽ xảy ra, chúng tôi thế nào lại không ngăn chặn trước?"

"Những tâm áp phích được phân phát khắp khuôn viên. Mỗi phụ huynh đều có một tấm. Họp phụ huynh mà lại để phát sinh loại sự tình này, bộ mặt của trường học chúng tôi cũng rất khó coi. Nếu có camera giám sát, chúng tôi so với ngài càng muốn biết là ai giở trò quỷ. Nhưng thật sự là không khéo,

ngày hôm qua camera giám sát lại hỏng, là thật."

Phóng viên thấy thế, tiến lên cười nói: "Triệu tiên sinh, không bằng ngài nghỉ lại một chút, có phải vị Omega năm đó bị ngài vút bỏ kia trở về làm những việc này không?"

Triệu Côn Luân khó chịu, theo bản năng nói: "Không có khả năng, cô ấy....."

Mạnh Dĩn trong nhà một nghềò hai trắng, một người như thế sao có thể chạy tới trường học phổ thông làm lớn như vậy? Còn có thể làm camera giám sát vừa lúc bị hỏng?

Ngay khi vừa chuẩn bị lòi đuôi, Triệu Côn Luân liền ngậm miệng, thiếu chút nữa mắc mưu của phóng viên.

Phóng viên mỉm cười, từng bước ép sát: "Cô ấy? Vậy là Triệu tiên sinh thừa nhận có vị Omega này?"

Triệu Côn Luân á khẩu không trả lời được, nói nhiều sai nhiều, dứt khoát không nói, xoay người liền đi. Dù gì thì Hòa thị cũng không phải căn cơ của nhà họ Triệu, ông muốn mau chóng quay lại Tân thị để điều tra chuyện này.

...

"Còn không cùng tôi trở về! Anh còn muốn phát ngốc ở cái trường này sao? Mất mặt xấu hổ!" Triệu Côn Luân kéo Triệu Thiên Minh đứng lên.

Triệu Thiên Minh cũng là một Alpha, tuy rằng chưa thành niên, nhưng mà thiếu niên sức lực lớn, cũng không sợ Triệu Côn Luân, đen mặt hất tay Triệu Côn Luân ra.

"Tại sao không thế ở lại? Cũng chả phải là tôi xấu hổ. Tôi cũng không phải lấy tiền Triệu gia các người đến Thành Dương học, là ông ngoại cho tôi chuyển trường."

Triệu Côn Luân bị thằng nghịch tử này chọc tức đến mức suýt nữa trợn mắt,

chỉ vào Khương Tuệ hỏi: "Cô không quản mà cứ mặc kệ nó như vậy à? Cô ngày thường đều chỉ cố mỗi việc ở nhà hưởng phúc, cái gì cũng không làm, liền mang con trai dạy thành loại gia giáo này?"

Khương Tuệ trầm mặc hồi lâu, đem Triệu Thiên Minh kéo lại, "19 năm trước tôi còn chưa có gả vào Triệu gia, chuyện này tôi cũng không thể tham gia vào, chính anh trở về cùng mẹ xử lý đi, bây giờ tôi ở Hoa thị với Thiên Minh, không quấy rầy các người."

"Các người! Tốt! Rất tốt!"

Một nhà ba người cùng đến, khi trở về, lại chỉ còn mình Triệu Côn Luân.

Ông ta đi ra khỏi tòa nhà dạy học, dọc theo đường đi phảng phất như có vô số đôi mắt nhìn chăm chăm mình, làm ông ta bực bội khó nhịn, nổi uất hận đột nhiên nảy sinh trong lòng.

Hồi đó ông và Mạnh Đình không phải luôn rất tốt sao, nếu không phải do mẹ ông phản đối kịch liệt, nếu không phải do mẹ ông một hai bắt ông cưới Khương Tuệ, ông có thể rơi vào kết cục hiện tại này sao?

Bước đến cổng trường, một vài học sinh xúm lại, sôi nổi đưa cho ông những tấm áp phích nhỏ.

"Chú ơi! Chú đã nghe chuyện này chưa? Triệu Côn Luân của giáo dục Tư Hành là một tên cặn bã bỏ rơi vợ con. Quả thực không chết tử tế được!"

"Chú, con của chú cũng là bạn học của chúng cháu phải không? Vậy chú nhất định phải giáo dục hắn, ngàn vạn lần không thể giống loại cặn bã Triệu Côn Luân này, Alpha nên nhận trách nhiệm của Alpha!"

"Chú à? Hình như chú không thích cái tin này lắm? Hay chú lấy thêm vài tấm nữa, trở về phát cho cả nhà già trẻ lớn bé cùng nhau xem."

Thiệu Trì và những người khác vây quanh Triệu Côn Luân, không ngừng đá kích ông ta, nhét cho ông rất nhiều tấm áp phích.

Triệu Côn Luân cho rằng những đứa trẻ này không biết mình nên không dám mắng, sợ nếu chúng nhận ra mình thì càng tệ hơn, cái kính xoa tay bỏ đi, đám trẻ này còn đuổi theo đến bên cạnh ô tô của ông ta.

Ngay khi ông ta vừa mở cửa, một đồng áp phích liền bị ném vào trong xe.

"Chú đi từ từ! Nhất định phải đem đám tin này về nhà phát nha!"

"Chú, chú ý lái xe an toàn, không cần giống Triệu Côn Luân, ra cửa bị xe đâm nhá!"

Triệu Côn Luân:.....

Tức giận đến thất khiếu bốc khói, ông mau chóng khởi động xe bỏ chạy.

Khi Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn ra tới, liền thấy nhóm Thiệu Trì như đám người bán báo thạo nghề giống nhau, gặp người liền truyền bá chuyện này.

"Mạnh Phiên, em không sao chứ?" Thiệu Trì nhìn thấy cậu, đuổi theo lại đây, đầy mặt quan tâm.

Triệu Nghĩa An và vài người khác cũng đi tới, "Bọn này vừa rồi hung hăng đã kích Triệu Côn Luân một phát, ông ta đã tức giận đến mặt đều tái xanh rồi ha ha ha!"

Mạnh Phiên thực cảm động, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, "Cảm ơn mọi người."

"Khách khí cái gì, vui đập tra A là trách nhiệm của mỗi người mà."

"Yên tâm đi, chuyện này không thể để yên đâu. Vừa rồi tôi còn nhìn thấy phóng viên, là Chuẩn ca tìm tới phải không, phỏng chừng hot search có thể kéo đến mấy ngày đây."

"Chờ lát nữa tôi sẽ đăng lên diễn đàn, kêu gọi mọi người đừng đến giáo dục

Tu Hành học thêm nữa!"

Ấn tượng của đám người Thẩm Nghĩa An đối với Mạnh Phiên vẫn luôn biến hóa, từ lần đầu tiên trong sinh nhật Phí Chuẩn, uống cho một giá trị nhan sắc theo hình tượng tiểu bạch hoa trà xanh, biến thành học bá đứng nhất tỉnh, sau đó lại biến thành đả kích tra A thấy việc nghĩa hằng hái ngẫu lời Ồ.

Lần này biết Mạnh Phiên còn có thân thể như vậy, bọn họ cảm thấy hình tượng Mạnh Phiên ở trong lòng mình hình như lại cao lớn thêm. Thân thể thể thắm như vậy, mà còn có thể ưu tú như thế, cũng quá kỳ diệu rồi, khó trách Chuẩn ca lại vì cậu ấy khuynh tâm!

Với sự giúp đỡ của mọi người, scandal của Triệu Côn Luân được công bố rất nhanh chóng.

Mạnh Phiên lại có thêm một nỗi lo lắng trong lòng, giữa trưa, cậu cùng Phí Chuẩn liền đến Tương gia để thăm bà ngoại.

Hôm nay, khó có dịp Mạnh Phiên ở lại ăn cơm.

Cậu không nói nhiều với Mạnh Dĩnh, chỉ ở thời điểm ăn cơm mới nói: "Mẹ đang mang thai, thân thể lại không tốt, gần đây đừng xem TV, cũng đừng lên mạng."

Gần đây, Mạnh Dĩnh bị một nhà già trẻ thay phiên khuyên bảo, nếu cô hy vọng Mạnh Phiên được hạnh phúc thì càng phải để cậu được tự do, làm đến Mạnh Dĩnh căn bản không dám cùng Mạnh Phiên đáp lời, sợ chính mình lại nói gì đó chọc cậu phiền.

Này thính linh được quan tâm một chút, Mạnh Dĩnh tay run lên, chiếc đũa kẹp một ngụm cơm đều rớt xuống dưới.

Dừng một hồi lâu, mới chắc chắn rằng Mạnh Phiên đang nói chuyện với mình, Mạnh Dĩnh hào hứng đáp: "Đúng, đúng đúng! Mẹ không xem! Mẹ..... Mẹ đi đọc sách, không chạm vào sản phẩm điện tử!"

Nàng quá mức kích động, nhìn trái nhìn phải, liền gấp một viên thịt hầm đưa cho Mạnh Phiên..

Tướng Ngụ vừa thấy, cầm chén đưa qua, tiếp được viên thịt hầm, cười nói: "Cảm ơn mẹ ~"

Mạnh Dĩn sững sốt trong chốc lát, sau đó thu hồi đũa, ngồi thẳng người, trong lòng nhất thời cảm thấy sợ hãi. Có phải là cô đã quá tự mãn rồi không? Mạnh Phiên mới chỉ quan tâm đến cô một chút, cô liền vội vàng xông đến, thiếu chút nữa lại chọc người khó chịu.

Cơm nước xong, Mạnh Phiên mời Tướng Ngụ cùng Tướng Vận Thăng vào căn phòng nhỏ, nói về những gì đã xảy ra ngày hôm nay, mong bọn họ cùng nhau trấn cửa ai này, gần đây đừng để bà ngoại và Mạnh Dĩn nhìn thấy những nội dung kia.

Quá khứ đã qua, bọn họ một người già một người yếu, Mạnh Phiên không hy vọng hai người này bị kéo vào trong đó, sau khi mọi chuyện đã ổn thỏa thì cho họ biết kết cục của Triệu Côn Luân là được.

Nhà họ Tướng là một gia đình bình thường, không có khả năng trả thù nhà họ Triệu, lúc Tướng Vận Thăng biết Mạnh Phiên làm những việc này, trong lòng rất chấn động, cảm thấy đứa nhỏ này cũng vận phần không dễ dàng.

Hắn không thể giúp được, chỉ có thể cố gắng không kéo chân sau.

Vì vậy, sau khi Mạnh Phiên và Phí Chuẩn rời đi, trong phòng nhỏ của Tướng gia liền nghe thấy giọng nói nghi ngờ của bà ngoại.

"Tiểu Ngụ ơi! Tiểu Ngụ! Tại sao lại không có internet?"

Tướng Ngụ vừa rút dây mạng, vừa tủm tủm cười vừa đi vào phòng bà ngoại, "A, có lẽ mạng ở nhà bị hỏng rồi, cần sửa dây bà."

Bà ngoại đang cầm trên tay chiếc máy tính bảng của Tướng Ngụ về mặt sững sờ, "Vậy thì bà không thể xem bộ phim truyền hình mọi ngày rồi hả?"

Tường Ngu cầm lấy máy tính bảng nói: "Không sao đâu bà ơi, cháu sang nhà hàng xóm xài ké Internet tải về cho bà, đủ cho bà xem mấy ngày luôn."

Bà ngoại vừa nghe, liền yên tâm.

Có phim xem là được, mạng không quan trọng.

Mạnh Đình vì vài câu nói của Mạnh Phiên điện thoại cũng nộ lên, ngoại trừ điện thoại, cô ấy không chạm vào bất kỳ thiết bị nào khác, hay chạm vào máy tính, hoặc xem TV.

Vào buổi chiều, scandal của Triệu Côn Luân được đăng tải trên hot search không thể gỡ xuống, sự việc tiếp tục lên men.

Buổi tối, khi đang ăn cơm ở nhà họ Phí, Phí Thừa nói: "Nhà họ Triệu đang điều tra mẹ con em. Em thấy thế nào? Nếu không muốn bị bại lộ, anh có thể nghĩ cách."

Mạnh Phiên nhàn nhạt lắc đầu, nghĩ nghĩ, lại nói: "Em không ngại bọn họ tìm tới, bắt quả bà ngoại cùng mẹ em ở chỗ đó, phiên đại ca đừng để bọn họ bị quấy rầy."

Phí Chuẩn nghe vậy, nhíu mi, "Em hà tất phải thấy bọn họ, miễn cho lại bị ghê tởm."

"Sự tình vẫn đang lên men, không có người đứng ra chứng thực, mức độ đáng tin quá thấp, cười nói mấy ngày cũng không có gì đâu. Tóm lại là em muốn cùng nhà bọn họ tổ cá liễu đoạn."

(做个了断-tổ cá liễu đoạn: ý là make a decision á mấy gái, đưa ra quyết định cuối cùng về một việc gì đó. Là câu tục ngữ phổ biến trong tiếng Trung thường được dùng trong cuộc sống hàng ngày. Thường được dùng để chỉ đầu tranh với một việc gì đó trong một thời gian dài, cuối cùng đưa ra quyết định cuối cùng, cho thấy ranh giới đã được kiên quyết vạch ra.)

"Tốt lắm," Píi Thừa gật gật đầu tỏ vẻ tán đồng ""Không phải sợ, tiểu Chuẩn là lá chắn thật vững chắc nhất của em."

Píi Chuẩn:.....

"Đại ca hậu thuẫn."

Píi Thừa liếc nhìn anh một cái, "Hậu thuẫn là đại ca, là Píi gia. Em còn nhỏ, lám lá chắn thật là được rồi."

Píi Chuẩn:.....

Mạnh Phiên lắng nghe, nghe cười, cảm thấy Píi đại ca nói rất có đạo lý.

Quay lại Thất Trung vào chiều chủ nhật, kết quả của kỳ thi giữa kỳ đã được công bố. Do sự mất tập trung trong khoảng thời gian này, điểm số của Mạnh Phiên có phần thụt lùi so với kỳ kiểm tra hàng tháng trước đó, nhưng cậu vẫn giữ được vị trí đứng đầu lớp.

Khi bảng xếp hạng vừa ra, Lăng Di bước vào lớp, việc đầu tiên cần làm là đổi chỗ ngồi.

Kỳ thi giữa kỳ không có Píi Chuẩn, lần này không có xếp hạng, cho nên anh đương nhiên xếp vào vị trí cuối cùng, thuận lý thành chương cùng ngồi với Mạnh Phiên đứng đầu bảng.

Trong hai ngày qua, với sự giúp đỡ của Thiệu Trì và những người khác, vấn đề này cũng được thảo luận sôi nổi trên diễn đàn của trường, đã có người nghi ngờ đứa trẻ bị Triệu Côn Luân bỏ rơi kia chính là Mạnh Phiên.

Trước kia Tề Hàng không phải đã từng tung tin Mạnh Phiên bị chĩa ruột bỏ rơi vì cậu là một Beta khi còn nhỏ rồi sao! Có vài người không biết từ nơi nào còn lấy được mấy tấm áp phích từ Thành Dương, đối chiếu một chút với nét chữ của Mạnh Phiên, bằng chứng xác thực luôn!

【 Mẹ nó! Tên Triệu Côn Luân kia thật là ngàn lần chết cũng không đủ!

Mạnh Phiên rõ ràng là một Omega mà! 】

【 Để tôi luận theo thuyết âm mưu nè, tôi nghĩ nhà họ Triệu cũng là một gia tộc giàu có, xét nghiệm di truyền sẽ không mắc sai lầm, cho nên bọn họ ngay từ đầu đã biết Mạnh Phiên là Omega, nói cậu ấy là Beta là bởi vì căn bản không muốn nhận! 】

【 Đm! Này quá xấu xa rồi! Họ nếu là thật sự coi trọng môn đăng hộ đối như thế, không cho phép hai người kia kết giao còn chưa tính! Nếu không tán thành, vì cái gì còn bắt người ta sinh con ra rồi lại đổi gạt! Quá ghê tởm! 】

【 Mạnh Phiên thật đáng thương. Không phải Tề Hàng đã nói mẹ cậu ấy vì chuyện này mà phát điên lên sao, lúc cậu ấy đầy tháng liền muốn cắt sau gáy ra tìm tuyến thể à? ! 】

【 Đúng vậy, quá thảm! Rõ ràng là có tuyến thể, khẳng định là đau lắm! 】

【 Đậu đậu đậu, tui vừa bảo mẹ rút khỏi khóa học ở Tư Hành rồi. 】

【 Tui cũng rút. 】

【 Tui bảo con đi bảy cô tám nhà tui cũng rút luôn. 】

【 Ai da, đừng nói nữa, nhà tui ở gần cái nhà kia, trong một đêm liền chịu không nổi nữa, nói như thế nào đây nhờ, Triệu gia xứng đáng đi. 】

Diễn đàn tràn ngập tiếng than đau lòng cho Mạnh Phiên, sau giờ học, các bạn trong lớp đều vây quanh, muốn quan tâm Mạnh Phiên một chút, các bạn lớp khác cũng sôi nổi vây kín cửa và cửa sổ của lớp một.

Nhưng mà, bọn họ còn chưa kịp nói một câu quan tâm với Mạnh Phiên, vừa lại đây đã nhìn thấy Phí Chuẩn đang nắm tay Mạnh Phiên, vẻ mặt đau lòng.....

"Nút da?"

Mạnh Phiên ngứa muốn chết, da đầu tê dại, trong lòng bực bội, "Anh đừng đụng vào, càng ấm càng ngứa."

Phí Chuẩn cau mày, nắm tay Mạnh Phiên, nhìn ngón trỏ của cậu nứt ra một vòng, đau đầu một hồi.

"Nứt da à, tui có thuốc mỡ nè! Tui thường xuyên dùng, hiệu quả cực tốt!" Một đồng học đứng bên cửa sổ nói, bay nhanh về phòng học, lấy tuýt cao nứt da thường dùng.

Phí Chuẩn cảm ơn nhận lấy, lấy một ít bôi lên tay Mạnh Phiên, sau khi bôi xong, anh còn cúi đầu thối nhẹ.

"Có thối mái không?"

Mạnh Phiên:.....

"Anh không thối em còn thấy thối mái. Anh thối một cái, nóng nóng, liền rất ngứa....."

"Được rồi, không thối, em đi học đừng có nắm."

Phí Chuẩn vừa nói vừa nắm tay cậu để tránh cậu vô thức lại muốn nắm.

Những học sinh vây quanh bị thối một đồng thức ăn chỗ chỗ: ...

Rốt cuộc ai mới là người cần được quan tâm? Bọn cậu độc thân không ai đau lòng này mới là nhóm thiếu thốn sự quan tâm nhất đây này?

Sau khi tiết học cuối cùng vào buổi chiều kết thúc, Lăng Di gọi Mạnh Phiên đến văn phòng.

Sự tình kia tiếp tục lên men, Lăng Di đương nhiên cũng biết, gọi Mạnh Phiên qua hỏi kỹ một phen.

"Em đứa nhỏ này, sao lúc trước không nói gì? Trường hợp này có thể xin

miễn học phí."

Mạnh Phiên cười nhạt, "Lúc em nộp hồ sơ vào trường trung học cũng đã từng xin, nhưng đều không được thông qua. Sau này em nghe nói loại danh sách miễn học phí này đều bị người có quan hệ định sẵn rồi, nhà em không có quan hệ, chỉ đành chịu, về sau cũng không nghĩ tới việc này nữa."

Lăng Di cau mày, cảm thấy đau lòng, liền lấy đồ ăn trong túi đồ ăn vặt đưa cho cậu, "Không sao, có thầy ở đây sẽ không có chuyện đi cửa sau. Chờ lát nữa thầy sẽ nộp hồ sơ cho em. Em cứ chăm chỉ học hành vào nhé. Đừng quan tâm đến bất cứ điều gì khác."

"Cảm ơn thầy Lăng!"

Mạnh Phiên ôm đồng đồ ăn vặt, cảm ơn rồi vui vẻ đi ra ngoài.

Còn gì hạn chế hơn khi đã không phải trả tiền, còn được nhận tiền thưởng đứng đầu lớp mỗi tháng chứ? Mạnh Phiên bỗng nhiên cảm thấy như chính mình cũng là một tiểu phú hào rồi.

Đồ ăn vặt mà Lăng Di cho đa dạng đến mức có nhiều thứ Mạnh Phiên còn chưa từng thấy bao giờ. Nhìn qua đã biết là rất ngon rồi, nóng lòng muốn chia sẻ chúng với Phí Chuẩn.

Vừa chuẩn bị đi đến cửa lớp 1, từ bên ngoài khu dạy học liền xông vào một người đang nổi giận đùng đùng.

"Mạnh Phiên!"

Mạnh Phiên vừa thấy là Triệu Thiên Minh, có vẻ như cậu ta đã biết điều gì đó.

"Có việc?"

Triệu Thiên Minh đôi mắt đỏ hoe, đứng dưới bậc thềm trong hành lang của tòa nhà dạy học, ngược nhìn Mạnh Phiên.

"Anh thật sự là con trai của Triệu Côn Luân?"

Nghe vậy, Mạnh Phiên trong lòng có chút buồn nôn, khòe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, "Tôi không thích cách nói này lắm, ông ta không xứng."

Mặc dù không trực tiếp trả lời, nhưng Triệu Thiên Minh hiểu được, hít sâu mấy hơi, hét lên rồi đập vào cột đá, bởi vì dùng sức quá mạnh nên bị phản lực bật ra ngoài, bệt mông ngồi xuống đất, càng tức giận hơn.

"A a a!!! Triệu Côn Luân đúng là đồ ngu không làm ra chuyện có nhân tính gì! Tôi hận chết ông ta!"

Mạnh Phiên sùng sốt, tưởng rằng Triệu Thiên Minh đến đây để tra hỏi mình, rốt cuộc thì cách làm của cậu đã khiến cả nhà họ Triệu xấu hổ, Triệu Thiên Minh có lẽ sẽ không thể hiểu được hành vi của cậu.

Nhưng cậu không ngờ Triệu Thiên Minh lại không ra bài theo lẽ thường.

"Cậu..... Không có việc gì chứ?"

Triệu Thiên Minh đang phát điên, nghe được Mạnh Phiên quan tâm, sùng sốt một chút, ngửa đầu nhìn cậu một cái, sau đó nhàn nhạt chóng quay đi, tự gặm gù: "Đừng quan tâm đến tôi! Tôi phiền chết mất! Anh tốt nhất đừng để tôi vào mắt!"

Mạnh Phiên:.....

Dần dần, có một số học sinh đã mua thức ăn đang trên đường quay trở lại lớp học đã vây lại đây.

Tướng Ngụ thấy thế, cũng vọt lại, "Oa! Họ Triệu chết tiệt, dám tìm đến trường học! Xem bà đây có lột da mày không!"

Nói xong liền tiến lên, Mạnh Phiên vội vàng ngăn cản.

"Có chuyện gì thì từ từ nói, nếu cậu không sao, trước tiên đứng lên đi?"

"Ông đây nói rồi! Đừng có quan tâm tôi! Anh càng như vậy tôi càng thõng khố!"

Mạnh Phiên:.....

"Ừm ... Tôi không quan tâm. Việc lần này tôi xác thực là có chút bốc đồng, công kích bừa bãi. Mọi người trong Triệu gia đều chịu ảnh hưởng, cậu....."

Mạnh Phiên cau mày, liên tưởng tới thái độ ngày hôm qua của Triệu Thiên Minh và Triệu Côn Luân, giống như phụ tử bọn họ vốn có bất hòa, xem ra hôm nay lại đây là bởi vì đã chịu ảnh hưởng nên bực bội?

"Tôi rất xin lỗi, mang đến ảnh hưởng cho cậu là tôi suy xét không chu toàn, Triệu Côn Luân sai không nên ảnh hưởng đến cậu."

"Không được dụi dằng với tôi như thế!"

Triệu Thiên Minh hét lớn một tiếng, đứng lên, vọt tới trước mặt Mạnh Phiên.

Hành động của hắn đến quá đột ngột, mọi người xung quanh đều sững sốt, cho rằng đó là đòn phản công của Triệu gia.

Phí Chuẩn, người vừa đi mua đồ ăn trở về, cả kính, tay mắt lạnh lẽ mà chạy tới, đem Mạnh Phiên kéo ra sau mình.

Triệu Thiên Minh vừa thấy người trốn phía sau Phí Chuẩn, sau đó nhìn khuôn mặt bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền của Phí Chuẩn, đôi mắt càng đỏ, tuyệt vọng mà rống lên một tiếng.

"Tôi hận Triệu Côn Luân! Nếu không phải ông ta làm ra chuyện ngu xuẩn này! Chúng ta như thế nào có thể từ người yêu thành anh em! Tôi rõ ràng có thể có cơ hội mà!"

Nói xong, cậu ta khụt khịt cái mũi lại tức giận hừng hực mà chạy đi.

Mạnh Phiên: ...

"Hắn... hắn là thằng ngốc à?" Tường Ngu hỏi.

Mạnh Phiên cũng không hiểu ý đồ đến đây của cậu ta là gì, kỳ kỳ quái quái.

Tuy nhiên, quần chúng vây xem thì hiểu hết, sôi nổi lần lượt rời đi, quay trở lại lớp học, cầm điện thoại lên vào diễn đàn.

【Sốc! Triệu Thiên Minh phải lòng Mạnh Phiên! Tên cận bã Triệu Côn Luân tạo nghiệp đời sau, làm người yêu thành anh em! 】

Mạnh Phiên vẫn chưa biết chuyện mới trên diễn đàn, mọi người trong hành lang đều đã đi hết, cậu vẫn đang cầm một đồng đồ ăn vặt mà Lăng Di đưa cho, quay đầu lại nhìn Phí Chuẩn.

"Lăng lão sư cho em đồ ăn vặt nè, có phải đồ nhập khẩu hay không á? Em cũng chưa từng ăn qua, hắn là ăn ngon lắm nhì? Cho anh thử trước nha."

Hỏi xong, không thấy anh trả lời.

Mạnh Phiên nhìn nhìn Phí Chuẩn, liền thấy Phí Chuẩn hơi hơi níp mắt, ánh mắt phức tạp, như thể sắp ăn thịt người.

Cậu lùi lại một bước nói: "Anh bị sao vậy? Bệnh đau mắt sẽ lây phải không?"

Cậu cảm thấy hai mắt của Phí Chuẩn cũng có chút đỏ lên, giống như Triệu Thiên Minh vậy.

Phí Chuẩn cười lạnh một tiếng, bước một tới gần Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên không thể rút lui, lưng của cậu đụng phải bức tường phía sau, Phí Chuẩn nhìn thoáng qua, bắt động thành sắc mà duỗi tay qua, chặn sau đầu cậu, miễn cho đầu cậu đập vào tường.

"Là người yêu nhưng cuối cùng lại trở thành anh em sao?"

"Gi?"

"Hai người khi nào thì là người yêu của nhau rồi?"

Mạnh Phiên sững sốt, nhướn mày, cười, "Ồ ~ anh ghen."

Phí Chuẩn không có phản ứng, cúi đầu nhìn cậu, thấp giọng nói: "Anh có một câu, vẫn luôn chưa nói với em."

Mạnh Phiên nghe thấy, trong lòng tức khắc căng thẳng.

Thấy cậu khẩn trương, Phí Chuẩn cười, "Anh thích em, em có thể chỉ làm người yêu của mình anh thôi được không?"

Mạnh Phiên mặt nóng bừng, có chút xấu hổ, cậu lấy ra một túi đồ ăn vặt đưa cho anh, "Ăn đồ ăn vặt của em, thì chính là người yêu của em."

Chương 59: Cử đi học

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mối quan hệ trong lòng đã sớm hiểu rõ nhưng vẫn không ai chịu nói ra, bởi vì một câu "Anh thích em", phảng phất trở nên càng thêm ái muội.

Phí Chuẩn ăn đồ ăn vặt của Mạnh Phiên, còn Mạnh Phiên ăn bữa tối mà Phí Chuẩn mang cho cậu.

Hai người ngẫu nhiên nhìn nhau, liếc mắt đưa tình, nhưng ai cũng không nói gì.

Chờ Mạnh Phiên ăn xong cơm, Phí Chuẩn mới không thể không tìm chuyện để nói, "Thứ ba có cuộc họp phụ huynh. Mọi người trong nhà em chắc qua đây không tiện phải không?"

Lăng Di đưa rất nhiều đồ ăn vặt, tất cả đều là bọc nhỏ trong bọc nhỏ ngoài, Mạnh Phiên sau khi ăn xong cơm rồi vẫn rất nhớ nhưng chúng, tất cả đều được đặt lên bàn, từng cái đều xem qua, không biết gói đồ ăn vặt nào sẽ may mắn được cậu chọn trúng ăn trước đây.

"Humm ... Bà ngoại sức khỏe không tốt. Vốn dĩ em cũng không định để bà tới đây. Hai ngày nay trường học truyền rất nhiều tin tức nên em thực sự càng không thể để bà qua được."

Về phần Mạnh Đình thì cậu càng không thể để cô đến, hơn nữa cậu cũng không có người nhà nào khác nếu phải nói đến họ hàng, Tương Vận Thăng

chắc sẽ đến lớp ba tham gia họp phụ huynh cho Tường Ngu.

Phí Chuẩn thấy cậu hơi hơi nhăn mày, cúi người vươn tay sờ sờ giữa lòng mày cậu, nhẹ giọng dỗ dành, "Để cho anh cả đến, được không?"

Mạnh Phiên sùng sốt.

Phí Chuẩn đã đề cập đến ý tưởng này trước đây. Khi đó cậu tràn đầy ý niệm báo thù đối với nhà họ Triệu, quan hệ với Phí Chuẩn còn chưa rõ ràng nên trả lời rất chiếu lệ cho qua, hiện tại ...

"Quá phiền toái cho Phí đại ca rồi? Em cùng Lăng lão sư nói một chút người trong nhà không rảnh là được."

Phí Chuẩn nhìn cậu tung tăng lấy đồ ăn vặt, thấy cậu khẩn trương, không khỏi nở nụ cười, duỗi tay cầm lấy một cái, anh không khách sáo chút nào, giống như tuy hai mà một.

Đều nói ăn đồ ăn vặt của cậu, thì chính là người yêu của cậu rồi, người yêu lấy một túi nhỏ cũng chẳng quá phận đâu nhỉ?

"Phiền toái cái gì. Chúng ta ngồi cùng bàn, nhà em lại không ai ở đây, đại ca một người ngồi hai chỗ, rộng rãi thoáng mát, cao hứng còn không kịp. Nhất định sẽ vui như mở cờ trong bụng đây."

Mạnh Phiên dở khóc dở cười, không cự tuyệt nữa, mắt nhìn thấy Phí Chuẩn chọn đồ ăn vặt, lại cho anh một khối chocolate.

"Thứ cái này đi, sô cô la do thầy Lăng mua có phải ăn rất ngon đúng không?"

Vừa dứt lời, Phí Chuẩn còn chưa kịp nhận, Thiệu Trì từ cửa phòng học đã lon ton mà vào, tùy tay đoạt lấy khối chocolate kia.

"Ồa, thật nhiều đồ ăn vặt, cái này tặng cho anh nhé."

Nói xong, liền mở vỏ ra chuẩn bị muốn ăn.

"Không chớ." Phí Chuẩn nắm lấy cổ tay Thiệu Trì, vẻ mặt lạnh lùng, bình tĩnh nói.

Thiệu Trì: ...

"Không phải chú Chuẩn ca? Một khối chocolate mà thôi, anh từ khi nào lại keo kiệt như thế chú?"

Mạnh Phiên cũng không vui lắm, trong suy nghĩ của cậu, ý nghĩa của sô cô la và những món ăn vặt khác luôn có một chút khác biệt.

"Thiệu Trì, anh ăn cái này đi, chocolate nhường cho Phí Chuẩn, anh ấy thích ăn cái đó."

Cậu lấy đồ ăn vặt khác đưa cho Thiệu Trì.

"Cái gì, Chuẩn ca thích sô cô la từ khi nào." Thiệu Trì ngoài miệng không tin, nhưng hắn cũng không cố chấp, cứ thế trả lại sô cô la cho Phí Chuẩn rồi đi lấy gói trong tay Mạnh Phiên.

Tay còn chưa có đụng tới Mạnh Phiên, chỉ thấy Phí Chuẩn vừa đem chocolate ném vào trong miệng, lại nhướn chóng đuổi tay ra, đoạt lấy đồ ăn vặt của hắn.

"Cái này cũng không được."

Thiệu Trì:.....

Hắc, hắn liền giăng cơ, chỉ vào một đồng đồ ăn vặt trên bàn Mạnh Phiên kia, hỏi: "Vậy em đây có thể ăn cái nào? Ngài chọn còn không được sao?"

Phí Chuẩn mỉm cười, "Một cái cũng không được."

Thiệu Trì:.....

Mạnh Phien cũng phát ngọc, nhìn Phí Chuẩn với vẻ mặt sững sờ.

Phí Chuẩn thấy bộ dáng khó hiểu của cậu, nhíu mi, "Em không phải đã nói ăn đồ ăn vặt của em, chính là người yêu của em sao? Em còn muốn có bao nhiêu người yêu nữa?"

Mạnh Phien:.....

Mặt đỏ bừng, xấu hổ.

Câu đó là để trả lời Phí Chuẩn thôi. Đáp xong không phải đều phien phien quên mất luôn à? Ai biết được Phí Chuẩn lại nghiêm túc đến vậy, đồ ăn vặt cũng không được phép cho người khác ăn!

"Không có không có, chỉ có một người yêu là anh thôi."

Mạnh Phien nghẹn cười, duỗi tay đem đồ ăn vặt trên bàn gom lại, ôm vào trong ngực, một cái cũng không để lọt ra ngoài.

Thiệu Tri không ăn được đồ ăn vặt, lại phải ngậm một mồm thức ăn cho chó:

...

"Thẩm Nghĩa An không gạt em, Chuẩn ca, anh thật đúng là sát cầu cuồng ma! Tạm biệt!"

...

Sau giờ tự học tối, Phí Chuẩn theo thói quen tính đợi Mạnh Phien cùng nhau về nhà, nhưng Mạnh Phien cự tuyệt.

Hai ngày qua đều quá nổi bật, tuy nói phóng viên là Phí gia tìm, có thể tin được, nhưng mặt khác vẫn có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào cậu. Nghĩ nghĩ hai ngày nay vẫn nên ngoan ngoãn ở trong ký túc xá, thêm hai ngày nữa cũng đừng chạy đến Phí gia, miễn cho nhà họ Phí lại bị kéo vào, bị mọi người đàm tiếu.

Phí Chuẩn cũng không kiên trì, cậu không chịu, vậy đưa cậu về ký túc xá thôi.

"Thật sự không trở về cùng anh sao? Lần này đánh dấu tạm thời chúng ý lại cũng tốt hơn rồi phải không?" Phí Chuẩn cười hỏi trước cửa tòa nhà ký túc xá.

Mạnh Phiên cắt lời, "Mọi chuyện đã trôi qua bao lâu rồi? Đã sớm tốt hơn rồi."

Vừa nói Mạnh Phiên vừa liếc mắt nhìn anh, kỳ kỳ quái quái hỏi: "Em biết rồi, còn không phải là tiểu Alpha anh có chúng ý lại, không rời xa em được chứ gì?"

Phí Chuẩn cười nhẹ, không phủ nhận, anh vươn tay ôm Mạnh Phiên vào lòng, "Có thể là như vậy đây."

Đùa giỡn không thành còn bị phản dame trên chộc lại, Mạnh Phiên mặt mày xấu hổ.

Gần cuối tháng 11 rồi, trời rất lạnh, cảm giác được ai đó ôm thật thoải mái, thích vô cùng.

"Hai bạn học ở đằng kia! Ôm nhau làm cái gì đấy?!"

Thần âm của Tiền chủ nhiệm truyền đến, hai người cả kinh, cái vụ điều tra yêu sớm này còn tra đến cả ký túc xá cơ á?

"Chạy mau! Đừng để cổ bắt được nước điểm! Em còn chưa có nhận được tiền thưởng của kỳ thi giữa kỳ này đâu!"

Mạnh Phiên nói xong, chuồn khỏi lồng ngực Phí Chuẩn, cất bước liền chạy, nháy mắt đã biến mất trong ký túc xá.

Phí Chuẩn cười cũng không được, khóc cũng không xong, vì tiền thưởng của Mạnh Phiên, cũng cất bước bỏ chạy.

Trên xe về nhà, Phí Chuẩn còn nhận được tin nhắn từ Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên: 【 Em không bị bắt, anh thì sao? 】

Phí Chuẩn: 【 Yên tâm, nếu như anh bị bắt, nhất định sẽ liệu chết không nhận. 】

Mạnh Phiên: 【 Ngoan, chờ tiền thưởng tới tay, lại mua đồ ăn vặt cho anh. 】

Phí Chuẩn được Omega dỗ dành một chút, ngoác miệng cười đến tận mang tai.

Ngày hôm sau, Phí Chuẩn đến trường với cao nút da và kem dưỡng da tay, khi các ngón tay của Mạnh Phiên ngứa ngáy, bộ dáng ruột gan còn cào cào cũng không thể gãi, thực sự khiến anh nhìn liền cảm thấy khó chịu.

Sau khi kết thúc lớp học buổi sáng, Phí Chuẩn liền đem tay Mạnh Phiên kéo lại, cẩn thận mà thoa cao lên ngón tay nút da của cậu.

"Anh nghe nói khi bị nút một mảnh da. Nếu không chú ý sớm, một mảnh đó trên tay sẽ bật ra. Từ nay về sau nhớ phải bôi thuốc mỗi ngày."

Mạnh Phiên xem bộ dáng rū mắt xuống của anh, trong lòng ngọt ngào, ngoan ngoan gật đầu.

"Cơ bản mỗi năm em đều bị ấy mà. Ban đêm ngủ không thoải mái. Đặt ngoài ổ chăn thì lạnh, nhét trong ổ chăn thì nóng, cả tay đều ngứa, siêu đáng thương luôn."

"Năm nay sẽ không, chúng ta đem nó giết chết từ trong trứng nước."

Tạm thời chỉ có một ngón của Mạnh Phiên bị nút da, Phí Chuẩn cẩn thận bôi lên tay cậu, sau đó lấy kem dưỡng tay ra, bóp một chút rồi thoa lên tay Mạnh Phiên.

Trước thoa lên ngón bị nứt da kia một chút, tránh đi chỗ bị nứt ở ngón trỏ, sau đó tỉ mỉ đem những vùng khác xoa đều.

Tay này xong, thoa đến tay kia sẽ dễ dàng hơn nhiều. Phí Chuẩn bóp kem dưỡng tay, thoa đều lên lòng bàn tay, sau đó quần tay của Mạnh Phiền vào giữa hai bàn tay của mình, vừa xoa vừa nhào. Trêu ghẹo cậu ấy.

"Anh trước kia cũng không biết, tay Omega lại mềm như vậy."

Mạnh Phiền đỏ mặt, vươn tay cầm lấy kem dưỡng da, bóp một chút trên mu bàn tay của Phí Chuẩn, rút ra bàn tay mình đang bị anh nhào nặn kia, hai tay cùng nhau xoa xoa cho anh.

"Nào, tay của anh cũng rất mềm, chúng ta còn nhỏ, có tay ai lại thô đâu chứ."

"Ha ha ha! Phiền toái hai vị tự mình đi một chuyến, học sinh Mạnh Phiền của chúng tôi thật sự rất ưu tú, từ năm nhất cấp ba đến giờ, kỳ thi nào cũng là đứng đầu lớp!"

"Không phải tôi tự khen học sinh trường mình đâu, mà là lấy thành tích của em ấy, cho dù hai vị không chạy một chuyến này tới, đến khi kết quả thi đại học công bố ra, hai vị cũng vẫn muốn nhận em ấy thôi!"

Tiền chủ nhiệm dẫn hai người đi tới, vừa bước vào cửa lớp đã nhìn thấy học sinh xuất sắc trong miệng mình, đang cùng một học sinh xuất sắc khác xoa xoa tay cho nhau, hần hỉ vì thân mật kia khiến cô suýt nữa hét chói tai ra tiếng.

Phí Chuẩn nhìn thấy đồng phục và huy hiệu của hai người kia, trước khi tiền chủ nhiệm kịp nói, anh đã lập tức nói trước: "Loại kem bôi tay này thật sự không tồi. Tiền chủ nhiệm có muốn thử một chút không?"

Nhìn thấy kem tay được đưa cho mình, Tiền chủ nhiệm vội vàng cười, nói với hai người kia: "Bôi kem tay, bôi kem tay, bọn họ đều là bạn học đứng đắn!"

(Tiền chủ nhiệm tức mà không dám nói ai :v)

"Ồi chào, nhìn hiệu này tốt thật. Hai vị cũng thử bôi xem nào. Ngày này tay khô gió lạnh thổi, dễ nứt da lắm."

Vừa nói cô vừa bóp một ít kem bôi tay lên mu bàn tay của cả hai người kia.

Hai người đàn ông tuy xấu hổ một chút, cũng chỉ biết vừa xoa, vừa lau vừa nói: "Chào em Mạnh Phiên, chúng tôi đến từ văn phòng tuyển sinh của Hoa đại, chúng tôi đã thấy được thành tích của em. Trường chúng tôi thực sự đánh giá cao thành tích ưu tú và phẩm cách cứng cỏi của em, nghĩ muốn ra một phần sức lực dù là nhỏ bé."

Một người đàn ông nhanh chóng lau sạch kem dưỡng trên tay, lấy ra thư thông báo trúng tuyển tình xảo của Hoa đại, đưa cho Mạnh Phiên.

"Em Mạnh Phiên, Hoa đại là chỗ em vào danh ngạch đi học đây, mau nhận."
Tiền chủ nhiệm kích động nhắc nhở.

Mạnh Phiên kinh ngạc một chút.

Hoa đại là trường đại học có thể mạnh nhất ở Hoa thị, đồng thời cũng là trường đứng đầu trong 3 trường trên toàn quốc.

Mặc dù cậu tự tin rằng mình có thể tự mình vào được Hoa đại trong kỳ thi tuyển sinh đại học, nhưng cậu hơi ngạc nhiên khi bắt ngờ nhận được danh ngạch do hoa đại đề cử.

"Cảm ơn! Em sẽ nỗ lực học tập, sẽ không cô phụ một phần mong đợi này!"

Ngay sau đó, việc người của Hoa đại đến để gửi thông báo trúng tuyển cho Mạnh Phiên được lan truyền, trên diễn đàn một mảnh âm thanh kêu gào, đều nói Mạnh Phiên có thể là nhờ họa được phúc.

Tân thị Triệu gia, đồng dạng cũng đang thảo luận chuyện này.

Ngô Phương, mẹ của Triệu Côn Luân nhìn hot search, vừa tức vừa mừng, "Không ngờ đứa nhỏ này lại tốt như vậy, con đi nhận nó đi!"

Triệu Côn Luân bức xúc, "Nhà họ Triệu bây giờ gặp phải tình cảnh như vậy, đều là do tên nhóc này gây ra, hiện tại Khương Tuệ muốn cùng con ly hôn, giá cổ phiếu của giáo dục gia Hành giảm mạnh. Con còn có tâm trạng nào mà đi nhận con chứ!"

"Ồ đồ!" Ngô Phương nghiêm mặt nói, "Mấy năm nay con cùng Khương Tuệ một chút tình cảm vợ chồng cũng không có, Khương gia cùng nhà của chúng ta cũng càng ngày càng xa lạ, đã sớm không còn giá trị lợi dụng nữa rồi. Thiên Minh lại chỉ lo ăn nhậu chơi bời, đờ không dậy nổi cái cơ nghiệp này, Mạnh Phiên ưu tú như vậy, con hiện tại đem nó nhận trở về là có thể ở trước mặt truyền thông ăn năn hối cải, vẫn hồi danh dự, lại có thể được một người thừa kế ưu tú, có cái gì không tốt?"

Triệu Côn Luân nhìn trên hot search có ảnh chụp Mạnh Phiên, mày nhăn dần dần giãn ra.

"Mẹ nói rất đúng, sự tình đến nước này, chỉ có nỗ lực ăn năn đền bù, mới có thể vẫn hồi danh dự của giáo dục Tư Hành. Đứa trẻ này cũng thật giống Mạnh Đình."

Ngô Phương mỉm cười, "Hơn nữa, nó còn là một Omega. Mẹ nghe nói nó rất thân với con trai thứ hai của nhà họ Phí ở Hoa thị. Nhận nó trở về, ngày sau nó gả tới Phí gia rồi, đối với chúng ta, lại là một chuyện tốt."

.....

Mạnh Phiên được danh ngạch đi học ở Hoa đại, cũng không tự cao.

Hạn ngạch này chỉ được giao cho cậu trong một năm rưỡi thôi, nếu muốn tương lai có triển vọng thì cậu vẫn phải chăm chỉ học tập.

Hôm nay đồng học tới chúc mừng cậu quá nhiều, nhờ thi học sinh lớp 1, lớn

thì là các bạn học lớp khác, cơ hồ mỗi lớp đều có người tới tìm cậu.

Mọi người đều là có thiện ý, cậu cũng không thể không đáp lại, nhưng cứ như vậy, cả ngày hôm nay cậu cũng chưa nói được cùng Phí Chuẩn mấy câu.

Rúc ở trên giường ký túc xá, Mạnh Phiên lăn qua lộn lại, nhớ anh nhớ anh nhớ anh.

Nhìn không được, gửi một tin nhắn.

Mạnh Phiên: 【 Anh đang làm gì vậy? 】

Phí Chuẩn: 【 Ở bên ngoài kiếm ăn, ăn khuya ha ha. 】

Mạnh Phiên: 【 Bên ngoài? 】

Phí Chuẩn: 【 Đúng vậy, thỉnh thoảng ăn ở quán ven đường, rất thú vị. 】

Phí Chuẩn ở bên ngoài, nói không chừng cũng cách không xa, Mạnh Phiên càng thêm ruột gan cồn cào.

Lúc này, Phí Chuẩn hỏi: 【 Có muốn cùng nhau ăn một chút không? 】

Mạnh Phiên trong lòng vừa động, đồng ý, nhanh chóng thay quần áo rồi lao ra khỏi ký túc xá.

Tòa nhà ký túc xá đã chuẩn bị đóng cửa, cậu kịp thời lao ra, chạy đến cổng trường, lưu loát mà trèo tường qua.

Mới vừa tiếp đất, liền không cẩn thận bổ nhào vào một lồng ngực ấm áp.

Mạnh Phiên sửng sốt, là vị chocolate quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Phí Chuẩn!

"Tại sao anh lại ở đây?"

Phí Chuẩn mỉm cười, "Chỉ đang kiếm ăn quanh đây thôi, em nói muốn ăn cùng nhau, anh tới đón em."

Nói xong, Phí Chuẩn liếc mắt nhìn bức tường, một bên ôm Mạnh Phỉên, một bên nhỏ giọng âm dương quái khí: "Xem động tác lưu loát như vậy, vượt nóc băng tường rất có kỹ thuật, cái gì cũng dám."

Mạnh Phỉên:.....

Trong lòng đều đã biết rõ ràng, sở hãi là cậu giả vờ đây, hà tất phải âm dương quái khí mĩa mai, tán h kỳ.

Nhìn thấy cậu trúng đòn, Phí Chuẩn trong lòng vui mừng, nhìn không được cười hỏi: "Chạy nhanh như vậy, nhớ anh quá sao?"

Mạnh Phỉên:.....

Được một tác lại muốn tiến một thước.

Đem người đẩy ra, Mạnh Phỉên bĩu môi, "Ờ đây, là em mắc chúng ý lại, chớ nên muốn gặp anh đây, này thì có cái gì để mà đặc ý chú?"

"Ngày hôm qua không phải có nói chúng ý lại đã sớm hết rồi sao?"

Mạnh Phỉên:.....

Túc giận một chân đá văng hòn đá bên cạnh chân Phí chuẩn, Mạnh Phỉên nhíu mày liếc anh một cái "Anh có còn muốn yêu đương nữa không thế? Có chịu dỗ dành người ta không vậy? Nếu không thì em về!"

Nói xong, liền giả vờ muốn trở về.

Phí Chuẩn bị cậu chọc cười đến không được, duỗi tay đem người ôm trở về, nắm tay cậu giơ lên, hôn hôn mu bàn tay này.

"Anh cũng bị mắc chứng ỳ lại này, cầu em ở lại với anh đi mà, nắm nắm tay anh, ôm anh một cái."

Mạnh Phiên cảm thấy thế diện đã trở lại, ngẩng đầu ưỡn ngực "Chắc chắc chắc, vậy em đây chỉ đàn hĩ cồ hết sức thôi."

Phí Chuẩn cồ nhĩn cười, đem tay Mạnh Phiên nhét vào trong túi mình, miễn cho gió lạnh thổi, lại bị nĩt da.

Tác giả công: Cho nên, mọi người yêu đương sao rồi? Sẽ dễ dành người ta thế nào á?

Editor: Chả thế nào cả, đây đang yêu đương với cô đơn! Đọc thân thì lâu chứ tình yêu đến thì nhĩn lĩm, thời tới cĩn không kịp ấy chứ :)))

À chương hôm qua cĩn cĩ một note của tác giả công: Bỏ bỏ thành năm, Triệu Nghĩa An tui sửa thành Thẩm Nghĩa An, mấy chương trước sẽ cĩng nhĩu sửa sau, miễn cho lại lĩn lĩn~

Editor: Tui cĩng hơi lười, thời thì mấy gái tự auto sửa bằng hỏa nhĩn kĩm tĩn của mình hộ tui nhĩ! Xin lỗi và cảm ơn nhĩều >o<

Chương 60: Báo ứng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Tại một quán thịt nướng gần trường Trung học số 7, buổi tối sau khi tiết tự học kết thúc sẽ có rất nhiều học sinh ghé thăm quán này.

Mạnh Phien vừa ăn thịt cừu xiên vừa tán gẫu với Phí Chuẩn, rất hưởng thụ khoảng thời gian như vậy, nghĩ rằng nếu đây là một đêm hè, thì ăn thịt xiên nướng ngoài trời sẽ càng cổ hươu vị hơn.

Phí Chuẩn thấy cậu khi ăn thịt nướng thích đưa đầu nhọn của xiên tre vào trong miệng, anh rất là không yên tâm đưa tay ra điều chỉnh hương xiên tre.

"Ăn theo chiều ngang đi, ăn theo chiều dọc như thế này, nếu cổ ngoại lực đột ngột rất dễ đâm vào cổ họng, rất nguy hiểm".

Một bên nói, một bên còn tự mình làm mẫu.

Mạnh Phien ngoan ngoãn đồng ý, thấy Phí Chuẩn nhìn mình bằng ánh mắt một vạn lần không thể yên tâm được, hoàn toàn không cảm thấy bực bội, ngược lại trong lòng cực kỳ ngọt ngào.

Hóa ra đây là cảm giác khi được quan tâm.

"Tường Ngu nói, hai ngày này vì gặt chuyện hot search của Triệu Côn Luân, ở nhà như chống giặc. Ngày mai họp phụ huynh rồi mà cô ấy với chú Tường còn chả dám đề cập chỗ trong nhà biết cơ."

Phí Chuẩn cười cười, "Trực tiếp không đề cập tới cũng tốt, miễn cho bà ngoại nhớ thương muốn tham gia họp phụ huynh. Hai ngày nay trong trường học lời đồn đãi không ít, khó tránh khỏi sẽ nghe được một chút."

Mạnh Phiền gật gật đầu, chính là lo lắng điều này đó.

Giữa lúc đang nói chuyện, cửa quán thịt nướng từ bên ngoài mở ra, ba bốn học sinh bước vào.

Cầm đầu hướng bên trong nhìn thoáng qua, liền đen mặt, "Tao không ăn nhà này, đổi nhà khác."

"Triệu ca, có mỗi nhà này nướng BBQ chính tông nhất đó, học sinh Thành Dương đều thích chạy tới nơi này ăn, anh thử một chút, đảm bảo muốn ngừng mà không được."

"Tao sẽ không muốn ngừng mà không được!" Triệu Thiên Minh hừ lạnh.

Mạnh Phiền cùng Phí Chuẩn đang ngồi ở cửa, vị trí trong cùng cạnh cửa sổ, nghe thấy tiếng động, liền nhìn sang.

Triệu Thiên Minh đang định đi ra ngoài, bị nhìn thấy, đột nhiên cảm thấy nếu hẳn quay đầu bước đi bây giờ chính là đang biểu thị sợ hãi, quay đầu ngẩng cao đi vào, nhất định phải chọn vị trí bên cạnh Mạnh Phiền ngồi xuống.

Mạnh Phiền không thể hiểu được ánh mắt kiên nghị và khó hiểu của Triệu Thiên Minh, thoáng nhìn rất trung nhị, như thể cố ý muốn thu hút sự chú ý của người khác.

(中二病-bệnh trung nhị; là một từ phổ biến trên Internet, từ này có nguồn gốc từ Nhật Bản. "trung nhị" tức trung học năm 2 đề cập đến những suy

nghĩ, hành động và giá trị tự cho mình là đúng đắn của thanh thiếu niên học sinh trung học khoảng 13-14 tuổi, chủ yếu ám chỉ những người tự ý thức cái tôi cá nhân quá cao và kiêu ngạo, cuồng vọng, cảm thấy rằng bản thân không được thấu hiểu, tự thấy mình quá khốn khổ, đặc biệt là những người "hình thành các giá trị quan chưa thoát ly khỏi những tư tưởng ấu trĩ và ngày thơ xen lẫn nhau" khi trưởng thành.

Tại Việt Nam, đôi khi còn được gọi là "hội chúng tuổi dậy thì", "hội chúng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".)

Đại khái là nhỏ hơn một tuổi, nên có chút ấu trĩ hơn một chút đi.

Mối quan hệ của họ có vẻ phức tạp, nhưng thực ra họ lại chẳng khác gì những người xa lạ, Mạnh Phiên cũng không chào hỏi mà chỉ tập trung vào món thịt nướng.

Phí Chuẩn thỉnh thoảng liếc nhìn Triệu Thiên Minh thường thường nhìn qua ánh mắt không cam lòng, anh dùng đũa thông thả bóc thịt cà tím ra khỏi quả, gắp một ít rồi bỏn vào miệng Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên sững sốt một chút, nghĩ đến bọn họ này hẳn là xem như đang hẹn hò, không có cụ tuyệt, cười hắc hắc ăn một cách vui vẻ.

Triệu Thiên Minh – người vẫn luôn ở bên cạnh nỗ lực thu hút sự chú ý:.....

Đau lòng, khó chịu và căm giận.

Tự mình tức giận một hồi, Triệu Thiên Minh đột nhiên đứng dậy đi tới.

Nghĩ đến bộ dạng lưu manh hư hỏng của Triệu Thiên Minh, Phí Chuẩn sợ hãi động tay động chân, cũng đứng dậy, đơn giản ngồi xuống bên cạnh Mạnh Phiên ở đối diện, bảo vệ Mạnh Phiên từ bên trong.

"Có việc?" Phí Chuẩn hỏi.

Triệu Thiên Minh nhìn chằm chằm bọn họ hồi lâu, tựa hồ có điểm bất mãn

muốn nói, nhưng cuối cùng lại nhụt chí, chỉ nói: "Tôi có hảo tâm tới đây nói cho các người biết một việc, Triệu Côn Luân muốn nhận anh trở về Triệu gia, anh nên chuẩn bị tâm lý tốt một chút, khả năng hai ngày này ông ta sẽ tới tìm tới anh."

Nghe thấy vậy, Mạnh Phiên đang ăn xiên mực, bỗng nhiên cảm thấy một trận buồn nôn.

Triệu Côn Luân có bệnh à? Hắn còn dám vác mặt mũi đến nhận con?

Triệu Thiên Minh nhìn thấy bộ dạng ghê tởm của Mạnh Phiên, xấu hổ một chút, lại nói: "Cái kia, sự tình năm đó mẹ tôi cũng không biết gì, bà ấy là sau này mới thân cận cùng Triệu Côn Luân, anh có thể hận Triệu gia, cũng không nên giận chó đánh mèo với mẹ tôi, bà ấy đã quyết định cùng Triệu Côn Luân ly hôn rồi."

Mạnh Phiên uống nước miếng, kìm nén cơn buồn nôn trong bụng, gật đầu nói: "Tôi biết rồi, cảm ơn cậu đã kể cho tôi nghe."

Đột nhiên được cảm ơn, Triệu Thiên Minh sững sờ ở đó, càng cảm thấy xấu hổ.

Chuyện này làm sao có thể nói không liên quan đến hắn được, ai bảo hắn là con trai của Triệu Côn Luân? Thế nào cũng trốn không thoát bị liên lụy một thân vào vũng bùn này.

Xua xua tay xoay người, Mạnh Phiên còn nghe trong miệng hắn bực bội mà lẩm nhảm lảm nhảm: "Cái gì thế này, người yêu không thành đến cả anh em cũng đều không làm được. Thật là ghê tởm!"

Triệu Thiên Minh chung quy cũng không có ăn đồ nướng ở quán này, mang theo mấy tiểu đệ rời đi.

"Triệu Côn Luân như này có tin là thế ly tử tán, cửa nát nhà tan không?"
Mạnh Phiên nhìn Triệu Thiên Minh ra cửa, có chút giật mình.

Không được ủng hộ, vợ con ly tán, khủng hoảng uy tín gia nghiệp, gần như bị dồn vào cái chết.

Phí Chuẩn sờ sờ đầu của cậu, "Coi như là báo ứng đi. Nếu hắn còn không chịu dừng lại, ngày mai anh sẽ cho truyền thông ở Thất Trung nằm vùng."

...

Cửa ký túc xá Thất Trung đã đóng, trở về không được, ăn xong bữa khuya, Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn trở về Phí gia.

Vừa vào cửa, liền thấy Phí Thừa còn chưa ngủ, đang thử bộ tây trang hai màu trong phòng khách.

"Chào buổi tối, Phí đại ca."

"Chào em."

Phí Thừa mặc một bộ tây trang màu nâu và xám nhạt, ở trước mặt bọn họ dạo qua một vòng, phía trước phía sau triển lãm một chút.

"Cái này thế nào?"

Mạnh Phiên hơi bối rối. Bộ tây trang này kỳ kỳ quái quái. Nửa bên trái màu nâu, nửa bên phải màu xám nhạt. Nó không giống phong cách hay được mặc trong những dịp trang trọng.

"Ồm..... Đẹp."

Phí Chuẩn ngẹn cười, phối hợp gật đầu, "Đại ca đáng người chuẩn, loại tây trang nào cũng đều có thể mặc đẹp."

Phí Thừa rất là vừa lòng, "Vậy thì anh yên tâm rồi, ngày mai anh sẽ mặc cái này đi họp phụ huynh. Bên trái tượng trưng cho gia trưởng của Phí Chuẩn, bên phải tượng trưng cho gia trưởng của Mạnh Phiên."

Mạnh Phiên:.....

Phí Chuẩn:.....

(Editor:.....)

Không hổ là đại ca, sáng tạo cũng khác người thật.

...

(Mãi mới kiếm được quả áo na ná :v thời thì các gái tự tưởng tượng đỡ đê ~)

[Click để xem ảnh](#)

Họp phụ huynh của trường trung học số 7 không hoàn chỉnh như trường trung học Thành Dương, chỉ tổ chức vào giờ nghỉ trưa để không làm ảnh hưởng đến các lớp tiếp theo.

Sau bữa trưa, một số phụ huynh lần lượt vào trường, Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn đi ra cổng trường, muốn đón ánh cả hôm nay ăn mặc lỏng lẻo thế nào, một người phải phân thành hai vai, quả thực không dễ dàng nha.

Hai người ở cổng trường lảo đảo lắc lư tới lui, vừa chơi vừa đợi, lại chờ được Tường Vận Thăng cùng Tường Ngu trước, hẳn là mới vừa ở bên ngoài ăn cơm rồi mới tới đây.

Gần đây cũng luôn nhờ sự giúp đỡ của hai cha con này rất nhiều, Mạnh Phiên lên tiếng chào hỏi: "Chào chú Tường".

Tường Vận Thăng cười gật đầu, "Cháu yên tâm, bà ngoại cùng mẹ cháu vẫn không biết gì đâu, đang ở nhà nghỉ ngơi. Cháu đã nói với giáo viên việc người nhà không tới tham gia được chưa, giáo viên có nói gì không?"

"Cháu chưa nói gì, nhưng giáo viên cũng biết rồi." Mạnh Phiên ngượng ngùng, thật không mặt mũi để nói rằng Phí Thừa nửa bên phải tự thay thế

trường bồi mình tham dự họp phụ huynh.

Vừa dứt lời, đã thấy Phí Thừa mặc bộ đồ ghép hai màu đỏ, đẹp trai người người, trở thành cảnh đẹp độc nhất vô nhị ở cổng trường Thất Trung.

Phí Chuẩn dờ khốc dờ cười, sợ đại ca lại nói gì đó bị Tường Vận Thăng nghe được, đến lúc đó Mạnh Phiên lại phải giải thích, liền chạy nhanh trước lời kéo đại ca đi vào trong phòng học ngồi.

Cuộc họp phụ huynh ở Trường Trung học Số 7 dành cho phụ huynh, học sinh không cần phải ở lại lớp học.

Phí Thừa ngồi ở cửa lớp, cố ý kê cái ghế vào giữa hai bàn, ngồi ở giữa, lấy điều hai bên mua mớ đèn dín.

Lăng Di vừa bước vào phòng học để chuẩn bị, nhìn thấy Phí Thừa, sững sốt một chút.

Thừa dịp trong phòng học không có người nào, Lăng Di nhường mày, nhỏ giọng cười nói: "Quần áo không tồi, rất lãng lờ."

Phí Thừa:.....

"Không phải ý như vậy," Phí Thừa chỉ chỉ màu sắc hai bên, giải thích, "Bên này đại biểu cho gia trưởng Tiểu Chuẩn, bên này đại biểu cho gia trưởng Tiểu Phiên."

Lăng Di:.....

Yêu nhau một thời gian, vị hôn phu của hắn vẫn luôn thú vị như vậy, có thể thấy được ngày sau sẽ không nhàm chán.

Mạnh Phiên và Tường Ngụ cùng nhau đưa Tường Vận Thăng đến lớp ba, sau đó quay trở lại cửa lớp 1. Thấy bộ dáng này của Phí Thừa, liền nhìn không được muốn cười.

"Phí đại ca quá đáng yêu."

Nghe vậy, Phí Chuẩn nheo mắt lại, ghé sát vào Mạnh Phiên, nhỏ giọng hỏi:
"Còn anh thì sao?"

Mạnh Phiên liếc anh một cái, "Cái dầm kém chất lượng này mà anh cũng ăn được à?"

Một bên kín đáo, một bên âm dương quái khí: "Em cảm thấy ngài sẽ không phải là thích được người khác nói ngài đáng yêu đấy chứ? À rất cuộc đời vị tin tức tổ ngọt như thế, ngài còn ngượng để người khác biết, có thể thấy được ngài là một mãnh A có phẩm vị."

Phí Chuẩn:.....

Ngày càng có nhiều phụ huynh đi vào lớp học, rất nhanh sẽ bắt đầu buổi học.

Phí Chuẩn dắt tay Mạnh Phiên, cười nói: "Có thầy Lăng nhìn rồi, chúng ta không cần ở đây đâu, đi dạo sân thể dục một chút không?"

Nói là đi một chút, kỳ thật chính là đi hẹn hò.

Mạnh Phiên không có cự tuyệt, quơ quơ tay Phí Chuẩn, đi theo.

Lúc này là giờ họp phụ huynh, học sinh đang chơi ở ngoài, tương đương với giờ sinh hoạt toàn trường, đi trong đám đông nắm tay nhau, mục tiêu cũng không lớn nên không lo bị Tiền chủ nhiệm bắt gặp.

Hôm nay ánh nắng rất tốt. Thật thoải mái khi đi dạo buổi trưa còn được phơi phơi nắng.

Phí Chuẩn nắm tay Mạnh Phiên lên, nheo nheo từng ngón tay, kiểm tra có vết nứt da nào mới không, "Thuốc cao hiệu quả không tồi, anh thấy mấy vết nứt cũ đang đỡ hơn rồi."

"Đúng vậy, buổi tối ngủ cũng không có ngứa nữa."

Mạnh Phiên cũng cúi đầu, đem hai cái tay xòe ra, chính mình nhìn nhìn.

Vừa cúi đầu xuống, gáy cậu đã lộ ra, Phí Chuẩn theo bản năng nhìn thoáng qua, khóe miệng cong lên, vươn tay chạm vào tuyến thể của Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên cả kinh, theo bản năng rụt rụt cổ, "Anh làm gì vậy? Đùa giỡn Omega?"

Phí Chuẩn cười khẽ, thu hồi tay, hu hu thực thực ôm ôm eo Mạnh Phiên, cúi đầu thấp giọng hỏi: "Anh thế nào lại cảm thấy, da trên tuyến thể của em trở nên nhẵn mịn hơn rất nhiều rồi nhỉ?"

Mạnh Phiên: ...

Cổ cổ lại, xoay người một cách linh hoạt, vòng qua cánh tay của Phí Chuẩn, Mạnh Phiên chạy về phía trước vài bước, trốn sau một thân cây, lúng túng nhìn lên cành cây.

"Trời lạnh, da liền trở nên tốt hơn thôi."

Phí Chuẩn đi qua, nhìn không được cười, "Đây là kiểu nguy hiểm gì thế?"

Đi tới phía sau Mạnh Phiên, vươn tay chống vào thân cây, đem cậu ôm vào trong lòng, Phí Chuẩn cúi đầu ngửi ngửi mùi sau gáy của cậu, sau đó cười khẽ hỏi: "Trộm bôi kem dưỡng da?"

Mạnh Phiên: ...

"Chặc chặc, em bôi đây, rồi sao? Em đều nghe lời anh bôi kem dưỡng da tay rồi, lại bôi chỗ cổ một tí, không thế sao?"

"Có thể có thể, ai bảo rằng anh không tốt chút? Còn phải phiền ngài lo lắng bảo dưỡng da đến vậy."

Mạnh Phiên:.....

Ở trong lòng ngực Phí Chuẩn xoay người, đứng mặt đối mặt, Mạnh Phiên ngửa đầu muốn trừng anh.

Ngay khi cậu hơi hơi ngẩng đầu lên, đầu của Phí Chuẩn đã cúi xuống, môi hai người chỉ kém một chút liền dán lên nhau.

Cũng không phải lần đầu tiên hôn, nhưng nó quá đột ngột, cũng không biết có muốn hôn hay không, thế nhưng làm người cảm thấy trong lòng thực khẩn trương.

"Mạnh Phiên! Đừng kham kham ta ta nữa! Triệu Côn Luân tới kìa!" Tưởng Ngu bỗng nhiên xuất hiện, thở gấp đến lợi hại, có thể thấy cô đã phải chạy rất nhanh.

Mạnh Phiên vội từ lòng ngực Phí Chuẩn trong chui ra, bỏ qua sự ngỡ ngàng ngừng, hỏi: "Ở chỗ nào?"

Tưởng Ngu một bên thuận khí cho chính mình, một bên nói: "Thực không biết xấu hổ, ở lớp 1 đó, ở cửa làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nói nhiều năm qua thật xin lỗi cậu, nhất định phải vì cậu tham gia hợp phụ huynh một lần, về sau sẽ từ từ bồi thường cho cậu!"

"Thực đáng kính ngạc! Tôi cũng chưa từng thấy một người nào không biết xấu hổ như vậy đâu!"

Khóe miệng Mạnh Phiên giật giật, cũng bị ghê tởm theo luôn rồi, quay đầu nhìn Phí Chuẩn liếc mắt một cái, một bên lôi kéo ánh hướng nhất ban đi, một bên hỏi: "Sau đó ông ta có đi vào không? Thầy Lăng hẳn là sẽ không cho ông ta vào đâu nhỉ?"

Tưởng Ngu đi một bên cười nhạo, "Đừng nói đến thầy Lăng, tất cả phụ huynh trong lớp đều trào phúng ông ta. Phí đại ca còn thú vị hơn. Tự mình chiếm hai chỗ ngồi, cả người lạnh như băng, Triệu Côn Luân chính là không dám ngồi vị trí kìa, còn ở cửa phòng học giảng cơ đây, phòng viên đều tới

rồi."

Phòng viên vẫn luôn ở Thất Trung năm vùng, phòng chừng Triệu Côn Luân vừa tiến vào Thất Trung liền đuổi kịp, Mạnh Phiên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Cả ba vội vã trở lại tòa nhà dạy học.

Đi từ hành lang vào phòng học lớp 1, xa xa, Mạnh Phiên đã nhìn thấy Triệu Côn Luân đang đứng ở cửa, không biết đang nói cái gì.

Mạnh Phiên một bên ghé tởm, một bên lại hưng phấn không giải thích được, trong đầu có rất nhiều lời chỉ trích, phải nói trước mặt phòng viên, đem tội ác của Triệu Côn Luân đếm thật kỹ, không để cho ông ta một chút mặt mũi nào nữa!

Phí Chuẩn cảm thấy Mạnh Phiên hơi run rẩy, trong lòng có chút lo lắng, nắm thật chặt bàn tay trong lòng, nhéo nhéo, xem như trấn an.

Mạnh Phiên cảm nhận được điều đó, quay lại nhìn anh cười một chút, để anh yên tâm.

Thời điểm quay đầu lại lần nữa, chỉ thấy một bên hiện lên một bóng người, Mạnh Phiên chưa kịp phân biệt, giây tiếp theo, phía trước ngân quang chớp lóe.

Một người phụ nữ giơ dao gọt hoa quả lao về phía Triệu Côn Luân trước cửa lớp 1, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô ta đã quyết liệt đâm mũi dao vào tuyến thể sau cổ Triệu Côn Luân.

"A ——"

Triệu Côn Luân vẫn luôn tập trung nói chuyên trong lớp, bị đâm đến đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Trong chốc lát, trong phòng học lớp 1 đầy âm thanh hoảng sợ, xôn xao,

loạn thành một mảnh.

Mảnh Phìên nhất thời không thể tới gần, bị Phí Chuẩn ấn ở trong ngực, trở mất giật mình.

Chương 61: Che chở

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Khu dạy học năm hai đều đang họp phụ huynh, cả tòa nhà tương đối yên tĩnh, tiếng hét đột ngột của Triệu Côn Luân vang lên, thậm chí xuyên từ tầng một lên tầng sáu, ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người.

Bất ngờ bị tấn công, sau một hồi mất cảnh giác, Triệu Côn Luân đau đến mức theo bản năng liền phải phản kích, cũng chưa thấy rõ người tới phía sau là ai, đã xoay người đá người kia một chân.

Cú đánh trả này căn bản không nhìn rõ vị trí, trượt chân chỉ đạp đến gốc tủi, nhưng người tới dường như khó có thể chống trả nổi một đòn, không còn có chút sức lực nào, loạng choạng vài bước thì cả người ngã xuống đất, con dao gọt hoa quả trên tay rơi trên nền đá hoa cương.

Triệu Côn Luân che lại sau cổ, hai mắt đỏ lên như điên, vừa muốn quay lại đạp thêm hai cái, chờ thấy rõ người trên mặt đất liền sững sờ, không nhúc nhích.

"Tiểu ... Tiểu Dĩnh? Sao lại là cô?"

Mạnh Dĩnh bị ngã cú này không nhẹ, ngồi dưới đất cũng không dậy nổi, nghe được lời nói của Triệu Côn Luân, cô ta như khùng khùng điên điên cười điên cuồng, càng cười càng to.

Nhìn cái gáy vẫn còn đang không ngừng chảy máu sau cổ kia, Mạnh Dĩnh

cười, lớn tiếng quát lớn: "Đồ súc sinh! Cả nhà anh đều là súc sinh!"

"Anh hại tôi chưa đủ, còn định hại con tôi! Nó phân hóa thành Omega, tôi không biết, tôi trước nay cũng không biết! Là anh! Là các người vì muốn bỏ rơi tôi, làm giả báo cáo xét nghiệm di truyền, gạt tôi thành bé là Beta! "

Giọng của Mạnh Đình lớn đến đáng sợ, dị thường sắc bén trong khuôn viên yên tĩnh.

Phụ huynh của lớp 1 và cả phụ huynh của một số lớp gần đó, lần lượt lục đục đi ra nghe ngóng, một đám vây quanh lại đây.

"Mẹ!"

Mạnh Phiên vẫn đang được bảo vệ trong vòng tay của Phí Chuẩn, cậu bị sốc, bị sốc trước sự thô bạo đột ngột của Mạnh Đình yếu ớt. Khi Tưởng Ngụ ở bên cạnh gọi Mạnh Đình một tiếng rồi chạy tới đỡ cô, cậu mới khó khăn phục hồi lại tinh thần, cùng Phí Chuẩn chạy tới.

Cả ba muốn đỡ Mạnh Đình dậy, nhưng Mạnh Đình đứng dậy được nửa chừng thì đột nhiên lấy tay che bụng dưới, cả người lại khuỵu xuống, ngồi bệt dưới đất, đôi bẹn hộc vầy vầy tay.

Thầy phụ huynh trong lớp nháo ra việc này, Lăng Di buộc phải dừng cuộc họp phụ huynh đi ra ngoài, một bên duy trì trật tự, một bên kêu Phí Thừa gọi 120.

Phí Thừa liếc mắt nhìn Triệu Côn Luân cùng Mạnh Đình, đi đến một bên, gọi hai cú điện thoại.

Triệu Côn Luân nhìn Mạnh Phiên bên cạnh Mạnh Đình, cả người sững sờ ở đó, không biết có phải do máu chảy quá nhiều không, ông ta cảm thấy chính mình cả người rét run, đầu óc cũng hoạt động thật sự chậm.

Đứa bé này còn đẹp hơn cả trong ảnh chụp, lại còn ngoan ngoãn khiến người ta thích vô cùng, nếu năm đó ông ta cưới Mạnh Đình, đem đứa nhỏ

này nuôi dưỡng bên người, nó nhất định sẽ là một đứa con ngoan hiền
thụận, gia đình ông ta cũng nhất định sẽ thực mỹ mãn.

"Tôi không có làm giả báo cáo! Tôi ngay từ đầu thật sự không biết thằng bé
là Omega!"

Mạnh Đình cười lạnh, nhìn vết sẹo sau cổ Mạnh Phiên, biết vậy chẳng làm.

"Nếu không phải các người làm giả báo cáo, nếu không phải do các người
thì làm sao tôi có thể mắc bệnh trầm cảm sau khi sinh, làm sao tôi có thể
đâm thương một đứa bé khi vừa mới đầy tháng! Tôi thật điên độn, nếu
không phải tôi bị các người lừa bịp, tuyến tể của Tiểu Phiên sẽ không bị
thương....."

"HaHaHaHaHaHa, hiện tại thì tốt rồi, tuyến tể của anh cũng bị thương, anh
xứng đáng, xứng đáng!"

"Tiểu Đình!"

Tường Vận Thăng đang họp phụ huynh ở lớp 3 nghe thấy động tĩnh liền
chạy ra ngoài, nhìn cảnh đó giật mình một chút liền vội vàng chạy đến đỡ
Mạnh Đình dậy, nhưng lại thấy Mạnh Đình sắc mặt trắng bệch, vẫn luôn ôm
bụng.

"Em làm sao vậy? Bụng đau?"

Mạnh Đình không đáp lại, chỉ lo nhìn chăm chăm Triệu Côn Luân mắng, bộ
dáng rất là điên cuồng, giống như phát điên vậy.

Triệu Côn Luân đại khái là bị thương không nhẹ, phần bác vài câu, liền
không còn sức lực để nói, sắc mặt trắng bệch mặc người thóa mạ.

Càng ngày càng có nhiều người vây xem xung quanh, sôi nổi chỉ trích Triệu
Côn Luân là đồ cặn bã, hiện trường một mớ hỗn độn.

Chẳng mấy chốc, hai chiếc xe cứu thương đã nối tiếp nhau tiến vào, trực tiếp

dừng ngay trước tòa nhà dạy học.

"Dừng nhúc nhích khí, chúng ta đi bệnh viện." Tưởng Vận Thăng đỡ đành, cúi người muốn đem Mạnh Dĩnh bế lên.

Mạnh Dĩnh không chịu, trong miệng lẩm nhẩm lẩm nhẩm: "Em muốn tận mắt nhìn thấy hấn chết!"

Tưởng Ngu ở một bên xem đèn thực hoảng hốt, trước kia cô cũng cảm thấy Mạnh Dĩnh có đôi khi tinh thần không quá bình thường, lúc này loại cảm giác đó càng thêm rõ ràng, sợ tới mức khuyên cũng không dám khuyên.

"Nháo đủ chưa?!"

Bị một đồng hiện trường loạn xì ngầu ồn ào đến đau đầu, Mạnh Phiên hướng Mạnh Dĩnh gầm nhẹ một tiếng.

Mạnh Dĩnh sững sờ một lúc, khi nhìn thấy Mạnh Phiên hung hăng với mình, cô sợ hãi, không dám vùng vẫy nữa, cũng không dám nói gì.

Mạnh Phiên hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi: "Bụng có đau hay không? Định mặc kệ đứa bé à? Mẹ đã bởi vì không không chế được cảm xúc làm bị thương con, bây giờ còn muốn làm bị thương một đứa trẻ khác sao?"

Nghe vậy, Mạnh Dĩnh cả kinh, sờ sờ bụng, hở thẹn mà lắc đầu, lý trí dần dần trở về, không nào loạn nữa mà an an tĩnh tĩnh không nói lời nào, tùy ý Tưởng Vận Thăng đem cô ôm đi.

Khi chuẩn bị lên xe cấp cứu, Phí Thừa bước tới dẫn Tưởng Vận Thăng lên một chiếc xe cấp cứu khác.

Mạnh Phiên đi theo, nhìn xung quanh, chỉ thấy hai chiếc xe cấp cứu không đến từ cùng một bệnh viện.

Phí Thừa an bài chỗ bọn họ là từ bệnh viện tư của Phí gia, chính là nơi trước kia cậu kiểm tra tuyến thể.

Tới bệnh viện khám gấp, làm một loạt kiểm tra, cũng may chỉ là động thai khí, không có thương tổn đến hài tử, một cú đập của Triệu Côn Luân kia cũng không hề gì. Chỉ là tâm trạng của Mạnh Dĩn dao động nhiều, cần tĩnh tâm.

Đứng ở phòng bệnh hàn huyên, Mạnh Phiên nhìn Phí Thừa chạy trước chạy sau, đem đầu dựa vào vai Phí Chuẩn, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh, cảm ơn Phí đại ca."

Phí Chuẩn thấy cảm xúc cậu hãy còn ổn, nhẹ nhàng thở ra, ôm ôm cậu, dỗ dành nói: "Đừng sợ, sẽ không có việc gì. Chỉ cần người không sao, hết thấy đều có thể giải quyết."

Mạnh Phiên gật gật đầu, Tưởng Ngụ bên cạnh lại hoảng thật sự, cũng bắt chấp bọn họ đang ôm ấp, cựa lại, nhỏ giọng hỏi: "Tuy rằng Triệu Côn Luân tội đáng chết vạn lần, nhưng mà..... Mẹ đã thương người như vậy, có thể bị kiện hay không?"

"Không nhất định," Phí Chuẩn một bên vỗ nhẹ sau lưng Mạnh Phiên, một bên nói: "Nếu Triệu Côn Luân muốn kiện, phe chúng ta chưa chắc đã chịu thiệt. Chuyện năm xưa, nếu đi sâu hơn nữa, chính là nhà họ Triệu mưu hại Omega, huống chi đứa nhỏ bị bỏ rơi cũng là Omega, tính tiết rất nghiêm trọng, 20 năm vẫn chưa hết thời hạn truy tố, Triệu Côn Luân dù có tìm được luật sư tốt cũng không được ăn trái ngon. "

Mạnh Phiên không hiểu điều này, nhưng nghe Phí Chuẩn phân tích như vậy, liền yên tâm hơn chút.

"Hơn nữa pháp luật bảo hộ Omega mang thai, yên tâm đi, đại ca bận rộn như vậy, tôi đoán là đang phái luật sư đến bệnh viện Đệ Nhị cùng Triệu Côn Luân nói chuyện rồi."

Suy đoán của Phí Chuẩn hoàn toàn chính xác.

Vì tránh cho phiên toái, Phí Thừa cố ý đem bọn họ phân ở hai bệnh viện khác

nhau.

Một dao ríu của Mạnh Dĩn có vẻ tàn nhẫn, nhưng lại không quá sâu, không làm tổn thương bất kỳ điểm quan trọng nào, nhưng tuyến thể lại thật sự bị thương tới. Tuổi lớn, nếu muốn chữa trị, cơ bản không có khả năng.

Sau khi Triệu Côn Luân được chuyển trở lại phòng bệnh, luật sư của Phí Thừa cử đến ngay lập tức nói chuyện với Triệu Côn Luân về vấn đề này, hiểu lấy lợi hại.

Triệu Côn Luân giống như một cái máy vô hồn, nằm ở trên giường, cảm xúc không dao động, đến cuối cùng cũng không có cảm xúc muốn liều mạng gì.

Chờ Ngô Phương từ Tân thị tới, Triệu Côn Luân mới ngồi dậy, ánh mắt phức tạp.

"Là Mạnh Dĩn?! Cô ta không phải là một Omega yếu đuối sao? Làm sao có thể làm tổn thương con như thế này?!"

Triệu Côn Luân nhớ lại ánh mắt của Mạnh Dĩn hận không thể đem ông ta thiên đao vạn quả, làm ông ta cực kỳ kinh hãi.

"Con mới biết được, cô ấy từng bị trầm cảm sau sinh, không tin đứa bé là Beta, lúc đứa bé mới đầy tháng đã cắt tuyến thể ríu ra xem, hiện tại Mạnh Phiên phân hoá thành Omega, nhưng tuyến thể của nó bị hỏng rồi."

Ngô Phương ánh mắt lập loè một chút, quay đầu đi, hừ lạnh, "Nguyên lai là người điên, trước kia tự làm con trai bị thương, hiện tại làm con bị thương."

"Còn tuyến thể của con? Thế nào? Hỏng luôn rồi?"

"Không chết, nhưng căn bản không thể tiết ra tin tức tổ."

Nghe vậy, Ngô Phương nhăn mi, "Vậy con làm sao có thể cưới vợ được nữa? Khương Tuệ muốn ly hôn, còn muốn đem Thiên Minh mang đi, Mạnh Phiên ríu lại là cái dạng này, muốn nhận trở về sợ là cũng khó! Triệu gia ta đây

cũng đã già rồi, không có tôn tử?"

Triệu Côn Luân:.....

"Trong lòng mẹ chỉ có Triệu gia sao? Mẹ không quan tâm con trai của người sao? Con đều bị thương thành như vậy rồi!"

Bị đưa con hiều tháo đột nhiên cãi lại, Ngô Phương sừng sốt một chút, có chút khó tin.

Bà từ mép giường đứng dậy, trừng mắt nhìn Triệu Côn Luân, "Mẹ như thế nào lại không quan tâm con? Mẹ suy xét này hết thấy đều không phải là vì con hay sao? Nhân tiện, nghe nói Mạnh Dĩnh còn đang mang thai, còn được Phí gia giúp đỡ, chuyện này chúng ta không thể truy cứu nữa."

"Cô ta dù yếu nhược, nhưng chuyện năm đó nếu lại đào bới ra, đối với chúng ta không có chỗ nào tốt. Mấy ngày nay danh dự Triệu gia đã bị tổn hại thành như vậy, nếu lại dính vào kiện tụng, e rằng cả Triệu gia này coi như xong."

Triệu Côn Luân:.....

Lợi hại trong đó ông ta đương nhiên biết, nhưng thấy mẹ mình há mồm ngậm miệng tất cả đều là lợi ích Triệu gia, làm trong lòng ông thật lạnh.

Ông ta nhịn không được nghĩ tới, vì cái gì chính mình lại mềm yếu như vậy, cái gì cũng đều nghe theo an bài của mẹ, nếu lúc trước không có mẹ cản trở, thì hiện tại ông cùng Mạnh Dĩnh và Mạnh Phiên - một nhà ba người, tốt đẹp mỹ mãn! Mạnh Phiên còn ưu tú như vậy, được Hoa đại cử đi học, quả thực chính là chiêu bài của giáo dục Tư Hàn!

"Còn không phải do ngài! Nếu không phải ngài chia rẽ tôi cùng Mạnh Dĩnh! Nếu không phải ngài sau lưng tôi giả mạo báo cáo xét nghiệm di truyền của đứa bé! Sự tình như thế nào sẽ lưu lạc đến nước này! Làm sao có thể một đường cứu vãn cũng không có!"

Ngô Phương trợn mắt há hốc mồm, "Anh thế mà lại dám nói chuyện với mẹ như vậy? Nếu không phải do anh không có bản lĩnh, thì còn cần mẹ trù tính mọi chuyện như thế à?!"

"Tôi không cần mẹ trù tính gì hết!"

"Được rồi, mẹ không giúp anh nữa. Nếu như anh đã bị thương thành thế này thì tự đi tìm Omega kết hôn đi, không có tin tức tổ thì tìm Beta cũng được. Triệu gia không thể không có cháu."

Triệu Côn Luân: ...

Đầu này hai mẹ con ồn ào đến tui bụi, thì bên kia lại vẫn an an tĩnh tĩnh.

Mạnh Đình nghỉ ngơi cả buổi chiều, sau đó mới bình tĩnh lại, khi nhìn thấy Mạnh Phiên đến gặp mình, lập tức liền đỏ hoe đôi mắt.

"Tiểu Phiên, mẹ thực xin lỗi con....."

Cô có một bụng áy náy muốn nói, Mạnh Phiên đi qua, liền duỗi tay ngăn trở.

"Con không muốn nghe điều này."

Mạnh Đình sùng sốt, có chút xấu hổ, ngược lại nhớ tới, Tương Ngụ từng cùng cô nói qua, Mạnh Phiên không thích nghe loại áy náy này, yên lặng ngậm miệng.

"Bây giờ mẹ cảm thấy đỡ hơn chưa?"

Mạnh Đình gật đầu, "Chính là..... Thống khoái hơn rất nhiều....."

Mạnh Phiên lên tiếng, nói: "Triệu Côn Luân hiện tại cũng coi như là cửa nát nhà tan, ông ta sẽ không thể sống tốt hơn chúng ta, chúng ta cũng đã thống khoái rồi, không cần lại bị quá khứ thù hận vương bận bước chân nữa."

"Tiểu Phiên?" Mạnh Đình không hiểu lắm, cô cảm thấy Mạnh Phiên quá bình tĩnh.

"Sau này, đừng nhìn con với ánh mắt ấy này đó nữa, cũng đừng nói gì mà muốn bù đắp cho con. Điều này khiến trái tim con có rất nhiều áp lực. Con đã trưởng thành và có kế hoạch sống của riêng mình. Không muốn phải cõng theo những nỗi ấy này này của mẹ trên vai nữa. "

Mạnh Phiên nói xong mới thở phào nhẹ nhõm, ôm những lời này trong bụng thật lâu. Thửa dịp Mạnh Đình phục thù, cùng nhau nói ra.

Mạnh Đình nghe được trong lòng lộp bộp một chút, có chút chân tay luống cuống.

Mạnh Phiên tiếp tục nói: "Con nói điều này không phải để trách mẹ điều gì, mà là chúng ta đều có một tương lai để hưởng tới. Không cần phải ràng buộc nhau, hãy thoải mái mà sống cuộc sống riêng của chúng ta."

"Chúng ta đều có tương lai để hưởng tới ..." Mạnh Đình lặp lại những lời này, nhìn Mạnh Phiên, nói: "Nhưng, chúng ta là một gia đình, chúng ta cũng có một tương lai cùng nhau."

Nghe điều này, lần đầu tiên Mạnh Phiên không cảm thấy phản cảm.

Cậu không phải không chấp nhận cái định nghĩa về gia đình này, mà là ...

Quay đầu nhìn Phí Chuẩn, người đang từ cửa sổ nhìn trộm vào ngoài cửa, Mạnh Phiên nói, "Con đã trưởng thành, sau này con sẽ có gia đình của riêng mình. Đó là tương lai của con. Tương lai của mẹ là đứa trẻ này, là gia đình chú Tường. "

Mạnh Đình nhìn theo ánh mắt của Mạnh Phiên, đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Cô biết Mạnh Phiên luôn không muốn đến sống ở Tường gia, phía trước bọn họ giống như đã đạt thành một trạng thái cân bằng vì điều nào đó, hiện tại cũng không cần thiết phải đánh vỡ nó.

"Thời các con lớn lên sẽ có gia đình riêng, Mẹ chúc phúc cho các con".

Mạnh Phiên mỉm cười, trò chuyện thêm chút nữa rồi đi ra ngoài.

"Đi tình trạng tốt chứ?"

Thấy cậu đi ra, Phí Chuẩn đuổi tay tới.

Mạnh Phiên nắm tay anh cùng nhau bước ra ngoài, "Khá tốt, có lẽ chỉ là bị ám ảnh quá lâu, báo thù xong ngược lại trông trái hơn rất nhiều."

Phí Chuẩn quay đầu nhìn cậu, nhéo nhéo bàn tay, nhẹ giọng nói: "Em thì thế nào? Anh cứ sợ em sẽ sợ hãi."

"Em không có việc gì a, hiện tại tâm tình của em cũng rất tốt, cảm giác nhẹ nhàng hơn nhiều."

"Vậy thì tốt, nhưng anh vẫn không yên tâm, đêm nay ở nhà anh đi? Hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, sợ em nhất thời tiêu hóa không xong."

Mạnh Phiên hắc hắc cười, "Không có yếu ớt như vậy."

Lời nói thì nói như vậy, nhưng ban đêm khi ngủ trong phòng khách, Mạnh Phiên vẫn gặp ác mộng.

Báo thù đương nhiên là sáng khoái, nhưng cảnh máu chảy đầm đìa kia, vẫn là có điểm dọa người.

Mở đèn, ôm chăn, Mạnh Phiên có chút ngủ không được, liền đứng dậy xuống giường trộm đi đến phòng Phí Chuẩn, lặng lẽ bò lên giường anh.

Cậu cũng ngại đánh thức Phí Chuẩn, chỉ rúc ở bên cạnh mép giường, dù sao cảm giác bên cạnh có người vẫn tốt hơn rất nhiều.

Mới vừa nhắm mắt lại, chuẩn bị tiếp tục ngủ, người bên cạnh đã bị giật mình.

"Sao lại đến đây?" Phí Chuẩn hai mắt ngái ngủ mông lung, duỗi tay đem Mạnh Phiên kéo lại gần.

"Gặp ác mộng."

"Không gặp ác mộng, ngoan, anh ở đây."

Nói xong liền đem Mạnh Phiên ôm vào trong lồng ngực, tay ở sau lưng cậu nhẹ nhàng vỗ về.

Mạnh Phiên cho rằng anh tỉnh, muốn cùng anh nói hai câu, cánh tay vỗ phía sau cứ một phách một phách vỗ về, lại dần dần, dần dần, chậm lại, sau đó bất động.

Mạnh Phiên:.....

Hóa ra vẫn chưa tỉnh à?

Ngủ như vậy, sau khi liếc mắt nhìn Phí Chuẩn một cái, Mạnh Phiên đột nhiên cảm thấy thật ngọt ngào, rúc vào trong vòng tay của anh chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm nửa tỉnh nửa ngủ, còn có thể theo bản năng vô thức dỗ dành người yêu bên cạnh. Phải là thích bạn đến cỡ nào đây?

Chương 62: Thích hợp

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Bị người ôm vào trong ngực ngủ, kỳ thật rất mệt, khớp cổ thể duỗi thân tứ chi thoải mái.

Nhưng mà, cũng thực hạn chế phúc.

Mạnh Phôi ngủ một giấc này đến eo nhức lưng đau, hơn nữa do ảnh hưởng của đồng hồ sinh học, sớm đã tỉnh.

Lý trí mách bảo cậu nên nhàn nhã ra khỏi giường, duỗi tay duỗi chân, hoạt động gân cốt đi. Nhưng cơ thể của cậu không vui, liền một hai phải rúc ở trong lòng ngực của Phí Chuẩn, chính là mệt chết, một chút cử động cũng không muốn.

Không chỉ cơ không vui nếu rời đi, Mạnh Phôi còn trộm nhìn nhìn Phí Chuẩn, thấy anh không tỉnh liền dùng cả tay lẫn chân mà kéo cả người mình qua, tựa đầu vào vai anh, dựa đến ngay ngay gần gần mới thoải mái dễ chịu.

Động tác của cậu thật cẩn thận, sợ lấn lộn làm Phí Chuẩn tỉnh. Lỡ mà Phí Chuẩn tỉnh thật đấy, xấu hổ không nổi, còn phải kết thúc khoảng thời gian hạn chế phúc này.

Sau khi nằm xuống, cậu vẫn có chút cảm thấy chân không được thoải mái chỗ lắm, hơi nhức nhích một chút, gác chân lên eo hông của Phí Chuẩn.

Đôi chân bị đè cả đêm cuối cùng cũng được duỗi ra, rất là thoải mái, Mạnh Phiên thều thái mà thở ra một hơi, đầu ở trên vai Phí Chuẩn nhẹ nhàng cọ cọ.

Nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ tiếp.

Ngay khi cơn buồn ngủ đang dâng trào, cái chân cậu gác lên eo hông của Phí Chuẩn, đột nhiên có động tĩnh.

Có thứ gì, đang động.....

Mạnh Phiên giật mình trong giây lát, cơn buồn ngủ cũng tan biến, nín thở ngưng thần, cẩn thận cảm thụ.

AO tuy khác nhau nhưng đều là con trai, mọi người đều có cái đồ vật kia, thần khí biến hóa, ai mà không hiểu đâu?

Nhưng đúng là AO có khác, Mạnh Phiên bỗng nhiên nhớ tới trước kia Tống Dữ Đường từng kể với cậu hẳn có xem qua bộ AO pòn, Alpha kia siêu đáng sợ, làm hẳn ghê tởm mà muốn ọe.

Kết hợp biểu cảm cường điệu của Tống Dữ Đường, Mạnh Phiên giật mình khi cảm nhận được điều đó, liền thu chân lại, cũng bất chấp cái gì mà tay chân nhẹ nhàng, lẩn lẩn lẩn, liền lẩn ra khỏi người Phí Chuẩn, chuẩn bị lẩn đến mép giường, thuận thế xuống ngay.

Tuy nhiên, kế hoạch này không kịp thành công, lẩn được một nửa đã bị một bàn tay đột nhiên duỗi ra vớt trở về, toàn bộ cơ thể lại rơi vào trong tay Phí Chuẩn.

"Chạy cái gì?"

Động tĩnh này của cậu lớn như vậy, còn ở phần eo anh cọ cọ một chút, bảo Phí Chuẩn không tỉnh cũng khó.

Mỗi anh kẻ sát vào tai Mạnh Phiên, vừa mới ngủ dậy, giọng nói còn chưa rõ ràng, thanh âm trầm khàn kích thích khiến da đầu Mạnh Phiên tê dại, như

có luồng điện chạy qua, lông tơ trên lưng dựng thẳng lên, tim đập thình thịch.

"Em không chạy, em đây là lãn....." Mạnh Phiên hồ ngôn loạn ngữ, chính mình cũng không biết mình đang nói cái gì, chính là không hiểu sao rất khẩn trương.

Phí Chuẩn không biết chính xác Mạnh Phiên đang hoảng loạn vì điều gì, chính cậu nửa đêm chạy đến bên giường anh, lúc anh chưa tỉnh lại định nhánh chân chạy trốn, hủy diệt chúng cứ, nhện không được cười.

Xoa xoa gáy Mạnh Phiên, Phí Chuẩn cười hỏi: "Lần này vừa vặn bị anh bắt được. Là em bò lên giường anh. Anh có thể cắn tiểu Omega một miếng được không?"

Mạnh Phiên rất hoảng loạn, bỏ não quá nhiều, ngay khi bị Phí Chuẩn sờ sờ cổ, liền cảm thấy mất cảm thật sự, đến mức không kìm được mà co cả cổ lại, giống như một con rùa nhỏ.

"Không cắn, không cắn!"

Nói xong cả người bắt đầu giãy dụa, muốn lãn đi.

Phí Chuẩn thực sự cũng không muốn cắn cậu, thấy cậu đang giãy dụa đến lợi hại, anh cúi đầu hôn hôn lên tuyến của cậu rồi thả lỏng cậu ra.

Ngay khi anh buông lỏng tay, Mạnh Phiên đã lục đục lãn ra bên mép giường, một cái cúi người liền thuận thế xuống giường.

Tuyến thể nóng nóng, Mạnh Phiên đứng bên giường với khuôn mặt đỏ bừng, che lại sau gáy, ánh mắt đầy vẻ lên án nhìn Phí Chuẩn.

"Không ngờ anh lại là một tiểu Alpha như vậy, dùng để em bắt được, em nhất định sẽ cắn trả đấy."

Phí Chuẩn: ...

Nhóc lừa đảo lại quen chụp mũ cho người khác nữa rồi, rõ ràng chỉ là hôn một cái, chỗ nào cần đâu?

Lợi dụng lúc Phí Chuẩn còn đang sưng sờ, Mạnh Phiên đã bỏ chạy.

Bởi vì sự việc ngày hôm qua, Lăng Di đã cho Mạnh Phiên nghỉ một ngày để nghỉ ngơi thật tốt, Phí Chuẩn đương nhiên cũng được nghỉ một ngày.

Đi xuống nhà ăn sáng, Phí Chuẩn cười tủm tỉm, Mạnh Phiên thực sự muốn phát cáu với anh một phen, nhưng ngại Phí Thừa cũng ở đây, đành ngoan ngoãn không cùng Phí Chuẩn nháo sự nữa.

"Chào buổi sáng Tiểu Phiên, đêm qua ngủ ngon không?" Phí Thừa quan tâm.

"Phí đại ca sớm, em ngủ ngon lắm ạ." Mạnh Phiên mặt ửng đỏ, liếc mắt Phí Chuẩn một cái, sợ anh trộm kiêu ngạo.

Phí Thừa gật đầu nói: "Chuyện của Triệu Côn Luân anh đã giải quyết xong rồi, kể tiếp anh vẫn sẽ nhìn chăm chăm, em yên tâm, không cần sợ hãi."

"Cảm ơn anh, Phí đại ca, đã làm phiền anh quá nhiều."

"Không phiền toái, phát sinh việc như vậy, nguyên bản cũng do anh."

Mạnh Phiên sưng sứt, có chút khó hiểu.

Phí Thừa giải thích: "Nguyên nhân là do anh phá vỡ liên hôn của hai nhà Lăng-Vương, Họ Vương mới tìm đến nhà họ Triệu. Triệu Thiên Minh không muốn, chạy tới Hoa thị, bị em đụng phải, lúc này mới có những việc phát sinh sau này."

"Vốn Triệu gia ở Tấn thị, em ở Hoa thị, hai bên khả năng cả đời đều sẽ không gặp gỡ, cũng liền sẽ không đến mức phát sinh những việc như này."

"Ngọn nguồn là do em hận Triệu Côn Luân từ lâu, cùng Phí gia không có

quan hệ, Phí đại ca không cần nghĩ như vậy."

Mạnh Phiên cười nói, cảm thấy không cần phải nói quá nhiều, có lẽ Phí đại ca sợ mình suy nghĩ nhiều, mới cố ý trấn an cậu như vậy.

"Tóm lại chính là thực cảm ơn Phí đại ca."

Phí Thừa gật gù đầu, nhìn nhìn đến Phí Chuẩn bị xem nhẹ ở bên cạnh, vội nói: "Em là bạn trai nhỏ của Tiểu Chuẩn, cũng chính là người Phí gia của chúng ta, không cần khách khí."

Nghe vậy, Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn đồng thời đỏ mặt.

Mặc dù sự việc là như vậy, hai người đều đã thành niên, nhưng dù sao ở trước mặt các trưởng bối, chúng quy vẫn xem như là yêu sớm, bị đại ca quang minh chính đại nói ra như thế, thật sự làm người người ngại ngùng.

Ăn sáng xong, hai người lắc lư đi đến bệnh viện thăm Mạnh Dĩn.

Tường Vận Thăng xin nghỉ mấy ngày ở bệnh viện chăm sóc, hai đứa nhỏ ở đây cũng không có việc gì có thể giúp đỡ, ngược lại bà ngoại ở nhà một mình rất lẻ loi.

Ở lại bệnh viện không bao lâu, hai người lại tới nhà họ Tường, chuẩn bị thăm bà ngoại.

Bà ngoại đã biết chuyện, cũng đi xem qua Mạnh Dĩn, suy xét đến bà ngoại tuổi lớn, không thể lặn lội, Mạnh Dĩn cũng cần phải tính dưỡng, Tường Vận Thăng liền để bà trở về.

Về đến Trường gia gõ cửa, nhưng người mở lại không phải bà ngoại.

"Phiên Phiên! Đến gặp bà ngoại sao? Hải tử ngoan, mau vào đi." Một người phụ nữ trung niên mỉm cười chào đón Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn vào nhà.

"Thầy thăm, sao thăm lại ở đây?"

"Ai da, thắm ngày hôm qua tới Hoa thị có việc, nhớ tới bà ngoại cháu bị bệnh cũng tới đây thăm dưỡng, liền tới thắm một chút, ai ngờ sau lại xảy ra cơ sự như vậy, mà để bà ngoại cháu một mình ở nhà không ai chăm sóc lại không tốt, thắm suy nghĩ liền lưu lại chiều cổ bà."

Vừa bước đến phòng bà ngoại đang ở, Thủy thắm liền ở một bên hỏi hận: "Cũng trách thắm, mấy ngày nay thắm xem thấy cái tin tức này nổi đến lớn, cũng không biết nhà các cháu gạt mẹ cùng bà ngoại a, thắm này miệng rộng lại nhãi lấm bầm nói ra, không cần thận lại bị Mạnh Đình nghe được, nháo ra chuyện lớn như vậy, thật là hổ thẹn!"

Nghe vậy, Mạnh Phiên xem như mình bạch.

Tại sao nhà họ Tường đã giấu giếm đến cẩn mật, còn ngắt luôn kết nối Internet nhưng cuối cùng vẫn bị Mạnh Đình biết chuyện.

Phòng tới phòng lui, cũng phòng không được hàng xóm nhiều chuyện a.

"Không sao đâu, Thủy thắm, mọi chuyện đều đã qua." Mạnh Phiên trấn an vài câu.

Trong phòng, bà ngoại nhìn thấy Mạnh Phiên, tinh thần của bà đã tốt lên rất nhiều, cười tủm tỉm, nhưng Mạnh Phiên nhìn ra, bà ngoại hẳn là vẫn bị chút kình hách, thân thể không có tốt như khoảng thời gian trước.

Mạnh Phiên bước đến ôm bà, vỗ về bà, dỗ dành: "Bà ngoại đừng lo lắng, không có việc gì, Triệu Côn Luân cũng đã nhận quả báo rồi. Sau này, mẹ sẽ không có khúc mắc, có thể ổn thôi."

"Ồi chao, bảo bồi, bà ngoại cũng không biết, cháu như thế nào lại ngốc như vậy, một mình đi làm những chuyện đó, vạn nhất có chuyện gì, bà ngoại sẽ đau lòng chết mất thôi!"

Bà ngoại đau lòng đến trong mắt sương mù mênh mông, Mạnh Phiên đang nghĩ cách dỗ dành bà thì bên cạnh đã duỗi ra một bàn tay với các đốt ngón

tay rõ ràng, đưa tới một chiếc khăn giấy.

Mạnh Phiên liếc nhìn Phí Chuẩn, mỉm cười, lấy khăn giấy lau nước mắt cho bà ngoại rồi dỗ dành: "Cháu có phải có mỗi một mình đâu, có Phí Chuẩn ở bên cháu, một chút cháu cũng không sợ hãi."

"Ồ ồ~ Tiểu Phiên Phiên đúng là trưởng thành rồi~ Có chủ ý của riêng mình, còn có ..." bà ngoại trêu ghẹo, mấy chữ "bạn trai" còn chưa nói ra, ánh mắt đã rơi xuống trên người Phí Chuẩn, ý vị thâm trường.

Phí Chuẩn tiếp nhận ánh mắt trêu ghẹo của bà ngoại, đối với bà cười cười.

Vừa định nói gì đó để bà vui lòng, Thủy thắm bên cạnh đã nhìn nhìn Mạnh Phiên, rồi lại nhìn nhìn Phí Chuẩn, đi tới ngồi vào mép giường, cười nhìn Mạnh Phiên.

"Phiên Phiên, thắm nghe nói cháu phân hóa thành Omega, nhưng mà tuyển thể hồng rồi, là thật vậy chăng?"

Hiện tại bà ngoại đều đã biết, Mạnh Phiên cũng liền không giấu giếm, gật đầu.

Vì sợ bà ngoại sẽ lo lắng, Mạnh Phiên lại nói: "Không có gì, tiếp thu không được tin tức tổ của Alpha bình thường, ngược lại làm cháu càng an toàn hơn, đúng không bà ngoại?"

Tư tưởng của bà ngoại vẫn là có chút truyền thống, cảm thấy Omega trời sinh nên kết hợp với Alpha, không có tin tức tổ, rốt cuộc vẫn là đáng thương cùng xót xa.

Nhưng nhìn nụ cười của Mạnh Phiên, bà không đành lòng nói thêm, liền lặp lại: "Đúng, đúng, đúng! Chúng ta đã làm Beta nhiều năm như vậy, hiện tại cùng Beta cũng không sai biệt lắm, không có gì không tốt."

Thắm thủy nghe vậy, mỉm cười xoa tay, "Ừ, không có gì xấu, nhưng sẽ ảnh hưởng một chút đến hôn nhân sau này. Bất quá Phiên Phiên là thắm nhìn

cháu lớn lên, Thủy thắm không chê! Phìên Phìên a, cháu và Từ Trạch ca cùng nhau lớn lên, hiều tận gốc rễ, thắm thấy á, hay cháu liền thành người nhà chúng ta đi!"

Nghe vậy, Mạnh Phìên kinh ngạc.

Quay đầu mắt nhìn Phí Chuẩn, quả nhiên Phí Chuẩn sắc mặt cứng đờ, hơi trầm xuống.

"A ... Thủy thắm, cháu vẫn còn nhỏ, hơn nữa cháu cũng không thể tiếp thụ được tin tức tổ của Từ Trạch ca, không thích hợp."

Thắm Thủy vội vàng nói: "Tại sao lại không thích hợp? Ở thôn chúng ta, Từ Trạch nhà thắm được nhận vào một trường đại học tử tế. Bây giờ cháu cũng được Hoa đại tiến cử, không thể thích hợp hơn!"

Phí Chuẩn: ...

Chúng quy là coi trọng trình độ học vấn tương lai của Mạnh Phìên.

"Cảm ơn Thủy thắm không chê, bắt quá," Mạnh Phìên cười hắc hắc, đứng dậy, dắt tay Phí Chuẩn, nói: "Cháu được Hoa đại cử đi học, Phí Chuẩn cũng dựa vào chính mình có thể thi vào Hoa đại, chúng cháu càng thích hợp hơn a ~"

Thắm Thủy vốn vẫn luôn tự hào nhà mình có một sinh viên đại học: ...

Hai đứa đều là Hoa đại, cô bỗng nhiên có chút không biết lấy cái gì ra so, há miệng thờ đờ, có chút xấu hổ.

Bà ngoại nhìn hai đứa trẻ mà bật cười: "Thắm Thủy, thời thế thay đổi rồi, con cái đều là tự do yêu đương. Người lớn tuổi chúng ta không nên xen vào. Từ Trạch tốt như vậy, không chừng ở đại học cũng đã nói chuyện yêu đương rồi! "

Vừa nói, bà ngoại vừa vẫy tay với hai đứa trẻ, "Đã lâu không gặp Từ Trạch,

muốn cùng Thủy thắm tâm sự, hai đứa tự đi chơi đi".

"Dạ bà ngoại, bữa tối chúng cháu sẽ mang cơm tới cho bà."

Nói xong, Mạnh Phiên kéo Phí Chuẩn lên, bỏ chạy thật nhanh.

Sau khi rời khỏi Tầng gia, Mạnh Phiên liền thấy Phí Chuẩn lổ tai ửng đỏ, khóe miệng cong cong, một bộ trộm cao hứng.

Dem người đẩy đến trên cửa, Mạnh Phiên duỗi tay chống khung cửa, nường mày cười: "Không nghĩ tới anh là cái dạng tiểu Alpha này, có tính địch xuất hiện, còn muốn em tự mình ra tay giải quyết?"

Phí Chuẩn vòng tay qua eo cậu, cúi đầu, tựa trán vào trán cậu, cổ động: "Ngài thật lợi hại a, số một trong cuộc chiến đả kích tình địch, anh còn phải dựa vào ngài chiêu cổ đây."

Số một trong cuộc chiến đả kích tình địch.

Ý gì thế?

Mạnh Phiên hơi hơi híp mắt, nhớ tới lúc trước cậu xử lý tình địch Tô Hàm Ương thế nào.

Tuy rằng lúc ấy không thể xưng là tình địch cái gì, nhưng xác thật, cậu vẫn là tuyệt không nể nang.

Ngĩ đến đây, Mạnh Phiên bật cười, sau khi cười xong, vẻ mặt ngưng trọng, "Vậy thì em đành chịu mang cái danh hiệu này thôi. Về sau, đừng để cho em bắt được ai, em gặp được người hạ một người, ngài khi đó cũng đừng có mà đau lòng."

"Anh chỉ đau lòng em." Phí Chuẩn nhẹ giọng nói nhỏ, hơi hơi cúi người, cúi đầu xuống, muốn tìm đến môi Mạnh Phiên.

Hai người dựa rất gần nhau, hô hấp quấn quanh giữa hai mũi. Ngay khi Phí

Chuẩn chuẩn bị hôn Mạnh Phiên, Mạnh Phiên đã xoay đầu, ôm Phí Chuẩn, gặm cắn phía sau gáy anh.

Phí Chuẩn bị bất ngờ cắn: ...

"Ha ha ha! Cắn được rồi, báo thù buổi sáng!"

Phí Chuẩn:.....

Nhìn thấy dáng vẻ nhỏ bé tự mãn của cậu, Phí Chuẩn trong mắt tràn đầy ôn nhu sủng nịch, xoa xoa đầu cậu, thềm nghĩ, anh nào dám tạo ra địch thủ gì cho Mạnh Phiên nữa, có chút thù vặt buổi sáng cậu còn nhất định phải trả, nếu là có tình địch gì, thì cổ của anh còn không bị Mạnh Phiên cắn hỏng luôn chứ đùa.

Cho ai chưa biết thì tui mới đào hồ mới " 98K ngắm bắn Omega " đã up dần được mấy chương rồi á! Thân! <3

Chương 63: Tình nhân

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Các thành viên trong gia đình về cơ bản đều chấp thuận mỗi quan hệ yêu đương của Mạnh Phiên và Phí Chuẩn. Tuy rằng Thủy thắm thường xuyên sẽ nói yêu sớm là không tốt, lại nói hai nhà môn không đăng hộ không đối, chênh lệch quá nhiều, Những lo ngại này dù có phần chính đáng, nhưng Mạnh Phiên có chủ ý của riêng mình, ai cũng không thể lắm miệng khuấy can cật.

Mạnh Phiên cầm giấy cử đi học của Hoa đại, cũng không chậm trễ việc học, ngược lại số với dĩ vãng càng thêm nỗ lực, chúng mình chính mình không làm thất vọng cái đề cử này.

Sau khi chuyện gia đình lắng xuống, cậu cũng không ngày nào cũng chạy đến nhà Phí Chuẩn nữa mà thường ở lại ký túc xá, chỉ thứ bảy và chủ nhật mới về Phí gia để tiện nghỉ ngơi hẹn hò.

Bước vào tháng mười hai, trời càng ngày càng lạnh, Phí Chuẩn dần dần phát hiện Mạnh Phiên cơ bản chỉ loanh quanh thay đi thay lại hai chiếc áo len rất cũ, rồi bên ngoài thường chỉ mặc thêm một cái áo đồng phục học sinh nữa thôi.

Anh cố chút đau lòng, khi Mạnh Phiên ở nhà mình, anh thường sẽ lấy áo len dày của mình cho Mạnh Phiên mặc. Để có thể giúp Mạnh Phiên mặc ấm hơn một chút, thay đổi quần áo, lại cố thể thỏa mãn tiểu tâm tư của chính mình.

Mạnh Phiên cũng thích mặc quần áo của Phí Chuẩn, mặc dù chúng hơi dài và lớn hơn cả một vòng, nhưng chúng có mùi sô cô la rất thơm tho mềm mại, thực thoải mái.

Chỉ là, đây chúng quy cũng không phải kẻ lâu dài.

Cũng may nhà trường đã miễn học phí và tiền ăn ở cho Mạnh Phiên, tiền thưởng cho kỳ thi ở lớp 1 hàng tháng cũng đủ để cậu kiếm được một khoản tiền thưởng. Đã đến lúc phải mua hai bộ quần áo mới cho năm nay.

Cả hai đồng ý rằng sẽ đi hẹn hò vào thứ bảy tuần này, cùng dạo phố nhân tiện mua quần áo.

Sau một giấc ngủ nướng và bữa sáng kéo thành bữa trưa vào thứ bảy, hai người họ cũng lững thững đi ra ngoài. Mạnh Phiên không quen thuộc với Hoa thị, vì vậy việc mua quần áo tự nhiên là do Phí Chuẩn dẫn đường.

Phí Chuẩn suy xét đến túi tiền của Mạnh Phiên có hạn, đương nhiên sẽ không tính đến những cửa hàng đồ hiệu đắt tiền, anh chỉ đưa Mạnh Phiên đến trung tâm thương mại gần đó, một bên ăn ăn uống uống, một bên chậm rãi đi dạo, cũng không nóng nảy.

Cầm cốc sô cô la nóng mua ở tiệm trà sữa, Mạnh Phiên đi bên cạnh Phí Chuẩn, nhìn trái nhìn phải mấy cửa hàng, từng ánh đèn đều ánh lên hơi thở cao cấp, không biết những quần áo kia chất lượng thế nào, chỉ biết nhìn bề ngoài liền không giống loại cậu có thể mua nổi.

"Ở đây có đắt không anh?"

Phí Chuẩn cầm trong tay một túi sườn gà nóng hổi, cái tay kia dựa gần vào Mạnh Phiên, bản thân cũng không ăn mấy miếng. Về cơ bản, anh đang đóng vai trò như một cái giá để đỡ di động, chỉ chờ Mạnh Phiên duỗi tay lại đây lấy.

"Nơi này cũng được, đi xem, không thích liền không mua, không sao hết." Phí Chuẩn nói, cười một chút, rồi lại nhỏ giọng: "Vừa lúc để anh học cách mặc

cả."

Mạnh Phiên kinh ngạc liếc anh một cái, thậm chí đại thiếu gia còn cần học kỹ năng này sao?

Sơ ra đối lập với gia thế của Phí Chuẩn, cậu cảm thấy rất thú vị, vui vẻ gật gật đầu, một bên duỗi tay lấy miếng gà ăn, một bên đi theo Phí Chuẩn dạo quanh.

"Đắt quá! Quên đi vậy."

Họ vừa bước vào, bên trong có một vài nam sinh đang thử quần áo, sau khi mặc thử thì họ nhìn nhau, một số thì lắc đầu, một số khác thì làm ồn ào hét cả lên.

"Một ngàn, cũng được, lão tam ông không phải thiếu chút tiền đó chứ."

"Bỏ xuống đi, tôi vừa mới mua một đồng trang bị trò chơi, tốt hơn là nên tiết kiệm một chút, đi dạo một vòng đổi cửa hàng khác vậy."

Bốn người cười nói rôm rả rồi bỏ quần áo xuống.

Mạnh Phiên chân vừa nghe đến "Một ngàn" liền có chút mềm nhũn, cậu lẳng lặng cúi đầu ngậm sô cô la nóng, có chút sợ hãi khi nhìn thấy giá của mấy bộ quần áo này.

"Tiểu Phiên ?!"

Đột nhiên bị gọi, Mạnh Phiên theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, "Từ Trạch ca, anh tới mua quần áo ợ?"

Từ Trạch mỉm cười, chỉ vào một vài người bạn đồng hành bên cạnh, "Không, anh đến với bạn học. Hai đứa đến đây mua quần áo?"

Trong khi nói, anh ta cố ý vô tình mà liếc nhìn Phí Chuẩn.

Mạnh Phiên một bên gạt đầu, một bên cùng bạn học của Từ Trạch chào hỏi.

Vừa mới chào hỏi, một miếng sườn gà đã được đưa tới miệng, Mạnh Phiên sừng sốt, liếc nhìn Phí Chuẩn ở bên, cười tủm tỉm rồi ăn trước mặt mọi người.

Từ Trạch nhìn thấy, sắc mặt phức tạp.

Còn chưa kịp nói gì thì Mạnh Phiên đã tới trước: "Vậy không quấy rầy các anh nữa, chúng em vào trước."

"Được." Từ Trạch mỉm cười, nhìn Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn đi vào, ve vãn đánh yêu, ở cửa cứng đờ trong chốc lát.

"Sao vậy, Từ Trạch, cậu thích Omega đó sao?"

"Ha ha, vẫn mới là học sinh cấp ba. Đây là bạn trai của nhóc đó à? Mang đến loại cửa hàng này mua quần áo. Xem ra gia cảnh của bạn trai cũng không tệ nha."

Từ Trạch cười lắc đầu, "Không phải, chỉ là anh em hàng xóm."

Mạnh Phiên thấy Phí Chuẩn còn nhìn thoáng qua phía sau, rớt cuộc nhìn không được, cười lên tiếng, "Tiểu Alpha thật keo kiệt nha!"

Nghe vậy, Phí Chuẩn cũng không xấu hổ mà còn tự hào, "Keo kiệt thì sao. Tính địch dù ở mức độ nào cũng không thể bỏ qua."

"Ngươi nào, anh đâu có tính địch đâu." Mạnh Phiên ha ha cười, sờ sờ đầu Phí Chuẩn như sờ đầu chó con.

Cười đùa xong, mắt nhìn thấy giá của các loại quần áo này, ý cười trên mặt Mạnh Phiên cứng đờ, quay đầu nhìn Phí Chuẩn, chớp chớp mắt, ánh mắt đủ các loại ám chỉ.

Phí Chuẩn ngậm hiều, lời kéo cậu rời khỏi cửa hàng, lão đảo lắc lư vừa ăn vừa uống mà đi đến cửa hàng tiếp theo.

Thật đáng tiếc, một số cửa hàng hiệu khác lại ở khá xa trung tâm thương mại, đối với Phí Chuẩn những thương hiệu đó tính ra vẫn rẻ hơn nhiều so với một số cửa hàng thương hiệu phải trả tiền thuê mặt bằng trong đây. Nhưng đối với Mạnh Phiên mà nói, chẳng sợ không đủ tiền, cũng không có khả năng chi ra hơn trăm ngàn đi mua một cái áo len, quá không đáng.

Sau khi đi dạo khắp trung tâm thương mại, Mạnh Phiên không tìm thấy bất cứ thứ gì để mua.

"Quần áo ở đây đắt quá. Em thấy chất lượng và kiểu dáng có chút giống nhau mà. Không ngờ lại đắt như vậy. Là em quá nghèo a." Mạnh Phiên ngồi trên viên đá tròn bên ngoài trung tâm mua sắm, cảm khái.

Phí Chuẩn xoa xoa đầu cậu, "Các cửa hàng ở trung tâm thương mại phải trả tiền thuê nên giá cả cũng tương đối cao."

Mạnh Phiên nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng hợp lý, "Em thực sự không đủ tiền mua đâu. Trước kia ở trấn nhỏ mua được cái áo len một hai trăm để mặc đã cảm thấy rất tốt rồi."

Phí Chuẩn lắng nghe, trầm ngâm.

Anh sống trong một môi trường khác với Mạnh Phiên trước đây, cái anh nghĩ là rẻ, nhưng với Mạnh Phiên lại không hẳn là rẻ. Quần áo của anh đều do anh cả, bố mẹ mua cho, cứ mặc đẹp là được, Mạnh Phiên lại là một người quản gia cần kiệm, chú trọng tiết kiệm mọi chi phí.

"Dù sao hôm nay cũng không có việc gì, nếu không, chúng ta đến nhà em đi? Vừa lúc qua bên trấn nhỏ kia đi dạo một vòng?"

Mạnh Phiên không nghĩ tới Phí Chuẩn sẽ suy xét như vậy, chính cậu cũng chưa từng có ý định như thế.

"Thật a?"

Hai người liếc nhau, đều thấy tán đồng trong mắt đối phương, nhìn nhau cười rồi tay trong tay xuất phát.

"Vừa lúc ở nhà có mấy bộ quần áo theo mùa, có thể lấy đi."

Sau hơn nửa giờ lái xe là tới một thị trấn nhỏ ở nông thôn, cả hai đi mua sắm trước.

Ở các thị trấn nhỏ nông thôn, thường có một con phố dài tổng cộng có vài cửa hàng quần áo, tùy tiện đếm cũng có thể đếm hết. Bất quá cỡ trấn cũng đang phát triển, các cửa hàng ở đây cũng khá đứng đắn, nhìn không tồi.

Như Mạnh Phiên nói, quần áo ở các siêu thị lớn này rất rẻ, rẻ hơn nhiều so với quần áo ở các trung tâm thương mại trên kia.

Nhưng chất lượng, xác thật cũng có chút chẳng ra làm sao.

Nơi này là thiên đường của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn không hiểu biết giá thị trường, như một cô vợ nhỏ đi theo sau miệng Mạnh Phiên, tò mò mà ngó trái ngó phải, ngẫu nhiên duỗi tay sờ sờ chất liệu quần áo.

"Cái này tốt quá! Giá cả thích hợp, chất lượng cũng không tồi!"

Mạnh Phiên mê một chiếc áo len dày màu trắng kem, sờ vào thấy mềm mại rất thoải mái.

"Thời tiết dạo này vừa lúc thích hợp để mặc. Khi trời lạnh hơn, có thể khoác thêm một chiếc áo khoác bên ngoài. Anh thấy thế nào?"

Phí Chuẩn nhìn kiểu dáng xác thật không tồi, sờ sờ vào thì không thể nói chất vải tốt như thế nào, nhưng với giá này thì thật sự đã là rất tốt rồi, mặc vào vẫn khá thoải mái.

"Em cứ thử đi."

Chờ Mạnh Phiên ra khỏi phòng thử đồ, mắt Phí Chuẩn sáng lên.

Đều nói người đẹp vì lụa, nhưng có một số kiểu quần áo, còn phải xem là mặc trên người ai trước đã.

Một chiếc áo len trắng kem bình thường mặc trên người Mạnh Phôi rất hợp với màu da. Thời điểm Mạnh Phôi khi không đổi người, không âm dương quái khí trông rất ngoan ngoãn xinh đẹp, cực kỳ đáng yêu, nép mình trong chiếc áo len ấm áp màu sắc dịu dàng lại càng dễ thương vô hại hơn.

"Đẹp không?"

Mạnh Phôi bước ra ngoài, mỉm cười ngọt ngào, xoay người đến trước mặt Phôi Chuẩn, có vẻ như bản thân cậu cũng rất hài lòng.

Phôi Chuẩn cười đến trong mắt toàn là tình yêu, sờ sờ quần áo, đem Mạnh Phôi kéo qua rồi ôm vào trong lòng ngực, lại toàn thân xoa xoa lần nữa.

"Anh làm gì vậy?" Mạnh Phôi ngây ngốc.

Phôi Chuẩn cười nói: "Ôm rất thoải mái, cái áo len này rất tốt, liền mua nó đi."

Ngụy biện, Mạnh Phôi bĩu môi, đối với gương soi soi, lại đi đến chỗ quần áo nhìn nhìn, xem cái áo lông này còn có màu sắc khác không.

Màu nâu nhạt, màu đen, xanh khôi.

Mạnh Phôi nhìn nhìn Phôi Chuẩn, chọn một cái xanh khôi lớn một chút, ướm ướm rồi dán lên người Phôi Chuẩn.

"Em cũng mua cho anh một cái. Chúng ta mặc đồ đôi tình nhân được không?"

Phôi Chuẩn sững sốt, không biết có nên nhận hay không, anh bỗng nhiên lại hành động giống Mạnh Phôi vẫn hay làm, vô thức liếc nhìn bảng giá, trên nhãn in 200 tệ. Đối với anh chẳng là gì, nhưng với Mạnh Phôi mà nói, tuy rằng tương đối tốt nhưng vẫn có hơi đắt đúng không?

Dù anh sợ sẽ thêm gánh nặng cho Mạnh Phiên, nhưng lại bị câu "đồ đòi tình nhân" thực sự thu hút.

"Sao anh có thể không biết xấu hổ như thế, anh có thể tự mình mua mà."

"Để em mua để em mua, một người mua mới là đồ đòi tình nhân, tách ra mua kia thì gọi là đụng hàng đây." Mạnh Phiên ôm quần áo, đẩy Phí Chuẩn vào phòng thử đồ.

(Có lý phết :))) đã note vào sổ tay tán trai)

"Anh thường xuyên mua đồ ăn thức uống cho em, em chỉ mua một cái áo cũng không là gì, anh đừng cà kê nữa, mau đi."

Quần áo bị ném cho Phí Chuẩn, Phí Chuẩn tiếp được, khòe miệng cong cong, không có cụ tuyệt nữa.

Omega nhỏ rất có lòng tự trọng này muốn trả ơn cho anh bằng cách mua quần áo đây mà.

Phí Chuẩn không muốn chấp nhận kiểu suy nghĩ này, anh không quá thích sự phân cách giữa mình và Mạnh Phiên như vậy, nhưng anh cũng biết rằng phải làm từng chút một, họ sẽ còn cả đời chẳng phân biệt của anh hay của em. Cũng chẳng thiếu chút thời gian nhỏ này.

Áo len xanh khởi rất phù hợp với Phí Chuẩn, mặc vào trông vừa sạch sẽ, vừa mới mẻ lại rất đẹp trai.

"Mắt nhìn của em rất tốt phải không, hi hi."

Phí Chuẩn kéo cậu đến bên cạnh mình, cùng nhau nhìn vào gương, cười hỏi:
"Ý em là mắt nhìn nào? Là mắt chọn bạn trai à?"

"Chặc chặc chặc! Cho anh tự sướng nè, dĩ nhiên ý của em là em có mắt chọn áo len đó."

Nói rồi, vui vẻ đi thanh toán.

Cả hai đều rất thích bộ đồ đôi này, trực tiếp cắt nhãn, mặc nó ra ngoài.

Lại mua thêm hai cái áo nôm khá tốt nữa ở thị trấn nhỏ, hôm nay thu hoạch không tồi, hai người hài lòng đến nhà Mạnh Phiên, sau đó lấy một ít quần áo mặc cho khi đổi mùa.

Xe dừng ở cửa nhà, vừa xuống xe thì Từ Trạch cũng từ nhà bên đi tới.

"Tiểu Phiên về rồi à?"

Khi cả hai tới, nhìn thấy hai người cùng mặc một kiểu áo len, gương mặt tươi cười của Từ Trạch cứng đờ.

Hắn kéo Mạnh Phiên sang một bên, nhin không được nói: "Tiểu Phiên, anh nghe mẹ nói hai đứa ở bên nhau?"

Mạnh Phiên thẳng thắn thừa nhận, gật đầu.

Từ Trạch cau mày, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không tìm được.

"Không phải là anh cố ý đâm thọc gì, nhưng em và cậu ta hoàn cảnh thực sự quá chênh lệch. Em thường mặc loại quần áo nào? Cậu ta trực tiếp đưa em đến mấy cửa hàng hàng hiệu kia. Mức tiêu phí của em căn bản không phù hợp, sẽ phát sinh rất nhiều vấn đề trong tương lai."

"Ừm ..." Mạnh Phiên cúi đầu nhìn nhìn áo len, cũng không thừa nhận.

Cậu cùng Phí Chuẩn hôm nay cùng nhau mua quần áo, rất hài hòa mà.

Thấy cậu sờ áo len, Từ Trạch cũng liếc nhìn áo len của bọn họ, "Cái áo len này đắt không? Cậu ta mua à? Đẹp như vậy, hơn một ngàn sao? Em mới học cấp 3, yêu sớm vốn là không tốt, không cần bị mê hoặc, còn tuổi nhỏ đã để người ta bao, về sau làm sao bây giờ?"

Mạnh Phien:.....

"Từ Trách ca, vừa rồi em mua chiếc áo này ở thị trấn, hai cái giảm giá còn 380."

Từ Trách:.....

Xấu hổ.

Mạnh Phien có chút không nói nên lời, cười nhẹ, âm dương quái dị: "Anh nhìn làm cũng là bình thường. Bọn em đẹp trai quá là xứng đôi vừa lứa, đem hàng rẻ tiền cũng mặc thành đồ chất lượng cao luôn."

Từ Trách:.....

Thật đúng là.

"Nhà cậu ta có tiền như vậy Được nuông chiều từ bé, thế mà nguyện ý đến trấn nhỏ này mua quần áo à?"

Mạnh Phien quay đầu nhìn Phí Chuẩn cách đó không xa, cười.

"Khả năng các phú nhị đại khác không thể, cho nên càng thấy Phí Chuẩn rất đáng giá nha. Anh ấy không chê em nghèo, lại sẵn sàng cùng em mặc đồ rẻ. Em cũng không sợ anh ấy giàu, cũng có thể ăn ý với anh ấy. Cảm tình vốn dĩ phải tiếp thu lẫn nhau, cùng nhau hòa hợp."

Nói xong, đôi mắt của Mạnh Phien đều nheo lại cười.

Nếu không phải có Từ Trách nói, cậu vốn chỉ cảm thấy cùng Phí Chuẩn ở bên nhau thực thoải mái rất hài hòa, cũng chưa chú ý tới mình cùng Phí Chuẩn, điểm xuất phát của hai gia đình lại kém nhau nhiều như vậy, cho dù thế họ vẫn rất hợp nhau.

Lại nói về sau, bọn họ đều sẽ nỗ lực học tập, có tương lai tươi sáng, sau khi

đi làm mọi người đều sẽ có tiền, có cái gì không thích hợp đâu?

"Có lẽ đây là tình yêu ~" Mạnh Phiên mỉm cười.

Từ Trách: ...

Tới đây có chút chưa, vốn là hẳn muốn nhắc nhở Mạnh Phiên việc môn đăng hộ đối, không phải tới ăn cầu lương.....

Chương 64: Dỗi dằn anh

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Dù sự dầy dụa của Từ Trạch cùng mẹ hẳn đều bị Mạnh Phiên ngăn cản nhưng vẫn làm Phí Chuẩn thấy không quá thối mái.

Anh không thể không thừa nhận môn đăng hộ đối là quan niệm của đại bộ phận nhiều người, cũng là trải nghiệm của vô số người, anh có chút lo sợ Mạnh Phiên nghe nhiều những lời này, trong lòng cũng sẽ có điều cố kỵ, sẽ làm tổn thương tình cảm của hai người.

Sau tất cả, kinh nghiệm của Mạnh Đình chính là một bài học xương máu cho họ.

Phí Chuẩn cảm thấy gia đình mình tuyệt đối không giống Triệu gia, anh nóng lòng muốn cho Mạnh Phiên một chút đảm bảo để Mạnh Phiên có thể yên tâm cùng anh ở bên nhau.

Trong vài ngày qua, Phí Chuẩn bởi vì chuyện này mà lo âu không ít, tình yêu đối với Mạnh Phiên so với dĩ vãng lại trở nên ngày càng lớn hơn. Anh thậm chí còn cảm thấy tin tức tổ của mình gần đây không được ổn định, có một loại hận không thể đem Mạnh Phiên hung hăng xoa xoa ôm ôm vào trong lòng ngực hoàn toàn đánh dấu, cùng xúc động muốn chiếm hữu.

Tất nhiên, điều này là không nên, anh vẫn phải khắc chế.

Mạnh Phiên cũng cảm thấy gần đây Phí Chuẩn thực sự rất dính người, dính

người đến nỗi làm cậu yêu thích đến không nỡ buông tay. Trong lớp cũng nhất quyết phải nắm tay cậu, khiến cậu vừa sợ giáo viên phát hiện, vừa thâm ngọt ngào.

Nhưng mà, ngọt ngào thì ngọt ngào, sắp đến kỳ thi tháng nên cậu vẫn phải gấp rút ôn tập, cứ mãi như thế này thì không thể được, yêu đương thật sự làm người ta muốn ngừng mà không được, còn rất dễ bị phân tâm.

Tối hôm đó, khi Phí Chuẩn trở về nhà, anh nghe thấy anh cả của mình đang nói chuyện điện thoại với bố mẹ, nói đến chuyện của Lăng Di.

Phí Chuẩn đứng ở một bên, cũng ngo ngoe rục rịch muốn cùng cha mẹ nhắc đến Mạnh Phiên. Nhưng mà, Phí Thừa vừa nói đến Lăng Di liền rất chỉ là kích động, ngày thường rõ ràng nói cũng không nhiều lắm, cùng cha mẹ gọi điện thoại cũng chỉ là ít ỏi vài ba câu liền cúp máy, lần này nói chuyện phỉếm lại kéo đến nửa giờ, lời trong lời ngoài đều là Lăng Di, cương chế chỗ cha mẹ ăn cầu lương.

Phí Chuẩn lo lắng, nháy mắt điên cuồng với anh cả mình.

Phí Thừa liếc nhìn anh, mãi mới nhận ra, nói: "À đúng rồi, Tiểu Chuẩn cũng có người trong lòng, ba mẹ nếu Tết tây trở về, liền cùng nhau gặp mặt đi."

Đầu bên kia không biết nói cái gì, không thêm nổi hai câu Phí Thừa liền cúp điện thoại.

Phí Chuẩn:.....

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà anh thao thao bất tuyệt về vợ anh hơn nửa giờ, mà đến Omega nhỏ của anh thì được đúng có một câu?

"Ba mẹ đang xếp hàng tại điểm du lịch, đến lượt rồi nên cúp máy." Phí Thừa nhìn ra em trai có vẻ khá bất bình liền giải thích.

Phí Chuẩn:.....

"Tết tây ba mẹ sẽ về?"

"Đúng vậy, đến lúc đó anh mang theo Lăng Di, em mang theo Tiểu Phiên, chúng ta người một nhà chính chính tề tề ăn một bữa cơm."

Còn hơn nửa tháng nữa mới đến ngày Tết, Phí Chuẩn thở phào nhẹ nhõm gạt đầu. Gặp nhau thì tốt, gặp bố mẹ rồi thì Mạnh Phiên sẽ không cần lại bận khoăn người khác nói môn đăng hộ đối cái gì, ba mẹ khẳng định sẽ thích em ấy.

Trở lại phòng, Phí Chuẩn gửi một tin nhắn cho Mạnh Phiên, đề cập đến cuộc gặp gỡ với cha mẹ anh vào ngày đầu năm mới, nhưng Mạnh Phiên ở đầu dây bên kia mãi vẫn không trả lời.

Vào lúc này, Mạnh Phiên còn đang điên cuồng xoát đề trong phòng khách ký túc xá.

Ban ngày yêu đương quá ngọt ngào, chỉ có mỗi ôm ấp hôn hôn một cái mà đã mất rất nhiều thời gian, lúc khác đầu óc cậu cũng toàn là Phí Chuẩn, hiện tại thừa dịp đêm khuya thanh vắng, nắm chặt thời cơ đì xoát đề, nhan sắc chóng bổ tức thêm kiên thức.

Sau khi hoàn thành bài tập hơn nửa tiếng, Mạnh Phiên trở về ký túc xá tắm rửa, khi nằm trên giường, theo thường lệ muốn cùng Phí Chuẩn nói một câu ngủ ngon, lúc này mới thấy được tin nhắn Phí Chuẩn phát tới, sừng sốt một chút.

Gặp mặt ba mẹ ...

Mạnh Phiên đang nằm, trong lòng bỗng nhiên bang bang nháy dựng lên, người còn chưa có thấy, nhưng chỉ mới nghe Phí Chuẩn nói như vậy cậu đã mặt đỏhắn trượng hấn lên.

Sau khi nghe Phí Chuẩn kể về cha mẹ của mình, cùng với gia giáo của Phí

Thừa và Phí Chuẩn, Mạnh Phiên tin rằng cha mẹ Phí hẳn phải là những người lớn tuổi để ở chung. Cậu cũng tin rằng mối quan hệ giữa cậu và Phí Chuẩn sẽ không bị ảnh hưởng bởi quan niệm môn đăng hộ đối.

Nhưng dù vậy, Mạnh Phiên vẫn cảm thấy hơi bồi hồi khi đi gặp trường bồi trên danh nghĩa là đối tượng yêu đương, hơn nữa vẫn còn là học sinh, Mạnh Phiên vẫn như cũ cảm thấy có chút hoảng, hơi sợ, sợ... hơi quá sớm, cũng sợ chính mình không đủ ưu tú.

Nhưng Mạnh Phiên không muốn rút lui, Phí Chuẩn muốn đưa cậu về gặp bố mẹ anh. Có thể thấy được anh rất nghiêm túc, có thể thấy được anh đối với tương lai bọn họ là có kế hoạch, cậu trừ bỏ khẩn trương, trong lòng rất cuộc cũng chỉ còn lại vui sướng ngọt ngào, không muốn bỏ lỡ.

Loay hoay một hồi, Mạnh Phiên trả lời: [À, vẫn còn sớm, sau kỳ kiểm tra hàng tháng hãy nói được không?]

Mạnh Phiên bây giờ tràn đầy suy nghĩ về việc gặp bố mẹ của Phí Chuẩn, kết quả kỳ thi hàng tháng lần này của cậu nhất định phải thật tốt! Nếu kỳ thi hàng tháng còn không tốt, thì cậu có thể lấy cái tự tin gì đi gặp bố mẹ người ta chứ?

Là một học sinh, điểm số là sự tự tin duy nhất của cậu.

Phí Chuẩn vẫn luôn chờ đợi,, anh biết rằng Mạnh Phiên không bật Internet mọi lúc, nhưng cậu ấy chắc chắn sẽ nói lời chúc ngủ ngon với anh trước khi đi ngủ, nhất định sẽ nhìn thấy tin nhắn.

Cõi lòng anh tràn đầy chờ mong mà chờ mà đợi, chờ tới được câu trả lời này, trong lòng mặc danh lớp bộp một chút, cảm giác như Mạnh Phiên không phải đặc biệt vui vẻ.

Có phải hay không tiến triển quá nhanh? Quá sớm để gặp phụ huynh? Gây áp lực cho Mạnh Phiên?

Phí Chuẩn không muốn tạo áp lực cho cậu, trả lời 【Được, không cần nóng

này, đừng lo lắng, vạn sự đã có anh.】

Mạnh Phiên: 【Không lo lắng, hi hi, đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.】

Phí Chuẩn đáp ngủ ngon, nhưng lại chặm chạp không thể ngủ, trong đầu đều là lời Mạnh Phiên không muốn gặp cha mẹ mình thì phải làm sao bây giờ? Hoặc là nếu Mạnh Phiên bằng lòng gặp, đến lúc đó có thể hay không làm Mạnh Phiên cảm thấy có áp lực, anh nên làm thế nào để hóa giải vấn đề này,

Anh có phải đã quá sốt ruột rồi hay không?

Lo sợ Mạnh Phiên sẽ bị áp lực, Phí Chuẩn đã vội vàng đèn trường từ sáng sớm, muốn nói chuyện trực tiếp với Mạnh Phiên về những suy nghĩ của anh, đỡ dần, đừng làm cậu ấy cảm thấy khó chịu. Nếu cảm thấy còn quá sớm để gặp cha mẹ, anh có thể đợi thêm chút nữa.

Tuy nhiên, khi anh đến lớp học, thứ đang chờ anh là một mẫu giấy ghi chú, và Mạnh Phiên, người đã ngồi ở cửa sau lớp từ sớm rồi...

[Vài ngày nữa là đến kỳ thi tháng, chúng ta phải gấp rút ôn tập, hai ngày này em sẽ đi bé quan, chúng ta cùng nhau cố lên nhé!】

Phí Chuẩn:.....

Một tờ ghi chú nhỏ giống như đã từng quen biết, một hình ảnh giống như đã vô cùng quen thuộc ...

Mỗi lần Mạnh Phiên đi bé quan, giống như đều không phải chuyện gì tốt.

Lần trước cậu vì muốn giấu chuyện Triệu Côn Luân với anh. Lần trước nữa là cậu cảm thấy bị ảnh hưởng bởi tin tức tổ của anh ...

Lần này lại là lí do gì?

Hay là do tối hôm qua đề cập đến việc gặp ba mẹ quá nhanh, quá đường

đột?

Đại nã của Phí Chuẩn quay cuồng, ánh thờ dài, bước ra cửa sau, chỉ thấy Mạnh Phiên đã ở đó nhỏ giọng đọc bài, thập phần nghiêm túc.

"Sao vậy? Sao lại ngồi ở chỗ này? Có phải chuyện tối hôm qua anh nói khiến em bị áp lực không?"

Mạnh Phiên ôm sách, chớp chớp mắt.

Thực sự là có áp lực, cậu muốn thể hiện kết quả tốt nhất của mình để gặp bố mẹ của Phí Chuẩn, nhưng cậu không thể thừa nhận áp lực này trước mặt Phí Chuẩn, miễn cho Phí Chuẩn lại lo lắng cho cậu.

"Ừm..... Không có nha, em chính là chỉ muốn ôn tập thi tháng thôi."

Phí Chuẩn không quá tin, "Ngồi cùng anh thì bị ảnh hưởng à?"

Mạnh Phiên:.....

Nơi thế nào đây, hai người dính nị ở bên nhau hoài, quả thực sẽ bị ảnh hưởng một chút, cậu sẽ nhịn không được muốn cùng Phí Chuẩn ôm ôm một cái, rồi hôn hôn, dặt dặt tay nhau. Nhưng cậu vẫn không thể thừa nhận điều đó với Phí Chuẩn, nếu không Phí Chuẩn vì không muốn ảnh hưởng đến cậu lại không muốn thân mật với cậu nữa thì phải làm sao?

"Không có không có, em thật sự chỉ là muốn chuẩn bị cho kỳ thi tháng thôi, anh đừng suy nghĩ vớ vẩn."

Phí Chuẩn đứng ở một bên, trầm mặc.

Ít nhiều gì cũng có lý do tại mình, nhưng Mạnh Phiên không muốn nói cũng đành chịu, cuối cùng vẫn gật đầu quay về chỗ ngồi.

Còn ba ngày nữa mới đến thi tháng, hai người đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, vậy mà lại một ở cửa trước một ở cửa sau, giống như

quan hệ khách qua đường cách nhau mấy thành. Đều không quá thích ứng, trong lòng có chút chênh lệch.

Mạnh Phiên nỗ lực khắc phục cái chênh lệch này, ba ngày điên cuồng đọc sách xoát đề, ban ngày căn bản không có thời gian tưởng tượng, chỉ có thời điểm tiết tự học buổi tối kết thúc, Phí Chuẩn đưa cậu về ký túc xá, mới có thể nói mấy câu.

Trước đây, khi Mạnh Phiên ở ký túc xá, lúc Phí Chuẩn đưa cậu đến trước cửa, còn sẽ ôm ấp hôn hít thân mật thật lâu, ai cũng đều luyến tiếc tách ra. Hiện tại, Mạnh Phiên còn muốn đến phòng khách tiếp tục học tập, luôn sẽ tìm vài lý do nói mấy câu liền đem Phí Chuẩn đuổi đi.

Cứ như vậy vài ngày, Phí Chuẩn có chút ghen, rất không cao hứng.

Trong khi anh một bên lo lắng không biết Mạnh Phiên có phải bài xích việc gặp bố mẹ mình hay không, một bên lại lo lắng có phải hay không Thủy thăm gì đó lại cùng Mạnh Phiên nói cái gì.

Nhưng không muốn chậm trễ kỳ thi hàng tháng, Phí Chuẩn đành cố gắng chịu đựng.

Cho đến khi kết thúc kỳ thi, Phí Chuẩn nộp bài thi trước rồi rời khỏi phòng thi của mình, sau đó đi tới cửa phòng thi của Mạnh Phiên chờ cậu. Lúc Mạnh Phiên vừa ra tới, anh liền hung hăng mà lôi Mạnh Phiên đi, kéo đến một góc sân thể dục.

"Thi tháng đã xong rồi, hiện tại có thể nói cho anh biết tại sao em lại lạnh nhạt với anh trong hai ngày nay không?"

Đem Mạnh Phiên áp lên thân cây, Phí Chuẩn trầm mặt hỏi.

Mạnh Phiên hậu tri hậu giác ngốc một chút, "Em..... Lạnh nhạt anh?"

Phí Chuẩn:.....

"Em không có? Ban ngày không cùng anh nói chuyện còn chưa tính, buổi tối đưa em trở về lại chỉ hận không thể nhanh chóng đuổi anh đi. Nếu em đối với anh có gì bất mãn có thể nói thẳng."

"Em..... Em chỗ nào dám bất mãn chứ....."

Bộ dáng Phí Chuẩn mặt mũi đen sì, làm Mạnh Phiên trong lòng luống cuống một chút, nghĩ lại, nhỏ giọng nói: "Em không phải nói..... do kỳ thi tháng rồi sao....."

"Thật sự chỉ vì kỳ thi tháng? Đến mức lười quan tâm đến anh?"

Mạnh Phiên bĩu môi, giống như hai ngày này xác thật trầm mê học tập không thể tự kềm chế, sốt ruột cho kỳ thi đến nỗi đối với Phí Chuẩn có chút lấn lướt, nhìn Phí Chuẩn còn tức giận không nhỏ thế này nè.

Đối với Phí Chuẩn ngọt ngào cười cười, Mạnh Phiên chủ động bỏ nhào vào trong lòng ngực Phí Chuẩn, đầu ở bên cổ anh cọ cọ, làm nũng.

"Ai da ai da, đừng nóng giận mà, em thật sự chỉ là gấp rút cho kỳ thi tháng thôi, em thật sự rất lo lắng ... Không phải anh nói muốn đưa em đi gặp phụ huynh sao, em sợ thành tích không đủ ưu tú ... "

Người trong lòng ngực làm nũng đến muốn mạng người, Phí Chuẩn ôm lấy đầu cậu, sắc mặt đen thui lập tức có chút không tự chủ được, nghe xong lời của Mạnh Phiên, cơn tức giận của anh cũng đã biến mất hơn phân nửa, ngược lại có chút đau lòng.

"Em đã rất ưu tú rồi, không cần tránh đưa như vậy."

"Hừm, trong khoảng thời gian này trầm mê yêu đương quá, em sợ cái ghê đê nhất có nguy hiểm, lại muốn cho ba mẹ anh thấy thành tích tốt nhất của em, vì thế chỉ có thể nước đến chân mới nhảy mà cố gắng thôi."

"Mạnh Phiên."

Phí Chuẩn bỗng nhiên kêu cậu một tiếng, Mạnh Phiên ngốc một chút, đã bị Phí Chuẩn đẩy ra khỏi lồng ngực.

Phí Chuẩn cau mày nhìn cậu chằm chằm, "Sau này nếu có chuyện gì, em có thể trực tiếp nói với anh, chúng ta cùng nhau giải quyết. Nếu em cảm thấy do anh ảnh hưởng đến em, chúng ta về sau nghỉ học đi học, không làm việc riêng, tan học chúng ta cùng nhau xoát đề, đó cũng là những khoản kén của tình yêu. "

"Ừa, vậy anh đừng khó chịu nữa nhé~ em không có cảm thấy anh ảnh hưởng em, là do chính em không chế không được lúc nào cũng muốn cùng anh ngọt ngọt ngào ngào í."

Mạnh Phiên nói xong, lại nhào vào lồng ngực Phí Chuẩn , cọt tới cọt lui.

Phí Chuẩn sắp bị cậu cọt đến không biết giận là gì, nhưng trong lòng vẫn còn chút âm ức dằn dờ nói: "Anh chỉ tức giận vì em luôn cố tìm chế khi có chuyện. Không nói với anh, cảm giác đó rất khó chịu." "

"Haizzz, còn không phải là em sợ anh biết, vì không muốn ảnh hưởng em, về sau sẽ không muốn cùng em ngọt ngọt ngào ngào nữa à."

Phí Chuẩn tức giận cười, "Em đánh giá cao khả năng tự chủ của anh quá rồi."

Mạnh Phiên cười khúc khích, ở trong lồng ngực anh cọt tới cọt lui vẫn không đủ, đứng dậy nhảy dựng lên, tay chân cùng sử dụng, ôm lấy cổ Phí Chuẩn, hai chân vòng lấy eo Phí Chuẩn, đem toàn bộ thân thể đu trên người anh.

"Ai da không cần tức giận nữa mà, anh nói một lần là em nghe rồi, về sau em sẽ không như vậy nữa, được không? Tiểu Alpha anh thật là, còn muốn Omega nhỏ để dành anh thế nào nữa?"

Phí Chuẩn ôm lấy cậu, nghe những lời dỗ dành ngọt ngào của cậu, xác thật không còn tức giận nổi, giả vờ bất mãn mà vỗ nhẹ cậu một chút.

"Biết sai liền sửa, cổ mà làm anh thua thứ cho em."

Mạnh Phien sờ sờ đầu anh, "Ngaoan ngaoan, về sau nếu anh có bất mãn cũng phải kịp thời nói với em nha, cơ mà nghĩ lại có mỗi mình em sai hả?"

"Là anh là anh, anh cũng có sai." Phí Chuẩn phụ họa.

Mạnh Phien gật gật đầu, "Đúng không, anh biết sai thì tốt rồi."

Vừa nói, cậu vừa cắn vào tuyến tể của Phí Chuẩn, nghiền răng, một bộ cắn cho hả giận.

Phí Chuẩn: ...

"Em ... đây là thái độ dễ dàng sao? Rốt cuộc là ai sai trước hả?"

"Em em em, là em không tốt, anh không cần tức giận nha, tiểu ngọt Ồ gặm gặm cho anh nè ~"

Nói xong, lại một ngụm gặm vào tuyến tể của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn: ...

Anh xem như là đã nhìn ra, nước lừa đảo này ngoài miệng thì dễ dàng anh, kỳ thật trong lòng thì không phục chút nào!

Chương 65: Tết tây

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Còn tuổi nhỏ đã phải đi gặp gia trưởng, Mạnh Phiên gần đây vẫn luôn rất khấn trương. Bất quá có bài học lần trước, lần này cậu không lại đem tâm sự cất giấu, có cái gì cũng đều cùng Phí Chuẩn nói.

Phí Chuẩn tự nhiên mỗi lần cũng sẽ đều an ủi cậu, để cậu thoải mái, nói rằng cha mẹ anh rất tân tiến, huống chi còn có anh cả ở đó, sẽ không có vấn đề gì.

Đạo lý này Mạnh Phiên đều hiểu, nhưng mấy câu trấn an nói nhiều nghe nhiều cũng vô dụng, về sau Mạnh Phiên cũng đã tìm ra một biện pháp giảm bớt khấn trương cho mình chính là— dùng sức dấn lấy Phí Chuẩn, bắt đầu liền hưởng Phí Chuẩn hết ôm lại cọ lại cắn, cứ như thế mới cảm thấy thoải mái chút chút.

Phí Chuẩn ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thật sự rất sướng.

Điều khiến Mạnh Phiên thực sự thoải mái hơn nữa là khi kết quả kiểm tra hàng tháng được công bố, lần này thật trùng hợp khi cậu và Phí Chuẩn đều có tổng điểm chính xác bằng nhau, đồng hạng nhất trong lớp.

So với mỗi mình đứng hạng nhất trong lớp mà đi gặp phụ huynh, hai người đều là có xếp hạng như nhau, nhất định trông càng xứng đôi hơn!

Mạnh Phiên rất vui, sau khi phát bài thì xuống liền nghiên cứu một chút, sau

Khi xem xong bài của Phí Chuẩn thấy anh ấy cuối cùng cũng viết các bước giải toán chi tiết tỉ mỉ ra và không làm mất điểm nào, liền không tiếc lời khen ngợi Phí Chuẩn một phen.

Điểm số này ngẫu nhiên có thể làm giảm căng thẳng của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn đương nhiên rất vui, nhưng cũng có chút không vui, bởi vì sau khi có kết quả, lại lần nữa đổi chỗ ngồi, anh cùng Mạnh Phiên không thể ngồi cùng bàn nữa.

Cùng đứng hạng nhất, sắp xếp theo chữ cái đầu tiên của họ, Phí Chuẩn chữ F đứng trước Mạnh Phiên chữ M. Nên tên của anh đương nhiên đứng trước Mạnh Phiên trên bảng điểm. Kết quả là, anh ngồi hàng đầu tiên sau khi đổi chỗ, thay vào đó Mạnh Phiên lại ngồi ở bàn sau anh.

Đã không ngồi cùng bàn rồi không nói, còn không thể nhìn thấy Mạnh Phiên, không biết ruột gan sẽ cồn cào khó chịu đến thế nào.

Trong khoảng thời gian yêu đương mặn nồng ngồi cùng nhau, làm đủ thứ động tác nhỏ trong lớp, nắm tay nhau riết thành quen, nay lại đột nhiên tách ra, Mạnh Phiên nhất thời cũng có chút khó chịu.

Nhưng ngay sau đó, Mạnh Phiên đã tìm thấy niềm vui cho riêng mình.

Khuôn mặt nghiêng của Phí Chuẩn rất đẹp, khi nhìn lên bảng đen trong lớp, Mạnh Phiên có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của Phí Chuẩn, cứ nghĩ tới đây là Alpha nhỏ của mình, cậu lại không thể ngăn được cười thành tiếng trong lớp.

Thỉnh thoảng, sau khi hoàn thành bài tập sớm, Mạnh Phiên liền nhịn không được chọc chọc sau lưng Phí Chuẩn, nhìn Phí Chuẩn nhìn không được cậu, sờ cũng không tới luôn, thấy bộ dáng không có cách nào của anh, cậu liền cảm thấy vui vẻ.

Sau khi ngồi như vậy vài ngày, hai người cũng dần dần cũng lần mò ra được bí quyết, mỗi lần Mạnh Phiên chọc sau lưng Phí Chuẩn. Phí Chuẩn liền đưa tay ra dọc theo bức tường, đi qua khe hở giữa tường và cạnh bàn của

cậu duỗi ra sau, sau đó nắm lấy bàn tay với lên của Mạnh Phiên nhéo nhéo, cảm thấy mỹ mãn.

Thời điểm tan học, cho dù là cùng nhau xoát cái đề, Phí Chuẩn cũng luôn xoay người đối mặt với Mạnh Phiên mà ngồi, đặt bài tập ở trên bàn Mạnh Phiên cùng nhau giải đề khó.

"Tôi nay về nhà anh đi?"

Trong khoảng thời gian nghỉ giữa giờ học đọc buổi sáng, Phí Chuẩn cầm bữa sáng nóng hổi trong nhà mang tới, đặt lên bàn của Mạnh Phiên, cùng cậu thưởng thức.

Mạnh Phiên cười tủm tỉm nhận thức ăn của mình, nghe vậy, suy tư một chút, lắc đầu "Ngày mai bố mẹ anh sẽ về. Tôi nay em mà tới đó thì không ổn lắm, bị bọn họ nhìn thấy có chút xấu hổ."

Ngày mai là Tết tây, mặc dù đã hẹn gặp ba mẹ ở Phí gia, nhưng nếu tôi nay trực tiếp ngủ lại, điều này khiến Mạnh Phiên cảm thấy không được tốt cho lắm.

Biết rằng Mạnh Phiên rất cẩn trọng trong vấn đề đó, Phí Chuẩn cũng không bắt buộc, "Vậy đêm nay cùng nhau đón qua năm mới thế nào? Bọn Thẩm Nghĩa An đã đặt trước phòng ở KTV rồi, muốn cùng nhau náo nhiệt."

"Đương nhiên, anh đi đâu đón giao thừa, em liền đi nơi đó đón giao thừa luôn."

Mạnh Phiên cảm thấy chính mình trở nên quá dấn người, nhưng mà trong lòng lại ngọt ngọt ngào ngào.

Ngày Tết tây đối với cậu và bà ngoại cũng chỉ là Tết tây mà thôi, cậu thường xuyên lấy xoát đề để vượt qua đêm giao thừa, chưa từng giống như bây giờ, cảm thấy đó là một cái gì đó rất đáng giá chờ mong, một đêm không giống những đêm khác.

Buổi tối, ngoài đám người Thiệu Tri, Thẩm Nghĩa An, còn gọi thêm Chu Nhất Khai, Tống Dĩ Đường cùng Tưởng Ngụ, cùng đi KTV.

Tiết tự học buổi tối 9 giờ mới kết thúc. Ăn trước bữa ăn khuya rồi lại chạy đi hát thì có chút vội vàng, nên liền trực tiếp phóng tới phòng KTV, một đám người trong phòng gọi cơm hộp, rồi trà sữa, BBQ nướng, tôm hùm đất, gọi một đồng đồ ăn, vừa ăn vừa nói chuyện hát hò, vui vẻ vô cùng.

Lần trước đến KTV đánh nhau mà không hát được bài nào, hôm nay Mạnh Phiên rất vui, sớm đã chọn bài Bé ếch nháy, rủ mọi người cùng nhau hát nháy để làm sôi động bầu không khí.

Khi hát xong, cậu quay về chỗ ngồi, nửa bát thịt tôm hùm đất đã được đặt sẵn trong chiếc bát nhỏ dùng một lần trước mặt cậu.

"Chuẩn ca thật là tuyệt thế hảo A, nếu có A nào như vậy sung tôi, tôi liền tính nguyện bị đê đi yêu đương AA luôn!" Thẩm Nghĩa An hét lên một cách khoa trương.

Thiệu Tri tỏ vẻ thêm muốn, cầm lấy một cái bát nhỏ dùng một lần đưa cho Thẩm Nghĩa An, "Lão Thẩm, tôi cho ông cơ hội này, tôi lột một chén tôm cho ông, ông cho tôi đê."

"Lăn lăn lăn, đây không rảnh nhá, tự đây ăn còn không hết này."

Yêu nhau được một thời gian rồi. Cái gì mà thẹn thùng ngượng ngùng cũng đã sớm qua. Mạnh Phiên đã quen với sự chăm sóc của Phí Chuẩn, cũng không có cảm thấy gì, thoải mái hào phóng hắc hắc cười, ngồi vào bên cạnh anh, cùng nhau chia sẻ chén thịt tôm hùm đất.

Tưởng Ngụ nhìn, hừ hừ một tiếng, một bộ diễn xuất bên nhà mẹ đê, đối với Phí Chuẩn gật gật đầu, "Hy vọng có thể giữ vững như vậy, đặc biệt là ngày mai, cậu phải bảo vệ Phiên Phiên của chúng tôi, bằng không cái hôn sự này tôi sẽ không đồng ý đâu."

Mạnh Phiên đang uống Coca, gần như phun ra sau khi nghe những lời đó.

"Chỉ là gặp gia trưởng, cô nghĩ đến cũng xa quá rồi."

"Không xa." Phí Chuẩn mỉm cười nói.

"Êu ~~~"

Một đám người bị buồn nôn đến cả người nổi da gà, hận không thể một chân đá lăn chén cầu lương này.

Thiệu Trì hạ tiếng nhạc, thò qua tờ cười nói: "Hai người còn phải đi học đương nhiên không vội, nhưng mà hôn sự của Phí đại ca cùng Lăng lão sư, hẳn là phải nhanh đi?"

Phí Chuẩn một bên lệt tòm hùm đất, một bên nói: "Tôi không biết, khả năng ngày mai gặp mặt sẽ bàn?"

Thẩm Nghĩa An không phải người Thất Trung, gió thổi cỏ lay gì cũng không biết, nghe vậy sợ ngây người.

"Phí đại ca?! Yêu đương?! Ắnh rồi cuộc cũng tìm được một Omega không sợ ắnh rồi à?"

Thiệu Trì cười, "Không phải Omega nha, Phí đại ca lợi hại, tìm được Alpha hắc hắc!"

"Á ù!"

Bên cạnh Lý Hưng Chương nghe vậy cũng nghiêng người qua, "Nói nghe, tôi nghe nói Tô Dự ca ngày mai cũng trở lại, nếu biết Phí đại ca có đối tượng, có thể hỏi hận hay không nhờ?"

Thiệu Trì phì một tiếng, "Hỏi hận cái gì, hẳn không phải ngại Phí đại ca hơn hẳn 6 tuổi, không xứng với hẳn sao?"

Lý Hưng Chương: "Trước khác nay khác, hẳn ở nước ngoài giống như cũng

không tìm được đối tượng thích hợp, Tô gia vẫn luôn rất muốn cùng Phí gia kết thân, lúc trước Tô Dự không thích, bọn họ nghĩ còn có Tô Hàm Ương, hiện tại....."

Lý Hưng Chương nhìn Mạnh Phiên liếc mắt một cái, không tiếp tục nói nữa.

Tô Hàm Ương lúc trước chính là trực tiếp bị Phí Thừa từ chối trước mặt nhiều người, cho nên tự nhiên không thể vào cửa nhà họ Phí.

Mạnh Phiên tập trung vào việc ăn tôm hùm và thịt nướng, cái loại hào môn thế gia kết thân này, cậu nghe như lọt vào sương mù. Thấy bọn Thiệu Trì chỉ lo phun tào, cũng nói không rõ nguyên cớ, cậu mới nhỏ giọng hỏi Phí Chuẩn.

"Tô Dự là ai?"

Sau khi Mạnh Phiên ngồi lại, Phí Chuẩn ngừng chặt thịt tôm hùm vào bát của mình, để không bị lạnh, anh chỉ bóc một con rồi đưa cho Mạnh Phiên ăn luôn.

"Anh trai của Tô Hàm Ương, cũng là một Omega. Vài năm trước, trong một buổi tụ tập với bạn bè và người thân, anh cả không được khỏe và bị rò rỉ tin tức tổ. Rất nhiều Omega đều bị dọa khốc, chỉ có hắn cùng mọi người bắt đồng, không có chịu ảnh hưởng quá lớn."

Mạnh Phiên kinh ngạc, vẫn luôn biết tin tức tổ của Phí đại ca rất đáng sợ, nhưng cậu không ngờ có một Omega có thể chịu đựng được điều đó.

"Kia từ góc độ tin tức tổ mà nói, tính xứng đôi của bọn họ thế nào?"

"Cũng không phải đặc biệt xứng đôi, Tô gia sau khi biết chuyện liền chạy đi làm xét nghiệm ghép đôi tin tức tổ, cũng chỉ được 77% độ xứng đôi, nhưng đối với anh cả mà nói, cũng coi như là rất khó có được, Omega bình thường chỉ có thể cùng anh xứng đôi được 50% đều không đến."

"Ồ ~"

Phí Chuẩn dứt thịt tôm hùm đặt cho cậu, Mạnh Phiên liếc nhìn đầu ngón tay anh, thò lại gần cúi người đem cả thịt tôm và ngón tay ngậm vào miệng. Trong cái miệng mà người ngoài không thể nhìn thấy, đầu lưỡi hú hồng của cậu còn thập phần ái muội ngả ngón mà liếm liếm đầu ngón tay dính đầy nước canh rìa của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn, người đang nhớ lại quá khứ và tập trung kể lại với Mạnh Phiên !!
!

Tim anh nháy loạn xạ, lông mày cau lại, ánh mắt tối sầm, đầu ngón tay điểm nhẹ vào đầu lưỡi không an phận của Mạnh Phiên như một lời cảnh cáo.

Omega nhỏ chết tiệt, khi mối quan hệ của bọn họ ngày càng tốt, nhóc này cũng ngày càng không biết chú ý đến hành vi của mình, luôn vô ý mà trêu chọc anh.

Mạnh Phiên cũng không phải là vô ý, sau khi mút một chút đầu ngón tay của Phí Chuẩn, liền buông lỏng ra, mày nhướn một cái, hừ hừ nói: "Khó trách lúc trước Tô Hàm Ương một bộ chỉ có cổ mới xứng đôi với anh, hóa ra là gen Tô gia cùng nhà anh xác thật có độ xứng đôi rất cao."

Nghe vậy, Phí Chuẩn vui vẻ, nguyên lai vẫn là một túi dấm nhỏ.

"Nào có cao như độ xứng đôi của anh với em? Chúng ta phù hợp như vậy, ngày đó đi tra một chút, phòng chừng đến tận 99.99% mà."

"Ai da, vậy là tiểu Alpha nào đó phòng chừng không có em thì không được rồi, thế phải làm sao bây giờ nha ~"

Phí Chuẩn cười đến cả mắt đều là sùng nịch, tiếp tục lột tôm hùm đặt cho cậu, "Chưa mẹ anh luôn lơ lửng đến hôn nhân của anh cả. Em cũng biết đây, trước kia còn không phải vẫn luôn an bài cho anh rất nhiều cuộc gặp mặt sao? Cho nên bọn họ cũng phí thường vừa lòng Tô Dự, hai nhà quan hệ khá tốt, bắt quả Tô Dự lại ngại anh cả so với hẳn lớn hơn quá nhiều, không muốn, liền xuất ngoại."

Mạnh Phiên gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, "Cảm tình miễn cưỡng cũng không được, nhìn không hợp mắt nhau cũng không có biện pháp."

"Đúng vậy, còn trai hai nhà nhìn nhau không vừa mắt, sau liền quên đi. Ngày đại khái chính là ý trời, lúc trước hôn sự không thành, hiện tại đại ca cũng đã tìm được người yêu rồi."

Bên cạnh bọn Thiệu Tri còn đang nói chuyện Tô Dự đến khí thế ngất trời, nói hán lần này trở về, sợ là còn phải vì Tô gia nỗ lực một phen. Mạnh Phiên bĩu môi, một bên ăn, một bên tính nhẩm.

Tô Dự so với Phí đại ca nhỏ hơn 6 tuổi, chính là 24 tuổi, so với Phí Chuẩn hơn 6 tuổi, nghĩ đến nếu Tô gia có cái ý định gì, cũng cùng cậu và Phí Chuẩn không quan hệ.

Cũng không biết nếu Lăng lão sư biết, sẽ xử lý như thế nào đây.

Sang năm mới, một đám thiếu niên ở trên đường cái lắc lư, vui vui vẻ vẻ.

Phí Chuẩn nhận được một tin nhắn từ anh cả của mình: [Chúc mừng năm mới, anh sẽ qua đêm ở bên ngoài, ngày mai ba mẹ trở về, đêm nay nếu em mang Tiểu Phiên về nhà, chú ý đúng mực.]

Phí Chuẩn: ...

Rốt cuộc ai mới là người nên chú ý đúng mực chứ?

Đêm giao thừa còn cố ý nói không về, sợ không phải là cùng Lăng lão sư ở bên ngoài.....

Phí Chuẩn quay đầu lại liếc nhìn Mạnh Phiên đang múa hát Bé ếch nháy ở ven đường, mỉm cười bất lực, đưa tay ra xoa xoa đầu cậu.

Anh đưa Mạnh Phiên trở lại ký túc xá của trường, hẹn ngày mai đến đón.

Vào buổi tối, khi anh cả không có ở đó, Phí Chuẩn ở một mình trong biệt thự

Phí gia.

Ngày hôm sau, Phí Chuẩn dậy sớm tắm rửa, đi đón Mạnh Phiên, lại ở bên ngoài chơi một lát.

Máy bay của cha mẹ sẽ đến vào buổi chiều, Phí Chuẩn muốn mang Mạnh Phiên về cùng lúc khi anh cả với Lăng lão sư tới, như vậy mọi người đều có thể chiêu cỗ lẫn nhau, cũng không đến mức làm Mạnh Phiên mới gặp gia trưởng đã xấu hổ.

Nhưng khi Phí Chuẩn gọi cho anh cả của mình liền bị dập máy một cách tàn nhẫn. Sau đó, mới nhận được một tin nhắn rằng bọn họ vẫn đang nghỉ ngơi buổi chiều mới tới...

Hết cách, Phí Chuẩn chỉ có thể mang theo Mạnh Phiên ở bên ngoài đảo đảo lẩn lờ đi chơi, sợ về nhà quá sớm Mạnh Phiên sẽ khấn trương. Mạnh Phiên cũng muốn đi dạo nhiều hơn, nếu được thì mua chút quà nhỏ, hai tay trống trơn mà tới cảm thấy có chút kỳ cục.

Ăn xong bữa trưa, rất nhanh đã nhận được cuộc gọi từ bố mẹ nói rằng họ sắp về đến nhà, Phí Chuẩn mới nhanh chân mang theo Mạnh Phiên trở về nhà.

"Em mua chút đồ này có phải quá khó coi hay không?" Tới cổng lớn Phí gia, Mạnh Phiên xách theo hai túi đồ ngọt đã mua đầu giờ chiều, bắt đầu khấn trương.

Phí Chuẩn cười cười dễ dãn: "Sao thế được? Em vẫn còn là học sinh, vốn dĩ không có đạo lý bắt em phải mua quà tới, chút này đã rất tốt rồi. Ba mẹ anh thích nhất điểm tâm ngọt cửa hàng này, bọn họ lăn lộn một ngày, đúng lúc đói sẽ rất thích."

Mạnh Phiên gật gật đầu, hít sâu, thả lỏng thả lỏng.

Bước vào cổng, còn chưa tiến lên vài bước, đột nhiên có người vọt ra từ bên hông biệt thự, một con gà mái già cựa mình tác tác tác nhanh nhẹn chạy tới

trước dưới sự đuổi theo của hắn.

"Tô Dự ca?" Phí Chuẩn nhận rõ người, sững sờ một chút.

Nghe vậy, Mạnh Phiên ở bên cạnh Phí Chuẩn nheo mắt lại, nhìn nhìn người tên Tô Dự này.

Tô Dự không cao, là một nam Omega điển hình, thanh thanh gầy gầy, một khuôn mặt ôn nhuận như ngọc.

"Tiểu Chuẩn đã trở lại?"

Tô Dự nhìn con gà bỏ chạy không đuổi theo nữa, bước tới nhìn Phí Chuẩn từ trên xuống dưới, trong mắt mang theo ý cười.

"Đã mấy năm không gặp, Phí Tiểu Chuẩn cũng đã trưởng thành rồi."

Ánh mắt hắn hiện lên vẻ hài lòng khiến Mạnh Phiên cảm thấy rất kỳ lạ, thậm chí có cảm giác khó chịu.

"Tô Dự ca sao lại ở chỗ này? Anh trai em đã trở về chưa?"

"Chưa đâu, hôm nay anh trở về vừa lúc cùng chuyến bay với chú dì, liền cùng nhau đi luôn, lại đây cộ một bữa cơm."

Hắn nói chuyện, ánh mắt lại trước sau đặt trên người Phí Chuẩn, như thể đang đánh giá điều gì đó.

Mạnh Phiên đáy lòng không quá thoải mái, chọc chọc Phí Chuẩn, cười nói: "Phí Tiểu Chuẩn, Omega kỳ nóng lên sẽ ảnh hưởng đến Omega khác, tiểu Omega anh cũng quá bất cẩn rồi, mau cùng ông xã vào nhà nào, không thể ảnh hưởng đến vị anh trai này."

Về mặt Tô Dự sững sờ, ánh mắt hài lòng đột nhiên thay đổi nhìn Phí Chuẩn, "Sao lại thế này? Em trở thành Omega từ khi nào?!"

Phí Chuẩn nào biết Mạnh Phiên lại đang âm dương quái khí cái gì, dở khóc dở cười, nhưng rất là phối hợp mà lên tiếng, duỗi tay sờ sờ tuyên thệ của chính mình.

Tuyên thệ đáng thương của anh, vừa rồi một đường lại đây, Mạnh Phiên quá khẩn trương còn ôm ôm anh gặm một hồi, hiện tại khẳng định còn hồng.

Mạnh Phiên thấy anh phối hợp, tâm tình tốt hơn rất nhiều, đối với Tô Dự hi hi cười.

"Haizzz, các người nhiều năm như vậy không gặp, biến số quá nhiều! Phí Tiểu Chuẩn nhìn như cao to, kỳ thật đã phân hoá thành Omega rồi!"

Vừa nói cậu vừa sờ sờ tuyên thệ của Phí Chuẩn, "Anh nhìn xem anh nhìn xem, nếu không phải đến kỳ nóng lên thì sao lại hồng thế này chứ, thật đáng thương a, anh trai cũng nên cẩn thận một chút nhé, đừng bị ảnh hưởng kỳ nóng lên đây, chúng em đi trước."

Mạnh Phiên ôm Phí Chuẩn, Phí Chuẩn tức khắc vẽ mặt yếu ớt, trong miệng ai u ai u, nhờai thân mình dựa vào vai Mạnh Phiên, một bộ nhược liễu phù phong.

(Nhược liễu phù phong: yếu điệu như cànhi liễu đang đưa theo gió)

"Ông xã, em thật tốt, ba mẹ anh nhất định sẽ vừa lòng khi có con rể là em."
Phí Chuẩn nói.

Mạnh Phiên hi hi cười, thực vừa lòng Phí Chuẩn ở trước mặt cái người Tô Dự kia công khai thân phận của cậu.

Tô Dự sững sờ cả khuôn mặt, tự hỏi không biết có nên đổi mục tiêu hay không, hay là quay đầu về Phí Thừa?

Chương 66: Vừa lòng

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Hai người làm bộ làm tịch bước vào phòng, dì Ngô còn tưởng Phí Chuẩn có chỗ nào không thoải mái, vội chạy đến chăm sóc.

Mạnh Phiên nghẹn cười, Phí Chuẩn vẻ mặt xấu hổ, giả vờ bất mãn mà liếc Mạnh Phiên một cái, nhưng ánh mắt của anh lại tràn đầy sự cung chiêu sung nịnh. Dì Ngô nhìn qua cũng đoán được đôi bạn nhỏ này đang đùa giỡn nên không hỏi thêm câu nào.

"Con không sao đâu dì Ngô, ba mẹ con đâu ạ? Sao không thấy người đâu hết vậy?"

"Vợ chồng ông bà chủ đi đường mệt mỏi. Nói đi tắm một cái lấy lại tinh thần một chút để tí nữa còn tiếp đãi khách nhân rồi."

Phí Chuẩn hiểu rõ, lời kéo Mạnh Phiên ngồi xuống ghế sofa phía trong phòng khách nghỉ ngơi một lúc.

Tuy rằng trường bối còn chưa rõ xuống dưới, nhưng quá trình chờ đợi này cũng đủ làm Mạnh Phiên khấn trương.

Phí Chuẩn dựa vào ghế sofa, vươn tay nhéo cằm Mạnh Phiên, dời lực chú ý của cậu, "Ông xã ông xã, em thật biết chiêm không ít tiện nghi của anh đây, thế khi nào mới đổi thành em gọi anh?"

Mạnh Phiên:.....

Đừng nói nữa, lúc cậu kêu Phí Chuẩn như thế thì rõ là sương mờ, nhưng nếu đổi thành chính mình thì lại có chút gọi không ra.

"Xi, bên ngoài không phải có sẵn rồi đó sao? Em bảo anh ta gọi cho anh nhá."

Phí Chuẩn hiểu được ý tứ trong lời nói của Mạnh Phiên, vô cùng sửng sốt.

Anh chỉ nghĩ là do tối qua Mạnh Phiên nghe được chuyện về Tô Dự, nay lại thấy Tô Dự ở chỗ này, bất bình thay chỗ Lăng lão sư chỗ nên mới âm dương quái khí, hoàn toàn không nghĩ tới.....

"Em nghiêm túc?"

Mạnh Phiên hừ hừ, ngón tay hung hăng mà chọc vào bả vai Phí Chuẩn, "Tròng mắt của anh ta hận không thể dính trên người anh, em còn nhìn không ra sao? Không nghĩ tới đây, anh ta ngại Phí đại ca lớn tuổi, lúc này lại đánh chủ ý lên anh, không biết tự chê chính mình nhiều tuổi à?"

Phí Chuẩn:.....

Vậy thực sự có hơi quá rồi, làm anh không còn lời gì để nói.

"Ngaoan, không giận không giận, ba mẹ anh đều biết anh cả đã có người trong lòng, cũng biết anh có đôi tượng rồi, Tô Dự không thể cản đường chúng ta được."

Phí Chuẩn xoa cái ốt của Mạnh Phiên, ôn nhu vuốt lông cậu.

Mạnh Phiên híp mắt hưởng thụ được vuốt lông, khi Phí Chuẩn làm điều này, cậu thực sự quên mất căng thẳng, chỉ nghĩ đến Tô Dự ở bên ngoài kia.

Cậu dụi đầu vào bàn tay Phí Chuẩn, cọ cọ, Phí Chuẩn cố ý hơi hơi thu tay lại, đầu Mạnh Phiên một chút cũng không dùng sức, rơi vào trong lòng ngực

Phí Chuẩn.

Mạnh Phien cũng không tức giận, thuận thế ở trong lòng ngực Phí Chuẩn cọ, ngẩng đầu nhìn mặt Phí Chuẩn bên trên, duỗi mười ngón tay nắm lấy khuôn mặt anh, cười đến ngọt ngào.

"Sao em lại tức giận chứ, em chính là tội nghiệp anh lắm á, tiểu Alpha mới vừa thành niên, đã bị trở thành đồ ăn trong mâm. Ngoan, để ông xã tới cứu vớt anh nhé!"

Phí Chuẩn:.....

Anh nào có đáng thương như Mạnh Phien nói bao giờ?

Tô Dự đơn giản là một bên tình nguyện, si tâm vọng tưởng, không nói anh sẽ không để Tô Dự thực hiện được, chính là anh cả cùng cha mẹ cũng sẽ không vui.

"Đúng, đúng, đúng, không có em thì không làm được gì cả." Phí Chuẩn âm dương quái khí mà phũ phạ.

Mạnh Phien đặc ý hắc hắc cười.

Phí Chuẩn thấy cậu đầu óc đều là những ý nghĩ kỳ lạ, cũng không khẩn trương nữa, liếc nhìn hai hộp điểm tâm ngọt họ mang đến, đem Mạnh Phien đỡ lên.

"Xem ra ba mẹ một chốc chưa xuống được, anh đi đem tiểu điểm tâm vào tủ giữ ấm, lạnh sẽ ăn không ngon."

"Được ~"

Mạnh Phien gạt đầu, nhìn Phí Chuẩn đi vào bếp, nhấp một ngụm nước trong cốc.

Mới vừa buông ly nước, liền nghe thấy bên ngoài như gà bay chó sủa, tiếng

gáy của con gà mái già như gần kề bên tai, vọng vào nhà rất to.

Đứng dậy đi ra ngoài liền thấy Tô Dụ vẫn đang đuổi theo con gà mái già ...

Mạnh Phien mắt thấy hấn đem gà mái già bức đến ven tường, một cái vọt mạnh cúi người, thuận lợi đem gà tóm được, tức khắc nhíu mi, đi ra ngoài.

"Anh bắt con gà này làm gì?"

Tô Dụ xách cánh gà, nghe vậy, quay đầu liếc mắt nhìn Mạnh Phien một cái, ánh mắt có chút khinh thường, khác xa sự ôn hòa vừa nãy.

Tuy bị gạt nhất thời, nhưng hấn cũng không phải thành ngu để người khác lừa bịp. Sau khi hai người Phí Chuẩn họ vào nhà, hấn đã cố ý hỏi những người khác, biết được Phí Chuẩn xác xác thật thật là phân hoá thành một cường A, đồng thời cũng biết được sự tồn tại của Mạnh Phien từ em gái của mình.

"Giết hằm cánh gà. Trước kia ba ngày hai lần tôi đều tới Phí gia chơi. Di Phí luôn khen ngợi tài nấu ăn của tôi không dứt miệng. Nhân dịp năm mới, bọn họ lặn lội đường xa cũng mệt mỏi, uống chút cánh gà bổ dưỡng sẽ vui vẻ hơn."

Mạnh Phien căn bản không thêm để ý đến hấn khoe khoang quan hệ thân cận gì, chỉ nghe một câu "Giết hằm cánh gà" kia cũng đã hết chỗ nói nổi.

"Hừ, chưa chắc chú di đã vui vậy đâu, con gà này anh không thể giết."

Tô Dụ cũng không để ở trong lòng, xách con gà nhìn kia lên nhìn thoáng qua, cười nhạo nói: "Nghe nói cậu thường xuyên đưa gà cho Phí Tiểu Chuẩn? Con gà này không phải cũng là cậu đưa chứ?"

"Em trai nhỏ, thủ đoạn giống nhau nếu dùng quá nhiều cũng sẽ nhàm chán. Phí gia là loại gia đình gì, Phí Chuẩn từ nhỏ cảm y ngọc thực, chưa thấy qua gà sống, nhất thời cảm thấy hiềm lạ cũng đành, cậu còn thật sự cho rằng chúng tôi là loại gia đình sẽ hiềm lạ mấy con gà từ nông thôn đưa tới này"

sao?"

Mạnh Phiên:.....

"Gia đình của anh là loại gì? Có phải là kiểu gia đình coi thường người nghèo vì sự giàu có nhất thời của mình không? Anh giàu như vậy mà không bỏ tiền ra đi học giáo dục à?"

Tô Dụ sắc mặt thay đổi, nhưng không tức giận, lại cười nói.

"Cậu nghèo là sự thật, chỉ là hai đứa bây giờ còn nhỏ, không cảm giác được khác biệt, nhưng tự cổ chí kim đều chú ý môn đăng hộ đối. Bây giờ cậu cùng Phí Chuẩn nói chuyện yêu đương thì không sao, nhưng muốn chạy đến bàn chuyện cưới hỏi là tuyệt đối không thể. Khuyến cậu nên tìm đi, trèo cao ngã đau, Phí gia là thế gia đứng đầu Hoa thị, cậu tuổi nhỏ mà không sợ ngã chết à?"

Môn đăng hộ đối, Mạnh Phiên đã sớm nghe đến vào tai này ra tai khác, bắt đắc dĩ mà dang hai tay.

"Anh ơi, cây nhà anh cũng là cành cao à? Theo lý lẽ cành cao của anh nên phát triển thuận lợi chứ nhờ, nhưng tiếc là cành cao kia có hơi bị thối rồi đấy, cùng cái cây này không hợp đâu. Rễ cũng không xong luôn, anh nếu định bò lên cao ấy hả, sẽ càng dễ trượt chân hơn đấy."

Tô Dụ: ...

"Ý cậu là gì?"

Mạnh Phiên cười ngây ngô nói: "Đầu tiên, tam quan của gia đình anh không hợp với Phí gia, nói nhiều cái gì mà môn đăng hộ đối cũng uổng công thôi. Phí Chuẩn chưa bao giờ đối đãi với người khác giống như anh, chẳng sợ lễ vật chỉ là một con gà, ảnh đều sẽ thích."

"Hào tâm khuyến ngài nhé, đừng giết con gà này, bằng không Phí Tiểu Chuẩn sẽ khóc nhè đấy!"

"Khóc nhe? Bởi vì một con gà? Nực cười."

Tô Dụ từ em gái của mình biết được Mạnh Phiên là một đứa trẻ xanh, anh cũng thực sự đã được linh hội rồi, miệng bá bá bá cũng thật có thể nói, còn nói nhiều như vậy, đơn giản chính là muốn cho thấy nó ở trong lòng ở Phí Chuẩn có địa vị gì, gà nó đưa cũng không giống người khác.

Tình yêu của trẻ con mà thôi, quá buồn cười.

Tô Dụ hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện với Mạnh Phiên nữa, xách theo gà xoay người liền đi.

Vừa quay người bước một bước, liền đụng phải Phí Chuẩn đang ngẩng đầu từ trong nhà đi ra, anh cau mày, sắc mặt không được tốt cho lắm.

"Anh bắt con gà này làm gì?"

Tô Dụ liếc mắt nhìn Mạnh Phiên một cái, như muốn chứng minh, cười nói: "Chú dì Phí đã quá mệt mỏi, anh chỉ định giết con gà này làm cho họ tắm bổ, cũng không thể cạo bữa cơm không của nhà em phải không?"

Sau khi anh ta vừa nói xong, Phí Chuẩn đã đứng ở bên cạnh Mạnh Phiên, "Con gà này không thể giết, đây là gà đính ước của em."

Tô Dụ:.....

Hắn không thể tin vào tai mình.

Mọi người trong nhà đều không thiếu tiền, bằng hữu bên cạnh cũng không sai biệt lắm đều là trong vòng thượng lưu. Cái gọi là tin vật đính ước, hẳn chỉ nghe qua một ít trên báo giá cả xa xỉ, trước nay cũng chưa từng nghe nói từ nông thôn đưa tới một con gà điên mà cũng có thể kêu là tin vật đính ước?!

Mạnh Phiên ngẹn cười, nhún vai, một bộ đau lòng Phí Chuẩn, ôm anh một cái trấn an, "Ngaoan, một con gà mà thôi, giết rồi em lại bắt cho anh là được,

ôi nhóc đáng thương, sẽ không bởi vì một con gà mà khóc chít chít đi?"

Nghe vậy, Phí Chuẩn ngậm hiếu, miệng bẹp một cái, dựa vào trên vai Mạnh Phiên liền ô ô ô lên.

"Không thể giết không thể giết, đây là gà đình ước của chúng ta, bọn chúng một nhà ba gà đều ở sân sau sống khỏe sống tốt, vì cái gì sẽ có người tàn nhẫn độc ác như thế cứ một hai phải ăn nó?"

Tô Dự:.....

Một con gà mà thôi, có đến nỗi thế không?

Còn..... Một nhà ba gà?

Ở bên này diễn trò, Phí Chuẩn còn rất hưởng thụ cảm giác được Mạnh Phiên dỗ dành, ôm cậu cọt cọt, ra về khóc thút thít, xe của Phí Thừa lái vào. Nhìn thấy tình hình ở đây, trực tiếp tắt máy xuống xe.

"Có chuyện gì vậy?" Phí Thừa xuống xe, nhìn đến Tô Dự còn xách theo con gà mái già nhà bọn họ vốn muốn nuôi chó nó dưỡng tuổi già, tức khắc nhíu mi.

Không chờ Phí Chuẩn và Mạnh Phiên đáp lời, Phí Thừa lạnh giọng hỏi: "Cậu bắt con gà này làm gì?"

Tô Dự:.....

Ba người đã bàn bạc trước rồi đúng không? Sao hỏi cùng một câu giống nhau thế?

"Phí đại ca đã trở lại, em....."

Cùng một câu mà phải trả lời đến ba lần, Tô Dự cảm thấy thật ngu ngốc.

Khi hẳn dừng lại, Mạnh Phiên đã kịp một bên vỗ lưng Phí Chuẩn, một bên cáo trạng: "Phí đại ca, người này muốn giết gà mái già, nói để hàm canh gà

uồng."

Tô Dụ khòe miệng mấp má, vừa định nói gì đó, Phí Thừa đã bước tới về mặt lạnh lùng, đoạt lấy con gà mái già trên tay hắn, ôm vào trong ngực kiểm tra thân thể con gà mái già một chút, rồi xoa xoa cái cánh của nó bị rách này giờ, sau đó thập phần ôn nhu mà ngồi xổm xuống, đặt con gà mái già trên mặt đất.

Gà mái già tránh được một kiếp, cất bước liền vung vẩy cánh vài cái rồi chạy về phía sân sau.

"Cậu muốn hầm cánh gà sao không tự đi mà mua? Ai lại đi bắt gà cung nhà người khác để hầm? Nó tuổi lớn, thú y ba ngày hai bữa đều phải tới xem bệnh, sống được đã thực không dễ dàng."

Tô Dụ:.....

Hắn trước kia chỉ biết, Phí Thừa làm người cổ hủ lạnh nhạt, không hề có lạc thú, tin tức tổ còn cực kỳ bá đạo, cho dù có tiền cũng không muốn hủy hoại phần đời còn lại của mình đối với một Alpha như vậy. Không ngờ sau vài năm không gặp, Phí Chuẩn lại trở nên ... trẻ con như vậy? ? ?

"Ừm ... xin lỗi Phí đại ca, em không biết đây là thú cung nhà anh ..."

"Vị này là?" Lăng Di đi tới, vỗ vỗ Phí Thừa hỏi.

"Chỉ là bạn." Sau khi Phí Thừa trả lời xong, lại nhìn Tô Dụ, "Sao cậu lại ở đây?"

Phí Chuẩn rốt cuộc mới vừa thành niên, tuy rằng tướng mạo lớn lên rất xuất sắc, niên hạ cũng có vô tận lạc thú, nhưng lại vì một con gà mà khòe sứt mướt, Tô Dụ thật sự chịu không nổi.

Mặt khác, Phí Thừa đã nhiều năm không gặp, bề ngoài lại không có nhiều thay đổi, trở nên càng thêm thành thực có mị lực. Trưởng thành mới biết được, cường A tuổi càng lớn càng có hương vị, Tô Dụ cảm thấy chính mình hiện tại hiểu được rồi.

"Hôm nay em mới trở về, tình cờ có chuyến bay với dì Phí nên cùng nhau đi. Dì Phí mời em về nhà dùng bữa. Dù sao thì chúng ta cũng đã không gặp nhau mấy năm rồi."

Lời này nói nghe có chút ái muội, Phí thừa cảm thấy có gì đó không đúng lắm, không khởi nhúu mày.

Lăng Di bên cạnh lại nghe hiểu rõ, thêm nữa còn thấy ánh mắt Tô Dự nhìn Phí Thừa, tức khắc trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Anh quay đầu, duỗi tay ôm cổ Phí Thừa, lòng bàn tay ôm sau đầu anh cả, dùng sức một cái, đem đầu Phí Thừa áp về hướng mình, giữa đầu thò lại gần hôn một ngụm lên môi Phí Thừa.

"Thấy chuyện gia đình của anh chưa xong, hôm nay không thích hợp gặp ba mẹ rồi, hẹn hôm khác vậy."

Khóe miệng Lăng Di nở một nụ cười yêu diễm, tay từ sau đầu Phí Thừa trượt xuống dưới, với vào túi áo, móc lấy chìa khóa ô tô, lưu loát xoay người liền đi.

Phí Thừa vẫn còn đang bị sốc trước nụ hôn bất ngờ kia, chưa thoát ra được cơn sững sốt mà hạnh phúc không nói nên lời.

Chờ Lăng Di lên xe rồi, hẳn mới hậu tri hậu giác chạy nhẩn đuổi theo, "Bảo bối ~ trong nhà không có việc gì, hôm nay chính là gặp mặt gia trưởng mà, mấy người râu ria kia hiện tại anh đuổi đi ngay!"

Tô Dự:.....

Hắn đã nhận quá nhiều cú sốc trong ngày hôm nay ...

Mạnh Phỉên còn ôm Phí Chuẩn, cũng sợ ngây người, thừa dịp hiện trường hỗn loạn, cùng Phí Chuẩn kể tai nói nhỏ.

"Lăng lão sư tuyệt thật á, một bên làm mặt tỏ vẻ bất mãn, một bên lại hôn

Phí đại ca tuyên thệ chủ quyền, hoàn toàn không hề thất bại."

Phí Chuẩn cũng bị các anh trai làm cho xấu hổ rồi, "Xem ra vẫn là chúng ta còn quá non, chiêu giả khờ này quá yếu."

Mạnh Phien nghe được cười khúc khích, mắt nhìn Tô Dự bên cạnh sắp bị đuổi đi, càng muốn cười.

Trên lầu từ cửa sổ kính sát đất, Phí Minh Nghi cùng Kỳ Diễm có thể nhìn thấy toàn bộ vụ ồn ào của đám nhóc ở tầng dưới, thu hết vào đáy mắt, khờ miệng công công.

"Cảm giác thế nào?" Kỳ Diễm hỏi.

Phí Minh Nghi nhìn dưới lầu Phí Thừa còn đang lay lay bên cạnh xe, cười nói: "Vợ thằng cả khá tốt, Alpha thì Alpha vậy, thằng cả cuối cùng cũng tìm được người có thể trị được nó."

Kỳ Diễm gật đầu tỏ vẻ tán đồng, "Vợ thằng hai cũng tốt, dù sao cũng vẫn chỉ là đứa nhỏ, nhưng không kieu ngạo không siểm nịnh, cơ linh giỏi hoạt, có tương lai."

Phí Minh Nghi quay đầu nhìn nhìn Kỳ Diễm, "Không kieu ngạo không siểm nịnh, không sợ môn đăng hộ đối, giống anh, em rất thích."

Kỳ Diễm:.....

"Tô Dự thật nhảm chán, hôn ước đã sớm hủy bỏ, nó lại đến đây làm loạn, mong là đừng đem con dâu của em dọa chạy, bảo lão Trương đưa nó về đi, nhà chúng ta còn có chuyện cần bàn."

"Quả thực không ngờ sau nhiều năm như vậy, nó vẫn còn cất giấu cái tâm tư này."

Chương 67: Dụ dỗ

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Trong phòng khách của Pí gia, mấy cặp tình nhân phân biệt mà ngồi trên ghế sofa xung quanh bàn trà.

Trên bàn để vài bánh điểm tâm nhỏ mà Mạn Píên mua tới, Pí Miní Nghí cười tủm tỉm ăn, hương vị thơm ngọt mềm mại làm giảm bớt sự mệt mỏi do chuyển đi gây ra.

"Điểm tâm ngọt ở Hoa thị vẫn là ngon nhất, chúng ta đi nhiều quốc gia như vậy, vẫn chỉ thèm một miếng này."

Pí Miní Nghí nói xong cầm một cái đưa cho Kỳ Diển bên cạnh, cử chỉ thân mật, hận không thể trực tiếp bỏ vào trong miệng Kỳ Diển.

Kỳ Diển:.....

"Khụ, bọn nhỏ lần đầu tiên gặp chúng ta, em không định nói gì à?" Kỳ Diển tiếp nhận điểm tâm ngọt, không để cho bà bỏn, còn không ngừng ra hiệu bằng ánh mắt cho bà.

Mấy đứa trẻ đến gặp gia trường đều đã xấu hổ ngồi đó từ lâu.

Pí Miní Nghí nghe, liền đem tiểu điểm tâm ngọt đẩy đẩy lên phía trước, "Đừng khách khí, cơm chiều còn một khoảng thời gian nữa mới tới, mọi người đều ăn chút lót lót bụng đi."

"Mấy đứa cũng đừng câu thúc, này, chúng ta cũng là lần đầu gặp đôi tượng của con trai, nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn, mấy đứa cũng đừng nghĩ nhiều."

Mạnh Phien thấy dì vẫn luôn vui tươi hơn hờ, hẳn là rất dễ nói chuyện cũng nhẹ nhàng thở ra, tiếp nhận tiểu điểm tâm mà Phí Chuẩn đưa cho cậu, ăn một cách vui vẻ.

Chưa mẹ cái gì cũng đều không nói, chỉ nói chuyện phiếm, Phí Chuẩn biết bọn họ chỉ là không muốn hỏi nhiều, nhưng mà anh sợ Mạnh Phien nghĩ nhiều, rất cuộc Mạnh Phien vì gặp bọn họ, khoảng thời gian trước chính là còn liều mạng học tập.

Vì thế, Phí Chuẩn sau khi ăn xong một cái điểm tâm ngọt, còn đặc biệt khoe: "Bố mẹ, thời giữa kỳ vừa rồi, con và Mạnh Phien đều có cùng điểm giống nhau, song song giành vị trí đứng đầu trong lớp đây."

Phí Thừa năm đó là dựa theo phương pháp bồi dưỡng người đứng đầu tập đoàn Phí thị mà lớn lên, ở phương diện nào đó yêu cầu của Phí Minh Nghi đối với hẳn luôn tương đối cao, nhưng ở phương diện thành tích học tập này, cô đối với hai đứa nhỏ đều là trạng thái nuôi thả, vì biết rằng con trai mình thành tích đều luôn rất ưu tú, nên họ cũng ít khi hỏi đến.

Thình lình nghe Phí Chuẩn nói như vậy, Phí Minh Nghi còn sững sốt một chút.

Nhưng gia đình họ cũng đã quen với việc khuyến khích trẻ con, nghe được điểm cao như vậy, Phí Minh Nghi vẻ mặt vui sướng, trong tay cầm điểm tâm ngọt đều thả xuống.

Cô nhìn Kỳ Diễn liếc mắt một cái, hai người cùng nhau cười cười gật đầu, nhìn về phía Phí Chuẩn cùng Mạnh Phien.

"Ôa! Đúng nhất lớp cơ đây, tuyệt quá, năm đó ba mẹ còn chưa đạt được mấy lần đâu, hai đứa giỏi quá!"

Phí Chuẩn đối với việc đứng nhất chính là anh nguyện ý phí tâm tư, nguyện ý nỗ lực, không phải vì sự mong đợi của cha mẹ, hay thậm chí là áp lực gì. Đối với gia đình anh, thành tích luôn chỉ là thành tích, không bao giờ là công cụ để khoe khoang.

Cho nên, Phí Chuẩn chính mình không cảm thấy có gì, nhưng mà nghe được cha mẹ khen Mạnh Phiên, lòng tràn anh lại tràn đầy vui mừng, thậm chí còn hạnh phúc hơn cả khi mình được khen ngợi.

"Con cũng đã phải cố gắng nhiều để đuổi kịp em ấy lần này đó, Mạnh Phiên chính là đã đứng nhất rất nhiều lần rồi, đặc biệt ưu tú!"

Phí Minh Nghi phối hợp gật đầu, "Cậu bé ngoan, giỏi quá nha, bắt quá hiện tại cháu vẫn còn đang trong giai đoạn phát triển, học tập không cần quá mệt mỏi, về sau tan học tới nhà đi nhiều hơn chút, để dì Ngô làm điểm ngon bồi bổ cho cháu nhé."

Mạnh Phiên:.....

Không khí gia đình của Phí gia thực sự không giống người thường ...

Thời điểm Phí Chuẩn khoe ra, cậu liền cảm thấy xấu hổ đến da đầu tê dại, việc khoe thành tích này ra có hơi khoa trương, cậu sợ chú dì cảm thấy cậu mới có một chút thành tích mà đã khoe tới khoe lui làm như hiềm cố lắm, không nghĩ tới, chú dì lại phối hợp như vậy, còn cổ vũ cậu.

"Cảm ơn chú dì, Phí Chuẩn cũng rất giỏi. Chỉ là anh ấy chưa hoàn toàn thích nghi với phương thức giảng dạy của trường trung học số 7 thôi, về sau sẽ càng tốt hơn."

Phí Chuẩn sờ sờ đầu cậu, về mặt kiêu ngạo nói: "Em vẫn ưu tú nhất, còn được Hoa đại cử đi học nữa mà."

"Ôa, được Hoa đại cử đi học? Phiên Phiên thật lợi hại!" Phí Minh Nghi về mặt kính hi.

Mạnh Phien cảm thấy xấu hổ trước biểu cảm cùng sự cổ vũ quá mức của Phí Minh Nghi, cười gượng gãi gãi đầu.

Cậu còn chưa kịp nói gì, Phí Thừa ngồi bên cạnh có chút không cam lòng yếu thế, thanh âm trầm thấp mà chen vào nói: "Bọn họ đều là học sinh trong lớp của Lăng Di, vẫn là Lăng Di dạy tốt."

Lăng Di:.....

Phí Chuẩn:.....

Cũng không cần phải ghen tị tránh dánh chút tình cảm này chứ.

Cha mẹ Phí gia không biết Lăng Di là chủ nhiệm lớp của bọn nhỏ, nghe vậy cũng kinh ngạc, quay đầu nhìn Lăng Di.

"Nguyên lai Tiểu Di là chủ nhiệm lớp của Tiểu Chuẩn và Phien Phien à? Đây không phải quá trùng hợp rồi sao? Duyên phận duyên phận, này quá là có ý tứ rồi đi!" Phí Minh Nghi cười nói.

Lăng Di mỉm cười gật gật đầu, vừa định cùng trưởng bối đáp lời, Phí Thừa bên cạnh đã nói: "Sở hữu trùng hợp đều là nhờ con ỉ mưu đã lâu, con yêu em ấy, chúng ta hiện tại có thể thương lượng chuyện đám cưới một chút chưa ba mẹ."

Lăng Di:.....

Phí Chuẩn:.....

"Ạch, không cần nóng nảy, lần đầu tiên gặp mặt, cô chú còn chưa biết em." Lăng Di cười gượng, bị Phí Thừa làm xấu hổ đến hận không thể đào hố chạy trốn.

Cha mẹ Phí gia cũng chưa từng gặp qua bộ dáng gấp gáp của con cả như vậy, hai vợ chồng ở nơi đó nghẹn cười.

Phí Minh Nghi xoa xoa tay "Bé ngoan, đừng khẩn trương. Chúng ta làm cha làm mẹ, hôm nay cũng chỉ là ra gặp mặt chào hỏi chút thôi, rồi cuộc về sau chúng ta chính là người một nhà. Tìm hiểu gì đó là chuyện yêu đương của mấy đứa, chúng ta không nhúng tay vào. Mấy con có cả đời để chậm rãi tìm hiểu nhau, sao có thể hiểu ngay chốc lát được, mấy lão già chúng ta thì xem nào nhiệt cái gì."

Mạnh Phiên cùng Lăng Di nghe xong mới hiểu được vì cái gì nói là hôm nay gặp gia trưởng nhưng lại đây lâu như vậy, các trưởng bối cũng chỉ tán gẫu, chưa bao giờ đòi bọn họ hỏi đông hỏi tây.

Cũng là lúc này, Mạnh Phiên mới hoàn toàn mà thả lỏng xuống, cậu thực thích phương thức ở chung của Phí gia, làm người thực thoải mái.

Đã không còn áp lực trong lòng, kế tiếp nói chuyện phiếm liền trở nên phi thường vui sướng, Phí Minh Nghi cùng Kỳ Diễm tiếp đón mọi người rất có lễ độ, khiến cho mấy người bọn họ không cảm thấy một khí tiền vào cửa Phí gia sẽ có thể bị quản thúc mất tự do, mà khách khí thân hòa giải đúng chỗ ngựa của bọn họ.

Mạnh Phiên chỉ cảm thấy rằng họ là những trưởng bối hòa ái tốt bụng, rất yêu thương con cái, nhỏ thì có khẩu vị ăn uống, lớn thì có tam quan đối nhân xử thế, cùng mọi người giao lưu rất hài hòa, nói chuyện phiếm cho tới trời nam biển bắc, ở trên người bọn họ không có cái gì gọi là khoảng cách thế hệ giữa người lớn và con cái, nói cái gì đều có thể tiếp chuyện được.

Ngay cả con gà mái già ở sân sau, Phí Minh Nghi cùng Kỳ Diễm cũng nghĩ rằng nó rất dễ thương, tìm thú y thăm khám cho nó nhiều hơn để nó an hưởng lúc tuổi già rất có tâm.

Câu được câu không mà trò chuyện, cũng đã sớm đến giờ ăn tối, trên bàn ăn vẫn luôn trò chuyện vui vẻ, trong nháy mắt đã kết thúc bữa tối.

Sau khi ăn xong, bố mẹ Phí không chiếm thời gian của bọn trẻ nữa. Tết tây nào có đạo lý bắt bọn nhỏ tiếp tục trò chuyện với trưởng bối mãi. Vẫn nên dành cho bọn trẻ thời gian ở bên nhau.

Còn chuyện còn cái sẽ ở lại qua đêm hay có sự sắp xếp khác, bọn họ cũng mặc kệ, hai vợ chồng xoa xoa tay, rồi nắm tay nhau đi ra ngoài tản bộ.

Mạnh Phiên cảm thấy lần đầu tiên gặp gia trưởng mà đã ngủ lại thì có chút hơi ngượng, muốn về ký túc xá trường học, nhưng Phí Chuẩn không cho.

"Chưa mẹ đều đã thấy hết, đều gật đầu. Em còn ngại ngần ở lại cái gì? Đây cũng sẽ là nhà của em trong tương lai mà."

Phí Chuẩn đặc biệt vui vẻ, mặc dù mối quan hệ của anh và Mạnh Phiên vẫn luôn không tốt, nhưng khi gặp cha mẹ rồi, anh mới cảm thấy là ván đã đóng thuyền, trong lòng rất thoải mái, cũng không cần lại lo lắng Mạnh Phiên bị ngôn luận "Môn đăng hộ đối" của người khác lừa gạt.

Mạnh Phiên dở khóc dở cười, bất quá thấy Lăng Di cũng bị Phí Thừa nài ở lại, liền không rồi rắm nữa.

Sáng sớm hôm sau, sáu người ăn sáng cùng nhau, bọn Mạnh Phiên cũng nên đi học.

Phí Thừa phụ trách lái xe đưa cả thầy cả trò từ nhà đến trường Trung học số 7.

Lúc ở cổng lớn biệt thự phát tay tạm biệt, Phí Minh Nghi nhìn trong nhà hài hòa như thế, vừa lòng vô cùng.

"Sáng sớm người trong nhà cùng nhau ra khỏi nhà. Thật tốt a."

Kỳ Diển tán đồng gật đầu, ngoài miệng lại nói: "Tiểu Chuẩn cùng Phiên Phiên còn nhỏ, bất quá thành cả cùng Tiểu Di hôn sự rất nhanh sẽ tới, sợ là đến khi dọn ra ngoài. Tân hôn phũ phũ, đường mật ngọt ngào, không thể mang theo hai đứa nhỏ."

Phí Minh Nghi liếc nhìn ông một cái, "Chờ Tiểu Chuẩn cùng Phiên Phiên vào đại học, hai đứa nó cũng sẽ không thường ở nơi này, vẫn là nên chuẩn bị

chỗ bọn nhóc một căn phòng gần Hoa đại đáng tin cậy vẫn hơn."

Mạnh Phiên lên xe cuối cùng: ...

Cô chú thật sự rất tuyệt, mới gặp đối tượng của con trai lần đầu tiên, liền bắt đầu vì tương lai của hai đứa an bài phòng ở như thế nào.

Suy xét đến cha mẹ Phí gia hàng năm toàn đi du lịch vòng quanh thế giới, khó được trở về mấy ngày, Mạnh Phiên cảm thấy người một nhà bọn họ vẫn cần thời gian ở chung bên nhau, nói chuyện trong nhà, mấy ngày sau cũng không cùng Phí Chuẩn trở về ở nữa.

Sáng sớm hôm đó, Mạnh Phiên dậy sớm tắm rửa trong ký túc xá, vừa rời khỏi ký túc xá liền thấy Phí Chuẩn kéo vali đang đứng đợi ở cửa ký túc xá.

"Anh đây là... bỏ nhà đi trốn à?" Mạnh Phiên kinh ngạc.

Cô chú Phí gia là trường bồi tốt cỡ nào, đã xảy ra chuyện gì mà làm Phí Chuẩn phải kéo va li bỏ nhà đi trốn thế này?

Phí Chuẩn chào cậu, cúi đầu nhẹ nhàng mở một chút lên môi Mạnh Phiên, xoa xoa đầu tóc quên chưa chải của cậu, cười ha hả mà đem vali nhét vào trong tay Mạnh Phiên.

"Không phải, đây là quần áo mùa đông cha mẹ chuẩn bị cho em. Em vẫn còn là học sinh, vậy mà hôm gặp mặt còn đem quà tới nên bọn họ ngược ngùng, muốn chuẩn bị cho em chút đồ thực dụng."

Mạnh Phiên càng kinh ngạc, cái vali này, còn có chút lớn á.

"Này..... Nhiều như vậy hả?"

"Không nhiều. Anh cũng có. Mỗi bộ đều là đồ đôi tình nhân với anh, thích không?"

Mạnh Phiên mở vali ra xem, tính theo số lượng thì quà thực không quá nhiều,

chỉ có ba bộ, nhưng đây đều là ba bộ hoàn chỉnh từ trong ra ngoài và từ trên xuống dưới.

Cậu lấy một bộ ra so sánh với bộ mà Phí Chuẩn mặc hôm nay, hận không thể hô to khêuê mặt.

"Thật đúng là đồ đôi tình nhân nè!"

Phí Chuẩn mỉm cười, thu dọn vali rồi giúp cậu xách vào, "Này không phải là sợ em không chịu nhận sao? Em mang về ký túc xá đi, rồi đem bộ này mặc vào, hôm nay cùng anh mặc đồ đôi tình nhân được không?"

Mạnh Phôi:.....

Quá ngưỡng ngùng, nhưng mà trong lòng lại ngo ngoe rục rịch.

Năm phút sau, Mạnh Phôi rút cuộc cũng rửa mặt xong. Đào Hiền, Tiền Thiên cũng cùng nhau ra tới.

"Bộ này nhìn thật thích!"

"Ờ cũng thấy thế á, vải vóc trông rất ấm áp, thời tiết này, mặc trong quần áo như vậy sẽ rất thoải mái đi? Cậu mua ở đâu vậy?"

Chờ thấy được Phí Chuẩn ở cửa ký túc xá chờ, Đào Hiền cùng Tiền Thiên cầm miệng, yên lặng cầm tay nhau rời đi.

Sáng sớm đã thấy người ta mặc quần áo đôi, còn đại dột hỏi mua ở đâu, là ngại mùi cơm chó chưa đủ nồng sao?

Mạnh Phôi xấu hổ, khi họ đã đi xa, cậu mới vội vàng chạy tới bắt lấy Phí Chuẩn, lời kéo nắm lấy tay anh, nhìn nhau không nhìn được cười: "Nhìn có đẹp không?"

"Đẹp." Phí Chuẩn ôm cậu xoa xoa, chất liệu vải mềm như nhung, ấm áp quần lấy Omega nhỏ, làm anh yêu thích không nỡ buông tay.

Hai người nắm tay nhau đi đến tòa nhà dạy học, thình thịch lại nhìn quần áo của nhau rồi lại nhìn quần áo của chính mình, trong lòng thập phần thỏa mãn.

"Nhân tiện, em thấy trong túi vali còn có hai hộp thuốc ức chế? Là di quên cầm đi sao?"

Phí Chuẩn sợ tay cậu bị đông lạnh, lại nức da, liền bảo cậu tay kia nắm lấy tay mình, tay còn lại thì cầm lấy nhét vào trong túi anh.

"Không, đó là của em. Mẹ biết em cần thuốc ức chế đặc biệt, sợ em dự phòng không đủ, nên lấy cho em nhiều chút. Cũng là anh sơ ý, mỗi lần chỉ lấy một hộp cho em, vạn nhất không đủ thì không ổn rồi."

Mạnh Phiên nghe được trong lòng âm áp, "Cảm ơn bác gái ~"

Giờ tan tầm trong giờ học đọc buổi sáng trời lạnh, Phí Chuẩn ra ngoài mua đồ uống nóng, khi quay lại thì thấy Mạnh Phiên đang ngồi một mình với một cuốn sổ dày cộp, không biết đang viết gì.

Không có nhiều bạn học trong lớp, bạn cùng bàn của Mạnh Phiên cũng không có ở đó, Phí Chuẩn chỉ đơn giản là ngồi trên bàn của mình, liếc mắt một cái, mày nhăn lại.

"Viết cái gì vậy?" Đem thức uống nóng đưa qua, Phí Chuẩn trầm giọng hỏi.

Mạnh Phiên giật mình, nhàn nhàn chóng đống quyển sổ của mình lại chột dạ.

"Ừm, không có gì."

Phí Chuẩn hừ lạnh, "Ngày 3 tháng Giêng, nhận được quần áo và thuốc ức chế của di Phí? Em nhớ cái này làm gì?"

Mạnh Phiên ôm cuốn sổ, chóng chế, "Chỉ để nhớ kỷ thôi."

"Nhớ kỹ để về sau còn muốn trả lại chứ gì?" Phí Chuẩn sắc mặt hơi trầm xuống, rất không cao hứng.

Đều đã gặp mặt gia trưởng, anh không thích Mạnh Phiên cứ luôn khách khí như vậy.

Thấy anh không cao hứng, Mạnh Phiên cong môi, "Ài da, tiểu Alpha anh sao cứ nhỏ mọn như vậy, tính tình thật lớn mà, chỗ anh xem chỗ anh xem nè~"

Phí Chuẩn cũng bĩu môi, mở ra đọc vài trang, đều là Mạnh Phiên ghi lại nhà bọn họ đối với cậu trợ giúp cái gì, càng xem càng tức giận.

"Em đây là không xem anh là người một nhà với em."

Mạnh Phiên cười khúc khích, dụi đầu vào cánh tay của Phí Chuẩn, lăn qua lăn lại trái phải, "Ài u, không có nhà, chỉ là em cảm thấy anh đối với em tốt quá, em sợ mình quên mất xem đó là lẽ tự nhiên, đến lúc đó lại dè dặt cười cổ bắt nạt anh thì chết!"

Phí Chuẩn liếc nhìn cậu một cái, nhanh chóng quay đầu đi.

Nhóc con này lại bắt đầu làm nũng, không thể nhìn, bằng không một lát nữa anh liền sẽ tước vũ khí đầu hàng.

Mạnh Phiên vừa thấy không dùng được, thì lấy lại cuốn sổ, dùng bút viết tiếp.

Phí Chuẩn nhìn một cái, trong lòng lo lắng, "Còn viết nữa? Ai muốn em nhớ cái ân huệ gì? Sớm muộn chúng ta sẽ là một gia đình. Nếu em lại viết, anh sẽ hôn em."

"Biết biết, em chỉ muốn nhớ kỹ một chút, nhắc nhở bản thân đối với anh và người nhà anh phải tốt hơn một chút thôi ~" ngoài miệng nói lời mềm mại, trên tay lại múa bút không ngừng.

Phí Chuẩn nhíu mày, muốn trị nhóc Omega không ngoan này, thờ lại gần,

nắm cầm Mạnh Phiên, hung hăng mà hôn một cái.

Mạnh Phiên lại một chút cũng không xấu hổ, hì hì cười, quay đầu tiếp tục viết.

Phí Chuẩn:.....

"Em cố ý? Muốn hôn hôn cứ sao không nói thẳng?"

Phí Chuẩn nghiêng răng nghiêng lợi, lại thờ thờ gần hung hăng hôn Mạnh Phiên một cái nữa.

Mạnh Phiên liếm liếm miệng, cúi đầu vẫn tiếp tục viết.

Phí Chuẩn:.....

Bản lĩnh chộc tíc của tiểu Omega này là hạng nhất, anh thực sự có chút không vui, nghiêng người muốn lấy đi cuốn sổ của Mạnh Phiên, vừa cúi đầu liền nhìn thấy Mạnh Phiên viết:

Ngày 3 tháng Giêng, hôm nay tiểu Alpha Phí Chuẩn lại hơi nóng nảy, chả biết anh ấy có biết hay không, nhưng mà tôi thích anh ấy rất nhiều ~

Phí Chuẩn: ...

Đột nhiên không kịp phòng ngừa ngã vào bẫy dụ của tiểu Omega, trèo không ra, sắc mặt anh đỏ bừng.

Chương 68: Ngọt ngào

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Mạnh Phiên nhìn thấy Phí Chuẩn đỏ mặt ngừng nói, thái độ một nụ cười, không chọc thủng cũng không tỏ ra yếu thế, cầm bút trong tay tiếp tục viết viết vẽ vẽ vào sổ.

"Tôi lại viết ~ tôi còn viết ~ tôi không ngừng viết ~ để ảnh thật sự lại tới hôn tôi nữa ~"

Phí Chuẩn khuôn mặt đỏ bừng sau khi bị trêu chọc: ...

Thò người lại gần liền thấy Mạnh Phiên lại viết: Ngày 3 tháng giêng, tiểu Alpha Phí Chuẩn người tự xưng là cường A, mỗi một câu lời ngon tiếng ngọt đã chịu không nổi, mặt đỏ như trái cà chua, thật xấu hổ, không có phong cách cường A.

Phí Chuẩn:.....

"Em thật là....."

Thật là thiếu đánh mà!

Phí Chuẩn nghĩ rằng nghĩ lại, đánh cậu là không có khả năng, về mặt hung ác mà vượt qua đem Mạnh Phiên áp đến trên tường cửa sổ, cúi đầu mạnh mẽ mà hôn lấy cậu, lại không phải kiểu mở mở mấy cái náo loạn nhỏ như vừa rồi.

Nụ hôn vừa sâu vừa mãnh liệt, khắp người thậm chí còn có cả tin tức tổ như ngo ngoe rục rịch tỏa ra, Mạnh Phiên cảm thấy mùi sô cô la ở chóp mũi đều nồng hơn bình thường rất nhiều.

Sợ Phí Chuẩn thật sự bị mình kích quá, không chế không được chính mình, vạn nhất tin tức tổ tràn ra thì thật sự không ổn! Thái độ thiếu đánh nghịch ngợm của Mạnh Phiên ngay lập tức dịu đi, một bên thuận theo mà tiếp nhận nụ hôn của Phí Chuẩn một cách ngoan ngoãn, một bên hai tay ở sau lưng Phí Chuẩn vỗ nhẹ nhẹ, ý bảo anh một vừa hai phải!

Hai người vốn vẫn luôn ái muội không rõ, bây giờ lại mặc đồ đôi, bạn học lớp 1 tính tưởng có thể đoán được hẳn là đã ở bên nhau.

Thường thì khi vào lớp, cả hai sẽ dính vào nhau như sam, học sinh lớp 1 sớm đã quen từ lâu rồi, vừa rồi hai người họ hôn hôn chút chút cũng chưa có chú ý, nhưng hiện tại thấy Mạnh Phiên đều đã bị Phí Chuẩn đè ở dưới thân nhìn không thấy bóng người, chỉ có hai tay ở sau lưng Phí Chuẩn chụp chụp, các bạn học còn lưu lại trong phòng học sợ ngây người.

"Đậu má! Phí Chuẩn không hổ là cường A Hoa thị a! Thật mãnh mẽ quá đê!"

"Đây là bá đạo cường A sao? Thích chết!"

"Chỉ mới xem bọn họ hôn môi, chân tớ cũng mềm luôn rồi, quá kịch liệt."

"Cái gì quá kịch liệt?" Đào Hiền mới từ bên ngoài trở về, vừa gặm bánh nướng ăn sáng vừa hỏi.

Một vài người bạn cùng lớp đang bàn tán quay sang Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên nơi đó chú chú môi, "Đau lòng họ bồ đây Đào Hiền, cùng Mạnh Phiên ở cùng một cái ký túc xá, ngày thường cầu lương chắc ăn không ít nhỉ? Vậy mà còn nuốt trôi cơm sáng nữa hả?"

Đào Hiền đúng là bữa sáng cũng ăn không vô nữa, ném cái bánh nướng trong tay xuống bàn, lớn tiếng gọi: "Tiền chủ nhiệm đang tới bên này đây!"

"Mẹ nói Thời xong!"

"Bọn họ có phải không nghe thấy hay không á! Ngồi ngay ở cửa sổ, mục tiêu quá lớn rồi!"

"Tiền chủ nhiệm sắp tới!" Đào Hiền lại kêu một tiếng.

Nhưng mà, bên đó hai người kia vẫn đang hôn nhau đến trời đất tối sầm không có phản ứng gì, chỉ có cái tay của Mạnh Phiên chụp đánh sau lưng Phí Chuẩn tần suất lại nhàn nhạt chút, lực độ lại lớn một chút.

"Mịa, mau đi giúp bọn họ đi, lúc tớ vào lớp Tiền chủ nhiệm đã đến cửa lớp 3 rồi đây!"

"Đi đi đi!"

Mắt thấy hai người kia vẫn hôn đến quên mình, căn bản bất động, mấy đồng học đành đứng dậy nhàn nhạt chân vọt qua.

Một số người trong số họ đứng phía sau Phí Chuẩn, một số người đứng phía sau Mạnh Phiên, còn một số người đứng ở bàn phía trước của Mạnh Phiên. Sau đó, nghiêng về phía trước đem của Mạnh Phiên và Phí Chuẩn gắt gao đè ở dưới thân.

Tạo ra cảnh tượng một đám người đang cùng nhìn xuống một thứ gì đó.

Bỗng nhiên bị áp Phí Chuẩn:.....

Bỗng nhiên cảm thấy hô hấp càng thêm khó khăn Mạnh Phiên:.....

"Mày đứa đang làm cái gì vậy?!"

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, cơ hồ là tạo xong đội hình trong nháy mắt, cửa sổ liền vang lên thanh âm không quá vừa lòng của Tiền chủ nhiệm.

Ở phía trên lớp đầu Đào Hiền đứng dậy, nhìn Tiền chủ nhiệm, cười nói:
"Không có gì, thật đồ thời ạ, đồ vật quá nhỏ em nhìn không thấy, nên mọi người cùng nhau tìm thôi cô."

Tiền chủ nhiệm vẻ mặt không tin, "Tự tập thành đám thế thì tìm được à? Có phải đang chơi di động phải không? Đang xem cái gì không nên xem chú gì?"

Lúc này, một bạn học khác cũng đứng dậy, "Không có, thật sự là tìm đồ mà cô ơi!"

Lại một bạn học khác đứng dậy vén tóc mái lên, "Mệt quá, tìm hoài không ra ấy."

Khi người bạn cùng lớp cuối cùng đứng dậy, một phen xách cổ áo phía sau của Phí Chuẩn, đột ngột lôi kéo Phí Chuẩn ngồi thẳng lưng dậy.

"Chúng ta cũng không tìm thấy, đúng không Phí Chuẩn?"

Phí Chuẩn mắt nhìn Tiền chủ nhiệm ở bên cửa sổ sắc mặt không tốt, phối hợp gạt đầu, "Không tìm được."

Tiền chủ nhiệm nhíu mày, thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy Mạnh Phiên ngồi dậy với khuôn mặt đỏ bừng, còn liếm liếm miệng.....

"Haizzz, 5 xu còn có thể mua một bao que cay đây, tìm không thấy thật đáng tiếc."

Tiền chủ nhiệm:.....

"Sao mặt em đỏ thế?"

Mạnh Phiên vẻ mặt vô tội, "Khóm lưng lâu sẽ dễ gây ra tắc nghẽn mạch máu não, Tiền chủ nhiệm cô bảo trì tư thế này lâu cũng sẽ đỏ mặt thôi."

Tiền chủ nhiệm:.....

Nói thật, vừa rồi cô thật sự không nhìn ra Mạnh Phiên đang cúi xuống, chỉ thấy đột nhiên Mạnh Phiên xuất hiện dưới bệ cửa sổ ...

Lại quét mắt xuống bàn chân của đám nhóc một lần nữa, chắc chắn rằng không nhìn thấy điện thoại di động hoặc những vật khá nghi kị khác, Tiền chủ nhiệm lẩn lẩn đăm đăm mà lên tiếng, xoay người rồi đi.

Mọi người thở ra một hơi, thả lỏng cả người.

"Cảm ơn mọi người." Mạnh Phiên ngoài miệng nói cảm ơn, trên mặt lại đầy vẻ xấu hổ.

Mọi người có thể đến giúp họ, có nghĩa là cánh cửa bị Phí Chuẩn đề lên liên tục hôn đều bị mọi người thấy hết rồi, quá xấu hổ!

"Ấy da, hai đứa các cậu gan cũng quá lớn, trong trường học ai yêu đương mà không phải tìm góc nhỏ để hẹn hò, hai người thì cứ ngồi ngay bên cửa sổ to gan lớn mật như vậy, thật là phục ghê á!"

"Ha ha ha! Chính là! Quá dọa người! Kêu hòai mà các cậu cũng không nghe thấy!"

Phí Chuẩn sửa sang lại cổ áo bị rách đến sắp rách cổ anh, nhẹ nhàng cười cười, gật đầu nói: "Về sau sẽ chú ý, cảm ơn mọi người."

Vừa mới nói xong, một ít bạn học còn chưa kịp ồn ào, chỉ thấy Phí Chuẩn một bộ không sợ gì cả bộ dáng bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Bắt quả lần sau mọi người cũng đừng sợ, chúng tôi đều đã được cha mẹ hai bên đồng ý, tốt nghiệp xong sẽ đính hôn luôn, Tiền chủ nhiệm thấy cũng không có việc gì."

Các bạn cùng lớp còn đang an ủi hai người, nụ cười vui đùa trên mặt liền đóng băng với tốc độ cực nhanh, trong lòng có vô số cơn bão nê mã qua lại chạy như điên.

Đậu đậu đậu!

Các bạn học đã tốt bụng giúp hai đứa bây thoát khỏi cơn mắt của Tiền chủ nhiệm, thế mà lại nhận được một đồng cầu lương chưa không thể từ chối thế này!

"Chúc..... Chúc phúc các người?"

"Trăm..... Trăm năm hảo hợp?"

"Sớm..... Sớm sinh quý tử?"

"É..... Khi nào mời bọn này uống rượu mừng á?"

Mạnh Phien xấu hổ muốn trốn xuống gầm bàn:.....

Khi các bạn học đều rời đi, Mạnh Phien nhìn Phí Chuẩn bên cạnh, liền thấy Phí Chuẩn vẻ mặt cười xấu xa, hướng cậu nhướng mày.

"Còn viết không?"

Mạnh Phien:.....

Lắc đầu nguây nguây, cậu nhảnh chóng đóng quyển sổ lại, nhét vào học bàn.

Nhìn thấy khuôn mặt cậu vẫn còn đỏ, hơi thở có chút gấp gáp, Phí Chuẩn không nháo cậu nữa, duỗi tay vỗ sau lưng cậu một chút một chút cho cậu thuận khí.

"Sau này đừng viết bất cứ thứ gì như thế này nữa. Anh cả nói vậy thôi, anh lúc đó giúp đỡ em cũng không phải có âm mưu gì đâu. Anh chỉ là muốn giúp đỡ em một chút, nhưng lại nhận được sự ngọt ngào của nhóc Omega em, được lời chính là anh rồi."

"Về sau, chúng ta sẽ là một gia đình. Anh cho em cái gì, em cho anh cái gì, đều xuất phát từ thích. Đừng lúc nào cũng nghĩ đến việc đền đáp, nếu không anh sẽ không vui."

Mạnh Phiên không tránh luận với anh về chuyện này, dù sao nhà họ Phí đòi tốt với cậu, cậu đều sẽ ghi tạc trong lòng.

Ngoan ngoan gật đầu, Mạnh Phiên cười hắc hắc, "Vậy thì em sẽ đổi xử với anh càng tốt hơn một chút~"

Phí Chuẩn phối hợp gật đầu, cười cười đuôi mắt cong cong: "Rửa mắt mong chờ."

"Ngài nhìn đi! Cục cưng Ồ bóp chân cho ngài nhé."

Vừa nói, cậu vừa đặt tay lên đùi của Phí Chuẩn, không hề có kết cấu niết một cái, cũng không biết là thật sự định xoa bóp chân, hay là trút giận vì vừa rồi bị ép tới không thở nổi.

Sức lực đó, ước chừng trên đùi sẽ có không ít vết đỏ.

"Ngài có thoải mái không Phí nhị gia?" Mạnh Phiên cười tủm tỉm, trái một cái phải một cái mà bóp.

Phí Chuẩn vốn nghĩ rằng một chút đau đớn này có thể hoàn toàn chịu đựng được, tùy ý Mạnh Phiên lăn lộn đi, nhưng là nhéo nhéo, bóp bóp vào tận đáy đùi của anh thì ...

Đây không thể nói là một chút ngứa ngáy nữa, mà còn có một chút mẫn cảm không rõ ràng.

Omega nhỏ vô tri háy còn không biết gì liên tục nháy nhót trong vòng cấm, nháy qua nháy lại.

"Chậc chậc, da thịt em non mịn như vậy, anh sao có thể để cho em làm loại công việc nặng nhọc này?" Phí Chuẩn âm dương quái khí, đem tay Mạnh Phiên cầm lên, nắm ở lòng bàn tay xoa bóp, không để cậu lại làm loạn nữa.

Mạnh Phiên mừng rỡ ha ha ha cười, cũng không tiếp tục nữa, còn rất hưởng

thị cảm giác bị Phí Chuẩn nắm tay, có thể cảm nhận được đôi phương ôn nhu che chở.

Quay đầu lại, thấy vừa rồi mấy người bạn học kia vẫn đang nói chuyện phiếm, hết lần này tới lần khác lại nhìn về phía bọn họ.

Mạnh Phiên có chút xấu hổ, hắng giọng, hướng Phí Chuẩn bên cạnh nhích lại gần, nhỏ giọng nói: "Về sau tại mình vẫn nên chú ý chút, tuy rằng tại mình đã được gia trưởng đồng ý, nhưng tốt xấu vẫn còn đang ở trường học, không thể làm một tấm gương xấu cho các bạn học khác được!"

Bọn họ tuy thật sự đã được gia trưởng đồng ý, cơ mà nếu các bạn học khác thấy bọn họ kham kham ta ta mà Tiền chủ nhiệm lại không làm gì được, sau đó học theo, kết quả lại bị Tiền chủ nhiệm phê bình hoặc là gọi bố mẹ tới, thì bọn họ sẽ cảm thấy tội lỗi lắm.

Phí Chuẩn lên tiếng, cười nói: "Em thật sự biết nghĩ cho bạn cùng lớp với trường học đây, bằng không nghĩ đồng chúng ta có thể đình hôn trước nhé."

Mạnh Phiên:.....

Tiểu Alpha gấp gấp thật đáng sợ!

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt liền đến cuối kỳ, bệnh tình của bà ngoại đã khởi, không muốn ở nhà họ Tường nữa, muốn sớm trở về nông thôn, nuôi gà nuôi dê ngẫu nhiên làm một chút việc nhà nông, cảm thấy càng thêm phong phú, chỉ hứa sẽ đến Tường gia ăn Tết.

Mạnh Phiên cuối tuần ngẫu nhiên cũng sẽ về quê thăm bà ngoại, có khi Phí Chuẩn sẽ đi cùng, có khi hai người cũng sẽ tách ra.

Vào cuối tuần trước khi kết thúc học kỳ, Mạnh Phiên trở về mà không có Phí Chuẩn đi cùng.

Mạnh Phiên được trường đại học giới thiệu và miễn học phí, ở nhà không cần đóng tiền, bà ngoại cũng dễ dàng hơn rất nhiều, có cuộc sống nhàn

nhà thành thối. Hai ngày trước, bà còn đi đánh bài với nhóm các cụ già và thím dì trong làng.

Cuối năm con cái trong nhà đều lũ lượt kéo nhau về, tự nhiên mang về nhiều đồ ăn thức uống, trên bàn có một cụ già mang cho mọi người gói kẹo hàng hiệu do đứa con mang về.

Chơi bài chính là như vậy, tuy rằng rất tốt bụng muốn chia sẻ với mọi người, nhưng thật ra chỉ muốn dùng những điều này để thể hiện khoe khoang lòng hiếu thảo của con cái mình như thế nào vân vân và mây mây.

Cũng may Mạnh Phiên có tiền đồ, bà ngoại cũng không bị rơi lại phía sau, nói cháu mình ngoan thế nào còn được Hoa đại cử đi học, không ai không khen.

Trên bàn chơi bài mỗi người cầm hai cái kẹo, nghe nói là nhãn hiệu nổi tiếng, bà ngoại cất trong túi, không nỡ ăn, đợi Mạnh Phiên và Phí Chuẩn quay lại sẽ đưa cho mỗi đứa một viên.

Không ngờ tuần này lại chỉ có Mạnh Phiên quay lại.

Bà ngoại đem kẹo cho Mạnh Phiên, còn cố ý dặn dò cậu nhớ mang một cái còn lại cho Phí Chuẩn, chộc đến Mạnh Phiên nhìn không được cười.

Cái kẹo kia cũng không phải kẹo gì, Mạnh Phiên nhìn kỹ lại lên mạng search một hồi, kỳ thật là chocolate nhân rượu. Bà ngoại vừa nghe, rất là tò mò.

Mạnh Phiên thấy bà thực sự rất muốn ăn, cười cười nhét cho bà một cái, "Cháu cho Phí Chuẩn cái kia, cái này bà ngoại ăn đi, cháu một chút rượu cũng không thể dính vào đâu."

"Vậy cháu đưa tất cả cho Phí Chuẩn đi, bà nghe nói chúng đắt lắm."

"Ành không thích sô cô la, ăn một cái là đủ rồi, bà ăn đi, cháu còn muốn ngửi mùi rượu chút đây."

Hai người đẩy tới đẩy lui, cuối cùng bà ngoại không thể thoát khỏi Mạnh Phiên cố chấp đàn áp cầm lấy, trước mặt Mạnh Phiên, bà cháu hai người như cùng mở bảo bối, mở viên chocolate nhân rượu này ra.

Bà ngoại không biết ăn, khi nghe Mạnh Phiên nói rằng muốn ngửi mùi rượu, bà liền cắn một nửa, chuẩn bị cho Mạnh Phiên ngửi, nhưng không đúng tư thế, làm đổ một ít rượu lên tay.

"A a a! Là rượu thật này!"

Mạnh Phiên cười ngời ngời, cảm thấy siêu thơm, hẳn là viên chocolate này ngon lắm!

Cậu lấy khăn giấy lau tay cho bà rồi bảo bà ăn nốt nửa còn lại, xem bà híp mắt nếm thử, Mạnh Phiên cũng cười đến nheo lại mắt.

Thật thơm, nhưng cậu nhất định phải nhìn xuống.

Phí Chuẩn không có ở đây, cậu mà ở nhà uống say phát điên thì coi như xong đời.

Ngày hôm sau đi học, Mạnh Phiên vẫn còn luôn nhớ thương viên chocolate này, chờ Phí Chuẩn vào phòng học, vội như hiện vật quý đem chocolate từ trong túi lấy ra.

"Mau mau mau! Em có một viên chocolate nhân rượu siêu thơm nè! Anh mau nếm thử xem!"

Nghe vậy, Phí Chuẩn sững sốt, "Sô cô la nhân rượu? Ăn chưa? Tối hôm qua đừng nói với anh là em lại say nhé?"

"Em không ăn, chỉ có hai cái. Bà ngoại lấy trên bàn chơi bài, một cái cho bà ngoại ăn, một cái cho anh."

Phí Chuẩn ngồi xuống, quay mặt về phía bàn của Mạnh Phiên, nhìn cậu cầm sô cô la đưa cho mình, trong lòng mềm đến rồi tỉnh rồi mù, khóe mắt đều

nghìn không được cong lên, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Bà ngoại trên bàn bài cầm được hai viên, luyện tiếc ăn, cho Mạnh Phiên, Mạnh Phiên cũng luyện tiếc ăn, liền cất giầu đem đến trường học cho anh, thilen vị như vậy sao có thể không làm người vui mừng chứ.

"Em muốn ăn liền ăn đi, anh ở đây, không sợ say." Phí Chuẩn nói, lại đem chocolate đẩy về, sủng nịch mà xoa xoa đầu Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên một bên cầm lấy chocolate mở bọc, một bên nói: "Em không phải sợ say đâu, cái này thật sự rất thơm, bà ngoại nói siêu đắt ấy....."

Nói xong, Mạnh Phiên sủng sốt một chút, cảm thấy chính mình thật là rất ngu ngốc.

Đắt đến mức nào mà Phí Chuẩn không thể mua được?

Cảm thấy chính mình có hơi làm quá, Mạnh Phiên xấu hổ mà cười cười, bĩu môi, nhìn Phí Chuẩn nói: "Em biết anh có tiền khẳng định có thể mua rất nhiều, nhưng bây giờ có mỗi một cái thôi, em còn là luyện tiếc ăn, muốn để lại cho anh đấy."

Này thật là một loại cảm xúc thần kỳ, chẳng sợ biết Phí Chuẩn không thiếu cái này, vẫn là sẽ nhìn không được đem đồ vật mình cho rằng trân quý để lại cho anh.

Phí Chuẩn cũng tin tưởng viên chocolate này nhất định rất ngọt, bởi vì hiện tại anh cũng cảm thấy trong lòng ngọt vô cùng.

"Cám ơn!" Phí Chuẩn cười cầm lấy sô cô la. "Nhưng mà em cũng nói thích cùng nhau ăn mà. Vậy mình cùng nhau ăn đi, anh ăn rượu, em ăn sôcôla."

Phí Chuẩn cắn thật cắn xuống một góc của viên sô cô la, nhưng tình cờ lại cắn ra một miếng nhỏ của lõi rượu bên trong.

"Uống không?" Phí Chuẩn đưa nó lên chóp mũi của Mạnh Phiên để cậu ngửi

người.

Mạnh Phien nhìn không được mắt trợn trắng, cậu mới không bị anh lừa đâu, uống rồi lát nữa học cũng không nổi, trong lớp say rượu thế nào chả làm trò cười cho thiên hạ.

Phí Chuẩn ha ha cười, thu hồi chocolate, cúi đầu mút nhân rượu.

Mạnh Phien chống cằm nhìn, cũng đầy mặt ý cười.

Cậu cũng không biết, rõ ràng chỉ là một viên chocolate mà thôi, vì cái gì lại làm đến như toàn thế giới chỉ còn lại mỗi viên này để ăn, nhường tới nhường lui. Nhưng mà chúng quy tâm tính vẫn rất ngọt ngào.

"Ày, anh đừng có hút hết chứ, để em liếm một ngụm hẳn là không có việc gì đâu nhỉ?" Mạnh Phien vẫn là thêm cái hương rượu kia, vội duỗi tay ôm lấy cánh tay Phí Chuẩn, cầu xin giữ lại một chút.

Phí Chuẩn không nghe, đem nhân rượu bên trong hút hết.

Nhìn Mạnh Phien biểu tình bỗng nhiên mắt mát, cười cười thò lại gần, hôn lên môi cậu thật sâu.

Hôn không được bao lâu, sau khi buông ra, Phí Chuẩn cười nói: "Ném được chưa?"

Mạnh Phien:.....

Đầu lưỡi mới chạm được một chút hương rượu thôi, thật là làm người ruột gan cồn cào ơ!

Không ném còn đỡ, ném rồi lại hận không thể uống cả bầu rượu cho đã ghiền!

Thấy biểu hiện không hài lòng của cậu, Phí Chuẩn liền cho hết số sô cô la còn lại vào miệng cậu.

"Ngon, chocolate mới ăn ngon nhất, đừng nghĩ đến rượu."

Sô cô la trong miệng Mạnh Phê, cậu hít trái liếm phải, mùi thơm của sô cô la chiếm trọn khoang miệng cậu, cuối cùng cũng kìm nén được cơn nghiện rượu, thỏa mãn mà nheo lại mắt.

Phí Chuẩn xem đến buồn cười, nghĩ có phải nên tìm một ngày rảnh rỗi nào đó, mang Mạnh Phê háo háo ném thử tiểu ngọt rượu cho đỡ ghiền hay không, để cậu cũng không đến mức liếm một ngụm đã đáng thương như vậy.

"Cuối năm trong giới hào môn Hoa thị sẽ có tụ hội, em có muốn theo nhà anh cùng đi không?"

Mạnh Phê liếm sô cô la, thật không tiện nói chuyện, miễn cho mở miệng dính một đồng đen nâu dọa người, chỉ dùng ánh mắt hỏi anh.

Phí Chuẩn xoa đầu cậu, "Đừng sợ, không có việc gì. Chỉ là từ lúc anh trưởng thành, cơ bản có rất nhiều người đánh chủ ý lên anh, nhà anh muốn mang em theo lộ mặt để về sau bọn họ biết được em cũng đã ra mắt ba mẹ anh mà dừng lại."

Mạnh Phê gật gật đầu, cũng hiểu được, chính là một Alpha ưu tú khi trưởng thành, chung quanh đều sẽ có một đồng người chuẩn bị làm ông mối bà mai, càng đừng nói đến loại mưu tính ích lợi hào môn này.

Chương 69: Bại lộ

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Vào dịp cuối năm, thường có một số cuộc tụ họp trong giới giàu có ở Hoa thị, hoặc là nhà này làm, hoặc là nhà kia làm, hay là mấy nhà liên danh tìm cái chỗ để tổ chức.

Nói là cuối năm cùng nhau tụ tập, thực ra là để tìm kiếm triển vọng cho năm sau, nên duyên nợ năm trước, hợp tác, may mắn còn có thể vỡ được một mối làm ăn tốt về.

Tất nhiên, đó cũng là một "bữa tiệc hẹn hò bắt buộc" của một số tiểu thủ thiếu gia còn đang trong độ tuổi đi học.

Hầu hết các gia đình giàu có vẫn luôn coi trọng môn đăng hộ đối, con cháu cũng là một trong những nguồn lực của gia đình, có thể leo lên thì càng tốt hay tìm được một gia đình xứng đôi vừa lứa kết thân sẽ đều có ích cho gia tộc.

Phí Chuẩn khi còn nhỏ còn rất thích đi theo ha ha chơi đùa, tìm bạn bè cùng vui, khi lớn lên thì không thích những dịp có chủ đích như vậy nữa. Đã hai năm rồi anh không đến đó.

Năm nay chủ yếu là muốn mang Mạnh Phiên đến lộ mặt. Vừa lúc sau khi kết thúc thì cuối kỳ, hào hào thả lỏng một phen cũng không tồi.

Về cơ bản, chuyện của Mạnh Phiên đều là tự cậu làm chủ, bà nội hỗ trợ,

Mạnh Đình thì không dám can thiệp, Tương Vận Thăng chỉ thỉnh thoảng đưa ra một số đề xuất. Nhưng thành ý của Phí gia, bọn họ đều thấy được, bởi vậy cũng hoàn toàn không có dị nghị gì, Mạnh Phiên vui là được.

Đêm trước bữa tiệc, Mạnh Phiên ở lại Phí gia.

Tối hôm đó, Phí Chuẩn đưa cậu đến phòng ngủ dành cho khách nơi cậu từng ở, bên trong phòng để quần áo hiện giờ đã tắc đến tràn đầy, đều là của mẹ Phí chuẩn bị.

"Chưa mẹ nói rằng hiếm khi họ ở nhà một năm, có thời gian nên quan tâm đến em một chút, thừa dịp còn ở nhà, liền đem quần áo một năm cho em đều chuẩn bị tốt."

Mạnh Phiên thực kinh ngạc, thụ sủng nhược kinh.

Cậu có thể cảm nhận được, chú di rất dụng tâm. Trong phòng để quần áo có những bộ vest nhỏ dành cho những dịp trang trọng và những bộ quần áo cao cấp khác, còn có những thương hiệu lớn mà cậu chưa từng thấy, cũng có những thương hiệu nhỏ giá rẻ hợp túi tiền dành cho trang phục thường ngày, giúp cậu có thêm nhiều sự lựa chọn hơn, suy xét thật sự rất chu đáo.

...

Lần này tụ hội là tiệc tối, Mạnh Phiên mặc một bộ tây trang nhỏ màu trắng, Phí Chuẩn chải tóc cho cậu, mỉm cười ngọt ngào, cậu như một hoàng tử nhỏ ngày thơ được yêu thương trong lâu đài nhận hết mọi sủng ái, không hề bị tổn thương.

Cả nhà Phí gia cùng nhau lên đường. Nhìn thấy bộ dáng ngọt ngào của Mạnh Phiên đều vui mừng khôn xiết, tâm tình liền tốt hơn vài phần.

"A~ Phiên Phiên thật đáng yêu xin đẹp, thằng cả cùng Tiểu Chuẩn khi còn nhỏ lần đầu tiên mặc tây trang đều xụ mặt ra, một chút cũng không đáng yêu."

Phí Minh Nghi sợ Mạnh Philen sẽ không quen khi lần đầu tiên tham dự loại tiệc này, liền đưa giỡn để khuấy động không khí.

"Đến đó cũng không cần mấy đứa làm gì đâu, nghe nói cháu cùng bọn Thiệu Trì đều chơi thân lắm hả? Đến lúc đó bảo Tiểu Chuẩn mang cháu đi tìm bọn chúng chơi nhé, việc khác không cần phải để ý."

"Dạ ~" Mạnh Philen ngoan ngoãn gật đầu. Trên thực tế cậu vốn dĩ cũng không có khẩn trương lắm.

Phí Chuẩn thích cậu, Phí gia cũng công nhận cậu, vậy là đủ rồi, người ngoài có nghĩ hợp xứng hay không cũng không quan trọng. Bọn Thiệu Trì cũng đều ở, hẳn là bầu không khí sẽ không tệ, cậu chính là chuẩn bị đến ăn ăn ăn mà thôi.

Cả nhà nói nói cười cười đi ra cửa ngõ xe, chỉ có Phí Thừa xụ mặt.

Đáng tiếc, ánh kéo cái khuôn mặt này này giờ mà vẫn chưa có ai nhận ra sự bất mãn của anh ấy.

Chờ tới khi đèn bên cạnh xe, lúc chia chỗ ngồi, Phí Thừa mới nhịn không được khụ một tiếng, nhìn Phí Minh Nghi cùng Kỳ Diễm liếc mắt một cái.

Chưa mẹ Phí vẻ mặt không hiểu chuyện gì, quay lại nhìn anh cả.

Phí Thừa thấy người nhà không hiểu ý mình có chút xấu hổ, ôm Lăng Di ở bên cạnh nói: "Trường bồi nhớ phải mua mớc đều dính, gia dính mới có thể hài hòa."

Chưa mẹ Phí gia:???

Lăng Di:???

Không biết Phí Thừa lại đang làm cái gì, Lăng Di kéo kéo anh, "Nói nhảm cái gì đây?"

Phí Thừa nhìn nhìn Mạnh Phiên đang chuẩn bị lên xe khác bên cạnh, lại nhìn nhìn Lăng Di, hướng Phí Minh Nghi nói: "Vợ con mặc tây trang cũng rất đẹp."

Lăng Di:.....

Ăn cả giám của trẻ nhỏ à? Người sáng suốt đều biết mẹ Phí là vợ Mạnh Phiên không quen nên mới nói nhiều hơn vài câu thôi mà.

Anh xấu hổ đến mức rất muốn đào một đường hầm để trốn luôn. Nay nếu là ở trong hoàng cung thời cổ đại, hoàng tử ngốc nghếch mà cùng hoàng đế và hoàng hậu nói chuyện như thế này, hoàng thượng và hoàng hậu nhất định sẽ cảm thấy hoàng tử và hoàng phi của hắn có mâu thuẫn với hoàng tử và hoàng phi khác, nên mới cố ý xúi giục sau lưng!

Phí Minh Nghi cùng Kỷ Diễm nghe xong, lại ha ha cười thành tiếng.

Sau mấy tháng không gặp, con cả có người yêu rồi thực sự đã trở nên thú vị không ít.

"Đúng đúng đúng, lỗi của mẹ, mẹ không xử lý công bằng," Phí Minh Nghi cười, vỗ vỗ Lăng Di, "Tiểu Di mặc một thân tây trang bạc cất may rất vừa vặn, dáng người cũng tốt, một thân cao ráo chân dài, chính là quý công tử ưu nhã."

Lăng Di:.....

Thật xấu hổ, Phí Thừa là đang muốn ăn đòn đây mà.

Thấy Lăng Di xấu hổ, Phí Minh Nghi lại ha ha cười, giải thích nói: "Tiểu Di chắc đã quen với mấy buổi tụ hội này rồi, nhất định có thể ứng đối tự nhiên, chỗ nào cần dì lắm miệng đâu, thằng cả cũng thật là nhọc lòng lo lắng quá."

"Dì nói đúng ạ." Lăng Di nói xong, trừng mắt nhìn Phí Thừa liếc mắt một cái.

Phí Thừa:.....

Có chút ủy khuất.

.....

Tiệc tối là kiểu tiệc tự phục vụ, Phí Chuẩn mang theo Mạnh Phiên cùng mấy người Thiệu Tri hội họp, sau đó liền cùng nhau nơi nơi tìm đồ ngon để ăn.

Nhưng cảnh tượng thực sự không được nhẹ nhàng như Mạnh Phiên tưởng tượng, có thể cảm nhận được có rất nhiều cặp mắt đang nhìn cậu, đánh giá cậu, trong đó không thiếu có vài ánh mắt khinh miệt.

Một số người nghe nói rằng đêm nay Phí gia sẽ dẫn theo hai người con dâu tương lai, họ đã tò mò từ lâu, không ngờ Phí Thừa có thể tìm được một người bạn đời phù hợp, càng miễn bàn Phí Chuẩn vừa mới thành niên, Phí gia cư nhiên cũng đem theo đôi tượng của nó đến, một đám đều đang đoán xem có phải là đứa trẻ nhà nào mà họ biết hay không.

Kết quả, hai người kia dù lớn lên có xinh đẹp thật, thì so ra thân phận xác thật một cái số một cái càng thấp hơn.

Lăng Di tuy cũng là con của một gia đình giàu có ở Giang thị nhưng độ "giàu có" cũng không thể so với người giàu nhất Hoa thị là nhà họ Phí được. Ở bữa tiệc này cơ bản đều tìm không ra cái "Tiểu phú" thú hai nào như Lăng gia.

Nghe nói còn là một Alpha, thật không hiểu nổi tại sao Phí Thừa lại tìm một đối tượng như vậy, chẳng lẽ là thật sự không kiếm được một Omega thích hợp xứng đôi ư?

Omega Tô gia kia không phải đều khá tốt à?

Một người khác thì càng không cần nói nữa, muốn cái gì cũng không có, từ nông thôn tới, trừ bỏ có một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu ra thì có cái gì đáng giá để Phí gia sớm như vậy đã đem nó mang tới lộ mặt?

"Tô Dự, cậu sao thế? Bác Tô kêu cậu trở về, không phải để cậu nghỉ lại

chuyện với Phí gia à? Cậu thật không để ý sao."

Tô Du không nói nên lời, đưa tay chạm vào ly rượu một chút, "Đừng nhắc tới, làm sao tôi biết anh em Phí gia có ánh mắt thấp như vậy."

"Chậc, cũng không hẳn vậy, Phí Thừa chẳng phải cũng do hết cách rồi sao, tuổi cũng lớn, chỉ có thể sớm một chút ổn định. Phí Chuẩn thì khác, thẳng nhóc kia mới thành niên thôi, tuổi dậy thì đều thích yêu đương học đường mà, hôm nay thích bạn ngồi cùng bàn, qua mấy ngày nói không chừng liền chia tay thôi, nào đã ổn định được."

Tô Du cũng nghĩ thế, cái thích ở tuổi dậy thì có bao nhiêu nông cạn, hẳn một người từng trải còn có thể không biết sao?

"Cậu nói đúng, dì Phí trước kia cũng bài xích môn không đăng hộ không đời mà kết hôn với chú Kỳ, cho nên hiện tại nhìn Phí Chuẩn liền cảm thấy như chính bản thân mình năm đó. Nên mới dung túng nó, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, cùng chuyện năm đó của dì ấy với chú Kỳ sao có thể là một chuyện."

"Cơ mà, tôi nói nhà cậu cũng thảm phết. Nghe nói em gái cậu trước kia sống chết theo đuổi Phí Chuẩn, kết quả bị cái người Mạnh Phiên kia chơi đến xoay vòng, sau lại bị Phí Thừa nói rõ Phí gia sẽ không muốn cổ hủ?"

Tô Du:.....

Việc này hẳn đương nhiên biết, hẳn vừa về nhà đã bị em gái lôi kéo khóc lóc kể lể một hồi rồi.

Nguyên bản kế hoạch vốn đã chuẩn bị tốt, Tô Hàm Ương nhất định là gả cho Phí Chuẩn, hiện tại thì hay rồi, công sức nhiều năm đều uổng phí, bị Phí Thừa thay gia trưởng trước mặt từ chối, làm mặt mũi em gái mất hết, về sau có thể gả cao hay không đều khó nói.

"Xem ra người này còn rất có thủ đoạn, còn tuổi nhỏ mà đã dụ dỗ đến Phí Thừa cũng phải che chở nó."

"Lợi hại chứ, thời điểm lần đầu tiên trong kỳ nóng lên đã dự Phí Chuẩn cần nó rồi, tôi cũng xem bát quái trên diễn đàn nhiều lắm, nghe nói lúc đại hội thể thao nó còn dân lấy Phí Chuẩn, sau đó còn cả ngày muốn mặc quần áo Phí Chuẩn nữa, lúc ấy khẳng định đã bị đánh dấu tạm thời, nói chắc cũng được bốn tháng rồi đây."

Tô Dư nghe, không nói nữa, nhíu mày trầm tư.

Omega phát nóng mấy lần trong năm, đại khái là tháng nào cũng vậy, nhưng đó chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, lúc vui thì dụ dỗ mê hoặc Alpha một phen, nếu không có tâm trạng thì dùng thuốc ức chế xong sẽ mau chóng khỏe lại.

Tuy nhiên, bắt đầu từ giai đoạn phát nóng đầu tiên sau khi phân hóa, giai đoạn nóng này cứ đến tháng 4 lại khó khăn hơn, chính là cực kỳ thêm Alpha, có khi thuốc ức chế cũng không thể loại bỏ hoàn toàn tâm lý thêm muốn đó.

Nghe nói rằng thời kỳ phát nóng một lần vào tháng thứ 4 của Mạnh Phiên đang đến gần, tâm tư Tô Dư lại trở nên lung lay.

...

"Em thích hải sản lắm à?" Phí Chuẩn cười hỏi khi thấy hào và tôm hùm trên đĩa của Mạnh Phiên đã được ăn hết.

"Ngon lắm, để em đi lấy thêm chút nữa!" Mạnh Phiên ăn đến nghiện, cậu mỉm cười, đặt đũa xuống, lau miệng và tay bằng khăn nóng đã khử trùng.

Phí Chuẩn sờ sờ đầu cậu, "Để anh đi lấy, đại sảnh tiệc lớn, em đừng chạy loạn."

Mạnh Phiên trả lời, không tránh cãi với anh, quay lại liếc nhìn mấy người Thiệu Tri, đồ ngon như này mà họ không ăn, một số đang chơi game trên điện thoại di động trong tay.

Dù sao cậu cũng nhàn rồi, đang muốn thò lại gần xem bọn họ chơi đùa vui vẻ cái gì, lại thấy đôi điện chỗ Phí Chuẩn ngồi có người đến.

Mạnh Phiên liếc mắt nhìn Tô Dự một cái, không phản ứng, tiếp tục xem bọn Thiệu Trì chơi game.

"Tiểu Mạnh Phiên em chơi không? Anh dạy em, về sau chúng ta cùng nhau chơi!" Thiệu Trì một bên chơi, một bên hướng Mạnh Phiên nói.

Mạnh Phiên xem bọn họ chơi game phát ra mấy tiếng biubiubiu, không có hứng thú lắm đáp, "Không cần đâu, em vẫn thích ăn gà nướng vật tư hơn."

"Vậy em từ từ, chờ bọn này chơi thắng, rồi chúng ta đi qua ăn gà mang em theo."

Mạnh Phiên không sao cả gật gật đầu, chờ lát nữa Phí Chuẩn cao hứng tới, liền cùng nhau chơi, giải tỏa cơn buồn chán cũng không tồi.

Tô Dự - người vẫn luôn không được để ý:.....

Hết cách, Tô Dự chỉ có thể "Hạ mình dâng vật quý" tự mình mở lời trước, đem hai ly rượu đến, đẩy một ly tới trước mặt Mạnh Phiên.

"Mạnh Phiên, lần trước thật ngại quá, trở về tôi cũng đã suy nghĩ lại, thành kiến ngày đó đối với cậu là không đúng, liền cố ý lại đây xin lỗi cậu."

Mạnh Phiên liếc nhìn ly rượu trước mặt, sau đó nhìn ly rượu đôi điện Tô Dự, nhưng không trả lời.

"Tam quan giữa người với người không hợp là chuyện bình thường. Anh không cần phải xin lỗi. Dù sao tôi cũng không để trong lòng."

Tô Dự: ...

"Nhà họ Tô và nhà họ Phí luôn có mối quan hệ tốt. Vì cậu đã được nhà họ Phí

công nhận, nên sau này chúng ta nhất định sẽ có liên lạc, tôi cũng không muốn phải xấu hổ như vậy. Nếu cậu không để trong lòng, tôi đây coi như chúng ta đã giải hòa nhé?"

Tô Dụ cười nói, cúi xuống ly rượu, khẽ chạm vào ly rượu của Mạnh Phiên.

Trường hợp này người trên đều biết, người khác cùng anh chạm ly, chỉ cần không phải quan hệ xé rách mặt, cơ bản vẫn nên nể tình mà uống một ngụm.

Tuy nhiên, Mạnh Phiên vẫn không chạm vào ly rượu.

Sau khi Tô Dụ nhấp một ngụm rượu, nhìn Mạnh Phiên bất động, càng không nói nên lời.

"Cậu ... không uống rượu?"

Mạnh Phiên mỉm cười, "Uống chứ, tôi rất thích uống."

"Vậy tại sao cậu không uống? Di Phí không dạy cậu phép xã giao sao?"

"Di Phí chỉ dạy tôi cứ ăn uống vui vẻ là được thôi." Mạnh Phiên cầm ly rượu lên, bắt chước dáng vẻ của người khác, lắc nhẹ rồi nhìn chằm chằm rượu bên trong.

Ngay khi Tô Dụ nghĩ rằng Mạnh Phiên sắp uống, cậu lại đặt ly xuống.

Nhìn thấy ánh mắt trông mong của Tô Dụ, Mạnh Phiên vui mừng, đẩy ly rượu về phía hắn, chống cằm giả vờ vô tội.

"Tôi là người nhà quê, nào biết cái lễ nghi gì, cho nên cần phải thật thận trọng cẩn thận. Trong mấy bộ phim truyền hình hào môn gia tộc không phải hay có kiểu nhân vật chính ngốc nghếch đi uống rượu do người khác đưa rồi xảy ra chuyện khủng khiếp sao, đáng sợ lắm ~ "

Tô Dụ: ...

Mạnh Phiên chớp chớp mắt, "Bắt quá trong hiện thực, hẳn là sẽ không có thang gác nào trước công chúng đi hạ độc vào ly rượu rồi cho người ta uống đâu nhỉ?"

Tô Dụ:.....

Bầu không khí hết sức xấu hổ, Thiệu Tri bên cạnh đm một tiếng, thua trận đầu tiên.

Hắn nhìn Tô Dụ đối diện liếc mắt một cái, "Tô Dụ ca sao lại đến đây."

Tô Dụ chưa từng không nói nên lời như lúc này, "Không có gì, trước kia đắc tội Mạnh Phiên, nghĩ muốn tới đây kín rượu nói lời xin lỗi với cậu ấy, bắt quá Mạnh Phiên hình như không định cho anh cái thẻ diện này rồi."

Thiệu Tri không nói gì, hắn cứ nhiên đứng về phía Mạnh Phiên.

Mạnh Phiên nhìn nhìn Thiệu Tri, xòe hai tay ra, "Phí Chuẩn bảo em không được uống rượu không rõ nguồn gốc, có phải em đã làm sai chuyện gì không? Cẩn thận một tí cũng là sai sao? Hào môn thật khó a."

Phốc.

Cùng Mạnh Phiên quen biết cũng lâu, Thiệu Tri cũng biết đây là cậu đang giả vờ, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

"Không sai không sai, cẩn thận một chút có gì sai đâu," nói xong Thiệu Tri đối Tô Dụ xua xua tay, "Haizzz, Tô Dụ ca, anh là đại ca ca, sẽ không cùng đám trẻ còn bợn này so đo đâu nhỉ?"

Tô Dụ:.....

Mạnh Phiên không quá thích người này, đứng dậy đi vệ sinh.

Mới vừa tiến vào cửa toilet, liền cảm giác không khí không thích hợp.

Yên tiệp chỉ có toilet nam và nữ, nhưng hiện tại, trong toilet nam, có bốn năm Alpha đang đứng, một số người vừa rời khỏi buồng, còn có một số đang đứng trước gương sửa sang lại quần áo kiểu tóc.

Động tác đều có chút làm ra vẻ, ánh mắt cũng rất kỳ quái.

Nhìn như là một đám, đều đang đợi người nào.

"Ai da, Tô Dụ ca đừng nóng giận, em thấy em ấy uống nhá." Thấy Tô Dụ ngồi kia bộ dáng rất không cao hứng, Thiệu Trì duỗi tay muốn đem ly rượu kia lấy lại đây.

Tô Dụ từ xa nhìn Mạnh Phiên đi vào toilet, nhíu mày dự cảm không tốt, quay lại thì thấy Thiệu Trì đang chuẩn bị uống rượu, hẳn ta sừng sốt, vội vàng đưa tay đoạt lại.

"Đừng uống, là anh tuổi lớn, không xứng cùng người trẻ tuổi các em chơi đùa."

Nói xong nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Thiệu Trì về mặt chả hiểu kiểu gì, chờ Phí Chuẩn trở về cùng Phí Chuẩn nói lại chuyện vừa rồi, Phí Chuẩn sắc mặt tức khắc liền thay đổi.

"Mạnh Phiên đi đâu rồi?"

"Toilet đó."

Phí Chuẩn đặt đĩa đồ ăn xuống, cởi áo khoác tây trang, cất bước đi tới toilet, không hề còn dáng vẻ quý công tử giàu nhất Hoa thị.

Thiệu Trì bị dọa, hậu tri hậu giác hiểu ra, vội lay lay mấy người Thẩm Nghĩa An bên cạnh, "Đừng chơi nữa! Xảy ra chuyện rồi! Mau mau mau!"

Cùng lúc đó, Mạnh Phiên thậm chí còn chưa kịp bước vào cửa gian toilet đã

bị bao vây bởi mấy Alpha xung quanh.

Vài người trong đó đều mặc tây trang giày da, nhìn từ bên ngoài không giống lưu manh. Họ không làm gì Mạnh Phiên, chỉ là ôm cánh tay nhìn chăm chăm Mạnh Phiên, như thể đang chờ đợi điều gì đó, thậm chí còn có chút thối liến nữa.

Mạnh Phiên quan sát bọn họ trong chốc lát, nói: "Tôi không uống rượu, đừng đợi."

Nhóm Alpha:???!!!

"Uống rượu cái gì?" Một trong số họ ra vẻ khó hiểu giả vờ hỏi.

Mạnh Phiên dang tay cởi cúc áo vest, muốn kéo tay áo lên, nhưng sợ bộ quần áo bị nhăn nhúm, nên trước tiên cởi áo vest ra, treo lên móc ở cửa ngăn phía trước trước ánh mắt của rất nhiều người.

Một đám Alpha hai mặt nhìn nhau, sau đó liền thấy Mạnh Phiên nở lòng nở nhỏ, lại đem nút tay áo cởi bỏ, rồi xắn ống tay áo lên.

"Đánh nhau? Hiện tại có thể." Mạnh Phiên nhàn nhạt mà nói.

Nhóm Alpha:???!!!

Mẹ nó, Phi gia tìm được đứa con dâu kiểu gì thế! Đòi mặt với một đám Alpha mà không sợ hãi, còn muốn một chọi nhiều!?

Dương nhiên Mạnh Phiên không sợ hãi, cậu không thể tiếp nhận tin tức tố của những Alpha khác, nếu không có tin tức tố can thiệp, cậu chưa chắc đã đánh không lại mấy người này. Huống chi, cậu còn không uống rượu Tô Dự đưa.

Mặc dù không biết chính xác Tô Dự đã cho gì vào rượu, nhưng liên hệ với mấy Alpha đang chờ cậu ở chỗ này, có thể suy ra trong rượu kia nhất định không phải là thứ gì tốt.

Khi nhóm Alpha đang chết lặng, di động một người trong đó vang lên, hẳn mở tin nhắn ra, sắc mặt cứng đờ.

Đâu, thật sự không uống rượu.

Họ vẫn còn đang chờ kỳ phát tin nhắn của Mạnh Phiên đây!

Ở trong toilet bỗng nhiên đến kỳ phát tin nhắn ảnh hưởng đến các Alpha khác. Đó là một sự kiện ngoài ý muốn, họ không công cái nời này, đây là bọn họ đáp ứng giúp Tô Dự báo thù.

Nhưng cái ... đứa Omega này không những không phát nóng, còn có vẻ rất có năng lực, nếu bọn họ nhất định cưỡng ép cậu ta khẳng định phải vào nhà lao ngồi xổm đến kiếp sau mắt? !

Bệnh thần kinh mới đi làm loại chuyện này.

"Không phải, tiểu huynh đệ, cậu đừng khẩn trương, chúng tôi chỉ là tò mò Omega được Phí gia coi trọng là cái dạng gì thôi, không hề có ý định làm gì cậu đâu!"

"Đúng đúng đúng! Hiểu làm hiểu làm, chúng tôi đi đây, cậu cũng mặc lại áo đi, như vậy không tốt đâu."

Vừa dứt lời, mấy người mới vừa xoay người định đi, cửa lớn ngoài toilet đã bị người nào đó hung hăng một chân đá văng, suýt nữa sập xuống.

Tiếp theo là một cổ tin tức tổ cực kỳ hống hách khiến người ta quẫn trí, như một mũi kim thép đâm vào khắp cơ thể, cổ tin nhắn nghiền nát tin tức tổ làm họ không thể chịu đựng nổi.

Gần như trong chốc lát, một số người không thể kìm được ngồi xổm xuống, ôm đầu xin tha.

"Mấy người đã làm gì cậu ấy?"

Phí Chuẩn nhìn bộ quần áo xộc xệch của Mạnh Phiên, sắc mặt xanh mét, trong mắt hiện lên vẻ phẫn nộ, nắm lấy một Alpha gần đó, chuẩn bị đập đầu hắn vào góc lavabo.

"Không không không không có —"Alpha bị túm lấy bị dọa đến cơ hồ hét lên.

Mạnh Phiên cũng hoảng sợ, vội vàng chạy tới ôm lấy Phí Chuẩn từ phía sau, ngăn không cho anh làm việc bốc đồng.

"Em không sao! Em vừa rồi muốn vén tay áo lên đánh nhau với bọn họ thôi, anh bình tĩnh một chút!"

Đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Phiên thực sự cảm nhận được nỗi kinh hoàng của tin tức tổ độc đoán!

Phòng chửi là Phí Chuẩn phát hiện ra cái gì đó, cho rằng cậu ở toilet bị một đám Alpha khí dễ, nên mới trực tiếp phóng ra tin tức tổ nồng độ cao như vậy, ý đồ trực tiếp áp chế đám Alpha này, tới cứu cậu.

Tuy nhiên, nồng độ tin tức tổ cao như vậy trực tiếp bộc phát cũng khiến Phí Chuẩn rất khó có thể thuận thực không chế, xuất hiện dị động, cũng ảnh hưởng đến lý trí.

Thấy anh dừng lại một lúc, nhưng vẫn không có thả Alpha kia ra, Mạnh Phiên thở phào nhẹ nhõm, liền nháy một phát leo lên lưng của Phí Chuẩn, dùng tay và chân khóa chặt anh lại, gặm nhấm tuyến thể của anh.

"Chuẩn Chuẩn ngoan ~ em thật sự không có việc gì, nhưng nếu anh còn phóng thích tin tức tổ như vậy, em thực sự sẽ không cảm cụ nổi bị kình ra ngoài đây."

Lúc này tuyến thể sơ với bình thường càng thêm mất cảm, nháy mắt bị gặm lấy, Phí Chuẩn liền run lên một chút, nhớ tới vô số lần bị Mạnh Phiên gặm nhấm tuyến thể, ngọt ngọt ngào ngào.

Lý trí trở về, rõ ràng Mạnh Phiên xác thật không có việc gì, Phí Chuẩn mới buông lòng Alpha kia ra.

Cũng Mạnh Phiên đi vào bên trong toilet một chút, Phí Chuẩn trừng mắt nhìn mấy người kia, liếc mắt một cái, đem mấy người đều nhớ kỹ, sau đó mới lạnh lùng nói: "Cút."

Nồng độ tin tức tổ bắt đầu giảm xuống, những người này cuối cùng cũng có thể hít thở thông, nghe thấy tiếng nói của Phí Chuẩn, cũng không dám nói gì nữa, cơ chân sợ hãi bò ra ngoài.

Phí Chuẩn bước tới đóng cửa toilet lại, sợ rằng mình chưa hoàn toàn kiểm chế được bản thân sẽ ảnh hưởng đến những người bên ngoài.

Mạnh Phiên mềm mại liếm nhẹ lên tuyến thể của Phí Chuẩn, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, động tác như vậy giống như đã biến thành động tác làm nũng đặc biệt của cậu, cũng thành phương thức tốt nhất để trấn an Phí Chuẩn.

Thấy Phí Chuẩn đã bình tĩnh lại, Mạnh Phiên nháy xuống, đi đến trước mặt anh, ôm ôm, "Ngaoan ~ không có việc gì không có việc gì ~"

Phí Chuẩn gắt gao ôm chặt cậu vào trong lòng, dần dần bình tĩnh lại, mới cảm thấy chính mình quan tâm sẽ thành loạn. Với thể chất của Mạnh Phiên, kỳ thật gặp được nguy hiểm xác suất không cao.

Nhưng nhân ngoại hữu nhân, ai biết có thể hay không có một người có tin tức tổ như vậy, vừa vặn có thể ảnh hưởng đến Mạnh Phiên? Cho dù là trăm triệu phần mới có một xác suất, anh cũng không thể đánh cược.

"Em có khỏe không? Anh nhớ rõ kỳ phát tình của em rất mau sẽ tới, không bị anh ảnh hưởng đến chứ?"

Mạnh Phiên sửng sờ một lúc, bản thân cậu thật sự không để ý lắm đến kỳ phát tình. Tình huống vừa rồi cấp bách, cậu chỉ lo đỡ dành Phí Chuẩn, hiện tại chậm lại mới phát giác tay chân chính mình cũng có chút mềm nhũn.

Không biết là do ảnh hưởng của tin tức tổ hay là do quá kích động.

Người ở đây nhiều, để giữa vạn nhất, Mạnh Phiên lấy ra thuốc ức chế bên người, trước tiên cho chính mình một nhất, sau đó mới lại mò đến người người tuyến thể của Phí Chuẩn.

Không còn mùi thơm sô cô la phát ra ở đó nữa rồi.

Nhưng mà.....

"Phí Tiểu Chuẩn..... Anh xong rồi....."

Phí Chuẩn nhướng mày, "Làm sao vậy?"

"Anh trước nhiều người như vậy dùng tin tức tổ nồng độ cao dày đặc áp chế họ, tin tức tổ của anh khẳng định cũng bay không ít ra bên ngoài..... Anh bại lộ rồi! Hoàng tử chocolate!"

Phí Chuẩn:.....

Vừa rồi quá sốt ruột! Sơ ý!

"Còn không phải bởi vì em à, em phải bồi thường cho anh." Phí Chuẩn nói, ôm chặt lấy Mạnh Phiên, môi ở trên tuyến thể của Mạnh Phiên cọ tới cọ lui.

Mạnh Phiên:.....

Đuối lý.

"Ngaoan, về nhà lại bồi thường cho anh, anh mà cứ ở chỗ này trên chợ em, đến lúc đó hoàng tử rượu ngọt là em cũng bị bại lộ luôn đấy!"

Phí Chuẩn nghĩ đến điều đó, thấp giọng cười cười, yêu thích không buông tay mà ôm Mạnh Phiên, đem cậu ở trong ngực xoa tới xoa lui.

Về sau có Mạnh Phiên rồi, việc vị của anh là chocolate có bị người khác biết hay không đã không sao cả. Anh chỉ cần biết, Mạnh Phiên yêu hương vị của anh, anh đây kiên ngọt còn không kịp, người khác căn bản chỉ là râu ria.

Cho dù người khác nghĩ rằng hình tượng cường A của anh bị tổn hại rất nhiều, nói anh là tiểu ngọt A cũng không quan hệ, anh nguyện ý làm tiểu ngọt A của Mạnh Phiên, anh chỉ ngọt với một người.

Mùi trên người hai người vẫn chưa biến mất, tạm thời không thể ra ngoài, tránh làm ảnh hưởng đến những người khác.

Nhưng Thiệu Tri và những người khác đi theo thì đã bị hỏa đá bên ngoài nhà vệ sinh.

"Đậu má! Chuẩn ca hỏa ra có vị sô cô la! Lần đầu em biết đây!"

"Theo các nguồn đáng tin cậy, không phải sô cô la là vị của Mạnh Phiên à?! Bị lừa rồi!"

"Khóc, Phí Chuẩn vẫn luôn không cho người khác biết hương vị của hắn, nay vì Mạnh Phiên thế mà trước công chúng công khai tin tức tổ áp chế, là tình yêu là tình yêu đây!"

"Đừng nói nữa, dù cho Chuẩn ca có vị ngọt, hắn cũng là tuyệt thế mánh A, vừa rồi mấy thằng Alpha kia hoàn toàn bị chocolate nghiền áp đó thôi, tự làm nhục bản thân!"

"Ha ha ha cười chết, năm thằng Alpha còn không thắng nổi một A ngọt vị chocolate ha ha ha!"

Chương 70: Bồi thường

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Trong mắt người ngoài, Phí Thừa là một người không giỏi ăn nói, so với Phí Minh Nghi năm đó luôn luôn mặt càng lạnh lùng hơn. Ở trên thương trường, cho dù là người quen, cũng tuân theo các quy tắc mà làm việc, hiếm khi vì tình mà lộ ra ưu ái.

Không chiếm được tiện nghi, vẫn là vấn đề đau đầu của một số trường bồi lớn tuổi.

Vì thế, mỗi khi Phí Minh Nghi cùng Kỳ Diễn từ bên ngoài lâu lâu trở về một chuyến, đều có không ít người nghĩ đến ôn lại chuyện cũ, nói là đã lâu không thấy thật là tương niệm, kỳ thật chính là ở chỗ Phí Thừa không câu thông được, nên muốn từ chỗ cha mẹ anh kiếm chút ảnh hưởng.

Đương nhiên, Phí Minh Nghi vẫn luôn đứng về phía con trai mình, chưa kể Phí thị đều đã giao cho Phí Thừa, Phí Thừa có phương pháp thủ đoạn xử lý công việc của riêng mình, cô căn bản không định xen vào quản.

Mấy sống người đều bị Phí Minh Nghi dỗ dành đến hòa hòa khí khí cười ha ha, cuối cùng như cũ vẫn không đạt được mục đích, xám xịt rời đi.

"Thằng cả làm việc vẫn là có chút quá cứng nhắc." Phí Minh Nghi cùng Kỳ Diễn cụng ly, cười nói.

Kỳ Diễn cũng cười, "Nó một mình quản lý Phí thị. Không cứng rắn một chút,

liền nơi nơi đều sẽ là lỗ thủng, chờ Tiểu Chuẩn lớn lên, thằng cả sẽ nhẹ nhàng hơn."

Phí Minh Nghi gạt đầu tỏ vẻ tán đồng, hướng chỉ còn có Lăng Di cùng Mạnh Phiên phụ một bên, hai đứa nhỏ này đều là những người thông minh.

"Người bạn rợn, thật khó có thời gian rảnh mà."

Mẹ Tô bung ly rượu cười ha hả đi tới, cùng Phí Minh Nghi và Kỳ Diển chạm ly.

"Đã lâu không gặp," Phí Minh Nghi mỉm cười, biết ý định của mẹ Tô, liền phủ đầu: "Lại nói chúng ta suýt chút nữa đã trở thành thông gia. Thật đáng tiếc bọn trẻ lại không hợp nhau. Bây giờ tình thế đã thay đổi, hai đứa nhà tôi cuối cùng đều đã cố gắng tìm được tình yêu đích thực của chúng rồi".

Mẹ Tô đang muốn mở miệng nói đến hôn ước: ...

Những lời này đều đã chặn đứng bà.

Năm đó nói là bọn nhỏ nhìn không hợp mắt nhau, kỳ thật là Tô Dự đơn phương chướng mắt Phí Thừa lớn tuổi, Phí Thừa lúc ấy vô dục vô cầu đối với hôn ước chính là không sao cả. Hiện tại muốn nhắc lại là Tô Dự nguyện ý, cũng thật và mặt.

"Cũng không phải vậy," Mẹ Tô xấu hổ mà uống một hớp rượu, quyết định từ bỏ Tô Dự, "Là do Tiểu Dự nhà tôi chính mình không biết cố gắng, tôi cũng lười quản nó."

Phí Minh Nghi cùng Kỳ Diển mỉm cười, nếu thật sự lười quản, như thế nào sẽ an bài Tô Dự cùng bọn họ về nước cùng một ngày chứ?

"Hàm Ương nhà tôi thật ra vẫn luôn đối với Tiểu Chuẩn rất để ý đây, đáng tiếc Tiểu Chuẩn lại thích người khác rồi," Mẹ Tô giống như tùy ý mà nói tới, lại cười vẩy vẩy tay, "Bắt quá trẻ nhỏ thích cũng không thể giữ lâu, nói không chừng..."

Nửa câu sau mới là mấu chốt, Phí Minh Nghị nghe xong lập tức trả lời: "Không thể coi thường bọn trẻ hiện tại. Tôi thấy hai đứa nó tốt vô cùng, tôi cũng thập phần vừa lòng."

Thập phần vừa lòng..... Mẹ Tô mặt mày cứng đờ.

Vốn tưởng rằng Phí gia chỉ là tương đối tiên bộ, dung túng con cái tự do yêu đương mà thôi. Chứ một đứa nhóc từ nông thôn tới, chỗ nào xứng bước vào cửa Phí gia?

Không nghĩ tới, thế nhưng từ trong miệng Phí Minh Nghị nghe được câu "Thập phần vừa lòng"?

Mẹ Tô giả vờ kinh ngạc, nửa che miệng nhỏ giọng hỏi: "Nghe nói đứa nhỏ này một chút bồi cảnh cũng không có? Hoàn toàn là một đứa nhỏ ở nông thôn? Thế này tương lai đối với Phí gia cùng Tiểu Chuẩn chắc không trợ giúp được cái gì đi?"

Ám chỉ đèn rõ ràng, Phí Minh Nghị cũng không tức giận, cười lắc đầu.

"Làm sao có thể không có? Thành bé không có tài nguyên, nhưng biết dựa vào chính mình nỗ lực, được Hoa đại tiên cử, đây là cỡ nào ưu tú chứ, vừa kiên cường lại cần cù!"

Mẹ Tô: ...

Phí Minh Nghị trông vô cùng hài lòng, cũng học theo mẹ Tô, nửa che miệng nhỏ giọng nói: "Mặc dù thương nghiệp liên hôn là phương tiện để tự củng cố bản thân, nhưng việc tu dưỡng nguồn trợ lực ưu tú ngay từ khi còn nhỏ càng có giá trị hơn!"

Mẹ Tô kinh ngạc, "Cô muốn đem nó vào Phí thị?"

Phí Minh Nghị vẻ mặt vô tội, nhìn nhìn Kỳ Diễm, "A, đều là con cái nhà mình, không sớm bồi dưỡng cùng nhau quản lý Phí thị, chẳng phải là lãng phí lắm

sao? Hơn nữa thằng bé rất ưu tú mà, đúng không?"

"Hơn thế nữa tôi thấy hai đứa con dâu nhà tôi đều rất tuyệt, có bọn họ giúp thằng cả thằng hai, chúng tôi càng có thể yên tâm phui tay đi ra ngoài du lịch rồi."

Mẹ Tô:.....

Một đứa nhóc chưa đủ lông đủ cánh thế mà đã được Phí gia tán thành như thế, trong khi hai đứa Omega Tô gia nhà mình lại một chút cơ hội đều không có?

Bầu không khí có chút xấu hổ, Phí Minh Nghi không định tiếp tục nói chuyện với mẹ Tô mà đang định đi kiếm cái gì ăn, cười sảng tiệc dường như có chút náo động, mấy Alpha và Omega đang sôi nổi tiêm thuốc. Thuốc ức chế đều được lấy ra.

Mỗi khi nhìn đến loại trường hợp này, Phí Minh Nghi cùng Kỳ Diễm trong lòng liền lộp bộp một chút, với Phí gia tin tức tổ bá đạo mà nói, bọn họ không thể không hoài nghi có phải hay không Alpha trong nhà mình lại đang gặp rắc rối.

Hai người nhìn nhau, không thêm đém xia đến mẹ Tô đã vội vã tiến vào nhà vệ sinh.

Trên đường đi, bát quái bên tai cũng nghe được không ít.

Ở cửa toilet, còn có tiếng cười khoa trương của Thiệu Trì: "Ha ha ha ha ha ha Chuẩn ca là chocolate ngọt A! Tui có thể cười ảnh một năm rồi ha ha ha ha ha!"

"Đây là làm sao vậy?" Kỳ Diễm hỏi.

"Ca ——" Tiếng cười của Thiệu Trì đột nhiên im bật, nhìn thấy chú di đến, một hơi thiếu chút nữa không thở nổi, xấu hổ che miệng.

Nhanh miệng đem hành vi kỳ quái vừa rồi của Tô Dự, sau lại là chuyện ở toilet cùng bọn họ nói một chút.

Phí Minh Nghi và Kỳ Diễm sắc mặt lập tức liền hạ xuống.

Lúc này, ở bên trong đèn ổn định rồi Phí Chuẩn mới dẫn theo Mạnh Phiên cùng ra ngoài.

Ngại có trường bối ở đây, đám bằng hữu cũng không có mặt mũi nào dám trêu chọc Phí Chuẩn.

"Điều tra một chút camera, con hoai nghi Tô Dự cho Mạnh Phiên rượu có vấn đề." Phí Chuẩn lạnh lùng nói.

Phí Minh Nghi gọi điện thoại, Kỳ Diễm nhìn nhìn Mạnh Phiên, quan tâm hỏi: "Tiểu Phiên có uống không?"

Mạnh Phiên vội lắc đầu, "Không ạ, cháu cảm thấy kỳ quái liền không uống, sau lại tới toilet, đã có năm Alpha chờ cháu bên trong rồi, may mắn là Phí Chuẩn tới kịp thời."

...

Mười phút sau, trên màn hình lớn của sảnh tiệc, hình ảnh Tô Dự đang thả một viên sỏi bột nhỏ vào ly của mình, hình ảnh vừa chuyển, Tô Dự lại ở cùng người khác chào hỏi nói chuyện phiếm, chốc lát sau, liền bung ly rượu kia lên, lại từ người phục vụ bung một ly khác giống vậy, đi tìm Mạnh Phiên.

Chờ hình ảnh chuyển tới chỗ Mạnh Phiên, không ai có thể biết được ly rượu nào có viên sỏi bột kia nữa.

Nhưng cái camera này bắt cảnh thật rất tỉ mỉ, phần sau theo hướng đi của Tô Dự cầm ly rượu trong hình ảnh, trên đường hẳn gặp được người quen, đều sẽ chạm ly một chút, thời điểm uống chính là không phải ly có viên sỏi bột kia.

Hình ảnh từ camera theo dõi xuất hiện trên màn hình lớn trong yến tiệc, thu hút ánh mắt của mọi người, cơ hồ mọi người đang nói chuyện với nhau đều dừng động tác, ngẩng chân vây xem, sôi nổi kinh ngạc.

"Đây là con trai của Tô gia? Muốn hạ thuốc đối tượng của Phí Chuẩn? Đây là có ý gì?"

"Khẳng định là thế rồi, quá rõ ràng không phải sao, cũng không biết che giấu, không có đầu óc."

"Không phải chứ, cái viên sỏi bột kia tôi biết này, không phải là thuốc độc gì đâu, chính là để điều trị tin tức tổ hỗn loạn, có vài Omega tin tức tổ không cân bằng, dẫn tới kỳ phát tính rất loạn, khó có thể dự đoán trước, liền thường xuyên uống cái này để điều trị đây."

"Đúng vậy, tôi cũng thường xuyên uống mà. Giống như kẹo hoa quả thôi, chẳng lẽ là Tô Dự muốn uống với rượu? Về sau lại quên mất là cái ly nào?"

"Đừng quên, viên sỏi bột này tuy có thể điều hòa tin tức tổ, nhưng không thích hợp uống gần thời kỳ phát tính, rất dễ gây bộc phát."

Mọi người đều đang bàn luận, nhưng cũng không vội kết tội cho Tô Dự.

Lúc này, nhân viên an ninh đi vào để duy trì trật tự, "Xin lỗi, do vấn đề đường truyền, cái này lẽ ra không nên xuất hiện trên màn hình lớn, màn hình lớn cần phải cắt đứt nguồn điện, xin mọi người thông cảm."

Người nhà họ Tô sắc mặt tái nhợt ở một góc cách đó không xa.

Cái gì mà vấn đề về đường truyền?

Có một sự cố đường truyền nào lại trùng hợp như vậy? Còn trùng hợp đợi đến khi phát cơ bản xong hết rồi mới đến cắt nguồn?

"Nhà họ Phí quá độc ác, chắc chắn là cố tình làm như vậy!" Tô Dự cá giận nói.

Chưa Tô mặt mày tái mét, mắng: "Câm miệng! Trước công chúng mà mày có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy sao?!"

"Con không có! Con thực sự chỉ muốn uống một mình. Lấy sai ly mà thôi! Loại viên sỏi bọt này cũng không phải là thuốc độc, con chó nó uống làm gì?!"

Vừa dứt lời, Phí Chuẩn đã nắm tay Mạnh Phiên, mang theo Thiệu Tri và mấy người khác đi tới.

"Bởi vì anh biết rằng Mạnh Phiên đang đến thời kỳ phát tinh. Loại viên sỏi bọt điều hòa tin tức tổ này còn có tác dụng gây rối loạn, nếu thời kỳ phát tinh đang đến gần mà uống vào thì người uống sẽ dễ dàng kích phát giai đoạn phát tinh ngay lập tức."

Tô Dự sắc mặt trắng xanh, "Tiểu Chuẩn, sao em có thể hiểu lầm anh như vậy, anh chạy đi đâu mà biết đối tượng của em khi nào đến kỳ phát tinh chứ!"

Chưa Tô vừa rồi đang mắng Tô Dự, hiện tại có rất nhiều người vây xem, hẳn còn quan tâm đến con của mình, ỷ vào chính mình là trưởng bối, vồ vồ Phí Chuẩn.

"Tiểu Chuẩn à, Tiểu Dự nói đúng, này khẳng định là hiểu lầm."

"Chú Tô," Phí Chuẩn lễ phép nói, quay đầu chỉ về phía cha mẹ mình đang vui vẻ nói chuyện với những người lớn tuổi khác ở phía xa, mỉm cười: "Ba mẹ cháu nói đây là chuyện riêng của con cái. Là người lớn tuổi, bọn họ không nhúng tay vào, chú Tô cũng để cho bọn cháu tự giải quyết thì hơn? "

Chưa Tô: ...

Đó là bởi vì cha mẹ Phí gia không đến, hẳn mới cảm thấy sự việc dễ giải quyết hơn, nên dựa vào thân phận trưởng bối của mình để thuyết phục anh. Bây giờ Phí Chuẩn đã nói như vậy, chưa Tô cũng không nói nên lời.

Phí Minh Nghi và những người khác rất thông minh. Họ không quan tâm đến

chuyện riêng tư của con cái, nhìn qua rất hòa ái rộng lượng, không cùng Tô gia so đo. Nhưng kỳ thật, cái kiểu để con cái làm loạn như vậy, bị camera theo dõi chiếu trên màn hình lớn, phẩm hạnh của Tô Dự thế nào đều bị mọi người biết hết, về sau đừng nói Phí gia, có nhà nào khác dám cưới Omega như vậy không đều khó nói.

Nhưng nhà họ Tô chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Suy cho cùng, chính là Tô Dự có lỗi trước, người ta đã không so đo, để bọn nhỏ tự giải quyết rồi, bọn họ lại nhúng tay vào, càng có vẻ nhà bọn họ gia giáo cực kém.

Đến lúc đó, không chỉ Tô Dự, hôn nhân của Tô Hàm Ương cũng sẽ phải chịu liên lụy.

"Là anh nhất thời bất cẩn, không cần thận trọng đổi sang ly khác. Xác thật là anh sai, chính mình xin lỗi đi, ba và mẹ anh mặc kệ."

Ba Tô nói xong, liền lôi kéo mẹ Tô đi luôn.

Tô Dự đột nhiên giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, khắp nơi đều có ánh mắt nhìn thường, khiến hắn có chút bực bội.

"Mạnh Phiên, thực xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý, huống chi cậu cũng không uống không phải sao?"

Mạnh Phiên bày ra khuôn mặt vô tội, một bộ dáng nhu nhược đáng yêu, ôm cánh tay Phí Chuẩn đứng dựa gần vào anh, ngoài miệng lời nói lại sắc bén vô cùng.

"Sao anh giống em gái anh vậy? Về sau muốn hại người khác, tốt nhất nên chính mình động thủ, đừng tìm đồng đội không đáng tin cậy, vừa xảy ra chuyện một cái bọn họ liền đem ra anh khai ra đầu tiên rồi."

Tô Dự:.....

Thiệu Trì a một tiếng, lấy ra di động phát một đoạn video, là năm tên Alpha vừa mới chày trời chết kia.

【 Là Tô Dự kêu chúng tôi chờ ở toilet, nói cho ai kia ăn thứ gì đó, liền đến kỳ phát tin, nóng lên do kỳ ảnh hưởng đến Alpha chúng tôi nên không thể trách chúng tôi, đều là Tô Dự dạy! 】

Tô Dự:.....

Hắn ta nghĩ rằng kế hoạch của mình là vô cùng suôn sẻ, thêm nữa viên sỏi bột cũng không phải là thuốc độc gì, chính hắn uống không cần thận trọng cho Mạnh Phiên mà thôi. Ai biết Mạnh Phiên sắp đến kỳ phát tin, uống vào một chút đã bị dụ cho phát nóng, lúc đi vệ sinh vừa vặn gặp một vài Alpha, tin tức tổ trong thời kỳ phát tin dụ dỗ Alpha, toàn bộ không có vấn đề gì.

Ai biết được, Mạnh Phiên không chơi bài theo lẽ thường, không uống rượu của mình, hắn cũng không thể kịp thời báo cho đám Alpha kia giải tán!

Nhân chứng vật chúng đầy đủ, Tô Dự không thể cãi lại, chỉ có thể xám mặt mà xin lỗi.

Thiệu Trì thúc giục: "Xin lỗi chân thành một chút, để em quay lại ha, về sau anh mà lại tìm phiên toái, bọn này liền đem đoạn video này chiếu lên màn hình lớn tòa nhà cao nhất Hoa thị, để cho tất cả người dân ở Hoa thị đều nhìn thấy anh!"

Tô Dự:.....

Sắc mặt tái nhợt, cha mẹ cũng mặc kệ hắn, chỉ có thể lui ra phía sau một bước, đối với Mạnh Phiên khom lưng thật sâu tạ lỗi, "Thực xin lỗi, là tôi bởi vì một chút việc nhỏ mà ghi hận trong lòng, là tôi tiểu nhân chí tâm, tôi sai rồi, rất xin lỗi!"

Hắn ở chỗ này khom lưng cúi đầu, vào trong mắt mọi người ở đây đều là giễu cợt, thật sự là hại người hại mình, sôi nổi tâm tắc lắc đầu.

Người nhà họ Tô thật là buồn cười, năm đó chướng mắt Phí Thừa tuổi lớn, hiện tại lại vội vàng theo đuổi, theo không được còn muốn hại người, đây

Không phải là cô bệnh sao?

Phải về nói với dì Bảy dì Tám rằng Omega nhà họ Tô không nên dính vào.

...

Không có Tô gia làm chương tai gai mắt, nửa sau bữa tiệc Mạnh Phiên cùng mọi người ăn nhậu chơi bời rất vui vẻ.

Điều không vui duy nhất là rượu trong bữa tiệc rất thơm, cậu rất muốn uống, phí thường muốn uống!

Phí Chuẩn thấy cậu vẫn luôn xuất thần, sờ sờ đầu cậu, dõ dảnh nói: "Ngoan, để người lớn nói chuyện được rồi, chúng ta về trước đi!"

Nghe vậy, Mạnh Phiên đôi mắt quay tròn chuyển động, ngứa đầu đối với Phí Chuẩn hắc hắc cười, "Được ~ thế em có thể lấy hai cái bánh kem chocolate về được không?"

Mạnh Phiên xác thật đã ăn rất nhiều bánh sô cô la. Phí Chuẩn thấy cậu thích, liền gật gật đầu, "Đi lấy đi, không sao."

Mạnh Phiên đáp, giơ chân liền đi đến khu đồ ngọt dạo một vòng.

Đi đến một nơi Phí Chuẩn không nhìn thấy, cậu cúi người, đi đến khu vực đồ uống bên cạnh khu đồ ngọt, ngửi mùi rượu thơm nồng, sau đó tìm được cái ly mà cậu muốn uống nhất, lén lút, ừng ực ừng ực nhanh chóng uống hết cái ly sạch sẽ.

Phê!

Chờ khi cậu xách về hai cái bánh kem chocolate được phục vụ giúp đóng gói lại, Phí Chuẩn liền nhìn thấy sắc mặt cậu ửng đỏ, đi đường phiêu phiêu, rất không thích hợp.

"Em bị sao vậy? Có gì vui à?"

Mạnh Phiên đi qua, khúc khích cười, phốc một chút va vào trong lồng ngực Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn lập tức ngửi thấy mùi rượu trong miệng cậu, nhíu mày, "Em uống rượu?!"

"A ~" Mạnh Phiên cười khúc khích, dựa vào anh rồi ngẩng đầu lên nhìn, nhỏ giọng nói: "Uống chút rượu thì có làm sao, uống say sẽ làm nũng, anh không phải muốn em bồi thường cho anh à?"

Phí Chuẩn:.....

Hầu kết trên dưới lẫn lộn một chút, anh cảm thấy Omega nhỏ này sẽ làm anh chết mê chết mệt mất.

"Đúng đúng, em say rồi sẽ làm nũng, anh thì chỉ lo chăm sóc em, em có thể bồi thường cho anh cái gì đây?"

Phí Chuẩn cười nói, sợ cậu men say lên mau, vội cùng bọn Thiệu Trì vẫy vẫy tay, trước ôm Mạnh Phiên đi ra ngoài.

Mạnh Phiên quang quác không biết đang nói gì, đi đường bắt đầu xiêu xiêu vẹo vẹo.

Mới vừa vào trong xe, Mạnh Phiên bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, ngã vào trong lồng ngực Phí Chuẩn, ô ô ô lên.

Phí Chuẩn vui vẻ, xoa xoa đầu cậu, "Luc uống rượu oan nghiệt như vậy? Sao bây giờ lại khúc chiết thế này?"

Mạnh Phiên cảm thấy cơ thể mình không thể tự chủ được nữa, ôm Phí Chuẩn cọ, "Không được rồi, ô ô ô, khó chịu....."

Nghe vậy, Phí Chuẩn sững sốt một chút, cẩn thận hỏi lại, mùi rượu trong xe càng ngày càng rõ ràng, nào phải là mùi rượu mà Mạnh Phiên vừa uống

nữa? Đó rõ ràng là mùi vị tin tức tổ của em ấy!

"Em... tới kỳ phát tình rồi?!"

Lần này rõ ràng là nghiêm trọng hơn lần trước, cậu vừa mới tìm thuốc ức chế trong toilet không lâu, vậy mà cũng không thể kiềm chế được!

Mạnh Phiên cũng cảm nhận được, cổ làm ra vẻ mặt gì đó, nhưng khí miệng lại chỉ có ô ô ô.

"Ô ô ô, đáng ghét, chắc chắn anh lại đang vui vẻ nữa."

Phí Chuẩn: "Anh vui vẻ vì cái gì?"

"Vui vẻ có thể cần em, bồi thường cho anh đó."

Phí Chuẩn dở khóc dở cười, đem người ôm vào trong ngực ôm ôm, ôn nhu hỏi: "Thực cho anh cần à?"

Mạnh Phiên ủy khuất hức hức, cọ cọ anh hồi lâu mới nói: "Cần đi, gần đây da em mềm lắm, hẳn là sẽ không đau đâu."

Phí Chuẩn:.....

Chương 71: Kết thúc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Khi xe dừng ở lối vào biệt thự Phí gia, cả người Mạnh Phiên đã xụi lơ. Bởi vì vẫn còn ngại trong xe cộ chú tài xế, cậu không thể rút hết mặt mũi mà rên rỉ ra miệng, chỉ có thể vẫn luôn ở trong lồng ngực Phí Chuẩn cọ tới cọ lui, giảm bớt cảm giác khó chịu.

Cậu cứ cọ tới cọ lui thế này, Phí Chuẩn cũng rất khó chịu.

Ngay khi xe dừng lại, Phí Chuẩn liền nhẹ nhàng thở ra, xuống xe, trực tiếp đem Mạnh Phiên bế ngang ôm ra, xông thẳng lên lầu.

Người lái xe là Beta, đã ở nhà Phí gia hơn mười năm, nhìn thấy Phí Chuẩn như vậy, kinh ngạc một chút, nhìn không được cười lên tiếng, cảm thán thiếu niên đều không nhìn nổi trên chợ, còn gấp gáp như vậy.

Sau khi cười, người lái xe gửi tin nhắn cho Phí Minh Nghi thông báo tình hình cho cô.

Rốt cuộc vẫn là một đứa nhóc, ngày thường nhỏ nhẽ lễ độ, nhưng dưới sự kích thích của Omega phát tình, vẫn cố nguy cơ khó tự chủ.

Phí Chuẩn xác thật cố chút khó cố thể tự kiềm chế, hiện tại Mạnh Phiên so

với lần đầu tiên ở trong ký túc xá nóng lên không tự giác dính người càng muốn mạng người hơn, bởi vì bây giờ là cậu phi thường cố ý làm nũng dính người.

Thời điểm đem Mạnh Phiên về phòng của cậu, Mạnh Phiên hãy còn ở trong lồng ngực anh cọ cọ, Phi Chuẩn nức đến phát nghẹn, đi tới mép giường, hận không thể trực tiếp đem Mạnh Phiên ném lên đó.

Rốt cuộc cũng là vẫn không đàn lòng, dù giường có mềm đến đâu cũng có nguy cơ ngã đau.

Anh cẩn thận đặt nhóc yêu tinh dính người trên tay xuống giường, dỗ dành: "Ngaoan, anh đi lấy thuốc ức chế cho em."

Mạnh Phiên chính là rất khó chịu, cậu nhịn cả một đường, chỉ chờ Phi Chuẩn cắn cậu một cái, bỗng nhiên nghe đến thuốc ức chế, ngốc luôn, nhất thời không phản ứng kịp, hai mắt ướt đầm lệ mờ mịt mê ly.

Chờ đến khi cậu phản ứng lại, đã thấy Phi Chuẩn chạy ra khỏi phòng như thể thoát thân.

Mạnh Phiên: ...

Hay cho một tiểu Alpha vô năng, dám khiến tiểu O tức giận.

Phi Chuẩn xuống lầu, rót cho mình một cốc nước đầy, ừng ực ừng ực uống xong, mới dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này, điện thoại rung lên mấy lần, khi anh lấy ra xem thì mặt bỗng nhiên cứng đờ, đỏ bừng.

Lão mẹ: [Tiểu Phiên đến kỳ phát tình à? Con trai cố gắng kiềm chế nào, thời khắc kiểm nghiệm Alpha ưu tú tới rồi, đừng xúc động quá nhé.]

Ba ba: [Tiểu Chuẩn, các con vẫn còn trẻ, tình cảm cũng cần được xây đắp từ từ, đừng đánh dấu Omega một cách tùy tiện.]

Đại ca: 【 Quý trọng thanh xuân, chú ý đúng mực. 】

Phí Chuẩn:.....

Lời nhắc nhở từ gia đình khiến anh tỉnh táo hơn cả ly nước sôi để nguội trên tay.

Mối quan hệ hiện tại của anh cùng Mạnh Phiên nếu không phải bởi vì tuổi còn chưa đủ, trực tiếp kết hôn đều có thể, hai bên gia trưởng cũng đã đồng ý. Một đường về nhà này, yêu tình trong lồng ngực cứ dính lấy anh trên chộc không tha, Phí Chuẩn thời điểm nhìn không nổi, cũng từng hiện lên một tia ý niệm "Có thể trực tiếp đánh dấu hoàn toàn hay không".

May mắn thay, lý trí cuối cùng đã chiến thắng xúc động, anh thậm chí còn không đánh dấu tạm thời em ấy.

Rót cho Mạnh Phiên một cốc nước, lại cầm theo thuốc ức chế chuyên biệt của Mạnh Phiên đi lên, Phí Chuẩn đi tới phòng của Mạnh Phiên liền thấy cậu khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nhìn qua thật sự rất nóng, vạt áo sơ mi đều bị kéo lên, lộ ra cái bụng nhỏ trắng trắng, theo tiếng thở hổn hển phình lên xẹp xuống.

Rõ ràng đó là một cảnh thập phần nóng bỏng, Phí Chuẩn lại cảm thấy đáng yêu vô cùng, đi qua vỗ nhẹ nhẹ một chút, cười lên tiếng, lại thấy cậu đem vạt áo vén xuống.

"Trời lạnh, cẩn thận đau bụng."

Động tác của anh không nhanh không chậm, trong tay còn cầm thuốc ức chế, trong ánh mắt rất nóng lòng của Mạnh Phiên lại cực kỳ khó chịu, rất rất là khó chịu, cậu cúi kính, cố ý kéo vạt áo lên.

Phí Chuẩn:.....

"Ngọaan, uống miếng nước trước."

Phí Chuẩn đỡ dần, đem người nâng dậy, cho uống nước.

Mạnh Phiên cũng không cự tuyệt, ừng ực ừng ực uống hết không còn một giọt, sau lại liếc nhìn thuốc ức chế trong tay Phí Chuẩn một cái, đơn giản đem áo sơ mi cởi bỏ, ném sang bên cạnh, sau đó nằm bẹp xuống trên giường, không biết xấu hổ mà lăn lại đây lăn qua kia.

Phí Chuẩn trực tiếp xem ngốc, "Muốn tiêm thuốc ức chế vào tay?"

"Không tiêm, không cần thuốc ức chế."

Mạnh Phiên rầm rì, lại từ giường bên kia lăn lại đây, ngồi phịch lên hai chân, chớp chớp mắt nhìn Phí Chuẩn, "Em là mỹ nhân ngư ~"

Phí Chuẩn vốn tưởng rằng Mạnh Phiên là đang trêu chọc anh: ...

Không ngờ câu lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, đứa nhỏ đến kỳ phát nóng thành ngốc luôn rồi đúng không?

Sợ cậu lăn lộn qua lại cảm mạo, Phí Chuẩn không còn cách nào đành buông thuốc ức chế xuống trước, kéo chăn bông lên thay cậu đắp rồi quần quần kỹ lưỡng.

Xoay người lấy thuốc ức chế, sau đó nhìn lại, Mạnh Phiên đã lại vịn vịn uồn ẻo nửa người ra khỏi chăn bông, "Anh nhìn xem, anh nhìn xem thit của mỹ nhân ngư này có mềm không?"

Thấy cậu cố ý quay lưng lại, đem cổ duỗi ra lộ tuyến thể, Phí Chuẩn coi như đã mình bạch, vui vẻ.

Nhẹ nhàng xoa bóp tuyến thể của Mạnh Phiên, Phí Chuẩn dựa qua, tay chống ở bên cạnh người Mạnh Phiên, cúi người cười, hôn hôn cái trán của cậu, đỡ dần nói: "Rất mềm. hẳn là mỹ nhân ngư mềm nhất trong đáy biển, nhưng mà anh không thể ăn."

Mạnh Phiền đặc biệt thích thời điểm mỗi khi chính mình hồ ngôn loạn ngữ, Phí Chuẩn đều có thể đuổi kịp sóng não của cậu, cùng nhau hồ ngôn loạn ngữ, chỉ là cậu trả lời bây giờ của Phí Chuẩn làm cậu sững sờ một chút.

Xoay người nằm ngửa, nhìn thẳng vào Phí Chuẩn phía trên, Mạnh Phiền nhỏ giọng hỏi: "Tại sao? Không phải anh muốn em bồi thường cho anh à? Tại sao lại không cắn một miếng thịt nhân ngư ngon ngọt tươi ngon như nè?"

Phí Chuẩn kéo chân bông lên, đem người toàn bộ bao lấy, ôn nhu nói: "Em quên rồi à? Đánh dấu tạm thời sẽ quên, em không phải rất sợ cái loại cảm giác này sao? Kỳ thực, lần trước trong kỳ miễn cảm của anh vốn không nên cắn em, lần đó không nhìn được, nhưng lần này phải nhìn".

Mạnh Phiền cơ mình trong chăn, nóng đến nỗi chân bông cũng đều là nhiệt khí của cậu, cậu sững sờ ở đó, có chút mê mang, trong lòng lại ấm áp.

Lần trước Phí Chuẩn trong kỳ miễn cảm quá đáng thương, cậu lại vội vàng muốn đi thi, cắn bản không nghĩ quá nhiều, suy xét đến chuyện quên rồi thì phải làm sao bây giờ.

Cơ mà lần này, cậu và Phí Chuẩn về cơ bản đã định ý chung thân hết cả rồi, quan hệ như vậy thì còn làm sao cái gì?

"Em không sợ quên nữa rồi." Miệng của Mạnh Phiền bị chặn bởi mép chăn, âm thanh như bị bóp nghẹt.

Phí Chuẩn ban đầu nghe không rõ, chờ anh thò lại gần gần cận thận nghe, liền nghe được Mạnh Phiền nói: "Là anh, em sẽ không sợ quên."

Trái tim vốn bị kiềm chế vừa bình tĩnh lại lập tức nhàn nhạt chóng nháy dựng lên, Phí Chuẩn nhìn Omega nhỏ đang đỏ bừng dưới thân, theo bản năng mà nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt vốn như hòa cũng trở nên nóng bỏng.

Mạnh Phiền chú ý tới, trong lòng nói không nên lời, cư nhiên có loại đặc ý thành công, nhìn không được cười đến nheo mắt lại.

Cậu tin Phí Chuẩn, ngay cả khi họ sẽ phải trải qua một vài đánh dầu tạm thời trước khi đính hôn hay kết hôn trong tương lai, họ vẫn sẽ khắc sâu những lần đánh dầu đó nhiều lần, làm sâu sắc thêm sự phụ thuộc về thể xác giữa họ, cậu cũng không sợ.

Kể từ khi Phí Chuẩn phân hoá tới nay, trừ bỏ cha mẹ anh trai, không có bất luận kẻ nào biết được hương vị tin tức tổ của anh, có thể thấy được mức độ để ý của anh tới cậu như thế nào. Chính là vì an nguy của cậu, Phí Chuẩn không thể không suy xét được mắt, cam nguyện bại lộ nhược điểm của chính mình.

Nghiện một người như vậy, cậu một chút cũng không sợ hãi.

Thấy Phí Chuẩn hồ hập cũng bắt đầu tăng thêm, Mạnh Phiên hì hì cười, ở trong ổ chăn vụn vụn, nhỏ giọng hỏi: "Anh muốn ăn thịt mỹ nhân ngư sao? Muốn ăn em liền bơi ra ngoài chỗ?"

Mạnh Phiên nói làm Phí Chuẩn rất động tâm, nhưng anh vẫn như cũ nỗ lực khắc chế chính mình, nghĩ rằng những ngày trong tương lai sẽ còn dài, ít nhất cho đến khi đính hôn, anh sẽ không đánh dầu hoàn toàn Mạnh Phiên, vì vậy trong tương lai, anh có thể đánh dầu tạm thời cậu ít đi một lần thì ít thêm một lần vậy.

Mặc dù Mạnh Phiên nói rằng em ấy không sợ, nhưng Phí Chuẩn sợ rằng sự ỷ lại về thể chất với mình sẽ ảnh hưởng đến việc học tập, các kỳ thi và những dịp quan trọng khác của Mạnh Phiên.

Nhưng mà nhìn Mạnh Phiên uốn éo trên giường, thực sự vụn vụn như một nàng tiên cá nhỏ, bức tường khắc chế vừa xây dựng trong lòng Phí Chuẩn nháy mắt sụp đổ ...

Đặc biệt, Mạnh Phiên còn cố ý dùng đôi mắt nhỏ trêu chọc anh.

Phí Chuẩn có chút không chịu nổi ánh mắt câu dẫn của Omega này, hít sâu một hơi, cười khế lên tiếng, duỗi tay đem người nằm giữa lật nghiêng qua.

"Cá muối xoay người!"

Mạnh Phiên:???!!!

Cậu còn chưa kịp phản ứng tại sao mình từ mỹ nhân ngư nhỏ lại biến thành cá muối, sau lưng đã bị ai đó đè lên. Cùng với một cơn đau nhói sau cổ, cả người nháy mắt như bị rút cạn sức lực, Mạnh Phiên ghé vào trong ổ chần, run nhẹ nhẹ, chỉ còn lại cơ thể âm rầm rì rên rì.

Phi Chuẩn chậm rãi rút tin tức tổ của chính mình vào, nhìn Mạnh Phiên thích lẫn lộn nay đã bất động, ghé vào nơi đó vừa đáng thương lại đáng yêu mà trái tim mềm nhũn, trong lòng thập phần mềm mại, nhìn không được đem người ôm chặt lấy, có cảm giác dù yêu bao nhiêu cũng không thể yêu đủ, yêu thích không buông tay.

Hoàn thành lần tạm thời đánh dấu này, Phi Chuẩn đau lòng mà hôn hôn chỗ tuyến thể bị anh cắn một cái, đem cá muối nhỏ suy yếu lật lại, ôm vào trong lòng ngực, hít hôn hôn cái trán, lại hôn hôn cái mặt, rồi hôn hôn cánh môi cậu.

"Có đau không?"

Tuyến thể bị rút vào tin tức tổ của Alpha xúng đòi làm giảm cơn nóng, đồng thời làm nó tê dại, Mạnh Phiên dịu đi một chút, nghe Phi Chuẩn hỏi như vậy, cậu híp híp mắt.

Cậu ra vẻ ủy khuất gật gật đầu, duỗi tay ôm cổ Phi Chuẩn, hướng lên trên nhích nhích lại gần, đầu ở bên cổ Phi Chuẩn cọ cọ, nhìn qua đáng thương vô cùng.

Phi Chuẩn cho rằng cậu bị cắn đau, càng thêm đau lòng mà ôm người muốn dỗ dành.

Lời an ủi còn chưa kịp nói ra, người trong lời nói đột nhiên cạ lên, Omega nhỏ vừa rồi còn thập phần suy yếu nay đã bám vào cổ anh, một ngọm cắn vào sau cổ anh, hung hăng mà nghiến răng.

Phí Chuẩn:.....

"Anh vừa rồi cắn mạnh như vậy sao?" Phí Chuẩn không khởi niếu mày nghĩ lại.

Mạnh Phiên sau khi hung hăng phát tiết, liếm liếm môi, lại bọc chân lùi về trong lồng ngực Phí Chuẩn, hừ hừ một tiếng, "Anh chê em da dày."

Phí Chuẩn vẻ mặt sợ hãi, dờ khóc dờ cười, "Anh nào có?"

Mạnh Phiên liếc mắt một cái, "Vậy tại sao anh lại nói em là cá muối? Cá muối đều là da già, anh là ám chỉ em da dày."

Phí Chuẩn nghe xong, ha ha ha cười đến cả người phát run.

"Anh không có ý đó ... tuyên thế của em bây giờ rất mềm, em là một mỹ nhân như, không phải cá muối, anh đảm bảo."

Mạnh Phiên xì một tiếng, đắc ý hề hề, "Bồn mỹ nhân ngư sẽ không đi đường, anh ôm em vào trong nước đi, em muốn tắm rửa ~"

Phí Chuẩn cười chết, tiểu Omega trêu chọc người đều có một bộ.

Xả nước nóng vào bồn tắm, Phí Chuẩn đi tới, bé Mạnh Phiên vào phòng tắm, đang chuẩn bị cởi quần cho cậu, cửa phòng tắm đã bị mở ra, anh trực tiếp bị Mạnh Phiên đẩy ra ngoài.

Đóng cửa lại, bên trong truyền đến tiếng cười đắc ý của Mạnh Phiên.

"Anh nghĩ đẹp nhỉ, mỹ nhân ngư tắm gội mà anh cũng có thể xem sao?"

Phí Chuẩn sững người ở trước cửa phòng tắm, dờ khóc dờ cười.

Anh thật đúng là chó răng, Mạnh Phiên kêu anh ôm cậu đi tắm rửa, là muốn trêu chọc anh, cũng là muốn tiến xa hơn một bước, nguyên lai là anh suy

nghĩ nhiều.

Hai ngày sau trở lại trường để nhận kết quả thi cuối kỳ và bài tập về nhà mùa đông.

Mạnh mỹ nhân ngư vừa vặn đang ở kỳ ỳ lại sau đánh dấu tạm thời, dính Phí Chuẩn vô cùng, hai người cãi nhau ầm ĩ, lại thích ôm nhau. Thời điểm từ trong xe bước ra, Mạnh Phiên liền bổ nhào vào trên lưng Phí Chuẩn, Phí Chuẩn ngọt ngọt ngào ngào mà cõng người tiến vào trường học.

Cũng sắp nghỉ học rồi, bọn học sinh một chút sợ hãi cũng bay biến đi hết, ngày thường không dám nghịch điện thoại trước mặt thầy cô, hôm nay lại công khai đi dạo quanh khuôn viên trường với điện thoại di động trên tay, còn có mấy đôi tình nhân nhỏ, tự nhiên cũng so với ngày xưa "ngang nhiên" hơn rất nhiều.

"Chuẩn ca! Mạnh Phiên đây là làm sao vậy?" Thiệu Trì một bên chơi game, vừa đi lại đây hỏi.

Phí Chuẩn đầu cọ cọ bên cổ Mạnh Phiên, vẻ mặt sùng nịch nói: "Không thể nào cả, tiểu mỹ nhân ngư mới vừa lên bờ, sẽ không đi đường thôi."

Thiệu Trì tay chơi game dừng lại một chút, ánh mắt từ trong trò chơi ngược lên, vẻ mặt hoảng sợ mà nhìn Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn, hoài nghi lỗi tại chính mình nghe lầm.

"Mỹ nhân ngư?"

Mạnh Phiên xem Thiệu Trì ngây ngốc, phối hợp mà hướng hẳn nghiêng đầu vô tội, trong miệng nói: "Ừc ừc ừc ~"

Thiệu Trì kinh ngạc, nhìn chằm chằm Mạnh Phiên trên dưới đánh giá, "Thật là mỹ nhân ngư sao?!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Phí Chuẩn và Mạnh Phiên không thể nhịn được cười, cả hai đi vào lớp học.

Sau vài ngày không đến trường, chỉ ở nhà chơi game đến chóaáng váng, Thiệu Trì mãi mới nhận ra rằng mình đã bị lừa ...

Mạnh Phiên được cõng vào phòng học, các bạn học lớp 1 cũng rất quan tâm, cho rằng chân cậu bị làm sao. Không chờ bọn họ tiến lên hỏi, liền thấy Phí Chuẩn đem Mạnh Phiên thả xuống mặt đất, Mạnh Phiên tung tăng nhảy nhót mà vào vị trí của mình.

Nhất ban đồng học:.....

"Là ảo giác của tui sao? Sau khi thi cuối kỳ xong, tui thấy hai cái đứa này càng ngày càng ngang nhiên trắng trợn á?"

"Chắc chắc, tui cũng không biết, nhưng có tin tức là Phí gia đã đưa Mạnh Phiên đến bữa tiệc hào môn để ra mắt rồi. Chả mẹ của Phí Chuẩn đã thừa nhận Mạnh Phiên là con dâu của họ!"

"Trời ạ, Mạnh Phiên quả thật là người chiến thắng nhân sinh. Cậu ấy vừa có thành tích tốt vừa được bạn trai chiêu chuộng. Giờ lại được trường bồi sủng ái, tui ghen tị chết mất."

"Chưa hết, có một tin bạo hơn nè, Phí Chuẩn là hương sô cô lai!"

"Đúng đúng đúng! Lúc tôi biết cũng kinh ngạc rớt cằm luôn á! Khó trách Phí Chuẩn thần bí như vậy, nếu không phải là Mạnh Phiên bị khi dễ, cậu ta phát ra tin tức tổ áp chế, phỏng chừng chúng ta vĩnh viễn sẽ không biết đây."

"Ha ha ha ha ha tui từ bỏ rồi, không chiếm được nam thần vị ngọt, không sao cả."

"Cười cái rắm, đây là trọng điểm sao? Trọng điểm là Phí Chuẩn lừa mạng bảo vệ bí mật, lại vì Mạnh Phiên cam nguyện bại lộ, cậu không cảm thấy càng ghen tỵ á?"

"Ô ô ô ô ô tình yêu của người ta, tui đập đổ cái nồi đồ ăn chớ chớ này luôn đây,"

Ngày càng có nhiều người trong lớp thảo luận về hương vị sô cô la của Phí Chuẩn, Mạnh Phiên nghe được, cảm thấy có chút áy náy, lại có chút đau lòng chớ Phí Chuẩn.

Nếu không phải do cậu, Phí Chuẩn sẽ vẫn luôn là mẫn A trong mắt mọi người, hiện tại hình tượng mẫn A lại bị suy giảm đi rất nhiều.

Sờ sờ đầu Phí Chuẩn, Mạnh Phiên dỗ dành nói: "Không cần nghe bọn họ nói bừa, anh mẫn A thế nào chỉ có mình em biết."

Vốn dĩ cũng không để ở trong lòng Phí Chuẩn:.....

Đây là cái hổ lang chi từ gì thế!

(虎狼之词-hổ lang chi từ: Đây là một từ mới được tạo ra trên Internet, có nghĩa là "những câu bình thường không có bất kỳ thông tin khiêu dâm nào trên bề mặt, nhưng nếu bạn nghĩ về những câu này, bạn sẽ hiểu ngay rằng những câu này là khiêu dâm, tức là chơi chữ khiêu dâm.")

Phí Chuẩn dở khóc dở cười, siết chặt tay Mạnh Phiên nheo nheo, "Không có việc gì, em thích chocolate, nên tin tức tổ của anh chính là ngon nhất."

Mạnh Phiên lắc đầu, "Em thích anh, anh là vị gì em đều thích."

Phí Chuẩn trong lòng ngọt ngào.

Chờ thành tích kỳ thi cuối kỳ công bố, Phí Chuẩn vẻ mặt cứng đờ.

Lần này, thế mà tổng tổng điểm của anh so Mạnh Phiên nhiều hơn hai điểm, đoạt mất vị trí đứng nhất của Mạnh Phiên.

"Hiện tại còn thích người hương vị của anh không?" Phí Chuẩn cười hỏi.

Mạnh Phiên thấy ánh nhìn mình như sợ cậu không có khả năng nhận thua, vui vẻ nói: "Đương nhiên, chúng ta vượt qua lẫn nhau, chính là cùng nhau tiến bộ ~"

Học kỳ này, cậu có được quá nhiều thứ quý giá, vị trí thứ nhất vẫn là quan trọng, vẫn là mục tiêu mỗi lần cậu phải phấn đấu, nhưng không còn là mục tiêu duy nhất.

"Đáng tiếc, em sẽ không có tiền thưởng để mua quà tặng cho anh nữa rồi."

Phí Chuẩn sẽ không nói ra câu anh có thể đưa tiền thưởng cho Mạnh Phiên, bởi vì anh biết Mạnh Phiên sẽ không muốn.

Xoa xoa đầu Mạnh Phiên, Phí Chuẩn cười nói: "Em đã tặng rồi, mỹ nhân ngư giờ cao đánh khẽ, đem danh đệ nhất cho anh ăn tết."

Mạnh Phiên mừng rỡ ha ha cười, nhưng trong lòng vẫn định phải chuẩn bị chuẩn bị quà tặng năm mới cho Phí Chuẩn.

...

Bước vào kỳ nghỉ đông, Tết âm lịch sắp đến gần.

Những năm rồi Mạnh Phiên đều là cùng bà ngoại ở nông thôn trải qua, năm nay bà ngoại đáp ứng với Mạnh Dĩn đến Tương gia, Mạnh Phiên tự nhiên cũng theo qua.

Dù sao cậu với Phí Chuẩn cũng mới chỉ là quan hệ yêu đương, bây giờ mà đến nhà Phí Chuẩn ăn Tết Nguyên đán, có chút là không thích hợp.

Chỉ là đêm 30 ở Tương gia cùng nhau ăn xong bữa cơm tất niên, trung tâm Hoa thị lại vô cùng im ắng, náo nhiệt đều bị nhốt trong các hộ gia đình, nhưng Mạnh Phiên vẫn gọi điện thoại cho Phí Chuẩn, hẹn anh ra ngoài.

Phí Chuẩn cũng đã sớm chờ, nhận được điện thoại, liền mang theo quà tặng, chính mình lái xe tới đây.

"Chúc mừng năm mới ~"

Ngay khi Mạnh Phiên lên xe, Phí Chuẩn đã đưa cho cậu một hộp quà.

"Í ~ Cái này không phải nên đưa cho em lúc giao thừa đêm ngược sao, anh chả biết gì cả ~"

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên tay vẫn nhận lấy, vui vui vẻ vẻ mở hộp ra, bên trong là một cái di động mới tinh.

Sợ cậu không nhận, Phí Chuẩn vội vàng nói: "Đừng ngại quý, không tốn tiền đâu, em biết nhà anh thường xuyên có người đưa mấy món sản phẩm điện tử này tới chỗ mà."

Mạnh Phiên biết, gia đình bọn họ í hử, bạn bè thân thích, thậm chí để lời kéo làm quen khách hàng, tùy tay đưa ra mấy cái sản phẩm điện tử mới cũng đều chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, Phí gia để đó không dùng cũng không ít.

Tết nhất Mạnh Phiên không có cụ tuyệt, lấy ra cái điện thoại cùi bắp của chính mình, đem thẻ sim thay đổi, trên mặt cười hi hi.

"Tốt nhất là anh không tốn đồng nào, như vậy món quà em đưa mới có vẻ đáng giá hơn."

Khóe miệng Phí Chuẩn cong lên, rất mong đợi, "Là cái gì vậy?"

Mạnh Phiên liếc nhìn anh rồi ậm ừ nói: "Vì anh không tuân thủ đúng giờ mới tặng mà lại tặng quà Tết sớm như vậy nên em đành tặng anh sớm hơn thôi, đến nhà em đi."

Phí Chuẩn không rõ nguyên do, nhưng cũng không có dị nghị.

Cả hai cùng lái xe về quê vào đêm giao thừa 30 tết.

Khi xe dừng trước nhà bà ngoại, bầu trời xung quanh tràn ngập tiếng pháo

và tiếng reo hò, trên những con đường nhỏ trong làng, lũ trẻ còn chạy loanh quanh cầm đèn con thỏ, vài đứa lớn thì nghịch pháo.

"Đẹp không? Ở nông thôn tốt như vậy mà, mỗi năm ăn tết đều rất có không khí, pháo hoa trên trời đều tặng cho anh đây ~"

Phí Chuẩn xác thật chưa từng ăn tết ở nông thôn, trong thành thị đã sớm cầm pháo hoa, trừ phí được tổ chức dịp nào lớn, bằng không rất hiếm khi có thể nhìn thấy.

Nghe Mạnh Phiên nói như vậy, anh còn sững sốt một chút, "Đều là em phóng?"

Pháo hoa không ngừng trên bầu trời, đôi khi ở đầu này, đôi khi ở đầu kia, một số ở xa, một số gần hơn, nhưng không có cách nào giống như được sắp xếp nhân tạo trên một quy mô lớn như vậy, phải không?

Phí Chuẩn ngơ ngác nhìn bầu trời, Mạnh Phiên mỉm cười, mở cửa đi vào, lấy ra một túi lớn pháo hoa nhỏ đã bí mật mua hai ngày trước.

"Nào có, cho anh này, đây là quà năm mới tặng anh đây."

Lấy ra một hộp gậy tiên nữ, Mạnh Phiên lấy bật lửa châm một ít, nhét hai cây vào tay Phí Chuẩn, rồi quơ quơ giữa không trung.

(Gậy tiên nữ chính là pháo bông nè!)

[Click để xem ảnh](#)

"Thật đẹp ~ khi còn nhỏ em thích lắm, nhưng mà mua không nổi, đều là Từ Trạch ca cho em."

Cậu vừa nói xong, Phí Chuẩn đã quơ theo vẽ một vòng xoắn ốc.

Mạnh Phiên nhìn, cười khúc khích, "Ai da quên không nói, em mua nhiều kiểu pháo hoa lắm, chúng ta có thể chơi cả đêm, hay cứ ở chỗ này đón giao

thừa luôn được không?"

"Được."

Những thứ này, Phí Chuẩn cũng không phải chưa từng chơi, nhưng cũng là lúc còn rất nhỏ, hơn nữa bầu không khí hoàn toàn không đủ hương vị nồng thôn.

Nơi này tùy tiện ngắm đầu nhìn chính là pháo hoa, tùy tiện hương ven đường nhìn, liền có ánh bạn nhỏ đang đốt pháo hoa, thật sự rất thú vị.

Chơi xong cái này, Phí Chuẩn tiến đến lục lợi bên trong cái túi.

Khi còn nhỏ từng chơi qua pháo vang, bật lửa ném ra chính là bang một tiếng,

(Pháo vang)

[Click để xem ảnh](#)

Ngoài ra còn có pháo hoa nhỏ đặt trên mặt đất để đốt ngòi nổ, sẽ có những chùm pháo hoa nhỏ xinh nhấp nháy tỏa ra.

"Tàu ngầm? Ném xuống nước?"

Hai người cân nhắc, Phí Chuẩn sợ bị thương Mạnh Phiên, đem cậu đẩy ra phía sau, chính mình tới gần bờ sông nhỏ, bật lửa ngòi pháo, ném vào trong sông, sau đó lùi kéo Mạnh Phiên chạy đến một chỗ xa.

Hai người đứng từ xa quan sát, chiếc tàu ngầm trượt trên mặt nước với một tiếng nổ lớn, trên mặt mặt nước bị thổi ra một tia nước cao một mét.

"Cái này uy lực có vẻ lớn, em đừng chơi, xem ánh chơi thôi." Phí Chuẩn lo lắng làm bị thương Mạnh Phiên, liền vui vẻ cầm lấy một cái khác đến gần bờ sông,

Mạnh Phiên ngoan ngoãn nghe lời, không đến gần, nhìn anh từ phía sau, trong mắt trên mặt đều là ý cười.

Cậu trước nay cũng không biết rằng sẽ gặp gỡ được một người như vậy, làm cậu cảm thấy thích thú nào cũng đều không đủ, tùy tùy tiện tiện dính ở bên nhau, đều phảng phất có thể dính cả đời.

Đến 0 giờ, một bao lớn pháo nhỏ vẫn chưa hết, pháo lớn bắt đầu bắn khắp nơi trên bầu trời, mọi gia đình xung quanh, đều nổi pháo chào mừng năm mới, bang bang bạch bạch, rất náo nhiệt.

Phí Chuẩn đốt một vài cây gậy tiên nữ, cùng Mạnh Phiên mỗi người cầm một cây, nhún nhún vẩy vẩy lên giữa không trung, viết tên đối phương.

"Anh chưa viết xong nữa." Mạnh Phiên cười nhạo anh.

Phí Chuẩn vặn lại: "Là do tên của em có quá nhiều nét, em nhìn không rõ."

"Em nhìn rõ mà, anh chưa viết xong."

Phí Chuẩn cười, lại điểm hai nét, ở trên không trung viết hai chữ "Bảo bối", nói: "Lần này viết xong rồi."

Mạnh Phiên:.....

Dưới ánh sáng của hàng loạt pháo hoa, cũng không thể giấu được sự ửng hồng trên khuôn mặt của cậu.

"Sến súa quá đi."

Vài phút sau, pháo hoa và tiếng hò reo dần biến mất, điện thoại di động của Phí Chuẩn vang lên.

Anh lấy điện thoại di động ra, thấy tên người gọi là "Mỹ nhân ngư", vui vẻ quay đầu, liền thấy Mạnh Phiên bên cạnh đang cầm di động mới gọi cho mình.

Rõ ràng là đang ở bên cạnh nhau, nhưng Phí Chuẩn vẫn sẵn sàng chơi đùa cùng cậu, trả lời điện thoại, "Xin chào? Mỹ nhân ngư năm mới vui vẻ."

Mạnh Phiên cũng rất vui, "Năm mới vui vẻ, về sau chúng ta đều cùng nhau ăn tết, được không?"

"Được, mỗi một năm, đều cùng nhau."

HỒN CHÍNH VĂN

Vui quá cuối cùng cũng xong! Còn mấy chương phiên ngoại nữa thôi á~

Chương 72: Phiên ngoại tốt nghiệp

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Trong KTV, tiếng hát như quý khách sôi gào kết thúc, một lát tĩnh lặng trở về.

Thịệu Trì ném microphone, lấy di động ra liếc mắt một cái, "Chuẩn ca cùng Mạnh Phiên như thế nào còn chưa tới?"

"Thí đại học cũng xong rồi. Người ta không thể ở bên nhau ân ân ái ái tới nay à? Vậy mà cậu còn gọi bọn họ tới làm gì? Thật không có mắt." Tống Dữ Đường nửa nằm trên ghế sofa, gác chân lên cạnh bàn, cầm một sợi dây trên tay, nhìn Thịệu Trì bằng con mắt đồ ngốc.

Ban ngày ai cũng căng chặt thần kinh thí đại học, buổi chiều thì xong một sự kiện trọng đại trong lòng ai cũng lỏng động, đôi lúc hưng phấn, đều cảm thấy chính mình đã khác, đã trưởng thành.

Nghe xong Tống Dữ Đường nói, những người khác cũng nhin không được đi theo ồn ào.

"Đúng vậy! Bất kể Chuẩn ca là chính nhân quân tử thế nào. Kỳ thi tuyển sinh đại học cũng đã kết thúc rồi. Đêm nay khẳng định có sự thay đổi về cơ thể đấy!"

"Khà khà, người ta đang chuẩn bị đính hôn, chuyện thường thôi!"

Thịệu Trì ngày thường cũng không bắt quái chuyện này, thấy mọi người đều

ồn ào, hắc hắc cười một tiếng, tích cực vì Phí Chuẩn cải chính!

"Các cậu đừng có xem thường Chuẩn ca, bọn họ đều đã bên nhau hai năm rồi, Chuẩn ca cho dù là một chocolate ngọt A, cũng chắc chắn đã ăn Tiểu Mạnh Phiên rồi nhá! Chuẩn ca rất là dũng mãnh!"

Giọng nói còn chưa dứt, cửa phòng KTV đã mở ra, Phí Chuẩn đứng ngây người ở cửa, không tiến vào cũng không lui, cứ như vậy nhìn chằm chằm Thiệu Trì.

Mạnh Phiên đi theo phía sau cũng nghe thấy, dở khóc dở cười, xấu hổ đến ngón chân di di trên đất.

Mấy năm nay một đám bọn họ đúng là không thiếu lần cùng nhau đi chơi, tuy rằng trong mấy trò chơi gì đó, bọn họ cũng sẽ ồn ào đòi hôn môi, nhưng cơ bản không có bất quá mấy chuyện tư mật như thế này. Mạnh Phiên cũng không hiểu được, thi đại học vừa xong, nhóm người này sao đã dạn dĩ như vậy? Cái gì cũng đều dám nói.

"A này....." Thiệu Trì bị Phí Chuẩn nhìn chằm chằm sợ đến nổi da gà, duỗi tay chỉ vào đám người đang ngồi trên sofa kia, chuẩn bị ném nôi.

"Học thần tới, mau tới dò đáp án nào!" Tống Dĩ Đường vội buông thớt nường, vọt lại đây, cười hi hi đem Mạnh Phiên cùng Phí Chuẩn kéo vào trong.

"Đúng đúng đúng, toán câu cuối cùng điền vào chỗ trống là 8 phải không?"

"Mịa! Không phải chứ? Tớ tính ra 4 cơ!"

Mạnh Phiên nhớ lại một chút, "Hình như là 4."

"Không thể nào, Chuẩn ca thì sao?"

"Xác thật là 4."

"A a a a! Vậy còn câu áp chót thì sao?!"

...

Mọi người dường như đã quên mất chủ đề nhay cảm ồn ào vừa rồi, trong phòng chỉ còn giọng nói trao đổi đáp án, chỉ có một mình Thiệu Tri đứng bên bàn chọn bài, xấu hổ vô cùng, gương mặt trẻ nhỏ mắc nỗi không dám quay lại.

Trao đổi đáp án xong, có người mừng, có người lo, vừa hát vừa chọn bài, cũng không ai nhắc lại chuyện đó nữa.

Thiệu Tri trừng mắt nhìn Tống Dĩ Đường hồi lâu, thấy Phí Chuẩn không có tim hấn tẩn số, mới yên tâm, xoa xoa trên mặt một cái, mang theo ý cười.

Bàn trong phòng đầy ắp đồ ăn ngon. Đúng vào mùa tôm hùm đất, mấy con tôm hùm đất chắt đống ở một bên, Phí Chuẩn đang mang bao tay lột tôm.

Sau khi bóc một miếng, liền đưa vào miệng Mạnh Phiên ăn ngay khi còn nóng.

"Tỏi già a, tỏi già ăn ngon! Có phẩm vị!"

Thiệu Tri vẻ mặt ân cần mà đáp lời, Phí Chuẩn liếc hấn một cái, nhưng phớt lờ.

Hấn muốn giải thích nhưng cứ bị nghẹn trong cổ họng không thoát ra được, Thiệu Tri xấu hổ giải giải đầu, sợ Phí Chuẩn chớ hấn một đấm, yên lặng dịch mõng, ngồi xuống bên cạnh Mạnh Phiên.

Đổi một người để nói chuyện hơn.

"Khụ khụ khụ, Tiểu Mạnh Phiên thích tỏi già vị tôm hùm à, anh cũng thích hehe."

Hiếm khi mới nói ra được một câu hoàng kháng, còn bị chính chủ nghe được, liền cuống cuống quay đầu tìm cách sửa chữa. Mạnh Phiên nghẹn cười, thấy

Thiệu Trì xấu hổ, có điểm không đàn lòng, gật gật đầu xem như đáp lại hẳn.

(注音-hoàng kháng: phương ngữ Tứ Xuyên, Trung Khánh, đề cập đến những điều vô nghĩa, khoe khoang và không đúng với thực tế.)

Thiệu Trì nhìn thấy hy vọng, rốt cục thờ phào nhẹ nhõm, thò lại gần nhỏ giọng nói: "Anh thề, anh chỉ nói có đúng một câu kia, không bắt quái cái gì khác! Chuẩn ca có phải tức giận rồi hay không á?"

Mạnh Phiên nghe Thiệu Trì nói, ánh mắt kỳ thật vẫn luôn dừng ở trên người Phí Chuẩn.

Dưới ánh đèn mờ ảo của KTV, Phí Chuẩn vẫn luôn chuyên tâm bóc vỏ tôm, dành hết tâm sức để lột toàn bộ con tôm một cách hoàn hảo. Bởi vì cậu thích ăn gạch tôm, nên thời điểm lột tôm hùm anh đều đặc biệt cẩn thận, miễn cho mất đi quá nhiều gạch.

"Yên tâm, anh không tức giận." Mạnh Phiên an ủi Thiệu Trì.

Có lời Mạnh Phiên nói, Thiệu Trì mới yên tâm hơn chút, "Haizzz, anh cũng chưa nói gì hết, đều luôn nói lời ca ngợi Chuẩn ca mà, nói anh ấy rất dũng mãnh!"

Vì thể hiện chân thành của mình, hai chữ "Dũng mãnh" được Thiệu Trì phát âm rất nặng, còn làm cái nắm tay lực lưỡng thủ thỉ.

Cùng lúc đó, Phí Chuẩn cũng đã lột xong một con tôm, nhúng vào nước dùng tỏi, cầm một nửa con tôm đưa vào miệng của Mạnh Phiên.

"Thì đại học xong, đầu óc cậu toàn là vỏ tôm à?"

"Gi?" Thiệu Trì vẻ mặt đại ra, nửa ngày không phản ứng lại đây là có ý tứ gì, nhưng mà thấy Phí Chuẩn nhìn mình bằng ánh mắt lạnh như băng, phỏng chừng không phải cái lời hay gì.

Phí Chuẩn cầm lấy một con tôm hùm khác, thò lỗ mà mở ra xác tôm cho hẳn

xem, "Đều là gạch."

(虾黄-hoàng tôm/gạch tôm: là phần nước sốt có màu vàng trên đầu của tôm cái trưởng thành, thực chất là buồng trứng của nó, có màu vàng rất ngon. Dùng tay bẻ phần đầu của tôm cái chín nhưng không được làm vỡ vỏ, lúc này bạn sẽ thấy một đồng nước sốt màu vàng, như kem và có hương vị đậm đà, được mô tả nó giống như "tinh túy hay tinh chất của tôm hùm" . Tuy bản chất nó hoàn toàn có thể ăn được, nhưng các chuyên gia khuyến cáo không nên ăn phần gạch tôm hùm nhiều vì lo ngại rằng ăn gạch tôm hùm có thể dẫn đến một căn bệnh do thủy triều đỏ gây ra gọi là paralytic shellfish poisoning (PSP) - ngộ độc gây tê liệt do động vật có vỏ. Những người ăn động vật có vỏ bị nhiễm bệnh có thể bị chóng mặt và buồn nôn. Tôm hùm không ăn các sinh vật phù du như vậy, nhưng chúng ăn ngao và sò điệp. Nếu một con tôm hùm ăn phải ngao sò bị nhiễm, chất độc PSP có thể tích tụ trong phần gan tụy của tôm hùm (tức là gạch tôm hùm), nhưng không có trong thịt. Vì vậy, khi thủy triều đỏ xảy ra bạn ăn thịt tôm hùm thì cũng không sao, nhưng bạn nên từ bỏ món gạch tôm hùm khi có lệnh cấm động vật có vỏ ở nơi săn bắt tôm hùm.) Kiền thức bổ ích nha mấy gái!

Thiệu Trì:.....

Ừ, khen chocolate A đúng mảnh còn bị chửi đểu, thật xui xẻo. Thiệu Trì giờ hai tay đầu hàng, yên lặng rời đi.

Mạnh Phiên nén cười, đến gần Phí Chuẩn, đem đầu gác ở trên vai hắn, nhỏ giọng hỏi: "Anh tức giận thật à?"

"Không có, là câu ta nợ anh." Phí Chuẩn vừa nói vừa quay đầu hôn hôn miệng Mạnh Phiên.

Loại động tác hôn nhỏ này vẫn hay làm hằng ngày, Mạnh Phiên hưởng thụ mà híp híp mắt, nghĩ nghĩ, đầu ở trên vai Phí Chuẩn làm nũng mà cọ cọ.

"Chà, nhưng chúng ta cũng đã trưởng thành thật rồi mà, phải không?"

Động tác của Phí Chuẩn đột nhiên khựng lại, quay đầu, tầm mắt hai người

nhìn vào đôi phương, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, lửa nóng vô hình như pháo hoa nổ bùng bùng.

Hai năm trở lại đây, họ vẫn đơn thuần chỉ là cùng nhau trải qua một tình yêu trong sáng đẹp đẽ, ngoài những cái đánh dấu tạm thời, họ thực sự chưa làm gì sâu sắc hơn.

"Hiện tại trở về?" Bằng tâm hùm trong tay xuống, lấy khăn ướt xoa xoa tay, Phí Chuẩn giống như bình tĩnh, khóe miệng lại không tự chủ được mà hơi hơi cong lên.

Mạnh Phiên không khỏi khóe miệng cũng cong lên, ngón tay vờ qua chọc chọc, còn có chút ngưng ngưng, "Không nên quay về đâu."

Phí gia gần đây rất bận rộn, bởi vì Lăng Di đang dạy năm ba, không thể xin nghỉ phép. Hơn nữa bọn họ cũng không muốn làm Phí Chuẩn và Mạnh Phiên phân tâm, nên hôn sự của anh cả Phí gia vẫn luôn kéo dài không làm, chỉ định hôn trước.

Bây giờ đã tốt nghiệp cấp 3 xong, mọi người đều rảnh rồi, liền tránh thủ trước khi trời nóng cử hành hôn lễ, vì thế hôn lễ của Phí Thừa và Lăng Di sẽ được tổ chức vào tuần tới.

Nhà họ Phí có rất nhiều người thân và bạn bè, buổi lễ chắc chắn cũng không nhỏ, để tránh cho thân bằng phải chạy đi chạy lại, các trưởng bối liền quyết định tiến hành lễ đính hôn của Phí Chuẩn và Mạnh Phiên sắp xếp trong cùng một ngày.

Buổi sáng Phí Chuẩn đính hôn, chạng vạng Phí Thừa kết hôn, song hỷ lâm môn, cả hai đều không bị chậm trễ.

(Mọi người chạy xô trong cùng 1 ngày :v cưới xin gì mà lanh lẹ vậy)

Bọn họ còn nhỏ, vừa mới thi đại học xong, hai người đều rảnh rồi, trong nhà trước cứ để bọn họ ở nhà thoải mái, chuyện liên quan không cần bọn họ lo lắng. Chỉ có trưởng bối cùng Phí Thừa gần đây đều rất vội, luôn luôn ở nhà

lo liệu.

Phí Chuẩn hiểu sự ngưng ngừng của Mạnh Phiên, cũng cảm thấy về nhà không tốt, nhỏ giọng hỏi: "Vậy đi số 7 Thủy Đình?"

Số 7 Thủy Đình là một khu dân cư từ trung lưu đến cao cấp gần Hoa đại. Vì Mạnh Phiên được Hoa đại cử đi học, nên Phí Chuẩn không hề nghi ngờ gì khẳng định cũng muốn vào Hoa đại, Phí Minh Nghi sớm chuẩn bị tốt phòng này cho bọn họ, để bọn họ lúc vào học thì có thể ở đây.

Vừa thi đại học xong, chìa khóa liền giao cho hai người, xem như chúc mừng.

Chưa từng sống chung với ai bao giờ, bây giờ liền..... Mạnh Phiên mặt đều đỏ như búng cháy, tùy tay cầm một lon đồ uống mở ra uống lên mấy hớp, không nói gì.

Phí Chuẩn không muốn tạo áp lực cho cậu, cũng quay đầu đi, tiếp tục lột tôm hùm.

Lúc này, Tống Dĩ Đường chạy tới, "Phí Chuẩn Mạnh Phiên, chơi thật hay thách không? Chúc mừng tốt nghiệp, chúng ta đêm nay chơi lớn một chút!"

Phí Chuẩn quay đầu nhìn Mạnh Phiên, nghe cậu.

Mạnh Phiên đứng dậy, cúi người ngậm lấy miếng thịt tôm hùm trên tay Phí Chuẩn, dùng khăn ướt lau tay cho anh rồi kéo người lên.

"Không chơi, bọn tôi về quê một chuyến, các cậu chơi vui vẻ."

Vừa dứt lời, cũng không chờ Tống Dĩ Đường phản ứng, Mạnh Phiên đã lôi kéo Phí Chuẩn chạy ra khỏi phòng.

Thiệu Trì ngăn người, dùng nhạc lại, "Làm sao vậy, bọn họ sao lại chạy đi rồi? Có phải Tống Dĩ Đường cậu lại nói gì đó đem người ta dọa chạy phải không?! Cái đồ xác tôm hùm nhà cậu!"

Tổng Dữ Đường:.....

"Tôi vừa hỏi họ có muốn chơi thật hay thích không thôi, Mạnh Phiên đột nhiên nói phải về quê, này không phải lỗi của tôi đâu nhỉ?"

Bên cạnh có người khẽ nói: "Đù! Dã chiến! Ngưu bãi!"

(牛掰-ngưu bãi: nghĩa thứ nhất là rất mạnh mẽ, một lời từ chối; nghĩa thứ hai là một câu cảm thán cảm thấy rằng ai đó hoặc một sự kiện là đặc biệt và phi thường.)

Thiệu Trì:.....

Sớm đã thành niên, hiện tại lại đã tốt nghiệp, Phí Chuẩn hôm nay danh chính ngôn thuận mà tự mình lái xe đi.

Ngồi vào trong xe, Phí Chuẩn còn bồi hồi, "Về quê?"

Mạnh Phiên lỗ tai đỏ bừng, nhưng trên mặt lại một bộ rất tự nhiên, "Đúng vậy, em chỉ là bỗng nhiên nhớ tới, trước kia không phải từng hẹn cùng anh về quê nghỉ mát à, hôm nay trời nóng, chúng ta đi về quê tránh nóng."

Cậu nói đến hợp lý hợp tình, Phí Chuẩn tự nhiên sẽ nghe cậu, chỉ là trong lòng vẫn nhin không được nghĩ nhiều một chút, dọc theo đường đi khóe miệng luôn cong cong, trong lòng còn có tí khấn thương.

Khi tới trấn nhỏ ở quê, Phí Chuẩn trên đường còn xuống xe mua chút đồ ăn vặt và đồ uống, mỹ danh nói rằng, miễn cho nửa đêm đói bụng không có thứ ăn.

Mạnh Phiên ôm kia cái túi đồ ăn vặt và đồ uống lớn kia ,giả vờ không nhìn thấy một hộp bao bao su qua khe túi, quay đầu nhìn màn đêm bên ngoài cửa kính xe, ra vẻ bình tĩnh.

Về đến nhà bà ngoại, xe đậu trong ga ra, Mạnh Phiên xuống xe, gió đêm đồng quê thổi qua, cả người thả lỏng, thoải mái mà thở ra một hơi.

"Ở nông thôn không khí thật mát mẻ, cơn gió nhỏ này thoải mái quá đi ~"

Ngôi nhà nhỏ lát gạch của bà ngoại xập xệ và không an toàn, nhưng bà lại cứ luyến tiếc chôn cũ, cũng luyến tiếc đồng ruộng trong nhà, luôn muốn về quê ở, ở Tuổi già bà chung quy vẫn không được tự nhiên. Cho nên đầu năm nay, Tuổi Vận Thăng cùng Mạnh Diên đã dùng tiền để xây một ngôi nhà gỗ mới với ba phòng ngủ và một phòng khách cho bà.

Gần đây bà ngoại không về, Mạnh Phiên mở cửa, đi vào mở hết các cửa và cửa sổ cho thông gió, rồi mang ra thêm hai chiếc ghế tựa, kéo Phí Chuẩn vừa nằm xuống vừa ngắm sao.

"Ở nông thôn ban đêm thật sự rất dễ chịu." Phí Chuẩn cảm thán.

Không náo nức, không hồi hả, chỉ có tiếng ếch nhái kêu "ộp ộp" ngoài đồng, thỉnh thoảng lại có tiếng vang từ trên cây, mèo trong làng sẽ ở đồng ruộng chạy tới chạy lui, chó trong làng cũng sẽ lượn lờ trên cánh đồng, nhìn thấy bọn họ liền ở cách đó không xa nghỉ chân quan sát, phảng phất như đang dò la xem hai cái gương mặt này có phải là người xấu hay không.

"Đại hoàng, tao nè, mày không nhớ tao nữa sao? "

Khi Mạnh Phiên gọi, đuôi của đại hoàng lắc lư như cánh quạt, chạy như bay lại đây muốn được vuốt ve.

Phí Chuẩn vui vẻ xem, "Em thích chó sao? Chúng ta cũng nuôi một con."

"Được."

Hai người ở ngoài trời mát, trò chuyện, ăn một đồng đồ ăn vặt.

Cũng không biết là ai hỏi một câu "mấy giờ rồi", không khí lập tức liền trở nên áy náy, hai người không hẹn mà cùng đứng dậy chuẩn bị đi tắm rửa.

"Em đi tắm đây," Mạnh Phiên nói.

"Được, vậy em đi trước đi." Phí Chuẩn sờ sờ cái mũi, lại ngồi xuống.

Mạnh Phiên vò đầu, "À, nhà có hai cái phòng tắm, có thể tắm cùng lúc."

"Ồ, vậy anh sẽ đến phòng khác tắm." Phí Chuẩn lại đứng lên.

Hai người cũng không biết thế nào lại giống như hai người không quen mới hẹn hò qua mạng gặp mặt, vừa khách sáo vừa ngượng ngùng.

Sau khi lần lượt vào nhà, Mạnh Phiên trở về phòng để tắm rửa, phòng của cậu có một phòng tắm riêng, còn Phí Chuẩn đến phòng tắm chung kia.

Tắm rửa xong ra tới, vẫn chưa thấy Phí Chuẩn tiến vào, Mạnh Phiên trong lòng không hiểu sao cực kỳ khẩn trương còn có chút khô nóng.

Trong phòng đã lắp điều hòa nhiệt độ, nhưng thời tiết đầu tháng sáu dường như không phải là thời điểm cần đến điều hòa, Mạnh Phiên nghĩ nghĩ, tay chân nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, thăm dò bên ngoài nhìn nhìn, Phí Chuẩn vừa vịn từ phòng tắm bước ra, hai người vừa vịn chạm mắt nhau.

Phí Chuẩn quần một chiếc khăn tắm, nhìn dáng vẻ anh cũng không có ý định mặc đồ ngủ, Mạnh Phiên đương nhiên biết vì cái gì, lỗ tai đỏ bừng, ánh mắt có chút né tránh, như tên trộm nhỏ đi ra ngoài.

"À, có hơi nóng. Em sang phòng bà ngoại lấy cái quạt điện."

"Có nặng không? Anh lấy giúp em."

Quạt đúng mới mua có thể nói là không quá nặng, người già ngại bật điều hòa cũng không quen dùng nó.

Quạt đúng được chuyển đến phòng của Mạnh Phiên, đặt cạnh giường, cắm điện bật lên. Gió thổi vù vù.

Mạnh Phiên ngồi đối diện trước quạt, cảm thấy rất thoải mái, như thể bị thổi

bay hơi nóng, âm thanh vù vù của quạt cũng phá vỡ bầu không khí xấu hổ.

Phí Chuẩn đã đi ra ngoài được một chút, Mạnh Phiên không biết anh đang làm gì, nhẹ nhàng thở ra đồng thời còn có chút ảo não.

Bị sao vậy? Yêu nhau cũng đã 2 năm rồi, trên người có chỗ nào chưa từng nhìn qua? Đột nhiên ở đây lại xấu hổ cái gì không biết?

Mạnh dặn, mạnh dặn lên!

Mạnh Phiên hít sâu một hơi, đối với quạt kêu một tiếng: "A a a —"

Thanh âm xuyên qua quạt điện, trở nên kỳ kỳ quái quái, rất là buồn cười.

Mạnh Phiên nhất thời chơi đến quên trời, vẫn luôn đối với quạt điện a a a, thời điểm Phí Chuẩn tiến vào nghe được âm thanh a a a kia đều sợ ngây người.

"Chơi vui như vậy?"

"Chơi vui! Em trước kia có nói với anh rồi đó, mau tới chơi!"

Lúc này Mạnh Phiên đã quên bển lên, kéo Phí Chuẩn qua, hét vào mặt chiếc quạt điện, cười rất vui vẻ, sau tiếng quạt điện lại biến thành một giọng nói hài hước.

"Có vui không ~~~"

"Vui ~~~"

Ngay khi cả hai đang chơi đến vui vẻ vô cùng, ánh mắt của Mạnh Phiên vô tình đảo qua, chạm đến chiếc hộp trong tay Phí Chuẩn, cả người sùng sốt với tốc độ cực kỳ chậm.

Phí Chuẩn vui vẻ, ném hộp bao cao su lên đầu giường, nắm lấy hai tay Mạnh Phiên, mười ngón siết chặt, nhẹ nhàng dùng một chút lực, đem Mạnh Phiên

đẩy ngã, đè ở dưới thân.

"Ngơan, chưa chút sức lực, chờ lát nữa lại kêu."

Mạnh Phiên:???

Một lát sau, tuy Mạnh Phiên cảm thấy ngược ngùng, cổ tình đè nặng thánh âm ở yết hầu, nhưng sau mấy phen lăn lộn, chúng quy vẫn đã chứng minh câu nói của Phí Chuẩn.

Tiếng ếch kêu "ộp ộp" ngoài đồng không còn lẻ loi, cả đêm đều có người hòa âm cùng chúng nó rất sinh động.

Đêm khuya, ếch xanh cũng không kêu nữa, Phí Chuẩn ôm Mạnh Phiên tắm rửa trở về, Mạnh Phiên nhìn bao đầy đất, trầm mặc.

Chờ Phí Chuẩn xử lý hết đám lợn xộn trên đất, anh lên giường đem cậu ôm vào trong lồng ngực, Mạnh Phiên mới hậu tri hậu giác hỏi: "Anh vừa rồi..... Cái kia thì sao?"

"Cái gì?"

Đề tài có chút xấu hổ, Mạnh Phiên hướng trong ổ chần rụt rụt, đầu gối bên cạnh nách Phí Chuẩn, xác định Phí Chuẩn nhìn không tới vẻ mặt của cậu, mới nhỏ giọng nói: "Em cho rằng cái kia chính là đánh dấu hoàn toàn....."

"Không có," ánh mắt của Phí Chuẩn dịu dàng, anh chạm vào đầu Mạnh Phiên một cách âu yếm. "Còn quá sớm để đánh dấu hoàn toàn. Tỷ lệ "trúng thưởng" của Omega quá cao. Em còn muốn đi học, còn muốn thực hiện tham vọng của mình, hãy làm tất cả những gì em muốn làm trước đi nhé."

Mạnh Phiên nghe được cả mặt đều nóng bừng.

Cậu chỉ muốn hỏi xem đó có phải là đánh dấu hoàn toàn hay không, không ngờ Phí Chuẩn lại cân nhắc kỹ lưỡng như vậy, xem xét đến tình hình khả năng sinh sản của Omega.

Ngượng ngùng qua đi, Mạnh Phê cảm thấy thực hạnh phúc, rất biết ơn Phí Chuẩn vì đã suy nghĩ cho cậu nhiều như vậy.

Bản thân cậu sinh ra đã bị ghét bỏ, là một đứa trẻ bị bỏ rơi, sớm đã chịu đủ mọi loại khổ sở này, nếu tương lai khi cậu cùng Phí Chuẩn có một nhóc con, nhất định phải là khi cả hai đứa đều đã chuẩn bị đầy đủ hết thảy, ở trong sự mong chờ của mọi người mà được sinh ra, trưởng thành.

"Hi hi, thật tốt." Mạnh Phê càng nghĩ càng hạnh phúc, vui vẻ mà ở hôm vai Phí Chuẩn làm ổ cọ cọ, cả người ôm lấy anh.

Phí Chuẩn cũng hạnh phúc đến trong lòng mềm nhũn một mảnh, yêu thích không buông tay mà ôm người trong ngực, "Bé ngoan ~"

"Anh cũng là bé ngoan ~"

Những ngày tháng ở nông thôn thật sự quá thoải mái, mới vừa thi đại học xong đúng lúc cần thời gian để thả lỏng, hơn nữa mới vừa ném thư hương vị làm tình, vẫn có chút chưa đủ thêm, hai người đơn giản quyết định ở đây luôn, khoái hoạt vui sướng mà qua mấy ngày điền viên trong thế giới chỉ có hai người.

Cho đến trước ngày đính hôn, hai người liền tay trong tay trở về Hoa thị.

Song hỷ lâm môn, Phí gia lần này phô trương làm rất lớn, chỉ mới nghĩ thức đính hôn giữa trưa đã ở khách sạn bày ra mấy chục bàn, bao gồm cả bạn học lớp 1, tất cả đều mời.

Tại lễ đính hôn, một đám bạn học nhất ban ăn cầu lương đến rung rung phát cuồng, điên cuồng chụp ảnh, được sự đồng ý của Phí Chuẩn, bọn họ mới đăng lên trang web của trường.

Một đồng người trên diễn đàn chúng kiến con đường tình yêu và lễ đính hôn của hai người đều vừa ghen ghét lại vừa vui mừng rớt nước mắt.

[Woo woo, tình yêu cổ tích, gia đình cổ tích, bộ phim tình cảm thanh xuân vườn trường sắp kết thúc.]

【 Thế mà còn được chụp chính mặt! Thế mà còn được cho phép đăng lên! 】

【 Lâu trên không hiểu rồi, đây coi như là một lần công khai tuyên truyền trên diễn đàn á, về sau vào đại học rồi, có thể giảm bớt rất nhiều tình địch. 】

[Lâu trên nói chí phải, cơ mà bộ phim tình cảm thanh xuân vườn trường này còn sẽ có mùa thứ hai, khuôn viên trường đại học nha, không có khả năng kết thúc.]

【 Đâu, tôi chuẩn bị ghi danh vào Hoa đại nè..... Cái cầu lương này có phải tôi cả đời cũng né không được không thế huhu huhu.....】

【Ha ha ha ha! Báo tường đại học đang chờ chú em cập nhật nhé! 】

...

Thiệu Trì đọc lên một câu, Phí Chuẩn cũng đang xem diễn đàn, Phí Minh Nghi ở một bên ngắm nhìn mấy đứa con, đặc ý mà cười.

"Giờ thì em đã hiểu tại sao lễ đính hôn của anh phải được tổ chức cùng ngày với đám cưới của anh cả rồi?"

Phí Chuẩn nường mày, Thiệu Trì nghĩ nghĩ, trực tiếp lăn sang bên mấy đứa bạn.

Vốn dĩ chỉ cần những người thân nhất trong gia đình chứng kiến hôn lễ là đủ rồi, nhưng lại cố ý sắp đặt như vậy, đương nhiên là bởi vì hôm nay là ngày Phí Thừa kết hôn, vốn dĩ đã mời rất nhiều người tài giỏi từ trên xuống dưới ở Hoa thị, để bọn họ cùng nhau chứng kiến lễ đính hôn của Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiền một chút, về sau có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Trong lúc mọi người đều đang kinh ngạc, Pí Thừa ngồi cùng bàn lại nhăn mày, thường xuyên xem thời gian.

"Mấy giờ rồi, đồng hồ của mình bị hỏng à?"

Pí Minh Nghi liếc thàng con một cái, "Đồng hồ mới, còn tốt mà."

Mạnh Phiên lấy điện thoại di động ra đưa cho anh cả kiểm tra thời gian, Pí Thừa liếc mắt nhìn, trong mắt tràn đầy thất vọng, "Không hỏng."

Mạnh Phiên nhìn tới nhìn lui, cười tủm tỉm, thấp giọng hỏi: "Đại ca có phải hay không cảm thấy thời gian quá chậm, gấp không chờ nổi muốn đi đón dâu."

Pí Thừa:.....

Mặt già đỏ lên.

Buổi tối đám cưới, khách khứa sớm đã đi vào, lục tục ngồi xuống, liền nhìn thấy Pí Thừa đứng một mình trên sân khấu, mắt nhìn thẳng, trong miệng lẩm bẩm gì đó.

Lúc Pí Chuẩn cùng Mạnh Phiên đến còn sững sốt một chút, "Đó là đại ca à? Sớm như vậy đã đứng trên sân khấu làm gì thế? Nhìn còn tưởng đang làm nghi lễ rồi đây."

Mạnh Phiên lại nhin không được cười lên tiếng, "Hắn là quá khấn trương, đang học thuộc lời."

Pí Chuẩn nhìn anh cả mặt lạnh trên sân khấu, ảo tưởng một chút, cười, "Chờ chúng ta kết hôn, ngày đó anh ở trên sân khấu hẳn cũng sẽ khấn trương như vậy."

"Anh còn sẽ khấn trương cơ á?" Mạnh Phiên âm dương quái khí.

Pí Chuẩn nắm lấy tay cậu, ý cười trên mặt càng ngày càng sâu, hít sâu

mấy hơi, "Dù chúng ta đã tuy hai mà một, nhưng dưới nghĩ lễ thìêng liêng đó, trước mặt rất nhiều người, tuyên bố rằng em là người anh yêu nhất trên đời. Giống như một bằng chứng in dấu suốt cuộc đời vĩnh viễn không bao giờ xa cách, rất hạnh phúc. "

Mạnh Phiền nhìn anh thần sắc kích động, giống như hận không thể hiện tại liền kéo cậu lên trên sân khấu, hết sức vui mừng.

"Em cũng rất chờ mong, bắt quả anh tốt nhất vẫn nên bình tĩnh một chút, hiện tại mà anh xông lên sân khấu, nhất định sẽ bị đại ca đập xuống ngay."

Phí Chuẩn mắt nhìn anh cả mình trên sân khấu như lâm đại địch, nhịn xuống tâm tình kích động trong giờ phút này, nhéo nhéo tay Mạnh Phiền, ôn nhu nói: "Chúng ta hiện tại liền có thể bắt đầu chậm rãi lên kế hoạch cho hôn lễ của chúng ta trong tương lai rồi."

Cùng người yêu thảo luận loại này đề tài, hạnh phúc cùng vui sướng luôn không khắc chế được. Chẳng sợ sự kiện này vẫn còn rất xa xôi, cũng nhịn không được mà ảo tưởng đến.

"Em thấy cô kiểu đám cưới có chỗ mang nhẫn cưới đến á, chúng ta hiện tại nuôi một con đi, hạo hạo huấn luyện nó, đến lúc đó chắc kịp?"

"Tất nhiên, vậy bây giờ nghĩ xem nên nuôi loại chó gì nào."

Hai người đang suy nghĩ miên man, Thiệu Trì đã đi tới, vỗ vỗ bọn họ, "Hai người đang nói gì đây?"

Mạnh Phiền nói: "Nói chuyện sau này kết hôn ai đưa nhẫn cưới."

Thiệu Trì khi nghe xong lời này, tự nhiên hăng máu cả lên, "Anh nè! Anh có thể! Anh đã chứng kiến tình yêu của hai người, không ai thích hợp hơn anh hết!"

"A này....." Mạnh Phiền vẻ mặt xấu hổ.

"Sao?"

Phí Chuẩn cười ra tiếng, "Xin lỗi, chúng tôi đã chọn một con chó để trao nhân cưỡi rồi."

Thiệu Trì: ...

Trong lúc nhất thời có chút hồi hận khi gia nhập cuộc thảo luận của hai người này.....

Yea! H kéo rèm cơ mà thôi thì cũng được :))) Còn 2 phiên ngoại nữa nè! Cố lên!

À thông báo một tin là cái bộ 98K ngắm bắn Omega tui drop cmnr bởi vì câu cú càng về sau nó càng lằng nhằng dài dòng quá. Từng tâm sự với mấy bạn là cảm giác tác giả viết kiểu đang đi bên đường thấy bông hoa cọng cỏ cũng phải dừng lại cảm thán 3000 từ ấy. Tui dịch đến chương mười mấy thì nản quá nên xóa truyện luôn rồi, mong mấy trang reup 4' sẽ tìm được nhà khác up hết phần dịch còn lại. Và tui cũng đang đào hố mới cơ mà lúc nào mở đăng sẽ thông báo sau chỗ mấy gái nha. Yêu!

Chương 73: Phiên ngoại đại học

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

【Sốc! Chỉ mới một năm đại học, tình yêu cổ tích của Phí Mạnh đã rạn nứt!
】

Lâu chủ: [Hello mọi người. Được mọi người tin tưởng, tôi ở đây để cập nhật về câu chuyện tình yêu thần tiên vườn trường đại học. Gần đây xuất hiện việc lạ, trước kỳ nghỉ hè tôi còn thấy Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên vẫn luôn gắn bó keo sơn, sau nghỉ hè khal giảng, thế mà tôi càng ngày càng thấy họ ít đi bên nhau hơn! Theo thông tin từ mấy ẩn sĩ lộ ra, là bị một học đệ năm nhất chen chân vào, nghỉ ngơi Phí Chuẩn huh huh thực thực ngoại tình! 】【

Lâu 1: [Đm, hóa ra tình yêu dù có đẹp đến mấy cũng chỉ là bọt biển mà thôi, thần tiên của tôi đã qua như thế đấy! 】【

(Bản gốc ở đây là 爷青结 (yéqīngjié/Gia thần kết: Câu cửa miệng này có nghĩa là "Những ngày thần tiên của tôi đã qua". Điều này thường được sử dụng khi điều gì đó hoặc ai đó mà bạn luôn quan tâm đã trở thành quá khứ. Nó cũng được sử dụng một cách mỉa mai để thể hiện sự sốc của một người trước một sự việc rất bất thường đang xảy ra.)

Lâu 2: [Đậu! 】【

Lâu 3: [Đậu! 】【

...

Lầu 99: [Mỗi ngày đều chờ cập nhật, chỉ chờ được cái kết này? Quả nhiên Alpha không một ai tốt, trả tôi thanh xuân của tiểu ngọt Ồ đề!]

Diễn đàn mới vừa cập nhật, nháy mắt đã đến một trăm lầu đều là lời mắng, spam các loại, dần dần mới ổn định lại.

Lầu 103: [Bịa đặt đáng xấu hổ, tôi không tin, lấy chứng cứ ra đây xem nào.]

Lầu 109: 【 Ê, lâu chủ cùng Mạnh Phiên học chung lâu như vậy, còn nhìn không ra cậu ta không phải người dễ chọc sao? Học đệ kia chờ mà tan xương nát thịt đi. 】

Lầu 120: [Đánh rắm, bọn họ vẫn tốt mà! Nhưng học đệ kia xác nhận rất trà xanh nhé.】

Lầu 132: [Chờ một vụ xé mặt + 10086]

...

Lầu 209: [Bất ngờ! Đảo ngược cấp độ hai! Mạnh Phiên không đi với Phí Chuẩn trong một thời gian dài, lại vài lần ban đêm lên xe của một người đàn ông khác! Hóa ra Phí Chuẩn mới là người bị đội nón xanh!]

Lầu 210: [Giê!]

Lầu 288: [Đây là đang ngược lẫn nhau à?]

Lầu 356: [Ở chỗ này dán đi không đi, chờ một cái chân tướng.】

...

Phí Chuẩn không biết chuyện bất quái trên diễn đàn, nhưng quả thực lúc này tâm trạng của anh đang rất tệ.

Anh và Mạnh Phiền xảy ra cãi vã, vì không có kết quả nên hai ngày nay hai người có chút không lạnh không nhạt, mặt cũng không gặp nhau được mấy lần.

Hôm nay là ngày cùng đưa ra một kết quả thống nhất, sắp đến giờ cơm tối, họ đã sớm hẹn nhau ở một cửa hàng bán ếch thường xuyên tới. Phí Chuẩn định sớm đến đó, trước còn chạy qua phụ cận mua món điểm tâm mà Mạnh Phiền thích.

Vì vậy theo kế hoạch đã định, anh mở cửa lên xe, vừa cắm chìa khóa xe vào trong, cửa ghế phụ đã đột nhiên bị mở ra, một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ xuất hiện ở cửa.

"Học trưởng Phí Chuẩn! Anh tan học rồi à? Có thể cho em đi nhờ một đoạn đường được không?"

Bởi vì vẫn luôn nghĩ đến việc của Mạnh Phiền, ghế phụ thông thường cũng đều là cho Mạnh Phiền ngồi, trong nháy mắt cửa mở, Phí Chuẩn còn tưởng rằng là Mạnh Phiền tới, tâm tình tức khắc kích động.

Khi nhìn thấy người đến là Khổng Vũ Tùng, nụ cười trên mặt Phí Chuẩn lập tức đông cứng lại.

Trong khoảnh khắc anh còn đang sửng sốt, không chờ anh cự tuyệt, Khổng Vũ Tùng đã tự quyết định mà ngồi lên xe, đóng cửa lại.

"Cảm ơn học trưởng, học trưởng anh đúng là người tốt."

Phí Chuẩn:.....

Thực ra anh và học đệ này cũng không quen lắm, là do lúc trước trong thời gian tân sinh nhập học, anh cũng có tới giúp đỡ, tình cờ tiếp đón vị học đệ này, không ngờ ngày sau lại bị đeo bám.

Anh cũng không phải là kẻ ngốc, học đệ này ba ngày hai ngày lại luôn cố tình tạo ra những cái tình cờ gặp gỡ là có ý gì, trong lòng anh biết rất rõ,

anh cũng đã nói rõ ràng mình đã có người yêu chưa cưới. Anh cho rằng người biết ý cũng nên hiểu cái gì là tránh hiềm nghi, nhưng không ngờ cậu ta lại cứ đến nữa.

Nhìn thấy cậu ta ngồi ở vị trí của Mạnh Phiên, vốn dĩ tâm trạng Phí Chuẩn đã không tốt lắm, nay thậm chí còn cảm thấy sốt ruột hơn.

Mặc dù Mạnh Phiên chưa bao giờ nói "ghế phụ chỉ có thể để em ngồi", nhưng anh từng thấy một vài người bạn của mình cố ý dán nhãn như "ghế dành riêng cho bảo bối" trên xe.

Phí Chuẩn trong tiềm thức cảm thấy rằng chỉ có Mạnh Phiên mới có thể ngồi trên ghế phụ của mình, thời điểm anh lái xe cũng chỉ muốn nhìn thấy Mạnh Phiên bên cạnh.

"Xin lỗi, không tiện lắm. Tôi muốn đi đón bảo bối của tôi, không muốn để em ấy hiểu lầm."

Khổng Vũ Tùng nghe vậy, một bộ dáng đại kinh thất sắc, một bên hoang mang rồi loạn giống như muốn mở cửa xe, một bên lại nói: "Thực xin lỗi thực xin lỗi! Em cho rằng Mạnh học trưởng rất rộng lượng, sẽ không cùng học đệ mới như em chấp nhặt đâu ha."

Phí Chuẩn:.....

Dứt lời, người vẫn không xuống xe.

Hôm nay tính kiên nhẫn của Phí Chuẩn không được tốt lắm, đang định trực tiếp đuổi người, thì cửa sổ bên ghế phụ bị gõ hai lần.

Nhìn lên liền thấy Mạnh Phiên đang đứng bên ngoài.

Phí Chuẩn vui mừng khôn xiết, sau đó lại cả kinh, sợ cậu hiểu lầm điều gì đó nên vội vàng xuống xe giải thích.

Nhưng tốc độ của anh không nhanh bằng Khổng Vũ Tùng. Khổng Vũ Tùng

ngồi ở ghế phụ hạ cửa kính xe, gương mặt tươi cười ngửa lên nhìn Mạnh Phiên: "Mạnh học trưởng, em bị say xe, chỉ có thể ngồi ghế phụ, anh không để ý chứ? "

Mạnh Phiên lạnh nhạt mà nhìn hẳn.

Hai ngày nay cậu và Phí Chuẩn giận nhau, cậu cũng cố nghĩ lại, cảm thấy lúc đó chính mình quả thực đã nói sai, cố ý về sớm hơn một chút muốn tạo cho Phí Chuẩn một bất ngờ, để dành chocolate ngọt A này, không ngờ rằng sẽ nhìn thấy cảnh này.

"Bảo bối, anh cùng cậu ta không có quan hệ gì." Phí Chuẩn đi vòng qua xe, giơ tay hai bộ dáng đầu hàng với Mạnh Phiên.

Bộ dáng giải thích này của anh ấy thực buồn cười, nhìn ra được anh đang rất sợ Mạnh Phiên hiểu lầm, nhưng khi Mạnh Phiên nhìn vào ánh mắt anh, trong mắt lại tràn đầy vui sướng cùng tình yêu.

Mạnh Phiên không đến cửa hàng bán ếch mà trước tiên đi tìm anh, khẳng định là cũng cố ý để dành anh, Phí Chuẩn trộm nhìn ra được chi tiết nhỏ này, trong lòng tự nhiên rất ngọt ngào.

Chỉ cần là Phí Chuẩn nói, Mạnh Phiên liền nguyện ý tin tưởng, tức khắc hiểu rõ mà nhường mày, mở cửa ghế phụ, trực tiếp đem Khổng Vũ Tùng kéo ra.

Tiểu trà xanh, đẳng cấp quá thấp.

"Say xe thì đi bộ đi."

Khổng Vũ Tùng:.....

Hắn vừa mới đến Hoa đại nên chưa biết nhiều, Mạnh Phiên thoáng nhìn là một tiểu O ngọt ngào, hẳn liền cho rằng hẳn là anh rất nhu nhược dễ nói chuyện? ? Không ngờ lại là một người thô bạo như vậy? ?

Hay là để chính hắn nên mới cố tình như vậy thế.

Đúng lúc này, một nhóm người tình cờ đi ngang qua bãi đậu xe, vẻ mặt của Khổng Vũ Tùng biến đổi, ai dơ một tiếng ngã vào Phí Chuẩn bên cạnh.

"Em chỉ muốn đi nhờ một chuyến thôi mà. Học trưởng Phí Chuẩn cũng đã đồng ý rồi. Tại sao Mạnh học trưởng lại phát giận với em như vậy?"

Phí Chuẩn: ...

Phí Chuẩn và Mạnh Phiên cũng coi là những nhân vật có ảnh hưởng ở Hoa đại vì điểm số ấn tượng và ngoại hình đẹp của họ. Làm trò như vậy trước mặt nhiều người, cũng thật là xấu hổ.

Cái bát nước bẩn này hắt ra, làm Phí Chuẩn cực kỳ tức giận.

Một giây tiếp theo, Mạnh Phiên vẫn vẫn luôn mặt lạnh vững vàng như núi Thái Sơn, đột nhiên hoảng sợ.

"A, tôi không có mà. Sao cậu lại bôi nhọ tôi như thế? Có phải cậu xem nhiều phim cung đấu quá rồi không? Mau đứng dậy đi, trời nóng, mặt đất bỏng lắm."

Mạnh Phiên một bên ủy khuất mà nói, một bên duỗi tay tới kéo Khổng Vũ Tùng,

Khổng Vũ Tùng:.....

Mạnh Phiên kéo tay hắn lên, làm hắn có điểm không xuống đài được, đang vất hết óc chăm chú từ ngữ muốn đáp trả, tay bỗng nhiên lại bị ném ra.

"Ai nha —"

Mạnh Phiên kêu lên, một bộ mình có ý tốt tử tế kéo người ta nhưng lại bị người ta hắt ra xa, cậu tại chỗ xoay người ba vòng rồi mới lặn vào vòng tay của Phí Chuẩn.

Phí Chuẩn vui mừng, đem người ôm chặt lấy.

(Diễn suất không thể giả trên hơn của các ảnh đế :D)

Hai ngày nay cái kính, đã lâu không được giặt gao mà đem tiểu bảo bồi ôm vào trong ngực như vậy, tiểu ngọt Ồ trong lòng vẫn ngọt ngào thơm nức cả thân.

Phí Chuẩn vốn định can thiệp, lúc này hoàn toàn không muốn nhúng tay vào nữa. Anh vẫn nhớ trong sinh nhật anh thời trung học năm 2, Mạnh Phiên giả làm trà xanh phản công như thế nào.

"Ồ ô ô, vì cái gì tôi có ý tốt muốn kéo cậu lên, cậu lại đi đòi xử với tôi như vậy? Có phải hay không muốn làm bộ đáng thương, sau đó đoạt bạn trai của người khác à?"

Khổng Vũ Tùng:.....

"Ồ ô ô, trà xanh thật lợi hại, tôi sắp bị vút bỏ mất rồi ô ô ô."

Mạnh Phiên tròn trong lòng ngực của Phí Chuẩn khòc khòc khòc, giọng càng ngày càng lớn hơn.

Phí Chuẩn vội vỗ vỗ trấn an, "Không thể, không có ai có thể chen chân vào chúng ta."

Khổng Vũ Tùng sửng sờ một lúc, thấy không ai để ý mình, đành im lặng tự đứng dậy.

Khi hẳn quay đầu nhìn lại, những người xem nào nhiệt đều đã tan, Mạnh Phiên thì cười ngọt ngào với hẳn.

Khổng Vũ Tùng: ...

Hắn đột nhiên hiểu một Phí Chuẩn xuất sắc như vậy, tại sao lại coi trọng Mạnh Phiên, hóa ra là do Mạnh Phiên tâm cơ sâu, kháng định đã dùng

không ít thủ đoạn!

"Học trưởng Phí Chuẩn, anh đừng để bị lừa. Rất nhiều người đều nói rằng mấy buổi tối hôm nay thấy Mạnh Phiên lên xe của người đàn ông khác đó!"

Vẻ mặt Phí Chuẩn trầm xuống, "Đây là việc của gia đình tôi, không cần cậu nhọc lòng, nên đặt tâm tư đó tập trung vào học hành thôi hơn."

Nói xong, Phí Chuẩn không muốn dây dưa nữa, nắm tay Mạnh Phiên dẫn lên xe.

Mới vừa mở cửa ghế phụ, mắt nhìn chỗ ngồi vừa rồi bị người khác ngồi qua, Phí Chuẩn nhíu mày, trong lòng không hiểu sao có chút không vừa ý.

"Quên đi, chúng ta bắt taxi đi, ngày mai đổi xe khác."

Mạnh Phiên nhướng mày, cậu không có hào sảng như Phí Chuẩn, không luyến tiếc cứ tùy tiện đổi một chiếc xe.

"Không sao đâu, đổi bọc ghế là được, cũng đến lúc thay rồi, đổi hình Pikachu đi được không?"

"Được, nghe em."

Hai người không coi ai ra gì mà thảo luận, đóng cửa lại, khóa xe, nắm tay rời đi.

Khổng Vũ Tùng đỏ bừng mặt xấu hổ nhìn bọn họ cách đó không xa, mới đi không được mấy bước, Mạnh Phiên liền đột nhiên nhảy lên lưng Phí Chuẩn, Phí Chuẩn cũng rất tự nhiên cõng anh ta trên lưng, hai mắt hắn ghen tuỵ đến chảy máu.

Vì cái gì, vì cái gì một Omega tâm cơ như vậy, nửa đêm còn cùng nam nhân khác lêu lổng, còn có thể được sủng ái như vậy?

Hắn nhất định phải bắt được bằng chứng ngoại tình của Mạnh Phiên!

...

Mạnh Phiên ngoan ngoan nằm trên lưng Phí Chuẩn, ngũ khí mềm mại, dán dán mặt, cọ cọ, chủ động làm lạnh.

Phí Chuẩn bị cạ cọ cọ làm cho nóng nảy, ôn nhu hỏi: "Em quyết định chưa?"

"Ừ rồi," Mạnh Phiên hôn hôn mặt Phí Chuẩn nói, "Em cảm thấy nó sẽ không ảnh hưởng đến việc học, cũng không mệt. Điều này cũng rất tuyệt. Em rất thích. Cảm giác như từng bước trưởng thành hơn ấy."

Nghe cậu nói như vậy, Phí Chuẩn tự nhiên không có dị nghị.

Trầm mặc cũng Mạnh Phiên đi một đoạn, Phí Chuẩn mới lại nói: "Em biết là anh tức giận không phải vì cái này mà."

Nghe vậy, Mạnh Phiên dùng sức mà ở trên cần cổ Phí Chuẩn cọ cọ cọ, rất có một bộ làm nũng chơi xấu.

"Ồ ô ô ~ Là em nói bậy, không nên nói báo đáp! Chúng ta đều sẽ kết hôn, là người một nhà, việc của công ty nhà mình, như thế nào có thể gọi là báo đáp chứ!"

Phí Chuẩn hừ lạnh một tiếng, "Chỉ mong em hiểu được."

Mạnh Phiên tiếp tục cọ cọ, "Được rồi mà báo bồi ~ anh đừng nóng giận ~ về sau em sẽ không bao giờ nói mấy lời hỗn trưởng đó nữa, được không ~"

Việc này nói ra thật cũng không phải là việc gì lớn, kỳ thực không đáng để cãi nhau.

Khoảng thời gian trước, Phí Thừa đã đề cập đến, nếu họ không bận học, có thể từ từ tiếp xúc với công việc của công ty Phí gia, anh ấy sẽ dạy họ từng bước, để họ có thể nhanh chóng bắt đầu sau khi tốt nghiệp mà không thấy quá mệt mỏi.

Phí Chuẩn tương lai khẳng định sẽ quản lý Phí thị, nhưng anh không cho rằng gia đình mình có thể sắp xếp cuộc sống của Mạnh Phiên là điều hiển nhiên, anh hy vọng Mạnh Phiên có thể làm bất cứ điều gì em ấy muốn.

Đương nhiên, anh cả chỉ là nói một chút, vốn dĩ cũng không có gì. Phí Chuẩn lại tức giận, Mạnh Phiên cũng rất nghiêm túc coi trọng câu nói này và coi đó như nhiệm vụ của mình, cậu cảm thấy Phí gia đã giúp đỡ cậu rất nhiều trong hai năm qua, tất nhiên là muốn báo đáp dâng hiến khả năng của mình cho Phí thị.

Điều này khiến Phí Chuẩn tức điên, anh không nghĩ tới, yêu nhau cũng đã gần ba năm, trong lòng Mạnh Phiên vẫn cứ nghĩ đến hai từ "báo đáp" này, có vẻ thập phần khách khí! Và anh cũng không hy vọng Mạnh Phiên bị mắc kẹt trong giấc mơ của mình chỉ bởi vì những loại suy nghĩ này.

Sau đó, Mạnh Phiên phải cùng anh ước định để cậu thử trong một tuần để xem bản thân có thực sự thích và muốn làm công việc này hay không, Phí Chuẩn mới đồng ý.

Hiện tại nếu chính Mạnh Phiên đã tự mình nói cậu nguyện ý làm công việc này, còn cảm thấy rất hứng thú, thì Phí Chuẩn tự nhiên cũng không nhiều lời nữa.

"Em không thấy miễn cưỡng là được, đêm nay anh đi cùng em."

"Được! Báo bồi tốt với em quá trời ~"

...

Những người buổi chiều nhìn thấy vở kịch kia đã ở trên diễn đàn truyền ra video Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên vẫn đang thân thân ái ái không thêm để ý tới Khổng Vũ Tùng như thế nào, hoàn toàn phá bỏ tin đồn tình cảm Phí Mạnh tan vỡ trước đó.

Nhưng trong lời đồn, còn vụ Mạnh Phiên ban đêm lên xe người đàn ông khác

là chuyện thế nào?

Vào buổi tối, trên diễn đàn rớt cuộc cũng cập nhật thêm tin tức mới.

Lầu 655: [Hahahahaahahahaahahahaahahaha giải quyết xong vụ án, tôi cười chết mất!]

Lầu 656: [Ngồi xồm! Chờ lát cười sau, nói trước đi thím ơi!]

Lầu 657: [Đều đôn rằng Mạnh Phiên đêm hôm lên xe một người đàn ông khác phải hôn. Hôm nay tôi đã cố ý đến cổng trường ngồi xồm. Thật tình cờ, tôi còn đụng phải Khổng Vũ Tùng! Hấn cũng đến đó ngồi xồm!]

Lầu 658: [Sau đó đau sau đó đau! Không cần giật tit lớn thế chứ!]

Lầu 660: [gkdgkd!]

Lầu 665: [Khổng Vũ Tùng đó đúng là ghé con mới sinh không sợ cạp, còn nghên nh ngang đến gõ cửa sổ xe! Sau đó! Cửa sổ được hạ xuống, trong màn đêm hiện lên một khuôn mặt lạnh như băng của Diêm vương! Tôi còn có thể cảm thấy rằng bầu không khí giảm xuống như đóng băng ngay lập tức nữa đó!]

Lầu 667: [Đậu má! Phòng cách thay đổi! Tôi sợ quý nhá!]

Lầu 670: [Diêm vương kia mặt đầy khó chịu, hỏi hấn có chuyện gì, thanh âm đặc biệt trầm, khiến cho nhiệt độ mùa hè quanh thân cũng phải giảm mạnh, trông bóng tối trông thật kinh khủng, làm Khổng Vũ Tùng sợ hãi đến nỗi không còn dám hỏi nữa, hét lên một tiếng rồi chạy mất dạng, ha ha ha ha!]

Lầu 671: [Mẹ ơi, con nổi hết cả da gà rồi, cái quái gì vậy, sao lâu chủ còn cười được thế!]

Lầu 677: [Ê xí một chút, mấy người không cảm thấy cái phòng cách này có điểm quen thuộc à?]

Lầu 678: [Ở Hoa thì còn ai có thể có cái phong cách này?]

Lầu 680: [A này, không phải nói là ngoại tình sao? Không phải chính là Phí Thừa chú? Đây thì tính là ngoại tình cái gì?]

Lầu 682: [Kê tiếp! Các người đoán được mà! Alpha đáng sợ kia đương nhiên chính là Phí Thừa đó! Tôi tận mắt nhìn thấy sau khi Khổng Vũ Tùng bị dọa chạy, Phí Thừa về mặt khó hiểu xuống xe nhìn nhìn! Ha ha ha ha ha ha ha ha cười chết tôi!]

Lầu 683: [Mẹ nó, lãng phí cả thanh xuân, đứa nào bịa đặt tin ngoại tình thế, bệnh tâm thần à!]

Lầu 684: [Còn có tin tức lớn hơn nè! Không bao lâu sau tôi lại thấy Phí Chuẩn cùng Mạnh Phiên dắt tay nhau đi tới, tôi vừa thấy cũng không có đưa gì đỡ liền định đi, lúc đi ngang qua lại nghe được bọn họ nói chuyện gì mà cùng nhau tiếp nhận nghiệp vụ Phí thí! Đây em Phí gia định để Mạnh Phiên cùng quản lý Phí thí đó, có thể thấy được mức độ coi trọng đến thế nào, về sau ai cũng đừng bịa đặt vớ vẩn là tình cảm của bọn họ không tốt nữa nữa, tuyệt đối không thế.]

Lầu 685: [Đậu! Chua!]

Lầu 686: [Đậu! Chua!]

...

Lầu 788: [Đậu! Chua!]

Lầu 789: [Gương vỡ lại lành, tui lại có thể theo đuổi tình yêu cổ tích nữa rồi!]

Lầu 799: [Tui lại có thể theo đuổi tình yêu cổ tích nữa rồi!]

...

Lầu 999: [Tui lại có thể theo đuổi tình yêu cổ tích nữa rồi!]

Tác giả có chuyện muốn nói: Lời nhắn của tác giả: Chương cuối dành cho anh cả, nếu không muốn gặp anh cả thì có thể kết thúc tại đây được rồi ~
moah moah ~

Chương 74: Phiên ngoại anh cả anh dàu

Editor: Chentranho

Truyện edit được đăng tại dembuon.vn và truyenwiki1.com chentranho

Lăng Di gần đây có một chút u sầu.

Nguyên nhân là ở tính cách của anh và Phí Thừa, trong mối quan hệ này, anh cơ bản vẫn luôn chiếm cứ vị trí chủ đạo, anh nói gì Phí Thừa đều sẽ nghe theo anh.

Phí Thừa không cố kín nghiệm yêu đương. Để gây ấn tượng với anh, Phí Thừa thường xuyên sử dụng Baidu, thường xuyên xem các video ngắn tình cảm khác nhau, v.v. để học hỏi từ từ "Cách một người bạn trai đủ tiêu chuẩn làm thế nào để đối xử tốt với bạn đời".

Như chúng ta đã biết, đôi khi khái niệm tình yêu trên mạng quá phóng đại và Phí Thừa cũng không thể phân biệt được. Nhìn thấy trên video bày cách đối xử tốt với người bạn đời của mình như thế nào, hẳn tất cả đều sử dụng, đem chính mình trở thành một Alpha sung vợ 24h mới là chịu.

Lăng Di ấn tượng sâu nhất chính là lúc anh cùng Phí Thừa xác định quan hệ yêu đương sau lần đầu tiên hẹn hò, lúc ấy bọn họ hẹn gặp mặt tại một quán cà phê. Rất cuộc thì mối quan hệ liên hôn vừa được xác định một cách quá vội vàng, thực ra họ cũng không hiểu rõ về nhau, ý tưởng của Lăng Di vốn chỉ định trước ngồi cùng nhau uống uống cà phê tâm sự, dù sao thì cũng phải nói chuyện hợp gu thì mới có thể tiếp tục đoạn quan hệ này được.

Thời gian hẹn là mười giờ sáng, trước khi ra ngoài, Lăng Di cố ý tắm rửa

sạch sẽ, muốn để lại ấn tượng tốt trong buổi hẹn đầu tiên, để không bị muộn, anh đã lên đường sớm hơn nửa tiếng.

Kết quả là lúc 9 giờ 40 đến quán cà phê, đang định tìm một vị trí nhàn nhã ngồi chờ Phí Thừa, liền thấy Phí Thừa đã ngồi ở ghế bên cửa sổ từ bao giờ, cái gì cũng chưa gọi, trên bàn ngay cả một ly nước lọc cũng không có, cứ như vậy lạnh mặt ngồi.

Lăng Di có chút khó hiểu, thậm chí còn cảm thấy phục vụ ở quán cà phê này quá kém, tạm thời khách không gọi món gì, cũng không nên đưa trà sao?

Bước vào cửa với cảm xúc như vậy, anh vô thức liếc nhìn người phục vụ, không có người phục vụ nào ra đón, quay lại nhìn, liền thấy vài người phục vụ đang túm tụm lại sau quầy bar, sợ hãi nhìn chằm chằm Phí Thừa, miệng lẩm bẩm.

"Đáng sợ quá"

"Tu thế kia nhìn như sắp đập phá tiệm mình rồi hay sao ấy."

"Kìa không phải là Phí tổng à? Trước kia cũng chưa thấy ngài ấy như vậy!"

"Ai dám chọc Phí tổng thế chứ? Tôi không dám đi hỏi order đâu..."

Lăng Di: ...

Anh lại liếc nhìn Phí Thừa, Phí Thừa vẫn ngồi bất động như một tác phẩm điêu khắc ở đó, nhìn vô cảm, trong mắt không có động tĩnh gì, quả thực bộ dáng vô cùng đáng sợ.

Sao ... tại sao anh ấy lại không vui nhỉ? Vì mình đến muộn à?

Thì ra tâm tư Alpha lại khó đoán như vậy, Lăng Di đau đầu, một bên nhìn thời gian, một bên mỉm cười đi tới.

Giờ hẹn là 10 giờ, anh cũng không đến trễ, nếu như Phí Thừa là bởi vì phải đợi một lát liền không cao hứng, anh thật không quen nổi cái tật xấu này,

"Phí tổng, đợi lâu." Lãng Di đi qua, lễ phép mà khách khí một câu.

Nghe thấy âm thanh, Phí Thừa sững sốt, phảng phất một cuộc hoàn hồn, quay đầu liếc mắt nhìn Lãng Di một cái.

Ánh mắt kia, băng băng lảnh lảnh, khi những người phục vụ nghĩ rằng hai người sẽ đánh nhau, vẻ mặt của Phí Thừa nhàn nhạt chóng nóng lên.

Trên mặt nở ra một nụ cười siêu siêu lớn, nhưng bởi vì ngày thường không hay cười nên trông khá là gượng gạo, nhưng niềm vui trong mắt hẳn lại không thể lừa được người.

"Không đợi lâu, mới có hai giờ mà thôi."

Phí Thừa nhàn nhạt chóng đứng dậy, lấy ra một bó hoa hồng đỏ từ chỗ ngồi của mình, đưa cho Lãng Di.

Lãng Di vẫn chưa hoàn hồn sau tin "Phí Thừa đã đợi hai tiếng đồng hồ": ...

Nhận lấy bó hoa với vẻ mặt sững sờ, Lãng Di hỏi: "Là tôi nhớ nhầm thời gian sao? Không phải chúng ta đã hẹn nhau lúc mười giờ à?"

Phí Thừa mỉm cười gật đầu, trong khi mời Lãng Di ngồi xuống, hẳn ra hiệu cho người phục vụ đến gọi món.

"Em nhớ không lầm, là mười giờ, nhưng làm một người yêu ưu tú, tôi nên đến đây chờ trước, đây là thái độ đối với đối tượng của mình."

Lãng Di:.....

Người phục vụ run rẩy gọi món: ...

Đây có phải là định luật tình yêu của Phí gia không? Mỗi cuộc hẹn nên đến

trước hai giờ?

Nhãn lực của người phục vụ khá tốt, sau khi đưa thực đơn cho Phí Thừa, còn giúp đỡ thổi phồng một câu: "Phí tổng thật sự rất có tâm, chúng tôi 8 giờ mở cửa, Phí tổng trước 8 giờ đã đến đợi ở cửa rồi."

Lăng Di:.....

Này sợ không phải là có tâm, mà là thiếu tâm nhãn đây?

Lăng Di da đầu tê dại, khá sợ người phục vụ hiểu lầm mình là người thần kinh nên mới yêu cầu đối tượng của mình làm cái việc như vậy.

"Chà, Phí tổng đến thật sớm, sao lại không gọi đồ uống trước đi."

Phí Thừa không nhìn thực đơn, trực tiếp đưa cho Lăng Di, bảo anh gọi món anh thích, ngoài miệng còn nói: "Đối tượng còn chưa tới, tôi sao có thể chính mình gọi trước chứ, cái thái độ này là không thể chấp nhận được."

Lăng Di:.....

Người phục vụ:.....

Đường đường là Diêm Vương mặt lạnh Phí tổng, trong lúc yêu đương sao lại hèn mọn như thế chứ? Này nói ra ai tin?

Người phục vụ vội muốn chết, ngóng trông bọn họ nhanh nhanh gọi xong, hẳn còn muốn nhanh chóng trở về đem cái tin bất quái kinh người này nói cho các đồng nghiệp hóng hớt cùng!

Lăng Di cũng sợ ngây người, chính mình gọi cái gì cũng không nhớ rõ, tựa như biến thành một cái máy, chết lặng mà đáp lại.

"Phí tổng ngài vẫn là Caffè Americano sao?" Người phục vụ vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của Phí Thừa.

Phí Thừa lắc đầu, "Tôi cùng em ấy giống nhau, em ấy thích cái gì tôi liền thích cái đó."

Lăng Di:.....

Người phục vụ:.....

Người phục vụ lên tiếng xong liền chạy luôn, lưu lại một mình Lăng Di xấu hổ ngồi đó.

"Phí tổng..... Kỳ thật, anh cũng không cần như vậy....."

"Gọi tôi là Thừa."

Lăng Di:.....

Lăng Di cảm thấy anh không thể hiểu nổi Phí Thừa.

Xấu hổ uống một chút cà phê, tùy tiện nói chuyện phiếm. Ngay khi Lăng Di cảm thấy cuộc hẹn hôm nay cũng nên kết thúc ở đây thôi, thì Phí Thừa lấy điện thoại ra, mở một tập tài liệu rồi đưa cho Lăng Di xem hành trình của ngày hôm nay.

"Cũng đến giờ cơm rồi, chúng ta đi ăn cơm trước, tôi đã đặt cơm tại một tiệm ăn gia đình rồi, hương vị cũng không tồi; cơm nước xong chúng ta đi tản bộ, đi bộ mười phút liền đi gấp thú bông hoặc là đi đánh điện tử; buổi chiều 3 giờ đi xem phim; xem xong phim thì chúng ta đi ăn lẩu, tôi cũng đã đặt trước ở quán tôi thường ăn rồi, không cần xếp hàng; ăn xong tôi đưa em về nhà."

Lăng Di nhìn bảng biểu được sắp xếp cẩn thận, sững sốt, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ. Rõ ràng cái gì đều chưa có hỏi qua anh đã an bài hết thảy, nhưng lại khiến anh cảm thấy thực yên tâm, rất hưởng thụ.

"An bài khá tốt, tôi rất thích." Lăng Di cười nói, quyết định lưu lại quan sát Phí Thừa, không nên bởi vì một ít hành động kỳ quái của anh mà lập tức phủ định hẳn.

Phí Thừa thở phào nhẹ nhõm, lấy lại điện thoại, trên mặt không khỏi đắc ý "Trên mạng rất nhiều người nói, khi hẹn hò hy vọng đối tượng an bài tốt hành trình trước, không thích mắt to trừng mắt nhỏ mà suy nghĩ xem nên làm cái gì."

Lăng Di nường mày, rốt cuộc tìm ra manh mối, "Chớ nên, tất cả những việc hôm nay..... Đều là anh từ trên mạng học được?"

Phí Thừa:.....

Hắn cảm thấy từ trên mạng học được những cái này đều khá tốt, nhưng nếu bị Lăng Di biết hắn là trông mèo vẽ hổ mà học được, liền có vẻ không chân thành lắm, hơn nữa còn có vẻ hắn rất là cùi bắp nữa, đến hẹn hò đều phải học trước các bước.

"Không có, là tôi tự nghĩ ra."

Hai người đứng dậy đi ăn cơm, Lăng Di đi bên cạnh Phí Thừa ghen cười.

Như vậy anh liền minh bạch, cũng hiểu được chỗ đáng yêu của Phí Thừa, rất chờ mong có thể tiếp tục kết giao với anh.

Sau khi ăn xong cùng nhau đi gặp thú bông và xem phim, Lăng Di nhận ra rằng Phí Chuẩn hoàn toàn là một con hổ giấy trong tình yêu. Nhìn qua học được một thân kỹ xảo yêu đương, chiếm cứ vị thế chủ đạo an bài hết thảy, nhưng thực ra anh ấy chả biết gì cả.

Khi xem phim, tối lửa tắt đèn, Lăng Di bỗng nhiên muốn trêu chọc Phí Thừa một chút, tay anh sờ lên đùi Phí Thừa, sau đó rất rõ ràng cảm giác được, Phí Thừa cả người đều căng cứng lên, phản ứng rất chi là ngây ngô.

Bất quá rốt cuộc cũng chỉ mới vừa xác định quan hệ, Lăng Di cũng không muốn có vẻ quá phóng túng, cuối cùng cũng chỉ dựa qua, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Phí Thừa một cái.

Phí Thừa cao hứng cả đêm, Lăng Di cũng vui vẻ cả đêm.

Rồi tình yêu tuổi trẻ ngây ngô của bọn họ cũng vơi dần, có khi nào trở nên nóng nảy không nhỉ?

Lăng Di suy nghĩ một hồi, mới nhớ ra khi yêu nhau được nửa năm, cả hai đã từng cãi nhau một lần.

Lăng Di không thể nhớ lý do cụ thể của cuộc cãi vã, nhưng giữa tình lứa nào mà không có cãi nhau, chuyện kia bất quá cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Quy tắc tình yêu của Phí Thừa là cung chiêu Di Di, Lăng Di không thể không thừa nhận, lúc đầu yêu đương chính anh cũng không đủ thành thực, có chút bị chiêu hư, sẽ bởi vì việc nhỏ nhất không thoả mái mà nháo lên nháo xuống cũng không phải là không có.

Nhưng sau tất cả quá tam ba bận, cũng không tính là việc lớn gì. Náo loạn không thoả mái, ngủ một giấc liền không còn gì ghê gớm nữa.

Nhưng Phí Thừa lúc đó rất buồn cười, chắc là do lần đầu tiên cãi nhau nên không biết giải quyết thế nào, khẳng định là lại từ trên mạng học được kinh nghiệm gì, hơn nửa đêm ở trần trên lưng vắt dây mây, tay trái xách theo một trái sầu riêng lớn, tay phải cầm một cái ván giặt đồ nhìn phát là biết mới mua, tới gõ cửa nhà anh.

Thời điểm Lăng Di mở cửa nhìn thấy hình ảnh này, nháy mắt liền cười đến đau sốc hông.

Chuyện nhỏ thôi, anh nghĩ nếu đêm nay ngủ một giấc mà cơn giận còn chưa tan, thì ngày mai liền đi tìm Phí Thừa đánh một trận, cả hai đều là Alpha, không có gì mà nắm tay giải quyết không được.

Nhưng anh không bao giờ nghĩ rằng Phí Thừa sẽ thừa nhận sai lầm của mình theo cách này, khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa ngây thơ, lại đáng yêu muốn chết, khiến anh hoàn toàn không tức giận nổi.

Ngay lúc đó Lăng Di bị Phí Thừa manh manh đáng yêu đến có chút chịu không được, cũng chẳng định để Phí Thừa quỳ ván giặt đồ gì đó, mà trực tiếp lôi kéo người trở về phòng, dùng hết khả năng trên chóc, đem dụ dỗ Phí Thừa đến khí huyết cuộn cuộn, tin tức tổ tiết đầy một phòng.

Điều thú vị là Phí Thừa cho rằng đây cũng là một loại trừng phạt, nên cố chấp đè nén đến nghẹt thở, Lăng Di tức giận trực tiếp đem người đẩy lên trên giường, ở bên tai hắt mắng một câu, Phí Thừa mới phản ứng lại.

Sau đêm đó, quan hệ giữa hai người tự nhiên tiên triển nhảy vọt, nhưng những quy tắc yêu đương quái đản của Phí Thừa vẫn thường khiến Lăng Di không nhìn được cười.

Tuy nhiên, sau khi kết hôn, Lăng Di cảm thấy Phí Thừa đã thay đổi, làm anh rất là phiền muộn, thậm chí có điểm hoài niệm thời gian yêu đương khi Phí Thừa hãy còn thơ ngây.

Hôm nay, cũng là vì một chút việc nhỏ mà tranh luận vài câu, căn bản không xem như cãi nhau, nhưng cứ nghĩ đến thái độ gần đây của Phí Thừa có chút kiêu ngạo, Lăng Di bỗng nhiên cảm nhận được sự chênh lệch trước và sau khi kết hôn, trong lòng ghen muốn chết.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là hôn nhân là mồ chôn tình yêu trong truyền thuyết? Alpha kết hôn hôn rồi liền thay đổi ngay?

Rất bực bội, Lăng Di thay bộ quần áo đầy mùi lẳng lơ, trang điểm theo phong cách quyền rũ, rồi tự mình chạy đến quán bar mà anh thường uống.

Thời điểm đang uống đến mê mê say say, liền có một bạn rượu trước kia nhích lại gần.

"Lăng ca, từ khi anh cùng Phí tổng ở bên nhau, đều không thấy anh tới uống rượu nữa, hôm nay sao lại say thành như vậy chứ, cuộc sống hào môn không như ý hả?"

Lăng Di liếc mắt nhìn hắn, "Tiền tiêu mãi không hết thôi."

Bạn rượu!.....

Rất chua.

"Thế đây là làm sao vậy? Phí tổng bên ngoài có người?"

Lăng Di híp híp mắt, nhìn chằm chằm phía sau người bạn rượu, không nói lời nào.

Bạn rượu không chú ý, cho rằng bị mình nói trúng rồi, trong lòng mặc danh có chút khoái ý.

Nguyên bản mọi người đều đến quán bar để chơi AA, hắn đến nay lại vẫn không tìm được đối tượng nào, yêu đương AA cũng không được người trong nhà chấp nhận, thế mà dựa vào cái gì Lăng Di có thể tìm được một Alpha ngẫu nhiên như vậy? Hắn không thể không ghen ghét.

Nhìn đến tình trạng của Lăng Di không tốt lắm, hắn trên mặt an ủi, nhưng trong lòng sung sướng vạn phần.

"Haizzz, anh cũng đã thấy rồi đây, Phí thị là nhà giàu số một Hoa thị, hào môn như vậy, nước phải sâu bao nhiêu, đây người luôn muốn bò lên giường Phí Thừa, Phí Thừa nhất thời không phòng bị, bị mấy tiểu yêu tình quân lấy nói ra cũng là chuyện bình thường thôi!"

"Anh đó, có tiền là được. Ai thật sự có thể khuấy phục một Alpha lạnh lùng như Phí Thừa chứ?"

Vừa dứt lời, một bàn tay rơi xuống vai bạn rượu.

Tưởng được người nhìn trúng, bạn rượu quay đầu vút cái mị nhãn với người phía sau, sau đó mị nhãn vừa rơi trên mặt người phía sau, liền sợ đến không dám nhúc nhích.

"A này..... Phí tổng....."

"Nhường một chút." Phí Thừa lạnh lùng nói.

Bạn rượu run rẩy nhường qua một bên, vốn dĩ thấy Phí Thừa đen mặt như vậy thì trong lòng còn cảm thấy có chút kích thích, đây là tới bắt Lăng Di hả, chồng chồng hai người này sợ là muốn đánh nhau đây mà, nguyên lai quan hệ đã tệ đến trình độ này rồi sao!

Giây tiếp theo, hẳn liền nhìn thấy Phí Thừa giơ lên đồ vật xách theo, đôi tay đưa tới trước mặt Lăng Di.

"Mua ván giặt đồ mới rồi, dùng nóng giặt, về nhà anh tự phạt 3 giờ."

Lăng Di:.....

Không cần phải khoa trương như vậy, anh thật sự cũng chưa bao giờ bắt anh quỳ xuống.

Nhưng lâu rồi không thấy cái sự ngây ngô buồn cười như vậy, Lăng Di vốn tưởng rằng có sự chênh lệch trước và sau khi kết hôn nên mới đi uống rượu, đột nhiên lại cảm thấy có lẽ là do mình quá nhạy cảm, Phí Thừa căn bản chưa từng từng thay đổi phải không!

"Đi về!" Lăng Di say say hô một tiếng, hào khí kêu lên, cánh tay đập trên vai Phí Thừa, cười ha hả đi ra ngoài.

Phí Thừa thấy anh đi đường đều lảo đảo xiêu vẹo, dứt khoát ngồi xổm xuống đem người bế lên.

Bạn rượu đang trông mong gia đình người ta bất hòa: ...

Đậu, không nghĩ tới Lăng Di thế mà có thể làm Phí Thừa quỳ ván giặt đồ!

Quán bar tối lửa tắt đèn thấy không rõ, về đến nhà rồi, lúc Phí Thừa đem Lăng Di bế về phòng, mới nhìn thấy gương mặt trang điểm quyến rũ của

anh, giẫm từ đâu trào lên, cái gì mà ván giặt đồ đều bị ném sang một bên, cửa phòng đóng lại, liền lung tung xé rách một thân quần áo kia của Lăng Di đến rối loạn. Lăng Di vốn dĩ đã ngủ rồi, bị lộn lộn thức dậy, mày nhăn lại, "Mẹ nó! Anh không phải nên đi quỳ ván giặt đồ đi à?"

"Không quỳ."

Nói xong, là một hồi mây mưa không dứt.

Lăng Dịch rất tỉnh táo, sau một khắc liền hung hăng đấm Phí Thừa một cái, "Phí Thừa, anh cũng được lắm! Trước sau kết hôn liền hai mặt!"

Phí Thừa ôm lấy anh, vừa dỗ vừa hôn, "Sao lại nói vậy?"

Lăng Di:.....

"Cmn thái độ nhận lỗi trước đây của anh thế nào? Mau lên làm đi, trước đây anh có phạm lỗi cũng không dám động vào em!"

Phí Thừa nghĩ nghĩ, cười, "Còn không phải chính em dạy ra à?"

Lăng Di sừng sốt một chút, hồi tưởng lại, khòe miệng giật giật, không nói nên lời.

Quả thực... trước kia khi Phí Thừa chọc tức anh, anh ấy vẫn luôn thận trọng thành thật cầu xin tha thứ, Lăng Di cảm thấy thú vị, luôn mắng yêu trên chọc anh, nói anh là người gỗ, ngốc nghếch, ngây thơ, đem người trên chọc đến lửa nóng lật lại, sau đó liền vui tươi hơn hờ hờ hòa hòa.....

Bây giờ thì hay rồi, tên ngốc này trực tiếp nhảy qua bước trung gian, không còn đầu gỗ nữa, trực tiếp làm anh.

"Anh hay nhỉ, trước khi kết hôn giả bộ ngây thơ, sau khi kết hôn háo sắc lại lộ sạch."

"Em dạy," Phí Thừa phụ họa mà đáp lời, "Ngaoan, lại đến một lần."

Lăng Di:.....

Lăn lộn hồi lâu, hơn nữa còn do có còn quây phá, Lăng Di đã ngủ một giấc dài sau đó.

Khi ánh tỉnh dậy, trời đã tối rồi.

Lê đôi chân mềm ra cửa tìm ăn, một bên lẩm bẩm mắng Phí Thừa, tâm nói việc hôm nay không thể cứ thế chớ qua được, đồ ngốc kia hiện tại quá kiêu ngạo, phải hảo hảo trị hấn.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Phí Thừa đang ở trước cửa phòng quỳ ván giặt đồ, bên cạnh là xe đẩy tràn đầy đồ ăn ngon nóng hằm hập.

"Tinh? Ăn một chút đi, đều là đồ em thích ăn."

Lăng Di sợ ngây người.

Mặc dù bị cái gọi là thái độ yêu đương của Phí Thừa chiều hư, nhưng anh thực sự không bao giờ để Phí Thừa quỳ gối, tất cả đều là lời nói đùa, không nghĩ tới Phí Thừa thật sự làm cho anh xem.

"Cắt, đừng có ra vẻ trước mặt em, đồ ăn đều vẫn còn nóng, có thể thấy được anh cũng chưa quỳ bao lâu."

Phí Thừa ra vẻ ủy khuất mà liếc anh một cái, nhấc lên một bên ống quần, cho anh xem vết in đồ lừ của bàn giặt trên đầu gối. "Hóa ra quỳ ván giặt đồ lại đau như vậy."

Lăng Di: ...

Lại nữa, lại không thể không hét giận, nhịn không được đi đến đem người đỡ lên.

"Hiệp ước ba chương, về sau cãi nhau phải từ từ nói chuyện, không được

trực tiếp lên giường!"

Phí Thừa đẩy xe đồ ăn đi vào, ngoài miệng nói: "Em đừng trêu chọc anh thì sẽ không có việc gì."

Lăng Di thản nhiên ăn một miếng, nghe xong có chút không nói nên lời, "Là cái nhau, cái gì mà trêu chọc anh chứ?"

Phí Thừa: "Em liếc anh một cái là trêu chọc anh rồi."

Lăng Di:.....

Tức thật, vẫn là nhớ thương lúc mới yêu ngây ngô của Thừa ngộ quá đi mất.

Thật là bị anh dạy hư sao?

Tác giả công: Kết thúc rải hoa ~ cảm tạ mọi người đã làm bạn, hẹn gặp lại ở câu chuyện tiếp theo nhé ~ mơah mơah~

Nội dung từ *Chương 1: Khai giảng* đến *Chương 74: Phiên ngoại ánh cả ánh
dâu*

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtin](#)